

பொ.கனகசபாபதி

எம்மை
வாழ வைத்தவர்கள்

எம்மை வாழ வைத்தவர்கள்

பொ.கனகசபாபதி

*R. Pathmanaba Iyer
27-B, High Street,
Plaistow
London E13 0AD*

சேமமடு

சேமமடு பதிப்பகம்

2012

நூற் குறிப்பு

நூற் தலைப்பு : எம்மை வாழ வைத்தவர்கள்

நூலாசிரியர் : பொ.கனகசபாபதி ©

பதிப்பாளர் : சத்யூ.பத்மசீலன்

பதிப்பாண்டு : 2012

எழுத்து : 12 புள்ளி

பக்கங்கள் : xxxvi + 504

படிகள் : 1000

ஆச்சிடல் : சேமமடு பதிப்பகம், கொழும்பு -11.
தொ.பே: 0777 345 666/071-2726778

வெளியீடு : சேமமடு பொத்தகசாலை,
யூஜி.50, பீப்பள்ஸ் பார்க், கொழும்பு-11.
தொ.பே:011-2472362, 2331475.

ISBN - NO : 978-955-685-009-3

Title : **EMMAI VAALA VAITHHAVARKAL**

Author : P.Kanakasabapathy ©

Edition : 2012

Published by : Chemamadu Poththakasalai
UG.50, People's Park,
Colombo -11.
T.P : 011-2472362, 2331475.

Printed by : Chemamadu Pathippakam, Colombo -11.
Tel : 0777 345 666, 071-2726778
E-mail : Chemamadu@yahoo.com
Web : www.Chemamadu.com

வெளியீட்டு எண் : CBCN -2012-05-01-110

சமர்ப்பணம்

நீ இல்லாத போது தான் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும்
நீ இருந்தால் என
என்னை எண்ண வைத்துப் போய்விட்டாய்
உன் பாத கமலங்களுக்கு
என் சமர்ப்பணம்...!

அணிந்துரை

தனக்குத் தெரிந்த, கேள்வியுற்ற, ஆனால் தான் அதிபராவதற்கு முன்பிருந்த, தனக்கு இலட்சியமாகக் கருத்தில் இருத்திக்கொண்ட, 23 பாடசாலை அதிபர்களைப்பற்றி மிக நுட்பமான அவதானிப்புகளுடன் இந்த நூலை எழுதியிருக்கிறார் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரி அதிபராக இருந்து இளைப்பாறிய, 75 வயது நிறைந்துவிட்ட, திரு.பொன்னையா கனகசபாபதி அவர்கள்.

ஆனால், இந்த நூல் வெறுமனே பாடசாலை அதிபர்களின் சாதனை வரலாறு அல்ல. இது ஒரு மக்களின் கல்வி வரலாறு.

ஒரு குறித்த காலகட்டத்தில் ஈழத்தமிழ் மக்களின் சிந்தனை உருவாக்கத்திற்கும், சமூக - அரசியல் - பொருளாதார - பண்பாட்டு உருவாக்கத்திற்கும் ஊற்றுக்களாகவும் அடிப்படை நிறுவனங்களாகவும் இருந்த கல்வி நிறுவனங்களைப் பற்றி, அவற்றின் பல்வேறு சாயைகளையும் ஓட்டங்களையும் ஒட்டுமொத்தப் பங்களிப்புகளையும் வரலாற்றுப் பிரக்ஞையுடன் ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டிருக்கும் பதிவேடு இது.

இந்நூலில் வரும் அதிபர்கள், 1930களுக்கும் 1970களின் தொடக்கத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில், பிரபல தமிழ் - ஆங்கில கல்வி நிறுவனங்களை வழிநடத்தியவர்கள்.

பெயரெடுத்த அதிபர்களின் கல்வி - நிர்வாகச் சாதனைகளைக் குறைநிறைகளுடன் பின்னோக்கிப் பார்க்கும் அதேநேரத்தில், அவர்கள் வழிநடத்திய கல்விநிறுவனங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணியையும் பொருத்தமாகக் கொண்டுவந்து இணைத்திருப்பது இந்நூலின் தனிச்சிறப்பு.

1816 இல் தொடங்கி, ஏறத்தாழ 200 ஆண்டுகாலக் கல்விவரலாறு இங்கு பதியப்பட்டுள்ளது.

இந்தக் கல்விநிறுவனங்கள் பல்வேறு மரபுகளுக்கூடாக வந்தவை:

பிரித்தானியக் காலனியம் தொடங்கிய காலத்தில் அதன் ஆதரவுடன் வந்தவை, வெஸ்லியன், மெதடிஸ்டர், அங்கிலிக்கன் போன்ற புரட்டஸ்தாந்து திருச்சபை நிறுவனங்கள்.

ஐரோப்பியக் காலனியத்தை மறுதலித்த சுதந்திர அமெரிக்காவின் அன்றைய சிந்தனைமரபுடன், அக்காலத்தில் சாலவும் புதிய தொரு கல்விப் பரிசோதனையை ஆசியாவிலேயே முதன்முதல் யாழ்ப்பாணத்தில் அறிமுகப்படுத்தியவை அமெரிக்கன் மிசன் நிறுவனங்கள்.

பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் சற்று மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மையுடன் அனுமதிக்கப்பட்டு, அன்று ஆங்கிலேயரிடமிருந்து விடுதலை பெறப் போராடிக்கொண்டிருந்த அயர்லாந்தில் இருந்து வந்த ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் பலரின் சேவையைப் பெற்றுக்கொண்டவை, கத்தோலிக்கத் திருச்சபை நிறுவனங்கள்.

அந்நிய ஆதிக்கத்திலிருந்து கல்வியை விடுவிப்பதையும் சைவ - தமிழ் மரபுகளைக் காப்பாற்றுவதையும் இலட்சியமாகக் கொண்டவை, நாவலர் காலம் தொடங்கி உருவான, சுதேசக் கல்வி நிறுவனங்கள்.

சாதியம் பீடித்த சமூகத்தில் சுதேச நிறுவனங்களிலும் இடமில்லாமல், அதை மற்றவர்கள் பயன்படுத்தும் உள்ளூர்க்கையும், கல்விக்காக மதம்மாறும் சிறுமையையும் வெறுத்து, ஒடுக்கப்பட்டவர்களால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்காக உருவாக்கப்பட்ட தேவரையாளி கல்வி நிறுவனம், சுயமரியாதையின் ஈழத்தமிழ் வெளிப்பாடு.

இந்தியாவில் அக்காலத்தில் எழுந்த சமயச்சிந்தனைகளின் தாக்கத்தால், குறிப்பாக விவேகானந்தரின் சிந்தனைச்செல்வாக்கால் தோன்றியவை, இராமகிருஷ்ண மிசன் கல்விநிறுவனங்கள். சைவ நிறுவனங்களும் 'இந்து' என்ற அடையாளத்தை ஏற்கனவே வரித்துக்கொள்ளத் தொடங்கியிருந்தன.

காலனிய ஆட்சியில், டொனமூர் சட்டயாப்புக் காலத்திலும், பின்னர் கொழும்பு ஆட்சியின் கீழும் உருவானவை, மத்திய மகா வித்தியாலயங்கள்.

இப்படிப் பல மரபுகளும் பின்னிப்பிணைந்தவைதான் கனகசபாபதி அவர்கள் இந்நூலில் வெளிக்கொண்டுவரும் ஈழத்தமிழர் கல்விவரலாற்றின் மூலங்கள்.

இந்தநூலில் வருகின்ற அதிபர்களும் பல்வேறுவிதமான கல்விக் கோட்பாடுடையவர்கள். வித்தியாசமான ஆளுமைகளை சமூகம் மறந்துவிட முடியாதபடி வெளிப்படுத்தியவர்கள். வெவ்வேறு அரசியல் அலைகளுக்கு வித்திட்டவர்கள் அல்லது ஆதரவு கொடுத்தவர்கள்.

கல்விநிறுவனங்களில் 'ஓழுங்காட்சி' என்பது ஆளும்வர்க்கம் கல்வியை நிறுவனமாக்கி, அது மக்களை மந்தைகளாக்கும் கருவி என்று பயன்படுத்தத்தொடங்கிய காலத்தில் இருந்தே ஆசிரியர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் வந்ததொரு நுட்பமான சிக்கல்.

விக்டோரியா காலத்து இராணுவக்காலனிய உலகொழுங்கிற்கு, உள்ளும் புறமும் ஆள்திரட்டும் நோக்குடன், கல்வியை மத நிறுவனங்களின் ஓழுங்காட்சி அநுட்டானங்களுடன் இணைத்து உருவான ஆங்கிலக் கல்விநிறுவனங்களில், மாணவர்களது வரிசைக்கிரமம், சீருடை போன்றவை அக்காலத்திலேயே மாற்றுச் சிந்தனையாளர்கள், எழுத்தாளர்களால் விமர்சிக்கப்பட்டிருந்தன.

19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் கொழும்பிற்கு வந்த பிரபல அமெரிக்க எழுத்தாளர் மார்க் ட்வெயின், புறக்கோட்டைப் பகுதியில் சுதேசிகளைப் பலவண்ண ஆடைகளில் பார்த்து வியந்து கொண்டிருந்தபொழுது, ஒரு கன்னியர்மடப் பாடசாலையின் கதவுகள் திறந்து மாணவிகள் வெள்ளைச் சீருடையில் இரட்டைப் பின்னலுடன் வரிசையாக வந்ததைப் பார்த்து, "என்ன அசிங்கமான காட்சி" என்று எழுதிச் சென்றிருக்கிறார்.

இந்த நூலில் வருகின்ற அதிபர்கள் ட்வெயினைப் போல இருப்பதற்கு அவர்களுடைய நிறுவனங்களின் காலகட்டம் இடந்தரவில்லை. இருப்பினும், பிரம்பு செங்கோலோச்சிய காலத்தில், காலத்தைப் பின்தள்ளி, பிரம்புகளைப் பகிரங்கமாக எரித்துச் சாம்பல் கரைத்துப் பரிசோதனை செய்த அருட்தந்தை லோங், பிரம்பில்லாமல் நடைமுறைக்குச் சரிவராது என்றாலும் அது தேவையற்றுத்

தலைகாட்டுவதைத் தவிர்த்து நீளக்கைச் சட்டைக்குள் மறைத்துக் கொண்டு வந்தவர்கள், நோகாமல் அடித்தவர்கள், இப்படிப் பலர் இந்நூலில் வலம்வருகிறார்கள்.

தாழ்த்தப்பட்ட மாணவரொருவரைப் படிக்க அனுமதித்தால் எல்லோரும் வெளியே போய்விடுவோம் என்ற அழுத்தம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு வந்தபொழுது, அந்தத் தனியொருவனுக்காகப் பள்ளிக்கூடம் நடத்துவேன் என்று கூறி, பிற்போக்குச் சிந்தனையொன்றின் மூலத்தையே பிசிபிசுக்கச்செய்த பிக்நெல் இன்றும் நினைவு கூரப்படுகிறார்.

மதஞ்சார்ந்து கல்விநிறுவனங்கள் இயங்கிய காலத்தில் மதத்திற்கு அப்பால் கல்வியைக் கொண்டுசென்றவர்கள், கத்தோலிக்கக்குருவாக இருந்துகொண்டே திருச்சபையோடு கல்விக்கோட்பாட்டில் முரண்பட்டவர்கள், கிறிஸ்தவராகப் பிறந்து இந்துவாக மாறிய ஹண்டி, இந்துவாகப் பிறந்து பக்தியுள்ள கிறிஸ்தவராகிய செல்வி தில்லையம்பலம், கிறிஸ்தவப் பாடசாலை களில் சைவம் பின்பற்றப் படமுடியாத காலத்தில், பிரார்த்தனை நேரத்தில் சைவ மாணவர்கள் தமிழ் அறநூல்களைக் கற்க ஏற்பாடு செய்தவர்கள், சைவவிருத்திக்காக உருவான வைத்தீஸ்வராவில் முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கு தொழுகை ஏற்பாடு செய்துகொடுத்த அம்பிகைபாகன் - இவர்கள் ஒரு காலகட்டத்தின் கதம்பம்.

இந்த நூலை அணிசெய்வோருள் ஐந்து அதிபர்கள் - ஹண்டி பேரின்பநாயகம், ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம், ஈ. ஏ. தம்பர், ஐ.பி.துரைரத்தினம், சைவப்பெரியார் சிவபாதசுந்தரம் - ஈழத்தமிழர் அரசியலில் மட்டுமன்றி முழு இலங்கைத் தீவின் அரசியலிலும் பூரண சுதந்திரம் கோரிய யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ் என்ற முன்னோடியான சமூக-அரசியல் அலையொன்றைத் தோற்றுவித்தவர்கள், பங்கேற்றவர்கள், ஏகாதிபத்திய அச்சுறுத்தலின் மத்தியிலும் காந்தியையும் நேருவையும் யாழ்ப்பாணம் அழைத்துவந்தவர்கள்.

இவர்கள் மரபில் உருவானவர்கள் மிகநீண்டகாலம் ஈழத்தமிழர் கல்வியுலகை நெறிப்படுத்துவதில் முன்னின்றார்கள். இளைஞர் காங்கிரஸ் மரபில் உருவாகி, இந்துக்கல்லூரியில் அதிபராக இருந்து, இளைப்பாறிய பின்னர் ஈழநாடு பத்திரிகை ஆசிரியராகிய ந. சபாரத்தினத்தின் எழுத்து வலிமை, 1980களில் இருநாடுகளின் படையினர் இருமுறை அவரது பத்திரிகை அலுவலகத்தை எரிக்கச்செய்தது.

பாடசாலைகள் அரசுடைமையான பின்பு பதவிக்காலத்தில் கல்வியாளர்கள் அரசியலில் ஈடுபட முடியாவிட்டாலும், பின்நாள் அதிபர்கள் பலர், தமிழரசுக்கட்சி, தமிழ்க்காங்கிரஸ், இடதுசாரிகள், கொழும்புக்கட்சிகள் என்று பல்வேறு அரசியல் பிரக்ஞையுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதையும் இந்நூல் பதிவு செய்கிறது.

காலனியம் நவகாலனியமாகி, ஏகாதிபத்திய மூலதனம் அபிவிருத்தி என்ற போர்வையுடன் வந்தகாலத்தில், மாற்று வழியான கூட்டுறவு இயக்கத்தை வளர்த்த மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி அதிபர் வீரசிங்கத்தின் வழி, தனிவழி.

“மலையைக் காண்பதற்குத் தூரம் வேண்டும், சம்பவங்களையும் மனிதர்களையும் மதிப்பிடுவதற்குக் காலம் வேண்டும்” – இந்த மேற்கோளை வரலாறு - அரசியல் வகுப்புகளில் அன்று எனக்குச் சொல்லிக்கற்பித்தவர், மகாஜனா ஆசிரியரும் பின்நாளில் அதன் அதிபருமாகிய த.சண்முகசுந்தரம்.

ஒருகாலகட்டத்தின் முரண்பாடுகள், போட்டிகள், சமூக - அரசியல் கொந்தளிப்புகளுக்கு அப்பால், பல்வேறு சாயல்கள் கொண்ட இந்தக் கல்விநிறுவனங்களும் அவற்றை வழிநடத்திய அதிபர்களும் ஒட்டுமொத்தமாகச் சாதித்தது என்ன, விட்டது என்ன, என்பனதான் இன்று முக்கியமாகின்றன.

அமெரிக்க மிசனின் முதல் நிறுவனமாகிய தெல்லிப்பழைப் பாடசாலையில் (இன்றைய யூனியன் கல்லூரி) இருந்து விலகிய பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை பக்கத்திலேயே சைவக் கல்வி நிறுவனமாகிய மகாஜனாவைத் தோற்றுவித்து அது மேலோங்கியதோ, அல்லது இந்துக் கல்லூரிக்கும் பத்திராசிரியர் கல்லூரிக்கும் நடந்த உதைபந்தாட்டம் அடிதடியாகி கிறிஸ்தவ பாடசாலைகள் பல்லாண்டுகளாக உதைபந்தாட்டச் சங்கப் போட்டிகளையே வெளிநடப்புச் செய்ததோ, அன்றைய சமூக ஓட்டங்களின் குறியீட்டுப் பதிவுகள் மட்டுந்தான். அவற்றிற்கு அன்றிருந்த உணர்வுபூர்வ முக்கியத்துவம் இன்றில்லை.

அவர்கள் எல்லோருமே கல்வியை மதித்தார்கள், கல்வியைப் பெரிதாக மதிக்குமொரு சமூகத்தை உருவாக்கினார்கள், தமது சமூகப் பொதுநோக்கில் முழுமையான அர்ப்பணிப்புடன் இயங்கினார்கள் – அவற்றின் விளைவுகள்தான் என்ன, அவை எவ்வாறு அடுத்த

காலகட்டத்திற்கு அடித்தளமிடப்போகின்றன என்பனவே இன்றைய கேள்விகள்.

ஒல்லாந்தரின் வணிகக்காலனியத்தில் வளர்ந்த உள்வூர்ப் பொருளாதாரம் போய், ஆங்கில ஆட்சியின் தென்னிலங்கைப் பெருந்தோட்டம், கொழும்பு-மையப் பொருளாதாரத்தால் அடித்தளம் இழந்துபோன ஈழத்தமிழர், புதிய பொருளாதார வாய்ப்புகளைக் கொண்டுவந்த நவீன கல்விநிறுவனங்களையும் கல்விசார்ந்த சமூக அசைவாக்கத்தையும் சிக்கென்று பிடித்துக்கொண்டார்கள். டச்சுக்காலத்திலேயே கணிசமாக வளர்ந்திருந்த உள்வூர்த் தமிழ்க்கல்விப் பாரம்பரியமும் இந்தக் கல்விப்பற்றுக்கு ஒரு காரணம்.

19ம் நூற்றாண்டில் காலனியத்துக்கு உட்பட்டிருந்த எமது சுற்று வட்டப் பிராந்தியங்களிலேயே முதற் பாலர் பாடசாலை (பண்டத்தரிப்பு), விடுதியுடன் கூடிய முதல் மகளிர் கல்லூரி (உடுவில்), முதல் நவீன மருத்துவக் கல்வி (மானிப்பாய்), முதல் பல்கலைக்கழகநிலைக் கல்வி (வட்டுக்கோட்டை) என்ற வரிசைகளுக்குக் காரணம், விளைநிலம் தயாராக இருந்தது, தேவையும் இருந்தது.

ஒல்லாந்தர் கைவிட்டுப்போன தேவாலய-சமயப்பாடசாலைக் கட்டிடங்களைப் பொறுப்பேற்ற புதிய மிசனரிகள் புதிய கல்வியையும் கொண்டுவந்தார்கள்.

கல்வியின் எழுச்சி, சமூகத்தில் வெளி அசைவாக்கம் உள் அசைவாக்கம் இரண்டையுமே ஒன்றுக்கொன்று சார்ந்ததாகக் கொண்டுவந்தது.

இந்தக் கல்விநிறுவனங்களில் படித்தவர்கள் வாழ்வுதேடித் தென்னிலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்கும் பிரிட்டிஷ் மலாயா - சிங்கப்பூருக்கும் போனார்கள். மருத்துவம், நில அளவை, பொறியியல் போன்ற துறைகளில் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டிருந்த கல்வி அக்காலத்தில் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டது.

ஆங்கிலக் கல்வியால் மட்டுமன்றித் தமிழ்க் கல்வியாலும் அவர்கள் புகழீட்டினார்கள், புதிய விழிப்புணர்வுகளுக்கு வித்திட்டார்கள்.

சம்ஸ்கிருதம் - பாளியில் சுவடிகளிலிருந்த செம்மொழி இலக்கியங்களை முதன்முதல் அச்சிட்டோ, மொழிபெயர்த்தோ

வெளியிட்டவர்கள் ஐரோப்பியர்கள். ஆனால், தமிழுக்கான முதல் முயற்சிகளை மேற்கொண்டவர்கள் இந்த ஈழத்துக் கல்வி நிறுவனங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் தான்.

தமிழ்நாட்டிலும் உலகளாவியும் இன்றைய தமிழ் அடையாளச் சிந்தனையின் ஆணிவேராக இருக்கும் சங்க இலக்கியங்களின் முதல்நூல்களை வெளியிட்டவர்கள், உள்ளூர் ஆசிரியர்களிடம் தமிழ் படித்து, யாழ்ப்பாணம் மத்தியகல்லூரியில் ஆங்கிலம் படித்த ஆறுமுகநாவலரும் (திருமுருகாற்றுப்படை, 1851), வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் படித்த தாமோதரம்பிள்ளையும் (கலித்தொகை, 1887).

சங்க இலக்கியங்களின் முதல் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பொன்றைக் கொண்டுவந்தவர், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி உப அதிபர் ஜே.வி. செல்லையா (பத்துப்பாட்டு, 1942). தமிழ்நாட்டில் அதைப் பதிப்பிக்க முடியாமல் கொழும்பில் அரச வெளியீடாகக் கொண்டு வந்தவர், இந்த நூலில் வரும் அதிபர்களுள் ஒருவரான மட்டக்களப்பின் சுவாமி விபுலாநந்தர்.

தமிழ் அகராதிகளிலும் பத்திரிகைத்துறையிலும் ஈழத்துக் கல்விநிறுவனங்கள் முன்னோடி முயற்சிகளை மேற்கொண்டன. பாரதிபாடல்கள், பழமைவாதிகளாலும் ஏகாதிபத்தியத்துக்குப் பயந்தோராலும் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டிருந்த காலத்தில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அவற்றைப் பாடப்படுத்தமாக்கியவர் விபுலாநந்தர்.

இந்தக் கல்விநிறுவனங்கள் கொண்டுவந்த வெளியிசைவு, ஈழத்தமிழர் மனப்பான்மையை உயர்த்தொழில் சார்ந்த கல்விக்குள்ளும் 'மணி ஓடர்' பொருளாதாரத்திற்குள்ளும் அடைத்துவிட்டது - அன்று தொடங்கிய ஓட்டத்திற்கு அப்பால் போக முடியவில்லை, என்ற குற்றச்சாட்டுக்கள் உண்டு.

எனினும், 30 ஆண்டுகாலப்போர் கொண்டுவந்த புலப்பெயர்வில் பாதிக்கப்பட்டோர், புகலிடத்திலும் தங்கள் வாழ்வைத் தக்கவைக்கவும், தமது அடுத்த தலைமுறைக்கு வழிகாட்டவும், இந்தக் கல்வி நிறுவனங்கள் தந்த அடிப்படைக் கல்வியும் கல்வியை மதிக்கும் மனப்பாங்குந்தான் ஆதாரம் என்பதை அனைவரும் அறிவர்.

நகர்ப்பாடசாலைகளில் இருந்து சிறிய கிராமப் பாடசாலைகள் வரை, அவற்றின் பழைய மாணவர் சங்கங்களினால் உலகளாவிய

புகலிடங்களில் நன்றியுடன் நினைவுகூரப்படுவதும், இந்தக் கல்விநிறுவனங்கள் சார்ந்த அடையாளங்கள் உணர்வுபூர்வமாகப் பேணப்படுவதும் புலம்பெயர்ந்த ஈழத்தமிழரது சிறப்பியல்புகளுள் முக்கியமானதொன்று.

கல்விநிறுவனங்களால் வந்த சமூக உள் அசைவு, படித்த மத்தியதரவர்க்கத்தின் தோற்றம் என்பது பரவலாக அறியப்பட்ட விடயம்.

இந்த உள் அசைவு எல்லா ஈழத்தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் சமமாக ஏற்படவில்லை என்பதை இந்த நூலில் இடம்பெறும் கல்வி நிறுவனங்களின் புவியியற் பரம்பலைக்கொண்டே சொல்லிவிடலாம். யாழ்ப்பாணத்தின் ஆளுமை மேலாதிக்கம் இங்கு தவிர்க்க முடியாததாக இருந்திருக்கின்றது.

பழமைப் பாரம்பரியம் குறைவானதாயிருந்தாலும், பரிமாணம் சிறியதாயிருந்தாலுங்கூட, திருகோணமலை, மன்னார், வன்னி, கொழும்பு பிரதேசங்களின் தமிழர் கல்விநிறுவனங்களும், முஸ்லிம்கள், மலையகத் தமிழரின் தமிழ் - ஆங்கிலக் கல்வியை முன்னெடுத்த நிறுவனங்கள், அதிபர்களின் பணிகளும், கொழும்பிலும் தென்னிலங்கையில் பிற இடங்களிலும் இருந்த சிங்கள-தமிழ் பாடசாலை அதிபர்களின் அநுபவங்களும் பதியப்படுவதை இந்நூல் தொடக்கிவைத்துள்ள ஆய்வைத் தொடரவிரும்புவோர் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

கொழும்பு ஸாஹிரா கல்லூரி என்ற முக்கியமான முஸ்லிம் கல்விநிறுவனத்தை, அதன் அதிபராக இருந்து புகழோங்கச் செய்த வரும், ஈழத்து முஸ்லிம் மக்களின் வரலாற்றில் இடம்பெறும் கல்வியாளருமாகிய கலாநிதி ஏ.எம்.ஏ அஸீஸ் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்பதையும், உள்நூலில் முஸ்லிம் ஆரம்ப பாடசாலைகளில் பயின்றபின் இந்த நூலில் வரும் இரண்டு நிறுவனங்களில் - வைத்தீஸ்வராவிலும், இந்துக்கல்லூரியிலும் — படித்து பல்கலைக் கழகம் சென்றவர் என்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுவது பொருத்தமானது.

ஈழத்தமிழரின் சாதிசார்ந்த உள் அசைவுகளில், ஒடுக்கப்பட்டோருக்கும் சந்தர்ப்பந்தந்த முன்னோடிகளாக இருந்தவை கிறிஸ்தவ கல்விநிறுவனங்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. இந்த இடத்தில் நாவலர்

மீதும், அவர் மரபில் வந்த சைவக் கல்விநிறுவனங்கள் மீதும் கமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டுக்கள் உண்டு.

நாவலரது கவனம், காலனியக் கிறிஸ்தவத்தில் இருந்து சைவத்தைக் காப்பாற்றும் பதிலீடாக, சுதேச ஒழுக்கம் - தருமம் என அவர் நினைத்தவற்றின் அடிப்படையிலான சைவ உயர்சமூகம் ஒன்றை உருவாக்குவதிலேயே இருந்திருக்கிறது. அவருடைய சைவச் சீர்திருத்தம் பழைய நூல்களை, குறிப்பாக வடமொழி தருமசாத்திரங்களையும் ஆகமங்களையும் பிரமாணமாகக் கொண்டிருந்த மீளுருவாக்க முயற்சியாக இருந்ததே ஒழிய புதிதாக எதையும் சொல்ல முன்வரவில்லை.

வழக்கிலில்லாத வடமொழிநூல்களை விலக்கி, தமிழ் பக்திநூல் மரபில் பல நூற்றாண்டுகளாகவே பதியப்பட்டிருந்த சாதி ஏற்றத் தாழ்வுக்கு எதிரான எடுத்துக்காட்டுகளுக்கு போதிய முக்கியத்துவம் கொடுத்திருந்தால், நாவலரால் தூண்டப்பட்ட ஓட்டம் வேறுவகையாக இருந்திருக்கக்கூடும்.

தமிழ் பக்திநூல் மரபு வேறுபட்டிருப்பதை நாவலரும் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார். சிவசின்னம் தரித்திருந்தாலே, அவர் எக்குலத்தவரானாலும் வணங்கப்படவேண்டியவர் என்று தமிழ் பக்திநூல்களைப் பிரமாணங்காட்டிக் குறிப்பிடவும் அவர் தவறவில்லை (சைவவினாவிடை, இரண்டாம் புத்தகம், 344). ஆயினும், அதை முன்நிலைப்படுத்திய சமூக அசைவாக்கம் அவரால் தூண்டப்பட்டிருக்கவில்லை. அவர் காலத்தில் அவர் முக்கியமென்று செய்யநினைத்த வேறுபல விடயங்களைச் சாதிப்பதற்குக்கூட, ஈழத்தமிழர் உயர்சமூகம் தமிழ்நாட்டின் உயர்சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்படவேண்டிய நிலை இருந்தது.

நாவலரைப் பொறுத்தவரை, சாதி ஏற்றத்தாழ்வுக்கு எதிரான சமூக அசைவு அவர் மனதை ஈர்த்திருக்கவில்லை. போலிகளுக்கு எதிரான போராட்டமே இடத்தைப் பிடித்திருந்தது. அவரது கண்டனங்களுக்கு இலக்கானவர்கள் மிசனரிகளுக்கு அப்பால், பிராமணரும் வேளாளருமே. நாவலர் பற்றிய பிற்கால மதிப்பீடுகள், விவாதங்கள் பல, அவரது எழுத்துக்கள் முழுமையாகவும் மூலமாகவும், அவரது காலத்தின் பின்னணியில் படிக்கப்படாமல், அவருக்குப் பின் அவர் பற்றி உருவாக்கப்பட்ட படிமங்களின் அடிப்படையிலேயே செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆரம்பத்தில், மாணவர்கள் படிக்க வரவேண்டும் என்பதற்காக புரட்டஸ்தாந்து, கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளிலும் ஒடுக்கப்பட்ட சமூக மாணவர்கள் விலத்தப்பட்ட சம்பவங்களை நாவலர் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறார் (ஆறுமுகநாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு). ஆயினும், பிற்காலத்தில் கிறிஸ்தவ நிறுவனங்கள் இவ்விடயத்தில் உறுதியான முடிவுகளை எடுத்து வெற்றியும் கண்டார்கள்.

நாவலருக்குப்பின் அவரது படிமத்தை முன்நிறுத்தி உருவான சைவ நிறுவனங்கள், இளைஞர் காங்கிரஸ் கல்வியாளர்களின் காலம்வரை இவ்விடயத்தில் போதியகவனம் செலுத்தவில்லை. தாழ்த்தப்பட்டோருக்காக தேவரையாளியில் சைவப் பள்ளிக்கூடம் கட்டிய திரு.கா.சூரன் நாவலரது அபிமானி என்பதை இந்நூல் பதிவுசெய்கிறது. ஆயினும், இத்தகைய முயற்சிகள் புறநடையாகவே இருந்திருக்கின்றன.

இந்தவிடயத்தில், எல்லாக் கல்விநிறுவனங்களின் பங்களிப்புக்களையும் விட, சமூகத்தின் சாதி சார்ந்த உள் அசைவின் முக்கியமான மாற்றங்கள் இளைஞர் காங்கிரசைத் தொடர்ந்து வந்த பல்வேறு அரசியல், சமூக இயக்கங்களின் போராட்டங்களாலும், பின்நாளில் வந்த ஆயுதப் போராட்டம், புலப்பெயர்வுச் சூழல்களாலுமே அடையப்பட்டிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

சாதியுடன் ஒப்பிடுகையில், சமூகத்தின் பால்நிலை சார்ந்த உள்ளசைவு, ஈழத்தமிழர் கல்விநிறுவனங்களால் மிக எளிதிலேயே அடையப்பட்டிருக்கிறது. விடுதியுடன் கூடிய ஆசியாவின் முதலாவது பெண்கள் பாடசாலை 1820களில் உடுவில்ல் அமெரிக்க மிசனரிகளால் அமைக்கப்பட்டமை ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட விடயம். பெண்கல்வியின் முக்கியத்துவம் நாவலர் மரபினரும் தமது பாடநூல்களில் அழுத்திக்கூறியதொன்று (மூன்றாம் பாலபாடம், 1882).

பால்நிலைச் சமத்துவத்தைப் பொறுத்தவரை, சுதேச கல்விநிறுவனங்கள் ஒரு படி மேலேயே சென்று இயங்கியிருக்கின்றன. சைவக் கல்விநிறுவனங்கள் பெரும்பாலும் பால்நிலை பிரிக்காமலே பாடசாலைகளைத் தொடங்கின என்பதும், அவை மிக வெற்றிகரமாக கிராமப்புறங்களிலும் இயங்கின என்பதும் இங்கு முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டியதொன்று. மகாஜனா, கொக்குவில் இந்து, ஸ்கந்தவரோதாயா, சோமாஸ்கந்தா போன்றவை சில உதாரணங்கள். பின்நாளில், கிறிஸ்தவ மிசன் கல்விநிறுவனங்களின் சிந்தனை

மரபைப் பின்பற்றி, இந்துக் கல்லூரியில் இருந்து இந்து மகளிர் கல்லூரி பிரிந்தது உட்பட (1945) சில சுதேச நிறுவனங்களும் பால்நிலை பிரித்த கல்வியை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தன.

இன்றைய தேவைகளுக்கேற்ப கல்வியிற் பால்நிலை பிரித்த நிறுவனங்களின் எச்சசொச்சங்களை அகற்றும் சமூக இயக்கம் இன்னும் ஏற்படாமல் இருப்பது வியப்பிற்குரியது.

சமூக உள்ளசைவைப் பொறுத்தவரை, ஈழத்தமிழர் தேச உருவாக்கத்தின் சிந்தனைக்கூர்ப்பிற்கான இயங்கியல் விசைகளாக இந்தக் கல்விநிறுவனங்கள் இருந்தன என்பது இந்நூல் பூடகமாக உணர்த்தும் மிக முக்கியமான விடயம்.

சமயபேதம், சமூகபேதம், அரசியற்சார்புகள், பிராந்திய வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால், இந்த எல்லா நிறுவனங்களுமே தமிழ்மொழி, மண், 'எமது மக்கள்' என்ற விடயங்களில் பல தசாப்தங்களாகப் பூரண பிரக்ஞையுடன் இயங்கியிருக்கிறார்கள். அயர்லாந்தில் இருந்தும் அமெரிக்காவில் இருந்தும் வந்த அதிபர்கள் கூட இதற்கு விதிவிலக்காக இருக்கவில்லை என்பதை இந்நூலில் காணலாம். 'எமது மக்கள்' என்பது இந்த நிறுவனங்களைப் பொறுத்தவரை தமிழ் மக்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஆங்கில ஆட்சியோய், கொழும்பு ஆட்சியானது, சுதந்திர சிலோன், சிறிலங்கா என்ற வடிவங்களுடன் வந்ததற்கும் அப்பால், பாடசாலைகளும் பாடத்திட்டமும் அரசுடைமையாக்கப்பட்டமைக்கும் அப்பால், இந்த யதார்த்தம் இருந்திருக்கிறது. யதார்த்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து, இந்தநிலை வெறும் சுயமொழிக் கல்வியால் வந்தது என்று இக்கல்விநிறுவனங்களின் ஆன்மாவைக் குறிவைக்கும் புதிய காலனியக் குரல்கள் இன்று ஒலிக்க ஆரம்பித்துள்ளன.

கல்விதொடர்பாக நிகழ்ந்த நான்கு முக்கிய நகர்வுகளை, இந் நூலில் வரும் அதிபர்களின் காலகட்டப் பின்னணியில் அலசி மதிப்பிட்டிருக்கிறார் திரு.கனகசபாபதி.

கல்விக்கான அரசு உதவி, சுயமொழிக்கல்வி, இலவசக்கல்வி, பாடசாலைகளும் கல்வியும் அரசுடைமையானது - இவற்றுள் முதலாவது, பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் ஆரம்பகாலங்களிலேயே தொடங்கி, கல்விநிறுவனங்களை, குறிப்பாக கஷ்டப்பட்ட சுதேச கல்விநிறுவனங்களைக் காப்பாற்றியுமிருக்கிறது, அந்தச் சாட்டில்

கட்டுப்படுத்தியுமிருக்கிறது. பின்னைய மூன்றும், 40களில் காலனிய ஆட்சி கைமாறிக்கொண்டிருந்த காலத்தில் தொடங்கி, 60களின் ஆரம்பத்தில் கொழும்பு ஆட்சியின் அரசுடைமையாக்கத்துடன் முடிவுக்குவந்தவை.

சுயமொழிக் கல்வியாலும் இலவசக் கல்வியாலும் வந்த நன்மைகளையும் கல்விப்பரவலாக்கத்தையும் விதந்து நினைவுகூரும் இந் நூலாசிரியர், அரசுடைமையாக்கத்தை முழுமையாக வரவேற்கவில்லை என்பதை இந்நூலில் பல இடங்களிலும் காணலாம்.

ஆசிரியர்களுக்கு தனியார் மேலாதிக்கத்திலிருந்து விடுதலை, அரசாங்க உத்தியோகமும் சம்பளமும், போன்ற கவர்ச்சிகளுடன் வந்த அரசுடைமையாக்கத்தை இந்நூலாசிரியர் காலத்தின் பின்னணியில் கவலையுடன் மதிப்பிடுவதற்கு ஆழ்ந்த காரணங்கள் உண்டு.

புத்தூர் சோமாஸ்கந்தாவிடமிருந்து இருந்த பாரிய சொத்துக்களை வைத்துக்கொண்டு அதை இலவசக் கல்வி வழங்கும் தனியார் நிறுவனமாகத் தொடர்ந்திருக்கலாமே, கிறிஸ்தவ மிசன்கள் அடையாளத்திற்காக பரி.யோவான், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி என்று ஒன்றொன்றையாவது தக்கவைத்து புகழ்மேலாதிக்கமுள்ள மாற்று நிறுவனங்களாக இன்றும் நடத்திக்கொண்டுவருகையில், சுதேச நிறுவனங்கள் சிலவாவது அப்படி இயங்கியிருக்கக்கூடாதா என்ற ஆதங்கம் இந்நூலில் வெளிப்படுகிறது.

பாடசாலைகள், பாடத்திட்டம், பாடப்புத்தகத் தயாரிப்பு அனைத்தும் அரசுடைமையானதில் ஆதங்கம் ஏன் வருகிறது?

இந்நூலின் உரிப்பொருளாக இருக்கும் கல்விநிறுவனங்கள் எந்த மக்களுக்காக இயங்கினவோ அந்த மக்களுடைய அரசாக அந்த அரசு நினைக்கப்படவில்லை. அந்த மக்களுடைய நலன்களோ அடையாளங்களோ அவர்கள் விரும்பியவகையில் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. மக்கள் அந்த அரசை நம்பவில்லை, என்பவற்றை சொல்லித்தான் விளங்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இன்றில்லை.

இந்தக் கல்விநிறுவனங்களின் 'வளர்ச்சி' வரலாற்றுக்கு மாற்று வரலாறு ஒன்றும் உண்டு. அது, உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடியான கதை.

இந்த நூலில் வருகின்ற பல பாடசாலைகள், பல்கலைக்கழக நிலைக் கல்விநிறுவனங்களாகவும், இலண்டன், கல்கத்தா, சென்னைப் பல்கலைக்கழகங்களுடன் இணைக்கப்பட்ட நிறுவனங்களாகவுமே ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

பட்டிக்கோட்டா செமினரி என்ற பெயருடன் வட்டுக்கோட்டையில் தொடங்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி, இந்தியப் பல்கலைக் கழகங்களை விடவும், சென்னைக் கிறிஸ்தவக்கல்லூரியை விடவும் பழையது. சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப்பட்டபொழுது (1858) அதன் முதற்பட்டதாரியானவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவர்கள். சுதேச நிறுவனமாகிய இந்துக் கல்லூரி, தொடங்கிய காலத்திலேயே (1890) கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகத்துடனும் பின்னர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்துடனும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

தேவைக் கேற்ப பல்கலைக்கழகநிலைக் கல்வியை வகுத்துக்கொள்ளும் சுதந்திரமும் இந்த நிறுவனங்களுக்கு அன்று இருந்தது. பிரிட்டிஷ் மலாயாவில் புகையிரதப்பாதை போட்டவர்கள் யாழ்ப்பாண நிறுவனங்களில் பொறியியலும் நில அளவையும் படித்தவர்கள். நவீன மருத்துவர்களாகப் போனவர்கள் மானிப்பாய் பாடத்திட்டத்தில் படித்தவர்கள்.

20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலும் இக்கல்விநிறுவனங்கள் பல பல்கலைக்கழக நிலையில் இயங்கிக்கொண்டிருந்தன.

1911ம் ஆண்டு, 75 ஆண்டுகளுக்கொருமுறை வரும் ஹேலீஸ் வால்வெள்ளி தோன்றியபொழுது, காரைதீவுப் பனைமரங்களில் பரண்கட்டி, தானே தயாரித்த தொலைநோக்கியால், மேற்குலகின் வானியல் அவதான நிலையங்களைவிடவுந் துல்லியமாக அதன் பாதையைக் கணித்ததற்காக, பிரிட்டிஷ் மன்னரது வானியற்கழகத்தின் விருதைப் பெற்றுக்கொண்டவர், வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக் கணிதப்பேராசிரியர், அல்லின் ஏபிரஹாம் என்ற அம்பலவாணர். இந்த நூலில் குறிப்பிடப்படும் கணிதப் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கம் இவரிடம் படித்த மாணவர்.

பல்கலைக்கழக நிலைக்கல்வி தொடர்ந்து வளர்வதற்கு எல்லாத்தகுதிகளும் பின்னணியும் வாய்க்கப்பெற்றிருந்தும்,

யாழ்ப்பாணக் கல்விநிறுவனங்கள் கொழும்பு மைய, பிரிட்டிஷ் - இலங்கை அரசின் சட்டங்களால் 'இரண்டாம் நிலை' பாடசாலைகளாகத் தரமிறக்கப்பட்டன.

இலங்கைக்கான பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி கொழும்பில் மட்டுமே தொடங்கப்பட்டதோடல்லாமல் யாழ்ப்பாண நிறுவனங்களின் கல்கத்தா, சென்னைத் தொடர்புகளும் துண்டிக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மட்டும் வெளிவாரித் தேர்வு முகவராக ஓரளவுக்கு இலண்டன் தொடர்பை வைத்துக்கொண்டிருந்தது. பின்நாளில் இலங்கைக்கான பல்கலைக்கழகமும் கொழும்பில் மட்டும் தொடங்கப்பட்டதுடன், கொழும்பு-மைய கல்விச்சிந்தனை மேலாதிக்கத்திற்கு ஈழத்தமிழர் கல்விநிறுவனங்கள் உட்படவேண்டிய நிலை உருவானது.

ஈழத்தமிழரது சுதேச கல்விநிறுவனமாக முதலில் எழுந்தது, இன்று நாவலர் பள்ளிக்கூடம் என்று அழைக்கப்படும் வண்ணார் பண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை (1848). இதேபோன்றதொரு வித்தியாசாலையை நாவலர் சிதம்பரத்திலும் கட்டினார் (1864). வெல்லியன் பாடசாலைக்கு வீழ்த்தியுடன் வந்த மாணவர்கள் விரட்டப்பட்டபொழுது, அவர்களுக்காக அவர் உருவாக்கி, சில ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கியது, சுதேசிகளின் முதலாவது ஆங்கிலப் பாடசாலை (1872).

19ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பாகத்தில், மாணவர்களுக்கு இலவசக்கல்வி, இலவச உணவு, உறைவிடம் என்ற அம்சங்களுடன் வந்த அவரது பாடத்திட்டம், தமிழ் - சைவத்துக்கும் அப்பால், கணிதம், தருக்கம், பூகோளநூல், ககோளநூல் (வானியல்), வைத்தியம், சோதிடம், வேளாண்மைநூல், வாணிகநூல், அரசநீதி, சிற்பநூல் என்று வியாபித்திருந்தது.

நாவலர் இந்த வித்தியாசாலைகளையும் அவற்றின் சொத்துக்களையும் தனது மாணவ பரம்பரைக்கு தருமசாதனம் செய்திருந்தார். 20ம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் காவியபாடசாலை ஒன்றும் இந்த யாழ்ப்பாண நாவலர் வித்தியாசாலையில் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவரால் நடத்தப்பட்டு, தமிழ்நாட்டிலும் புகழீட்டிய பண்டிதர்களை உருவாக்கியிருந்தது.

1930களில், சிதம்பர வித்தியாசாலை நிர்வாகம் இந்திய நீதிமன்றத்துக்கு போகவேண்டியநிலை வந்தபொழுது, யாழ்ப்பாண

வித்தியாசாலையை யார் நிர்வகிக்கிறார்களோ அவர்களே சிதம்பர வித்தியாசாலையையும் நடத்தவேண்டும் என்று தீர்ப்பாகியது. பின்நாளில், யாழ்ப்பாண வித்தியாசாலை 'அரசுடைமை' ஆகி, எட்டாம் வகுப்பிற்குமேல் படிக்கமுடியாத பள்ளிக்கூடமான பிறகு, சிதம்பர வித்தியாலை குறித்து சென்னை நீதிமன்று வேறு ஏற்பாடு செய்யவேண்டியதாயிற்று.

சற்று ஏறத்தாழ இதே காலத்தில், நாவலரது சுதேச இயக்கத் திற்கு காலத்தாற்பிந்திய பௌத்த நிறுவனங்களான வித்தியோதயாவும் வித்தியாலங்காரவும் கொழும்பிலும் களனியிலும் பல்கலைக் கழகங்கள் ஆகின.

ஈழத்தமிழர் கல்விநிறுவனங்களுக்கு ஏற்பட்ட இன்னொரு இக்கட்டு, அவை தம் இயல்பான பண்பாட்டு இடைத்தாக்கத்தில் இருந்து தனிமைப்படுத்தப்பட்டமை. இது, தெற்குடன் மட்டும் நிகழ்ந்ததல்ல.

பல்கலைக்கழகநிலைக் கல்வி இந்த நிறுவனங்களில் இருந்தகாலத்தில், ஈழத்தமிழர் பலர் இந்தியாவின் பலபாகங்களுக்கும் சென்று உயர்கல்வித்துறைகளில் பணியாற்றியிருந்திருக்கிறார்கள். இதேபோன்று, இந்தியாவின் பலபாகங்களில் இருந்தும் கல்வியாளர்கள் இந்த நிறுவனங்களுக்கு, குறிப்பாகச் சுதேச நிறுவனங்களுக்கு, அதிபர்களாகவும் ஆசிரியர்களாகவும் வந்திருக்கின்றனர். உபகண்ட ரீதியிலான இந்த இடைத்தொடர்புகள் ஒருகாலத்தில் இல்லாமலே போய்விட்டன.

ஈழத்தமிழர் முன்னேற 'கொஸ்மோபொலிற்றனிசம்' வேண்டுமென்றும் புதிய குடியேற்றங்கள் வேண்டுமென்றும் இன்று விவாதிப்போரின் பின்புலத்தில் இருப்பது இராணுவ பலத்தால் கொண்டுவரப்படும் கொழும்பு 'கொஸ்மோபொலிற்றனிசம்' மட்டுந்தான்.

ஈழத்தமிழரது பல்கலைக்கழகநிலைக் கல்வியாளர்கள் பாடசாலைகளான பின்பும், இந்த நூலில் வரும் அதிபர்களின் தலைமுறை அவற்றைப் பல்கலைக்கழகத் தரத்தில் நடத்தும் தகுதியுடையதாக இருந்திருக்கிறது.

பாடசாலை அதிபராக இருந்து, இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் இரண்டு பல்கலைக்கழகங்களுக்கு முதற் பேராசிரியராகச் சென்ற விபுலாநந்தர், சர்வதேசத் தரத்தில் விஞ்ஞான ஆய்வுக்கட்டுரைகள்

எழுதிய மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்ற் கல்லூரி அதிபர் சோமநாதர், 1930களிலேயே அமெரிக்கப் பல்கலைக்கழகத்தில் விலங்கியந்துறை கலாநிதியாகி, இந்தியப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியொன்றில் பேராசிரியராகவும் அதிபராகவும் இருந்த காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்தில் பாடசாலையாக இருந்த சுண்டிக்குழி மகளிர் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியை ஏற்றுக்கொண்டு அதைக் கட்டியெழுப்ப முன்வந்த, செல்வியில்லையம்பலம் - இவர்கள் இந்த நூலில் வரும் சில எடுத்துக்காட்டுகள்.

இந்த அதிபர்களின் தலைமுறையினர் கல்வி வணிகமய மாக்கப்பட்ட காலத்திற்கு முந்தியவர்கள். இவர்களிற் பலர், எந்தக் கைம்மாறும் கருதாத தருமசிந்தையும், பொதுநோக்கும், அர்ப்பணிப்பும், மனிதநேயமும் நிறைந்தவர்கள். மாணவர்களை, படித்தகாலத்திலும் அதற்குப் பின்பும் சொந்தப்பிள்ளைகளாகப் பார்த்தவர்கள். எனக்குக் கற்பித்த இந்தத் தலைமுறையைச் சேர்ந்த ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் சிலர் இவ்வுலகைவிட்டுச் சென்றபொழுது, “எப் பிறப்பில் காண்பேன் இனி” என்ற பட்டினத்தார் பாடலை நினைந்து நானும் இரங்கியதுண்டு.

ஆயினும், ‘பொற்காலம்’ என்று கடந்தகாலத்தைச் சார்புநிலைப்படுத்தி, நிகழ்காலத்தின் தாழ்வுமனப்பான்மையுடன் வருங்காலத்தையும் வரையறைசெய்யும் சொற்றொடரை வரலாற்று மாணவர்கள் வாதப்பிரதிவாதங்களுடனேயே அணுகுவதுண்டு.

ஆளுமைகள் தனிமனிதர்களுடையவை என்பதைவிட, ஒரு காலகட்டத்தைக் கொண்டுவரும் ஆளுமைகளைத் தேர்ந்தெடுத்து முன்நிறுத்தும் சமூகத்தின் கூட்டாற்றலும் சந்தர்ப்பகூழ்நிலைகளும் கூட முக்கியமானவை. எந்தத் தனிமனித ஆளுமையும் இனங்காணப்பட்டு அதற்குரிய இடத்தில் வைக்கப்படுவதற்குச் சமூகத் தேவையும் வல்லமையும் சந்தர்ப்பகூழ்நிலையும் இருக்கவேண்டும்.

இந்தநூல் விவரிக்கும் அதிபர்களின் காலகட்டம் முடிந்து ஏறத்தாழ 40 வருடங்களுக்குப் பிறகு, இன்று இதைப் பதிவுசெய்வது முக்கியம் என்ற மன உந்தலுடன் இந்தநூல் வெளிவருவதன் உட்கிடக்கை என்ன என்பதும் சொல்லித் தெரியவேண்டியதில்லை.

கல்வியியல் ஆய்வாளருக்குப் பயன்படும் அடிக்குறிப்பு நூலாகவோ, ஆசிரியர் பயிற்சி - கல்விநிர்வாகப் பயிற்சி பெறுவோருக்கான பாடப்புத்தகமாகவோ அல்லது வெறும்

பழம்நினைப்புச் சுகத்தைப் பகிர்ந்துகொள்வதற்காகவோ இது எழுதப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இந்தக் கல்விநிறுவனங்களால் உருவாக்கப்பட்ட ஈழத்தமிழர் தேசம், இன்று தனது நாட்டிலும் உலகளாவிய புகலிடங்களிலும் முன்னெப்போதும் சந்தித்திராததொரு சூழ்நிலையை எதிர்கொண்ட வண்ணம் இருப்பது அனைவருக்கும் தெரிந்தது. கல்வி நிறுவனங்களைக் கணவைத்து தேசத்தின் ஆன்மாவைக் கவர்ந்துவிடலாம் என்ற காலனியப்பாணி நினைப்பும் தெரிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவே இயங்குகிறது.

கடந்தகாலங்களில் பிரிட்டிஷ் மலாயாவுக்குப் புலம்பெயர்ந்த வர்கள் தாங்கள் பயன்பெற்ற கல்விநிறுவனங்களின் வளர்ச்சிக்கு 'பொன்முட்டையிடும் வாத்துக்களாக' உதவினார்கள் என்பதை இந்நூலாசிரியர் அடிக்கடி சுட்டிக்காட்டுகிறார். தேசத்தின் கணிசமான பாகம் புலம்பெயர்ந்தோராய் இருக்கும் இன்றைய சூழலில், புலம்பெயர்ந்தோர், அன்றைய மிசனரிகளின் வீச்சோடு களத்தில் இறங்குவதற்கு கட்டமைப்பு மாத் திரமல்ல, மக்களின் எல்லாவகையான விடுதலைக்கும் வழிவகுக்கும் காட்சித்திறன் படைத்த கல்விச் சிந்தனையும் தேவைப்படுகிறது.

இன்றைய சூழ்நிலையை எதிர்கொள்வதற்குப் பொருத்தமான கல்விச்சிந்தனையும் முயற்சிகளும் 'சுயமாக' எம்மிடையே எழுவதற்கான அகத்துண்டலைக் குறிவைத்த ஆழ்மனக்கருத்துடன் எழுதப்பட்டிருப்பதே இந்நூல். இதை எழுதுவதற்கு எல்லா வகையாலும் பொருத்தமானவர் திரு.கனகசபாபதி.

பொன்னம்பலம் இரகுபதி

ஒஸ்லோ, நோர்வே,

23-04-2012

அணிந்துரை

கல்வியே வாழ்வாக அமைந்த பண்பாட்டின் வாரிசுகள் நாம். மரபுவழிக் கல்வி முறைமையிலிருந்து நவீன முறைமைக்கு மாறிய போதும் கல்வியே எங்கள் வாழ்வின் இயக்க விசையானது. எங்களது பண்பாட்டு வாழ்வும் சமுதாய உணர்வும் கல்வியின் வழியாகவே அமையப் பெற்றது. நாங்கள் அவாவி நிற்கும் மேன்மைகளுக்கும் சமுதாய மேம்பாட்டிற்கும் கல்வியே ஆதாரமானது. ஆனாலும் எம்மைச் சூழ்ந்த இடர்கள் இடை, எம்மை மூடிய இருளிடை எங்கள் கல்விப் பண்பாடு கண்ட மேலான பக்கங்களை மறந்தவர்களானோம். எங்களிடம் எதுவுமே இல்லையெனும் துயரத்தை வரித்துக் கொண்டோம்.

மறதியினால் உலக நாகரிகங்கள் பட்ட பாடுகளை விமர்சன கோட்பாட்டாளர்கள் தெளிவுற உணர்த்தியிருக்கிறார்கள். நாங்கள் கண்ட பாடுகளுக்குப் பின்னாலும் இந்த மறதியின் துயரம் உள்ளதை உணருகின்றோம்.

இத்தகையதொரு சூழ்மையில் தான் எங்கள் சுயத்தை மீட்கும் 'எங்களை வாழவைத்தவர்கள்' எனும் அரிய நூல் வரவாகின்றது. குடியேற்ற நாட்டாதிக்க காலத்தும் அதனைத் தொடர்ந்த சமூக உருமாற்ற காலத்தும் எங்கள் கல்வி உலகை ஆண்ட அதிபர்கள் இருபத்து மூவரின் அழகிய வாழ்வே இன்னூலின் பொருளாகும்.

நூலின் ஆசிரியர், இதே அழகிய கல்வி வாழ்வினால் நிமிர்ந்த எங்கள் ஆசான், அதிபர் பொ.கனகசபாபதி அவர்கள். தன் ஆசான், தன்னொடு கற்றோன், தன் மாணாக்கன், தகுமுறைகாரன் இவர்களில் ஒருவர் தான் அணிந்துரை எழுத்தகுதி கொண்டவர்கள் என்பார் நன்னூலார். பிள்ளைப்பருவத்திலேயே என்னை யெனக்கறிவித்து

என் ஆளுமை மலர்ச்சியின் உயிர் விசையான என் ஆசானின் நூலுக்கு அணிந்துரை எழுதும் இந்தப் பேறு எனக்குள் விளைவிக்கும் பெருமிதத்திற்கும், பெருமகிழ்ச்சிக்கும் அளவில்லை என்பேன்.

இந்த நூலின் அழகும் ஆழமும் நூலாசிரியரின் ஆளுமை முழுமையின் வழியது என்பேன். அறிவும் மனமும் இசைந்து மலர்ந்தது அவர் ஆசிரியத்துவம். எங்கள் செழுங்கலை நியமமான மகாஜனக் கல்லூரி புலத்து அதிபர் ஐயரத்தினம் அவர்களின் அரவணைப்பில் செழித்தது அவரின் ஆசிரிய வாண்மை. மாணவப் பருவ முதலே அவரது கருத்தியலை நெறிப்படுத்திய யாழ்ப்பாணத்து இளைஞர் காங்கிரஸ், அதன் உயிர் விசையான அதிபர் ஹன்டி பேரின்பநாயகம், மற்றும் அதிபர் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் போன்றோரின் உறவில் நிமிர்ந்தது அவரின் சமுதாய நோக்கு.

நல்லாசிரியர், நல்லதோர் அதிபர் எனும் மேன்மைகளுக்கு அப்பால் விரிந்த சிந்தையுடன் நல்லதொரு சமூக மனிதராக பொலிந்த பூரணத்துவத்தின் பயனாகவே ஓய்வு, புலம்பெயர் வாழ்வு என்ற நிலையிலும் எங்களை வாழ வைப்பதற்கான அவரின் படைப்பாக்கப் பணி தொடர்கின்றது என்றால் மிகையில்கலை.

ஒரு இனவரைவியலாளனுக்குரிய மிகுந்த பொறுமையுடன் வழிநிலைத் தரவுகளான பதிவுகளுக்கும் அப்பால் முதனிலைத் தரவுகளை ஆழத் தேடித்தந்த ஆசிரியரின் உழைப்பு, நூல் முழுமையும் கூடர் விடுகின்றது. தேடிய தரவுகளை ஒழுங்கமைத்த வண்ணமும் ஆர்வத்தைத் தூண்டும் ஆசிரியரின் மொழிநடையும் நூலின் நிலைபெற்றினை உறுதி செய்கின்றன.

இங்கே பேசப்படுவது வெறுமனே அதிபர்களின் வாழ்க்கை வரலாறு அல்ல; அவர்களின் வாழ்வனுபவங்களுக்கூடாக எங்கள் சமுதாய வரலாறே வியாபகமாகின்றது. இன்னமும் முழுமையாக எழுதப்படாத எங்கள் சமூக வரலாற்றுக்கான நிறைந்த அனுபவங்களைப் பதிவாக்குதலில் இந்நூல் கல்வியியல் பரப்பிற்கும் அப்பாலாய் சமூகவியல் முக்கியத்துவமும் பெறுகின்றது.

ஆசிரியம், பாடசாலை மேலாண்மை பற்றியெல்லாம் இன்று நிறைய ஆய்வுகள், பாடநூல்கள், பயிலரங்குகள்; உலக வங்கி நிபுணத்துவம் வரை எங்கள் கல்வியை கோபுரமாக்கும் எத்தனங்கள். இந்த ஏற்பாடுகளுக்கு அப்பாலாய் மிக அடிப்படையான உண்மைகளை, எங்கள் பண்பாட்டின் சூழமைவில் மலர்ந்த ஆளுமைகளின் வாழ்வனுபவமாகத் தரும் இந்த நூல், எங்கள் அறிவை மட்டுமன்றி

ஆத்மாவையும் தொடுகின்ற வல்லமை கொண்டதாய் விளங்குகின்றது.

தன் நெஞ்சுக்கு நெருக்கமான, தன் சிந்தையின் விரிவுக்கும் செயல்வீரத்துக்கும் ஆதாரமான ஆளுமைகளிலிருந்து மாதிரிகளாகவே இருபத்து மூவரின் அர்த்தமுள்ள வாழ்வினை தேர்ந்து தருகின்றார் ஆசிரியர். சமூக, சமய, பிரதேச வேறுபாடுகளுக்கு அப்பாலாய் விரிந்த ஆசிரியரின் பண்பினைப் பிரதிபலிப்பதாக இந்த மாதிரிகள் அமைகின்றமை கவனத்திற்குரியது. குடியேற்ற நாட்டாதிக்க காலத்து அதிபர் லோங் அடிகளார் முதல் சுதேச பண்பாட்டின் காவலரான அதிபர் சைவப் பெரியார் சிவபாதசந்தரனார் வரையான இருபத்து மூவரின் வாழ்வுடன் எங்களை வாழ வைக்கின்றது இந்நூல். வாழ்ந்த காலம், அமைந்த பண்பாட்டுச்சூழல், அவரவர் வரித்துக் கொண்ட இலட்சிய நோக்கினுக்கு ஏற்ப தனித்தவம் துலங்கும் ஆளுமைகளாக இவர்களின் தரிசனம் அமைகின்றது. கூடவே மேலான ஆசிரியத்துவத்தால் அவர்களிடத்து விளங்கும் ஒருமைப் பண்புகளும் துலங்குகின்றன.

நல்ல அதிபர்கள், நல்லாசிரியர்களாக இருக்கவேண்டும் என்ற அடிப்படை உண்மைக்கு இவர்கள் எல்லோருமே சாட்சி சொல்கின்றார்கள். 'ஆசிரியர்கள் மலைகளாக நின்றால், மாணவர்கள் ஆறுகள் போல பெருகுவார்கள்' என்பான் பாரதி. இவர்களின் ஆட்சியிலே மாணவர்களின் அறிவும் மனதும் பூரணத்துவத்தை நோக்கி பொலிந்தவாற்றினை இந்நூல் அழகாக வெளிப்படுத்த காண்கின்றோம். மாணவர்கள் வாழ்வை பகிரத் தெரிந்தவர்களாக, ஆசிரியர், பெற்றோர், சமுதாய உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் வாழ்வை புரியத் தெரிந்தவர்களாக இருந்தமையே நல்ல அதிபர்களாகும் பெருமையை இவர்களுக்காக்கியது.

இவர்களது கல்வித் தத்துவம், கல்வி உளவியல், கல்வி வழி காட்டல் யாவுமே அனுபவ பாடங்களாக, சுயமலர்ச்சியாகவே பெரிதும் விளங்கின. 'பிரம்படி' என்ற தண்டனை முறையின் பலவீனத்தை உணர்ந்து கொண்டவேளை, இதுநாள்வரை அதிகாரச் சின்னமாய் விளங்கிய பிரம்பை பாடசாலை மைதானத்தில் தீழுட்டி எரித்து அதன் சாம்பலையும் நீரில் கரைத்து அந்நாளை பாடசாலை விடுமுறை நாளாகவும் ஆக்கிய லோங் அடிகளாரின் ஆசிரிய மாண்பை இந்நாள் கல்வியியல் நூல்கள் எவற்றிலும் நாம் காண முடியாது. இதுபோலவே அரிதான பல கல்வி வரலாற்றுத் தகவல்களை

இந்நூல் எமதாக்குகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக கன்னங்கரா அவர்களின் இலவச கல்வித்திட்டம் வருவதற்கு பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இங்கு அதனைக் கண்ட மழவராயர் கந்தையாவை எந்த கல்வி வரலாற்று நூலிலும் நாம் கண்டதில்லை. இவ்வாறே இங்கு பேசப்படுகின்ற ஒவ்வொரு அதிபரின் வாழ்வனுபவங்களுக்குள்ளும் பாரதி பாடிய 'அக்கினிக் குஞ்சுகளான' அனுபவ பொறிகளைக் காண்கின்றோம்.

இங்கு பேசப்படும் பெரும்பாலானவர்களின் காலம் ஈழத்து சமூக அரசியல் வரலாற்றின் நிலைமாறு காலம். குடியேற்ற நாட்டா திக்கத்திற்கெதிரான சுதேச விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்ற வேளை. இவர்களில் கணிசமானவர்கள் இந்தப் போராட்டத்தின் பங்காளிகளாகவும் விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது. எங்கள் சமூக, அரசியல் வரலாற்றில் மிக முக்கியமாக விளங்கிய யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரஸ், ஆறுமுகநாவலர் வழி வந்த சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் போன்ற அமைப்புக்கள் இவர்களின் கருத்தியல் பலமாகவும் செயற்பாட்டுக் களமாகவும் விளங்கின.

ஆங்கிலப் புலமையின் உச்சங்களைக் கண்ட இந்த அதிபர்களில் பலரும் சுதேச கதர் ஆடைகளுடன் பாடசாலைகளில் வலம் வந்த விபரணத்தை இந்தக் கட்டுரைகளிடை அடிக்கடி சந்திக்கின்றோம். 'நடிப்புச் சுதேசிகளாக' அல்லாமல் நடை, உடை, பாவனை அனைத்திலும் தாம் கொண்ட இலட்சியத்தில் வழுவாத இவர்கள் வரலாறு தரும் பாடத்தை புரியாதவரை நமக்கு உய்வில்லை என சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

சுதேச விடுதலை என்ற உறுதிக்கு அப்பால், சுயபண்பாட்டுக்குள் இருந்த அநீதியான மேலாண்மைகளை கேள்விக்குள்ளாக்கி மிகுந்த சவால்களுக்கு மத்தியிலும் தளரா மனதோடு சாதிய இருண்மையை அகற்றி கல்வியில் சமவாய்ப்பு, கல்வி உரிமை என்ற மேன்மைகளை நிலைநாட்டிய தன்மையினால் இந்த அதிபர்கள் நியாய மனத்தின் சமூகப் போராளிகளாக, தலைவர்களாகவே உயர்ந்து நிற்கின்றார்கள்

இவர்களைப் படிக்கையிலே நம்பிக்கை பிறக்கிறது; நெஞ்சு நிமிர்கின்றது. 'எங்களை வாழ வைத்தவர்கள்' என்ற இந்த நூலின் பயனாய் 'எங்களை வாழ வைக்கும்' நல்ல தலைவர்களை எங்களுக்குள் பிரசவிக்கும் தவத்தினைத் தொடங்குவோம்.

இந்த தவப்பொழுதினை எமதாக்கிய எங்கள் ஆசானையும், இதனை சமூகத் தவமாக்கி அறிவுப் பலத்தாலே எங்கள் சமூகத்தின் உயிர்ப்பினைக் காக்கின்ற சேமமடு பதிப்பகத்தின் அன்புக்குரிய பத்மசீலன் அவர்களையும் போற்றுதல் நம்கடன். மென்மேலும் சமூக மேன்மைக்கான படைப்புக்களை எமதாக்க எல்லையிலாத என் அன்பு வாழ்த்துக்கள்.

பேராசிரியர், கலாநிதி என். சண்முகலிங்கன்

*முன்னாள் துணைவேந்தர், சமூகவியல் பேராசிரியர்
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்*

2012.04.24

அணிந்துரை

ஒரு குமுகம் பெருகும்போது அதன் தேவைகள் அதிகரிக்கின்றன. அத்தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு நுட்பமான அறிவும் செயற்பாடுகளும் அத்தியாவசியமாகின்றன.

ஒரு குமுகத்தின் செயற்பாடுகளுக்கும் முன்னேற்றமாக செயல்படுவதற்கும் வேண்டிய சிறந்த முக்கிய இயங்கு நிலையங்களாக பள்ளிகள், பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், கலாசாலைகள், தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகள், விவசாயக் கல்லூரிகள், பயிற்சிக் கல்லூரிகள் என பலவகைக் கல்வி நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் ஈழத்தில் கோயில்களிலும், திண்ணைகளிலும் நடாத்தப்பட்ட பள்ளிகள், ஒரு சில நூற்றாண்டுகளுக்குள் பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், மத்திய கல்லூரிகள், பல்கலைக்கழகங்கள் என சிறப்பான முறையில் மாற்றங்களை அடைந்துள்ளன. இம்மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சி முறையும், கத்தோலிக்க, கிறித்துவ பாதிரிமார்களின் கிறித்தவ சமயமாற்ற நடவடிக்கைகளும் புறக்காரணிகளாக இருந்துள்ளன. மேலும் 1948 ஆம் ஆண்டு இலங்கை ஒரு சுதந்திர நாடாக மாற்றம் பெற்றதினால் இம்மாற்றங்கள் தீவிரமடைந்துள்ளன. தமிழ் ஈழத்தில் 2,005 ஆம் ஆண்டுவரை வியக்கத்தக்க முறையில் கல்வி நிலையங்கள் முன்னேற்றமடைந்துள்ளன எனக் கூறலாம். தமிழ் ஈழத்தில் எவ்வாறு குறிப்பிடத்தக்க முன்னேற்றதைக் கண்டுள்ளது என்பதை மேலோட்டமாக அறிந்து கொள்வோம்.

பிரித்தானிய ஏகாதிபத்திய ஆட்சியாளர்களுக்கு அரசு கரும வேலைகளைச் செய்வதற்கும் இறப்பர், தேயிலைத் தோட்டங்களை

நிர்வகித்து நடத்துவதற்கும் மருத்துவசேவை, தொழில்நுட்ப வேலைகள் ஆகியவற்றிற்கும் ஆங்கிலத்தில் செயற்படக் கூடியவர்கள் அதிக அளவில் தேவையாக இருந்தது. இத்தேவையை கிறித்தவ கல்லூரிகள் நிறைவேற்றத்தக்கதாக அமைக்கப்பட்டன. இதன் நிமித்தம் கிறித்தவப் பள்ளிகளில் மாணவர்கள் படிக்கும் நிலை ஏற்பட்டது. பல மாணவர்கள் கிறித்தவ சமயத்தைத் தழுவினர். இந்நிலை சைவசமய மக்களுக்கு ஒரு ஏக்கத்தை ஏற்படுத்தியது எனலாம். தனிப்பட்ட முறையிலும், குழுக முறையிலும், சமய சபைகள் அமைத்தும், சைவசமய பாடசாலைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

சுருங்கக் கூறின் தொழுதுண்டு வாழ்வதற்குரிய கல்விமுறை சிறப்பாக வளர்ச்சியடைந்துள்ளது எனலாம்.

குழுகத்தினால் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. எடுத்துக் காட்டாக கிராமப் புறங்களில் சிறு பாடசாலைகள் குழுகத்தினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன தனிப்பட்டவர்களால், நகரப்புறங்களில் பாடசாலைகள், கல்லூரிகள், ஆரம்பிக்கப்பட்டன. எடுத்துக்காட்டாக சேர் பொன் இராமநாதனால் யாழ்ப்பாணத்தில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி, சுன்னாகத்தில் மகளிர் கல்லூரி ஆகியன கட்டப்பட்டுள்ளன. ஆறுமுகநாவலர் பல பாடசாலைகளை நிறுவினார்.

இதேபோன்று பருத்தித்துறையில் வேலாயுதம் கல்லூரி, தெல்லிப்பளையில் மகாஜனாக் கல்லூரி ஆகியன தோற்றம் பெற்றன. சமய நிறுவனங்களும் பல பாடசாலைகளையும் கல்லூரிகளையும் ஏற்படுத்தினார்கள். இராமகிருட்டின பணி அமைப்பாளர் மட்டக்களப்பில் சிவானந்தாக் கல்லூரி, திருக்கோணமலை, யாழ்ப்பாணம் ஆகிய இடங்களில் இராமகிருட்டின மிசன் கல்லூரிகளையும் நிறுவினார்கள். இதைப்போன்று, யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்வி சபையினர் நூற்றுக் கணக்கான பாடசாலைகளை அமைத்தார்கள். இப்பாடசாலைகளை நிறுவியவர்களுக்கு எவ்வித கல்வியை மாணவர்களுக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற அறிவு பூரணமாக இருக்கவில்லை. இந்நிலையில் அக்கல்வி நிறுவனங்களில் கடமை செய்த தலைமை ஆசிரியர்கள், அதிபர்கள் பெரிய பொறுப்பை ஏற்று குழுகம் எதை வேண்டி நின்றதோ, தொழில் வாய்ப்புகள் எவ்வாறு உள்ளன, என்பவற்றை அறிந்து மாணவர்களையும் குழுகத்தையும் வழிகாட்டி நடத்தவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள். குழுகம், பாடசாலை அதிபர்களை தங்கள் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றி வழிகாட்டும் மதிப்பிற்குரிய பெரியவர்களாக மேன்மைப்படுத்தினார்கள். அதிபர்களும், குழுகத்தின்

எதிர்பார்ப்பிற்கும் நம்பிக்கைக்கும் ஏற்றவாறு சிறப்பாகவும் தனித்து வமாகவும் செயலாற்றி தமிழ் ஈழ மாணவர்களின் கல்வி நிலையை ஓங்கி வளரச்செய்தார்கள் தேசிய அளவிலும் உலக அளவிலும் தமிழ் ஈழ மாணவர்கள் சுடர்விட்டு ஒளிர்வதைக் காண்கிறோம் பெருமைப்படுகிறோம்.

இவ்வாறு செயல்திறன் படைத்த அதிபர்கள் எவ்வாறு தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்தார்கள் என்பதனை அறிவதுடன் அவர்களைக் குமுகம் மறவாமல் நினைந்து நன்றியைச் செலுத்துவதற்கும் அவர்களின் பதிவு முக்கியமாகிறது. “நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்று அல்லது அன்றே மறப்பது நன்று” என்ற வள்ளுவப் பெருந்தகையின் கூற்றை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். இப்பணி எளிதான கருமமல்ல. அதிபர்களுக்கு அணிகலமாகத் திகழ்ந்த ஒரு அதிபரினால்தான் இம்மகத்தான பணியை மேற்கொள்ள முடியும். இப்பணியை திரு. பொ.கனகசபாபதி, முன்னைநாள் மகாஜனக் கல்லூரி அதிபர் அவர்கள் மேற்கொண்டதையிட்டு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். எனது எண்ணம் மட்டுமன்று, தமிழ் ஈழ கல்வி வரலாற்றை அறிந்த அனைவரும் இப்பணியைச் சிறப்பாகச் செய்வதற்கு அவருக்கு நிகரானவர் அவர் ஒருவர்தான் என்பதனை ஒப்புக்கொள்வார்கள். திரு.கனகசபாபதி அவர்கள் எடுத்த கருமத்தை நிறைவாகவும் சிறப்பாகவும் செய்து முடித்துள்ளார்கள். தொடர்ந்து மேலும் பல அதிபர்களின் செயற்பாட்டுத் திறன்கள் பற்றி எழுதிக்கொண்டே இருப்பார்கள் என்பது எனது எதிர்பார்ப்பாகும். அவர்கள் சகல வளங்களுடன் மனநிறைவுடனும் நலமுடனும் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என வாழ்த்துகிறேன். மேற்கொண்ட நற்பணி மேன்மையுடன் தொடரவேண்டுமென அன்புடன் வேண்டுகிறேன்.

க.சிவநாதன்

(ஓய்வுபெற்ற இணைப்பிராந்தியக்
கல்விப் பணிப்பாளர்)

என் உரை

எம்மை வாழ வைத்தவர்கள்

ஆசியாவிலேயே எழுத்தறிவுள்ளோர் விகிதாசாரத்தில் ஐப்பானுக்கு அடுத்தாக இலங்கை, சிறப்பாக யாழ்ப்பாணம் இருந்து வந்துள்ளது. பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் எம் நாட்டில் கால் பதித்த பின்னர் ஆங்கிலக் கல்வியே சமூகஅசைவியத்திற்கு பிரதான காரணமாக இருந்தமையால் ஆங்கிலக் கல்வி மிக முக்கியத்துவம் பெற்றது. தம்பிள்ளைகள் ஆங்கிலக் கல்வி கற்க வேண்டும் எனப் பெற்றோர்கள் விரும்பினர். விருப்பத்திற்கும் வசதிக்குமிடையே நெடிய தூரம். அத்தூரத்தினை குறுகியதாக்கி சந்தர்ப்பத்தினைச் சாதகமாக்க முயன்றனர் தமது சமயத்தைப்பரப்ப வந்த வெளிநாட்டவர். எம்மக்கள் ஆங்கிலக் கல்வி அறிவில் முன்னிலை வகிப்பதற்கு வித்திட்டவர்கள் கத்தோலிக்க, அமெரிக்க திருச்சபையினரும் மிஷனரிமார்களும் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்களின் பிரதான நோக்கம் சமயமாற்றம் என்பதை உணர்ந்த நம்மவர்கள் கவலையுற்றனர். எனவே அவர்களுக்குப் போட்டியாக நம்மவர்களில் வசதி படைத்த, சமூக மேம்பாடு கருதிய பெருமக்கள் பாடசாலைகள் தொடக்கியது கல்வி அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் அனுகூலமாகியது. இவர்களில் சிலர் தனியே பாடசாலைகளை நிறுவினர் இன்னும் சிலர் ஒரு குழுமமாகி அதன் மூலமாக பாடசாலைகளை நிறுவினார்கள்.

இரு சாராரும் தொடக்கிய பாடசாலைகளை திறம்பட நடத்திய அதிபர்கள் யாபேரும் பாராட்டுக்குரியவர்கள். ஆனால் அவர்களில் சிலர் அர்ப்பணிப்புடனும் கடமையுணர்வுடனும் ஆற்றிய கல்விச்சேவை மகத்தானது. அவர்களில் சிலருடன் பழகும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது நான் செய்த பேறு. இன்னும் சிலருடன் பழகும் பாக்கியம் கிட்டவில்லை என்றாலும் மற்றவர்கள் வாயிலாக அவர்கள் பெருமையைக் கேட்கும் சாகாயம் கிட்டியது. இவர்கள் எல்லோரையும் பற்றி

கேட்கும் சாகாயம் கிட்டியது. இவர்கள் எல்லோரையும் பற்றி நினைக்கையில் எனது உள்ளத்தில் தோன்றும் நன்றி உணர்வால் உடல் புல்லரிக்கிறது. இவர்கள் இல்லாவிட்டால் நாம் இந்நிலைக்கு வந்திருப்போமா? நம்மவர்களில் பலர் உலகம் பூராவும் பரம்பி ஆங்காங்கே புகழும் பாராட்டும் பெற்றவர்களாக வாழ முடிந்திருக்குமா?

காரணர்களாகிய அதிபர்களில் சிலர் என்மனதில் நீண்ட காலமாக நிலைத்து நிற்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் என்பது எனது வாழ்வின் இலட்சியம் என்றே கூற வேண்டும்.

அவர்களைப் பற்றி தொடராக எழுத வேண்டும் என நான் எண்ணிய போது கனடா 'ஈழநாடு' பத்திரிகை ஆசிரியர் தம்பி பரமேஸ்வரன் தனது பத்திரிகையில் எழுதுமாறு வேண்டினார். சம்மதித்தேன். அதே சமயம் இத்தொடரினை ஈழத்தில் வாழ்பவர்களும் வாசிக்கச் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் எழுந்த போது ' தினக்குரல்' ஆசிரியர் பாரதியுடன் தொடர்பு கொண்டேன். எனது ஓரிரு ஆக்கங்கள் தினக் குரலில் பிரசுரிக்கப்பட்டதுடன் அவர்களுக்கும் எனக்கும் வேறு தொடர்பு இருந்ததில்லை. ஆனால் பாரதி அக்கட்டுரைத் தொடரினைப் பிரசுரிக்க சம்மதம் தெரிவித்தார். அங்கே கட்டுரை தொடரத் தொடங்கியவுடனேயே எனது அபிமான மாணவி திரு.கோகிலா மகேந்திரன் அவர்கள் அத்தொடரினை நான் நூலாக்குவதாக இருந்தால் அப்பணியினை மனமுவந்து செய்யவுள்ளதாக சேமமடு பிரசுரத்தின் பத்மசீலன் கேட்டதாகக் கூறினார். செய்யலாம் என்றேன்.

இது இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்னர்.

சில அதிபர்களின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டு அவர்கள் பற்றிய தகவல் ஏதாயினும் இருந்தால் தந்து உதவுமாறு இங்குள்ள பத்திரிகைகள் பலவற்றில் விளம்பரம் செய்திருந்தேன். ஒரு சிலர் உதவினார்கள். ஏனையவர்கள் பாராமுகாய் இருந்தனர். என்னால் இயன்றவரை தகவல்களைச் சேர்த்து 28 அதிபர்கள் பற்றி எழுதியுள்ளேன். இன்னும் எழுதப்பட வேண்டியவர்கள் உள்ளார்கள். நான் கொடுத்த ஆரம்பத்தினை வேறு பலர் தொடரலாம். என்னால் முடியுமனால் நானும் செய்வேன்.

இந்நூலிற்கு மதிப்புரை வழங்குமாறு, நான் அதிபராக இருந்த காலத்தில் யாழ் கல்வித் திணைக்களத்தின் பணிப்பாளராக திறம்படச்

சேவையாற்றிய திரு. க. சிவநாதனிடமும், எமது கல்லூரியின் புகழ் பெற்ற மாணவர்களாகிய பேராசிரியர் பொ. இரகுபதியிடமும், யாழ். பல்கலைக்கழகத்து முன்னாள் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் N. சண்முகலிங்கன் அவர்களிடமும் கேட்டேன் தாராளமாகச் செய்து தருகிறோம் என்றார்கள். செய்தும் உள்ளார்கள், கலாநிதி பொ. இரகுபதி நோர்வேயில். நோர்வே- தென்னாசிய ஆய்வு நிறுவனத்தின் உயர்நிலை ஆய்வாளராகப் பணியாற்றுகிறார். இந்தியாவின் ஓரிசா மாநில பண்பாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்தின் தென்னாசியாவில் பேராசிரியராகவும், யாழ். பல்கலைக்கழகத்திலே கலைபீட அதிதிப் பேராசிரியராகவும் பணியாற்றியவர். பின் அட்டையில் என்னைப் பற்றிய குறிப்பினை மனமுவந்து எழுதி தந்த என் பிரியமான மாணவன் கவிஞர் இளவாலை விஜேந்திரனுக்கும் எனது உளமார்ந்த நன்றி. நான் எந்த முயற்சி எடுத்தாலும் அதற்கு முழு உதவி நல்கும் எனது நல்மாணாக்கனும் நண்பனுமான இராமநாதனுக்கும் என் நன்றி.

நான் கணினியில் விரல் நுனியால் தட்டித்தட்டி தப்புத் தப்பாக பொறித்தவற்றினை பொறுமையுடன் திருத்தியதுடன் செய்யப்பட்டுந்தந்த திரு.வரணன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றி.

கட்டுரையினைத் தொடராக வெளியிட்டு வந்த கனடா ஈழநாடு ஆசிரியர் திரு.பரமேஸ்வரனுக்கும், தினக்குரல் உரிமையாளருக்கும், அசிரியர் திரு.பாரதிக்கும் எனது நன்றிகள். இந்நூலினை அச்சிட்டு உதவிய சேமமடு பதிப்பக உரிமையாளர் பத்மசீலனுக்கும் என் இதய பூர்வமான நன்றி.

பொ.கனகசபாபதி

எப்படி நன்றி கூறுவேன்

திரு. வே.சிவசுந்தரம் இலண்டனில் வாழ்கின்ற பிரபல வரத்தகர் மாத்திரமல்லாமல் சீர்மிகு வள்ளலும் கூட. அந்நாட்டிலே உள்ள பிரபல வரத்தக நிறுவனமான Western Jewellers உரிமையாளரான இப்பெருமகன் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா கல்லூரியின் பழைய மாணவர். ஆனால் நான் அவருக்கு ஆசிரியராக இருக்கும் பேற்றினைப் பெறவில்லை. இலண்டன் மாத்திரமல்லாமல் வேறு நாடுகளில் வாழும் தமிழர்களின் முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாக நிற்பதற்கு என்றுமே அவர் தயங்கியதில்லை. தாராளமான மனம். உதவ வேண்டும் என்ற உள்ளம். வலக்கை வழங்குவதை இடக்கை அறிவதில்லை.

எனது 75வது பிறந்த தினத்திற்கு பரிசாக எனது நூலினைப் பிரசுரம் செய்யப் போவதாக வாக்களித்தார். அதனை நிறைவேற்றிய காரணத்தால்தான் இந்த நூல் இப்போ உங்கள் கைகளில் தவழ்கிறது.

நன்றி என்று நான் கூறப் போவதில்லை. வாயடைத்து நிற்கிறேன்.

பதிப்புரை

சேமமடு பதிப்பகம் சார்பில் 'எம்மை வாழ வைத்தவர்கள்' என்னும் சமூக வரலாற்று ஆவணத்தை வெளியிடுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை நல்கிய பெரியவர் கனகசபாபதி ஐயாவுக்கு நன்றியையும் வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

'யாழ்ப்பாண அகராதி' என்னும் பெரும் சொல்லியத்தை வெளியிட்ட பின்னர் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட கல்விசார் நூல்களை வெளியிட்டுள்ளேன். தற்போது அந்த அகராதிக்கும் ஒப்பான கல்விசார் ஆளுமைகள் எம்மை வாழவைத்தவர்கள் - 23 பெரும் அதிபர்களை மையப்படுத்தி எழுதப்பட்ட நூலினை வெளியிடுவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். தமிழ்க் கல்வி வரலாற்றில் அதிபர்கள் நிலை நின்று நோக்கும் 'வரலாறு எழுதியல்' மரபுக்கான தளமும் வளமும் ஆக இந்நூல் ஆக்கம் பெற்றுள்ளது.

ஒரு நீண்ட தமிழ்க் கல்வி மரபின் அறாத் தொடர்ச்சியின் இணைப்புக் கன்னியாக விளங்கும் கனகசபாபதி அவர்கள் இந்நூலினை ஆக்கியிருப்பது மிகப்பொருத்தமான கல்விப் பணியாகும். லோங் அடிகளார் தொடக்கம் சிவபாதசந்தரனார் ஈறாக வெவ்வேறு கால கட்டத்தில் பல நிலைகளில் பல தளங்களில் இயங்கியவர்கள். பொதுவாக அதிபர்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்பதற்கு, இவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டுமென்று வாழ்ந்து காட்டிச் சென்றவர்கள். இந்த மரபுச் செழுமை பண்பாட்டு அசைவியக்கமாக தலைமுறைக் கையளிப்பாக கடத்தப்படுகிறது. இதன் உச்ச வெளிப்பாடாக ஓர் அறிகை மரபை எமக்கு வழங்கிச் செல்கின்றார் நூலாசிரியர்.

நான் இந்த அதிபர் பரம்பரையினரிடம் படிக்கவில்லை. ஆனால் அவர்களது வழித்தோன்றல்களிடம் கல்வி கற்றுள்ளேன். அந்த

மரபுவழிப் புலமையாளர்களுடன், கல்வியியலாளர்களுடன் ஊடாடி வருகின்றேன். அதன் சிறப்புத் தன்மையாகவே அதிபர் கனகசபாபதி ஐயாவின் தொடர்பும் எனக்குக் கிடைத்தது. இந்தப் பனுவல் யாவருக்கும் கலங்கரை விளக்காகவும் கல்விப் புலத்தாருக்கு அறம் போதிக்கும் வழிகாட்டும் நூலாகவும் நிச்சயம் விளங்கும். மூதறிஞர் கனகசபாபதி என்னும் கல்வித்தொன்மத்தை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தவர் எழுத்தாளர் திருமதி.கோகிலா மகேந்திரன். அவர் மூலம் ஐயாவின் 'திறவுகோல்' எனும் நூலை 2008ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டேன்.

இந்நூல் ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் இருக்க வேண்டும். அதிபர்கள் உட்பட மாணவ ஆசிரியர்களும் தவறாது படிக்க வேண்டிய நூலாகும். கல்வி விழிப்புணர்வுள்ளவர்களும் ஆர்வமிக்கவர்களும் இந்நூலை வாசிப்பதன் மூலம் எமது சமூகப் பண்பாட்டு கல்வி மரபுகளை ஆழமாக புரிந்துகொள்ள கூடியதாக இருக்கும். இந்நூலில் காணப்படும் முன்னுரை, முகவுரைகள் நூலுக்குள்ளே உள்ளுழைவதற்கான முன்னீடுகளை, முன்தயாரிப்பை எமக்கு வழங்குகின்றது என்பேன்.

'எம்மை வாழ வைத்தவர்கள்' எனும் நூல் வாயிலாக நான் பலபேருக்கு நன்றியுடையவர்களாக இருக்க பணிக்கப்பட்டுள்ளேன். முதலில் நூலாசிரியர் கனகசபாபதி, தினக்குரல் பணிப்பாளர், வாரவெளியீட்டு ஆசிரியர் நண்பர் பாரதி, தொழிலதிபர் சிவசுந்தரம் ஆலோசனை வழங்கிய இராமநாதன் மற்றும் முன்னுரை முகவுரை வழங்கிய பேராசிரியர் பெருந்தகைகளுக்கும், சரவை பார்த்து உதவிய சைவப்புலவர் செல்லத்துரை, கோகிலா மகேந்திரன், வடிவமைப்பில் உதவிய மதுசூதனன், கோமளா போன்றவர்களுக்கும் அழகாக அச்சுப்பணி செய்த நண்பர் சிவசக்தி நாதன் முதலானோருக்கும் அட்டைப்பட வரைவாளர் ஜே.ஜே கிரபிக்ஸ் உள்ளிட்டோருக்கும் மனமார்ந்த நன்றிகள். பதிப்பாளர் என்ற வகையில் இரட்டை குழந்தையை பெற்றெடுத்த மகிழ்வில் இருக்கின்றேன். சுகப்பீரசவம் ஆக வேண்டி என்னுடன் இருந்த அத்தனை நல்லுள்ளங்களுக்கும் வணக்கத்தையும் நன்றியையும் கூறுகின்றேன்.

“பத்மகிரி”

113, சேமமடு வவுனியா
24.03.2012

நன்றி

அன்புடன்

சத்யு.பத்மசீலன்

பதிப்பாளர்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
அணிந்துரை	IV
அணிந்துரை	XXI
அணிந்துரை	XXVI
என்னுரை	XXIX
எப்படி நன்றி சொல்வேன்	XXXII
பதிப்புரை	XXXIII
1. அருட்தந்தை லோங் அடிகளார்	01
2. ஹண்டி .S. பேரின்பநாயகம்	25
3. சங். ஜோன் பிக்னெல்	53
4. V. வீரசிங்கம்	76
5. ஒறேற்றர் C. சுப்பிரமணியம்	95
6. T.T. ஜெயரத்தினம்	128
7. S,V.O. சோமநாதர்	150
8. சங். J.T. அருளானந்தம்	170
9. C.V.E. நவரத்தினசிங்கம்	191

10. வேலுப்பிள்ளை தம்பு	208
11. க.மு.சி.சீனித்தம்பி	222
12. சு.குமாரசாமி	242
13. செல்வி.இ.மு.தில்லையம்பலம்	261
14. பிலிப். ஜோர்ஜ் வாசிங்டன் தம்பர்	275
15. திருமதி. செல்லம்மா பிள்ளை	299
16. ச.அம்பிகைபாகன்	316
17. சி.கே.கந்தசாமி	341
18. ந.சபாரத்தினம்	367
19. க.பூரணம்பிள்ளை	389
20. ஐ.பி.துரைரத்தினம்	421
21. விபுலானந்த அடிகள்	446
22. வீ.வீரசிங்கம்	472
23. 'சைவப்பெரியார்' சிவபாதசுந்தரனார்	484

உள்ளத்தூற் பொய்யாது ஒழுகிய உத்தமர் அதிபர் T.M.F. லோவ் அடிகளார்

யாழ்.புனித சம்பத்திரிசியர் கல்லூரி

சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி 1850ஆம் ஆண்டு ஆரம்பமானது. இதனை இத்தாலியைச் சேர்ந்த மதகுரு Monsig nor Orazio Bettachini என்பவரே The Jaffna Catholic English Boys School என்ற பெயரிலேயே ஆரம்பித்தார்.

ஐரோப்பாவிலிருந்து போர்த்துக்கேயர் காலத்தில் 16ஆம், 17ஆம் நூற்றாண்டுகளில் யாழ்ப்பாணம் சென்ற மிஷனரிமார்கள் அங்குள்ள பிள்ளைகள் கல்வியில் நிறைய ஆர்வம் காட்டுவார்கள் எனவும், பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்கு மிகச் சிறப்பான கல்வியை வழங்கவேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டவர்களாயும் உள்ளனர் என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்துள்ளனர். ஆகவே இப்பாடசாலை கல்வியூட்ட லுடன் போர்த்துக்கேயரால் அறிமுகப்

படுத்தப்பட்ட கத்தோலிக்க சமய பாரம்பரியத்தினையும் பேணிக் காத்து வந்துள்ளது. ஒல்லாந்தர் ஆட்சிக் காலத்திலே கத்தோலிக்க மதத்தினை அனுசரிப்பதற்குப் பல தடைகள் விதிக்கப்பட்ட போதிலும் கத்தோலிக்க மதம் அழிந்து விடவில்லை. 17ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதி முதல் 18ஆம் நூற்றாண்டு முடியும் வரை கத்தோலிக்க மதம் தடைப்படுத்தப்பட்டமையால், போர்த்துக்கேயர் ஆட்சிக்காலத்தில், மதம் பரப்புதலையே பிரதானமாகக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட பல கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளுக்கு முடுவிழா வைக்க வேண்டிய

தூர்ப்பாக்கியம் ஏற்பட்டது. ஆங்கிலேய ஆட்சி இலங்கையில் ஏற்பட்ட போது தான் இந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்படச் செய்தது. பிரிட்டிஷ் அரச சமய விவகாரத்தில் சகிப்புத் தன்மை பேணியது. இதனால் கத்தோலிக்க மிஷனரிமார்கள் தமிழ்ப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்து நடத்தி வந்தனர். ஆனால் இது போதுமானதாக இருக்கவில்லை. அரச கருமங்கள் ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்றன. அரச அனுசரணையுடன் கிறிஸ்தவ மிஷனரிகள் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நடத்தி வந்தன.

ரோமாபுரியில் உள்ள கத்தோலிக்க மதபீடம் இப்போதுதான் விழித்துக்கொண்டது. ஆகவே ஆங்கிலம் போதிக்கக்கூடிய ஐரோப்பிய குருமார்களை யாழ்ப்பாணம் அனுப்பத் தொடங்கியது. இதன் மூலமாக கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளிலும் ஆங்கிலம் போதிக்கப்படத் தொடங்கியது. எனினும் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளில் ஆங்கிலம் போதிக்கத் தொடங்கிய 35 ஆண்டுகளின் பின்னரே கத்தோலிக்க பாடசாலைகள் ஆங்கிலம் போதிக்கத் தொடங்கின. இலங்கையின் கல்வி நிர்வாகம் மத்திய பாடசாலை ஆணைக்குழுவால் (Central School Commission) நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்தது. இந்த ஆணைக்குழு வினது சிபார்சின் மூலம் பாடசாலைகளுக்கு அரசு தொகுதி மானியம் (Block Grant) என்ற பெயரில் நன்கொடைகளை வழங்கியது. பாடசாலைகள் உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலைகள் என அழைக்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணம் கத்தோலிக்க ஆங்கில ஆண்கள் பாடசாலைக்கு அரசு தொகுதி மானியம் 1860ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கிடைத்தது. பாடசாலையின் பெயரும் Jaffna Boys Seminary என மாற்றப்பட்டது. 1880ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பப் பாடசாலையையும் யாழ்ப்பாண ஆண்கள் செமினரியையும் இணைத்து ஒரு முழுமை யான உயர் கல்லூரியாக அங்கீகரிக்குமாறு பாடசாலை நிர்வாகம் அக்காலத்திலே மத்திய பாடசாலை ஆணைக்குழுவுக்குப் பதிலாக கல்விப் பணிப்பாளர் ஒருவரின் முகாந்திரத்தில் இயங்கிய பொதுக் கற்பித்தல் திணைக்களத்திற்கு (Department of Public Instruction) விண்ணப்பித்தது. அதன் அங்கீகாரம் கிடைத்தமையால் 1881ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் முதல் பாடசாலை புனித.பத்திரிசியார் கல்லூரி என அழைக்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணம் கத்தோலிக்க ஆங்கில ஆண்கள் பாடசாலையின் முதல் அதிபராக அயர்லாந்து நாட்டைச் சேர்ந்த திரு.PatrickFoy

அவர்கள் கடமை ஆற்றினார். அவர்கள் கடமையாற்றிய (1850 - 1858) எட்டு ஆண்டுகளைத் தொடர்ந்து அதிபர்களாகப் பணியாற்ற அயர்லாந்தினைச் சேர்ந்த பல குருமார்களும் சங்கைக்குரிய சகோதரர்களும் வருகை தந்தனர். இவர்களது ஆக்கத்தாலும் ஊக்கத்தாலும் இக்கல்லூரி படிப்படியாக உயர்ந்து யாழ் மக்கள் பெரும் பயன் பெற வைத்தது. மாணவர்களின் தொகை படிப்படியாக அதிகரித்தது. வெறும் 50 மாணவர்களுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலையின் மாணவர் தொகை 1863ஆம் ஆண்டிலே 86ஐ எட்டியது. 1890இல் தொகை 275 ஆனது 1892இல் அது 300 ஆகியது. சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி இலங்கையின் தலைசிறந்த கல்லூரிகளில் ஒன்றென அரசு பிரபலங்களே கூறாமளவுக்குக் கல்லூரி பலதுறைகளிலும் முன்னணியில் நின்றது. அரசாங்கம் பாடசாலைகளில் பாடத்திட்ட மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு முன்னரே மாணவர் தேவையை அறிந்து பாடத்திட்டங்களில் மாற்றம் ஏற்படுத்தி, சுருக்கெழுத்து, நிலஅளவை, பொறிமுறை வரைதல் போன்ற பாடங்களை கற்பித்த பெருமையை யும் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி தனதாக்கியது. இலங்கையின் ஏனைய பாகங்களிலிருந்தும் மாணவர் தமது கல்வியை வளம்படுத்துவதற்காகத் தேடிவரும் அளவுக்குப் புகழ்பூத்த கல்லூரியாக வளர்ந்தது.

ஐரீஷ்காரராக வந்தவர் இலங்கையராகச் சென்றார்:

இக்கல்லூரிக்கும் நாட்டு மக்களுக்கும் அளப்பரிய சேவையாற்றிய பின்னர் நாட்டினை விட்டு வெளியேறிய கடைசி ஐரீஷ் பாதிரியார் அதிபர் T.M.F. லோங் அடிகளார் ஆவார். யாழ் புனித. சம்பத்திரிசியாரின் அதிபர் பதவி ஏற்ற 18வது அதிபராக லோங் அடிகளார் உள்ளார். அவருக்குப் பின்னரோ முன்னரோ வேறு எவரும் இத்தனை நீண்ட காலம் இக்கல்லூரியில் அதிபராகச் செயலாற்றியதில்லை. 18ஆண்டுகள் சேவையாற்றிய பின்னர் அடிகளார் திருச்சபையினால் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆஸ்திரேலியாவிற்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். அல்லாவிட்டால் அடிகளார் தனது ஆயுட்காலம்

முழுவதையும் யாழ்ப்பாணத்திலேயே கழித்திருப்பார் என்பதை உறுதியாகச் சொல்லலாம்.

அருட் தந்தை லோங் அடிகளார் 22- 04- 1896இல் அயர்லாந்து தேசத்தின் Patrickswell எனும் நகரில் பிறந்தார். தனது இளம் வயது முதலே மதகுருவாக மாறவேண்டும், பின்தங்கிய நாடுகளில் வாழும் ஏழைகளுக்கு உதவ வேண்டும் என்ற சீரிய கொள்கையுடன் வாழ்ந்த லோங் அடிகளார், 1915இல் அமலமரித்தியாகிகள் (OMI) சபையில் சேர்ந்து 1820ல் குருபட்டம் பெற்றார். குருபட்டம் பெற்ற சில மாதங்களிலேயே அமலமரித்தியாகிகள் சபையினரால் இலங்கைக்குச் சேவையாற்றுவதற்காக அனுப்பப்பட்டார். புனித.பத்திரிசியார் கல்லூரிக்கு அப்பொழுது அதிபராக இருந்த அருட்தந்தை சார்ள்ஸ் மத்தியூஸ் அவர்களே லோங் அடிகளார் அவர்கள் இலங்கைக்கு, சிறப்பாக யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருவதற்குக் காரணராயினார். லோங் அடிகளார் 1921, ஜனவரி மாதம் இலங்கை வந்து புனித.பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பொறுப்பேற்றதுடன் மட்டுமல்லாமல் விளையாட்டுத் துறைக்கும் பொறுப்பேற்றார். 1923ல் லோங் அடிகளார் மீண்டும் இங்கிலாந்து சென்று தனது மேற்படிப்பினை கேம்பிரிட்ஜ் சர்வகலாசாலையில் முடித்துக்கொண்டு M.A. பட்டதாரியாகத் திரும்பி வந்ததுடன், பாடசாலையின் அதிபர் பதவியையும் ஏற்றார். அப்போது அவர் வயது 27. மிக்க இளம் வயதிலேயே அதிபர் பதவியை ஏற்ற அடிகளார் திறமையுடனும் சாமர்த்தியமாகவும் அப்பதவியை வகித்து பதவிக்கே பெருமை சேர்த்தார். அவரது வெற்றிக்குக் காரணமாக அமைந்தவை ஆழுமை மிக்க தோற்றமும், கல்வி அறிவுடன் விளையாட்டுத்துறையிலும் அவருக்கு இருந்த தனித்துவமான திறமையுமாகும். அடிகளார் அதிபர் பதவி வகித்த காலத்தை இலங்கை வரலாற்றிலே இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்திற்கு முன், இரண்டாம் உலகமகாயுத்தத்தின் பின், இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின் என, மூன்று கட்டங்களாகப் பிரிக்கலாம். இந்த மூன்று கால கட்டங்களிலும் நாட்டின் உள்ளேயும், வெளியேயும் தனக்கு உள்ள தொடர்புகளின் மூலம் பெறக்கூடிய அத்தனை அனுகூலங்களையும் பெற்று தனது கல்லூரியினதும் அது சார்ந்த யாழ் சமுதாயத்தினதும் உயர்ச்சிக்கும் பயன்படும் வண்ணம் அடிகளார் மிக இலாவகமாகப் பிரயோகித்தார். பொதுவாக அடிகளார் உரைகள் நிகழ்த்துகின்ற சுயந்களிலே தெரிந்தோ, தெரியாமலோ, “யாழ்ப்பாண மக்களாகிய நாம்”

மற்றும் “தமிழர்களாகிய நாம்” போன்ற சொற்பதங்கள் உபயோகிக்கப்படுவதிலிருந்து அவர் எந்த அளவிற்கு யாழ்ப்பாணத்தை நேசித்தார் எனத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்.

சமரசம் உலாவும் இடமே:

அன்றைய யாழ்ப்பாணம் ஓரளவு பிற்போக்கான சமூகக் கோட்பாடுகளை உள்ளடக்கிய சமூகமாயிருந்தது என்பதை வெட்கத்துடன் சொல்லியே தீரவேண்டும். எமது சமூகத்தில் நிலவிய சாதிப்பாகுபாடு அத்தீ முன்னிலை வகித்த கேடுகெட்ட நிலையை மாற்ற வேண்டும் எனத்தீவிரமாக செயல்பட்டவர் அடிகளார். இதனால் சமூகத்தால் ஒதுக்கிவிடப்பட்ட இனத்தவரின் பிள்ளைகளை பாடசாலையில் எந்த வித பாகுபாடுமின்றி எவ்விதமான பேதமும் காட்டாமல் அரவணைத்தார். எங்கெங்கு அச்சமூகத்தவருக்கு உதவ முடியுமோ அங்கங்கே துணிகரமாக உதவினார். இப் பெருந்தகையாளர். அங்கே சமரசம் உலாவினார். சமத்துவம் கோலோச்சினார். புனித. பத்திரிசியார் கல்லூரியில் அருட்தந்தை லோங் அடிகளாரால் ஆசிரிய சேவைக்குச் சேர்க்கப்பட்டவரும், பின்னாளில் விஞ்ஞானக் கல்வி அதிகாரியாகவும் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்று, அண்மையில் அமரரான எனது அருமை நண்பர் திரு.செல்வரத்தினம் இலங்கையன் அவர்கள், “நான் 1953 யூன் மாதம் இலண்டன் BSc பட்டதாரிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றி அதன் பெறுபெறுகளுக்காகக் காத்திருந்த பொழுது யாழ் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் கணித விஞ்ஞான ஆசிரிய வெற்றிடத்துக்கான விளம்பரத்தைக் கண்ணுற்று அதற்கு விண்ணப்பித்தேன். அதற்கான நேர்முகப் பரீட்சைக்குப் போயிருந்தேன். அன்று என்னை நேர்கண்டவர் அப்போது கல்லூரியின் அதிபராயிருந்த (Rector) அருட்தந்தை ரி.எம்.எப்.லோங் அவர்களே. அவரைக் கண்டதும் அவரின் உயர்ந்த பருத்த தோற்றம் பயமுறுத்தியது. ஒரு ஆஜானுபாகன் வீற்றிருந்ததைப் போன்ற தோற்றமளித்தார். அவர் ஒரு கண்டிப்பானவரும் மிக ஆளுமை உடையவருமாக இருப்பார் எனவும் கருதினேன். ஆனால் அவர் என்னை நேர்கண்ட பொழுது கேட்ட கேள்விகளின் தொனி எனக்கு மிக ஆறுதல் அளித்தது. 20 நிமிடங்கள் வரை இடம்பெற்ற நேர்காணலின் போது நான் “தாழ்த்தப்பட்ட” என்று கூறப்படும் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று கூறிய பொழுது, அது பற்றி நீர் பயப்படத் தேவையில்லை. அது பற்றி நாங்கள், அதாவது கல்லூரி

நிர்வாகம் கவனித்துக்கொள்ளும் என்று கூறிவிட்டு அலுவலகத்தில் நியமனக் கடிதம் பெறுவதற்கு தலைமை விகிதர் ஆகிய திரு. ஜேம்ஸ் அவர்களைக் காணும்படியும் பாடஅட்டவணை சம்பந்தமாக அதற்குப் பொறுப்பான உப அதிபர் அருட் தந்தை ஜோன் அவர்களைச் சந்திக்கும் படியும் பணித்தார். நான் விடுதிச்சாலையில் தங்குவதற்கும் வேண்டுகோள் விடுத்தேன். அதற்குச் சம்மதித்த அடிகளார் என்னை அருட்தந்தை ஜோன் அவர்களிடம் அது பற்றியும் பேசுமாறு பணித்தார். அருட் தந்தை ஜோன் அவர்கள் நான் உயர்தர மாணவர்கள் தங்கும் விடுதிச்சாலையில் தங்குவதற்கு ஒழுங்குகள் செய்து தந்தார். ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் வரை நான் விடுதிச் சாலையில் தங்கியிருந்தேன். மாணவர்களுக்குரிய அதே விதிகளை நாமும் அங்கே கடைப்பிடிக்க வேண்டியிருந்தது. அது ஒன்றும் கஷ்டமாயிருக்கவில்லை. ஆனால் உணவு விசயத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம் சலிப்பு. அதிகமான நாட்களில் மாட்டு இறைச்சி தந்தார்கள். ஆகவே அந்த வருட இறுதியில் விடுதிச் சாலையில் இருந்து விலகிவிட்டேன்” என தனது வாழ்க்கைச் சரிதத்தில் எழுதியுள்ளார்.

“ஒரு சமயம் நலிந்த சமூகத்தினைச் சேர்ந்த யெமிஸ் அவர்களும் பாடசாலையின் ஆசிரியரான யேக்கப்பும் தேர்தல் ஒன்றில் போட்டியிட்டனர். இருவருமே லோங் அடிகளாரின் ஆதரவை வேண்டி நின்றனர். அடிகளார் வெளிப்படையாகவே தனது எண்ணத்தை ஒழிவு மறைவில்லாமல் எடுத்துக் கூறினார். நலிந்த சமூகத்தின் மேம்பாடே தான் முக்கியமானது, எனவே தனது ஆதரவு யெமிஸ் அவர்களுக்கு எனக் கூறினார்” என்கிறார் அக்கல்லூரியின் பிரபலமான பழைய மாணவரும் தகைசார் கல்விமானுமாகிய பண்டிதர் அலெக்சாந்தர். போட்டியிட்டவர்களில் ஒருவர் தனது பாடசாலை ஊழியர் என்றுகூடப் பார்க்காது யெமிசுக்கு அடிகளார் ஆதரவு காட்டியமை அடிகளாரது கண்ணியத்தையும் நேர்மையையும் இங்கே துலக்குவதுடன் நலிந்த சமூகத்தினது உயர்வே அவரது கனவு, என்பதையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

நலிந்த மக்களுக்கு உதவ வேண்டும், அவர்கள் மேம்பாட்டிற்கு வழிகோல வேண்டும் என்ற நல்ல நோக்கங்களைக் கொண்டிருந்த அடிகளார் அமரர் C.W.W. கன்னங்கரா அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட இலவசக் கல்வித் திட்டத்தினை வரவேற்கவில்லை என்பதை அறிந்த எனக்குச் சற்று நெருடலாகவே இருந்தது. முற்போக்குச்

சிந்தனையும், கல்வி வழங்குவதில் பேதம் காட்டப்படாது என்ற சீரிய நோக்கமும் கொண்ட அடிகளார் இலவச கல்வித் திட்டத்தினை விரும்பாமைக்கு என்ன காரணம் என்பது இன்றும் எனக்குப் புரியாத புதிராகவே உள்ளது. கட்டணம் கட்டிப் படிப்பதற்கு வசதி அற்றிருந்த எத்தனை மக்களுக்கு இலவசக் கல்வித்திட்டம் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் அடி எடுத்து வைக்க உதவியற்று! இலவச கல்வித் திட்டம் பின்தங்கிய சமூகத்தவருக்கு எவ்வளவு உதவியது என்பதை அடிகளார் நிச்சயமாகப் பின்னாளில் உணர்ந்திருப்பார் என்றே எண்ணுகிறேன்.

மலைவாழை போலல்லவா கல்வி வரயார உண்ணலாம் வர:

அவர் தனது அலுவலகத்திற்கு வரும் பொழுது, சுவாமிமார்களுக்கான விடுதிப் பகுதியிலிருந்து இறங்கி வகுப்பறைகள் தொடராக இருக்கும் விறாந்தை வழியாகவே வருவார். அப்பொழுது மாணவர் எவரும் வகுப்பறைகளுக்கு வெளியிலோ அல்லது நூலகத்துக்கு வெளியிலோ காணப்படமாட்டார்கள். அடிகளார் பிரம்படி பற்றி மாணவர்கள் தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

உயர் பாடசாலைக்குத்தான் அடிகளார் பொறுப்பாயிருந்தார். மத்திய பாடசாலையும் ஆரம்ப பாடசாலையும் வேறு வேறாகச் செயற்பட்டன. அவற்றிற்கு வெவ்வேறு சுவாமிகளே பொறுப்பாயிருந்தார்கள். ஆனாலும் முழுப்பாடசாலையும் அவரது கண்காணிப்பில் தான் இயங்கியது. காலையில் வகுப்புகள் ஆரம்பிக்குமுன்னர் முதல் மணி அடித்ததும் ஒவ்வொரு நாளும் உயர் பாடசாலையின் மத்தியில் அலுவலகத்திற்கு முன்பாக அமைந்திருக்கும் மேரிமாதாவின் உருவச் சிலைக்கு முன்பாக உள்ள வெளியில் மாணவர்கள் எல்லோரும் கூடுவது வழக்கம். மாணவர்கள் யாவரும் நேரத்திற்குப் பாடசாலைக்கு வந்து விடவேண்டும் என்பதில் மிகவும் கண்டிப்புடன் செயற்பட்டார் அடிகளார். அதற்காகவே பாடசாலை தொடங்கும் நேரத்துக்கான முதல்மணி தொடர்ச்சியாக ஐந்து நிமிடங்கள் வரை அடிக்கப்படும். இதனால் பாடசாலைச் சுற்றாடலில் வதியும் மாணவர்கள் காலதாமதமின்றி ஓடோடி பாடசாலையை வந்தடைவதற்கான அவகாசம் கிடைக்கும். பாடசாலை ஆரம்பிப்பதற்கான முதல் மணி அடித்ததும் அதிர் அலுவலகத்திற்கு முன்பாக மேரி மாதாவின் பீடத்தில் ஏறிநின்று

அதன் முன்பாக உள்ள வெளியை நோக்கி தன் கண்ணோட்டத்தைச் செலுத்துவார். அப்பொழுது நூல் நிலையம் வகுப்பறை விறாந்தைகள்தோறும் நின்று ஓடித்திரிந்த மாணவர்கள் எல்லோரும் மேரி மாதா உருவச் சிலைக்கு முன்பாக ஓடோடி வந்து நிற்பார்கள். மாணவர்களின் ஒழுங்காட்சிக்குப் பொறுப்பான தலைமை ஆசிரியர் (Head Master) பிரம்புடன் மாணவர்களின் ஒழுங்கு நிலையை மேற்பார்வை செய்துகொண்டு உலாவித் திரிவார். மாணவர்களின் இந்து ஒன்றுகூடலின் போது, அதிபர் பாடசாலையில் இடம்பெற்ற, இடம்பெறப் போகின்ற விசேட நிகழ்ச்சிகள் பற்றி எடுத்துக் கூறுவார்.

அடிகளாரின் மனித நேயத்துடன் சேர்ந்த கண்ணியம் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு ஒரு நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம். அந்த மாணவன் எட்டுப் பிள்ளைகளைக் கொண்ட ஒரு பெரிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன். தகப்பனார் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் சேவைசெய்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். ஓய்வூதியம் இல்லை. குடும்பம் மிகவும் சிரமதசையில் ஓடியது. ஒரு நேரச் சாப்பாட்டிற்கே அல்லாடியது. இந்தப் பையனுக்கு மூத்தவர்கள் ஒருவருமே S.S.C. தாண்டவில்லை. இவனுக்கோ படிக்க ஆசை. முதல் முறை S.S.C. பரீட்சைக்குத் தோற்றி சித்தி எய்தவில்லை. மறுமுறையும் தோற்ற ஆசை. ஆனால் பணவசதியில்லை. ஆகவே லோங் அடிகளாரை நாடினான். அவனது குடும்பவிபரம் முழுவதையும் கேட்டறிந்த அடிகளார் கவலைப் படாதே. வீட்டுக்குப் போய் உனது பெட்டி படுக்கையுடன் வா. விடுதிச் சாலையில் தங்கு. உனது தேவைகள் எல்லாவற்றினையும் நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன் என்றார் அடிகளார். அவன் நிம்மதியாகப் படிக்க முடிந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் விடுதிச்சாலையின் மாணவர்கள், போராட்டம் ஒன்றில் ஈடுபட ஆயத்தமானார்கள். அவன் பாடு திண்டாட்டமாகிவிட்டது. பங்குபற்றுவதா இல்லையா என முடிவெடுக்க அவன் திண்டாடினான். எந்த முடிவு எடுத்தாலும் தான் பாதிக்கப் படுவேன் என உணர்ந்தவன், இருதலைக் கொள்ளி எறும்பானான். அவனது திண்டாட்டத்தை அறிந்த அடிகளார் மிக்க பெருமனதுடன் எது சரி என உனக்குப் படுகிறதோ அதனைச் செய் என்றாரே அன்றி இதில் பங்குபற்றாதே எனக் கூறவில்லை.

S.S.C. பரீட்சையில் சித்தியெய்திய மாணவன் அடிகளாரிடம் சென்று தான் வேலை தேடப் போவதாகக் கூறிய பொழுது அடிகளார்.

நீ தொடர்ந்து படிக்கலாமே நான் உதவி செய்வேன் என்றார். அவனோ குடும்ப நிலையைக் கூறி அவர்களுக்கு உதவ வேண்டிய கடமையைக் கூறினான். அடிகளார் வாழ்த்தி அனுப்பினார். மேற்படி தகவலை பாடசாலை மலர் ஒன்றின் கட்டுரை ஒன்றினில் எழுதியுள்ளார்கள் சங். லூயிஸ் பொன்னையா அவர்கள். அடிகளார் பற்றி மேலும் அவரது குறிப்பில் “சங். லோங் அடிகளாரைப் பற்றி எல்லோருக்கும் தெரியும் ஆனால் அவரை முழுமையாகத் தெரியுமா? ஒழுங்காட்சியில் மிகவும் கறாராக உள்ள முரட்டுத் தோற்றத்தின் உள்ளே மறைந்து காணப்படுபவை அன்பு நிறைந்த மனம், உதவும் மனப்பான்மை, கருணை உள்ளம், புரிந்துணர்வு, நன்றே செய்ய வேண்டும் என்ற பக்குவம், பெருந்தன்மை, எளிமை மற்றும் நட்புடைமை ஆகியவற்றினை உணர்ந்தவர்கள் ஒரு சிலரே.”

எட்டிப்பார்க்கத் தேவையில்லை எட்ட நின்றாலே தெரியும்:

பாடசாலை ஒன்றில் பணியாற்றும் எல்லா ஆசிரியர்களும் அர்ப்பணிப்புடன் சேவை ஆற்றுவார்கள் எனக் கூற முடியாது. அது போன்றே எல்லா மாணவர்களும் சிரத்தையுடன் கற்பார்கள் என்பதும் இல்லை. ஆகவே தலைமைக்குப் பயந்தே சில ஆசிரியர்களும் கணிசமான தொகை மாணவர்களும் செயற்படுவார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. எனவே, கற்றலும் கற்பித்தலும் பாடசாலையில் ஒழுங்காக நடைபெறுகின்றனவா என்பதை தெரிந்துகொள்வதற்குத் தினசரி அதிபர் ஓரிரு முறையாவது பாடசாலையினை வலம் வரவேண்டியது அவசியம்.

அடிகளாரது ஆஜானுபாகுத் தோற்றம் வகுப்பறை மேற்பார்வைக்காக விராந்தை வழியே அவர் செல்லும் பொழுது வகுப்பறை களில் கற்பித்தலும் கற்றலும் அமைதியான முறையில் இடம்பெறுவதை அவதானிக்க வசதியாயிருந்தது. ஆசிரியர்களையும் மாணவர்களையும் ஊக்குவிப்பதில் கைதேர்ந்தவர் லோங் அடிகள். சிறந்த வாய்ச் சாதுரியம் உடையவராகவும் வற்புறுத்திப் பேசும் ஆற்றல் உடையவராகவும் இருந்தமையால், ஆசிரியர்கள் அவர் மீது பயங்கலந்த அபிமானமும் பக்தியும் கொண்டிருந்தனர்.

“The best is good enough for St. Patrick’s”, “Let not circumstances keep you down” எனும் வாசகங்கள் கல்லூரியின் தாரக மந்திரங்களாயின. அடிகளார் பதவியேற்ற அக்காலத்தில் Cambridge Junior, Cambridge Senior போன்ற இங்கிலாந்துப் பரீட்சைகள் தான் நடைபெற்றன. லோங் அடிகளார் மாணவர்களுக்கு அயராது பயிற்றுவித்து அப்பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றிய மாணவர்களைச் சிறந்த பெறுபேறுகளையும் பெற்றுக்கொள்ள தயார்ப்படுத்தினார். இலங்கைக் கல்வி அமைச்சு 1945ம் ஆண்டு தொடக்கம் மேற்படி இரு வெளியார் பரீட்சைகளையும் நிறுத்தி விட்டு, பதிலாக சிரேஷ்ட பாடசாலை தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை (S.S.C.) என தனது பரீட்சைத் திணைக்களத்தினால் நடத்தத் தொடங்கியது.

S.S.C. எனும் சிரேஷ்ட பாடசாலைப் பத்திரப் பரீட்சைக்கு மாணவர்கள் முதன் முதலாகத் தோற்றிய 1946ல் நடைபெற்ற S.S.C. பரீட்சையில் ஆங்கிலப் பாடத்தில் பாடசாலை மாணவர்கள் சித்தியடையாமை கண்டு அடிகளார் மனம் வருந்தினார். உடனடியாகவே மாணவர்களுக்கு விசேட வகுப்புகள் நடத்தத் தொடங்கி அவர்களின் ஆங்கிலத் தரத்தினை உயர்த்தினார். ஆங்கிலத்தில் அதிவிசேட சித்திகள் மாணவர்கள் பெறுவதற்கு வழிவகுத்தார்.

அடிக்கிற கைதான் அணைக்கும்:

அவர் மாணவர் ஒருவருடன் கதைக்கும் பொழுது தோளில் கை போட்டுக் கொண்டுதான் பிள்ளாய் (Child) என்று விழித்தே சம்பாசனையை ஆரம்பிப்பார். ஒழுங்காட்சி சம்பந்தமான விடயங்களை உபஅதிபரும் தலைமை ஆசிரியரும் கவனிக்கும் படியும் விட்டு விடுவார். உடல் தண்டனை ஏதும் இருப்பின் அதை தலைமை ஆசிரியர் தான் வழங்குவார். சற்று மிகையான குற்றங்களுக்கான தண்டனையை அதிபர் அவர்களே வழங்குவார்கள். சில சமயங்களிலே தண்டனை பிரார்த்தனை நேரத்தில் மேரிமாதா சிலைக்கு முன்னர் பகிரங்கமாகவே நடைபெறுவதும் உண்டு. அடிகளார் ஒருவரைத் தண்டிக்கும் முன்னர் குழந்தாய் முழங்காலில் நில் என்றே பணிப்பார்.

“அடியாத மாடு படியாது” என்ற யாழ்ப்பாணத்தவரது பாரம்பரிய முறைக்கு ஒப்பவே அடிகளார் ஆரம்பகாலத்தில் கல்லூரியின் ஒழுங்காட்சி, மற்றும் கல்வி முன்னேற்றத்திற்குப் பிரம்படி முக்கியம்

என்ற கணிப்பினை வைத்துச் செயற்படுத்தினார். “எனது பெருமதிப்பிற்குரிய அதிபரால் நான் தண்டிக்கப்பட்ட பல சந்தர்ப்பங்களை நான் நினைவு கூருகிறேன். எனது சுயமுன்னேற்றம், ஆத்ம முன்னேற்றம், அறிவு முன்னேற்றம் சார்பாகவே இத்தண்டனைகள் அப்பெருமகனாரால் வழங்கப்பட்டன என்பதை நான் உணர்ந்தேன். இத்தண்டனைகளை எனக்கு வழங்கிய சந்தர்ப்பங்களிலே என் பெருமதிப்பிற்குரிய அதிபர் எந்தவொரு குரோதத்தையோ கோபத்தையோ வெறுப்பையோ கொண்டிருக்காமல், எமது முன்னேற்றத்தை மாத்திரமே கருத்தில் கொண்டிருந்தார். அதனாலேயே தண்டனை பெற்ற மாணவர்கள் யாபேரும் தண்டனைக்குப் பின் அவருக்கு நன்றி கூறத் தயங்கியதில்லை” என பிரபல சட்டத்தரணி அ.அந்தோனி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அடிகளார் எந்த ஒரு மாணவனையும் தண்டிக்கத் தொடங்குகையில் “என்பிள்ளாய்” என அழைத்தே தண்டிக்கத் தொடங்குவது அவர் மாணவர்களைத் திருத்தும் நோக்கத்துடனேயே தண்டனை வழங்குகிறார் என்பதும் அதில் அன்பே பிரதிபலிக்கிறது அன்றி, ஆத்திரம் சிறிதும் காரணமாக வில்லை என்பதும் புலனாகிறது. ஆனால் 1952ல் அமெரிக்கா பயணம் மேற்கொண்டு திரும்பிய அடிகளார் மனதில் புரட்சிகரமான ஒரு மாற்றம் ஏற்பட்டது. மாணவர்களைப் பிரம்புகொண்டு தண்டிக்கும் முறை ஒழிக்கப்படவேண்டும் என அடிகளார் எண்ணினார். அவரது அறை மற்றும் வகுப்பறைகள் யாவற்றிலும் உள்ள அத்தனை பிரம்புகளையும் மைதானத்தின் மத்தியில் போட்டு ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் சூழ்ந்து நிற்க தீ முட்டி எரிக்கப்பட்டது. அவ்வேளையில் அடிகளார் ஆற்றிய உரையில் அன்புடனும் வாஞ்சையுடனும் ஆசிரியர்கள் கற்பிக்க வேண்டும் எனவும் அதேபோன்று மாணவர்களும் ஆர்வத்துடனும் ஊக்கத்துடனும் கற்று நாட்டின் நற்பிரஜைகளாக வாழவேண்டும் எனவும் வேண்டிக் கொண்டார். எரிக்கப்பட்ட சாம்பல் ஊர்வலமாக எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, ‘Death of A Cane’ என்ற பதாகையுடன் கல்லூரி வளாகத்தில் உள்ள குளத்தில் கரைக்கப்பட்டதாம். அன்று பாடசாலைக்கும் அரை நாள் விடுமுறை வழங்கப்பட்டது. அதோடு மாத்திரமல்லாமல் ‘Abolition of Corporal Punishment at St. Patrick’s College’ எனத்தலைப்பிட்டு அதிக பத்திரிகைகளிலும் அது செய்தியாக வந்ததாம். அடிகளார் மேற்கொண்ட இம்முயற்சி உண்மையிலேயே அதிசயிக்கத்தக்கதும் புரட்சிகரமானதுமாகும்.

நான் அதிபராக இருந்த காலத்திலும், எண்பதுகளிலும் கூட, இது நடைபெற்று ஏறக்குறைய 25 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரும் கூட, அதிகமான யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளில் பிரம்படி நடைமுறையில் இருந்தது. பிரம்படியை நிறுத்தியபோதும், வேறு வகையான புதிய தண்டனை முறையினை அடிகளார் கையாண்டுள்ளார். “கல்லூரியில் அதன் பிறகு சிறிது காலம் தவறு செய்யும் மாணவனைச் சாக்கிலே போட்டு ஏந்தும் முறை நடைபெற்றது. அந்த மாணவனை ஏனைய மாணவர்கள் பார்த்துச் சிரிப்பதால், அவன் மீண்டும் தவறு செய்யமாட்டான். இம்முறை தொடங்கிச் சில மாதங்களில் பின்னர் சிலீபா என்ற வரலாற்று ஆசிரியர் அந்த முறை சரியானது அல்ல எனக் கூறியதன் காரணமாக அத்தண்டனை முறையினை அடிகளார் நீக்கி விட்டார்” எனப் பண்டிதர் அலெக்சாந்தர் அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். மற்றவர்கள் சொல்வதில் உள்ள தர்மத்தை மதிக்கின்ற பக்குவம் அடிகளாருக்கு இருந்ததை இச் செய்கையினால் உணர முடிந்தது.

காலையில் எல்லா மாணவர்களும் சரியாக 9:00 மணிக்கு ஒன்று கூடிப் பிரார்த்தனை நடத்துவார்கள். அதன் பின்னரே ஒழுங்காக வரிசையாகத் தமது வகுப்புகளுக்குச் செல்வார்கள். அடிகளாருடைய கழுக்குக் கண்கள் ஒவ்வொரு மாணவனையும் கவனித்த படியே இருக்கும். யாராவது ஒழுங்கு தவறினால் அவன் அவரது அருகே முழங்காலில் நிறுத்தப்படுவானாம். “ஒரு முறை நான் கியூ வரிசையில் செல்லும்போது பராக்குப் பார்த்து நடந்து சென்றமையால் என் முன்னால் சென்ற மாணவனுடன் முட்டி மோதி விழ நேரிட்டது. கண்ணில் எண்ணை ஊற்றியது போல நின்று இதனை அவதானித்த அதிபர் அவர்கள் என்னை அழைத்து ஒரு ஓரத்தினைக் காட்டி, “On your knees over there” என்றார். நான் வெட்கத்தால் தலை குனிந்து முழங்காலில் இருந்தேன். மாணவர்கள் யாபேரும் தத்தம் வகுப்புகளுக்குச் சென்ற பின்னரே அதிபர் என்னை வகுப்பினுக்கு அனுப்பி வைத்தார்” என திரு. R. L. சேவியர் அவர்கள் பழைய நினைவுகளை மீட்டார்.

காலையில் முதல் பாடவேளையில் அவர் சயமக் கல்வி போதிப்பாராம். அப்பொழுது யாராவது மாணவன் வகுப்புக்குப் பிந்தி

வருவானாயின் எல்லா மாணவர்களையும் எழுந்து நின்று அவனுக்கு salute அடிக்க வைப்பாராம். அவன் அதன் பிறகு பிந்தி வருவானா என்ன?

**பாடசாலை சகல துறைகளிலும்
முன்னோக்கிப் போதல் வேண்டும்:**

லோங் அடிகளார் பாடசாலைக்கு ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற உடனடியாகவே அவருக்கு விளையாட்டுத்துறைப் பொறுப்பாசிரியர் பதவியும் கொடுக்கப்பட்டது. மாணவர்கள் வெறுமனே புத்தகப் பூச்சிகளாக இருக்கப்படாது அவர்கள் முழுமையான ஆளுமை விருத்திக்கு வழிகோலுவது பாடசாலையே என்பதில் மிக்க நம்பிக்கை உடையவராக அடிகளார் இருந்தார்கள். ஆகவே அவர் அதிபர் பதவி ஏற்ற பின்னர் பாடசாலையினது விளையாட்டுத்துறை மாத்திரமல்லாமல் கலை இலக்கியத் துறையிலும் அதீத முன்னேற்றம் காட்டினார். அக்காலத்தில் யாழ். பிரதான வீதியில் புனித மார்டினார் குரு மடவளாகத்தில் தான் விளையாட்டு அரங்கு அமைந்திருந்தது. அங்கு தான் பயிற்சிகளும் போட்டிகளும் நடாத்தப்பட்டன. இதன் பயனாக, கல்லூரி தேசிய ரீதியில் பல போட்டிகளில் பங்கு பற்றி வெற்றிகளைப் பெறக் கூடியதாக இருந்தது. “கொழும்பில் நடந்த மெய்வல்லுனர் போட்டியில் முதல் தடவையாக எம் கல்லூரி மாணவர்கள் மெய்வல்லுனர் போட்டிகளில் சாதனை படைத்தார்கள்” என கல்லூரியின் பழைய மாணவர் R.L.Xavier கூறியதுடன், ஆபிரிக்காவின் உகண்டாவைச் சேர்ந்த கல்லூரிப் பழைய மாணவர் Benching Kibuka சர்வதேச ரீதியிலும் புகழ் பெற்றதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த மாணவர் பற்றிய ஒரு சுவாரஸ்யமான சம்பவம் லோங் அடிகளார் ஒழுங்காட்சியில் எத்தனை தீர்க்கமான கவனம் எடுத்தார் என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்த மாணவன் இலங்கையின் அனைத்துப் பாடசாலைகளுக்கும் இடையிலான விளையாட்டுப் போட்டியில் 100 மீற்றர் தடைதாண்டி ஓடுதல் போட்டியில் வெற்றியீட்டியதோடல்லாமல் புதிய சாதனையையும் படைத்தானாம். இதன் காரணமாக அவன் திடீரென யாழ்ப்பாணத்தின் கதாநாயகன் அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தப்பட்டு விட்டானாம். தனது சமூக அந்தஸ்து திடீரென உயர்ந்தது அவனது நடத்தையிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. மறுவருடம் பாடசாலைக்கு வெளியே பாடசாலை விதிக்கு முரணான சம்பவம் ஒன்றில்

அவன் ஈடுபட்டமை அடிகளாரின் கவனத்துக்கு வந்தது. குற்றம் பற்றி ஆராய்ந்த அதிபர் அவனைத் தண்டித்த முறை ஒழுங்காட்சிக்கு அவர் எத்தனை முக்கியத்துவம் கொடுத்தார் என்பதை உணர வைக்கிறது. அவனைப் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கியதோடல்லாமல், தானே கொழும்பிற்கு அழைத்துச் சென்று அவன் ஊருக்குச் செல்வதற்கான கப்பலில் ஏற்றி விட்டும் வந்தாராம். தன்னை நம்பித் தான் அவனது பெற்றோர்கள் அவனைத் தனது கல்லூரியில் கல்வி கற்க அனுப்பியுள்ளார்கள். தான் அவனைப் பாடசாலையிலிருந்து நீக்கியதும் இலங்கையில் எந்தக் கல்லூரியும் அவனுக்கு அனுமதி கொடுக்கும் அளவிற்கு அவன் பிரபலமாகி விட்டான். ஆனால் அவனது பெற்றோர்கள் அதை விரும்புவார்களா என ஆலோசித்த அடிகளார் அவனை ஊருக்கு அனுப்பிவிடுவதே சாலச் சிறந்தது எனத் தீர்மானித்து அதனைச் செயற்படுத்தினார்.

யாழ். பாடசாலைகள் விளையாட்டுச் சங்கம் நடத்திய உதைப் பந்தாட்டம், துடுப்பாட்டம் ஆகிய விளையாட்டுப் போட்டிகளில் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி தொடர்ந்து முதலிடத்தைப் பெற்று Triple Crown சாதனையாளராகியது. ஒரு பாடசாலை 'மும்முடி' தரிப்பது ஏனையவர்களுக்குச் சற்றுப் பொறாமை உணர்வை ஏற்படுத்தவே செய்தது என்றாலும், அகில இலங்கை விளையாட்டுப் போட்டியில் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி ஒன்று மட்டுமே வெற்றிபெற்று ஈட்டிய புள்ளிகள் மாத்திரமே தமிழர்கள் பெற்ற புள்ளிகள் என்றதும் அப்பாடசாலை விளையாட்டு வீரர்கள் நமது "விளையாட்டு வீரர்கள்" என்றும் அடிகளார் "எங்கடை சுவாமியார்" என்றும் பெருமைப் படுத்தப்பட்டார்களாம்.

அடிகளார் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியின் அதிபராயிருந்த காலத்திலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்தவர் சங். பங்கர் அவர்கள். இருவருக்குமிடையே அந்நியோன்ய பாசம் இருந்தது. அதன் காரணமாக இரு பாடசாலைகளுக்குமிடையே ஆண்டு தோறும் துடுப்பாட்டம் மற்றும் உதைபந்தாட்டப் போட்டிகள் நடைபெற்றன 'Battle of the Golds' எனும் தலைப்புடன் பழைய மாணவர்கள் பொதுமக்களைக் கவரும் போட்டிகளாக அவை அமைந்தன. ஒழுங்காட்சியில் அதீத கவனமுடைய அடிகளார் விளையாட்டில் முறைகேடுகளை முற்றாகவே வெறுத்தார். எப்படியாக எமது

அணியினரின் சிறப்பான ஆட்டத்தை நாம் கரகோசம் செய்து பாராட்டுகின்றோமோ அதேபோன்று எதிரணியினரையும் பாராட்ட வேண்டும் என வகுப்புகளுக்குச் சுற்றறிக்கை மூலம் போட்டிக் காலங்களில் அறிவிக்கத் தவறமாட்டார்.

தமது மாணவர்கள் விளையாட்டுத் தளங்களிலே கட்டுப்பாட்டுடன் நடக்க வேண்டும் என்பதில் எத்தனை கறாராக அடிகளார் இருந்தார்களோ அத்தனை அளவினுக்கு எதிரணியிரிடமும் அடிகளார் கண்ணியத்தினை எதிர்பார்த்தார். யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகள் விளையாட்டுச் சங்கத்தில் அங்கத்துவம் வகித்த சில பிரபலமான கத்தோலிக்க பாடசாலைகளும், கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளும் மெல்ல மெல்ல அதிலிருந்து விலகிவிட்டதற்கு முன்னோடியாக அமைந்தது புனித. பத்திரிசியார் கல்லூரியே. 1944ஆம் ஆண்டினிலே புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியினது இரண்டாவது அணிக்கும் யாழ் இந்துக்கல்லூரியின் இரண்டாவது அணிக்குமிடையிலான உதை பந்தாட்டப் போட்டியின் இறுதி ஆட்டத்தில் சம்பத்திரிசியார் அணி முன்னணியில் நின்றபோது, யாழ். இந்து ஆதரவாளர்கள் சிலர் சம்பத்திரிசியார் வீரர்கள் இருவரைத் தாக்கி விளையாட முடியாமல் செய்தமையால், மேற்கொண்டு நடந்த போட்டியில் யாழ்.இந்து வெற்றியீட்டியது. லோங் அடிகளாருக்குப் பயங்கரக் கோபம். இனிமேல் யாழ். பாடசாலைச் சங்கப் போட்டிகளில் தனது பாடசாலை பங்குபற்ற மாட்டாது என அறிவித்துவிட்டார். சமரசம் செய்வதற்கு எத்தனை முயன்ற போதும் அடிகளார் தான் செய்த தீர்மானத்தை மாற்றுவதாக இல்லை. ஏனைய கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளும் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிக்கு அனுதாபம் காட்டுமுகமாக சங்கத்திலிருந்து விலகிக் கொண்டன.

அக்காலத்தில் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியின் படைப்பயிற்சி மாணவர் குழு (Cadets) மிகவும் பிரபலமாயிருந்தது. அடிகளார் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணி ஆற்றிய சமயத்தில் விளையாட்டுத்துறைக்கும் பொறுப்பாயிருந்தார். அப்போது நடைபெற்ற சம்பவம் ஒன்றை முன்னாள் ஊர்காவற்றுறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் அமரர் திரு.ஏ.நவரத்தினம் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதி மிகவும் சுவாரஸ்யமானதுடன் அடிகளாரின் அக்காலத்திய மறுபக்கத்தையும் காண்பிக்கிறது. “அக்காலத்திலே பாடசாலைகளுக்கிடையே நடைபெறும் உதைபந்தாட்டப் போட்டிகள் பெரும்பாலும்

கைகலப்பிலேயே முடிவதுண்டு. மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரிக்கும் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிக்குமிடையே உதைபந்தாட்டப் போட்டி நடைபெறுவதாக ஏற்பாடு. மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் உதைப் பந்தாட்ட வீரர்கள் மல்லர்கள், முரட்டுத்தனமாக விளையாடுவார்கள். விளையாட்டு நெறிமுறைகளுக்கு அவர்கள் மதிப்புக் கொடுப்ப தில்லை. போட்டியில் தோல்வி ஏற்பட்டால் அவர்கள் சும்மா போக மாட்டார்கள் என்பது அடிகளாரின் காதுக்கு எட்டிய செய்தி. இப்படி யான காவாலித்தனம் அடிகளாருக்கு வெறுப்பினை ஏற்படுத்தியது. ஆகவே அடிகளார் கரையூர் வாசிகளுக்கு இதனை அறிவித்து, அன்றைய தினம் ஒரு பெரிய கோஷ்டியையே போட்டி பார்ப்பதற்கு வரச்செய்து விட்டார். போட்டியில் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி வெற்றி பெற்றது. எதிர்பார்த்தது போன்று மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் ஆதரவாளர்கள் சம்பத்திரிசியார் வீரர்களைத் தாக்குவதற்காகக் களம் இறங்கினார்கள். திரளாகக் குவிந்திருந்த கரையூர் மக்களா விடுவார்கள்! மைதானத்தில் இறங்கி மானிப்பாய் ஆதரவாளர்களை ஓட ஓட விரட்டினார்கள். இது தான் லோங் அடிகளார். அவர் ஒரு சிறந்த விளையாட்டு வீரரென்றாலும் இன்னொரு பக்கமும் அவருக்கு இருந்தது.” என எழுதியுள்ளார் அமரர் நவரத்தினம்.

கனவு மெய்ப்படவேண்டும்

காரியமாவது விரைவில் வேண்டும்:

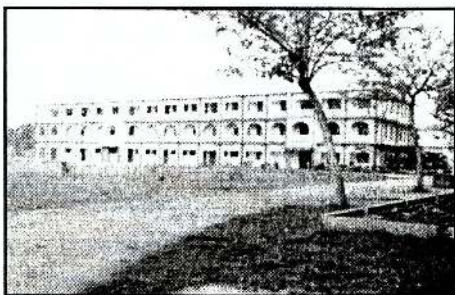
பலரது கனவுகள் கனவாகவே முடிந்து விடுவதுண்டு. ஆனால் அடிகளாரின் கனவு சாதனையில் தான் முடியும். ஏனென்றால் *எண்ணியது எண்ணியாங்கு எய்தும் திண்ணியர் அவர்*. அவரது பல முயற்சிகளுக்கு யாழ். மக்களின் பங்களிப்பினை முழுமையாக அவரால் பெற முடிந்தது. மக்களுக்கு சிறந்த பொழுது போக்கு நிகழ்ச்சிகளாகக் களியாட்ட விழாக்களை ஒழுங்கு செய்தார். 1938 மற்றும் 1941ஆம் ஆண்டுகளில் நடந்ததாக நான் அறிந்தவற்றில், தென்னகத் திரை நட்சத்திரங்களான N.S. கிருஷ்ணன், T.A. மதுரம் போன்றோரையும், அந்தக்காலத்தில் புகழ்பெற்ற மல்யுத்த வீரர்களாயி ருந்த கிங்கொங், தாராசிங் போன்றோரையும் அழைத்து மக்களின் ரசனைக்கு ஊட்டம் கொடுத்தார். கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. பணமும் தாராளமாகச் சேர்ந்தது. அடிகளாரும் தமது அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்ய முடிந்தது. பாடசாலையின் நூலகம் தரம் உயர்ந்தது,

ஆய்வுகூடங்கள் புதுப்பொலிவு பெற்றன, விளையாட்டு மைதானம் விசாலமானது.

அடிகளார் அவர்கள் அதிபர் பதவி ஏற்ற முதல் எட்டு ஆண்டுகள் இரண்டாவது உலக மகாயுத்த காலமானதால் அவர் வகுத்த பல செயற்றிட்டங்களை நிறைவேற்றுதல் கடினமாகவே இருந்தது. யுத்தம் முடிந்த உடனடியாகவே மூன்றுக்கு மாளிகை ஒன்றினைக்கட்டி எழுப்பி, அதனை 'மத்தியூஸ் நினைவுக்கட்டிடம்' எனப் பெயரிட்டு அவரது நினைவைப் போற்றினார்.

பாடசாலையில் கல்வி கற்கின்ற மாணவர்கள் யாபேரும் உயர் கல்வி பெறுவதில்லை; அல்லது ஏதாயினும் தொழில் பெறுவதற்கான கல்வியைப் பெறுவதும் இல்லை.

ஒரு தொகையினர் ஏதேதோ காரணங்களுக்காகப் பாடசாலையிலிருந்து விலகி விடுகிறார்கள். இவர்களுக்கு வாழ் வியலில் முன்னேறுவதற்கு என்ன செய்யலாம்? எப்படி உதவலாம்? என்பது

பற்றித் தீவிரமாக அடிகளார் சிந்தித்தார். அதன் விளைவு? யாழ்ப்பாணச் சமூகம்; விவசாயத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் சமூகம் எனவே பொதுவாக யாபேரும் சிறு விவசாயிகளே. அவர்களது விவசாயம் சம்பந்தமான அறிவினை மேம்படுத்துவதால் அவர்களுக்குச் சிறப்பான வாழ்வை அமைக்க உதவும் என்பதை உணர்ந்த அடிகளார், கிளிநொச்சியில் 100 ஏக்கர் நிலம் வாங்கி அங்கே ஒரு விவசாயக் கல்லூரியை நிறுவினார். பாடசாலையை விட்டு இடைநீங்குகின்ற மாணவர்கள் பற்றிய கவலையும் அடிகளாருக்கு இருந்தமையால் தொழில்நுட்பக் கல்வியாக மோட்டார் தொழில் நுட்பத்தினையும் பாடசாலையில் போதிப்பதற்கு வழிவகுத்தார். பாடசாலைக் கல்வியைத் தொடராமல் இடைநிறுத்தம் செய்வோருக்கு உதவும் வண்ணம் அடிகளார் தொழில்நுட்பத்திற்கான பாடசாலை ஒன்றையும் ஆரம்பித்தார். மொத்தத்தில் யாழ்ப்பாண சமூகத்தின் மேல்நோக்கிய அசைவியக்கமே அடிகளாரின் மனதில் நிலைத்து நின்றது. அடிகளாரின் இடமாற்றத்தின் விளைவாக சிறிது

காலம் தடைப்பட்டிருந்த இந்தத் தொழில்நுட்பப் பாடசாலை அதன் பின்னர் அதிபராக வந்த வண. மதுரநாயகம் அடிகளாரால் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்பட்டு Rev. Fr. Long's Technical Institute எனப் பெயரிடப்பட்டு இயங்கத் தொடங்கியது.

1950ஆம் ஆண்டிலே கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. சுதந்திர இலங்கையின் முதல் பிரதமராகிய D.S. சேனநாயகா அவர்கள் விழாவில் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்தார். கொழும்பிலே உள்ள 'Aquinas College' போன்ற உயர்கல்வி வசதிகளுடைய 'பெரிய சம்பத்திரிசியார்' என்ற ஒரு நிறுவனம் அமைக்க வேண்டும் என்ற கனவுடனேயே அடிகளார் வாழ்ந்தார். அதனைச் செயற்படுத்தும் வண்ணமாக யாழ். நகரிலே ஒரு கனியாட்ட விழா ஏற்பாடு செய்து பணம் சேர்த்தார். 'Excelsior Carnival' என்ற கவர்ச்சிகரமான பெயருடன் இலங்கையே வியக்கும் அளவுக்கு மிகச் சிறப்பாக 40 நாட்களுக்கும் மேலாக நடைபெற்ற இக்கனியாட்ட விழா கணிசமான தொகை பணத்தினை வருவாயாக் கியது. ஆனால் அடிகளின் கனவு மெய்ப்படுதற்கு இது போதாது எனக்கருதியவர், அமெரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கும் சென்று மேலும் நிதியைச் சேகரித்து வந்தார் என்கிறார் சேவியர் அவர்கள். கோவில் கட்ட அந்த நிதியைத் தருமாறு அடிகளாரிடம் கேட்கப்பட்டது. "College money is for College" என்று கூறிய லோங் அடிகளார் அதனைக் கொடுக்க மறுத்தமை யாழ். வாழ் கிறிஸ்தவர்கள் மத்தியிலே அன்று பெரிதாகப் பேசப்பட்டது. லோங் அடிகளார் சொல்லாலும் செயலாலும் பாதிப்புற்ற போதும், உயர்ந்த கற்பகதரு விருட்சமாகவே யாபேருக்கும் காட்சி அளிக்கிறார்." என்கிறார் பண்டிதர் அலெக்சாந்தர் அவர்கள்.

பாடசாலையின் தொடர்ச்சியே சமூகம்:

அடிகளாரின் அதிபர் வாழ்க்கையின் இரண்டாவது கட்டமான உலகமகாயுத்தம் நடைபெற்ற சமயத்திலே RAF என அழைக்கப்படும் இங்கிலாந்து அரசினது விமானப் படையினரின் உபயோகத்திற்கென பலாலியில் விமானத் தளமொன்று அமைக்கப்பட்டது. போர் முடிவுற்ற தும் இந்தத் தளத்தினை மூடிவிட முடிவுசெய்த போது லோங் அடிகளார் தான் தனது நண்பராயிருந்த A. R. வார்டில் அவர்களிடமும், அன்றைய ஆளுனரிடமும் பேசி அந்த விமானத் தளத்தினை

தொடர்ந்தும் இயங்க வைத்தார். இதன் மூலமாக யாழ் மக்கள் இந்தியாவின் திருச்சிக்கு, மற்றும் கொழும்பிற்குச் சுலபமாகச் சென்று வர முடிந்தது.

மாணவர்களுடைய அறிவு விருத்திக்கு ஆசிரியர் போதிப்பது மாத்திரம் போதாது. அவர்கள், சிறப்பாக உயர்தர மாணவர்கள், மேலும் பல தகவல்களைப் பெறவேண்டும். அதனை வழங்குவற்கு ஒரு சிறந்த நூலகம் அமைய வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த அடிகளார் அவர்கள் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து சிறந்த நூல்களைப் பெற்று பாடசாலையின் நூல் நிலையத்தின் தரத்தினைப் பெரிதும் உயர்த்தினார். ஒவ்வொரு வகுப்பறையிலும் 'Read a book a Week' என்று அட்டையில் எழுதித் தொங்க வைத்தார். பிள்ளையின் முழுமையான ஆளுமை வளர்ச்சிக்குப் பாடசாலை எந்த அளவிற்கு உதவுகிறதோ அந்த அளவுக்குக் குடும்பமும் உதவுகிறது. பெற்றோர்களில் பலர் பாடசாலைக் கல்வியைப் பெறக்கூடிய வாய்ப்பில்லாமல் போயிருக்கலாம். அன்றைய காலகட்டத்தில் ஆங்கிலக்

கல்வி கற்பதாயின் கட்டணம் கட்ட வேண்டியிருந்தது. அது எத்தனை பெற்றோர்களுக்குச் சாத்தியமாயிற்று. ஆகவே பலபெற்றோர் ஓரளவு தமிழ்ப் பாடசாலைக் கல்வியுடன் நிறுத்தி தமது குலத்தொழிலையே செய்து வாழ்க்கையை ஓட்டினர். இவர்களின் உலகளாவிய அறிவினை வளர்த்தால் தான் அவர்களது குலக்கொழுந்துகள் அறிவார்ந்த சூழலில் வாழ்வார்கள் என்பதை உணர்ந்தவர் அடிகளார். சமூகத்தினைச் சார்ந்தோர் அத்தனை பேருக்குமே ஒரு சிறந்த நூலகம் இன்றியமையாதது எனக் கருதிய லோங் அடிகளார் யாழ். நூல் நிலையம் அமைப்பதில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார். அன்றைய யாழ்நகர பிதாவாக இருந்த சாம் A.சபாபதியுடனும் இன்னும் பல அறிவு ஜீவிகளுடனும் இணைந்து யாழ். பொதுநூலகக் குழு அமைத்து ஒரு கோடி ரூபா நிதி சேகரிப்பதற்கு முன்னின்று உழைத்தார். தமிழகத்தின் பிரபல கட்டிடக்கலை வல்லுனர் கலாநிதி. இராமநாதன் அவர்களின் தொண்டினை நாடிப் பெற்றதுடன் அமெரிக்க அரசாங்கத்திடம் ஒரு பெரும் தொகை பணத்தினையும் நன்கொடையாகப் பெற்றுக்கொடுத்தார். இலங்கையை விட்டு

அடிகளார் வெளியேறுகின்ற இறுதி நாளில் கூட, யாழ் நூல் நிலையத்தின் விரிவாக்கம் பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருந்த இந்த அதி அற்புத மனிதர் பற்றிய மக்கள் மதிப்பீட்டில் உயர்ந்து நிற்கிறார். இலங்கையை விட்டு வெளியேறும் அன்றைய தினம் இலங்கையில் உள்ள இங்கிலாந்தின் உயர்ஸ்தானிகருடன் மதிய போசனம் அருந்திய அடிகளார் யாழ் நூலகத்துக்குக் கணிசமான பெறுமதி வாய்ந்த நூல்களை வழங்கச் செய்தார். அவரது சேவையாழ் மக்களினது உள்ளத்தில் எவ்வளவு தூரம் இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை அவரது உருவச்சிலை யாழ் பொது நூலக முன்றில் அழகோச்சியபடி நிற்பதில் இருந்து கண்டுகொள்ள முடியும்.

கல்லூரியில் 2006 மேமாதம் 26ந் தேதி அருட்தந்தை ஞாபகார்த்தமாக நிறுவப்பட்ட மூன்று மாடிக்கட்டிடம் திறந்து வைக்கப்பட்டமை அப் பெரியவரின் நினைவு அவரது பழைய மாணவர்களிடம் என்றும் பசுமையாக இருக்கும் என்பதனை நிலை நாட்டியுள்ளது.

அவர் பெருமை முழு இலங்கைக்கும் தெரியவந்தது:

அவரது நிர்வாகத் திறமையும், மாணவர்கள் மேலுள்ள அக்கறை சேர்ந்த கவனிப்பும் முக்கியமாகப் பாடசாலையின் ஒழுங்காட்சி முறைமையும் பற்றி எல்லோராலும் பேசப்பட்டது. இதன் காரணமாகத் தென்னிலங்கையிலிருந்தும் சிங்கள மற்றும் முஸ்லிம் மாணவர்கள் கல்லூரியில் வந்து விடுதிச்சாலையில் தங்கிக் கல்வி கற்றார்கள். அவர்களில் பலர் பல உயர் பதவிகளைச் சுதந்திர இலங்கையில் வகித்துள்ளனர் E.L.B. ஹூறுள்ளை U.N.P. அரசாங்கத்தில் அமைச்சராகவும் பின்னர் ஸ்ரீலங்காவின் ஆஸ்திரேலியத் தூதராகவும் கடமையாற்றி அடிகளாரின் பெருமைக்கு உதாரணரானார்கள். 1945ஆம் ஆண்டிலே அடிகளாரது ஆசிரியப் பணியின் வெள்ளிவிழா கொண்டாடப்பட்ட போது 'Times of Ceylon' என்ற பத்திரிகை "Fr. Long has fulfilled his task as Rector of St. Patrick's in so much a fashion that the school ranks as one of the finest in the country. Students come from Colombo, Kandy and other areas to St. Patrick's on account of the special 'tone' this excellent school imparts to its pupil. For one setting of that 'tone' the Rector is chiefly responsible" என எழுதியிருந்தது. Collette என்பவர் அந்நாளில் Daily News பத்திரிகையின் பிரபல கேலிச் சித்திரக் கலைஞர். அகில

இலங்கையிலும் பெயர் பெற்ற லோங் அடிகளார் கொல்லெற்றின் கண்களுக்குத் தவறவில்லை. அவரை வேட்டி சால்வை அணிந்த வராகக் கேலிச்சித்திரம் வரைந்து “Jaffna man of Irish Origin” எனத்தலைப்பிட்டிருந்தமை அடிகளார் தன்னை எந்த அளவுக்கு யாழ்ப்பாணத்தவனாக ஆக்கிக் கொண்டார் என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டு. அடிகளார் அமெரிக்கப் பயணத்தை மேற்கொண்டு பணம் திரட்டி வந்த போது, “Oh, Oh, Look Out, America” என்ற தலைப்பிலும் அடிகளார் ஆஸ்திரேலியாவிற்கு இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்ற போது “He Comes From Jaffna” என்ற தலைப்பிலும் கேலிச்சித்திரம் வரைந்திருந்தார். இடமாற்றம் பெற்றதற்கான கேலிச்சித்திரத்தில் ஒரு தலைப்பாகை அணிந்தவராகக் காதிலே கடுக்கன் உடன் ஒருகையில் குடையும் மறுகையில் முருங்கைக்

காய்க் கட்டுடன் ஆஸ்திரேலியா எனக் குறிக்கப்பட்ட சூட்கேசுடனும் அடிகளை வரைந்திருந்தார். அடிகளார் ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் புறப்படுகின்ற சமயத்தில் கொழும்பு மாநகரில் உள்ள பழையமாணவர்களும், நலன் விரும்பிகளும் கொழும்பு மாநகரின் பிரபலமான ‘Hotel Taprobane’னில் அளித்த விருந்துபசாரத்திற்கு வந்திருந்த அத்தனை பேருக்கும் மேற்படி

கேலிச் சித்திரத்தின் பிரதி ஒன்றில், ‘With very kind regards, yours rememberially’ என எழுதி ஒப்பமிட்டுக் கொடுத்துள்ளார் எனவும் தனது அலுவலகத்தினை இன்றும் அந்தப் படம் அழகு செய்வதாகவும் உயர்நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாகிய கலாநிதி ஜெயபத்திரானா, அடிகளார் பற்றி எழுதிய குறிப்பு ஒன்றில் கூறியுள்ளார்கள். அவர் உடல் மாத்திரம் தான் ஆஸ்திரேலியாவிற்குச் சென்றது; ஆனால் அவரது ஆன்மா யாழ்ப்பாணத்திலும் சம்பத்திரிசியாரிலும் தான் என்றுமே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் என்கிறார் ஜெயபத்திரானா.

“சுகாதாரத்துறையில் பதவி ஒன்றிற்காக எழுத்துப் பரீட்சையில் சித்தி எய்திய பின்னர் நேர் முகப் பரீட்சைக்குத் தோற்ற வேண்டியிருந்தது. நேர்முகப் பரீட்சையில் கல்விச் சான்றிதழுடன் இரண்டு நற்சான்றிதழ்களும் எடுத்துச்செல்ல

வேண்டியிருந்தது. சுகாதார இலாகாவில் இரண்டு உயர் அதிகாரிகள் என்னை நேர்கண்டனர். அவர்கள் என்னிடம் முதல் கேட்ட கேள்வி “நீர் எங்கு கல்வி கற்றீர்?” என்பதே. நான் பதில் கூறியதும் எனது சான்றிதழ்களைப் பெற்றவர்கள் முதலில் இருந்த லோங் அடிகளாரின் சான்றிதழினை வாசித்ததும், மேலே ஒன்றினையும் பார்க்காமல் புன்சிரிப்புடன் “சரி நீர் போய் வாரும் என்றனர். பின்னர்தான் தெரிந்தது அந்த உயர் அதிகாரிகளில் ஒருவர் அருட்தந்தை லோங் அடிகளாரின் மாணவர் என்பது” என சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் றாபியல் சேவியர் அவர்கள் என்னிடம் தெரிவித்தார்.

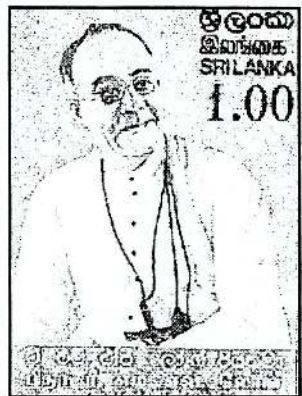
அவர் பிரிவை ஒவ்வொருவரும் அனுபவித்தனர்:

அல்பிறெட் எட்வேர்ட்ஸ் அவர்கள் எழுதிய ஒரு கட்டுரையில் லோங் அடிகளாரது குறைபாடாக, ஒரு குறைபாட்டினைக் குறிப்பிடுவது ஆச்சரியத்தைத் தருகிறது.

“அடிகளார் அவர்கள் ஒதுங்கியே வாழ்ந்தது மனவருத்தமானது. அவர் மாணவர்களையும் பெற்றோர்களையும் கொஞ்சம் தூரத்திலேயே வைத்திருந்தார். அவருக்கு நெருக்கமான சில ஆசிரியர்கள் தவிர ஏனையவர்களுடனும் சமூகத்தினருடனும் அவர் அவ்வளவாகப் பழகியதாகத் தெரியவில்லை” என அல்பிறெட் எட்வேர்ட்ஸ் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இவர் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலம் லோங் அடிகளார் அதிபர் பதவி ஏற்ற ஆரம்பகாலம். இளம் துறவியாக, உள்ளூர் வாசிகளுடன் கலந்துரையாடுவதற்கு அவர்களது மொழியிலே சிறிதேனும் பரிச்சயம் இல்லாத நிலையிலே அடிகளார் ஆரம்பகாலத்தில் கொஞ்சம் ஒதுங்கியிருந்திருக்கலாம். ஆகவே அன்றைய அடிகளார் பற்றிய கருத்தாக இது அமையலாம்.

அருட் தந்தை ரி.எம்.எப் லோங் அவர்கள் 1954இல் இடமாற்றம் பெற்று ஆஸ்திரேலியாவுக்குப் போகவேண்டி வந்தது. கல்லூரி வளர்ச்சிக்கு மேலும் பல திட்டங்கள் வகுத்து அவற்றிற்குச் செயல் வடிவு கொடுக்க முற்பட்ட வேளையில் வந்த இடமாற்றத்தைக் கேள்வியுற்ற பழைய மாணவர், பாடசாலை மாணவர்கள், பெற்றோர்கள் மிகவும் அதிர்ச்சி அடைந்தனர். அடிகளாரை ஆஸ்திரேலியாவின் குருமார்களுக்குப் பயிற்சி தரும் ஒரு மதபாடசாலைக்கு அனுப்பியிருந்தார்கள். என்றுமே தமது உரைகளின் போது “யாழ்ப்பாணம்”,

“நாம் தமிழர்” என யாழ் மக்களைத் தனது உடன் பிறப்பாகக் கருதிய அடிகளார், ஆஸ்திரேலியா சென்றாலும் அவரது உள்ளமும் உயிரும் என்றுமே யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு அகல மறுத்தது. கத்தோலிக்க திருச்சபைக்கும் அடிகளாருக்குமிடையே ஏற்பட்ட கருத்துவேறுபாடு காரணமாக அடிகளாரின் சேவை கல்லூரிக்குத் தேவையில்லை என மேலிடத்திற்கு அறிவிக்கப்பட்டமையே தான் அடிகளாரின் இடமாற்றத்திற்குக் காரணமானது எனப் பேசப்பட்டது. அப்பொழுது கல்லூரி அவருக்கு மிகப் பெரிய பிரியாவிடை ஒன்றினை எடுத்தது. அதில் கல்லூரி ஆசிரியர், மாணவர்களுடன் முழு கத்தோலிக்க சமூகம் மாத்திரமல்லாமல் ஏனைய சமூகங்களும் ஒருமித்து பங்கு பற்றியதென்றே கூறவேண்டும். விழாவிற்கு அமைக்கப்பட்ட மேடையின் பிற்புறத்தில் ‘Long Live Fr. Long’ என எழுதப்பட்ட பதாகை துலாம்பரமாகக் காட்சியளித்தது. அடிகளாருக்கு யாழ்நகரின் பிரபல சைவப்பெரியார் ஒருவர் இந்தியாவில் இருந்து விசேடமாக வருவிக் கப்பட்ட, ஆள் உயரமான ரோஜா மாலையிட்டமை அவர் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தவர் எல்லோரதும் அபிமானத்துக்குரியவர் என்பதைக் காட்டியது. பிரியாவிடை உபசாரத்தின்போது பல்வேறு சமூகத்தினைச் சார்ந்தோர் அடிகளாரின் சேவை பற்றி உரை நிகழ்த்தினர். முடிவில் நன்றி தெரிவித்துப் பேசிய அடிகளார், துக்கம் தாங்காது கண்ணீர் விட்டதும் விக்கி விக்கிப் பேசியதும் இன்றும் தன் கண்முன்னே தெரிகிறது என நினைவு கூருகிறார் திரு.கே.ஜே.பாக்கியராசா அவர்கள். விழா முடிவிலே முழுச் சமூகமே அவரைப் புகையிரத நிலையத்திற்குக் கூட்டிச் சென்று வழியனுப் பியது. மக்கள் தொகையினால் புகையிரத நிலையமே நிரம்பி வழிந்தது. அந்தளவிற்கு அவர் சமூகத்திலும் பிரபல்யம் அடைந்திருந்தார். லோங் அடிகளார் உயிர் வாழ்ந்த 66 வருடங்களில் 34 வருடங்கள் யாழ்ப்பாணத்து மாணவர்களின் நலனுக்காகவும் யாழ் சமூகத்தின் உயர்வுக்காகவும் அரும் பணியாற்றியதை எவரும் மறப்பதற்கில்லை. அவரது சேவை நலத்தினை இலங்கை அரசாங்கமே கௌரவிக்கும் முகமாக, 1990ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் தபால் திணைக்களம் நினைவு முத்திரை ஒன்றினை

அன்றைய ஜனாதிபதி கௌரவ R. பிரேமதாசா அவர்களைக் கொண்டு வெளியிட்டது. வெளியீட்டு விழா யாழ்நகரிலும் கொழும்பு மாநகரிலும் கோலாகலமாகக் கொண்டாடப்பட்டது.

அடிகளார் ஆஸ்திரேலியாவின் பிறிஸ்பேன் நகரில் தனது கல்விப் பணியினைத் தொடர்ந்தார். அங்கே Iona College எனும் ஒரு பாடசாலையை அமைத்து சேவையாற்றிய சமயத்தில், அவரது கண்பார்வையில் பிரச்சினை வந்தபோது அதனை நிவர்த்தி செய்ய கொழும்புக்கே அடிகளார் வந்தார். இங்கே அவரது மாணவரான கண்வைத்தியர் சிவசுப்பிரமணியத்தைக் கொண்டு அறுவை வைத்தியம் செய்து குறைபாட்டை நிவர்த்தி செய்த பின்னர் மீண்டும் ஆஸ்திரேலியா சென்றார். அங்கு நோய்வாய்ப்பட்டமையால் இங்கிலாந்து திரும்பினார். அவர் எங்கு வாழ்ந்தாலும் அவரது இதயம் யாழ்ப்பாணத்தில் தான் இருந்தது என்பதை அவர் மரணிக்கச் சில வாரங்களுக்கு முன்னர் தன்னை உபாசிக்கும் ஒரு 'மகனுக்கு' எழுதிய கடிதத்தில் தனது சொந்த மண்ணிலே உள்ள வளர்ந்த ஒரு மரத்தினை வேரோடு பிடுங்கி வேறோர் இடத்தில் நடப்பட்டது போல நான் உணர்கிறேன். நான் இன்னும் வாழவேண்டும் எனக் கடவுளிடம் பிரார்த்தியுங்கள்" என எழுதியிருந்தமையைக் கண்டுணர முடிகிறது. யாழ்ப்பாண மண்ணினை அவர் எவ்வளவு நேசித்தார் என அறிய முடிகிறது. ஆனால் கடவுளுக்கு அத்தனை பொறுமை இல்லையோ? இலண்டன் மாநகரத்தில் உள்ள மருத்துவமனை ஒன்றில் அறுவைச் சிகிச்சை நடைபெற்றிருக்கையிலேயே அடிகளாரை 30-04-1961ல் அழைத்துக் கொண்டார்.

இலங்கைக்குப் பூரண சுதந்திரம் வேண்டும் என சூரல் கொடுத்தவர்களில் முதன்மையானவர் அதிபர் ஹண்டி

அவர் என்றும் நினைவில் நிற்பவர்:

கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் அதிபராக சேவையாற்றிய காலம் வெறும் பத்து ஆண்டுகள் கூட நிறைவடையவில்லை. அப்பாடசாலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று ஏறக்குறைய நாற்பது ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. அவர் நம்மை விட்டுப் பிரிந்து அமரராகியும் முப்பது ஆண்டுகளாகிவிட்டன. ஆனால், முப்பது ஆண்டுகளின் பின்னரும் அவரது நூற்றாண்டினை நினைவு கூர்ந்து ஒரு மலரையும் அப்பாடசாலையின் பழையமாணவர் வெளியிட்டுள்ளார்கள் என்றால் அதற்கு என்ன காரணம்? ஒருவரின் சேவைக் காலத்தின் அளவு அல்ல முக்கியம். அவரது சேவையின் தரம் தான் முக்கியம் என்பது புலனாகிறது. அவர் அக்காலத்தில் ஆற்றிய பணி மாணவர்களின் உள்ளத்தில் இத்தனை தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியுள்ளதாலா அல்லது இத்தனை விசுவாசம் காட்டுதல் அப்பாடசாலையின் பழைய மாணவர்களுக்கான தனித்துவமா? இரண்டுமே தானென என்னை எண்ண வைக்கிறது!

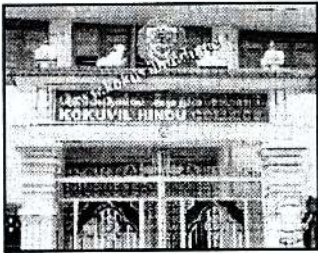

ஹண்டி மாஸ்டர் அவர்கள் 1899ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 28ந் தேதி பிறந்தார். தந்தையார் மானிப்பாயைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் சரவணமுத்து அவர்கள். பிறப்பாலே கிறிஸ்தவராகிய ஹண்டி அவர்கள் தனது உயர்கல்வியை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கற்றார். அங்கே அப்போது பட்டதாரி வகுப்புகள் நடைபெறவில்லை என்பதால் கொழும்பு சென்று அங்குள்ள பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சேர்ந்து பட்டப்படிப்பை

மேற்கொண்டார். லண்டன் சர்வகலாசாலை ஹண்டி அவர்கள் 1929ஆம் ஆண்டில் பட்டதாரியாகத் தேறினார். ஆசிரியத் தொழிலிலே நாட்டமுடையவரான ஹண்டி அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலேயே தனது ஆசிரியப் பணியினை ஆரம்பித்தார். ஆங்கிலம் மற்றும் லத்தீன் மொழிகளைப் பயிற்றுவித்தார். ஹண்டி அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவராக இருந்த சமயம் அங்கே அதிபராக விளங்கியவர் சங்கைக்குரிய பிக்னெல் பாதிரியார். அவர் ஒரு பெரும் கனவான். கருத்துச் சுதந்திரம் என்பதற்கு முக்கியத்தும் கொடுக்க வேண்டும் என்பதில் தீவிரம் காட்டியவர். ஹண்டி அவர்கள் மேல் அதீத நம்பிக்கையும் நல்லெண்ணமும் கொண்டவர். ஆகவே, அவரது வழிகாட்டலில் ஹண்டி மிக உயர்ந்த சிந்தனாவாதியாக வளர்ந்ததில் ஆச்சரியமில்லை. ஹண்டி அவர்கள் ஆசிரியப் பணியில் அமர்ந்ததும் மாணவர்களுக்குக் கல்வி போதித்ததுடன் சிறந்த உதாரணபுருடராயும் மிளிர்ந்தார். அவருக்கென ஒரு மாணவர் வட்டம் உருவானது. அதன் விளைவாகத் தோன்றியது தான் மாணவர் காங்கிரஸ் (Student Congress). என்ற அமைப்பு.

இளைஞர் காங்கிரசும் அரசியல் செயற்பாடுகளும்:

ஒற்றேற்றர் சுப்பிரமணியம், A.E. தம்பர், P. நாகலிங்கம் போன்றோர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மாணவர்களாகச் சேர்ந்து கல்வி கற்றவர்கள். ஹண்டி அவர்கள் அப்போது அங்கே ஆசிரியராக இருந்தார். ஹண்டி யினது 'மாணவர் காங்கிரஸ்' அவர்கள் யாபேரையும் கவர்ந்தது. இவர்கள் அதில் சங்கமமாயினர். விரைவில் மாணவர் காங்கிரஸ் பாடசாலை மட்டத்துடன் நின்று விடாமல் பாரிய இளம் சமூகத்தினையும் அரவணைத்தமையால் இளைஞர் காங்கிரசாகப் (Youth Congress) பரிணமித்தது. அதன் வேகமான வளர்ச்சியின் விளைவால் இளைஞர் காங்கிரஸ் ஒரு பேரியக்கமாகச் செயற்படத் தொடங்கியது. இளைஞர் காங்கிரஸ் ஒரு அரசியல் கட்சியாகத் தன்னைப் பிரகடனப்படுத்தாமல், நான்கு முக்கியமான குறிக்கோள்களுடன் செயற்பட்டது.

அவையாவன:

1. அந்நிய ஆட்சியிலிருந்து விடுபட்டு இலங்கை பூரண சுதந்திரம் பெற்ற நாடாக விளங்க வேண்டும்.
2. தமிழ்ச் சமூகத்தின் புற்று நோயாகப் பீடித்திருக்கும் சாதிபேதம் முற்றாகவே ஒழிக்கப்பட வேண்டும்.
3. ஏழை மக்களது வாழ்க்கைத் தரம் கௌரவமான நிலைக்கு உயர்த்தப்பட வேண்டும்.
4. பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்கு அவரவர் தாய் மொழியிலேயே கற்பித்தல் நடைபெற வேண்டும். ஒவ்வொரு மாணவனும் இரண்டு தேசிய மொழிகளையும் கற்க வேண்டும்.

எனது பெருமதிப்பிற்குரிய அதிபர் ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் மிக அழகாக “The story of the Congress is almost the story of Handy Master’s life.” என்கிறார். ஹண்டி பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து ஒரு பகுதியைத் தருகிறேன். “அந்தக் காலத்திலே நினைக்கக் கூட முடியாத, தேசிய உடையினை, அதுவும் கதரினாலான உடையினையே ஹண்டி அவர்கள் கொழும்பில் இருக்கும் பொழுது கூட உடுக்கத் தவறியதில்லை. ஹரிஜன சமூகத்து இளைஞன் ஒருவனையே தனது உதவியாளராக அவர் வைத்திருந்தார். சங்கைக்குரிய பிக்னெல் பாதிரியார் அவர்கள் ஹரிஜன சமூகத்து மாணவர்களைப் பாடசாலையில் சேர்த்த பொழுது அதனை எதிர்த்து ஏனைய ஆசிரியர்கள் பகிஷ்கரித்த போது, ஹண்டி மாஸ்டர் மாத்திரமே பிக்னெல் அவர்களுடன் இருந்தார்.” என ஒறேற்றர் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். இந்தியா மற்றும் இலங்கையைச் சேர்ந்த பிரபலர்களான கல்யாணசுந்தர முதலியார், சத்தியமூர்த்தி, P. de S. குலரத்தினா, S.W.R.D. பண்டார நாயகா, Dr. N.M பெரேரா, பிலிப் குணவார்தனா போன்றோர்களை அழைத்து தங்களது கொள்கைப் பிரசாரக் கூட்டங்களை இளைஞர் காங்கிரஸ் நடத்தியதுடன், தொடர்ந்து 15 வருடங்கள் வருடாந்தக் கூட்டங்களையும் பெரும் மகாநாடாக நடத்தியுள்ளது. ஒவ்வொரு வருடாந்தக் கூட்டத்திலும் இலங்கைக்குப் பூரண சுதந்திரம் வேண்டும் எனத் தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன. வருடாந்தக் கூட்டங்களில் சமபந்திபோசனம் முதன்மை பெற்றது. மிகப் பிரமாண்டமாக ஓலைக் கொட்டில்கள் போடப்பட்டு அங்கே நடத்தப்பட்ட இக்கூட்டங்கள்

சாதிப் பக்தர்களாலும், வேதாகம சமাজத்தினராலும் பல வகைகளில் எதிர்க்கப்பட்டன. கொட்டில்கள் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட சம்பவங்களும், கூட்டத்துக்கு வந்தோர் குடிப்பதற்கு நீர் எடுக்கும் கிணறுகளிலே பாம்புகளைக் கொன்று போட்டதும், கல்லெறிந்து ஆட்களை விரட்டியது போன்ற மிகக் கேவலமான பல சம்பவங்கள் இளைஞர் காங்கிரசை வேரோடு அழிப்பதற்கான முயற்சிகளாகும்.

இளைஞர் காங்கிரஸ் எடுத்த முயற்சிகள் யாவற்றிலும் மிகவும் பிரதானமான ஆண்டாக 1931ஆம் ஆண்டு நிலவுகிறது. அவ்வாண்டிலே சட்டசபைக்கான தேர்தல் நடைபெற்றது. இங்கிலாந்து அரசினால் நியமிக்கப்பட்டு அனுப்பிய டொனமூர் ஆணைக்குழு வழங்கிய சலுகைகள் பூரண சுதந்திர வேட்கையைத் தணிப்பதாயிருக்கவில்லை. ஆகவே, சட்டசபைத் தேர்தலைப் புறக்கணிக்க வேண்டும் என இளைஞர் காங்கிரஸ் ஏகமனதாக தீர்மானம் நிறைவேற்றியது. தேர்தலுக்கு நிற்க முற்பட்டோரை ஹண்டி அவர்கள் தலைமையிலான இளைஞர்கள் நேரடியாகவே சென்று தேர்தலுக்கு மனுச் செய்யவேண்டாமென இறைஞ்சினர். அதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றனரெனலாம். அப்போதைய வட மாகாணத்தில் சட்டசபைக்கான தேர்தல் தொகுதிகள் ஐந்து மாத்திரமே இருந்தன. அதில் மன்னார் தவிர யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய நான்கு தொகுதிகளுக்கும் எவருமே நியமனப் பத்திரம் தாக்கல் செய்யவில்லை. இது இளைஞர் காங்கிரஸ் நிகழ்த்திய சாதனை என சிங்களத் தலைவர்கள் கூட கூறிப் பெருமைப்பட்டனர். இதன் காரணமாக இளைஞர் காங்கிரஸ்தன் தம்மையும் இணைத்துக்கொண்டதன் விளைவாக அகில இலங்கை இளைஞர் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பே உருவாகுவதற்கும் வழிவகுத்தது. தேர்தல் பகிஷ்காரம் சாதூரியமானதா என நீண்டகாலம் சர்ச்சை நடந்த போதும், டொனமூர் ஆணைக்குழு கொண்டு வரவிருந்த சீர்திருத்தங்கள் மக்களது அபிலாசைகளை ஈடுசெய்யமாட்டாது என இளைஞர் காங்கிரசின் இந்தச் செயற்பாடு உணர்த்தியது என்பதை மறுக்கமுடியாது.

ஹண்டி அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் மகாத்மா காந்தி அவர்கள் 1927ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். நவம்பர் 26ந் தேதி இளைஞர் காங்கிரசில் அவர் ஆற்றிய உரையின் போது, "You have taken upon yourselves and very rightly the credit of bringing me to this fair island" எனக் கூறியதிலிருந்து

மாகாத்மாவின் இலங்கை வருகைக்கு மூலகாரணர் ஹண்டி என்பது புலனாகிறது. “Gandhiji’s visit to Jaffna was the most successful in Ceylon and this was to a great extent due to Mr. Perinpanayagam” என காந்திஜியின் பிரத்தியேக செயலாளராகக் கடமையாற்றிய மாஹாதேவ் தேசாய் அவர்கள் எழுதியமை இதனை ஊர்ஜிதம் செய்கிறது.

வெ.இளங்குமரன் அவர்கள் எழுதிய ‘வரலாறு சொல்லும் பாடம்’ எனும் புத்தகத்தில், “1927இல் இலங்கை வந்த காந்திஜி எந்தவொரு சிங்களவரது வாயிலும் இருந்து சுதந்திரம் என்ற பேச்சைக் கடந்த 15 நாட்கள் நான் கேட்டதில்லை. இங்கு வந்த பிறகு தமிழர்களின் வாயிலிருந்து தான் சுதந்திரம் என்ற வார்த்தையைக் கேட்கிறேன்” என்றார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். தனிச் சிங்களச் சட்டம் வந்ததிற்குக் கூட ஹண்டியும் அவரது இளைஞர் காங்கிரசும் தான் காரணமாக அமைந்தது எனச் சிங்களப் பேராசிரியர் ஒருவர் திரு. A.E தம்பர் அவர்களுக்கு ஒரு சமயம் கூறினாராம். அது வேடிக்கையாகக் கூறப்பட்டதோ அல்லது வினயமாகக் கூறப்பட்டதோ தெரியவில்லை. அவரது கருத்துப் படி தாய்மொழிக் கல்வி என்று இளைஞர் காங்கிரஸ் ஒலித்தமையே சிங்களப் பேரின வாதிகளுக்குத் தனிச் சிங்களம் என்ற எண்ணத்தைக் கொடுத்திருக்கலாம். “A university professor and an M.P once told me that had it not been for the evil agitation carried by Nesiiah, myself and our friends in the ACUT, English would have continued as the medium of education and administration and that it would not have occurred to our Sinhalese brethren to demand Sinhala only!” Handy S. Perinpanayagam Memories. - A.E. Thamber

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஹண்டி:

‘ஹண்டி மாஸ்டர்’, பொதுவாகவே அவரை அப்படித்தான் அவருடன் பழகியவர்கள் அழைப்பார்கள். அத்தனை சிறப்பானது அவரது ஆசிரியப் பணி. ஆசிரியப் பணியை அவர் நேசித்தார். மாணவர்கள் அவரை பூசித்தனர். ஆசிரியத் தொழிலில் இருந்து நற்பெயரீட்டிக் கொண்டிருந்த ஹண்டி அவர்களுக்கு 1933இல் சட்டம் பயில வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தது. ஆசிரியப் பணியை விட்டுவிட சட்டம் படிக்கச் சென்றார். ஆனால் ஒரு வருடத்தில்

அதனை விட்டுவிட்டு மீண்டும் ஆசிரியப் பணிக்கே வந்துவிட்டார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஹண்டி அவர்களின் மாணவராக இருந்த வரும், பின்னாளில் இரத்தமலானை இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராகவும் விளங்கிய திரு.கார்த்திகேசு ஜெகநாதன் அவர்கள், 'ஹண்டி அவர்கள் மிகச் சிறந்த ஆசிரியர் எனவும் இலங்கையில் உள்ள மிகச் சிறந்த ஆங்கில ஆசிரியர்களில் அவரையும் ஒருவராகக் கொள்ளவும் முடியும்' எனவும் எழுதியுள்ளார். "மாணவர்கள் அவரை ஒரு தத்துவஞானியாக, வழிகாட்டியாக, நண்பராகக் கருதினர். ஆங்கிலத்தில் மிகப் புலமையுடைய ஹண்டி அவர்கள் சேக்ஸ்பியரில் ஒரு வல்லுனராகக் கருதப்பட்டவர். ஹண்டிக்கு ஒரு தனித்துவம், அவர் ஒரு போதும் வகுப்புகளுக்கு நேரத்திற்கு வந்ததுமில்லை, வகுப்புகளை விட்டு மணியடித்தபோது வெளியேறியதும் இல்லை" என்கிறார் திரு.ஜெகநாதன்.

மகாத்மா காந்தியின் போதனையைப் பின்பற்றிய காரணத்தால் எப்பொழுதும் கைத்தறியினால் நெய்யப்பட்ட தேசிய உடையிலேயே உலவிவரும் ஹண்டி அவர்கள், இந்திய சுதந்திரத்துக்காகப் போராடிய அகில இந்திய காங்கிரசினதும் அதன், "வெள்ளையனே வெளியேறு" என்ற கோஷத்திலும் அதீத பற்றுடையவராக விளங்கினார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அமெரிக்கன் மிஷனரிகளால் நடத்தப்பட்டு வந்தது. எனவே, ஹண்டி அவர்களின் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான போக்கு அவர்களால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. ஹண்டி ஒரு சிறந்த ஆசிரியர் என்பதில் அவர்களுக்கு இரு வேறு கருத்துக்கள் இருந்ததில்லை. ஆனால் அவரது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மற்றும் தீவிரவாதம் அவர்களுக்குப் புளியைக் கரைத்தது என்பது தான் உண்மை. இதற்குச் சிகரம் வைத்தது போன்று அமைந்தது 1927இல் ஐவஹர்லால் நேருவின் முதன் முறையான இலங்கை வரவு. நேரு அவர்கள் கூட்டங்களில் இளைஞர்களைத் திசை திருப்பும் வண்ணம் புரட்சிகரமாகவும் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராகவும் ஆவேசமிக்க உரை நிகழ்த்துவார் என்பதை அரசாங்கம் அறிந்ததே. எனவே, முன் எச்சரிக்கையாக அரசாங்க அதிபருக்கும், கல்வி அதிபதிக்கும் அத்தகைய கூட்டங்கள் நடைபெறாது தடுக்கும் முயற்சியை மேற்கொள்ளுமாறு அரசு கட்டளைகள் பிறப்பிக்கப்பட்டன. பாடசாலைகளுக்கும் மறைமுகமான எச்சரிக்கைகள் விடப்பட்டன. ஹண்டி அவர்கள் இந்த சுற்று நிருபங்கள் எதனையும் சட்டை

செய்யவில்லை. வட்டுக்கோட்டைச் சந்தியிலேயே மேளவாத்தியம், இன்னிசை முழங்க ஜவஹர்லால் நேரு அவர்களுக்கு மகத்தான வரவேற்புக் கொடுத்ததுடன் நீண்ட ஒரு பவனியையும் ஏற்பாடு செய்தார். அது வெகு விமரிசையாக நடைபெற்றது. ஹண்டி அவர்களுக்கு மன நிறைவான நிகழ்ச்சி, மக்களுக்கு ஆரவாரமான கொண்டாட்டம். ஆனால் அரசுக்கு?

அரசு ஆணைக்கு எதிராக இயங்கிய ஹண்டியை சும்மா விடலாமா? அவர் மீது தகுந்த நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கல்லூரி நிர்வாகத்திற்கு கட்டளை பிறந்தது. கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கியவர் சங்கைக்குரிய பிக்னெல் பாதிரியார் அவர்கள். துரதிஷ்டவசமாக அச்சந்தர்ப்பத்தில் அப்பெருமகனார் விடுமுறையில் அமெரிக்கா சென்றிருந்தார். தற்காலிக அதிபர் செய்வதறியாமல் திகைத்தார். இருதலைக்கொள்ளி எறும்பானார். நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருந்து அரசின் குரோதத்தைச் சம்பாதிப்பதா அல்லது மிகச் சிறந்த ஆசிரியர் ஹண்டியை இழப்பதா என்ற மனப் போராட்டம். அரசின் வெறுப்பினை எதிர்கொள்ள அவர் விரும்பவில்லை. எனவே ஹண்டி அவர்களைப் பணிநீக்கம் செய்தார். அரசினைத் திருப்திப்படுத்தினார். ஆனால் அடாத செயல் இது என கிராமம் ஆர்த்தெழுந்தது. விடுமுறையில் அமெரிக்கா சென்றிருந்த அதிபர் பிக்னெல் ஒரு சில வாரங்களில் ஊர் திரும்பியமை பிரச்சினை பூதாகாரமாகாமல் போனதற்குக் காரணமாகியது. இந்த நியாயமற்ற செயல்கண்டு குமுறிய பிக்னெல் பாதிரியார் ஹண்டி அவர்களை அழைத்து வந்து மீண்டும் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணியில் தொடர வைத்தார். அரசாங்கமோ, கல்வி அதிபதியோ பார்த்துப் பரிதவிக்க முடிந்ததேயன்றி பழிவாங்கலை ஈடேற்ற முடியவில்லை. ஹண்டி அவர்களினது முயற்சிகள் அத்தனைக்கும் உறுதுணையாக நின்ற பிக்னெல் பாதிரியார் அவர்கள் அடுத்த இரண்டு வருடங்களில் அமரராகிவிட்டார். பாதிரியாரின் மறைவுக்குப் பின்னர் கல்லூரிச் சூழல் ஹண்டி அவர்களின் போக்குக்கு முன்னிருந்தது போன்று சாதகமாக அமையவில்லை. ஓரளவுக்கு விரக்தி மேலிட்டமையால் சட்டக்கல்வி கற்பது பற்றி ஹண்டி அவர்கள் மீள ஆலோசனை செய்தார். சட்டம் கற்று வழக்குரைஞர் ஆகவேண்டும் என்ற ஆசை மேலோங்கியதன் காரணமாக 1943ஆம் ஆண்டு தனது ஆசிரியப் பணியை மீண்டும் துறந்தார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு ஒரு மாணவராக, ஆசியராக

ஹண்டி அவர்களுக்கு ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகள் தொடர்பு இருந்தது. அவர் தனது தொடர்பினை 1943இல் துண்டித்துக் கொண்டார். ஹண்டி அவர்களை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை விட்டு விலக வேண்டாமெனப் பலர் வற்புறுத்தினார்கள். அதில் பிரதானமானவர் உடுவில் பெண்கள் உயர்நிலைப் பாடசாலை அதிபராக இருந்த செல்வி L.G. Brookwalter அவர்கள். ஆனால் சங்கைக்குரிய பிக்னெல் பாதிரியார் இல்லாத ஒரு சூழலிலே மனநிறைவுடன் தன்னால் பணியாற்ற முடியாது என்ற உண்மை ஹண்டி மாஸ்டரிடம் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியமையால், பதவி விலகலைத் தவிர வேறு வழியில்லை என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்தார். எனவே விலகினார். சட்டக் கல்லூரியில் சேர்ந்து சட்டம் பயின்றார்; வழக்கறிஞர் எனும் புதுக்கோலமெடுத்தார்.

“ஹண்டி அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதி அற்புதமான ஒரு தயாரிப்பு ஆனால் அதே சமயம் அப்பாடசாலையின் பிரபலமான புரட்சியாளராகவும் மிளிர்ந்துள்ளார். ஒரு கிறிஸ்தவராகப் பிறந்து, மிகவும் தலைசிறந்த ஒரு கிறிஸ்தவக் கல்லூரியினால் ஊட்டி வளர்க்கப்பட்டு, பழமைக்கு எதிராக புரட்சிக்கொடி உயர்த்தி, சுயாதீனமான சிந்தனையுடையவராக ஈற்றில் ஒரு பெயர்பெற்ற இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக வந்த ஒருவர் ஹண்டி பேரின்பநாயகம்” எனப் பிரபல பத்திரிகையாளர் சிவநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அரசியல்வாதியாக ஹண்டி:

இடதுசாரி இயக்கம் யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே மக்களின் அபரிமிதமான ஆதரவு பெற்ற இயக்கமாக என்றுமே இருந்ததில்லை. தேசத்தின் ஒருமைப்பாடு, அங்கு வாழ்கின்ற மக்களின் ஒற்றுமை மற்றும் பல்வேறு தேசிய இனங்களின் ஐக்கியம் என்பதையே போதித்து வந்த இடதுசாரி இயக்கம், அதன் மூலமேதான் தமிழ் மக்களின் அபிலாசைகளை ஈடேற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் தமிழ்த் தேசியவாதம் இதற்கு நேர்மாறான போக்கினைக் கடைப்பிடித்தது. மக்களின் அறிவு பூர்வமான சிந்தனையை மொழி உணர்ச்சி ஆட்கொண்டமையால், இடதுசாரிக் கொள்கைகள் மக்கள் மனதினைப் பெருமளவில் கவர முடியாது போயிற்று. இடதுசாரி இயக்கத்தில் கொள்கைப் பற்றாளர்களும் சிறந்த அறிவு ஜீவிகளுமான தோழர்கள் M.கார்த்திகேயன்,

அ.வைத்திலிங்கம், V. பொன்னம்பலம், P. நாகலிங்கம், M. C. சுப்பிரமணியம், P. கந்தையா, V. காராளசிங்கம் போன்றோர் நடத்திய அரசியல் கூட்டங்கள் மக்களைப் பெரும் தொகையில் ஈர்த்தன என்பது உண்மையே. ஆனால் பாராளுமன்றத் தேர்தல் என்று வந்தபோது அவை வாக்குகளாக மாறவில்லை. அவர்களது உரைகளில்

Dr. N. M. Perera arrives

தேங்கிய நியாயத்தினை மக்கள் உணர்ந்தார்களெனினும் தேர்தல் என வந்தபோது மக்கள் கண்முன்னே நின்றது தமிழ் உணர்வு மாத்திரமே. யாழ்ப்பாணத்தில் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இடதுசாரித் தலைவர்கள் என்றுமே வெற்றிபெற முடிந்ததில்லை. பருத்தித்துறைத் தொகுதியிலே தோழர் P.கந்தையா அவர்கள் பொதுவுடைமைக் கட்சியின் சார்பாகத் தேர்தலில் நின்ற 1952இல் வெற்றி பெற்றது உண்மையாயினும், அது அவரது கொள்கை ரீதியான வெற்றி என்பதிலும் பார்க்க அனுதாப அலையினால் ஏற்பட்ட வெற்றி என்றே நான் கருதுகிறேன். இலங்கையின் சரித்திரத்திலேயே அற்புதமான, ஆற்றல் மிக்க தலைவர்களாகவும், பேச்சாளர்களாகவும், ஒப்பற்ற அறிவு ஜீவிகளுமான கலாநிதிகள் N.M.பெரேரா, கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா, மற்றும் பீற்றர் கெனமன், S.A.விக்கிரமசிங்கா, எம்மண்ட் சமரக்கொடி, லெஸ்லி குணவர்த்தனா போன்ற இடதுசாரித் தலைவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்து கொள்கைப் பிரசாரக் கூட்டங்கள் நடத்திய போது கேட்போர் கூடங்கள் நிறையும், கரகோசம் வாளை எட்டும். ஆனால் கூட்டம் முடிந்ததும் அங்கே கேட்டது அத்தனையுமே காற்றில் கரைந்துவிடும். வீடு வரைகூடச் செல்லமாட்டாது.

ஹண்டி அவர்கள் இடதுசாரிக் கொள்கையில் ஊறித் திளைத்தவர். இடதுசாரித் தோழர்கள் பலரை “N.M.” “கொல்வின்” என முதற்பெயர் சொல்லி அழைத்துப் பேசும் அளவுக்கு நெருக்கமானவர். ஹண்டி கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் அதிபராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற ஆண்டு 1960. ஆனால் அவருக்கு அப்பொழுது சேவைக்காலம் பத்து ஆண்டுகள் முடிவு பெறவில்லை. எனவே அவர் அரசு ஓய்வூதிய விதிப்பிரகாரம் ஓய்வூதியம் பெறுவதற்கு அருகதை அற்றவர். ஆகவே அவருக்கு ஒரு நிதி அளிப்புச் செய்வதற்காக ஆசிரியர் சங்கம் முயற்சியை மேற்கொண்டது. அப்போதைய ஸ்ரீமாவோ அரசில்

நிதி அமைச்சராக இருந்தவர் கலாநிதி N.M.பெரேரா அவர்கள். அவர் இதை அறிந்ததும் உடனடியாகவே பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்று விதியை மாற்றி அமைத்து ஹண்டி அவர்கள் ஓய்வூதியம் பெறுவதற்கு வழிவகுத்தார். அத்தனை நெருக்கமான தொடர்பு அவருக்கு ஹண்டியுடன் இருந்தது. ஹண்டி அவர்களுக்கு அரசியலில் ஈடுபடும் அவா இருந்தது. ஆனால் அவர்கள் கட்சி அரசியலில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள விரும்பாதவர். கடைசி வரை தனது நிலைப்பாட்டில் இருந்து மாறவில்லை.

ஹண்டி அவர்களின் அரசியல் ஆர்வம் இரண்டு முறை பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட வைத்தது. ஆனால் இரண்டு முறைகளும் அவர் படுதோல்வி கண்டார். வைப்புத் தொகை பணத்தினையே இழக்க நேர்ந்தது. இடதுசாரிக் கட்சிகள் அத்தேர்தல்களில் தமது ஆதரவாளர்களையோ, அல்லது கட்சிப் பிரதிநிதிகளையோ வேட்பாளர்களாக நியமித்தமையால் இடதுசாரிக் கோட்பாடுகளில் நம்பிக்கை உள்ளோரின் வாக்குகள் கூட ஹண்டிக்குக் கிட்டவில்லை. அதோடு மாத்திரமல்லாமல் மிக்க வாக்குச்சாதுரியம் மிக்க இடதுசாரித் தலைவர்களின் பிரசார ஆவேசப் பேச்சுக்களும் அவர் சார்பில் கிடைக்கவில்லை.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஹண்டி அவர்கள் தேர்தலில் நிற்பதற்குத் தெரிவு செய்த ஆண்டுகள் முக்கியமானவை எனலாம். 1947ஆம் ஆண்டிலே நடைபெற்ற தேர்தலில் ஹண்டி அவர்கள் முதன் முதலாக வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டார். ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் அவர்கள் டொனமூர் ஆணைக்குழு முன்னோன்றி ஐம்பதுக்கு ஐம்பது என வாதிட்டு தோல்வியுடன் திரும்பி, அதை வைத்தே தமிழ்மக்களின் உள்ளங்களை ஆக்கிரமித்து தமிழர்களின் ஏகபோக தலைவன் என்று அரியாசனம் ஏறிய காலம். தமிழ்க் காங்கிரஸின் பொற்காலம். வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் தமிழ் காங்கிரஸ் சார்பாக திரு.K.கனகரத்தினம் போட்டியிட்டார். அவரை எதிர்த்து ஹண்டி உட்பட ஐவர் வேட்பாளர்களாகப் போட்டியிட்டனர். திரு.வைத்திலிங்கம் மாத்திரம் பொதுவுடமைக் கட்சி சார்பாகப் போட்டியிட்டார். ஏனையவர்கள் சுயேச்சை வேட்பாளர்கள். கொழும்பு 'ஆனந்தபவன்' உணவக உரிமையாளர் உருத்திரா, இலங்கை

சமசமாஜக் கட்சியின் ஆதரவாளராகப் போட்டியிட்டார். Dr. N. M. பெரேரா, Dr, கொல்வின், R.de. சில்வா, W.தகநாயகா, எட்மொண்ட் சமரக்கொடி போன்றோர் உருத்திராவுக்காகப் பிரசாரம் செய்தனர். ஆகவே இடதுசாரி ஆதரவாளர்கள் ஹண்டியின் பக்கம் இல்லை. ஆனால் தமிழ்க்காங்கிரஸ் அலை பெரிதாக வீசியது. தீவுப் பகுதி, வவுனியா மற்றும் மன்னார் ஆகிய மூன்று தொகுதிகளில் மாத்திரம் கட்சி சார்பற்ற அபேட்சகர்கள் வெற்றியீட்டினர். ஏனைய தொகுதிகளில் எல்லாம் தமிழ்க் காங்கிரஸ் அமோக வெற்றி பெற்றது.

வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதி எங்கு பார்த்தாலும் ஜி.ஜியும். கே.கேயும் என்றே பேச்சு. கனகரத்தினம் அவர்கள் அமோக வெற்றி பெற்றார்கள். எதிர்த்துப் போட்டியிட்ட அத்தனை வேட்பாளர்களும் வைப்புப் பணத்தையும் இழந்தனர். அதன் பின்னர் நடந்தது சரித்திரம். கொள்கையைக் காற்றில் பறக்கவிட்ட தமிழ்க்காங்கிரஸ் ஒரு மந்திரிப் பதவிக்காகவும் இரு பாராளுமன்றச் செயலர் பதவிக்காகவும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் சங்கமித்தது. திரு.கனகரத்தினத்திற்கும் ஒரு எலும்பு கிடைத்தது. அது கல்வி அமைச்சின் பராளுமன்றச் செயலர் பதவி. கட்சியின் கொள்கைப் பற்றுடையவர் திரு.செல்வநாயகம் தலைமையில் கட்சியை விட்டு வெளியே வந்தார். தமிழரசுக்கட்சியும் பிறந்தது.

பின்னர், ஒருசமயம் திரு.கனகரத்தினம் அவர்கள் ஆற்றிய உரை ஒன்றில், இத்தேர்தல் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, தெரிவு செய்வதற்கு எல்லாத் தகுதிகளையும் உடையவராக ஹண்டி இருந்தாலும், தமது பிரசாரம் தன்னைச் சட்டசபை (State Council) உறுப்பினராக்கி விட்டது எனக் கூறியது அவரது மதிப்பில் ஹண்டி அவர்கள் எத்தனை உயரத்தில் இருந்தார் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அடுத்து வந்த இரண்டு தேர்தல்களில் ஹண்டி அவர்கள் போட்டியிடவில்லை. அக்காலத்தில் அவர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் அதிபராகக் கடமை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தார். 1960ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் அதிபர் பதவியிலிருந்து ஹண்டி ஓய்வு பெற்றார். 1960ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் மீண்டும் பொதுத் தேர்தல். 1956ஆம் ஆண்டிலே தொகுதி எல்லைகள் மீள் அமைப்புச் செய்தமையால் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதி வட்டுக்கோட்டை, உடுவில் என இரண்டாகியது. ஹண்டி இம்முறை உடுவில்

தொகுதியில் போட்டியிட்டார். பண்டாரநாயகாவின் சிங்களம் மாத்திரம் சட்டமூலப் பிரகடனம், அதைத் தொடர்ந்து வந்த வகுப்புக்கலவரம், 1958இல் நடந்த இனப்படுகொலை ஆகியவற்றுக்குப் பின்னர் வந்த தேர்தல் இது. மக்கள் தமது அரசு எதிர்ப்பினைத் தெட்டத் தெளிவாகக் காட்டுவதற்கான சந்தர்ப்பம். ஹண்டி தேர்தலுக்கு நிற்பதற்கு இது உகந்த நேரமா? மேலும் இடதுசாரி வாக்குகளை சீன கொம்யூனிஸ்ட், மார்க்சிஸ்ட், சமசமாஜக் கட்சி என பிய்த்துப் பிடுங்கிக் கொண்டு போய்விட்டார்கள். அவர்களிடமும் ஒற்றுமை இன்மை தமிழரசுக்கட்சியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட V.தருமலிங்கம் அவர்களின் வெற்றியை மிக இலகுவாக்கியது.

இத்தேர்தலில் எனது பெரு மதிப்பிற்குரிய அதிபர் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஹண்டிக்காக தீவிரமாக உழைத்தார். அவர் ஹண்டியுடைய மிக நெருங்கிய நண்பர். அவர் அதிபராகக் கடமை ஆற்றிய ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய திரு.வி.பொன்னம்பலம் அவர்களும் உடுவில் தொகுதியில் பொதுவுடமைக் கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டார். பாடசாலையின் முகாமையர் திரு.வி.தருமலிங்கம் தமிழரசுக்கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டார். ஆனால் ஒரேற்றர் அவர்கள் அந்த இருவரையும் விட்டு ஹண்டி அவர்களுக்கே ஆதரவாகப் பிரச்சாரம் செய்தார். நட்பு வலிது என்பது மாத்திரமல்லாமல், கொள்கை ரீதியாகவும் அவர்களுக்கிடையே அதிகம் ஒருமைப்பாடு இருந்து வந்துள்ளது. போட்டியிட்ட இம் மூவருக்குமிடையே அதிக கொள்கை வேறுபாட்டிற்கும் இடமில்லை எனலாம். திரு.தர்மலிங்கம் கூட லங்கா சமசமாஜக் கட்சியில் இருந்தே தமிழரசுக் கட்சிக்குத் தாவியவர். என்னையும் ஹண்டி அவர்களுக்கு உதவுமாறு ஒரேற்றர் கேட்டுக்கொண்டார். நான் மாணவப் பருவத்திலே தமிழரசுக் கட்சியின் தீவிரமான ஆதரவாளன். வாலிப முன்னணி உறுப்பினன். ஆனால் சென்னையில் கல்வி கற்ற காலத்தில் படிப்படியாக எனது சிந்தனைகள் இடதுசாரி இயக்கம் சார்பாகச் சென்றது. ஆகவே அதிபர் அவர்கள் என்னை அண்மித்து ஹண்டிக்கு உதவுமாறு கேட்டபொழுது சம்மதித்தேன். தேர்தலின் முடிவு என்னவாய் இருந்திருக்கும் என்று நான் சொல்லித் தான் நீங்கள் தெரிய வேண்டும் என்பதில்லை. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தமட்டிலே அந்த ஒரு மாதகாலம் என் வாழ்நாளிலே என்னால் மறக்க முடியாத காலமாக அமைந்தது. இரண்டு மாபெரும்

மனிதர்களுடன் நான் பழகி அனுபவித்த அற்புதமான காலம். கால்களில் தோல் செருப்பு. கையில் கரிய நிறமான கைத்தடி. வெள்ளை வெளேரென்ற கதர் வேட்டியும் கைமுட்டிய கதர் நாசனலுமாக, மேவி இழுத்த நரைநிறத்தலையும், வயது முதிர்ச்சியைக் காட்டும் முகத்தில் கருத்த பிறேமுடன் கூடிய கண்ணாடியும் அணிந்த ஹண்டியுடன் வீடு வீடாக வாக்குச் சேகரிக்கச் சென்ற போது அவர்கள் இடையிடையே தமது பழைய வாழ்க்கை பற்றிக் கூறியவை இன்றும் என்மனதில் பசமையாக நிற்கின்றன.

“ஸ்ரீ பேரின்பநாயகம் ஒரு தப்புக் காரியம் செய்தார். அதாவது இலங்கைச் சட்டசபைத் தேர்தலுக்கு நின்றார். சட்டசபைத் தேர்தலுக்கு நின்றது தவறான காரியமில்லை. ‘காந்தீயவாதி’ என்று சொல்லிக் கொண்டு நின்றது தான் தவறு. சிங்களவர்களின் கொடுமையிலிருந்து தமிழர்களைக் காப்பாற்றுவோம் என்றும், தமிழருக்கு 100க்கு 50 பிரதிநிதித்துவம் கேட்போம் என்றும், இல்லையேல் தனித் தமிழரசு ஸ்தாபிப்போம் என்றும் சொல்லிக் கொண்டு பிறர் நின்றார்கள். சண்டமாருதப் பிரசாரம் செய்தார்கள். இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் ஸ்ரீ பேரின்பநாயகம் காந்தீயத்தின் பெயரால் நின்றார். நிற்கலாம், ஆனால் ஜெயிக்க முடியுமா? சூறாவளியின் முன்னால் இளந்தென்றல் நிற்குமா? எனவே தோற்றுப் போனார்கள்” என அமரர் கல்கி அவர்கள் ‘இலங்கைப் பயணம்’ என்ற கட்டுரைத் தொடரில் எழுதியுள்ளார்கள்.

இத்தேர்தலின் பின்னர் ஹண்டி அவர்கள் பாராளுமன்ற அரசியல் பற்றிச் சிந்திக்கவில்லையாயினும் ஐக்கிய இலங்கை, சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து, தாய்மொழி மூலம் கல்வி போன்றவை பற்றி தனது அபிப்பிராயங்களைக் காலத்துக்குக் காலம் தெரிவித்து வந்தார். ஹெக்டர் அபேயவர்தனா லங்கா சமசமாஜக் கட்சியின் மூத்த உறுப்பினர். அதன் தூண்களில் ஒருவர். ‘Nation’ என்ற பத்திரிகையை நடத்தி வந்தார். 1971ஆம் ஆண்டிலே பாராளுமன்றம் சட்ட நிர்ணய சபையாக உருமாறி ஸ்ரீலங்காவிற்கு புதிய ஒரு யாப்பினை அமைக்கும் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டிருந்தது. தமிழ் பேசும் இனத்தவரின் தன்மானத்தினைக் காலின் கீழ்போட்டு மிதிக்க வேண்டாம் என சிங்கள தலைவர்களுக்கு உணர்வு பூர்வமான வேண்டுகோள் ஒன்றினை ஹண்டி அவர்கள்

விபரமாக எழுதி அபேயவர்தனாவிற்கு அனுப்பியிருந்தாராம். யார் கவனித்தார்கள்? சமசமாயக் கட்சியும் கொள்கையைக் காற்றில் பறக்க விட்டதுதான் காரணம்.

திரு.S.W.R.D. பண்டாரநாயகா தனது ஆட்சிக் காலத்திலே ஹண்டி அவர்களை முதவை உறுப்பினராக்குதற்கு முயற்சி எடுத்தபோது அதனை அவர் நிராகரித்துவிட்டாராம். வேறு யாராவதாயினும் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்திருப்பார்கள். ஆனால் ஹண்டி அவர்கள் இந்தப் பதவி தனது அறிவுக்கும் திறனுக்கும் கொடுக்கப்படும் கௌரவம் இல்லை. அரசியல் பலிக்கடா ஆக்கும் முயற்சியே எனக் கூறி நிராகரித்து விட்டாராம்.

“நிறைந்த வாசகர். எந்த விஷயமானாலும் மிகவும் புத்திசாதுரியமானதும் பிரயோசனமானதுமான பங்களிப்பினைச் செய்வதற்கு அவர் தவறுவதில்லை. அவருடன் சமகாலத்தில் வாழ்ந்த நாம் எமது அறிவார்ந்த தகமைக்கு அவருக்கே கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவர் மிகவும் அற்புதமான இராப்போசனப் பேச்சாளர். அபாரமான ஞாபகசக்தி உள்ளமையால் அவரது உரைகள், நகைச்சுவை, மேற்கோள்கள் எனப் பலவும் கலந்த கதம்பமாகக் காணப்படும்” என்கிறார். அவரது ஆப்த நண்பரான ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம். இத்தகைய ஆற்றல் மிக்கவர் தேர்தல் தோல்விகளின் பின்னர் பெரும் அரங்குகளில் பேசுவதைத் தவிர்த்தார் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

மகாஜனாவின் உயர்தர மாணவர் மன்றத்திற்கு நான் பொறுப்பாளராக இருந்த சமயம், வருடாந்த இராப்போசன விருந்தில்

பிரதம விருந்தினராக வருமாறு பலமுறை அவரைக் கேட்டேன் மறுத்துவிட்டார். ஆனால் மன்றத்தின் சாதாரண கூட்டங்களில் வந்து உரை நிகழ்த்துவதற்குத் தயங்கியதேயில்லை. “தம்பி அத்தகைய விழாக்களிலே பேசுவது எனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தருவதில்லை. இப்படியான கூட்டங்களிலே பேசுகையில் கலந்துரையாடுவது

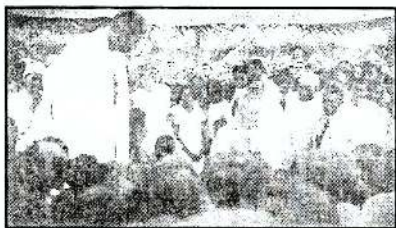
போன்று ஒரு நல்ல சூழல் ஏற்படுகிறது. எதனைப் பேசுகிறது, எப்படிப் பேசுகிறது என்ற எண்ணமே இல்லாமல் சுதந்திரமாக மனதில்

தோன்றியதை ஒழிவு மறைவில்லாமல் பேசமுடிகிறது” என்றார். அவரது மேடைப் பேச்சினால் ஏற்பட்ட சில கசப்பான அனுபவங்கள் அவரை அப்படிச் சிந்திக்க வைத்திருக்கலாம்.

காந்தீயவாதியாக ஹண்டி:

அமரர் பேராசிரியர் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் திரு.ஹண்டி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், “ஸ்ரீ ஹண்டியை ஒரு ‘மனிதர்’ என்று சொல்வதைக் காட்டிலும் ‘ஒரு ஸ்தாபனம்’ என்று சொல்வது பொருத்தமாகும். ஸ்ரீ ஹண்டி பேரின்பநாயகம் கிறிஸ்தவரும் அல்ல, ஹிந்துவும் அல்ல, அவருடைய மதம் காந்தீயமதம்” என்கிறார்.

“ஸ்ரீ பேரின்பநாயகம் தம் வாழ்க்கையில் இரண்டு பேரைக் காதலித்தார். அவர் காதலித்தவர்களில் ஒருவர் காந்திமகான், இன்னொருவர் அவரது மனைவியார். 1948ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 30ந் தேதி மாலை 6:00 மணிக்கு

ஸ்ரீ பேரின்பநாயகத்தின் அருமை மனைவி இறந்து போனார். இந்தப் பொறுக்க முடியாத துயரத்தில் அவர் ஆழ்ந்து தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது, நண்பர் ஒருவர் வந்தார். “உங்களுக்கு இன்னொரு பேரிடி போன்ற செய்தி காத்திருக்கிறது” என்றார். “அது என்ன செய்தி” என்று ஸ்ரீ பேரின்பநாயகம் கேட்டார். அவருடைய மனைவி காலமான ஏறக்குறைய அதே நேரத்தில் காந்தி மகான் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார் என்ற செய்தியை நண்பர் தெரிவித்தார். அன்று இரவே ஸ்ரீ பேரின்பநாயகத்தின் வயதில் பத்து வயது கூடிவிட்டது என்று அவர் நண்பர்கள் தெரிவித்தார்கள்” என எழுதியுள்ளார்கள்.

ஹண்டி அவர்களின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட நற்காரியங்களுள் முதன்மை பெறுவது அவருக்கும் திருமதி.அருந்தாதேவிக்கும் ஏற்பட்ட மணவினை என அவர்களிருவரது வாழ்கையை கண்டவர்கள் கூறுவார்கள். திருமதி.அருந்தாதேவி இந்தியாவில் கல்வி கற்றவர், பரந்த மனப்பான்மை உடையவர். பிரமோ சமாஜத்தினைச் சேர்ந்தவர். ஹண்டியின் அத்தனை முயற்சிகளுக்கும் உறுதுணையாக நின்றவர்.

காந்திஜி இறந்த சில மாதங்களின் பின்னர் ஹண்டி அவர்களும் இன்னும் காந்திஜியின் மீது அன்பு கொண்ட சிலருமாக ஒன்று கூடி 'அகில இலங்கைக் காந்திய சேவா சங்கம்' என்ற அமைப்பை உருவாக்கினர். அதன் தலைவராக ஹண்டி அவர்கள் ஏகமனதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். வேகமாக வளர்ந்த இச்சங்கத்தின் கிளைகள் கொழும்பு, மட்டக்களப்பு, திரிகோணமலை, வவுனியா ஆகிய இடங்களில் தோன்றின. வவுனியாவில் அனாதைப் பிள்ளைகளை ஆதரிப்பதற்காக 'காந்தி நிலையம்' ஒன்றும் தொடக்கப்பட்டது. அங்கே சிறு தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை, பசு வளர்த்தல், தும்பு வேலை, மரவேலை, நெசவு வேலை போன்ற தொழிற்கல்வியும் வழங்கப்பட்டது. 1987 வரை எல்லாம் சீராக நடந்தன. பலர் நன்மை பெற்றனர். அதன் பின்னர்?

அதிபராக ஹண்டி: பாடசாலை வளர்ச்சியில் பங்களிப்பு:

1947ஆம் ஆண்டுப் பொதுத்தேர்தலில் தோல்வி கண்ட ஹண்டி மாஸ்டர் வழக்குரைஞராக அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகள் கடமை ஆற்றினார். அவர் குண இயல்புக்கு வழக்கறிஞர் தொழில் உகந்ததாய் அமையவில்லை. 1949ஆம் ஆண்டு கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் பெருமைக்குரிய அதிபர் Shakespeare ஏ. நாகலிங்கம் அவர்கள் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெறுமுன் அமரராகிவிட, அங்கு அதிபராகச் சேவையாற்ற பாடசாலை நிர்வாகம் தகுதிவாய்ந்த ஒருவரைத் தேடியது. நண்பர்களின் வேண்டுகோளுக்குச் செவி சாய்த்து ஹண்டி மாஸ்டர் அப்பதவிக்கு விண்ணப்பித்தார். பழம் நழுவிப் பாலில் விழுந்தது. சிக்கெனப் பிடித்துக்கொண்டது பாடசாலை நிர்வாகம். ஹண்டி மாஸ்டர் அப்பாடசாலையின் அதிபர் பதவியை ஏற்றார். அப்போது ஹண்டி அவர்களுக்கு வயது 50. இவர் கிறிஸ்தவராக உள்ளாரே, ஒரு இந்துப் பாடசாலையை எப்படி நிர்வகிக்கப் போகிறார் என ஒருசில சந்தேகக் கண்கள் அவரைப் பார்த்த பொழுது, பாடசாலையில் பதவி ஏற்ற அன்றைய தினம் ஹண்டி அவர்கள் பாடசாலைக்கு அருகே உள்ள ஆலயத்திற்குச் சென்று திருநீறு, பொட்டுடன் பாடசாலையுள் புகுந்தது பலரது ஆச்சரியமிக்க நிம்மதிக்குக் காரணமாயிற்று. 1948இல் பாடசாலையின் தரமும் உயர்த்தப்பட்டு முதலாந்தரக் கல்லூரியாகக் கல்வி அமைச்சினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தமையால் ஹண்டி அவர்கள் முதலாம் தர அதிபராகினார்.

ஹண்டி அவர்களின் கல்விச் சித்தாந்தம் பொதுவாக ஏனைய பாடசாலை அதிபர்களைவிட வேறுபட்டிருந்தது. தனது தத்துவம் பற்றி அவர் 1949ஆம் ஆண்டிலே கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு ஆற்றிய உரை ஒன்றில் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். ஆகவே அவரை அதிபராக நியமித்த பொழுது பாடசாலை எவ்வித ஆற்று நெறியில் செல்லும் என்பதை நிர்வாகம் உணர்ந்தே யிருந்தது. “ஒரு பிள்ளையின் ஆற்றல் கூறுகளையும் வாய்ப்புக் கூறுகளையும் முழுமையாக வெளிக்கொணர்வது தான் கல்வியின் பயனாகும். மனித குழந்தைக்கு செயற்படும் உடலுடன், எதனையும் தீர விசாரிக்கும் உள்ளமும், உணர்வோட்டமுடைய இதயமும் உள்ளது. ஆகவே குழந்தையினது உடல், உள்ளம் உணர்வு ஆகிய மூன்றுக்கும் ஊட்டி வளர்க்கவேண்டிய விதத்தில் பாடவிதானம் அமைக்கப்பட வேண்டும். அதனை விருத்தியுற வைப்பது ஆசிரியரது தலையாய கடன். மாணவர்களை எந்தவிதமான வன்தண்டனை முறைகளுக்கும் ஆளாக்கப்படாது. மாணவர் மையமானதாகவே பாடபோதனை இருக்க வேண்டுமென்றி பரீட்சை மையமானதாக இருக்கப்படாது. இன்றைய குழந்தைகள், சிந்தித்துச் செயற்படும் நாளைய ஆண்களும் பெண்களுமாக வருவதற்குப் பாடசாலைகள் உதவ வேண்டும். இதுவே அவரது கல்வித் தத்துவமாக அமைந்தது. இந்தத் தத்துவத்தின்படி தான் அவர் பாடசாலையை நடத்தினார். அது பலன் தந்துள்ளதோ தெரியாது, ஆனால் அவரது காலத்தில் தான் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து முதன் முறையாக மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் புகுந்தனர்.

சட்டசபையிலே கல்வி அமைச்சராயிருந்த அமரர் C.W.W. கன்னங்கரா என்ற பெருமகனார் 1944ஆம் ஆண்டிலே கொண்டு வந்த இலவசக் கல்வித்திட்டம் சைவப் பாடசாலைகள் பலவற்றிலே மாணவர் தொகையினை திடுமென பன்மடங்கு அதிகரிக்கச் செய்தது. அது நாள்வரை கட்டணம் செலுத்தமுடியாமையால் தாய்மொழிப் பாடசாலையே கதியென இருந்த கீழ்மட்ட பெற்றோர்கள் பலரின் குழந்தைகள், ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நோக்கி அடி எடுத்து வைக்கத் தொடங்கினர். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியும் அதற்கு விலக்கல்ல. அதிகரித்த மாணவர் தொகையினுக்கான வகுப்பறை கள், தளபாடங்கள், ஆய்வுகூடவசதிகள் என அத்தனையுமே செய்ய வேண்டியிருந்தது. தற்காலிகக் கொட்டில்கள் தான் உடனடியாக

செய்யமுடிந்தவை. இதற்கான ஆக்க வேலைகளில் ஆரம்பப்பணியினை ஆற்றிய அதிபர் நாகலிங்கம் அகால மரணமடைந்தது ஒரு பின்னடைவினை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஆகவே ஹண்டி மாஸ்டர் அதிபர் பதவி ஏற்றதும் எதிர்கொண்ட முதற்பிரச்சினை? ஹண்டி அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு அதிபர் பதவி ஏற்க முன்னரே அப்பாடசாலையினுடைய வசதிகள் போதுமானதாக இருக்கவில்லை என்பதைத் தெரிந்திருந்தார். தான் 1944ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை விட்டு விலகிய பொழுது மீண்டும் ஆசிரியத் தொழிலுக்கு என்றுமே திரும்புவதில்லை என்றே தீர்மானம் எடுத்திருந்தாராம். ஏதோ தவிர்க்க முடியாத விதி தன்னை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு இட்டு வந்ததுடன், தான் வழமையாகச் சுமக்கக்கூடிய பாரத்திலும் பார்க்க அதிக பொறுப்பு சுமக்க வேண்டியும் வந்துள்ளதாகவும் ஹண்டி அவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளார்கள். சுயாதீனமான ஒரு பாடசாலையின் அதிபராக விளங்குவது எளிமையான காரியமல்ல என்பதும் அதுவும் தேவைக்கு உதவக்கூடிய போதிய மூலவளங்கள் அற்ற ஒரு பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்பது கடினமானது என்பதும் தனக்குத் தெரிந்ததே என்கிறார் ஹண்டி. தனது தலையாய கடமை பாடசாலையில் பெருகிவரும் மாணவர் சமூகத்திற்கு வேண்டிய வசதிகளை அமைத்துக் கொடுத்தலே என்பதனைப் பற்றிச் சிந்தித்த அதிபருக்கு மூன்று பிரதான வழிகள் தோன்றின.

1. பெற்றோர்கள், பழைய மாணவர்கள் நலன் விரும்பிகளிடம் உதவி கோரல்.
2. களியாட்ட விழா ஒன்றினை நடத்துதல்.
3. மலேசியா, சிங்கப்பூர் போன்ற கடல் கடந்த நாடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ளோரிடம் உதவி பெறுதல்.

கடமையுணர்வு மிக்க பாடசாலை ஆசிரியர்கள், அபிமானமிக்க பெற்றோர்கள், விசுவாசமான பழைய மாணவர்கள் என அத்தனை பேருடைய அபரிமிதமான ஒத்துழைப்புடன் அதிபர் ஹண்டி மூன்று செயல்திட்டங்களையும் ஒருங்கே செயற்படுத்தினார்.

1950இல் நடத்தப்பட்ட 'Linga Lights Carnival' அமோகமான வெற்றியீட்டியது. தென் இந்தியாவின் N.S. கிருஷ்ணன், T.A.மதுரம், ரஞ்சன், அழகி T.சூரியகுமாரி போன்ற தலை சிறந்த நடிகர்கள் M.S.சுப்புலக்ஷ்மி போன்ற இசைக்கலைஞர்கள் வரவழைக்கப்பட்டனர். ஹண்டி அவர்களுக்குத் தென்னிந்திய பிரபலங்களாகிய சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார், பேராசிரியர் கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி போன்றோர்களுடன் இருந்த தொடர்பு தென்இந்திய கலைஞர்களை யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கொண்டு வருவதைச் சுலபமாக்கிற்று. களியாட்ட விழாக்களும் கலை விழாக்களும் நடந்தன. கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. மக்கள் தாராளமாக வாரி வழங்கினர். அதன் விளைவாக சேகரிக்கப்பட்ட நிதியில் ஒருபகுதி மறைந்த அதிபர் நாகலிங்கம் அவர்கள் வாங்கிய நிலத்துக்கான கல்லூரி முகாமைத்துவ சபைக்கு (Board of management)க் கொடுக்க வேண்டிய கடனில் ஒரு பகுதியைக் கொடுக்க உதவிற்று. தளபாட வசதிகள் செய்தது போக எஞ்சியது ஒரு மூன்று மாடிக்கட்டிடம் எழுவதற்குக் காரணமாயிற்று. இன்றும் அது ஹண்டியின் புகழினை உலகுக்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. கொக்குவில் சமூகம் கொடுத்த ஆதரவு அதிபர் ஹண்டியைப் புழகாங்கிதம் அடையச் செய்தது. பாடசாலை சேவிக் கின்ற சமூகத்துக்கும் பாடசாலைக்கும் இடையே ஒரு அந்நியோன்யமானதும் முழுமையானதுமான பற்று இருக்கவேண்டும், அதற்காக உழைக்க வேண்டும் என தன்மனதில் தீர்மானம் எடுத்ததாகவும் அதன் காரணமாகவே தான் கொக்குவில்லில் வசிப்பதற்கு முன்வந்ததாகவும் ஹண்டி கூறியுள்ளார்கள்.

“ஆசிரியர் மத்தியில் அவருக்கு மதிப்பு நிரம்ப உண்டு. சகோ தரத்துவத்துடன் பழகுவார். தோற்றத்தில் எளிமை உடையவர். பேச்சிலும் அப்படியே. தனக்குத் தெரிய வேண்டியவற்றைத் தெரிந்தவர்கள் அறிந்தவர்களிடம் கேட்டறியும் பண்புள்ளவர். அவரது நற்குணங்கள், நற்பண்புகள் இவையெல்லாம் அனைவரையும் அவர் பால் ஈர்த்தன. கல்லூரிச் சமூகத்தின் தொடர்பு பங்களிப்பு என்பன கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாதவை என்பதை நன்கு அறிந்த திரு.ஹண்டி, சமூகத்தில் தானும் ஒருவராக இணைந்து செயற்பட்டதன் நற்பயனைக் கல்லூரி பெற்றுக் கொண்டது. தன் பிள்ளைகளையும் கொண்டு வந்து கொக்குவில்லில் குடியேறி தானும் ஒரு கொக்குவில் வாசியானார். கொக்குவில் மக்களின் வீட்டில்

நடைபெறும் வைபவங்களில் கலந்து கொண்டு சமூகத் தொடர்பை வலுப்படுத்தினார்.” என ஹண்டி மாஸ்டரது குணநலன்களை விதந்து, அவர் கீழ் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய திருமதி.S.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“முதலில் பொதுத் தொண்டிலே வாழ்க்கையைச் செலவிட்டு, பிறகு சிலகாலம் வக்கீல் தொழில் செய்த ஸ்ரீ பேரின்பநாயகம், இப்போது பல நண்பர்களின் விருப்பத்தின் பேரில் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி தலைமை ஆசிரியர் பதவியை ஏற்றிருக்கிறார். அவருடன் ஒத்துழைத்துப் பல ஆசிரியர்கள் தொண்டு புரிகிறார்கள். கொஞ்சம் இக்கட்டான நிலைமையை அடைந்திருந்த கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி ஸ்ரீ பேரின்பநாயகம் பொறுப்பேற்ற பிறகு பெரிதும் முன்னேற்றம் அடைந்திருக்கிறது” என அமரர் கல்கி அவர்கள் தனது ‘இலங்கையில் ஒரு வாரம்’ என்ற சிறுநூலில் எழுதியுள்ளார். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு உயர்தர மாணவர் வகுப்புகள் நடத்துதற்குரிய அங்கீகாரம் 1949இல் கிடைத்தது. ஆகவே சிரேஷ்ட மாணவர் தராதரப் பத்திரப் (S.S.C) (பின்னர் அது பொதுத் தராதரம் என மாற்றப்பட்டது.) (G.C.E) பரீட்சையில் சித்தியடைந்த மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பில் கற்பதற்கு வேறு பாடசாலைகளை நாடிப் போகத் தேவையில்லை, அங்கேயே தங்கிப் படிக்கலாம் என ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்குக் கூறி உயர்தர மாணவர் வகுப்புகளை ஸ்திரமாக்கினர். ஹண்டி அவர்களது அருங்குணம் பற்றி அவர் மேல் அதீத அன்பும் மதிப்பும் வைத்திருந்தவரான பிரபல எழுத்தாளர் சிவநாயகம் அவர்கள் ஒரு சம்பவத்தினைக் கூறுகிறார். “1949ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் ஒரு நாள் ஹண்டி மாஸ்டர் காலை வேளையில் என்னை அழைத்தார். ஆழ்ந்த யோசனையுடன் “சிவநாயகம், நீ பல்கலைக்கழகம் புக விரும்புகிறாய் தானே?” என்றார். “ஓம் சேர்” என்றேன். ஒரு அதிபராக நான் இதைச் சொல்லப்படாது. ஆனால் எமது பாடசாலையில் உயர்தரமாணவர் கல்வி கற்பதற்கான முழு வசதிகளும் இன்னும் செய்து முடிக்கப்படவில்லை. எனக்கு வருத்தமாகத் தான் உள்ளது, ஆனாலும் ஒரு பல்கலைக்கழகம் புகவேண்டும் என்ற உனது அபிலாசையையோ வாழ்க்கை முன்னேற்றத்தையோ தடைப்படுத்த நான் விரும்பவில்லை. நீ யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கல்வி கற்க விரும்புகிறாயா என்றார். அடுத்த இரு வாரங்களில் நான்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவனாகி விட்டேன்”, என எழுதியுள்ளார். பொதுவாகவே புதிதாக உயர்தர வகுப்பை ஆரம்பிக்கின்றபோது அதிபர்கள் தமது சிறந்த மாணவர்களை அங்கேயே வைத்திருக்க விரும்புவார்கள். அவர்கள் மூலமாகத்தான் கல்லூரிக்குப் பெருமை சேரும் வாய்ப்பு உள்ளது என எண்ணிச் செயற்படுவார்கள். இங்கே ஹண்டி மாஸ்டர் அதற்கு நேர்மாறாகச் செயற்பட்டுள்ளார். திரு. சிவநாயகம் அவர்கள் Ralph Waldo Emerson அவர்கள் கூறிய “The secret of education lies in respecting the pupil” என்ற வாக்கியத்தினைக் கூறி அவர் பெருமையைப் போற்றுகிறார். ஆனாலும் அவர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராகிய பின்னரே ஹண்டி அவர்களின் வழிகாட்டலாலும் ஆசிரியர்களின் கடின உழைப்பாலும் அக்கல்லூரியில் இருந்து மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் புகத் தொடங்கினர்.

ஹண்டி அவர்கள் பாடசாலையினை நிர்வகித்த பாங்கே வித்தியாசமானது. அன்றைய காலகட்டத்தில் புரட்சிகரமானது என்று கூடச் சொல்லலாம். “அவர், மாணவர் அடங்கி, ஒருங்கி வாழ்வதால் அவர்களின் உள்ள வளர்ச்சி தடைப்படுகிறதென்பதை உணர்ந்து, அவர்களுக்கு கல்லூரி வாழ்க்கையில் சுதந்திரமளித்தார். இந்த மாற்றத்தைத் தவறாக உபயோகித்த மாணவர்களும் இருந்தார்கள். எனினும், பொதுவாக பல மாணவர்கள் மனிதர்களாக வாழ்வதற்கு இந்த முறை உதவியிருப்பதை அவருடைய காலத்தில் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கற்ற மாணவர்கள் நன்றியறிதலோடு நினைவு கூருவாரென்பதற்கு ஐயமில்லை” என அவரின் கீழ் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியின் உபஅதிபராகவும் பின்னர் அதிபராகவும் கடமை யாற்றிய திரு.C.K.கந்தசாமி அவர்கள் ‘Homage to Guiru’ எனும் நினைவு மலரில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

மாணவர்களுடைய வளர்ச்சி வெறும் கல்வியோடு நின்று விடுவதில்லை; அவர்கள் யாவரும், மக்களாட்சி ஒன்றிலே எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து தமது ஆளுமையினை விருத்தி செய்ய வேண்டும் என்பதில் அதீத நம்பிக்கை கொண்ட ஹண்டி அவர்கள் நாட்டின் தலை சிறந்த அரசியல் வாதிகளை எல்லாம் அழைத்து மாணவர்களுக்கு உரை நிகழ்த்த வைத்தார். பழைய மாணவர் சங்கத்தினை மிக்க வலுவான ஒரு அமைப்பாக மாற்றி வருடாவருடம் இராப்போசன விருந்து வைத்து அறிஞர் பெருமக்களை அழைத்து அங்கே உரையாற்ற வைத்தார்.

அன்று இட்ட தீ இன்மை எரிகிறது:

1953 முதல் சுதந்திர இலங்கையின் பிரதமராயிருந்தவர் சேர் ஜோன் கொத்தலாவலை. அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். 1954ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்த அவருக்கு நெடுந்தீவிலே 'Emperor of Delft' என்ற கிரீடமும் சூட்டப்பட்டது. அவருக்கோ ஆணையில் ஏறிய புழுகம். யாழ்ப்பாண அரசாங்க அதிபராக அப்போது கடைமையாற்றிவர் திரு.ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள். குறிப்பிட்ட தினம் ஒன்றில் சேர்.ஜோன் கொத்தலாவலை காங்கேசந்துறை வீதியால் செல்வதாக இருந்தது. ஆகவே ஸ்ரீகாந்தா அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி அதிபர் அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். அதன்படி பிரதமர் காங்கேசந்துறை வீதி வழியாகச் செல்கையில் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியைத் தாண்டியே செல்வார் எனவும் அந்த வேளை பாடசாலை மாணவர்களை வீதியின் இரு மருங்கிலும் நின்று பிரதமருக்கு வணக்கம் செலுத்துமாறும் கேட்டிருந்தார். அதிபர் ஹண்டி அவர்கள் உடனடியாகவே "எனது மாணவர்கள் தெருவோரத்தில் வெய்யிலில் நின்று பிரதமரை வரவேற்பதில் எமக்குச் சம்மதமில்லை. அதனை அனுமதிக்கவும் மாட்டேன்." எனப்பதில் அளித்தார். பின்னர் உபஅதிபர் கந்தசாமி மற்றும் சிரேஷ்ட ஆசிரியர்களுடன் பேசிய அதிபர் ஒரு சிறு கருத்தினை அரசாங்க அதிபருக்குத் தெரிவித்தார். அரசாங்க அதிபர் சம்மதம் தெரிவிக்கும் பட்சத்தில் பிரதமர் தனது பிரயாணத்தின் போது நேரம் எடுத்து கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு வருவாராயின் பாடசாலை சார்பில் ஒரு வரவேற்பினைப் பிரதமருக்குக் கொடுக்கலாம் என ஹண்டி அவர்கள் தெரிவித்திருந்தார். ஹண்டி அவர்களது அபிப்பிராயத்தில் ஒரு சிறு மாற்றத்தினைச் செய்து அதனை அரசாங்க அதிபர் அங்கீகரித்தார். ஹண்டி அவர்கள் பிரேரித்த அந்த வரவேற்பு பாடசாலை வரவேற்பு என்றில்லாமல் பொதுமக்கள் வரவேற்பு என மாற்றப்பட்டது.

அக்காலகட்டத்திலே தமிழ் மக்களது ஏகோபித்த அங்கீகாரம் பெற்ற கட்சியாக இலங்கைத் தமிழ் அரசுக்கட்சி மெல்ல மெல்ல மாறிவருகின்ற காலமாக இருந்தது. அரசாங்கத்தின் தமிழர் நலனுக்கு எதிரான போக்கு மக்கள் மனதில் அரசாங்கத்தின் மீது தீராத வெறுப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதன் காரணமாக பிரதமருக்கு மக்கள் சார்பினில் வரவேற்புக் கொடுப்பதை விரும்பாத

கோஷ்டியினர் வரவேற்பு நடைபெறுவதற்கு முன் தினம் இரவு கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் உள்ளே சென்று அங்கே ஓலைக் கொட்டில்களாயிருந்த வகுப்பறைகளை தீக்கிரையாக்கி விட்டனர். காலையில் பாடசாலை வந்த ஹண்டி அவர்கள் அதனைக் கண்ணுற்றார். இன்னும் ஆங்காங்கே தணியாமல் இருந்த கனல் ஹண்டியின் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. நடந்ததைக் கண்டு கவலை கொண்ட போதும் அவர் நிலைகுலையவில்லை. அந்தக் கனல் ஒன்றினில் தனது சுருட்டினைப் பற்ற வைத்தார் என அவருடன் சென்றவர் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். திட்டமிட்டபடி நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. பிரதமர் வந்தார். வரவேற்பும் நடந்தது. ஹண்டி அவர்கள் கொள்கை அன்றைய காலகட்டத்திலே தமிழ் சமூகத்தின் ஒரு பகுதியினரின் அங்கீகாரத்தினைப் பெறாத காரணத்தால் அவர் காலத்தில் கல்லூரி மூன்று முறைகள் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது என அங்கே அதிபராக இருந்த திரு.பொ.கமலநாதன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கொட்டில்களைத் தீக்கிரையாக்கியவர்கள் ஒரு விதத்தில் நன்மையே செய்தனர். “இனிமேல் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் ஓலைக் கொட்டில் வகுப்புகள் இருக்கமாட்டாது” எனச் சபதம் பூண்டார் ஹண்டி. அது நிறைவேறுவதற்குப் பழைய மாணவர்கள், பெற்றோர்கள் இன்றுவரை உதவி வருகின்றனர்.

இலங்கையின் தேசிய மொழிகளாக தமிழ், சிங்களம் ஆகியன தொடர்ந்து இருக்கும் எனச் சுதந்திரம் பெறுவதற்கு முன்னரே சட்டசபை தீர்மானித்திருந்தது உண்மையே. சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கையின் பாராளுமன்றமும் சட்டசபையின் தீர்மானத்தையே கடைப்பிடித்து வந்தது. ஆனால் சிங்களத்தை மட்டுமே அரசகரும மொழியாக அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்ற கருத்து சில தென்னிலங்கை அரசியல் வாதிகளிடமிருந்து அரசல் புரசலாக வந்து கொண்டேயிருந்தது. எனவே, ஹண்டி அவர்கள் அன்றைய கூட்டத்தில் பிரதமரிடம் தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கும் சம உரிமை வழங்கப் படவேண்டும் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தி அவரிடமிருந்து சாதகமான அறிவிப்பினைப் பெறவேண்டும் என எண்ணினார். ஆகவே ஹண்டி அவர்கள் அக்கருத்தினை சேர் ஜோன் கொத்தலாவலை அவர்களுக்கு அளித்த வரவேற்புரையின் போது மேடையில் எடுத்துக் கூறினார்கள். பிரதமரும் இரு மொழிகளுமே தொடர்ந்து ஆட்சி

மொழிகளாக இருக்கும் என உத்தரவாதமளித்தார். கூட்டம் ஆர்ப்பரித்தது, அது தென் இலங்கை வரை ஒலித்தது. தென்னிலங்கை ஆவேசம் கொண்டது. கட்சிக்குள் பிரதமரின் காலை வாரிவிடக் காத்திருந்தவர்கள் துள்ளி எழுந்தனர். ஆட்சியைப் பிடிக்க வேண்டும் என ஆவல் கொண்டிருந்த எதிரணியினர் எக்காளமிட்டனர். சேர் ஜோனின் சரிவு ஆரம்பமாகியது. ஹண்டி என்ற சொல்லைக் கேட்டாலே குலை நடுங்கும் அளவிற்குக் கொத்தலாவலை வந்தார் என்பதைப் பின்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் அவரிடம் செவ்வி காணச் சென்ற கல்லூரீப் பழைய மாணவர்கள் குறிப்பில் இருந்து அறிய முடிகிறது. “1960 ஹண்டி மாஸ்ரர் அவர்கள் ஓய்வு பெற்றபோது கொழும்புப் பழைய மாணவர் சங்கம் ஒலிநாடா ஒன்றினில் பிரமுகர்களின் வாழ்த்துக்களை பதிவு செய்து கொடுக்க விரும்பினார்கள். தேர்தலில் ஆட்சியை இழந்து அரசியலில் ஓரங்கட்டப்பட்டு கண்டாவளையிலே அஞ்ஞாத வாசம் செய்த கொத்தலாவலையிடம் விசயத்தைச் சொல்லாமலே நேர்காணல் ஒன்றிடுக்குச் சம்மதம் கேட்டுச் சென்ற பழையமாணவர், நேர்காணலை குற்றுயிரும் குறையுயிருமாக ஓரிரு நிமிடங்களிலேயே முடித்துக் கொண்டு வரவேண்டியதாயிற்று. ஹண்டி அவர்களின் பெயரைச் சொன்னவுடனேயே முன்னை நாள் பிரதமர் இரண்டு கைகளையும் ஒன்றோடொன்று கூப்பியபடி “Leave me out of this, please.” என்றாராம். மேற்கொண்டு பேச்சுக்கு இடமிருக்கவில்லை. செவ்வி முடிவுற்றது.

“சும்மா கிடந்த சங்கை ஊதிக் கெடுத்தானாம் ஆண்டி” என்ற பழமொழிக்கொப்ப, சிங்கள வகுப்புவாத சக்திகளின் தீவிரவாதத்தை ஹண்டியின் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி உரை உசுப்பிவிட்டது என ஹண்டி மேல் குற்றம் சாட்டுபவர்களும் உள்ளனர். ஹண்டி என்றுமே இருமொழிக் கொள்கையே நாட்டின் நலனுக்கு உகந்தது என்ற மனப்பாங்குடன் வாழ்ந்தவர். ஆகவே அவர் மனத் தூய்மையுடன் சேர் ஜோன் அவர்களுக்கு விடுத்த வேண்டுகோள் இப்படியான ஒரு அநாகரீகமான தனிச் சிங்களச் சட்டம் வருவதற்குக் காரணமாகுமென யார் கண்டார்கள்.

எழுத்தலகிவம் தொழிற்சங்க முயற்சிகளிலும் ஹண்டி:

ஹண்டி மாஸ்ரர் அவர்களது எழுத்தாற்றல் பற்றி ‘Saturday Review’ ஆசிரியராக இருந்தவரும் மிக்க பிரபலமான எழுத்தாளருமாகிய

சிவநாயகம் அவர்கள், “ஹண்டி மாஸ்டரது எழுத்து சலித்துப்போன சொற்பிரயோகங்களும் புளித்துப்போன மரபு மொழிகளும் தவிர்க்கப்பட்டுத் துலக்கமான நடையிலேயே பரிணமிக்கும்” என்கிறார். 1940களிலே ஈழகேசரி பொன்னையா அவர்களின் அனுசரணையுடன் ‘கேசரி’ (KESARI) எனும் ஆங்கில வார ஏட்டை ஹண்டி அவர்கள் ஆசிரியராகி நடத்தி வந்தார். நீண்டகாலம் அதனை நடத்த முடியாத பொருளாதார நிர்ப்பந்தம் காரணமாக கேசரி நின்றுவிட்டது. ஆனாலும் ஹண்டி அவர்கள் ‘NORTHERN CO-OPERATOR’ எனும் ஆங்கில சஞ்சிகைக்கு தொடர்ந்து எழுதி வந்தார்.

திரு.மணி வேலுப்பிள்ளை அவர்கள் ரொறன்ரோவில் நீதி மன்றத்தின் பிரபலமான மொழிபெயர்ப்பாளராகக் கடமையாற்றுகிறார். தாயகத்தில் கைத்தொழில் மற்றும் விஞ்ஞான விருத்தி அமைச்சில் உயர்தர பதவியில் இருந்தவர். ஹண்டியிடம் கல்வி கற்காவிடினும் அவரது தமிழ்ப் புலமையையும் அறிவாற்றலையும் மிகவும் போற்றுவவர். ஹண்டியின் எழுத்துத் திறமை பற்றி அவர் கூறுகிறார்: “க.பொ.த.(உயர்தர) வகுப்பினர்க்கென அமரர் ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் எழுதிய ‘ஆட்சி இயல்’ என்னும் பாடநூல் வாயிலாகவே அவரை முதன் முதல் நான் அறிந்து கொண்டேன். அன்னார் கருத்தான்றி எழுதிய அந்நூலின் மொழியும், பொருளும் என்னை மிகவும் ஆட்கொண்டன. அதுவரை எனக்கு வேம்பாய்க் கசந்த அரசியல் பாடத்தை, அந்த நூல் கரும்பாய் இனிக்கும்படி, எளிதாய் விளங்கும் படி, வழங்கு தமிழில், நகைச்சுவையுடன் அள்ளித் தந்தது (1966).”

“எனது தமிழ், ஆங்கில, சமய பாட ஆசிரியராகவும், ஆட்சி மொழித் திணைக்களத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராகவும், கண்காணிப்பாளராகவும், உதவி ஆணையாளராகவும் விளங்கிய திரு.சிவராசசிங்கம் அவர்கள் மூலமாக எனக்குக் கிடைத்த ஒரு மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைத் தொகுப்பில் பேரின்பநாயகம் அவர்களின் கட்டுரையும் இடம்பெற்றிருந்தது. தனக்கு நேர்ந்த ஓர் அனுபவத்தை அதில் நன்கு சுவைபடத் தெரிவித்திருந்தார் (நினைவில் உள்ளதை எனது சொந்த மொழியில் எழுதுகிறேன்): ஆட்சிமொழித் திணைக்களத்து சொல்லாக்க அமர்வு ஒன்றில் கலந்துகொள்ள நான் கொழும்பு சென்றிருந்தேன். Document என்ற சொல்லுக்கு பத்திரம், தஸ்தாவேஜ் என்பவற்றை விட மிகவும் பொருத்தமான சொல்லைக் கண்டறியும்

முயற்சி நிறைவேறாத நிலையில் அன்றைய அமர்வு ஒத்திவைக்கப் பட்டது. அன்றிரவு யாழ்தேவிப் பயணத்துக்கு உதவட்டும் என்று ஒரு கல்கியை வாங்கி வைத்திருந்தேன். பயணம் செய்தபடியே அதிலிருந்த ஒரு கட்டுரையை வாசித்தேன். அதில் 'ஆவணம்' என்ற சொல் எடுத்தாளப்பட்டிருந்தது கண்டு உள்ளம் பூரித்தேன். அப்புறம் 'ஆவணம்' எங்கள் சொற்கோவையில் சேர்க்கப்பட்டு, அதிகார பூர்வமாகப் பயன்படுத்தப்படலாயிற்று (பெருமட்டாக 1970).

அதே கட்டுரையில் பேரின்பநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்ட பிறிதொரு வேடிக்கையான சங்கதி: "ஒருதடவை நான் மல்லாகம் நீதிமன்றில் ஒரு வழக்கு விடயமாகச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஏற்கெனவே ஒரு வழக்கு நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. How did you get round her? என்று நீதவான் கேட்டார். அதனை முதலியார் "நீ எப்படி அவளைச் சுற்றி வந்தாய்?" என்று மொழிபெயர்த்தார். இது தவறான தமிழாக்கம். இதன் சரியான தமிழாக்கம்: "நீ எப்படி அவளை வளைத்தாய்?" என்பதே. அதே கட்டுரையின் இறுதியில் பேரின்பநாயகம் அவர்கள் எம்போன்ற மொழிபெயர்ப்பாளர்களுக்கு இடித்துரைத்த விடயம்: "எங்கள் அறியாமையை நாங்கள் தமிழின் வறுமை ஆக்கக் கூடாது!" என்பதே.

ஹண்டி அவர்கள் அதிபராக இருந்த காலத்திலே ஒரு தொழிற் சங்கவாதியாகவும் பிரபலமாயிருந்தார். மீண்டும் அது பற்றி ஒரேற்றர் அவர்கள் கூறுவதிலிருந்து ஒரு பகுதி: "வடமாநில ஆசிரியர் சங்கம் (N.P.T.A), அகில இலங்கை ஆசிரியர்கள் சம்மேளனம் (A.C.U.T), அதிபர்கள் சங்கம் மற்றும் பல்கலைக்கழக ஆட்சிக்குழு ஆகியவற்றில் அங்கம் வகித்தமையால் ஹண்டி அவர்கள் எமது நாட்டின் கல்விக் கொள்கையினை வடிவமைப்பதில் பெரும் பங்காற்றியுள்ளார். தாய்மொழி மூலமாகவே கல்வி புகட்டப்படுதல் வேண்டும் என்பதில் ஹண்டி அவர்கள் தீவிரம் காட்டினார். தென்பகுதி கல்வியாளர்களுக்கு இது ஏற்புடையதாக இருக்கவில்லை. அதன் காரணமாகவே ஹண்டி அவர்கள் A.C.U.Tயின் தலைவர் பதவிக்குப் போட்டியிட்டுத் தோல்வி காணவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ஆனால் ஹண்டி தோல்வி கண்டு துவளவில்லை. தொடர்ந்து போராடினார். இறுதியில் தாய் மொழிமூலம் கல்வி என்பதை A.C.U.T ஏற்கவே செய்தது.

சமூகசீர்திருத்த வாதியாக ஹண்டி: பிறப்பால் கிறிஸ்தவர் உள்ளத்தால் சன்மார்க்கர்:

இலங்கை அரசாங்கம் இந்து சமயத்துக்கும் புத்த சாசனம் போல, ஒரு சாசனம் உண்டாக்கும் நோக்குடன், பல இடங்களிலும் இந்துக்களிடையே கருத்துக்கள் சேகரித்தது. உதவிக் கல்விமந்திரியாக இருந்த திரு. K. கனகரத்தினம் அவர்கள் கமிஷன் தலைவராகவும், சைவப்பெரியார் S.சிவபாதசுந்தரம், இழைப்பாறிய C.C.S.M வைரமுத்து ஆகியோரை உறுப்பினராகவும் கொண்ட கமிஷன் முதற் கூட்டத்தினை யாழ்ப்பாணத்தில் கூட்டியது. காந்தீய சேவா சங்கத்தின் சார்பில் S. H. பேரின்பநாயகம் தலைமையில் ஒரு குழு கமிஷனைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தது.

“Handy என்ற பெயர் கிறிஸ்தவப் பெயராகையால் அவர் தலைமையிலான இந்தக் குழுவின் சாட்சியம் பதியப்படமாட்டாது.” எனத் தலைவர் கூறினார். உடனே S.H. பேரின்பநாயகம் ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொடுத்தார்: ‘I am a Hindu by conviction and I have a right to give evidence’ என்ற வகையில் அவருடைய கடிதத்தின் கடைசி வசனம் அமைந்தது எனக்கு ஞாபகம். குழுவின் சாட்சியம் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. குழுவின் அறிக்கை வெளியிடப்பட்டதை விட வேறு ஒன்றும் நடக்கவில்லை” என திரு.இ.கந்தையா அவர்கள் ‘A Sheaf of Tributes to S. Handy Perinpanayagam’ எனும் நினைவு மலரில் எழுதியுள்ளார்கள்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு ஒரு மாணவராக, ஆசிரியராக ஹண்டி அவர்களுக்கு ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகள் தொடர்பு இருந்தது. அவர் தனது தொடர்பை 1943ல் துண்டித்துக் கொண்டார். அதன் பின்னர் படிப்படியாக அவர் நோக்கு அவரது மூதாதையரது சமயநம்பிக்கை பக்கமாகச் செல்ல ஆரம்பித்து கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் அதிபர் பதவி ஏற்றதும் முடிவிற்கு வந்தது. எனலாம். கிறிஸ்தவ மதத்தை ஓர் அந்நிய மதமாகவே தான் கருதினார் என்பதை ‘ஈழகேகசரி’ பத்திரிகையில் அவர் விளக்கியுள்ளார் என திரு.ச.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் கட்டுரை ஒன்றில் எழுதியுள்ளார்கள்.

“சமயத்திற்கும் கல்விக்குமுள்ள ஈடுபாட்டை சைவரும் அறியா திருக்கவில்லை. நாவலர் செய்த இடிமுழுக்கங்கள் இந்த அடிப்படையிலேதான் உருவாகின. பல்லாண்டுக்கு முன் கன்னாகச் சந்தையிலே துரையப்பாப்பிள்ளை அவர்கள் நிகழ்த்திய பேச்சொன்று நினைவிலிருக்கிறது. சைவப் பள்ளிகளைக் கட்டி அவற்றின் மூலம்

பிற சமயிகளின் சூழ்ச்சியைத் தோற்கடிக்க வேண்டும் என்பதே அவர் அன்று கூறியது. ஆறுமுக நாவலர், சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை, மு. கி. இராசரத்தினம், சு. சிவபாதசுந்தரம், சு. இராசரத்தினம், தெ.ஆ.துரையப்பாப்பிள்ளை ஆகியோர் சைவப் பள்ளிகளை ஆக்க முயன்றதும் அவற்றை நிறுவியதும் இதை உணர்ந்தே. இவர்கள் யாவரும் கிறித்துவ பாடசாலையில் கற்றுத் தேறியவர்களாயிருந்தும் ஆர்வங் கொண்டு சைவப்பள்ளிகளை உருவாக்கியதும் காரணம் பற்றிப் பிறந்த காரியமோ, தற்செயலோ, யாரறிவார்? அன்னிய மதப் பிரசாரத்தாலே தமிழர் தமது பரம்பரைச் சமயத்தைக் கைவிட்டதுடன் தம்முடைய தன்மானத்தையும் விலைக்கு விற்றுவிட்டனர் என்ற உணர்ச்சி இவர்கள் உள்ளத்தை உறுத்தியது போலும்.”

“துரையப்பாப்பிள்ளை அவர்கள் போன்றவர்கள் இதை உணர்ந்து ஆத்திரப்பட்டனர். ஆனால் பாதிரிமார் தமக்குச் செய்த நன்றியை மறக்கவில்லை. நானும் கிறித்துவ பள்ளியிற் படித்தேன், படிப்பித்தேன். கிறிஸ்த கோயில்களில் சமயப் பிரசங்கம் செய்தேன். கிறித்தவர்கள் செய்த, செய்கின்ற சூழ்ச்சிகளையும் அறிவேன். ஆனால் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியோ பிக்னெல் பாதிரியாரோ எனக்குச் செய்த நன்றியை நான் மறக்கவில்லை. மறக்கவும் முடியாது” என ஹண்டி அவர்கள் பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை நூற்றாண்டு மலரில் ‘மானங்காத்தல்’ எனும் தலைப்பிலே எழுதிய கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

அவர் தன்னை ஒரு இந்துவாக மாற்றியமைக்கான காரணத்தை அவரே சொல்கிறார்: “People cannot for long stand apart from their neighbours, nor can they divest themselves totally old traditional beliefs, folkways, and practices and presuppositions that formed an integral element in their way of life.”

“கிறிஸ்தவராக இருந்தவர் இந்துவாக மாறிய காரணத்தால் அதற்கான தண்டனையாக ஹண்டி மாஸ்டர் நரகத்துக்கு போவார்.” என ஒரு சமயம் கிறிஸ்தவ மதபோதகர் ஒருவர் கூறினார். அதற்கு நான் அப்படி ஹண்டி மாஸ்டர் அங்கு போவாரானால் அங்கே உள்ள சூழல் நிலையினை மாற்றி எல்லோரும் சொர்க்கத்திலிருந்து அங்கே உல்லாசப் பயணம் செய்வதற்குகந்ததாக ஆக்கிவிடுவார் எனக் கூறினேன்” என ஒரேற்றர் அவர்கள் கட்டுரை ஒன்றில் எழுதியுள்ளார்கள்.

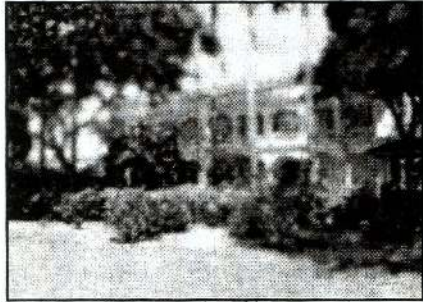
மொத்தத்தில், “His religion was one of love, service and forgiveness.” - Orator Subramaniam

சமூகத்துடனும் அரசாங்கத்துடனும் பாராடத் தயங்காத அந்நியர் சங்கைக்குரிய பீக்ஸெஸ்

யாழ்ப்பாணக் கல்வாரி:

அமெரிக்கன் மிஷனரி தனது நோக்கத்தில் கிறிஸ்துவ மதத்தினைப் பரப்புவதையே பிரதான கடமையாகக் கொண்டுதான் இலங்கையில் காலடி எடுத்து வைத்தது. மத மாற்றத்திற்கான ஊடகமாகவே கல்வி புகட்டலை

அது கையாண்டது. கல்வி அறிவில் கீழ்நிலையில் உள்ள, ஆனால் அதன் மகத்துவத்தினைப் பரிபூரணமாக அறிந்த பொருளாதார வசதியில் கீழ் மட்டத்தில் உள்ள நாடுகளிலேதான் இந்த மதமாற்றம் சுலபமானது

என்பதை உணர்ந்த மிஷனரி, தென் கிழக்கு ஆசியாவினைத் தேர்ந்தெடுத்து தமிழகம், கேரளா மற்றும் இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் கால் பதித்தது. அப்போது எமது தாயகத்தில் வெள்ளையர் ஆட்சி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அமெரிக்க மிஷனரிமார்கள் கிறிஸ்துவ மதத்தினைப் பரப்ப வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடனும் உற்சாகத்துடனும் இலங்கை வந்த போதும் அந்த உத்வேகம் வெறுமனே கிறிஸ்துவத்தினைப் பரப்புதல் என்ற தீவிரத்துடன் நின்று விடவில்லை, மாறாக 'அறிவே சக்தி' என்ற தத்துவத்தினை உணர்ந்தவர்களாக கல்வி புகட்டலையே முக்கிய பணியாகக் கொண்டனர். நாட்டினது ஆட்சிக்குப் பொறுப்பான வெள்ளைக்கார அரசாங்கம் ஆற்றவேண்டிய பணியை மதத்தினைப் பரப்பும்

நோக்குடன் வந்த அமெரிக்கன் மிஷனரிகள் துடிப்புடன் எடுத்துக் கொண்டு செயற்பட்டனர். மதமாற்றமே அவர்களுடைய உள்நோக்கமாக இருந்தபோதிலும், அதனைச் செயற்படுத்துதல் கல்வி முன்னேற்றத்தாலும் புனித பைபிளால் அங்கீகரிக்கப்படாத தெய்வங்களைப் பற்றிய மூடத்தனமான நம்பிகையைப் புத்திசாதுரியமாக போக்கடித்தலுமே என்பதை உணர்ந்து செயலாற்றினர். நாட்டின் இளைய தலைமுறையினருக்குப் போதிய ஆங்கில அறிவைக் கொடுத்து நல்ல அறிவாளிகள் ஆக்கினால் அவர்களால் கிறிஸ்துவமதத்தின் சிறப்பினை உணர்ந்துகொள்ள முடியும் எனக் கருதினார்கள். அரசுகடும்பமும் கிறிஸ்தவர்களாயிருந்த காரணத்தால், கத்தோலிக்க நிறுவனங்களிலும் பார்க்கக் கிறிஸ்துவ நிறுவனங்களுக்குக் கூடிய சலுகைகள் கிடைத்தன. ஆங்கிலக் கல்வி புகட்டவந்த மிஷனரிக்கு யாழ்ப்பாணம் பிரமாதமாக ஆதரவு கொடுத்தமையால், பின்னர் நாட்டின் சிங்கள அரசு பொறாமைப்படக்கூடிய அளவுக்கு மிஷனறிப் பாடசாலைகள் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலே இருந்த ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் 20% வடமாநிலத்திலேயே இருந்தன என்கிறது ஸ்ரீலங்காவின் அரசுக் குறிப்பு ஒன்று.

ஆங்கிலம் தெரிந்தால் பட்டம் பதவி பெறலாம் என்பதை உணர்ந்த மக்களில் ஒரு சாரார் ஆங்கிலம் கற்பதற்காக சமய நெறியினைத் துறக்க மனம் ஒப்பினர். ஆங்கிலமொழிக் கல்வியைப் போதிப்பதற்கான பல பாடசாலைகள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. உயர்கல்வி வேண்டுவோரின் அபிலாசையையும் ஈடுசெய்யும் நோக்கமாக உயர்கல்வி நிறுவனங்களும் தொடக்கப்பட்டன. இலங்கையில் முதன் முதலாக வட்டுக்கோட்டையிலே உயர்கல்வி நிறுவனம் ஒன்றினை மிஷனரி ஸ்தாபித்தது. அதற்கு பற்றிக் கோட்டா உயர்கல்வி நிலையம் (Batticotta Seminary) எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டது. ஆனால் 1823ஆம் ஆண்டிலே தொடக்கப்பட்ட இந்த ஸ்தாபனம் தனது நோக்கத்தை ஈடேற்றத் தவறிவிட்டது எனக்கூறிய மேலிடம், 1855இல் அதனை மூடிவிட்டது. மேலிடம் கருதிய ஈடேற்ற முடியாத நோக்கம் என்னவாயிருக்கும் என்பதைக் கூறத் தேவையில்லை. மதமாற்றத்தினைச் செய்வதற்கான ஊடகமாக கல்வியைக் கையாண்ட மிஷனரியின் 32 ஆண்டுகள் முயற்சியின் பின்னர் அது தனது தோல்வியை ஓரளவுக்கு உணர்ந்தமையால், அந்த உயர்கல்வி நிறுவனத்தை மூடியது. ஆனால் உயர்கல்விக்கான நிறுவனம் ஒன்று தேவை

என்ற வட்டுக்கோட்டை மக்களின் அபிலாசை, தளராத முயற்சியின் விளைவால் இறுதியில் வெற்றியீட்டியது. ஆனால், அதற்காக உழைத்த காலம் ஓரிரு வருடங்கள் அல்ல. மூடப்பட்ட அந்த நிறுவனத்தை மீண்டும் வட்டுக்கோட்டையில் தொடக்குதற்கு ஏறக்குறைய 17 ஆண்டுகள் எடுத்தன. அதன் விளைவாக வட்டுக்கோட்டையிலே உயர்கல்வி நிலையமாக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. 1867ஆம் ஆண்டிலே வட்டுக்கோட்டையில் உயர்கல்வியில் அக்கறையுள்ள பொதுமக்கள் ஒரு பகிரங்கக் கூட்டத்தினை நடாத்தி, இது சம்பந்தமான தீர்மானம் ஒன்றை எடுத்து, அதன் பிரதியை அங்கீகாரத்திற்காக அமெரிக்க மிஷனறியினுக்கு அனுப்பி வைத்தனர். மீண்டும் உயர்கல்வி நிலையம் ஆரம்பிப்பதானால் அதற்கான நிதிக்கு எங்கே போவது? அது பற்றிய விளக்கத்தையும் மிஷனறிக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

அந்த நிறுவனம் புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்துவ தத்துவங்களுக்கு அமைய, கிறிஸ்தவ போதனையாளர்களினதும் தருமகர்த்தாக்களினதும் முகாமைத்துவத்தின் (conducted on principles of protestant Christianity and under the management of Christian instructors and Trustees) கீழ் நடத்தப்படுமென்றும் அதற்கான நிதி உதவிக்கு மிஷனரிச் சபையினுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்காது அங்குள்ள நண்பர்களையே நாடுவதென்றும் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. இந்த முயற்சி பயனளித்தது. அதன் விளைவாகவே 1872ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

அங்கே ஆங்கிலக் கல்வி பெறுவதற்காக வசதிசூறைந்தோர்களுக்கான சலுகையும் வழங்கவே செய்தார்கள். சலுகையுடன் கல்வி கற்பதாயின் கிறிஸ்தவர்களாக மாறவேண்டும் என்பதுடன் மாத்திரமல்லாமல், அமெரிக்காவில் வாழ்ந்து கொண்டு இவர்களின் கல்விக் கான செலவினை ஏற்றுக்கொள்ளும் பெருமக்களின் முதற்பெயரினை இவர்கள் தமது பெயருடன் இணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பது மிஷனரி இட்ட விதி. கற்க வேண்டும் என்ற தமது அபிலாசையை ஈடேற்றுதற்காக பலர் கிறிஸ்தவர்களாக மாறினார்கள். அவர்களில் ஒரு சாரார் தொடர்ந்தும் கிறிஸ்தவர்களாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர். வேறு சிலர் பின்னர் தமது மூல சமயமான சைவத்திற்குத் திரும்பிவிட்டனர். மகாஜனக் கல்லூரியினை நிறுவியவர்

ரெயிலர் துரையப்பாப்பிள்ளை. அவர் கிறிஸ்தவராகவே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தனது பட்ட முன் கல்வியைக் கற்றார். தனது பெயருடன் ரெயிலர் என்ற பெயரையும் இணைத்துக் கொண்டார். கல்கற்றா பல்கலைக்கழகத்தின் F.A. பட்டதாரியாகி மிஷனரிமார்களால் தெல்லிப்பழையில் நடத்தப்பட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலையின் (இப்போதைய Union College) பிரதம பகுதியின் தலைமையாசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

தெல்லிப்பழை வாசிகளான காசி விசுவநாதையர் மற்றும் காசி வாசி செந்திநாதஜயர் ஆகியவர்களின் சகவாசம் அவரை மீண்டும் சைவம் பற்றிச் சிந்திக்க வைத்தது. அவர் மீண்டும் சைவராக

The Rev. John Caldwell

மாறிவிட்டார். அவருக்கும் மிஷனரிமார்களுக்கும்மிடையே ஏற்பட்ட கருத்து முரண்பாடுகள் காரணமாக, அவர் அப்பாடசாலையை விட்டு விலகி 1910ஆம் ஆண்டிலே மகாஜனக் கல்லூரியை நிறுவினார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி சமயக்குழுக்கள் சாராத தருமகர்த்தா சபை ஒன்றின் பொறுப்பில் நடைபெற்றது. தருமகர்த்தாக்களில் மூன்றில் இருபகுதியினர் தமிழர்களாக இருந்தது குறிப்பிடக்கூடிய அம்சமாகும். கல்லூரியின் அதிபர்களாக

அமெரிக்காவிலிருந்து மிஷனரியினைச் சேர்ந்த பாதிரிமார்கள் வந்து கடமையாற்றினார்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் முதல் அதிபராக சங். E. P. ஹாஸ்ரிங்ஸ் பதவியேற்றார். இவரேதான் மட்டக்களப்பு உயர்கல்வி நிறுவனத்தில் 1849 முதல் 1855 வரை அதிபராகக் கடமையாற்றியவர். அங்கே அதிபராக அவர் பணியாற்றிய சமயத்தில் தான் அந்த உயர்கல்வி நிறுவனம் மூடப்பட்டது.

அவர் மிகச் சிறந்த நிர்வாகி. அர்ப்பணிப்புடன் சேவையாற்றிய அவர், சாதாரியத்தால் நான்கு வருடங்களிலேயே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் மாணவர் தொகை 350 ஆக உயர்ந்ததோடல்லாமல், போதிக்கப்படும் பாடநெறிகளும் பன்முகப்படுத்தப்பட்டன. நூல் நிலையம் படபடவென வளர்ந்தது. ஆசியாவின் பாடசாலை நூலகங்களில் முதன்மையானது என யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நூலகம் ஒரு காலத்தில் விமர்சிக்கப்பட்டது. ஹாஸ்ரிங்ஸைத் தொடர்ந்து சங்.கலாநிதி ஹெளலண்ட் கல்லூரியின் அதிபரானார். அவரது

அறிவின் விசாலம் கண்டு மயங்கிய மக்கள் அவரை 'சாஸ்திரி ஐயர்' என்றே அழைத்தனர். 1894ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அரசு அங்கீகரம் பெற்ற பாடசாலையாகப் பிரகடனப் படுத்தப்பட்டது. அதன் காரணமாக பாடசாலை வருடா வருடம் அரசமானியம் பெறுவதற்கு உரித்துடையதாகவும் (grant-in-aid school) கட்டணம் வசூலிக்கும் தனியார் பாடசாலையாக இயங்கும் தகுதி அற்றதாகவும் மாறிவிட்து (ceased to be a private fee-levying school). அப்போது கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கியவர் சங். பிறவுண் பாதிரியார் அவர்கள். பிறவுண் பாதிரியார் அவர்கள் கல்லூரியினை அரசமானியம் பெறும் 'இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலை' எனப்பதிவு செய்தார். அதனால் ஆதாயம் இருந்தாலும் கூட ஒரு பாரிய தாக்கம் ஏற்படவே செய்தது. இது நாள்வரை உயர்கல்வி நிறுவனமாகவும், கல்லூரியாகவும் செயற்பட்டு வந்த யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாத்திரமே B.A. பரீட்சைக்குத் தோற்றுவதற்காக மாணவர்களை அனுப்பி வந்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவர்கள் கல்கற்றா பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டதாரிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள். இப்போது கல்லூரியின் தரம் வெறுமனே இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாக (Secondary School) மாறியமையால், ஏனைய இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைகளைப் போன்று Cambridge Junior மற்றும் Senior பரீட்சைகளுக்கு மாத்திரமே மாணவர்களைத் தோற்ற வைக்க முடிந்தது. சங். பிறவுண் அவர்கள் 1915ஆம் ஆண்டிலே தனது அதிபர் பதவியிலிருந்து விலகி மிஷன் பணியினை முழுமையாக மேற்கொண்டமையால், அவரது இடத்திற்கு சங். ஜோன் பிக்னெல் நியமிக்கப்பட்டார். பிக்னெல் பாதிரியார் அவர்கள் 1902ஆம் ஆண்டில் வட்டுக்கோட்டை உயர்கல்வி நிலையத்தில் பேராசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

1904இல் சங். ஜோன் பிக்னெல் அவர்கள் தற்காலிக அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். ஆனால் 1905ஆம் ஆண்டிலே அவரது மனைவியாரின் சுகவீனம் காரணமாக அவர் பதவியிலிருந்து விலகி தாயகம் செல்ல வேண்டி வந்தது. எனவே, 1905 முதல் 1915 வரை அதிபர் பொறுப்பினை சங். G.G. பிறவுண் அவர்கள் ஏற்று நடத்தினார்கள். கல்லூரியில் அதிபர் பிறவுண் சேவையாற்றிய காலம் சரித்திர முக்கியத்துவம் உடைய காலமாகத் திகழ்கிறது. அக்கால கட்டத்திலேயே அரசாங்கம் கல்வி முறையில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. பாடசாலைக்கு அரசாங்கம் மானியம் கொடுத்தமையால்

அரசு உதவி பெறும் பாடசாலையாகியது. ஆனாலும் அரசாங்கம் பாடசாலை நிர்வாகத்தில் பெரிதாகத் தலையிடவில்லை. மிஷனறியே பாடசாலையின் நிர்வாகப் பொறுப்பினை ஏற்று நடத்தியது. எனவே, மிஷனறி அமெரிக்காவிலிருந்தே கல்லூரியின் அதிபர்களை அனுப்பி வைத்தது. ஆகவே சங். பிறவுண் அவர்கள் முழுநேர மிஷனறிச் சேவையில் ஈடுபட்டமையால் அவரைத் தொடர்ந்து சங். பிக்னெல் அவர்களை அதிபராக மிஷனறி யாழ்ப்பாணம் அனுப்பியது. சங். பிக்னெல் பாதிரியார் வட்டுக்கோட்டையை விட்டு 1905இல் அமெரிக்கா செல்கையில் பட்டதாரி மாணவர்களுக்குப் பாடம் புகட்டிய பேராசிரியராகவே சென்றார். ஆனால் இப்போ இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலை ஒன்றின் அதிபராக 1915ஆம் ஆண்டில் மீள வந்தார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை நிர்வகிப்பதற்காக அனுப்பி வைக்கப்பட்ட பாதிரியார் ஜோன் பிக்னெல் அவர்கள் பிறப்பால் அமெரிக்கர், ஆனால் வாழ்க்கை நெறியால், மக்களோடு மக்களாய் வாழ்ந்தவராய் அசல் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்ற புகழுடன் இந்த மண்ணில் வாழ்ந்து இந்த மண்ணிலேயே மறைந்தவர். யாழ்ப்பாண மண்ணிற்கு வளம் சேர்த்தவர். பாடசாலை அதிபராகச் சாதனைமேல் சாதனை புரிந்தார்.

யாழ்ப்பாண கிறிஸ்தவ பேராயர் ஆட்சிப்பரப்பின் பிஷொப்பாகக் கடமையாற்றிய சபாபதி குலேந்திரன் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து பிக்னெல் பாதிரியார் பற்றி அரிய பல தகவல்கள் பெற முடிந்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் 'பிக்னெல் யுகம்' என அழைக்கப்படும் அந்தக் காலகட்டத்தை அவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்ததைக் குறிக்கும் காலம் என்பதிலும் பார்க்க அவர் வட்டுக்கோட்டையில் ஆதிக்கம் புரிந்த காலம் எனலாம்.

தினசரி காலை வேளைகளில் வகுப்பறைகளில் போதனை எவ்விதம் நடைபெறுகின்றது என்பதனை நேரடியாகக் கண்டு கொள்வதற்காக விறாந்தை ஊடாக செவிகளைக் கூர்மையாக வகுப்புப் பக்கமாக வைத்தபடி அவர் நடந்து செல்வதுண்டு. சில சமயங்களிலே வகுப்பறையின் உள்ளே சென்று ஒரு மாணவனுக்கு அருகே அமர்ந்திருந்து ஆசிரியர் கற்பிப்பதனையும் அவதானிப்பார். பின்னர் ஒன்றும் கூறாமல் எழுந்து சென்று விடுவார். தனது அவதானங்களை ஒரு சிறு குறிப்பாக ஆசிரியருக்கு எழுத்து மூலம் அறிவிப்பார். ஆசிரியரின் கற்பித்தல் திறமையை அதிகரிக்கக்கூடிய தகவல்களும் அதில் அடங்கும். வேறு சில சமயங்களிலே ஆசிரியர்

வகுப்புக்கு வரத் தவறிவிட்டால் அவர் வகுப்பின் உள்ளே சென்று இயன்றவரை அப்பாடத்தைப் போதிப்பார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அரசாங்கத்தால் இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாக அங்கீகாரம் பெற்றது முதல் அங்கே மற்றிக்குலே சனுக்கு (Matriculation) மேற்பட்ட கல்வி வழங்குதற்கான அங்கீகாரம் நிறுத்தப்பட்டது. அதனை பிக்னெல் பாதிரியார் விரும்பவில்லை. மீண்டும் மற்றிக்குலேசனுக்கு மேற்பட்ட வகுப்புக்கள் பாடசாலையில் தொடங்கி நடத்தப்பட வேண்டும் என்பது சங். பிக்னெல் பாதிரியாரின் கனவாக இருந்து வந்துள்ளது. அக்கனவு 1922ஆம் ஆண்டிலே அவருக்குப் பெருமகிழ்ச்சியூட்டும் விதத்திலே கைகூடிற்று. Inter Science மற்றும் Inter Arts வகுப்புக்கள் இந்த ஆண்டிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 15 மாணவர்கள் வரை கல்வி கற்றனர். கல்கற்றா பல்கலைக்கழகத்தினது First in Arts பரீட்சைக்கு Inter Arts வகுப்பு மாணவர்கள் தோற்றினார்கள். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி இப்பொழுது மீண்டும் உயர்கல்வி நிலைய அந்தஸ்தைப் பெற்றது.

பட்டதாரிப் பயிற்சிக்கல்வி கற்கும் மாணவர்களை விடுதிச் சாலையில் இருந்தே கற்க வேண்டும் என்ற நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டது. மாணவர்கள் தினசரி பாடசாலைக்கு வந்து போகலாம் என்ற முறை வந்தது. உயர் பாடசாலைக்குத் தகுதியான மாணவர்களைத் தரும் நோக்குடன் இடைநிலைப் பாடசாலையும் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பாடசாலை காலை 9:00 மணி முதல் மாலை 4:00 மணி வரை நடைபெற்றது. சங். பிக்னெல் அவர்கள் மனிதர்களில் அசாதாரணமானவராகக் கணிக்கப்படுபவர். கட்டிடங்கள் போடுவதில் அசகாயசூரர். எனவே புதிய கட்டிடங்கள் பலவற்றினைக் கட்டி எழுப்பினார். உயர்கல்வி நிலையமும் இடைநிலைப் பாடசாலையும் ஒருங்கே நடைபெற்றமையால் கூடுதலான கட்டிடத் தேவைகளும் வசதிகளும் ஏற்பட்டன. இத் தேவைகளைப் பாதிரியார் மிகவும் இலாவகமாக நிறைவேற்றினார். கற்பித்தல், நிர்வாகம், மாத்திரமல்லாமல் கல்விக்குப் புறம்பான செயற்படுகளிலும் உயிர்ப்பான பல மாற்றங்களைப் பாதிரியார் கொண்டு வந்தமையால் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பொற்காலத்தின் காரணகர்த்தர் எனப் புகழப்பட்டார். கற்பித்தல் முறையிலே மாற்றம் கொண்டு வந்தவர். சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்தவரான வண. S.M.தேவதாசன் அவர்கள் எழுதிய ஒரு கட்டுரையிலிருந்து தெரிந்து கொள்ள முடிந்தவை:

“அப்போது இடைநிலை வகுப்பில் (Calcutta F.A.) கனிஷ்ட மற்றும் சிரேஷ்ட பிரிவுகளைச் சேர்ந்த நாங்கள் ஒன்றாகவே இருந்து கற்று வந்தோம். நான் கனிஷ்ட பிரிவில் இருந்தேன். எமக்கு சிரேஷ்ட மாணவர்களுடன் சேர்ந்து கற்பது மிக்க ஆத்ம திருப்தியைத் தந்தது. எமது ஆசிரியர் புத்தம் புதிதாக அமெரிக்காவில் இருந்து வந்தவர். இளமை ததும்பும் உற்சாகத்துடன் வேலை செய்யவேண்டும், கற்பித்தலில் பரிசோதனைகள் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்ற சங்கல்பத்துடன், தான் புதிதாகக் கற்ற உளவியல் கொள்கைகள் கற்பித்தல் தத்துவங்களைப் பரீட்சித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்ற அவாவுடன் அவர் கற்பித்தமை இன்றும் என் நினைவில் நிற்கின்றது. அழகிய உயர்ந்த தோற்றம், சீரான உடை, என்றும் புன்னகை தவழும் முகம் என ஆளுமை மிக்க ஒருவராக சங்.பிக்குனல் அவர்கள் புதிய கல்வித் தத்துவங்களை எமக்கு அழகுற எடுத்துரைப்பார். அக்காலத்திலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கற்பித்தல் வெறும் போதனை முறையாகவே அமைந்திருந்தது. மாணவர்கள் தமது சுயமுயற்சியால் படிக்க வேண்டியதைத் தேடிக்கற்க வேண்டும். மாணவர்கள் தேவையானதைத் தேடிப் பெற்றுள்ளார்களா எனக் கண்டுபிடிப்பதே ஆசிரியர்களுடைய பணியாகியது. புதிதாக வந்த இந்த ஆசிரியர் அந்தப் போதனை முறையில் நம்பிக்கையற்றவராக இருந்தார். மாணவர்களை அந்தப் போதனை முறை கவரவில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட அவர், கற்பிப்பதில் ஒரு புதிய கல்வி ஊட்டல் முறையை நடைமுறைப்படுத்தினார். கலந்துரையாடல் முறை மாணவர்களிடம் பெரும் வரவேற்பினைப் பெற்றது. மாணவர்கள் தமது கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறுகின்ற போது மாற்றுக் கருத்தாளர்களோடு தர்க்கம் ஏற்படவும் செய்தது. சில சமயங்களில் சில மாணவர்கள் தெளிவின்மையால் ஏமாற்றும் அடைந்ததும் உண்டு. ஆனால் பரீட்சை என்று வந்த போது கனிஷ்ட பிரிவினர், சிரேஷ்ட பிரிவினர் என்ற வேற்றுமை இல்லாமல் எவரும் சாதனை படைக்க முடிந்தது. கவனமிக்க, பக்கசார்பற்ற, ஊக்கம் நிறைந்த ஒரு ஆசிரியரின் மேற்பார்வையில் இத்தகைய சாதனைகள் புரிந்தமை எமது வாழ்வின் பிந்திய பருவங்களில் பல முயற்சிகளுக்கும், உயர் சாதனைகளுக்கும் வழிவகுத்தன என்றால் மிகையல்ல.”

“அவருக்கு இயற்கையாக அமைந்த கொடைகளில் என்னை மிகவும் கவர்ந்தது அவரது நகைச்சுவையுணர்வும், பெரும்

கூட்டங்களிலே சில சமயங்களில் ஏற்படக்கூடிய பிரச்சினைகளை அவர் கையாண்டு கேட்போர்களை மனம் பூரிப்படையச் செய்யும் அசாத்திய திறமையுமே. இதனால் அவர் தீவு முழுவதுமே மிக்க பிரபலமடைந்தார் என்பதனைக் கூறவேண்டியதில்லை. தனக்கு முரணான கருத்தினை எடுத்தியம்புவார்களையும் அமைதியுடன் பொறுமையாக அங்கீகரிக்கும் நற்பண்பு அவரது. தனது கல்விக் கொள்கையில் மிகவும் அதீத நம்பிக்கை உடையவராக விளங்கிய போதும், அதனை ஏனையோரிடம் திணிப்பதை அவர் என்றுமே விரும்பியதில்லை. அதே சமயம் மற்றவர்கள் சொல்கின்ற நல்ல கருத்துக்களையும் அவர் அங்கீகரிக்கத் தவறியதும் இல்லை. அவரது மிதவாதக் கொள்கை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியினது வளர்ச்சியிலும் அதன் தன்மையிலும் முற்றாகவே பரிணமித்தது” என்கிறார் தேவதாசன்.

அவர் ஒரு புரட்சிகரமான பாதிரியார். சிறுபான்மை மக்களது உரிமைகளை அவர் பேணி சமூகத்தில் சமத்துவம் ஏற்படுத்துவதற்கான முன்னோடியாக நின்றார். அக்காலத்தில் அது ஒரு மாபெரும் புரட்சி என்றே கூறவேண்டும். ஒரு அந்நியர் இங்கு வந்து நாட்டு மக்களின் நடைமுறை வாழ்க்கையில் தீவிரமாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட சாதியத்துக்கு எதிராக முழுமூச்சுடன் போராடி வெற்றி கண்டார் என்றால் அது ஒரு சாமானியனால் நினைத்தும் பார்க்க முடியாத அசுர சாதனை எனலாம். மக்கள் மத்தியில் சான்றோனாக நின்றார் பாதிரியார்.

யாழ்ப்பாணம் வந்த அப்பெருமகன், தான் வந்ததன் பிரதான நோக்கத்தையே இரண்டாம் பட்சத்திற்குத் தள்ளி வைத்துவிட்டார் என்றே கருத வேண்டும். சமூகத்தின் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அரசின் பாரபட்சமான நிர்வாகமும் அவரைப் பெரிதும் மனம் கவலையடைய வைத்தன. கல்வியூட்டல் அவசியம்தான். ஆனால் அது ஒரு சாராருக்கு மட்டும் வழங்கப்பட்டு, இன்னொரு சாரார் கல்வி அறிவற்ற மூடர்களாக இருப்பதை அவரால் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. எனவே, அதற்கு எதிரான போர்க்கொடி உயர்த்தினார். தனி ஒருவராகவே நின்று சாதி உணர்வு மிக்க சமூக ஏற்றத் தாழ்வுகளைப் பேணுகின்ற சமூகத்துக்கெதிராகப் போர்க்கொடி உயர்த்தினார். மறுபுறத்தில் நீதி நிலை பார்க்காமல் தான் வைத்ததே சட்டம், தான் சொல்வதே நீதி, அதுதான் நடைமுறை நியதி என்ற எதேச்சாதிகாரத் தன்மையுடைய அரசினையும் தனிமனித போராட்டம் நடத்தி வெற்றி கண்டவர் பிக்குனல் பாதிரியார்.

ஐக்கொப் காந்தி உடுவிலைச் சேர்ந்தவர். ஒதுக்கப்பட்ட சமூகத்தினைச் சேர்த்த துர்ப்பாக்கியசாலி. உயர்கல்வி பெறும் அவாவினால் உந்தப்பட்டவர். அருகாமையில் உள்ள பாடசாலைகள் அத்தனையும் துவேச மனப்பான்மையுடன் அவர் சாதியினரை பாடசாலை வளாகத்தின் உள்ளேயே புகவிட முடியாத அளவுக்கு குருமான் முறையில் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. ஆகவே அவருக்கு ஒரே கதி பிக்னெல் பாதிரியாரிடம் தஞ்சமே. அவரை நாடிச்சென்றார். அவரது நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை. அவர் கல்வி கற்பதற்குப் பிக்னெல் பாதிரியார் பாடசாலையில் இடம் வழங்கினார். ஐக்கொப் காந்தி, பாதிரியாரின் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியுள் புகுந்தார். அதன் மூலம் ஒரு புரட்சிக்கு வித்திட்டார். சாதி வெறியடித்த சமூகம் எதிர்ப்புக் காட்டியது. சக மாணவர்களும் கல்வி ஊட்டும் ஆசிரியர்களும் புரட்சி செய்தனர். அந்த மாணவன் வகுப்பினில் இருந்தால் தாங்கள் வகுப்பினுள் அடி எடுத்து வைக்கப் போவதில்லை என விதண்டா வாதம் செய்தனர். சங்.பிக்னெல் பாதிரியார் கிறிஸ்தவியில்லை. எண்ணித் துணிந்து கருமம் ஆற்றுபவர் பாதிரியார். நீங்கள் அத்தனை பேர்களுமே பகிஷ்காரம் செய்தாலும் நான் தனி ஒருவனாக இந்த மாணவனுக்கு கல்வி புகட்டுவேன் என மார்தட்டி நின்றார். அவரது தீவிரத்துக்கு முன்னர் ஏனையோரது நியாயமற்ற போராட்டம் பிசுபிசுத்தது. பாதிரியார் தான் நினைத்ததைச் சாதித்தார். தர்மம் தளைத்தது. அங்கே நீதி நிலைநாட்டப்பட்டமையால் சமூகத்தினால் ஒடுக்கப்பட்டு கல்வி கற்பதற்கு வழியில்லாமல் சமூகத்தின் அடி மட்டத்தில் வாழ்ந்தோருக்கு கல்வியின் வாசல் திறக்கப்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்து சமூகத்தின் போக்கிலே அதி முற்போக்கான மாற்றம் ஒன்றிற்குக் காரணகர்த்தர் சங்.பிக்னெல் பாதியார் என்று கூறுவது வெறும் புகழ்ச்சிக்காக அல்ல.

ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் தனது உயர்கல்வியை நிறைவு செய்வதற்காக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் மாணவரானவர். பிக்னெல் பாதிரியாரின் அபிமானத்துக்குரிய மாணவராக இருந்தவர். பின்னர் கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தனது பட்டதாரிப் படிப்பை முடித்து, ஆசிரியப் பணியாற்ற விரும்பிய ஹண்டியை மனமுவந்து தனது ஆசிரியர் குழாத்தில் பிக்னெல் பாதிரியார் சேர்த்துக்கொண்டார். ஹண்டியுடைய இடதுசாரிக் கொள்கை பற்றியும் அவருக்கு மகாத்மகாந்தி மேல் உள்ள பற்றுதல் பற்றியும் பிக்னெல்

பாதிரியார் நன்கு உணர்வார். ஆனால் மிஷனறி அத்தனை தூரம் இதனை அங்கீகரிக்கவில்லை. மிஷனறி ஊழியர் யாபேரும் நாட்டின் அரசுக்கு விசுவாசமிக்கவர்களாய் இருக்க வேண்டும் என்பது அவர்களது சித்தாந்தமாக இருந்தது. எனவே ஹண்டி அவர்களின் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிரான போக்கு அவர்களால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. ஹண்டி ஒரு சிறந்த ஆசிரியர் என்பதில் அவர்களுக்கு இருவேறு கருத்துக்கள் இருந்ததில்லை. ஆனால் அவரது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு மற்றும் தீவிரவாதம் அவர்களுக்குப் புளியைக் கரைத்தது என்பது தான் உண்மை. 1927ஆம் ஆண்டினில் ஜவஹர்லால் நேருவின் இலங்கை வருகையும் அதனால் ஹண்டி அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பதவி இழப்பும், பிக்னெல் பாதிரியாரின் துணிகர இடையீடும் பற்றி திரு.ஹண்டி அவர்கள் பற்றிய கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளோம்

1927இல் மகாத்மா காந்தி யாழ்ப்பாணம் வந்த சமயத்தில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் ஊழியர்களிடம் இருந்து சேகரிக்கப்பட்ட நிதியினை காந்திஜியைக் கல்லூரிக்கு அழைத்து சங்.பிக்னெல் பாதிரியாரே கையளித்தார்.

நகைச்சுவை ததும்ப பேசுவதில் அவருக்கு நிகர் அவரே. 1938ஆம் ஆண்டிலே பிரசுரிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் வெள்ளிவிழா மலரிலே பிக்னெல் பாதிரியாரைப்பற்றி ஓரிடத்தில் 'இலங்கை முழுவதிலுமே தலைசிறந்த நகைச்சுவைப் பேச்சாளர்' எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதைக் கண்டேன். அதில் ஒரு மேற்கோள்தான் என்னால் காண முடிந்தது. திரு. N. சபாரத்தினம் அவர்கள் யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் புகழ்மிக்க அதிபராக விளங்கியவர். அவர் தனது பட்டப்படிப்பை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தான் மேற்கொண்டார். அப்போ அங்கு அதிபராக பாதிரியார் பிக்னெல் விளங்கினார். அவரைப்பற்றிய கணிப்பினை சபாரத்தினம் அவர்கள் சொல்வதை அப்படியே தருகிறேன்: "அவர் எங்களுக்குச் சிறிது காலம் 'தர்க்கவியல்' (Logic) கற்பித்தார். அப்போ நான் ஒருவன் தான் அவர் மாணவன். எனது வகுப்பு அவரது அலுவலகத்தில் நடைபெறும். இடையிடையே நிதிப்பொறுப்பாளர் சின்னப்பா உட்புகுந்து வகுப்புகளைக் குழப்புவது வேடிக்கையாகவும் நகைச்சுவையான இடையூறாகவும் அமையும். ஒரு நாள் அதிபர் அதிகம் அலுவக வேலையில் முழுகிவிட்டமையால்

வகுப்பினை இரத்து செய்ய வேண்டி வந்துவிட்டது. ஆனால் இந்த இழப்பினை ஈடு செய்யுமுகமாக அன்றைய தினம் அவர் அதிகாரி நாகநாதன் அவர்களுக்கு யாழ் ஐக்கிய மன்றம் நடத்திய வரவேற்பு உபசாரத்திற்குப் போகையில் என்னையும் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்றார். அவர் இருக்கை சம்பத்திரிசிரியார் கல்லூரியின் அதிபர் அருட் தந்தை லோங் அடிகளாருக்கு அருகில் இருந்தது. வண. பிக்னெல் அவர்களைப் பேச அழைத்த போது அவர், “In spite of my proximity to Long I am going to be short” என ஆரம்பித்தார். இது நாள் வரை அன்று அவர் ஆற்றிய நகைச்சுவை ததும்பிய உரை போன்று என்றுமே நான் கேட்டதில்லை.” என திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் கிறிக்கட் அணி மிக்க பிரபலமாய் அக்காலத்தில் இருந்தது. ஏனைய பாடசாலைகளைச் சுலபமாக வெற்றி காணும் அணியாகத் திகழ்ந்தது. தமது அணியின் ஒரு துடுப்பாட்ட வீரர் அவுட்டாகினார் என்றால் தனக்கோ அல்லது உப அதிபராக விளங்கிய திரு. J.V. செல்லையாவுக்கோ அதனைச் சுலபமாக ஏற்க முடியாமல் இருக்கும் எனக்கூறும் பிக்னெல் பாதிரியார், அது ஒரு No ball எனத் தாம் சொல்லித் திருப்தியடைவதாக நகைச்சுவையாகச் சொல்வாராம். அவரது நகைச்சுவையுடன் கூடிய வாக்குச் சாதூரியத்தை ஒரேற்றர் அவர்கள் வாழ்க்கைக் குறிப்பில் கண்டேன். மாணவன் ஒருவன் தொடர்ச்சியாக நடத்தைக் குறைபாடு டையவனாக விளங்கினான். ஆசிரியர் கூட்டத்தின்போது ஆசிரியர்கள் யாபேரும் அவனைக் கடினமாகத் தண்டிக்க வேண்டும் என ஏகோபித்த கருத்துத் தெரிவித்தனர். அனால் சங்.பிக்னெல் அவர்கள் அவனுக்குத் திருந்துவதற்கு இன்னொரு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கலாமே என்றார். அதற்கு ஆசிரியர்கள், “எத்தனை முறைதான் அவன் திருந்துவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுப்பது?” என்றார்கள். உடனடியாக பாதிரியார் சொன்ன கூற்று அவர்களை வாயடைக்கச் செய்துவிட்டது. “எல்லாம் வல்ல இறைவன் இதேபோன்று நம்மில் எத்தனை பேர்களைப் பற்றி சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பார்?” என்றார் சங்.பிக்னெல் அவர்கள்.

மாணவன் ஒருவன் படிப்பில் கொஞ்சம் அப்படியும் இப்படியுந்தான். எப்படியோ Junior Cambridge பரீட்சையில் சித்தி அடைந்து விட்டான். அவன் அமைச்சகத்தில் பதவி ஒன்றிற்கு விண்ணப்பித்தான்.

தன்னைக் கடவுள்தான் அப்பதவிக்கு விண்ணப்பிக்குமாறு ஏவினார் என்று அவன் கூறினானாம்! கடவுள் எப்பொழுதும் புத்திக் கூர்மையற்றவர்களுக்கே ஆதரவுக் கரம் நீட்டுகிறார் என்றாராம் பிக்னெல் பாதிரியார். அவரது உரை நகைச்சுவையும், அவலச்சுவையும், முரணும், ஏளனமும், துணுக்குகளும் நிறைந்த ஒரு கதம்பமாக இருக்கும். அவரது ஒவ்வொரு உரையும் ஆணித்தரமானவை. இடையிடையே உள்ள நகைச்சுவை கேட்போரது மனச் சுமையை சிறிது இறக்க உதவும்.

மாணவர் நலன் கருதி மாற்றங்கள் செய்தவர். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஒரு உயர்கல்வி நிலையமாக அமைய வேண்டும் என்ற சங். பிக்னெல்லின் கனவு 1922இல் கைகூடிற்று. Inter Science மற்றும் Inter Arts பட்டங்களுக்கு பயிற்றுதற்கான அங்கீகாரம் கிடைத்துள்ளது ஆனால் அங்கு கல்விகற்க வருகின்ற மாணவர்களுடைய தேவைகளை ஈடுசெய்ய வேண்டும் என்ற அவாவினை மூன்று முக்கியமான துறைகளில் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தமையால் சாதித்தார்.

1. பாடசாலை முடிந்த பின்னரும் நூல் நிலையம் மாணவரின் உபயோகத்திற்காக திறந்து வைக்கப்பட்டமை மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் உதவியது.
2. கோட் சூட் என்ற நிலைமாறி பட்டதாரி மாணவர்கள் தேசிய உடையில் உலாவரலாம் என விதி தளர்த்தப்பட்டமை பொருளாதார வசதி குறைந்தோருக்கு அனுகூலமாக அமைந்தது.
3. இந்துப் பட்டதாரி மாணவர்களின் நலத்திற்காக ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை வேளைகளில் ஒழுக்கவியல் (Ethics) பற்றிய கல்வி வட்டம் (Study Circle) நடைபெற்றது.

ஒரு சமயம் அவர் சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஒழுக்கவியல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த வகுப்பினுள்ளே புகுந்து விட்டாராம். அப்போது தாம் வள்ளுவரின்,

“நெருநல் உளனொருவன் இன்றில்லை என்னும்
பெருமை உடைத்திவ் வுலகு”

என்கின்ற குறள் பற்றிய சர்ச்சையில் ஈடுபட்டுள்ளதாக யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த திரு.ந.சபாரத்தினம் அவர்கள்

கூறுகிறார்கள். பிக்னெல் அவர்கள் அக்குறளிலேயுள்ள கவிதையை மாத்திரம் ரசித்தாராம். அதில் பொதிந்துள்ள தத்துவத்தினை அவரால் பெரிதாக ஏற்க முடியவில்லையாம். புனித பைபிளில் உள்ள “Things that are seen are temporal: things that are unseen are eternal” என்ற ஒரு வாசகத்தைக் கூறிவிட்டு, புன்னகைத்தபடியே அறையை விட்டு வெளியேறினாராம்.

திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்த காலத்தில் தீவிரமான கிறிஸ்தவராக இருந்தார். தினசரி காலை வேளைகளில் ஓட்லி மண்டபத்தில் (Ottley Hall) சமய ஆராதனை நடைபெறும். கிறிஸ்தவ ஆசிரியர்கள் மற்றும் மாணவர்கள் யாபேரும் காலை ஆராதனையில் பங்குகொள்ள வேண்டும் என்பது விதி. சங்.பிக்னெல் அவர்களே ஆராதனையை நடத்துவார். திரு.ஹண்டி அவர்கள் அத்தகைய ஆராதனைக்கு ஒரு சமயம் செல்லாமையால் பாதிரியார் ஹண்டி அவர்களில் குறை கண்டார். அதற்கு ஹண்டி அவர்கள் கூறிய பதில் கடவுளின் இராச்சியம் ஓட்லி மண்டபத்தில் தான் உள்ளதா? என்பதே. வேறு அதிபர்களின் பார்வையிலும் பிக்னெல் பாதிரியாரின் பார்வை வித்தியாசமானது. ஹண்டியுடைய பதிலில் இருந்த நியாயத்தை உணர்ந்தாரோ அல்லது பிரச்சினை வேண்டாமென எண்ணினாரோ சாதாரியமாக ஒரு புன்னகையுடன் அவர் நகர்ந்து விட்டார்.

மக்கள் அவரை ஒரு அந்தணர் என்றே போற்றினர். “அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்றறெவ்வுயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுக லால்” என்ற வள்ளுவன் வாய்மொழிக்கேற்ப வாழ்ந்த பிக்னெல் பாதிரியாரை மக்கள் “ஐயர்” என்றே அழைத்தனர். அக்காலத்திலே கிறிஸ்தவ பாதிரிமார்களைப் பொதுவாகவே மக்கள் ஐயர் என்று அழைத்த போதும் பிக்னெல் பாதிரியாருடைய ஐயர் என்ற பட்டம் வள்ளுவன் சொன்ன அந்தணர் என்பதற்கு ஏற்றதாகின்றது.

அவர் இறந்ததுபோது நடைபெற்ற இறுதி அஞ்சலியில் பங்கு பற்றியவர்களில் பெரும்பாலோர் சைவர்கள். அன்று திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் தனது அஞ்சலி உரையின் முடிவில், “இங்கே கடவுளால் அனுப்பப்பட்ட மனிதன் ஒருவன் வாழ்ந்தான். அவன் பெயர் ஜோன்” என முடித்த சமயம் அங்கிருந்த திரளான மக்களில் பெரும்பாலோர் குழந்தைகள் போன்று வாய்விட்டுக் கதறி அழுதார்களாம்.

அன்றைய தினம் உரையாற்றிய பிரபல கட்டிட வடிவமைப்புக் கலைஞர் சேர் கிறிஸ்தோபர் றென் அவர்கள் ஆற்றிய உரையில், “இன்றைய தினம் உயர்ந்து ஓங்கி வளர்ந்து நிற்கின்ற யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அவரது மிகவும் உன்னதமான ஞாபகச் சின்னம். இன்று இலங்கையில் உள்ள ஏனைய கல்வி நிறுவனங்களின் பொறாமைக் குரியதாக விளங்கும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை இத்தனை உயர்ந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்தவர் அவர்.”

“இன்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு எற்பட்ட இழப்பு பாரியது. ஈடுசெய்ய முடியாதது. அதே அளவு பாதிப்பு கல்வி உலகினுக்கும், மக்கள் வாழ்வியலுக்கும் கிறிஸ்துவ மதத்திற்கும் ஏற்பட்டுள்ளது. நல்லதோர் பண்பாளரையும் அபார திறமை கொண்டவரையும் இந்த நாடு இழந்து நிற்கிறது. ஒரு தலைவனாக அவரது இடத்தினை நிரப்புதல் கஷ்டம். ஒரு மாமனிதனாக அவரது இடத்தை எவராலும் என்றும் நிரப்ப முடியாது.” எனக் குறிப்பிட்டார்.

“யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மிதவாதக் கோட்பாட்டினையும் தேசிய உணர்வினையும் ஊட்டுதற்கான விளைநிலமாக நீண்டகாலமாக இயங்கி வந்தது. இதனை ஊக்கப்படுத்தியவர்கள் அமெரிக்க மிஷனரிமார்கள். பிரதானமாக பிரபலம் வாய்ந்த சங்கைக்குரிய ஜோன் பிக்னெல். அவரது பாடசாலை நிர்வாகத்தில் இடையீடு இல்லாமல் சுயாதீனமாகச் சிந்திப்பதற்கு ஓரளவு சுதந்திரம் வழங்கப் பட்டது.” என யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பழைய மாணவரும் பிரபல எழுத்தாளருமாகிய சிவநாயகம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

பிக்னெல் அவர்கள் இருபத்தி ஐந்து ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கியமையால் இரண்டு தலைமுறை மாணவர்களை அவர் கண்டுள்ளார் எனலாம். பழையமாணவர்கள் பாடசாலைக்கு வந்தால் அவருக்கு அத்தனை சந்தோசமாக இருக்கு மாம். அவருடைய முகத்தில் தோன்றுகின்ற பரவசத்தினை அமெரிக்காவின் ஜனாதிபதி பாடசாலைக்கு வந்தால் கூட அத்தனை பிரகாசம் பிக்னெல் முகத்தில் தோன்றமாட்டாது என ‘Morning Star’ பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

மாணவர் காங்கிரஸ் உருவாவதற்கும் அவர் காரணர். யாழ்ப்பாண வாலிபர் காங்கிரஸ் மாணவர்களின் அமைப்பாக மாணவர் காங்கிரஸ் என்ற பெயரிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதன் தொடக்கமும்

வளர்ச்சியும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியினையும் ஹண்டி பேரின்பநாயகத்தையும் சார்ந்ததே. அப்போது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கியவர் சங்.ஜோன் பிக்னெல் அவர்கள். அவர் மிதவாதக் கொள்கையுடையவர் என்பது உலகறிந்த விசயம். திரு. ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் 1918-19ஆம் ஆண்டுகளிலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் மாணவராக இருந்தார். வண.பிக்னெல் பாதிரியாரின் மிதவாதக் கொள்கையால் பெரிய அளவிலே அனு கூலம் பெற்றவர் ஒருவர் என்றால் அது ஹண்டி பேரின்பநாயகமாகத் தான் இருக்கும். கல்லூரியில் Brotherhood எனும் உயர்தர மாணவர் மன்றம் ஒன்று இயங்கி வந்தது. மன்றத்தின் தலைவராகக் கல்லூரியின் அதிபர்களே செயற்பட்டு வந்தார்கள். ஹண்டி அவர்கள் கல்லூரி மாணவராயிருந்த சமயத்தில் சங்.பிக்னெல் அவர்கள் தான் தலைவராகக் கடமையாற்றி வந்தார். “நாட்டின் சமகாலப் பிரச்சினைகள் பற்றி மாணவர்களை தர்க்கம் செய்யுமாறு சங். பிக்னெல் ஊக்கப்படுத்தி வந்தார். அதில், நாட்டில் பிரதேசவாரியான அங்கத்துவம் இன ரீதியான அங்கத்துவத்திலும் மேலானது” என்பது ஹண்டி பேரின்பநாயகம் காலத்திலே விவாதிக்கப்பட்ட தலைப்புக்களில் பிரதானமானதொன்று எனலாம். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி அப்போது ஒரு இரண்டாம்நிலைப் பாடசாலையாக இருந்தமையால் திரு. ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் தனது பட்டதாரிப்படிப்பை மேற்கொள்வதற்காகக் கொழும்பில் உள்ள பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியையே நாடவேண்டியிருந்தது. எனவே அங்கு சென்று ஹண்டி பேரின்ப நாயகம் அவர்கள் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சேர்ந்து B.A. பட்டதாரிப் பரீட்சையில் சித்தி அடைந்த பின்னர் 1924ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக வந்து சேர்ந்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் அவர் மாணவராயிருந்த போது கல்லூரி விடுதியில் தங்கியிருந்தார். அக்காலத்தில் விடுதிச்சாலையின் மேற்பார்வையாளராகப் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கம் கடமையாற்றினார். அவரும் மாணவர்களிடையே மிதவாதச் சிந்தனையை வளர வைப்பதற்கான வழிகளைக் காட்டி வந்துள்ளார். ஹண்டி அவர்களுக்கு சங்.பிக்னெல் தூவிய சிந்தனைகள் பேராசிரியர். சுந்தரலிங்கத்தின் அனுசரணையால் மேலும் வலுப்பெற்றன.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணி ஏற்றது முதல் ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் இலங்கைக்குப் பூரண சுதந்திரம்

வேண்டும் என்ற கொள்கையுடைய ஒரு அமைப்பினை உருவாக்குவதில் தீவிரமாக இருந்தார். தன்னைப் போன்ற கருத்துடைய நண்பர்களை விடுமுறைக் காலங்களிலும் வார இறுதி நாட்களிலும் சந்தித்து அது பற்றி விவாதிப்பார். அதன் விளைவாக ச.சுப்பிரமணியம், சுவாமி விபுலானந்தர், ஆ. பாலசுந்தரம், மு.நேசையா, பி.நாகலிங்கம், A.E.தம்பர், மு.நவரத்தினம், சாம் A.சபாபதி போன்ற பலர் ஒன்று சேர்ந்து அகில இலங்கை ரீதியான அமைப்பாக, 'இலங்கை மாணவர் காங்கிரஸ்' ஒன்றினை உருவாக்கினர். அதன் காப்பாளர்களில் ஒருவராக சங்.பிக்னெல் அவர்கள் கடமையாற்றினார்கள். தேசிய ஒருமைப்பாடும் பூரண சுதந்திரமுமே அதன் குறிக்கோள்களாக அமைந்தன. இளைஞர் காங்கிரஸ் அரசுக்கு எதிரான இயக்கம் என்ற போதும் தனக்கு நியாயமாகப்பட்டது எதுவோ அதனை சங். பிக்னெல் அங்கீகரித்தமையே, இலங்கைக்குப் பூரண சுதந்திரம் வேண்டும் எனக் குரல் கொடுத்த இளைஞர் காங்கிரசுடைய காப்பாளராகச் சேவையாற்றச் சம்மதித்தமை.

யாழ்ப்பாண Y.M.C.A. வளாகத்தில் இந்த அமைப்பின் ஆயத்தக் கூட்டம் 1924ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 1ந் தேதி நடைபெற்றது. பின்னர் டிசம்பர் மாதத்தில் நடைபெற்ற அங்குரார்ப்பணக் கூட்டத்திற்கு ஏறக்குறைய 300 மாணவர்கள் சமூகமளித்தார்கள். சங். பிக்னெல் பாதிரியாரின் துணைமுதல்வராக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலே கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த திரு.J.V.செல்லையா அவர்கள் மாணவர் காங்கிரஸினது முதல் தலைவராக தேர்வு செய்யப்பட்டார். அவர் தனது உரையின்போது நாட்டின் வெவ்வேறு சமூகங்களுக்கிடையான இனத்துவேசம் இருப்பதை தீவிரமாக வெறுப்பதாகக் கூறி இளைஞர்கள் தாம் ஆற்றவேண்டிய செயற்பாடுகளில் தேசிய ஒருமைப்பாட்டிற்கு முதன்மை கொடுக்க வேண்டி நின்றார். மேலும் நாட்டில் நிலவி வரும் தீண்டாமை,மற்றும் சீதனம் ஆகியவற்றினையும் இளைய தலைமுறையினர் தீவிரமாக எதிர்க்க வேண்டும் என்றார்.

சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்களால் தோற்றப்பட்ட அகில இலங்கைத் தமிழ் காங்கிரஸ் 1921ஆம் ஆண்டினில் இரண்டு தேசிய இனங்களுக்குமிடையே வேற்றுமைகள் உள்ளன என எடுத்த நிலைப்பாடே, தேசிய ஒருமைப்பாடு பற்றி இளைஞர் காங்கிரஸ் எடுத்துப் பேசவேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்தியது. 1919ஆம் ஆண்டிலே

சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் அவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் (The Ceylon National Congress) இரு தேசிய இனங்களிடையே ஐக்கியம் வேண்டும் என்றே கூறி வந்தது. திடீரென இந்த நிலையிலிருந்து 1921ஆம் ஆண்டில் பல்டி அடித்து இரண்டு இனங்கிடையே வேற்றுமை உள்ளது என்றதும் அதற்கு மாற்றுக் கருத்தினை மாணவர் காங்கிரஸ் எடுத்துக் கூற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. 1926ஆம் ஆண்டிலே மாணவர் காங்கிரசின் இரண்டாவது வருடாந்தக் கூட்டம் கீரிமலையில் நடைபெற்ற பொழுது அதன் பெயரும் இளைஞர் காங்கிரஸ் என மாற்றப்பட்டது.

மகாத்மா காந்திஜி 1927 நவம்பர் மாதம் இலங்கைக்கு விஜயம் செய்தார். அந்தப் பிரயாணத்தின் போது நவம்பர் 27ந் தேதி

யாழ்ப்பாணம் வருவதற்குச் சம்மதித்தார். திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயக்தின் முயற்சியால் I. P.துரைரத்தினம் அவர்கள் எழுதிய கடிதத்திற்கு சக்கரவர்த்தி ராஜகோலாச்சாரியார் அனுமதி கொடுத்ததன் பேரில் காந்திஜி வந்தார். அவரது யாழ்ப்பாணப் பிரயாணத்தின் முழுப் பொறுப்பினையும் மாணவர் காங்கிரஸ் பொறுப்பேற்று நடத்திற்று. ஹண்டி,

நேசையா போன்றோர் கிராமம் கிராமமாகச் சென்று காந்திஜியுடைய காதி இயக்கத்திற்கு நிதி சேகரித்தனர்; நவம்பர் மாதம் 30ந் தேதி யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மகாத்மா காந்திஜிக்குக் கொடுத்த வரவேற்பினில் இத்தொகை காந்திஜியிடம் கையளிக்கப்பட்டது.

மகாத்மாகாந்தியின் இலங்கை வருகை யாழ்ப்பாணம் வாலிபர் காங்கிரசின் போக்கிலேயே பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. அவர் யாழ்ப்பாணம் வந்த முதல் கூட்டம் நவம்பர் 27ந் தேதி நடைபெற்றது. அச்சமயம் வாலிபர் காங்கிரசுக்கு அதன் வியாபகத்தினை விரிவுபடுத்த வேண்டும் என்றும் சமூக மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதில் முனைப்பாகச் செயற்பட்டால் தான் அதனை அடையலாம் எனவும் அறிவுரை கூறினார்.

தனது யாழ்ப்பாணப் பயணத்தின்போது தனது மனதிற்குத் துன்பம் விளைத்த இரண்டு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் மன வருத்தத் துடன் கூறுவதாகக் காந்திஜி எடுத்துரைத்தார். ஆலயங்களின் உள்ளே மக்களில் ஒரு சாராரைப் புகாது தடுப்பதும், ஆலயங்களிலே உயிர்வதை செய்வதையும் தன்னால் ஏற்கமுடியவில்லை என்ற காந்திஜி “நீங்கள் கடவுளை நேசிக்கும் இந்துக்களாக இருந்தால் ஆலயத்தின் கதவுகளை யாவரும் உள்ளே புகத் திறந்து விடுங்கள்” என்றார்.

இந்துக்கள் தமது பிள்ளைகளின் கல்வியைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு உரிமை உள்ளது என்ற காந்திஜி, இந்து கல்விச்சபை உருவானதை வரவேற்றார். அதே சமயத்தில் மிஷனரிகளுடன் பிச்சப்பிடுங்கலுக்குப் போவதையோ அவர்களுக்கு எதிரான வெறுப்பு இயக்கத்தினை ஊக்கப்படுத்துவதையோ தான் முற்றாகவே வெறுப்பதாகக் கூறினார். கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளுக்கு உங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பாதீர்கள் எனக் கூறுவதை விரும்பாத காந்திஜி, “உங்கள் பாடசாலைகளின் கல்வித்தரத்தினை உயர்த்தி அவர்களை உங்கள் பக்கமாக ஈர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றார்.

பழைய மாணவர்களுடன் பாசத் தொடர்பு வைத்திருந்தவர். அவருடைய பழைய மாணவர் எவராயினும் சாதனை படைத்ததை அறிந்தாரென்றால் அவர் துள்ளிக் குதிக்காத குறையாய் ஆனந்தம் கொண்டாடுவார். பழைய மாணவர்களும் அவர் மேல் அபரிமிதமான பக்தி வைத்திருந்ததைக் காண முடிகிறது. அவர் அதிபராகப் பாடசாலைக்கு வந்து சேவையாற்றிய 25 வருட சேவைக்கான வெள்ளி விழாவைக் கொண்டாடுவதற்குப் பழைய மாணவர்கள் தீர்மானித்தனர். அவரது வெள்ளிவிழா 1936ஆம் ஆண்டில் வரவிருந்தது. ஆகவே மலையாவினும் இலங்கையினும் வாழ்ந்த அவரது மாணவர்கள் அந்த வெள்ளிவிழா நினைவாக புலமைப்பரிசில் திட்டம் ஒன்றினை ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினைத் தெரிவித்தனர். அதன் நினைவாக 1934ம் ஆண்டு ‘பிக்னெல் வெள்ளிவிழா நிதியம்’ ஒன்றை ஆரம்பித்தார்கள். இதற்கு சிறப்பான ஆதரவினை கொழும்பு மற்றும் யாழ்ப்பாணப் பழைய மாணவர் சங்கங்களினர் நல்கினர். மலையாப் பழையமாணவர்களும் தாராளமாக உதவினர்.

பிக்னெல் பாதிரியாரின் வெள்ளி விழா வெகு விமரிசையாக 1936ஆம் ஆண்டு கொண்டாடப்பட்டது. துரதிஷ்ட வசமாக அவரது மறைவும் அதனைப்பின் தொடர்ந்தது. எனவே 1938ஆம் ஆண்டிலே நடைபெற்ற யாழ்ப்பாணப் பழைய மாணவர் சங்க ஆண்டுக் கூட்டத்திலே அந்த நிதியத்தின் பெயரை 'பிக்னெல் ஞாபகார்த்த நிதியம்' எனப் பெயர் மாற்றுவதாகத் தீர்மானம் எடுத்தார்கள். இந்த நிதியத்தினைக் கொண்டு பிக்னெல் பாதிரியாரின் நினைவைப் போற்றும் வண்ணம் ஏதாவது பெரிதாகச் செய்ய வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தார்கள். நிறைந்த ஆலோசனைகளுக்குப் பின்னர் அந்த நிதியத்தின் மூலமாக ஒரு விளையாட்டு அரங்கு நிறுவ்வதாக 1941ஆம் ஆண்டிலே தீர்மானித்து செயற்படுத்தியதன் விளைவாக 'பிக்னெல் ஞாபகார்த்த விளையாட்டு அரங்கு' 1960ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 13ந் தேதி திறந்து வைக்கப்பட்டது. சங். பிக்னெல் பாதிரியார் மேல் வைத்த அன்பின் தொனியை பழைய மாணவர் காலாகாலம் உணர்த்துவதாக, 'பிக்னெல் ஞாபகார்த்த விளையாட்டு அரங்கு' உயர்ந்தோங்கி நிற்கிறது.

Beane Memorial Pavilion

அவரது சேவை வெள்ளிவிழாவினை 1936ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 26ந் தேதியன்று பழைய மாணவர்கள் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடிய பொழுது பழைய மாணவர் T.K. கேர்ட்டிஸ் வாசித்த உரையில், "உங்களுக்கு முன்னர் இக்கல்லூரியின் அதிபர்களாகப் பதவி வகித்தவர்களில் சிலர் மிக்க அறிவாளிகளாகவும் தலை சிறந்த நிர்வாகிகளாகவும் விளங்கினர். எனவே நீங்கள் இப்பாடசாலையின் அதிபராகப் பொறுப்பேற்ற பொழுது உங்கள் முன்னோடிகள் செயற்படுத்திய உன்னதமான பாரம்பரியங்களைத் தொடர்ந்து நடைமுறைப்படுத்த வேண்டிய கடினமான பணி உங்கள் தலையில் வீழ்ந்தது. எங்கள் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு எல்லாம் மேலாக அவர்கள் தொடக்கிவைத்த பாரம்பரியங்களைச் சிறப்பாக ஆச்சரியப்படத்தக்க முறையினிலே நடைபெற வைத்த தோடல்லாமல், அதற்கும் மேலே சென்று யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பிக்னெல் காலம் 'பொற்காலம்' எனக் கூறுமளவிற்கு நீங்கள் செயற்படுத்தியுள்ளீர்கள் என்பதைச் சொல்லியே தீர வேண்டும். இலங்கையின்

கல்வியாளர்களில் தலைசிறந்தவர் நீங்கள் என்பதனை அகில இலங்கைத் தலைமை ஆசிரியர் சங்கத்தினது தலைவராக உங்களை நியமித்ததில் இருந்தே அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.”

புதிது புதிதாகக் கட்டிடங்கள் போடுவது அவருக்குக் கைவந்த கலை. ஒரு கட்டிடத்தினை இடித்து வீழ்த்தாவிட்டால் அல்லது கட்டியெழுப்பாவிட்டால் சங்.பி.க்னெல் பாதிரியாரால் அமைதியாக என்றுமே இருக்க முடியாது என திரு.ஹரிஸ்சன் நகைச்சுவையாகச் சொல்வதுண்டு. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியைத் தலைசிறந்த ஒரு இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாக உருவாக்குவேன் என பி.க்னெல் பாதிரியார் கங்கணம் கட்டி நின்றார். அவருடைய மன உறுதியில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. எமது பிள்ளைகள் நல்ல கல்வி பெறக்கூடிய ஒரு கல்விக்கூடம் இதோ உள்ளது. அங்கே நம்பிள்ளைகள் சென்றால் நல்ல கல்வியைப் பெறுவார்கள் என்ற நம்பிக்கையால் பிள்ளைகளை அங்கே பெற்றோர்கள் அனுப்ப ஐந்து வருடகாலத்தில் மாணவர் தொகை 273ல் இருந்து 400 ஆக உயர்ந்தது. மாணவர் தொகை அதிகரித்ததால் அதனோடு தொடர்பான பல சிக்கல்கள் எழவே செய்தன. எதிர்கொள்ள வேண்டிய முதலாவது பிரச்சினை இடவசதி. வகுப்பறைகள் தேவையாக இருந்தன. பிரதான மைதானத்துக்கு மேற்குப் புறத்தே ஒரு நெடிய இருமாடிக் கட்டிடம் 1916ஆம் ஆண்டிலே கட்டுவதற்குத் தொடக்கப்பட்டது. அது 1920ஆம் ஆண்டு நிறைவு பெற்றது. இது முடிந்ததும் பாதிரியார் சும்மா இருப்பாரா? வடக்குப் புறத்திலே ஒரு வரிசை வகுப்பறைகளை 1920ஆம் ஆண்டு கட்டத் தொடங்கினார் 1921இல் கட்டிடம் அழகாக எழுந்து நின்றது. பழைய மாணவர்களுடன் அவருக்கு இருந்த தொடர்பு பழைய கட்டிடங்களைப் புனரமைப்பதற்கோ, புதிய கட்டிடங்களை நிர்மாணிப்பதற்கோ வேண்டிய நிதியின் ஒரு பகுதியையேனும் பெறுவதற்கு அனுசரணையாக இருந்தது. அவர் பழைய மாணவர்களை நாடிச் சென்று உதவி கேட்டார். செல்ல முடியாத இடங்களுக்கு கடிதமூலம் தொடர்பு கொண்டார். உதவிகள் தாராளமாக வந்து அவரது உள்ளத்தைக் குளிரச் செய்தன.

ஹண்டி அவர்கள் ஒரு சம்பவம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். சங். பி.க்னெல் அவர்கள் தெல்லிப்பழை சென்று அங்கே வாழ்கின்ற பழையமாணவர்களைச் சந்தித்து நிதி சேகரித்தாராம். அக்காலத்தில்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பழைய மாணவராகிய திரு.ரெயிலர் துரையப்பாப்பிள்ளை அவர்கள் யூனியன் கல்லூரியின் தலைமை ஆசிரியர் பதவியிலிருந்து விலகி, மகாஜனாக் கல்லூரியைத் தோற்று வித்தார். கிறிஸ்தவ சமயத்தை உதறித் தள்ளி இந்துவாக மாறியிருந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் பழையமாணவர் என்பதால் அவரிடம் நிதி உதவி கோருவதற்காகப் பாதிரியார் அவரது வீட்டின் படலையைத் திறந்து உள்ளே புகுந்தாராம். ஆனால் ஏதோ யோசித்தவராய் உள்ளே செல்லாமல் வெளியேறி விட்டாராம். நிதி உதவி கேட்பதற்கு அவர் மனம் ஏவவில்லை. இது பற்றிப் பின்னர் அறிந்த துரையப்பாப்பிள்ளை மிகவும் மனம் வருந்தினாராம். சமயம் என்பது வேறு. ஆனால் அமெரிக்க மிஷனரியின், குறிப்பாக சங்.பிக்னெல் பாதிரியாரின் கல்வித் தொண்டினை எவரும் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. ஆகவே அவர்கள் தன்னிடம் வந்திருந்தால் தன்னால் இயன்ற தொகையினை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தேயிருப்பேன் என்றாராம்.

பாதிரியாக வந்தவர் மாமனிதராக மறைந்தார். சங்.பிக்னெல் பாதிரியார் ஒரு கிறிஸ்தவ பாதிரியாராக இருந்த போதும் மிகவும் மென்மையான நெகிழ்ச்சிப் போக்குடையவராகவே இருந்தார். அதனால் அவர் கத்தோலிக்கர், சைவர்கள், இஸ்லாமியர் என அத்தனை மக்களாலும் நேசிக்கப்பட்டார். ஒரு சமயம் ஓட்டி மண்டபம் புனரமைப்பு செய்யப்பட்டது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் குறிக்கோள் வாசகமான, 'Jesus Christ, the Light of Life' என்பதனை அதில் பொறிக்காமல் பாதிரியார் அவர்கள் வெறுமனே 'Light of Life' என்பதை மாத்திரம் பொறித்தார். இதனைக் கண்ட தீவிர கிறிஸ்தவர்கள் பொறுக்க மாட்டாதவர்களாக பாதிரியாரிடம் முறைப்பட்டனர். "இங்கே கல்வி கற்க வருகின்ற இளம் தலைமுறையினரான இந்துக்களும், இஸ்லாமியரும் நாம் நடந்து கொள்கின்ற விதத்திலிருந்து யார் அந்த 'Light of Life' என்பதைத் தெரிந்து கொள்ளட்டும்" என்றார், அந்தச் சமயத்துக்கு அப்பால், மனிதத்தை நேசிக்கும் மாபெரும் மனிதர். அவர்கள் பேச்சு மூச்சில்லாமல் போய்விட்டார்கள் ஆனால் இதனைக் கேள்வியுற்ற எமக்கு அவரின் பெருந்தன்மையை எண்ணிப் பெருமூச்சு விட வைக்கிறது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியினது சரித்திரத்திலே 1936ஆம் ஆண்டை மிக முக்கியமான ஆண்டாகக் கணிக்கலாம். இந்த ஆண்டிலே தான் அக்கல்லூரியினது வளர்ச்சியிலும் எழுச்சியிலும்

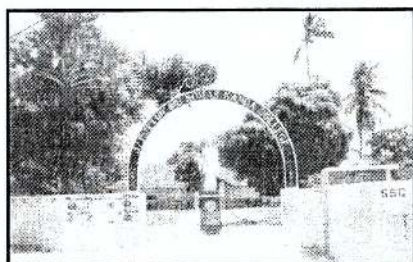
அல்லும் பகலும் உழைத்த பெரியார் வண.ஜோன் பிக்னெல் அவர்களுடைய சேவை வெள்ளி விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. அதே ஆண்டில்தான், வெள்ளிவிழாக் கொண்டாடிய ஒரு சிலமாதங்களில் அப்பெருமகனார் எம்மைவிட்டுப் பிரிந்த கோர நிகழ்ச்சியும் நடந்தது. 1936ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 17ந்தேதி யாரும் எதிர்பாராத வண்ணம் பாதிரியார் இவ்வுலகை விட்டு நீங்கினார்.

எனது பெருமதிப்பிற்குரிய ஒரேற்றர் தனது வாழ்க்கைக் குறிப்பில் எழுதிய சிறு குறிப்புடன் இப்பகுதியை நிறைவு செய்யலாம் என எண்ணுகிறேன். “சங்.பிக்னெல் அவர்களுடைய காலத்திலே யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஒரு தேசியப் பாடசாலையாக இந்துக்கள், கிறிஸ்தவர்கள், இஸ்லாமியர் யாபேராலும் விரும்பப்பட்டது. அங்கு தான் தேசியத்துடன் சம்பந்தப்பட்ட பல பாரிய நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. மாணவர் தேசியக் காங்கிரஸ் அங்கேதான் உதயமானதோடு அதன் வருடாந்தக் கூட்டங்களும் நடந்தன. அரசருடைய பிறந்ததினக் கொண்டாடங்களை எல்லாப் பாடசாலைகளும் பகிஷ்கரித்தமை, மற்றும் மகாத்மகாந்திஜியின் இலங்கை வருகை யாவும் மாணவர் காங்கிரசினது தூண்டுதலால் தான் நடைபெற்றன. பிரிட்டிஷ் அரசின் கீழுள்ள நாடாகிய இலங்கையில் இப்படியான செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவது அரசத்துரோகம் எனக் கருதப்படும் வேளையில், இத் தகைய முயற்சிகளை வேறு எந்தப் பாடசாலையாவது அனுமதித்திருக்குமா? ஏன் இந்தப் பாடசாலை கூட வேறொருவர் அதிபராக இருந்திருந்தால் அனுமதித்திருக்குமா?”

பாடசாலை வளர்ச்சிக்காகத் துள்ளனைய களப்பலியாக்கிய உத்துமர் சங்கரப்பிள்ளை வீரசிங்கம்

முதற்சந்திப்பு:

1972 ஜனவரி மாதத்தின் பிற்சூற்றில் ஒருநாள். பாடசாலை நேரம். நான் எனது அலுவலகத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். இரு

வயோதிபர்கள் கடகட என எனது அலுவலகத்தினுள் புகுந்தனர். ஒருவர் உயரத்தில் சற்று குள்ள மானவர். ஐந்தடிதான் இருக்கும் என எண்ணுகிறேன். ஆனால் சற்று வாளிப்பான உடல்வாகு. வெள்ளை வேட்டியும் நாசனலும் அணிந்திருந்தார்.

மற்றவர் ஏறக்குறைய ஐந்தரை அடி உயரம். அவரும் வேட்டியும் நாசனலும் அணிந்திருந்தார். அவர் கழுத்தைச் சுற்றிய சால்வை, கையில் ஒரு குடை. வட்ட முகம். கன்னவகிட்டூன் வாரி இழுத்த எண்ணை படிந்த தலை. அங்கே வழக்கக்கான அடையாளங்கள் தெரிந்தன. குள்ளமானவர் அடர்த்தியான நரை நிறத் தலைமயிரை நடு வகிடு வகித்து மேவி வாரியிருந்தார். வேட்டியும் நாசனலும் தான்; சால்வை இல்லை. பார்வையில் ஒரு காம்ப்ரீரமும் நடையில் மிடுக்கும் தெரிந்தன. புத்தூருக்கு நான் புதிது. இவர்கள் யாராக இருக்கலாம் என எண்ணிய நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். குள்ள மானவர் என்னைப் பார்த்து, “தம்பி என் பெயர் வீரசிங்கம். இவர் குமாரசாமி. இங்கு அதிபர்களாகக் கடமை ஆற்றியவர்கள்” என முடிப்பதற்கு முன்னரே, என்னை அறியாமலேயே நான் பணிவுடன்

எழுந்து நின்றேன். 'கும்பிடப் போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தது' என்பார்களே அதே நிலை. நான் சோமாஸ்கந்தாவின் அதிபர்பதவி ஏற்று ஒருமாதம் தான் ஆகியுள்ளது. இந்த ஒரு மாதகாலத்தில்

யார்யாரைப் பற்றி அதிகமானோர் என்னிடம் சொன்னார்களோ, யாரை நான் காணவேண்டும் எனப் பேராவல் கொண்டிருந்தேனோ அவர்களே நேரில் என்கண் முன்னே நின்றால் நான் திகைக்காமல் என்ன செய்வதாம்? அவர்களை இருக்கைகளில் அமரச் சொன்னேன். நானும் அமர்ந்தேன். திரு. வீரசிங்கம் தான் பேசினார் "நாங்கள் இந்தப்

பாடசாலையில் அடி எடுத்து வைத்துப் பல வருடங்கள் ஆகிவிட்டன. இன்று நாம் இருவரும் யாழ்ப்பாணம் போவதற்காகப் பேருந்தில் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது புத்தூரைச் சேர்ந்தவர்கள் சிலர் எம்மோடு பேசினார்கள். அப்பொழுது, இப்போ பாடசாலைக்கு அதிபராக வந்தவர் பாடசாலையை நன்றாக நடத்துகிறார். மாணவர்கள் ஒழுங்காட்சியில் மிகவும் அக்கறை எடுக்கிறார். சென்ற வாரம் கூட வீதி ஓரத்தில் உள்ள சிகைஅலங்காரிப்பவரின் கடையின் உள்ளே இடைவேளை நேரத்தில் நின்ற மாணவர்களுக்கு அங்கே சென்று போடு போடென்று போட்டுவிட்டார் என்றார்கள். இப்பாடசாலை நல்ல முறையில் நடைபெறவில்லை என்றதால் எமக்கு ஏற்பட்ட விரக்தியின் காரணமாகவே இது நாள் வரை இங்கே நாம் வராதிருந்தோம். அவர்கள் சொன்னதில் இருந்து எமக்குப் பாடசாலை முன்னேற்றப் பாதையில் செல்ல ஆரம்பித்துவிட்டதை அறிய முடிந்தது. எமக்கோ சந்தோசம் என்றால் பரம சந்தோசம். ஆகவே நாம் யாழ்ப்பாணம் போகாமல் புத்தூரிலேயே இறங்கி உம்மைப் பார்க்க வந்தோம்" என்றார். குமாரசாமி ஒன்றுமே பேசாமல் வீரசிங்கத்தை ஆமோதிக்கும் பாங்கிலே தலையாட்டியபடி இருந்தார். அவர் முகத்தில் ஒரு பரவசம் இருப்பதைக் காண முடிந்தது. இருவரது முகங்களிலேயும் காணப்பட்ட மந்தஹாசம் தாம் அருமையாக வளர்த்த ஒரு பெண்மகளைத் தக்க ஒரு கணவனிடம் ஒப்படைத்த பெற்றோர்கள் முகத்தின் பிரகாசத்தினைப் பிரதிபலித்தது. எப்படிப்பட்ட மனிதர்கள். இது நடந்தது திரு.வீரசிங்கம் புத்தூர் சோமஸ்கந்தாவினை விட்டு ஓய்வுபெற்ற 20 ஆண்டுகளின் பின்னர். இத்தனை ஆண்டுகளின் பின்னர் கூட, அப்பாடசாலையில் இத்தனை பாசம் ஒருவர் வைத்திருந்தாரென்றால்

அதற்குக் காரணம் அப்பாடசாலையை அவர் அணுஅணுவாக வளர்த்தெடுத்தமை தான். தனது பிள்ளைகளிலும் பார்க்க அதனை நேசித்தமை தான்.

மழவராயர் கந்தையா எனும் பெரு வள்ளல் தந்த கல்லூரி:

“கார்நிகர் கொடையினன் மழவரின் மைந்தன்
கந்தைய வேள் தந்த கல்லூரி”

எனப் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா கல்லூரி நிறுவனர் மழவராயர் கந்தையா அவர்களின் வள்ளல் தன்மையைக் கல்லூரிக் கீதம் எடுத்தியம்புகிறது. இது வெறும் புகழ்ச்சிக்காகக் கூறப்பட்ட வாசகம் இல்லை என்பது அவரது வரலாறு தெரிந்தவர்கள் உய்த்துணர்வார்கள்.

நாவலர் பெருமான் ஏற்படுத்திய சமய விழிப்புணர்வின் காரணமாக 1872ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்ட

இந்துக் கல்லூரியைத் தொடர்ந்து ஆங்காங்கே ஆங்கில மொழிமூலம் கற்பிப்பதற்கான பாடசாலைகள் மெள்ள மெள்ளத் தோன்றின. புத்தூர் மிகப் பின்தங்கிய ஒரு கிராமம். அங்கே தமிழ்மூலம் கற்பிப்பதற்கான பாடலையே கூட கிறிஸ்தவ மிஷனரியினால்தான் நடத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆங்கிலமூலம் கற்பதாயின் ஊரவர்களின் பிள்ளைகள் ஒன்றில் அச்சவேலியில் இருந்த கிறிஸ்தவ பாடசாலைக்கு அல்லது

கோப்பாயில் இருந்த கிறிஸ்தவ ஆங்கிலப் பாடசாலைக்குச் செல்ல வேண்டும். ஏழைப்பாமர விவசாயிகளுக்கு கட்டணம் செலுத்தித் தமது பிள்ளைகளைக் கல்வி கற்பதற்காக இப்பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புதல் சாத்தியமா?

ஏழைமக்களின் வாழ்வு வளம் பெறவேண்டும் என்ற நன்னோக்கிலே வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா அவர்கள் 1931ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா தமிழ் வித்தியாலயம் மற்றும் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தா ஆங்கில வித்தியாலயம் ஆகிய இரண்டு பாடசாலைகளை ஒரே வளவில் ஆரம்பித்தார். முற்புறத்திலே இரண்டு நெடிய மண்டபங்களும், அவைகளுக்கு வடக்குப் புறமாக ஒரு

மண்டபமுமே இரு பாடசாலைகளினது வகுப்பறைகளுக்குள்ளான இடம். 50 மாணவர்கள் வரைதான் பாடசாலையில் அப்போது கல்வி கற்க வந்தார்கள். ஆகவே இடவசதி போதுமானதாக இருந்தது. பாடசாலைக்கான நிர்மாண வேலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த சமயத்திலே ஆங்கிலேயக் கல்வி அதிகாரி ஒருவர், வள்ளலுக்கு பாடசாலை நிர்மாணம் பற்றிச் சில ஆலோசனைகள் கூற முன்வந்தாராம். எனது மக்களுக்காக எனது பணத்தில் நான் கட்டுகிறேன். இதற்கு உன் ஆலோசனை எதுவுமே தேவையில்லை என அவரது ஆலோசனைகளுக்குச் செவி சாய்க்க வள்ளல் மறுத்துவிட்டாராம். இதன் காரணமோ தெரியாது பாடசாலைக்காக அரசு வழங்கும் மானியம் பெறுவதற்குச் சிறிது காலம் கஷ்டப்படவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அமரர் வள்ளல் அவர்கள் 1936ஆம் ஆண்டிலே எம்மை விட்டு நீங்கிவிட்டார். அதன் பின்னர் பாடசாலை முகாமையாளராகப் பணியாற்றிய திரு.தில்லைநாதனின் முயற்சியினாலேயே அரசு மானியம் பாடசாலைக்குக் கிடைத்தது.

அக்காலத்தில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் யாவுமே மாணவர்களிடமிருந்து கல்விக்கட்டணம் வசூலித்தே கல்வி புகட்டின. புத்தூரில் வாழும் ஏழை மக்களுக்கு ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி கற்பது எட்டாக்கனியாகும் என்பதை உணர்ந்த வள்ளல் அவர்கள், ஆங்கிலப் பாடசாலையை இலவசப் பாடசாலையாக்கி ஏழைமக்களின் அபிலாசையைப் பூர்த்திசெய்தார். எத்தகைய பெருந்தன்மை. இலங்கை அரசாங்கமே ஏழைமக்களின் கல்வி பற்றிச் சிந்திக்கு முன்னர், இலங்கையில் இலவசக் கல்விச் சட்டமூலம் அமுலாக்கப்படுவதற்குப் 10 வருடங்கள் முன்னர் இலவசக் கல்வி என்ற அந்த வரப்பிரசாதத்தை நல்கிய பெருமகனாக மழவராயர் கந்தையா அவர்கள் திகழ்கிறார்கள். அகில இலங்கையிலும் இலவச ஆங்கிலக் கல்வியை வழங்கிய முதல் பாடசாலை என்ற பெருமையை ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி பெற்று இலங்கைக் கல்விச் சரித்திரத்தில் புகழேணியின் உச்சியில் நிற்கிறது.

இலங்கை முழுவதுமே இலவசக் கல்வித்திட்டம் அமுலுக்கு வரும் என்பதை வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா அனுமானிக்கவில்லை. எனவே தனது பாடசாலையில் இலவசக் கல்வித்திட்டம் தொடரவேண்டும். புத்தூர் மக்கள் மாத்திரமல்லாது அயல் கிராமங்களின் மக்களும் பயன்பெறவேண்டும் என எண்ணியவர், தீர்க்கதரிசனத்துடன்

1934ஆம் ஆண்டிலே மிகப்பிரதானமான சன்மார்க்க சாதனை ஒன்றினை நிகழ்த்தினார். நெற்காணிகள், தென்னந்தோப்புக்கள், யாழ்ப்பாணத்தின் பெரியகடை, கஸ்தூரியார் வீதி, காங்கேசந்துறை வீதி எங்கும் நிறைந்த வியாபார ஸ்தாபனங்கள் என 54 ஆதனங்களைப் பாடசாலைக்கு என எழுதி வைத்ததுடன். தனக்குப் பின்னர் அதனை நிர்வகிப்பதற்கென ஒரு தர்மகர்த்தா சபையையும் நிறுவி அதில் யார் யார் உறுப்பினராகச் செயற்பட வேண்டும் எனவும் உயில் எழுதி வைத்துள்ளார்.

பட்டம் பெறுவதிலும் பார்க்கப் படிப்பதில் தான் அவருக்கு அக்கறை இருந்தது:

அதிபர் வீரசிங்கத்தின் ஆரம்பக் கல்வி அச்சுவேலி அமெரிக்கன் மிசன் பாடசாலையில் ஆரம்பித்தது. அதன் பின்னர், யாழ்ப்பாணத்தில் மிக்க பிரபலமாயிருந்த Kilner கல்லூரியில் கற்று Junior Cambridge பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார். பின்னர் பருத்தித்துறையில் உள்ள ஹாட்லி கல்லூரியில் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்து கற்று Senior Cambridge பரீட்சையில் சிந்தியடைந்த பின்னர், யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரியில் கற்று London Matriculation பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார். இது மட்டுந்தான் அவரது பள்ளிக் கல்வி. அவரது திறமைக்குப் பல்கலைக்கழகப் பட்டங்கள் பலவற்றினை மிகவும் எளிமையாகப் பெற்றிருக்க முடியும். அவரது சக மாணவர்களில் சிலர் அந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டுப் பட்டதாரிகளாகினார்கள். ஆனால் திரு.வீரசிங்கத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே அறிவாளியாவதற்குப் பல்கலைக்கழகம் தேவையில்லை. சுய முயற்சியே போதும். அவருடைய ஆழ்ந்த, தமிழ், ஆங்கில அறிவு அவராகவே தேடிய சொத்து. ஆங்கில இலக்கியத்தில் அவர் கல்லாத நூல் இல்லை என்றே கூறலாம். ஆங்கிலத்தை அட்சரகத்தமாக உச்சரிப்பதில் அவருக்கு நிகரானவர் இன்னொருவர் இல்லை என்று அவருடன் சமகாலத்தில் ஆசிரியப் பணியாற்றிய பலர் கூறியுள்ளனர். ஆனால் அவருக்கு வாழ்வில் ஒரு பெருஇலட்சியம் இருந்தது. தான் பெற்ற அறிவினை மாணவ சமுதாயத்துக்கு வழங்கி, அவர்களது அறிவைப் பெருக்குதற்கு வேண்டிய ஆசிரியப் பணியினை ஆற்றுவதே அவரது வேட்கையாக இருந்தது. அதற்கு வேண்டிய அத்தியாவசிய தேவை ஆசிரியப் பயிற்சி. எனவே அதற்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டார். அக்காலத்தில் இலங்கையில் ஆசிரியர்

பயிற்சிக்கல்லூரி ஒன்றே ஒன்று தான் இருந்தது அதுவும் கொழும்பு மாநகரிலே. அதில் சேர்ந்து கற்பதற்கு விண்ணப்பித்தார். அவரது திறமை, மிக எளிமையாக அவர் அங்கே சேர்ந்து படிக்க உதவிற்று.

1925-26ஆம் ஆண்டுகளிலே கொழும்பு மாநகரிலே உள்ள அரசினர் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியருக் கான பயிற்சியைப் பெற்றார். அக்காலத்தில் அவரது சகமாணவராயி ருந்தவர் இலங்கை நாடாளுமன்றத்திலே காலித் தொகுதியின் நீண்டகால உறுப்பினராகவும், பின்னர் கல்வி அமைச்சராகவும் சிறிது காலம் காபந்துப் பிரதமராயுமிருந்த கௌரவ W.தகநாயகா. வீரசிங்கம் பற்றி தகநாயகா அவர்கள் “மிகவும் சிறந்த மாணவனாக அங்கு பரிணமித்ததுடன் எதனையும் அறியவேண்டும் என்ற ஆவல் உள்ளவராகவும் சீரிய கொள்கை வாதியாகவும் நட்புடமையுடன் எல்லோருடனும் பழகியவர்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கல்வித் தொண்டே முதன்மைத் தொண்டு:

அரசாங்க மானியம் பெறும் தனியார் பாடசாலைக்குரிய நிர்வாக சட்டங்கள் அரசினர் பாடசாலைகளுக்குரியதிலும் பார்க்க வேறுபட் டிருந்ததோடல்லாமல் நடைமுறைப்படுத்துதற்கும் சற்றுக் கடினமான வையாகவே அமைந்திருந்தன. அப்படிப் பட்ட சட்டமொன்று புத்தூர் சோமாஸ்கந்தாவினது தலைவிதியையும் வீரசிங்கம் அதிபரது தலைவிதியையும் முற்றாகவே மாற்றிவிட்டது. சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரி ஒரு சிறிய பாடசாலையாக இருந்தபொழுது, பாடசாலையின் முதல் தர்மகர்த்தாசபை உறுப்பினராக இருந்த திரு.சங்கரப்பிள்ளை தில்லைநாதன் அவர்களுடைய வேண்டுகோளினை ஏற்று அச்சுவேலி கிறிஸ்தவ கல்லூரியின் ஆசிரியர் பதவியை விட்டு விலகி சோமாஸ்கந்தாவினது தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பினை வீரசிங்கம் அவர்கள் ஏற்றார்கள். அவர் பதவி ஏற்ற பொழுது பாடசாலை சிறிய தாகவும் S.S.C. வகுப்பு வரையுமே கொண்டதாகவும் இருந்தது. பாடசாலையில் கற்ற மாணவர் தொகை எண்பது என்றால் மேல் வகுப்புகளில் கல்வி கற்றவர்களின் தொகை எத்தனையாக இருந்தி ருக்கும் என்பதை ஊகிக்கலாம். அப்போது அங்கு ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றியவர்கள் ஆறுபேர்கள். இரண்டாந்தரப் பாடசாலையா கவே இருந்த ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவை, அவரது அயராத உழைப்பு, ஊக்குவிப்பாலும் ஆசிரியர்களின் கடின உழைப்பாலும் பாடசாலை

கிடுகிடு என வளர்ந்தது. மாணவர் தொகை 800ஐத் தாண்டியது ஆசிரியர் தொகை 40க்கும் மேலானது.

பாடசாலையைத் தரம் உயர்த்துவதற்கு கல்வி அமைச்சு உடன்பட்டது. ஆனால் அங்கேதான் நிர்வாகச் சட்டம் குறுக்கே நின்றது. அச்சட்டத்தின் படிக்கு இரண்டாம் தர பாடசாலை ஒன்றி னுக்கு அதிபராகக் கடமையாற்றுவவர் ஒரு பட்டதாரியாக இருக்க வேண்டியது அவசியம். வீரசிங்கம் தலைசிறந்த ஆசிரியர் என்பதற்கு இருவேறு கருத்துக்கள் இருக்க முடியாது. அவர் மிகச்சிறந்த ஒரு நிர்வாகி என்பதிலும் ஐயப்பாடில்லை. ஆனால் அவர் ஒரு பயிற்றப் பட்ட ஆசிரியரே அன்றிப் பட்டதாரியல்ல. ஆகவே வீரசிங்கம் தொடர்ந்து அதிபராக இருக்க வேண்டும் என்றால் பாடசாலை மூன்றாம் தர பாடசாலையாகவே இருக்கும். பாடசாலை இரண்டாம் தரப் பாடசாலை யாகத் தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டும் என்றால் வீரசிங்கம் தொடர்ந்து அதிபராக இருக்க முடியாது. பாடசாலை அரசு மானியம் பெறும் தனியார் பாடசாலை என்பதால் வீரசிங்கம் அவர்கள் வேறொரு பாடசாலைக்கு இடம்மாறிச் செல்வது சாத்தியமில்லை. பாடசாலை யின் தரம் உயர்வினைப் பற்றி அக்கறைகாட்டாமல் வீரசிங்கம் அவர்கள் தொடர்ந்து அங்கே அதிபராக இருப்பதை தருமகர்தா சபையோ, புத்தூர் மக்களோ எதிர்க்கப் போவதும் இல்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால் பாடசாலையின் தரம் உயர்விலும் பார்க்க வீரசிங்கம் அங்கே அதிபராக இருப்பதையே சகலரும் விரும்பினார்கள். ஆனால் வீரசிங்கம் அதனை விரும்பவில்லை. தனது சுயநலத்திலும் பார்க்க பாடசாலையின் நலமே முக்கியம் என்பதை உணர்ந்தார். சல்லடை போட்டுத் தேடினார். தான் வளர்த்த பாடசாலையைப் பக்குவமாகப் பேணிவளர்க்கத் தகுந்தவரைத் தேடினார். இறுதியில் நீர்கொழும்பின் அர்ச் மேரிஸ் கல்லூரியில் உபஅதிபராகக் கடமையாற்றிய திரு.குமாரசாமி எனும் நன்முத்தினைக் கண்டெடுத்தார். 1949ஆம் ஆண்டு அவரை அழைத்து வந்து தனது இருக்கையில் அமரச்செய் தார். அவரை அங்கே அமர்த்தினால் இவர் என்ன செய்வார்? ஓய்வு பெறலாம். அதற்கான சலுகை ஒன்று அமரர் C.W.W. கன்னங்கரா கொண்டு வந்த கல்வி மொழிச்சட்ட மாற்றத்தில் இருந்தது. அந்த நோக்கத்துடன் முகாமையாளர் பொன்னம்பலத்திடம் சென்றார். திரு. வீரசிங்கத்தின் மேல் பெருமதிப்பு வைத்திருந்த பொன்னம்பலம் சம்மதிக்கவில்லை. தொடர்ந்து அங்கே பணியில் இருக்க வேண்டும்

என அன்புக் கட்டளையிட்டார். இக்கட்டான நிலை ஆனால் ஒரு வருடம் அங்கே இருக்கச் சம்மதித்தார். ஒரு வருடம் அதிபர் குமாரசாமியின் கீழே உதவி ஆசிரியராகச் செயற்பட்டார். அவரைச் செவ்வனே கடமையாற்றத் தன்னால் இயன்ற உதவியைச் செய்தார். அதன் பின்னரும் அங்கே இருப்பது உகந்ததல்ல என்பதால் தனது பதவியிலிருந்து விலகி வீடு சென்றார். அப்போது அவருக்கு வயது 49. பெரிய குடும்பம். அதனைப் போணுவதற்கான பொருளாதார வசதி அவரிடம் இருந்ததில்லை. தனக்கென அவர் எதனையும் அதிபர் பதவி வகித்த போது சேர்த்து வைக்கவில்லை. நாளை என்ன நடக்கும் என்பது தெரியாத நிலையில் பாடசாலையை விட்டு விலகினார். நன்றியுடைய புத்தூர் மக்கள் மேலவை உறுப்பினர் திரு.S.R.கனகநாயகம் தலைமையில் பாரிய பிரியாவிடை ஒன்றினை நடத்தி பணமுடிப்பும் வழங்கினர். ஆனால் பெருமகனார் அக்கூட்டத்திலேயே அதனை ஏழைப் பிள்ளைகளின் கல்விக்காகச் செலவழிக்கு மாறு கையளித்துவிட்டார். அன்றைய காலகட்டத்தில் இது மிகவும் போற்றுதற்குரிய செய்தி. ஆங்கில ஏடான Times of Ceylon பத்திரிகை இதனைப் பற்றியே தலையங்கம் எழுதியிருந்தது என்கிறார், அவருடன் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய திரு.வி.சண்முகம் அவர்கள்.

அவரது ஆற்றல் உலகறிந்தது. ஆகவே அவரைச் சும்மா இருக்க விடுவார்களா? தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி வா வா என்றது. அங்கே சென்று ஒரு வருடம் அதன் அதிபர் பதவியிலிருந்து அதனை வளர்த்தார். இந்நேரத்தில் மன்னாரில் சைவ அன்பர்கள் யாபேரும் ஒன்றிணைந்து சித்தி விநாயகர் ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை ஆரம்பித்தபோது, அதற்கு ஒரு சிறந்த அதிபர் தேவையாக இருந்தது. தேடினார்கள். இவரை நாடினார்கள். அங்கு போனால் நிறையச் சேவையாற்றலாம் என உணர்ந்தவர் அங்கு சென்றார்.

வீரசிங்கத்திற்கு பதவியைத் தூக்கி எறிவது ஒன்றும் புதிதல்ல. பாடசாலை வளர்ச்சிதான் முக்கியம். தனது சொந்த முன்னேற்றம் இரண்டாம் பட்சம் என்பதை அவர் நிரூபித்தது இது இரண்டாவது தடவை. அச்சவேலி மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராக இருந்த சமயத்தில் அதிபர் இடம் காலியானது. நியாயமாகப் பார்த்தால் அந்தப் பதவிக்குத் தேவையான அத்தனை தகுதியும் வீரசிங்கத்துக்கிருந்தது. ஆனால் பதவி அவருக்கு வழங்கப்படாது,

அவரிலும் தகுதி குறைந்த இன்னொருவருக்கு வழங்கப்பட்டது. வீரசிங்கம் அதற்காக மனதுள் கவலைப்பட்டிருக்கலாம் ஆனால் முரண்பட்டதோ எதிர்க்குரல் எழுப்பியதோ இல்லை. தனது பணி மாணவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டலே என்ற நோக்கிலே முன்னிலும் பார்க்க ஈடுபாட்டுடன் சேவையாற்றினார். சைவச் சூழலிலே ஏழை எளிய மக்களுக்குக் கல்வி புகட்டும் சந்தர்ப்பம் உள்ளமையை ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவின் முகாமையாளர் திரு.தில்லைநாதன் அவர்கள் எடுத்துக் கூறியதன் விளைவாகவே அவர் அச்சவேலிக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியை விட்டு விலகி சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியினது அதிபர் பொறுப்பேற்றார். அதனை வளர்த்தார்.

சமூகநீதியைப் புத்தூரில் புகுத்தியவர்:

திரு.மாணிக்கவாசகர் புத்தூர் ஈன்ற பெருமகன். கல்வித் திணைக்களத்தில் தமிழ்ப் பகுதிக்குப் பொறுப்பான பணிப்பாளராக இருந்து ஓய்வுபெற்றவர். “வீரசிங்கம் சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுயத்துவத்தில் அதீத நம்பிக்கை கொண்டவராய் வாழ்ந்தவர். புத்தூரில் நிலவிய காலத்துக்கு ஒவ்வாத நிலப்பிரபுத்துவ முறையினையும், உயர்குடிக்கோட்பாட்டு பழமை வாதத்தையும் அறவே ஒழிக்கவேண்டும் என்ற நிலைப்பாட்டில் இயங்கியவர். அந்த முயற்சியின் விளைவாக மெல்ல மெல்ல சாதிப்பாகுபாடற்ற சமூகம் ஒன்றினைப் பாடசாலையில் உருவாக்க முனைந்து ஓரளவு வெற்றியும் கண்டார்.” என அவர் பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பெரியவர் சூரன் முயற்சியால் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களுக்காக என்றே ஒரு பாடசாலை அல்வாயில் ஆரம்பித்து, திரு. க.மு. சின்னத்தம்பி அவர்கள் முகாமையில் நடைபெற்று வந்தது. பெருமுயற்சியின் பின்னர் இப்பாடசாலைக்குக் கனிஷ்ட பாடசாலை அந்தஸ்து கிடைத்தது. அதனை நிர்வகிக்க ஒரு தராதரமுடைய அதிபர் தேவையென ஆங்கில, தமிழ்ப் பத்திரிகைகளில் விளம்பரம் செய்தபோது, தகுதியானவர்கள் பலரிருந்தும் சாதி உணர்வு காரணமாக எவருமே பதவியை ஏற்க முன்வரவில்லை. இறுதியில் பாடசாலை நிர்வாகம் திரு.வீரசிங்கம் அவர்களை நாடிப் பதவியை ஏற்குமாறு வேண்டியது. சாதிப்பாகுபாடற்ற ஒரு சமூகத்தை ஆக்க வேண்டும் என்ற கனவினை மெய்ப்பிக்க ஒரு அருமையான சந்தர்ப்பம் வாய்த்ததை உணர்ந்த திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள், அவர்களது

வேண்டுகோளை ஏற்று 1952ல் தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் அதிபராகச் சேர்ந்து ஒன்றரை வருடம் அங்கே சேவையாற்றினார். அவர் அங்கிருந்து விலகிய பின்னர், அப்பாடசாலையின் அதிபர் பொறுப்பினை ஏற்றவர் திரு.மு.சி.சீனித்தம்பி. “எனக்கு வழிகாட்டியாக நின்று பாடசாலையைக் கட்டியெழுப்புதற்குப் பெரிதும் உதவியதுடன் 1957ல் இதனை ஆங்கிலக் கல்லூரியாக்குதற்கு அப்போது கல்வி மந்திரியாயிருந்த டாக்டர் W.தகநாயகாவை நேரில் கண்டு ஆவன செய்து வெற்றியும் கண்டார்.” என்கிறார் திரு.சீனித்தம்பி அவர்கள்.

“ஆரம்பத்தில் இங்கு நிலவிய இடையூறுகளைத் தாங்கமாட்டாது திரும்பிப்போக நான் எண்ணிய போது அவர் அன்று கூறிய வார்த்தைகள் இன்றும் எனது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ‘தம்பி, என்னவரினும் முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கக் கூடாது. உங்கள் சமூக முன்னேற்றத்துக்காக மலை போன்ற இன்னல்கள் வரினும் அவைகளுக்கு முகம் கொடுக்கத் தயாராக வேண்டும். பிரச்சினையிலிருந்து ஓடுவது கோழைத்தனம்.’ எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்” என்கிறார் சீனித்தம்பி அவர்கள். எடுத்த ஒரு காரியத்தை எத்தனை எதிர்புக்கள் வந்தாலும் சவாலாக ஏற்று நிறைவேற்றுதல் அவரது பண்பு என்பதை அவரோடு பழகிய அத்தனை பேர்களும் உணர்வார்கள்.

மாணவர் மதிப்பீட்டில் அவர்:

ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவில் மாணவராக இருந்து பின்னர் அங்கேயே ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியவர் திரு.பொன்.இளையதம்பி அவர்கள். நோர்வேயில் வாழ்ந்தவர் சென்ற ஆண்டு மறைந்து விட்டார். அவர் என்னிடம் வீரசிங்கம் பற்றிக் கூறியது: ‘ஒரு குள்ளமான கறுத்த தோற்றம் உடையவர். எப்போதும் வெள்ளை ஜிப்பா அணிந்திருப்பார். சட்டைப் பையில் கோடாபோட்ட சுருட்டுக் கட்டும் தீப்பெட்டியும் இருக்கும். இவர் அதிபராகக் கடமை ஏற்ற சமயம் கல்லூரி இரு பிரிவுகளாக இயங்கி வந்தது. ஒரு பிரிவு ஆங்கில மொழி மூலம் மற்றையது தமிழ்மொழி மூலம். இவர் தலைமை ஏற்றபின் இரு பிரிவுகளையும் ஒன்றாக இணைத்தார். இதன் பின், வெகு தொலைவிலிருந்தும் மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். வடக்கே, இடைக்காடு, தெற்கே நீர்வேலி, சிறுப்பிட்டியிலிருந்தும், கிழக்கே

சரசாலை, மட்டுவில்லில் இருந்தும், மேற்கே நவக்கிரி ஈவினையிலிருந்தும் மாணவர் வந்து சேர்ந்தனர்.’

‘கல்லூரி வளவு பெரும் பகுதி சீராக்கப்படாமல் இருந்த நிலை அவரது மனதுக்குப் பெரிதும் பாதித்தது. இதைச் சீர்செய்ய, ஏதேனும் ஒரு வழி தேடிச் செயற்படுத்தினார். மாணவரோடு மாணவராகத் தன்னையும் இணைத்து, சிரமதான முறையிலே மைதானத்தைச் செப்பிட்டு அழகுபடுத்தினார். அவரின் ஈடுபாடு ஆசிரியர்களையும் பங்குகொள்ள வைத்தது. வேலை மிகச் சுலபமாகியது. அப்போது நானும் 14 மாணவர்களும் S.S.C. வகுப்பில் இருந்தோம். எங்களுக்கு இவர் ஆங்கில இலக்கியத்தை மிகுந்த சுவையுடனும், சிரத்தையுடனும் கற்பித்தார். இவரிடம் கற்றதை ஒரு பெரும் பேறாகவே கருதுகிறேன். ஆங்கில S.S.C. பரீட்சையில், மூவர் விசேட சித்தியுடன் தேர்ச்சி அடைந்தோம். அவரது முயற்சிக்குக் கிடைத்த பெரும் பலன் இது எனலாம்.’

‘அவருக்குக் கோபம் இலகுவில் வராது. அவரது மக்களைத் தான் கோபித்துக் கொள்வார். மாணவர்களாகிய எம்முடன், அன்புடனும் மிக்க பண்புடனும் நடந்துகொள்வார். சிலசமயங்களில், எமது தோள்களிலும் கைபோட்டு உரையாடுவார்’ எனக் கூறினார் திரு. இளையதம்பி.

ஓய்வுபெற்ற கல்விப் பணிப்பாளர் திரு.மாணிக்கவாசகர், “எனது ஆங்கிலமொழியின் A,B,Cயினை நான் அவரிடம் தான் கற்றேன். அவர் மிகவும் ஊக்கமுடையவராகவும் மாணவரது கற்றலைத் தூண்டும் சக்தி உடையவராகவும் திகழ்ந்தார். வகுப்பறையிலே மாணவர்களுடன் சேர்ந்து கற்றும் விளையாட்டு மைதானத்தில் அவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடியும் தனக்கென ஒரு வழிமுறையைக் கையாண்டு கற்பித்தலைக் கொண்டு நடத்தினார். ஆங்கிலம் கற்பிக்கின்ற செய்முறையிலே அவருக்குச் சமமாகவோ அல்லது மிகையாகவோ கற்பிக்கும் திறன் உடையவர்கள் எவரையேனும் இன்றைய காலகட்டத்தில் கண்டுபிடிப்பது என்பது சுலபமான விஷயம் அல்ல.” என வாயரப் புகழ் பாடுகிறார் திரு.மாணிக்கவாசகர்.

பாடசாலை அதிபர் ஒருவர் வெறுமனே பாடசாலையை நிர்வகிப்பதுடன் நின்றுவிடாமல், ஊர் மக்களது நல்லப்பிராயத்தினையும் பெறக்கூடிய விதத்திலே அவர்களது இன்ப துன்பங்களிலே பங்கு

கொள்வது மிக அவசியம். இந்த முறையினை மிகவும் சிறப்பாகக் கையாண்டவர் திரு.வீரசிங்கம் என்பதை ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவின பழையமாணவரும் பிரபல சட்டத்தரணியுமான திரு.லோகேஸ்வரன் எழுதிய கட்டுரை ஒன்றிலிருந்து அறிய முடிகிறது.

‘வளர்ந்த பிள்ளைகளை அதிபர் வீரசிங்கம் கண்டிப்பதற்கு நாற்காலி மேல் ஏற்றிப் பிரம்பால் அடிப்பார். அவரின் வாயில் வரும் வழமையான சொற்கள் “முழுங்கால் முறிப்பன்” என்பன இப்பொழுதும் எனது காதில் ஒலிக்கின்றன. இக்கிராமத்தில் நடந்த கல்யாணங்கள், பிணச்சடங்குகள் யாவற்றிலும் கடமை போல் வந்து உதவிகள் புரிவார். குடும்பங்களுக்குப் பாதுகாப்புச் செய்தும், பிரிந்துபோன குடும்பங்களை ஒன்று சேர்த்தும் வைத்திருக்கிறார். பாடசாலைக்குப் பசியுடன் வரும் பிள்ளைகளுக்குத் தனது சொந்தச் செலவில் உணவு வாங்கிக் கொடுப்பார். இவர் அதிபராக வந்தபின்பு தான் வெளிக் கிராமங்களிலிருந்து பிள்ளைகள் இப்பாடசாலையில் சேர ஆரம்பித்தார்கள். குறிப்பாக அச்சுவேலிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளின் வரவு கூடிற்று’ என்கிறார் திரு.லோகேஸ்வரன். யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் அதிபராகச் சேவையாற்றி ஓய்வு பெற்ற திரு. N. சபாரத்தினம் அவர்கள். “திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகமும், திரு.ச.வீரசிங்கமும் ஆசிரியத் தொழிலுக்காகவே பிறந்தவர்கள் எனலாம். அவர்கள் என்றுமே பிள்ளைகள், இளைஞர்கள் பற்றியே சிந்தித்தபடி வாழ்பவர்கள்” என்கிறார்.

அரசியலிலும் கால் பதித்தவர்:

அதிபர் வீரசிங்கம் அவர்களின் பணி கல்வி புகட்டலுடன் நின்று விடவில்லை. அரசியலில் சிறிது கால் பதித்ததுடன் பெரும் அளவிலே சமூகப் பணியும் ஆற்றும் நிமித்தம் தன்னை கூட்டுறவு இயக்கத்திலும் ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். 1960களில் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் முன்னர் தனியார் பாடசாலை ஆசிரியர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதற்கான சலுகை இருந்துள்ளது. ஆகவே அதிபர் வீரசிங்கம் அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதற்குத் தடை இருக்கவில்லை.

1947ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் தமிழ் மக்களின் உரிமைக்காகப் போராடுவோம் என்று கூறி தமிழ்மக்களின் ஏகோபித்த ஆதரவினைப்

பெற்ற தமிழ்க் காங்கிரஸ் கொள்கையைத் துறந்து, ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் சங்கமித்ததைப் பொறுக்க முடியாமல், திரு.செல்வநாயகம் மற்றும் வன்னியசிங்கம் போன்றோர் வெளியேறி தமிழ் அரசுக் கட்சியைத் தோற்றுவித்தனர். திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தே தமிழ் அரசுக் கட்சியின் ஸ்தாபக உறுப்பினராக இருந்து அவர்களின் போராட்டங்களிலும் பங்கு கொண்டார். அவரே தனித்தமிழ்நாடு என்ற பிரேரணையை ஏனையவர்களுக்கு முன்னர் எடுத்துக் கூறியவர். முழுமையாகச் சிங்கள மொழியிலான வருமான வரிப் பத்திரத்தை ஏற்க மறுத்த திரு.வீரசிங்கம் அவர்களுக்கு அபராதம் அல்லது சிறை என தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருந்தது. திரு.வீரசிங்கமோ அபராதம் செலுத்துவதற்குத் தயாராயில்லை, சிறைத்தண்டனையை ஏற்பதற்கு முடிவு செய்தார். அன்றைய பிரபல தமிழ்ப் பத்திரிகை திரு.வீரசிங்கம் அபராதம் செலுத்துவதற்கு மறுப்பு என தலைப்புத் தீட்டியிருந்தது. இதனைக் கண்ணுற்றான் அவரது பழைய மாணவன் ஒருவன். திரு.வீரசிங்கத்தைப் பற்றி அவனுக்கு நன்கு தெரியும். என்றுமே அவர் அதிகாரத்திற்குப் பணிந்து கொடுப்ப வரில்லை என்பதை நன்கு உணர்ந்த அப்பழைய மாணவன் ஒரு பொலிஸ் அதிகாரி. தனது ஆசிரியர் சிறைசெல்வதை அவனால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை. காதும் காதும் வைத்தது போன்று அந்தப் பழைய மாணவன் அபராதத் தொகையைத் தானே செலுத்தி பிரச்சினை ஏற்படாவண்ணம் தவிர்ந்துவிட்டான். அதிபர் வீரசிங்கம் என்ன செய்வார்? மாணவன் காட்டிய அதீத வாஞ்சை அவன் செயலை ஏற்க வைத்தது.

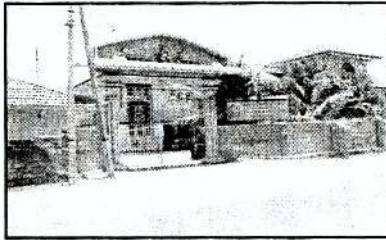
உள்ளூர் ஆட்சித் தேர்தல்கள் கட்சி அடிப்படையில் நடைபெறுவ தில்லை. மக்கள் அபிமானம் பெற்றவர்களே கிராமச் சபையினது உறுப்பினராகத் தேர்வு செய்யப்படுவார்கள். உறுப்பினர்களால் தலைவர் தேர்ந்து எடுக்கப்படுவார். அதிபர் வீரசிங்கம் அவர்கள் அச்சவேலி கிராமசபையின் தலைவராக நீண்டகாலம் அளப்பிரிய சேவையாற்றியவர். அதன் விளைவாக கிராமச் சபைகள் கூட்டின் தலைவராகத் தேர்வு பெற்று பலரது மதிப்புக்குப் பாத்திரரானார்.

யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவு இயக்கம் ஒரு முன்மாதிரியான இயக்கமாக விளங்கியது. இலங்கையிலேயே மிகவும் பிரபலமாக அது விளங்கிமையால், அதன் செயற்பாடுகளைப் பார்ப்பதற்காக

ஒரு சமயம் எனது சகோதரர் மலேசியாக் கூட்டுறவுச் சங்கத்தினாரால் அனுப்பப்பட்டுள்ளார். அச்சங்கத்தின் சிறப்பான செயற்பாடுகளுக்கான காரணர்களில் திரு.வீரசிங்கமும் ஒருவர்.

சித்திவிநாயகர் ஆசிரியர் ஒருவர்:

சைவப்புலவர் திரு.ச.செல்லத்துரை ஆழ்ந்த தமிழ்ப்புலமை உடையவர். தெல்லிப்பழை கலை இலக்கியக் களத்தில் தலைவராக நீண்டகாலமாகச் சேவையாற்றி வருபவர். அதிபர் வீரசிங்கம் மன்னார் சித்திவிநாயகர் பாடசாலையில் அதிபராக இருந்த காலத்தில், அவரின் கீழ் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றும் பேறுபெற்றவர். அவர் எழுதித் தந்த குறிப்புகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன: 'ஆங்கிலத்தில் சிறப்பாற்றல் உள்ளவர். அக்கால 'அறல்ஸ் ஹோல்' தபால் மூலம் ஆங்கிலக் கற்கைநெறி ஆசிரியராய் இருந்தவர். தினமும் தபாலில் வரும் பயிற்சிகளை அன்றன்றே திருத்தம் செய்து அனுப்புவார். தமிழரசுக் கட்சிப் பொருளாளராயிருந்தவர். யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் குலம் கோத்திரம் எல்லாம் சொல்ல வல்லவர். மன்னார் சைவப்பிள்ளைகள் கற்பதற்கு சித்திவிநாயகர் இந்துக்கல்லூரி என ஒரு பாடசாலை

தொடக்கப்பட்டது. இதனைக் கொழும்பு சைவமங்கையர் கழக முகாமையாளராகக் கடமையாற்றிய சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களையே முகாமையாளராகக் கொண்டு 1959 விஜயதசமி அன்று தொடக்கினார்கள். பாடசாலை

தனியார் பாடசாலையாக ஒரு நிர்வாக சபையின் கீழ் இயங்கியது. ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் புதியவர்கள். திரு.ச.வீரசிங்கம் அவர்கள் அதிபர் சேவையிலிருந்து ஓய்வுபெற்று இருந்ததால் பாடசாலையை ஒழுங்கமைப்பதற்கான பொறுப்பு அவரிடம் கொடுக்கப்பட்டது.

அவர் மிக நேர்த்தியாக பாடசாலையை ஒழுங்குபடுத்தி பெரு முயற்சி எடுத்து, 01-01-1961ல் அரசாங்கக் கல்லூரியாகப் பதிவு பெறச்செய்து, பின் புதிய அதிபரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு விலகினார். ஆனால் இந்த முயற்சி அவரது உயிருக்கே உலை வைக்கும் அளவிற்குப் போகும் என்று அவர் கருதியிருக்கவில்லை. அரசாங்கத்திடம் அப்பாடசாலையைக் கையளிப்பதற்கு திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள்

தீவிரமான முயற்சி எடுத்தார். இதனால் தமக்கு வேதன உயர்விலிருந்து இன்னும் பல அனுகூலங்கள் கிடைக்கமுடியும் என்பதால், ஆசிரியர்களும் வீரசிங்கத்தின் முயற்சிக்கு ஆதரவு தந்தனர். ஆனால் நிர்வாகசபையில் இருந்த ஒருவருக்குத் தமது ஆதிக்கம் போய்விடுமே என்ற ஆதங்கம். ஆகவே அவர் அதனை தீவிரமாக எதிர்த்தார். இந்தச் சர்ச்சை பெரும் விரோதத்திற்கு வித்திட்டது. அதன் காரணமாக ஒரு சமயம் நிர்வாக சபைக் கூட்டம் நடந்தபொழுது திரு.வீரசிங்கத்திற்கு வழங்கப்பட்ட தேனீரில் நஞ்சு கலக்கப்பட்டது. தேனீரை அருந்தத் தொடங்கிய வீரசிங்கம் அவர்கள் அதன் சுவையில் ஒரு வித்தியாசம் இருப்பதைக் கண்டு அதனை அருந்தாமலே விட்டுவிட்டார். ஆயினும் ஒரு சிறிதளவு அருந்தியமையால் அவர் உடல் நிலை பாதிக்கப்பட்டது. உடனடியாக மன்னார் வைத்திய சாலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு வைத்தியம் செய்யப்பட்டமையால் உயிர் தப்பினார். துரதிஷ்டவசமாக தேனீரை அருந்திய இன்னொருவர் உயிரிழக்க வேண்டி வந்தது. இது திரு.வீரசிங்கத்தை மனதளவில் பெரிதும் வாட்டியது, கோப்பாயைச் சேர்ந்த அந்த நண்பரது குடும்பத்தின் நிலைகண்டும் பெரிதும் வருந்திய அதிபர் வீரசிங்கம் அவர்கள் அக்குடும்பத்திற்குத் தன்னால் ஆன உதவியைத் தொடர்ந்து செய்து கொண்டு வந்தார்.’

‘சிறந்த அறிவாளி. பிரச்சினைகளுக்கு முடிவெடுப்பதில் வல்லவர். கருமங்களைப் பிற்போடாமல் உடனுக்குடன் செய்பவர். திறமையும், விவேகமும் அசாத்தியமான துணிவும் உள்ளவர். ஆண்களைத் தம்பி என்றும் பெண்களைப் பிள்ளை என்றும் அழைப்பவர். எல்லோரும் அவரை ஐயா எனவே அழைப்பார்கள். ஆங்கிலத்தில் திறமை படைத்தமை போல தமிழிலும் திறமை படைத்தவர். பழைய இதிகாச புராணங்களில், இலக்கியங்களில் திறமைசாலி. தனது இறுதிக் காலத்தில் தொல்காப்பியத்தை ஆங்கிலத்தில் எழுதிக் கொண்டிருந்தவர். பின் என்னவானதோ தெரியவில்லை’ என சைவப்புலவர் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

ஆசிரிய சங்கப்பணி:

1960ஆம் ஆண்டிலே அரசாங்கம் இலங்கை முழுவதுமுள்ள அரசு மானியம் பெற்று பாடசாலைகளை அரசுடமையாக்கியது. அதனை எதிர்த்து தமது பாடசாலைகளை கையளிக்கமாட்டோம் என

மறுத்தவர்களைப் பாடசாலைக் கட்டணம் வசூலிக்காது பாடசாலை நடத்தலாம் என அரசு சலுகை வழங்கியது. இத்தகைய கட்டுப்பாட்டிற்கு இசைய சில கிறிஸ்தவ, கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகள் மாத்திரம் தம் பாடசாலைகளை அரசிடம் கையளிக்காமல் தொடர்ந்து நடத்தின. அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதை பொதுவாக ஆசிரியர்களும் ஆசிரிய சங்கங்களும் வரவேற்றன. இதனால் ஆசிரியர்களுக்குப் பல நன்மைகள் ஏற்படலாம் என்பது அவர்களின் கணிப்பு. திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பதை மிகத் தீவிரமாக எதிர்த்தார். தனது அபிப்பிராயத்தை கூட்டங்களிலும், பத்திரிகைகளுக்கு எழுதிய கடிதங்கள் மூலமாகவும் எடுத்துக்கூற அவர் தயங்கிய தேயில்லை. பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்பதாயிருந்தால் அதற்கான பெறுமதியை பாடசாலை உரிமையாளருக்கு வழங்க வேண்டும் என்பது அவரது வாதமாக அமைந்தது.

திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் தனது கருத்தினை வெறும் சொற்களுடன் நின்றுவிடாமல் செயலிலும் காட்டுதற்கான சந்தர்ப்பமும் வாய்த்தது. வடமராட்சி சைவக் கல்விச் சங்கம் அரசு மானியத்துடன் வடஇந்து மகளிர் கல்லூரி எனும் பாடசாலை ஒன்றை நடத்தி வந்தது. அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற பொழுது இப்பாடசாலையை அரசாங்கத்திடம் கையளிக்காமல் தாமே நடத்துவதாகத் தீர்மானித்தனர். இதன் காரணமாக பாடசாலையில் ஏற்கனவே கற்பித்த ஆசிரியர்களை நீக்கிப் புதிய ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டி வந்தது. இவர்களுக்குத் தேவையான வழிகாட்டலும் தலைமைத்துவமும் வழங்கக்கூடிய கடமை உணர்வுமிக்க அதிபர் ஒருவர் அவர்களுக்குத் தேவையாக இருந்தது. திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் எவ்வித ஊதியமும் தனக்கு வேண்டாமெனக்கூறி பாடசாலையின் அதிபர் பொறுப்பை ஏற்று நடத்தினார்.

1920-1930ஆம் ஆண்டுகளிலே ஈழத்தின் பலபாகங்களில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ் மக்களிடையே சமய மறுமலர்ச்சி ஒன்று ஏற்பட்டது. ஸ்ரீலாஹி ஆறுமுக நாவலர் அவர்களே இதன் சூத்திரதாரி எனலாம். அதன் விளைவாகத் தோன்றியதே சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் (Hindu Board of Education). ஆரம்பத்தில் இதன் தலைவராக சேர் பொன்.இராமநாதன் அவர்கள் இருந்தார்கள். அவர் மறைவுக்குப் பின்னர் திரு.S.இராசரத்தினத்தின் தலைமையில்

இச்சங்கம் சைவப்பிள்ளைகளின் கல்விக்கு அளப்பரிய சேவை ஆற்றி வந்துள்ளது. திரு.இராசரத்தினத்துக்கு வலக்கரமாக இருந்தவர்கள் இருவர். திரு.வீரசிங்கம் முதன்மையானவர் என்றால் மிகையல்ல. மற்றவர் நியாயவாதி திரு.இரகுபதி அவர்கள். இச்சங்கத்தின் தீவிர முயற்சியின் காரணமாக பலபாகங்களிலும் சைவப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. நாடெங்கும் சைவப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டாலும் அவற்றில் சேவையாற்றுதற்குப் போதிய ஆசிரியர்கள் இல்லாத குறையினைப் போக்கும் நோக்கிலே முதலில் மாதகலில் ஒரு சைவ ஆசிரியர் கல்லூரி தொடங்கப்பட்டது. அதற்குத் தலைமை ஏற்று எவ்வித வேதனமும் பெறாமல் சேவை செய்தார் வீரசிங்கம் அவர்கள். ஆனால் போதிய நிதி வசதியின்மையால் அக்கல்லூரி ஒரு சில மாதங்களில் மூடப்பட்டதாக திரு.வைத்திலிங்கம் அவர்கள் வீரசிங்கம் நினைவுக் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிடுகிறார். வீரசிங்கம் அவர்கள் எடுத்த முயற்சி வீண்போகவில்லை. மீண்டும் அவரது தூண்டுதலின் பெயராலேயே சைவ ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை ஒன்று திருநெல்வேலியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு, மிகச் சிறப்புற ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி வழங்கி வந்ததை மறப்பதற்கில்லை.

புத்தார் அவரை மறந்ததில்லை:

புத்தார் சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியின் தருமகர்த்தா சபையினர், நிறுவியவரின் உறவினர்களுடன், பாடசாலை அதிபரையும், வடமாநிலக் கல்விப் பணிப்பாளரையும் உள்ளடக்கியது. நிறுவியவரின் உறவினர்களில் ஒருவரே பாடசாலை முகாமையாளராகக் கடமையாற்றி வந்தார். அமரர் வீரசிங்கம் அவர்கள் பதவியில் இருந்து ஓய்வு பெறுகையில், முகாமையாளராகக் கடமையாற்றியவர் திரு. பொன்னம்பலம் அவர்கள். அவர் திரு.வீரசிங்கம் மேல்வைத்த அன்பின் விளைவாக, பாடசாலையின் முகாமையாளராகத் திரு.வீரசிங்கத்தை நியமிக்க முன்வந்தார். தர்மகர்த்தாக்கள் சபை இதை ஏற்ற போதிலும், திரு.வீரசிங்கம் அதை ஏற்பதற்கு மறுத்துவிட்டார். அநாவசியமான கதைகள் கிளம்புவதற்கான காரணமாக, தான் இருக்கப்படாது என்ற சீரிய நோக்கமே அதற்கான காரணமாகும். ஆனால் பின்னாளில் அமரர் வீரசிங்கம் அதற்காக மிகவும் வருந்தியுள்ளதாக எழுதியுள்ளார்கள். தன்னை ஒரு குற்ற உணர்வு பீடித்தாகவும் திரு.குமாரசாமியும் தானும் ஒன்றாகச் செயற்பட்டிருந்தால் சூரியனுக்குக்கீழ் ஒரு

பெரிய ஸ்தாபனம் உருவாகியிருக்க முடியும் என்கிறார். அரசாங்கம் கொண்டுவந்த பாடசாலைப் பொறுப்பேற்கும் சட்டமுலத்தை முற்றாகவே எதிர்த்த திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் முகாமையாளராக இருந்திருந்தால் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி அரசாங்கத்திடம் கையளிக்கப்படாமல் கூடி இருந்திருக்கலாம் என்பது எனது கருத்து. பாடசாலையையே தனது வாழிடமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த குமாரசாமி அதிபருக்குக்கூட அத்தகைய எண்ணம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவருக்குப் பக்கபலமாக தர்மகர்த்தாக்கள் சபையில் எவராவது இருந்தால் தானே அவர் தனது கருத்தை முன்வைக்கலாம். சிறந்த நிர்வாகம் இருந்திருந்தால் நிறுவியவர் விட்டுப் போன சொத்துக்களை நல்ல முறையில் நிர்வகித்து, சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியை அரசாங்கத்திடம் கையளிக்காமல் தனியார் பாடசாலையாகத் தொடர்ந்து நடத்தியிருக்கலாம். அரசாங்கத்திடம் கையளிக்காத ஒரு இந்துப் பாடசாலை என்ற பெருமையும் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரிக்குக் கிடைத்திருக்கும்.

அவரை ஒரு சீழ்த்தலைச் சாத்தனார் எனலாமா?

அவர் ஆங்கிலம் பேசுகையில் ஒவ்வொரு பதமும் பதவிசாக உச்சரிக்கப்படுவதைக் காணலாம். அவர் உச்சரிப்பு அவருக்கு இருந்த சிறு கொன்னையால் (மிகச் சிறிய திக்கு வாய்) இன்னும் வலுப்பெற்றது என்கிறார் ஹாட்லிக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த திரு.பூரணம்பிள்ளை அவர்கள். தான் அழகாக உச்சரிப்பதோடு மாத்திரமல்லாமல் ஏனையவர்களும் சரியான முறையில் ஆங்கிலத்தைப் பேசவேண்டும் என்பதில் அதிகம் கவனத்தில் கொள்பவர் அமரர் வீரசிங்கம் அவர்கள். யாராவது பிழையான முறையில் உச்சரித்தால் அவர் மனம் குறுகுறுக்கும். நாகூக்காக எடுத்து அவருக்கு அதனைச் சொல்லி விடுவார். ஆங்கில உச்சரிப்பில் கைதேர்ந்தவராகவும் உலக ஆங்கில உச்சரிப்பு மன்றத்தில் அங்கம் வகித்தவராகவும் இருந்த அமரர் வீரசிங்கம் அவர்கள் ஆங்கிலம் பிழையாக உச்சரிப்பதை இலாவகமாகச் சுட்டிக்காட்டுவார் என்பதை ஹாட்லிக் கல்லூரியின் அதிபராகக் கடமையாற்றியவரும் புகழ்பெற்ற ஆங்கில ஆசிரியராகவும் இருந்த திரு.K.பூரணம்பிள்ளை அவர்கள், அமரர் வீரசிங்கம் பற்றி எழுதிய கட்டுரையில் நினைவு கூருகிறார். பேர்சியா பற்றித் தாங்கள் உரையாடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் DARIUS என்ற பெயரைத் தான் பிழையாக உச்சரித்த

போது “தம்பி அதை இப்படித் தான் உச்சரிக்க வேண்டும்” என வீரசிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்டதும் தாம் உச்சரிப்புக்கான அகராதியைப் புரட்டிப் பார்த்த பொழுது வீரசிங்கம் அவர்கள் கூறியதே சரியாக இருந்தது என்றும் எழுதியுள்ளார்கள்.

அதிபர் வீரசிங்கத்திடம் கல்விகற்ற செல்வராஜா என்பவர் வீரசிங்கம் அவர்கள் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியிலே சனி, ஞாயிறு நாட்களில் ஆசிரியர்களுக்கு உச்சரிப்புப் பற்றிய வகுப்புகள் நடத்தினார் எனக் கூறுகிறார். அமரர் வீரசிங்கம் அவர்கள் ஆங்கிலம் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கெனப் பல கையேடுகளை ஆக்கியுள்ளார். அவை ஆசிரிய உலகாலும் ஊடகங்களாலும் பெரிதும் விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளன. The Phonetics of English, Translation into English, One hundred Stories for Reproduction போன்றவை அவற்றுள் சில. அவர் மறைவதற்கு முன்னர் எழுதப்பட்ட நூல் 1978ஆம் ஆண்டிலே பிரசுரிக்கப்பட்டது.

Title:

A TRILOGY ON THE TEACHING OF ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE TO BEGINNERS

Author: S. Veerasingham (Member, International Phonetic Association)

EMERITUS PRINCIPAL, SRI SOMASKANDA COLLEGE, PUTTUR.

First Edition: 1st December 1978

மனிதாபிமானத்துக்கு மறு பெயர் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம்

அந்த நாளும் வந்திடாதோ?:

1991இல் என எண்ணுகிறேன். அவர் கனடாவிற்கு முதன் முதலாக வந்திருந்தார். அவரது மூத்த மகன் கந்தசாமி வீட்டில் தங்கியிருந்தார். பார்க்கப் போயிருந்தேன். என்னைக் கண்டதும் மலர்ச்சிடன் “வாரும் வாரும் இங்கே உட்காரும்” என்றார். எனக்கு என்னவோ போலிருந்தது. “சேர் உங்களுக்கு என்மேல் இருந்த அன்பு குறைந்து விட்டது போலத் தெரிகிறது என்றேன்.” “ஏன். ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்” என்றார். “நான்

விரும்பாத முறையான வரவேற்பு. அது முன்னிருந்த அன்னியோன் யத்தைக் காண்பிக்கவில்லையே” என்றேன். “எப்படி?” என்றார். மாணவப் பருவத்தில் மாத்திரமல்ல நான் ஆசிரியரான பின்னரும் என்னை “எடே” போட்டே அழைப்பார். அது தனியிடமாகட்டும் கும்பலாகட்டும். அவரைப் பொறுத்தமட்டிலே இடவித்தியாசத்தை அவர் என்றுமே கவனித்ததில்லை. எங்கும் அவர் சுயமாகவே விளங்குவார். நான் அதிபராகப் பதவி ஏற்றதும் அவரது விழிப்பு முறையில் ஒரு வித்தியாசம் புலப்பட்டது. எங்கு சென்றாலும் யாராவது என்னைப் பற்றி விதந்து பேசினால் அவரது உள்ளம் உவகையால் பொங்கும். மறு நாள் கட்டாயமாகப் பாடசாலைக்கு அவர் வருவார். “உன்னைப் பற்றி அவர் சொன்னார், அங்கே சொன்னார்கள் எனக் கூறுவார்.”

“வாடா” என்றது, “வா”வாகி இப்போ “வாரும்” ஆகியது தான் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. “அந்த நாளும் வந்திடாதோ?” என்றேன். சிரித்தார்.

ஹண்டி மாஸ்ரகுடன் ஏற்பட்ட தொடர்பு:

சுப்பிரமணியத்தின் பாடசாலைக் கல்வி இந்தியாவின் ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் ஆரம்பித்தது. பின்னர் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில்

தொடர்ந்தது. மேற்படிப்பிற்காக யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் சேர்ந்த சுப்பிரமணியம் பட்டப்படிப்பினை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் தொடர்ந்தார். அங்கு ஹண்டி மாஸ்ரர் ஆசிரியப் பணியில் இருந்தார். அவருடன்

அங்கு ஒரேற்றர் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட உறவு வாழ்நாள் முழுவதும் நிலைத்து நிற்கும் அளவுக்கு வலுப்பெற்றது. மிக விரைவில் ஹண்டி மாஸ்ரரின் பிரதான தளபதிகளில் ஒரேற்றர் ஒருவராகிவிட்டார். வாலிப காங்கிரசின் தூண்களில் ஒன்றாகி அதன் அத்தனை செயற்பாடுகளிலும் முழுமையாகத் தன்னை ஈடுபடுத்தினார். வகுப்புவாத அரசியல் கட்சிகள் தலைதூக்க, வாலிப காங்கிரஸ் கலைக்கப்படாமலேயே தனது முடிவைக் காணவேண்டியதாயிற்று. அதன் பின்னர் ஒரேற்றர் தீவிர அரசியலில் நாட்டம் காட்டாதபோதும், கடைசி வரை இடதுசாரிக் கொள்கைப் பற்றுடையவராகவும் நலிந்தோருக்காகக் குரல் கொடுப்பவருமாகவே வாழ்ந்தார். ஒரேற்றர் அவர்களுக்கும் ஹண்டி மாஸ்டருக்கும் இடையே ஏற்பட்ட தொடர்பு, இறுதிவரை நிலைத்ததற்குக் காரணமாக அவருடனான தொடர்பு, ஆசிரியராகத் தொடங்கி, வழிகாட்டியாக வளர்ந்து, தோழராக உயர்ந்து, நண்பராக மலர்ந்தது எனலாம்.

பட்டப்படிப்புக் கல்வியை முடித்ததும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியை விட்டு வெளியேறியவர், தொழில் என்றதும் ஆசிரியத் தொழிலையே தனது வாழ்க்கை நெறியாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். 1928ஆம் ஆண்டிலே தனது ஆரம்பப் பாடசாலையான மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் அதிபர் வீரசிங்கத்தின் தலைமையில் பணியைத் தொடங்கினார்.

மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில் சிலவருடங்கள் கடமையாற்றிய பின்னர், 1940ஆம் ஆண்டு முதல் யாழ் இந்துக் கல்லூரியிலும்

தொடர்ந்து சேவை ஆற்றிய பின்னர், நேரடியாகவே ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரியிலே 1944இல் அதிபர் பதவி கிட்டியது. அங்கு அதிபராகவிருந்த இளையதம்பி 1931இல் ஓய்வு பெற்ற பின்னர், அதிபர்களாகப் பதவி ஏற்ற திரு.V.முத்துக்குமாரு, திரு.S. ஸ்ரீனிவாசன், திரு.S.சிவபாதசந்தரம் என ஐம்பவான்கள், இது கொஞ்சம் கஷ்டமான இடம் என்று வெளியே சொல்லாமல் கொள்ளாமல் மெல்ல நழுவின பாடசாலை என்பதால், யாழ்.இந்துக் கல்லூரியின் அன்றைய அதிபர் திரு.C.குமாரசாமி அவர்கள், “போய் வா” என “வா”வில் சற்று அழுத்தியே சொல்லிவிட்டு “இங்கே உனது இடம் மூன்று மாதங்களுக்குக் காலியாக இருக்கும்” என விடைகொடுத்து அனுப்பு கையில் என்ன அனுமானித்திருப்பார் என ஊகித்துக் கொள்ளுங்கள். அவர் அங்கு போனார். தன்னம்பிக்கை ஒன்று தான் அவரது சொத்தாக இருந்தது. பலன் ஈந்தது. பாடசாலை எழுந்தது! 225 மாணவர்கள், 15 ஆசிரியர்கள், ஒரு சில வகுப்பறைகளை உள்ளடக்கிய சிறிய வளாகம் ஒன்று தான் அதிபரை வரவேற்றவை. அடுத்து என்ன நடந்தது? அற்புதம் நிகழ்ந்தது! ஆச்சரியம் விளைந்தது! 1962ஆம் ஆண்டிலே அதாவது வெறும் 18 ஆண்டுகளின் பின்னே அவர் பாடசாலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபோது ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி இலங்கையின் புகழ்பெற்ற கல்லூரிகளில் ஒன்றாக 2045 மாணவர்களுடன் துலங்கியது. வகுப்பறைகளின் எண்ணிக்கை 60ஐத் தொட்டது. ஆசிரியர்கள் எண்ணிக்கை 70ஐ எட்டியது.

“எனது முதல் வேலை பாடசாலையை நேரத்துக்கு ஆரம்பிப்பது. காலை 8:45க்கு கடவுள் ஆராதனை முடிந்து சரியாக 9:00 மணிக்கு ஆசிரியர்கள் யாபேரும் தமது வகுப்புகளில் இருக்க வேண்டும் என்பதில் கவனமாக இருந்தேன். நான் பதவி ஏற்ற மூன்றாவது நாள் காலை, வகுப்புகள் ஆரம்பித்த அரை மணித்தியாலத்தின் பின்னர் ஒருவர் வெகுசாவகாசமாக பாடசாலையுள் வந்தார். வேட்டி மடித்துச் சண்டிக்கட்டு, புத்தகங்கள் கக்கத்தில் வைத்தபடி வந்தவர் மாணவன் என்பது புரிந்தது. அவனைத் தண்டிக்க வேண்டும் என எண்ணினேன். ஆனால் சற்றுத் தயக்கமாக இருந்தது. அவனது உருவம் கொஞ்சம் கிலேசத்தை ஏற்படுத்தியது. என்னிலும் பார்க்க உயரமானவன். திடகாத்திரமான உடலமைப்பு. அவன் என்னைத் திருப்பி அடித்தால் நான் அவமானத்துடன் யாழ் இந்துக்கல்லூரியையே மீண்டும் தஞ்சம் அடைய வேண்டும். அந்த எண்ணம் ஒரு கணம்தான். என்னைச்

சுதாகரித்துக் கொண்டேன். அவன் படிகளில் ஏறிக் கொண்டிருந்தான். முருகக்கடவுள் மேல் பாரத்தைப்போட்டு, உரமாக அவன் கன்னத்தில் ஓங்கி ஒரு அறைவிட்டேன். அவன் திகைத்தான், புத்தகங்கள் யாவும் கீழே விழுந்தன. அவன் அவற்றினைப் எடுப்பதற்குக் குனிந்த போது எனது பலம் அத்தனையையும் சேர்த்து இன்னொரு அறைவிட்டேன். அவன் செய்வதறியாது மலைத்து நின்றான். வகுப்புக்கு விரைவாய் ஓடு என்றேன். அன்று மாலை சில ஆசிரியர்கள் வந்து என்னைப் பாராட்டினார்கள். நீங்கள் இங்கு ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் பிரச்சினை கொடுத்துக் கொண்டிருந்த சண்டியனை அடித்து விட்டீர்கள். இனிமேல் பாடசாலை சுமுகமாக ஓடும். உங்களுக்கு இது முதல் வெற்றி என்றார்கள். பாடசாலை அதன் பின்னர் சுமுகமாக ஓடியது மாத்திரமல்ல அந்த மாணவனுடைய நடத்தையிலும் அற்புதமான மாற்றம் ஏற்பட்டது. அவன் திருந்தினான். பாடசாலையில் மாணவர் தலைவனாகவும் நியமிக்கப்பட்டான். அவன் சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சையில் சித்தி அடைந்தான். அவனுக்குத் தபால் இலாகாவில் ஒரு வேலையும் எடுத்துக் கொடுத்தேன். அதில் அவன் முன்னேறி இறுதியில் தபால் அதிபராகப் பதவி வகித்தான்” என ஒரேற்றர் அவர்கள் தனது அதிபர் பதவியை வெற்றிகரமாக நடத்தியது பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

கந்தைய வள்ளலின் சிந்தையில் எழுந்த கல்லூரி?

ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலருடைய அறைகூவல் யாழ்ப்பாணத்தின் ஏனைய பகுதிகள் எல்லாவற்றிலும் பார்க்க, வலிகாமம் வடக்குப் பகுதியில் பாரிய விளைவினை ஏற்படுத்தியது என்ற கருத்திற்கு இடமுண்டு. ஆங்கில மொழிப் பாடசாலைகளை மிஷனரிமார்களுக்கு எதிரான இயக்கமாக முதன் முதலில் தோற்றிடுவித்தவர் சுழிபுரத்தைச் சேர்ந்த கனகரத்தினம் முதலியார் அவர்கள். 1876ஆம் ஆண்டிலே சுழிபுரத்தில் ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றினை அப்பெரு மகன் ஆரம்பித்தார். முதலியார் அவர்கள் கொஞ்சம் அரசாங்க செல்வாக்கு உடையவராக இருந்தமையால், அரசு மானியம் பெறும் உதவிப் பாடசாலையாக இதனை 1892இல் பதிவு செய்ய முடிந்தது. சுழிபுரம் இந்து ஆங்கிலப் பாடசாலை என அழைக்கப்பட்டது. இதே காலத்தில் நாவலர் அவர்களது முயற்சியால் தொடங்கப்பட்ட ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் கிறிஸ்தவ மிஷனரிப் பாடசாலைகளுடன் போட்டிபோட

முடியாமல் மூடப்பட்டன. ஆனால் முதலியார் கஷ்டப்பட்டு தொடர்ந்து நடத்தினார். அகில இலங்கையிலுமே அரசாங்க உதவியுடன் இயங்கிய முதல் இந்து ஆங்கிலப் பாடசாலை என்ற பெருமை சுழிபுரம் ஆங்கிலப் பாடசாலைக்கே உரித்தாகிறது. ஆனால் எவ்வளவு காலந்தான் அவரால் தாக்குப் பிடிக்க முடியும்? முதலியார் சாதுரியமாகச் செயற்பட்டார். பாடசாலையை இழுத்து முடுவதால் அங்கே கற்க வந்த பிள்ளைகளின் நலனைப் புறக்கணிக்காமல் பாடசாலையை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்தார். அரசாங்கம் பொறுப்பேற்ற பாடசாலை பின்னர் மகாராணி விக்ரோறியாவைக் கௌரவப்படுத்தும் முகமாக விக்ரோறியா கல்லூரி எனப் பெயர் பெற்றது.

இந்த வரிசையிலே வலிகாமம் வடக்கினிலே தனி மனிதர்களால் சிறு சிறு கால இடைவெளிகளிலே மூன்று ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1894இல் அளவெட்டியில் அருணாசலம் உடையார் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ் ஆரம்பப் பாடசாலை பின்னர் படிப்படியாக ஆங்கிலம் புகட்டும் பாடசாலையாகி அருணோதயா கல்லூரி எனப் பெயர் பெற்றது. அடுத்துத் தோன்றிய பாடசாலைதான் கந்தரோடையில் சாதனை படைத்த ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரி. மூன்றாவதாக உதயமானது தெல்லிப்பழையில் ரெயிலர் துரையப்பாப்பிள்ளையின் மகாஜனக்கல்லூரி. 1894ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் கந்தரோடையில் கந்தையா உபாத்தியாயரால் ஆங்கில தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அரசு மானியம் பெறும் பாடசாலையாக இதைப் பதிவு செய்வதற்காக தமிழ், ஆங்கிலம் என இரு பாடசாலைகளாகப் பிரித்து, 1898ஆம் ஆண்டில் கந்தரோடை ஆங்கிலப் பாடசாலை எனப் பெயரிடப்பட்டது. 1902ஆம் ஆண்டில் தான் கந்தரோடை ஆங்கிலப் பாடசாலையை அரசு மானியம் பெறும் உதவிப் பாடசாலை என அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்தார்கள். கிராமப்புறத்து ஆங்கில மோகம் கொண்ட ஏழைப்பிள்ளைகளும் இப்போ யாழ் நகர் நோக்கியோ அல்லது கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளை நோக்கியோ செல்ல வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. கந்தரோடை இருந்தது. அங்கே சென்றனர். பாடசாலையும் வளர்ந்தது. அதனால் நிறுவியருக்கு வேறு பிரச்சினை. கட்டிடம், தளபாடம், ஆய்கூடம், நூலகம் எனத் தேவைகள் அதிகரித்தன. எப்படி ஈடுகட்டுவது. அக் காலத்திலே யாழ்பாணப் பாடசாலைகளுக்கு பொன் முட்டையிடும் வாத்தாக மலேயா (இப்போதைய மலேசியாவும் சிங்கப்பூரும்)

இருந்தது. ஆகவே கந்தையா உபாத்தியாயர் அங்கு 1929ஆம் ஆண்டு சென்றார். தாராளமான உதவி கிடைத்தது. இருந்த கடனையும் கொடுத்து புதிய கட்டிடங்களும் போட்டுத் தேவையை ஈடு செய்தார். 1935ஆம் ஆண்டு பாடசாலை 3ந் தர (C Grade) பாடசாலையாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டது. பாடசாலையும் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி என பெயர் மாற்றம் பெற்றது.

1941ஆம் ஆண்டிலே அப்பாடசாலை 2ந் தரப்பாடசாலையாக மீண்டும் தரம் உயர்த்தப்பட்டது. 1944ஆம் ஆண்டிலே ஒரேற்றர் அவர்கள் அங்கே அதிபராக நியமனம் பெற்றார்.

கம்பிரமணியனின் சேவையில் உயர்ந்த கல்லூரி:

அதிபர் அங்கு சென்ற மூன்று வருடங்களிலே அதாவது 1947ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலை முதல் தரத்துக்கு உயர்ந்தது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மகுடம் வைத்தது போன்று அடுத்த பத்தாவது வருடத்தில், 1957இல் பாடசாலை அதிஉயர் தரத்தைக் (Super Grade) கண்டது. பாடசாலைகளின் பெறுபேறுகள் மற்றும் உயர்தர வகுப்புகளில் உள்ள மாணவர் தொகையை வைத்தே பாடசாலையின் தரத்தை கல்வி அமைச்சினர் நிர்ணயிப்பார்கள். 1957ஆம் ஆண்டிலே ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி தவிர யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியும், யாழ் இந்துக் கல்லூரியும் அதிஉயர் தரக் கல்லூரிகளாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டன.

காலம் மாறிவிட்டது. கண்டவர் வாயடைத்து நின்றனர். நகரம் நோக்கி கிராமத்து மாணவர் படை எடுத்த காலம் போய், நகரத்திலிருந்து நாளாந்தம் வந்து அல்லது விடுதிச்சாலையில் தங்கிக் கற்பதற்கு மாணவர் கந்தரோடை என்ற கிராமம் நோக்கிப் படையெடுத்தனர். 1944ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் 1962இல் அவர் ஓய்வு பெறும் வரை, 'வளர்ச்சி, வளர்ச்சி, வளர்ச்சி' என்றதையே வாயுரைத்தது, காது கேட்டது. 225 மாணவர்களுடன் இருந்த பாடசாலை 2250 மாணவர்களைக் கொண்ட அதியுயர் கல்லூரியாகப் பொலிவுபெற்று நின்றது. விடுதியில் மாணவர் தொகையோ 200ஐத் தாண்டிவிட்டது. மாணவர் தொகை அதிகரிக்க தேவைகளும் பெருகின. எனினும் வேண்டிய வசதிகள் யாவும் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. 75 ஆசிரியர்கள் சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். சிறந்த ஆசிரியர்களைத் தேடித்தேடி அழைத்துக்கொண்டு வந்தார். தேவையேற்பட்ட

பொழுது இந்தியா சென்று விஞ்ஞானம் கற்பிப்பதற்கான ஆசிரியர்களையும் அழைத்து வந்தார். 1950களிலே கல்லூரியிலே குறைந்தது நான்கு இந்திய ஆசிரியர்களாவது விஞ்ஞான ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் திரு. T.S. துரைராஜா எனும் இலங்கைத் தமிழர் ஷௌதிகவியல் கற்பிப்பதில் பெரும் புகழீட்டிக் கொண்டிருந்தார். ஆகவே மாணவர் நன்மை கருதி திரு. துரைராஜா அவர்களுக்கு முதலாந்தர விசேட பதவி (Special Post Grade-1) வழங்கி, ஸ்ந்தவரோதயாவிட்கு அழைத்து வந்தார். இப்பதவியே அக்காலத்தில் ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கக் கூடிய அதிஉயர் பதவியாக விளங்கியது.

கல்லூரியிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் புகுந்த மாணவர்கள், பட்டதாரிகளாகி படிப்படியாக இந்திய ஆசிரியர்களைப் பிரதியீட்டினார்கள். 1957ஆம் ஆண்டு ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் மாத்திரமல்ல, ஏனைய கல்லூரிகளிலும் இந்திய ஆசிரியர்களின் சேவை தேவையில்லாது போயிற்று. நான் அறிந்தவரையில் யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் திரு. இராமகிருஷ்ணன், மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் திரு. சாறி மற்றும் மகாஜனக் கல்லூரியில் திரு. வாரியர் ஆகியோரே மேலும் சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்து கடமையாற்றிய வர்கள். திரு. சாறி அவர்கள் இங்கேயே மணம் முடித்து இந்நாட்ட வராகிவிட்டார்.

கல்வியில் மாத்திரமல்லாமல் விளையாட்டுத்துறை, கலைத் துறையிலும் சாதனை மேல் சாதனை புரிந்தது ஸ்கந்தா! 1961ஆம் ஆண்டிலே 50 மணவர்கள் பல்கலைக் கழகம் புகுந்தனர். இது அகில இலங்கையிலும் மூன்றாவது இடம்பெற்றதுடன், யாழ்ப்பாணத்தில் முதலாவது இடமும் பெற்றது என்பது பெருமைப்படவேண்டிய செய்தி. இவையாவும் ஒரு தனிமனித சாதனையா? நிச்சயமாக இல்லை! அது ஒரு அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றிய குழுவொன்றின் சாதனை! ஆனால் “இதனை இவன் முடிக்குமென்றாய்ந்து அதனை அவன் கண் விட்டு” பெரும் பேறு கண்ட “எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எய்திய அந்தத் திண்ணியர்” மீகாமனாக இருந்து சவள் வலித்தமை யால் தான் சாத்தியமாயிற்று. அவர் எப்படிப்பட்டவர். அதிபரது 90 அகவை பூர்த்தியின் போது கவிநாயகர் கலாநிதி கந்தவனம் பாடிய வாழ்த்தில் ஒரு பகுதி இங்கே உள்ளது.

“எத்தனை கோளைகள் ஏழைகளை
வித்தகராக்கி விளங்க வைத்தாய்
எத்தனை எத்தனை சூரியர்கள்
எத்தனை எத்தனை சந்திரர்கள்
கதியற் றார்க்குக் கைகொடுத்தாய்
மதியில் லார்க்கும் மனம் கொடுத்தாய்
அதட்டி அணைக்கும் அமுத மலை
எதற்கும் கிறுங்கா இமயமலை”.

1924ஆம் ஆண்டு. அப்போ அவருக்கோ வயது 24. ஹண்டி மாஸ்டரின் தோழமையில் அரசியல் பிரவேச ஆரம்பம். மாணவர் காங்கரஸ் எனும் இடதுசாரிக் கோட்பாடுகளுடன் கூடிய அமைப்பு.

பின்னர் அரசியல்வாதிகளால் முன் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட சித்தாந்தங்களாகக் கருதப்பட்ட தாய்மொழிக் கல்வி, சாதிமத பேதமற்ற ஏற்றமிகு சமுதாயம், ஆலயப் பிரவேசம், சமபந்தி போசனம் என்றவை அன்றைய சமூக அமைப்பிலே கண்டனத்துக்குரிய சித்தாந்தங்களே. சேர் பொன்.இராமநாதன் போன்ற கல்விமாண்கள் கூட சாதிசமயமற்ற

சமுதாயம் ஒன்றினை வரவேற்காதபோது, மாணவர் காங்கிரஸ் அதைக் கடைப்பிடித்ததுடன் நில்லாது, மகாத்மகாந்தி, தீரர் சத்தியமூர்த்தி போன்றோரையும் அழைத்துப் பேசவைத்து மக்கள் மனதிலே புதிய உணர்வுகளைப் புகுத்த முனைந்தது. ஒரேற்றார் அவர்கள் இதில் முன்னின்று உழைத்ததோடு, ஸ்கந்தாவில் சிறுபான்மை மாணவர்களைச் சேர்த்ததோடல்லாமல், விடுதிச்சாலை யிலும் தங்க வைத்தார். மாணவர் மனதில் சமத்துவத்தின் கண்ணி யத்தை, அது பேணப்பட வேண்டியதன் தார்மீகத்தை எடுத்துரைத்து மாணவர்கள் மனதில் படிய வைத்தார்.

ஹண்டி மாஸ்டர் அவர்கள் தனது சமதர்மக் கோட்பாட்டினை முன்வைத்து பாராளுமன்றத் தேர்தலில் போட்டியிட்ட போது அதிபர் அவர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று வாக்குச் சேகரித்தார். சில இடங்க ளுக்கு நானும் இவ்விருவருடனும் நடந்து சென்றுள்ளேன், அது

மறக்கமுடியாத இன்ப அனுபவம். ஹண்டி மாஸ்டர் ஆசிரியர் சங்கத் தேர்தல்களிலும் போட்டியிட்டபோது அவருக்கு உறுதுணையாக ஒரேற்றர் நின்றார். நான் அறிந்த வரையிலே அதிபர் அவர்கள் தொழிற் சங்கங்களிலே வடமாகாணத்திலும் அகில இலங்கை மட்டத்திலும் தலைவர், உபதலைவர் பதவிகளிலே அமர்ந்து அளப்பரிய சேவைகள் ஆற்றியுள்ளார். ஆனால் பாராளுமன்றத் தேர்தல்களிலே பங்கு பற்றுவதில் அவ்வளவாக நாட்டம் உடையவராக இருந்ததில்லை. பதவிகளிலே அவ்வளவாகப் பற்றுடையவராக வாழ்ந்ததில்லை.

எனது மாணவன் சபேசன் இலண்டனில் வாழ்கிறான். அதிக இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவன். சிலவருடங்கள் 'பனிமலர்' எனும் இலக்கியத்தரம் வாய்ந்த சஞ்சிகை ஒன்றினை இலண்டனில் நடத்தி வந்தான். தொடர்ந்து கைப்பொருளினை இழந்து நஷ்டப்பட விரும்பாமையால் அதனை நிறுத்திவிட்டான். அதிபர் அவர்கள் இலண்டன் மாநகரம் சென்றிருந்தபோது அவரை செவ்வி கண்டு பனிமலர் சஞ்சிகையில் பிரசுரித்தான். அவர் மறைந்த சமயத்தில் அந்தச் செவ்வியினை ஒரு சிற்றேடாகப் பிரசுரித்து வழங்கியுள்ளான்.

அதிபர் அவர்கள் அச்செவ்வியில் பல விடயங்கள் பற்றிப் பேசியுள்ளார். அதில் சிறுபான்மை மாணவர்களைப் பாடசாலையில் சேர்ப்பதற்கான முயற்சிகள் பற்றிக் கூறியுள்ளார். அதனைக் கீழே தந்துள்ளேன்.

பாடசாலையில் சமரசம் கொண்டு வந்தார்:

ஒரேற்றர் அவர்களை அதிபராக நியமிப்பதற்கு முன்னர், நேர்முகச் செவ்வி ஒன்று ஸ்கந்தவரோதயாவின் நிறுவனரும் அப்போதைய முகாமையாளருமான கந்தையா உபாத்தியாயரால் நடத்தப்பட்டது. ஒரேற்றருடைய மிக நெருங்கிய நண்பரான ஹண்டி அவர்களும் அப்போது உடனிருந்தார்கள். "கந்தையா உபாத்தியாயர் அவர்கள் சமயமரபுக் கோட்பாடுகளையும் சமூகபழமை வாதத்தையும் பேணுகின்ற கனவான். ஒரேற்றர் அவர்களுடைய முற்போக்குவாதம் உலகறிந்தது. ஆகவே கந்தையா உபாத்தியாயருக்கு மனதளவிலே ஒரு பயம் நிலவியது. இவரை அதிபராக நியமித்தால் பாடசாலையில் தனது முற்போக்குக் கொள்கைகளைப் பிரகடனப்படுத்தி இக்கட்டுக்களில் தள்ளி விடுவாரோ என்ற ஐயம் இருந்தது. ஆகவே மெல்ல என்னிடம் அமைதியாக புதிய அதிபர்

பாடசாலையில் ஹரிசனப் பிள்ளைகளைச் சேர்த்து அதன் காரணமாக எல்லோருக்கும் தலையிடி ஏற்படுத்தி விடுவாரோ என வினாவினார். நானும் ஒறேற்றரும் இதுபற்றி தனியாகப் பேசினோம். பாடசாலை அதிபர் பதவி வேண்டும் என்றாலும் எமது கொள்கையை அதற்காகத் தியாகம் செய்வதற்கு நாங்கள் தயாராயில்லை. இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்த நாங்கள் கந்தையா உபாத்தியாயரிடம் எந்தவிதமான பாரிய மாற்றத்தையும் பாடசாலையில் செய்வதாயின் கந்தையா உபாத்தியாயரின் ஆசீர்வாதத்துடனேயே செய்வோம் என உறுதி கூறினோம். அவருக்கு அது திருப்தியைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். ஆனால் காலம் மாறியது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்துடைய விழுமியங்கள் விரைவாகவே புதிய உத்வேகத்துடன் மாற முனைந்தன. ஆகவே ஒறேற்றர் அவர்களால் பெருந்தொகையான ஹரிஜன மாணவர்களை உபாத்தியாயரின் அசீர்வாதத்துடன் பாடசாலையில் சேர்க்க முடிந்தது” என ஹண்டி அவர்கள் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். எப்படி நடந்தது? அதற்காக அவர் கையாண்ட யுக்தி எத்தகையது என ஒறேற்றர் அவர்கள் பனிமலருக்குக் கொடுத்த செவ்வியில் விளக்கியுள்ளார்கள்.

“ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரிக்கு நான் அதிபராகப் போனபோது, எந்தவொரு தாழ்த்தப்பட்ட மாணவனும் அங்கு கல்வி கற்கவில்லை. இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் ஸ்கந்தாவின் முகாமையாளரான Dr. சுப்பிரமணியம் அவர்களிடம் “நான் அவர்களைக் கல்லூரியில் அனுமதிக்கப் போகிறேன். இனியும் அனுமதிக்காமல் இருப்பது நல்லதல்ல” என்று சொன்னேன். அவருக்கு நல்ல சந்தோசம் ஏனென்றால் இரண்டு வருடத்தில் பள்ளிக்கூடம் நல்லா எழும்பிட்டுது. நாலாம் வகுப்பிற்கு அனுமதிப் பரீட்சை வைத்து அதில் தேறும் எவரையும் எடுப்போம் என்று சொன்னேன். அவரும் “ஓம்” என்றார். நிறுவனரான கந்தையா மாஸ்டரைப் போய்க்கேட்டபோது “நீ இன்னமும் அனுமதிக்கவில்லையா” என்று கேட்டார்.

ஒறேற்றர் அவர்கள் தனது நியமனத்தின் போது எந்த ஒரு பாரிய மாற்றத்தினைக் கொண்டு வருவதாயினும் அதனை கந்தையா உபாத்தியாயருடைய ஆசீர்வாதத்துடன் தான் செய்வேன் எனக்கூறிச் சென்றார். அதை இப்பொழுது செயலில் காட்டி உபாத்தியாயரின் கணிப்பில் மிகஉயர்ந்து நின்றார்.

“தேர்வுகளை நடத்தினேன். ஒரு தாழ்த்தப்பட்ட மாணவனும் பாசாகேல்லை. சோதிச்ச ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் பழைய ஆசிரியர்கள். பொடியன்களின் பெயர்களிலிருந்து ‘கந்தன், பூதன்’ என்று இருந்த எல்லாரையும் பெயிலாக்கிப் போட்டார்கள். எனக்கு விசயம் விளங்கியது. அடுத்த வருசம் இளம் ஆசிரியர்களை நியமித்து அவர்களைத்தான் சோதனையை நடத்தச்சொன்னேன். அவர்களில் ஒருவர்தான் N.S.கந்தையா. இப்படித்தான் சோதனை மூலம் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களை அனுமதித்தோம்.”

“பின்னர் விடுதியிலும் இம்மாணவர்களை அனுமதித்தேன். அப்போது ஒரு மாணவனின் பெட்டியைக் கொண்டு போய்க் கிணற்றில் போட்டு விட்டார்கள். நான் விடுதி மாணவர்களைக் கூப்பிட்டு, “யார் இதைச் செய்தது என்று எனக்கு நல்லாத் தெரியும் ஆகவே என்னிடம் நீங்கள் யார் செய்தது என்று ஒத்துக்கொள்ளத் தேவையில்லை. ஆனால் அவனுடைய பெட்டியை எடுத்து, உடுப்புக் களைக் காயவைத்து இருந்த மாதிரி வைக்க வேண்டும்” என்று சொன்னேன். அவர்கள் அப்படியே செய்தார்கள்.”

N.S.கந்தையா அவர்கள் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி. இவர் தான் நீண்ட காலமாக இலண்டனில் TAMIL TIMES எனும் சஞ்சிகையை நடத்தி வந்தவர். நிறுவனர் கந்தையா உபாத்தியாயர் 1952ஆம் ஆண்டிலே காலமானார். தனது மரணப் படுக்கையில் இருந்தபடியே ஒரேற்றர் அவர்களை அழைத்த நிறுவனர், பாடசாலையை எவ்வளவு நேசித்தார் என்பதை அவர் ஒரேற்றரிடம் கொடுத்த இறுதி வாசகத்திலிருந்து புலனாகும். ஒரேற்றர் அவர்கள் அதனைத் தந்துள்ளார்கள். கண்ணீர் நிரம்பிய கண்களுடன் என்னை நோக்கியவர், “இப்பாடசாலை ஏறக்குறைய ஐம்பது வருடங்களாக எனது உயிர்மூச்சாக இருந்து வந்துள்ளது. ஒரு நேசத்துக்குரிய தாய் தனது அன்புக் குழந்தையை எத்தனை நேசமுடன் பராமரிப்பாரோ அதனிலும் பன்மடங்கு வாஞ்சையுடனும் கரிசனத்துடனும் இந்தப் பாடசாலையை வளர்த்தெடுத்தேன். இப்போ நான் போகவேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. எனவே, நீ இதனைப் பொறுப்பெடுத்து என்னைப் போன்று பராமரிப்பாய் என்ற அசாத்திய நம்பிக்கையுடன் இப்பாடசாலையை உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன்” என்றார். அவரது நம்பிக்கையை ஒரேற்றர் தெய்வ வாக்காக எடுத்து உழைத்தார். உழைப்பின் வெற்றி பற்றி உலகறியும்.

மனிதாபிமானம் அவர் வாழ்க்கை நெறி:

ஒரேற்றர் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றதும் பாடசாலையின் மாணவர் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததென்றோம். எப்படி? கிராமத்திலிருந்து உயர்கல்விக்காக யாழ் நகர் நோக்கிப் படை எடுத்த மாணவர்கள் இப்போது கந்தரோடையை நோக்கிப் படை எடுத்தனர். நிலைமை மேலும் தலைகீழாகியது. பட்டணத்திலிருந்து உயர்கல்விக்காகக் கிராமத்தை நோக்கி வந்தோர் இன்னொரு சாரார். தீவ்ப்பகுதிகள் மற்றும் மலையகத்தில் இருந்து வந்தோர்கள் விடுதிச்சாலையை நோக்கினார்கள். இவர்கள் மாத்திரமா? இன்னொரு சாராருக்கும் கந்தரோடை தஞ்சம் கொடுத்தது. அதிபரின் மனிதாபிமானம் அதற்கு இடமளித்தது. பேராசிரியர் ந.சண்முகரத்தினம் அவர்கள் நோர்வே பல்கலைக் கழகத்தில் உயிரியல் விஞ்ஞானத்துறைப் பேராசிரியர். அவர் எனது வேண்டுகோளுக்காக எழுதிய கட்டுரையினை அப்படியே இங்கே தந்துள்ளேன்.

ஒரு கல்விமான் கொடுத்த சந்தர்ப்பம்:

1958இன் பிற்பகுதி. எனது கிராமமாகிய சுதுமலையிலிருந்து கன்னாகத்தில் அமைந்துள்ள ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியை நோக்கி சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருக்கிறேன். எனது சட்டைப் பைக்குள் ஒரு கடிதம். அந்தக் கடிதத்துடன் ஸ்கந்தாவின் தலைமை ஆசிரியர் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியத்தைக் காணவேண்டும். அவரைப் பொது இடங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். அவரைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் இதற்கு முன் நேரில் சந்தித்ததில்லை. சைக்கிளை ஓட்டியபடி எனது நிலைமை பற்றியும் என்னை எப்படி ஒரேற்றர் எடைபோடுவாரோ என்பது பற்றியும் சிந்தித்த வண்ணமிருக்கிறேன். எனது சித்தப்பா கொடுத்த கடிதம் நிச்சயமாக உதவியாக இருக்கும் என எனக்கு நானே நம்பிக்கையூட்ட முயற்சிக்கிறேன். ஒரு வார்த்தையில் சொன்னால் நான் அப்போது ஒரு "Drop out". அதாவது பள்ளிக்கூடம் செல்வதை நானாகவே நிறுத்திக் கொண்ட குழப்பமடைந்த ஒரு இளைஞன்.

யாழ்.இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று வந்தேன். எனக்கு அந்தக் கல்லூரியில் அனுமதி கிடைத்த போது எனது பெற்றோரும் மற்றும் உறவினரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். சிரேஷ்ட தரம் வரை

எனது கல்வி நன்றாகவே சென்றது. ஆனால் அந்த வகுப்பிற்குப் பின் பள்ளிக்கூடப் படிப்பில் ஆர்வம் இழந்தேன். எனது பெறுபேறுகள் என் குடும்பத்திற்கும் எனது பழைய ஆசிரியர்களுக்கும் ஆச்சரியத்தையும் ஏமாற்றத்தையுமே கொடுத்தன. இந்த நிலையில் நான் சுயமாகவே பள்ளிக்குச் செல்வதை நிறுத்திவிட்டேன். ஆரம்பத்தில் இது என் பெற்றோருக்குத் தெரியாது. பின்னர் அதை அறிந்த போது அவர்களின் ஏமாற்றம் அதிகமாகியது. நான் அந்தக் காலகட்டத்தில் பகுத்தறிவு வாதம் பற்றிய நூல்களாலும் இடதுசாரி வெளியீடுகளாலும் கவரப்பட்டேன். இதனால் நான் பயனடைந்தேன். அது ஒரு நீண்ட கதை. அதை முற்றாக இங்கு சொல்வது எனது நோக்கமல்ல. முக்கியமான கேள்வி என்னவென்றால் நான் எனது கல்வியை எப்படி மீண்டும் தொடர்வது என்பதே. 1958இன் முற்பகுதியில் எனது தந்தையார் திடீரென மரணமடைந்தார். ஆசிரியராக இருந்த அவர், கல்வியின் முக்கியத்துவம் பற்றி அடிக்கடி அவருக்குரிய அமைதியான தொனியில் எனக்கு நினைவுட்டினார். அந்த இழப்பே என்னை மீண்டும் கல்வியை ஆரம்பிக்க நிர்ப்பந்தித்தது எனலாம்.

எகந்தாவின் வளாகத்தின் முற்பகுதியில் தலைமை ஆசிரியரின் அலுவலகம் இருந்தது. சைக்கிளை ஓரிடத்தில் நிறுத்திவிட்டு சித்தப்பா கொடுத்த கடிதத்தைக் கையில் பிடித்தபடி தலைமை ஆசிரியரின் அலுவலகத்தை நோக்கி நடக்கிறேன். அலுவலகம் திறந்திருந்தது. அதற்கு முன் தேசிய உடையில் மூக்குக்கண்ணாடியணிந்த ஒருவர் வலது கையில் ஒரு மெல்லிய பிரம்புடன் நிற்கிறார். திடமான முகபாவம். அவர்தான் ஒரேற்றர் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் நான் பொது இடங்களில் பார்த்த ஒரேற்றருக்கும் இப்போது பார்க்கும் ஒரேற்றருக்குமிடையே சில வேறுபாடு. பொது இடங்களில் அவரைக் கையில் பிரம்புடனும் அந்த முகபாவத்துடனும் கண்டதில்லை. தயங்கியபடி அவரை நோக்கிச் செல்கிறேன். “Good Morning” என்று கூறியபடி எனது கையிலிருந்த கடிதத்தை நீட்டுகிறேன். “Who are you?” என்று கேட்டபடி பதிலுக்காகக் காத்திருக்காது கடிதத்தைப் பெற்றுத் திறந்து வாசிக்கிறார். வாசித்த பின் என்னை அலுவலகத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றார். அவரது ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். என்னைப் பார்த்தபடி அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் இன்றும் நன்றாக நினைவில் நிற்கின்றன. இதற்குக் காரணம் அவற்றைப் பல தடவைகள் நான் நினைவு கூர்ந்தமையே. எனது பாட்டனார் உட்பட என்

குடும்பத்தவர்களைத் தனக்கு நன்கு தெரியும் என்றும் எனது சிறிய தந்தையர் மூவரும் தனது பழைய மாணவர்கள் எனவும் கூறிய அவர், “உன் படிப்பைக் குழப்பி விட்டாய், உன் போன்ற இளைஞர்கள் பலர் தமது உள்ளார்ந்த ஆற்றலை வெளிக் கொண்டு வரும் வழி தெரியாது குழம்பித் திரிகிறார்கள். உனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஸ்கந்தா தருகிறது. அதைப் பயன்படுத்தி ஒரு மனிதனாக வர முயற்சி” எனக் கூறினார். பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்திலேயே பேசினார்.

அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அவர் கொடுத்திராவிடின் எனது எதிர் காலம் எப்படி அமைந்திருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் குழம்பியிருந்த எனது கல்வியைத் தொடர அந்தச் சந்தர்ப்பம் உதவியது எனலாம். ஒரு இடைவெளிக்குப் பின் கல்வியைத் தொடர் வதில் சில ஆரம்பப் பிரச்சினைகள் உன்டென்பதையும் அநுபவரீதியாக உணர்ந்தேன். ஸ்கந்தாவில் என்னுடன் கல்விகற்ற சகமாணவர்களுக்கு எனது பின்னணியைத் தெரிந்திருக்கக் காரணமில்லை. அவர்களில் பலர் சிறந்த மாணவர்கள் என்பதையும் கண்டேன். நமது ஆசிரியர்கள் அனைவரும் மிகவும் திறமைக்கவர்களாக இருந்தார்கள். ஸ்கந்தாவிலிருந்து நான் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம் புகுந்தபோது, முழு இலங்கையிலுமே மிக அதிகப்படியான மாணவர்களைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுமதி பெறவைத்த கல்லூரியாக ஸ்கந்தா திகழ்ந்தது.

அப்போது 1959 - 1962 காலத்தில் இலங்கையில் தலைசிறந்த பள்ளிக்கூடங்களில் ஒன்றாக ஸ்கந்தா விளங்கியது. ஒரேற்றர் தலைமை ஆசிரியராகப் பதவியேற்ற போது அது ஒரு சிறிய கல்விக் கூடமாக மட்டுமின்றி ‘உயர்ந்தசாதி’ மாணவர்களை மட்டுமே கொண்டிருந்தது. ஒரேற்றர் ஸ்கந்தாவை சாதித் தடையற்ற ஒரு கல்விக் கூடமாகத் திறந்து வைத்தார். திறமைமிகு ஆசிரியர்களைத் தேடித் தேடி நியமித்தார். முற்போக்குச் சிந்தனை கொண்ட ஆசிரியர்களுக்கு இடமளித்தார். அவர் இளைப்பாறுமுன் ஸ்கந்தா ஒரு Super Grade கல்விக் கூடமாக கல்வி அமைச்சினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஒரேற்றர் ஒரு கல்விமான் மாத்திரமல்ல. இளமைக்காலத்தில் யாழ்ப்பாண இளைஞர் காங்கிரசில் இயங்கியவர். காலனித்துவ எதிர்ப்பு அரசியலில் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஸ்கந்தாவில் அவர் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் அவரது பரந்த முற்போக்குச் சிந்தனையினால் உந்தப்பட்டவை.

நான் பல்கலைக்கழகம் புகுந்த பின்னர் மாணவர் இயக்கத்தில் பங்குபற்றினேன். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியைச் சார்ந்த சோசலிச மாணவர் அமைப்பில் என் போன்ற பலர் அங்கத்தவர்களாயிருந்தோம். யாழ் இந்துக்கல்லூரி மாணவனாக இருந்த போது பிரபல கம்யூனிஸ்டான கார்த்திக்கேசன் அவர்களின் கருத்துக்களால் கவரப்பட்ட பல இளைஞர்களில் நானும் ஒருவன். அவருடைய அறிவினதும் ஆளு மையினதும் செல்வாக்கினால் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் ஆதரவாளரானோம். ஸ்கந்தாவில் வி.பொன்னம்பலம் மாஸ்டர் மாணவர் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த காலம் அது. நான் அப்போது விஞ்ஞானத் துறை மாணவனாக இருந்த போதிலும் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதர வாளன் என்ற காரணத்தினால் பொன்னம்பலம் மாஸ்டரின் பழக்கம் கிடைத்தது. அத்துடன் அவர் விஞ்ஞானப் பிரிவு பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்பு மாணவர்களுக்கு, பொது அறிவு எனும் வகுப்பினை நடத்தி வந்தார். இதுவும் நான் ஸ்கந்தாவில் மாணவனாக இருந்த போது பயனுள்ள ஒரு வகுப்பாக இருந்தது. ஒரேற்றரைப் பற்றிச் சொல்ல வந்தவன் இவற்றை எல்லாம் சொல்வதற்குக் காரணம் உண்டு.

1965இல் நான் பேராதனை விவசாயபீடத்தின் இறுதி ஆண்டு மாணவனாக இருந்தபோது, பல்கலைக்கழக மாணவர் சங்கத்தின் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன். அந்த ஆண்டு பன்னிரண்டாம் மாதம் மாணவர் சங்கத்தின் தலைமையில் ஒரு போராட்டம் இடம் பெற்றது. இதன்போது பல்கலைக்கழக நிர்வாகம் விஞ்ஞான பீடத்தின் உயிரியல் பகுதி முன் கூடியிருந்த மாணவர்களை வெளியேற்றி, மாணவர் போராட்டத்தை முறியடிக்கும் நோக்கில் பொலிசை வர வழைத்தது. பேராதனை வாளாகத்துக்குள் வந்த பொலிசாருக்கும் மாணவர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்ட மோதலின் விளைவாகப் பல்கலைக்கழகம் தற்காலிகமாக மூடப்பட்டதுடன் நானும் வேறு சில மாணவ தலைவர்களும் தற்காலிகமாகப் பல்கலைக்கழகத்தி லிருந்து நீக்கப்பட்டோம். இந்தச் செய்தி நாடு பூராவும் ஊடகங்களுக் கூடாகப் பரவியது. பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு பிணையில் விடுவிக்கப்பட்ட நான் யாழ் சென்றேன். ஊரில் உறவினர்கள் நண்பர்கள் பலர் என்னைக் காரசாரமாக விமர்சித்தார்கள். இடதுசாரி அரசியலில் ஈடுபட்டு என் எதிர்காலத்தைப் பாழடித்துவிட்டேன் எனக்கூறி வருத்தப்பட்டார்கள். நான் உற்சாகமிழந்திருந்த வேளை

அது. அப்போது ஒரேற்றரிடமிருந்து தன்னை உடனே வந்து பார்க்கும் படி ஒரு செய்தி வந்தது. கட்டுடையில் இருந்த அவர் வீட்டிற்கு எனது நண்பன் ஒருவனுடன் சென்றேன். அன்புடன் என்னை வரவேற்று உபசரித்த ஒரேற்றர் எனக்கு மிக உற்சாகம் தரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். “இப்போது இங்குள்ள உனது உறவினர்கள், அயலவர்கள், நீ தவறிழைத்து விட்டாய் என்றும் எதிர்காலத்தை பாழடித்து விட்டாய் என்றும் சொல்வார்கள். உனக்குப் பல்கலைக்கழகப் பட்டம் கிடைக்காது போய்விடும் என்ற பயம் அவர்களுக்கு. நீ சிறைசெல்ல நேரிடலாம் என்ற பயம் அவர்களுக்கு. ஆனால் இப்போது தான் நீ திடமாக இருக்க வேண்டும். பேராதனையில் நடந்தவற்றையெல்லாம் நன்கு அறிந்துள்ளேன். உனக்கு நீதி கிடைக்கும். நீ ஸ்கந்தாவின் பழையமாணவன் என்பதில் பெருமையடைகிறேன்.” என்றார். இது 1966இன் முதற்பகுதியில் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சி. அப்போது எனக்கு ஆறுதலையும் தெம்பையும் கொடுத்த ஒரேற்றரை மறக்க முடியாது. இடம்பெற்ற உரையாடலில் அவர் யாழ்ப்பாண தமிழ் சமூகத்தின் தன்மைகள் பற்றியும் விமர்சித்தார். ஒரு வருட தடைக்குப்பின் எனது பட்டப்படிப்பினை தொடர்ந்தேன். வருடங்கள் சென்றன. படிப்படியாக நான் சமூக விஞ்ஞானத் துறைக்குள் சென்றுவிட்டேன். நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகு ஒரேற்றரிடமிருந்து ஒரு கடிதம் 14-11-89 எனத் தேதியிடப்பட்டு, எனக்கு வந்தது. கொழும்பு பம்பலப் பிட்டியில் அவர் தங்கியிருந்தபோது எழுதப்பட்ட கடிதம் அது.

இலங்கைப் பத்திரிகை The Islandல் வெளியான எனது கட்டுரையைப் படித்தபின் எழுதிய கடிதம் அது. 1989இன் ஆறாம் மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நான் கழித்த ஏழு நாட்களின்போது நான் கண்டவை கேட்டவை அநுபவித்தவை பற்றிய ஒரு கட்டுரை அது. அப்போது இந்திய அமைதிப்படை (IPKF) வடக்கிலும் கிழக்கிலும் இருந்தது. ஒல்லாந்து நிறுவனம் ஒன்றின் வேண்டுகோளில் அவர்கள் உதவி வழங்கி வந்த ஒரு கிராமிய கடன் திட்டத்தை மதிப்பீடு செய்யும் ஆலோசகராக யாழ் சென்றேன். அங்கு எனது தொழிலைச் செய்யும் போது பலவற்றைக் கண்டேன், கேட்டேன், அநுபவித்தேன். இவைபற்றித் தினமும் குறிப்புக்களை எழுதி வைத்திருந்தேன். அவற்றைக் கொண்ட ஒரு நீண்ட கட்டுரையை The Island பகுதி பகுதியாகப் பிரசுரித்தது. நான் அப்போது நோர்வேயில் வாழ்ந்து நோர்வேயிய விவசாயப் பல்கலைக்கழகத்தில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தேன்.

கட்டுரையைப் படித்த ஒரேற்றர் எப்படியோ எனது நோர்வேஜிய வீட்டு விலாசத்தை எடுத்து சரியான முகவரிக்குத் தனது கடிதத்தை அனுப்பி வைத்தார். அந்தக் கடிதம் எனக்கு பரம திருப்தியைக் கொடுத்தது என்பேன். கொழும்பு செல்லுமுன் தான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்ததாகவும், நான் விவரித்த யாழ் நிலைமைகள் முற்றிலும் சரியானவை என்றும், என்னைச் சந்திக்க முடிந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாய் இருந்திருக்கும் என்றும் எழுதியிருந்தார். நமது சமூகத்தைப் பிடித்துள்ள துப்பாக்கிக் கலாச்சாரம் பற்றியும் கொடூரமாக்கல் பற்றியும் நான் கூறிய கருத்துக்களுடன் தான் ஒத்துப்போவதாகவும் அந்த கொடூரமயமாக்கல் தான் நமது சமூகத்தின் மிகப் பெரிய துன்பியல் (greatest tragedy) என்றும் எழுதியிருந்தார்.

அந்தக் கடிதத்தை எழுதும் போது அவர் 87 வயதைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தார், அவர் கை எழுத்தும் கருத்தாளமும் என்றும் போல் தெளிவாகவே இருந்தன. இங்கு நான் ஒரேற்றர் பற்றிய எனது தனிப்பட்ட அனுபவத்திற்கு முதலிடம் கொடுத்துள்ளேன். அந்த வகையில் நான் கண்ட ஒரேற்றர் ஒரு கல்விமான், பரந்த சிந்தனை யாளன், சமூகசேவகன் மட்டுமல்ல ஒரு கருணை உள்ளம் கொண்ட மனிதனும் கூட. அவர் எனக்குக் கொடுத்த சந்தர்ப்பத்திற்காக அவருக்கு என்றுமே எனது மனமார்ந்த நன்றி.

Prof. N. Shanmugaratnam Ph.D

Professor of Development studies

Head of research

Department of International Environment and Development Studies

Norwegian university of life sciences (UMB)

Aas, Norway.

இப்படியாக அவர் புகழ்பாடுவோர் எண்ணில் அடங்கார். அவர் மனிதாபிமானம், “நீ பாடசாலைக் கல்விக்குத் தகுதியில்லை வெளியே போ” என அதிபர்களால் விரட்டப்பட்ட பலருக்குத் தஞ்சம் கொடுத்தது. அவர்களை நன்நிலை அடைவதற்கு வழிவகுத்தது, பலருக்கு அவரே முன்னின்று வேலைகூடத் தேடிக்கொடுத்து வாழ வழிகாட்டி வைத்தார். ஏன்? நடத்தையில் சற்றுப் பிறழ்ந்தவன் திருந்தி வாழ்வதற்கு இடமில்லையா. அவனுக்கு மேலும் ஒரு

சந்தர்ப்பத்தினைக் கொடுத்து அவனை நல்வழியில் செல்ல வைப்பது ஒரு பாரிய சமூகத் தொண்டு என ஒழைந்ரர் அவர்கள் கருதினார்கள். செயற்படுத்தினார்கள். வெற்றியும் கண்டார்கள்.

ஆசிரியர்களுடன் அவர் உறவு பாசம் நிறைந்தது:

பாடசாலை நிர்வாகமென்பது சுலபமானது அல்ல. அங்கே உள்ள ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் கடமை உணர்வு உடையவர்களாக இருப்பார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது. அதோடு மாத்திரமல்லாமல் வெவ்வேறு அரசியல் சித்தாந்தம் உடையோரும் ஒரே பாடசாலையில் ஆசிரியப்பணி ஆற்றுவார்கள். ஆகவே அதிபருக்கும் ஆசிரியருக்கும் முரண்பாடுகள் ஏற்பட நிறையவே வாய்ப்புண்டு. ஸ்கந்தா அதற்கு விதிவிலக்காக அமைய முடியாது. ஸ்கந்தாவில் அப்படியாக அதிபருடன் முரண்பாடு கொண்ட சிலர் பாடசாலையை விட்டு வெளியேறி வேறு இடங்கள் சென்று அங்கே பிரச்சினைக்குட்பட்டு மீண்டும் ஒழைந்ரரை நாடி வந்தபோது அவர்களை இன்முகத்துடன் ஒரு விதமான காழ்ப்பு உணர்ச்சியும் காட்டாது ஆசிரியர்களாக ஏற்ற பண்பு அவருக்கே உரியது. அவர்களுக்கு பதவி வழங்க மறுத்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த நல்ல இதயம் அதற்கு இடம் கொடுக்கவில்லை. அதே சமயம் வேறு சில அதிபர்கள் சில ஆசிரியர்களைப் பழிவாங்கிய நிகழ்ச்சிகளும் உலகறிந்ததே. 1960ஆம் ஆண்டிலே சகல பாடசாலைகளையும் அரசு பெறுப்பேற்ற போது அதற்கு ஆதரவு கொடுத்தவர் ஒழைந்ரர் அவர்கள். அவ்விதம் அரசு பாடசாலைகளைப் பெறுப்பேற்றதை புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி போன்றவை எதிர்த்து தம் பாடசாலைகளைக் கையளிக்க மறுத்துவிட்டன. அப்பாடசாலையிலே ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றி அரசு பாடசாலைகளைப் பெறுப்பேற்றதை ஆதரித்த ஆசிரியர்களை அப்பாடசாலை நிர்வாகம் வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டது. அங்கேயும் ஒழைந்ரர் அவர்களின் மனிதாபிமானம் கைகொடுத்தது. நீக்கப்பட்ட சில ஆசிரியர்களுக்கு அவர் வேலை கொடுத்தார். மகாஜனா அதிபர் திரு.ஜெயரத்தினம், வைத்தீஸ்வரா அதிபர் திரு.அம்பிகைபாகன் ஆகியோர் ஏனையவர்களுக்குப் பதவி வழங்கினார்கள்.

திரு. T.S. துரைராசா அவர்களை பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலிருந்து விசேட ஆசிரியர் பதவி கொடுத்து பௌதிகவியல் ஆசிரியராக நியமித்தார் என்றோம். அவரும் மிகத் திறமை வாய்ந்த ஆசிரியர்

என்பதை நிரூபித்து சிறந்த மாணவர் பெறுபேறுகளைப் பெற்றார். ஆனால் துரதிஷ்டவசமாகச் சில வருடங்களில் அவரது இருகண்களிலும் பார்வை போய்விட்டது. அத்தகையவர்கள் ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்ற முடியாது. ஆசிரியர் சேவையில் உள்ளவர்கள் குறைந்தது 10 வருடங்களாவது தொடர்ச்சியாகச் சேவை செய்தால் தான் ஓய்வூதியம் பெறமுடியும். திரு.துரைராசாவுக்கோ அதற்கு இன்னும் சில மாதங்கள் தேவையாக இருந்தன. பார்வையற்ற ஒருவர் ஆசிரியராகக் கடமை ஆற்றுவதை கல்விப்பகுதி அங்கீகரிக்கமாட்டாது. ஆனால் ஒரேற்றர் அவர்கள் அதற்கெல்லாம் செவிசாய்க்காமல் அவரைத் தொடர்ந்து கற்பிக்க வைத்தார். ஆச்சரியம் என்னவென்றால் திரு.துரைராசாவின் கற்பித்தல் திறன் முன்னிலும் பார்க்க முன்னேற்றம் கண்டமையால் மாணவர்கள் அவர் தொடர்ந்து சேவையாற்ற வேண்டும் எனக் கேட்டனர். அதிபர் சம்மதித்தார், தொடர்ந்து சேவையாற்ற அனுமதித்தார். இதற்கு எதிராகப் பல பெட்டிசன்கள் கல்வித் திணைக்களத்திற்குச் சென்றபோதும் ஒரேற்றர் அவர்கள் தனது நிலைப்பாட்டில் இருந்து வழுவ மறுத்துவிட்டார். திரு.துரைராஜா அவர்கள் தனது முழுமையான சேவைக் காலத்தினை முடித்த பின்னரே ஓய்வு பெற்றார். வேறொரு அதிபராக இருந்தால் திரு. துரைராஜா ஓய்வூதியமே பெற்றிருக்கமாட்டார். “எல்லோருடைய வாழ்விலும் தாழ்விலும் பங்குபற்றி நின்றார் அதிபர். அன்பினால் எதனையும் சாதிக்கலாம் என்பதற்கு நல்ல எடுத்துக்காட்டு ஸ்கந்தாவின் அன்றைய உயர்ச்சி. மாணவர் பலருக்கு இலவச விடுதி வாழ்வும் கிடைத்தது. மலையக மாணவர் பதின்மருக்கு ஆண்டு தோறும் இலவச விடுதி வழங்கினார். பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்ட மலையக மாணவருக்கு நிதியுதவி வழங்கவும் ஆசிரியர்களின் ஒத்துழைப்புடன் அதிபர் அவர்கள் வெற்றியும் கண்டார். அவர் காலம் ஸ்கந்தாவின் பொற்காலம்” என்கிறார் ஸ்கந்தாவில் நீண்டகாலம் அதிபரின் கீழ் சேவையாற்றிய தமிழ். அறிஞர் வித்துவான் சி.ஆறுமுகம் அவர்கள்.

நான் சென்னையில் விலங்கியல் சிறப்புப்பட்டம் பெற்று வந்தபோது தன்னால் ஆசிரியப் பதவி வழங்க முடியாமையால் கவலை உற்ற ஒரேற்றர், என்னைத் தனது காரிலேயே வேறு சில அதிபர்களிடம் அழைத்துச் சென்று வேலை கொடுக்குமாறு வேண்டினார். அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்கள் எனது திறமை பற்றிச் சந்தேகித்த பொழுது, என் ஆற்றல் பற்றி விதந்துரைத்ததுடன் மாத்திரமல்லாமல், “இந்த

வருடம் மாத்திரம் வைத்துக் கொள், உனக்கு அவன் கற்றபித்தல் திறமையில் நம்பிக்கை இல்லாவிட்டால் அடுத்த வருடம் நானே அவனை எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என உத்தரவாதம் கொடுத்தார் என்றால் எனது திறமையில் அவருக்கு அபார நம்பிக்கை இருந்திருக்க வேண்டும் அல்லது எந்த ஒரு ஆசிரியரையும் திறமையுள்ளோராக ஆக்க முடியும் என்ற தன்நம்பிக்கை இருந்திருக்க வேண்டும்.

1991ஆம் ஆண்டில் கனடாவிற்கு வந்திருந்த போது திருமதி வசந்தா டானியல் அவர்களது மாணவியின் நடன அரங்கேற்றம் நடைபெற்றது. திருமதி வசந்தா டானியல் தண்டாயுதபாணி பிள்ளையின் சிஷ்யை. ஒரேற்றர் அவர்கள் அரங்கேற்றத்திற்கு வரவில்லை. நான் அந்த அரங்கேற்றம் பற்றிய எனது விமர்சனத்தைப் “பாமரன் கண்ட பரதநாட்டியம்” என்ற தலைப்பில் ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையில் எழுதியிருந்தேன். எனது பெயரைப் போடவில்லை. சில நாட்களில் அவர் கடிதம் ஒன்று எனக்கு வந்திருந்தது. வாசித்தேன். அதில் எனது விமர்சனம் பற்றிச் சிலாகித்துக் கூறியவர், “நீ உனது பெயரைப் போடாவிட்டாலும் அதை நீதான் எழுதியிருக்கவேண்டும் என ஊகித்தேன்.” எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். எப்படிக் கண்டுபிடித்தார் என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. இது தான் அவர்! தனது மாணவர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதிலும் சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகின்ற சமயங்களில் அவர்களைப் பாராட்டுவதிலும் அவருக்கு நிகர் அவரே.

மகாஜனக் கல்லூரியில் நான் அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலம். அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்கள் 1976ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் காலமாகிவிட்டார். அவரது மரணச் சடங்கினில் உரையாற்றிய ஒரேற்றர் அவர்கள், “ஜெயரத்தினம் தனது பாடசாலையை வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற ஒரு அதிபரைப் பாடசாலைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விட்டேதான் அமரத்துவம் அடைந்துள்ளார்” எனத் தனது உரையில் கூறினார். அடுத்த வருடம் ஒக்டோபர் முதல் வாரத்தில் எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தார். தனது ஆப்த நண்பன் ஜெயரத்தினத்தின் நினைவு தேதி வருகிறதாகவும் அவரைப் பற்றி பத்திரிகைக்கு ஏதாயினும் கட்டுரை ஒன்றை யாரையாவது எழுதப் பணிக்குமாறும் நினைவூட்டினார். நட்பினைப் பேணும் பெருந்தன்மை அவரிடம் நிறையவே இருந்தது.

அவர் வழி தனி வழி:

ஆங்கிலம் போதிப்பதில் அவர் கைதேர்ந்தவர். வகுப்புகளை மிகச் சுவாரஸ்யமாக நடத்துவார். சிலசமயங்களிலே கொஞ்சம் பாலான கதைகளையும் சொல்லுவார். வகுப்பில் உள்ள ஆண்கள் வெடிச் சிரிப்புச் சிரிப்போம். பெண்பிள்ளைகள் தலையைக் கீழே போட்டபடி நசுக்கிடாமல் சிரிப்பார்கள். “வெறுமனே பாடத்தை விளக்கி விட்டு வருவதிலும் பார்க்க மாணவர்களைக் கேள்வி பதில்கள் மூலம் சிந்திக்க வைப்பது சிறந்தது என்ற கருத்துடையவன் நான். ஆகவே அன்றாடம் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றி வகுப்புக்களிலே ஒரு கலந்துரையாடலை நிகழ்த்தி விடுவேன்.” என டாக்டர் ராஜன் ஹூலிற்கு அளித்த செவ்வியில் கூறியுள்ளார்கள். அதிபருக்கு அலுவலகத்தில் பல வேலைகள் இருக்கும். ஆகவே, சில நாட்கள் வகுப்புக்கு வரமாட்டார். வேறு சில நாட்களில் பிந்தி வருவார். பிந்தி வருகின்ற நாட்களில் அடுத்த பாடத்துக்கான ஆசிரியர் அதிக நேரம் வெளியே காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியிருக்கும். தான் கற்பிக்கத் தொடங்கிய பாடத்தை முடித்த பின்னரே வகுப்பை விட்டுச் செல்வார். விடுமுறைகளிலும் வகுப்பு வைத்து எப்படியோ மாணவர்களைப் பரீட்சைக்குத் தயார்ப்படுத்தி விடுவார். பிரம்புடன் வகுப்பிற்கு வந்தாரென்றால் அன்று ஓரங்களில் உட்கார்ந்திருக்கும் மாணவர்கள் பாடு அவஸ்தைதான். அடிப்பதற்குக் காரணம் தேவையில்லை. மாணவர்கள் அதனைப் பெரிதுபடுத்துவதும் இல்லை. ஆனால் தெண்டித்து கரையில் உட்கார்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்வார்கள்.

வைத்திய கலாநிதி பாலச்சந்திரா ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியின் மிகப் பிரபலமான மாணவர். கனடாவின் மனிடோபா பல்கலைக் கழகத்திலே நோயியல் பகுதியின் இணைப் பேராசிரியராகக் கடமை யாற்றப்பவர். கனடாவின் ஸ்கந்தா பழைய மாணவர் சங்கத்தினரின் 2011ஆம் ஆண்டிற்கான இராப்போசன விருந்துக்கு அவர் பிரதம விருந்தனராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் ஒற்றற்றின் சாதுரியமான செயற்பாடுகளை விதந்து கூறியவற்றில் ஒன்றினைத் தருகிறேன்: “எட்டாம் தரத்தினிலே ஐந்து பிரிவுகள் இருந்தன. பொதுவாகவே ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் உள்ள மாணவர்களை அவர்களுடைய திறமையின் அடிப்படையில் தரம் பிரித்து, மிகவும் சிறந்தவர்களை A பிரிவிலும், அதற்கு அடுத்த தரத்தில் உள்ளவர்களை B பிரிவிலும்

வைத்துக் கொள்வார்கள். இந்த அடிப்படையில் வகுப்புக்கள் பிரிக்கப் படுகின்றமையால் E பிரிவு மிகவும் மோசமானதாகக் கருதப்படும். இதனால் E பிரிவுக்குப் போகின்ற மாணவர்கள் தன்மானம் போனதாகக் கருதுவார்கள். ஒரு வருடம் E பிரிவைச் சேர்ந்த சில மாணவர்கள் அதிபரிடம் நேரடியாகச் சென்று தம்மை A பிரிவில் விட வேண்டும் எனக் கேட்டார்களாம். அதற்கான காரணத்தையும் அவர்கள் எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். அதிபர் அவர்கள் அம்மாணவர் சொல்லியதைக் கவனமாகக் கேட்டபின் அவர்களை அனுப்பி விட்டார். மறுநாட் காலையில் பாடசாலையில் அந்த 8ந்தர வகுப்பின் பிரிவுகள் தலை கீழாக இருந்தனவாம். Eக்குப் பதிலாக Aயும், Dக்குப் பதிலாக Bயும், Aக்குப் பதிலாக Eயும் காணப்பட்டன. அந்த மாணவர்கள் அதிபரிடம் இனி எதனைக் கேட்பார்கள்” என்றார்.

ஒறேற்றர் அவர்கள் ஸ்கந்தாவிலிருந்து ஓய்வுபெய்ற பின்னர் பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் பகுதிநேர விரிவுரையாளராகக் கடமை ஆற்றினார். பாடசாலையிலேயே அவரது நகைச்சுவையான பேச்சு கொஞ்சம் பாலானதாக இருக்கும் என்றால் ஆசிரிய கலாசாலையில் எப்படி இருந்திருக்கும் எனச் சொல்லத் தேவையில்லை. பலாலி ஆசிரிய கலாசாலையில் அவர் ஆங்கில இலக்கியம் போதித்தார். அச்சமயம் அவரது மாணவராக இருக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர் பண்டிதர் M. S. அலெக்சாந்தர் அவர்கள். “அவர் பாடபோதனையின் போது வயிறு குலுங்கச் சிரிப்பது தான் எங்கள் வேலை.” என்கிறார்.

“நான் மிகவும் கடுமையானவனாக இருந்தபோதும் என்னுடைய ஆசிரியர்களும் உப அதிபரும் பாடசாலையின் முன்னேற்றத்திற்குக் காரணம். நான் சும்மா இங்கை அங்கை உலாத்தி முசுப்பாத்தி பண்ணிக்கொண்டு திரிகிறவன். என்றும் எப்போதும் அவர்களை முக்கியப்படுத்தி உற்சாகமுட்டுவேன்.” என அவர் ‘பனிமலர்’ பத்திரிகைக்குக் கொடுத்த செவ்வி ஒன்றில் குறிப்பிட்டுளார்.

வாழ்வியலில் அவர் ஒரு பூரணமான மனிதன் அல்ல என்பது அவருடன் பழகியவர்கள் அறிந்த விசயம், நிறையக் குறைபாடுகள் இருந்தன. இத்தனை குறைபாடுகளுடன் வேறொருவராயின் சமூகம் அவர்மேல் காறி உமிழ்ந்திருக்கும், ஆனால் ஒறேற்றரை இன்றும் சமூகம் வாழ்த்திக் கொண்டிருக்கிறது என்றால் அது அவரது மனிதாபிமானத்துக்குச் சமூகம் கொடுக்கும் மதிப்பு. அவருடைய

மாணவரும் பின்னாளில் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராகவும் விளங்கிய திரு. மு. பேராயிரவர் தன் மதிப்பீட்டில் ஒரேற்றர் அவர்களைப் பற்றி, “C. S. உடைய ஆளுமை குறைபாடுகள் முழுமையாக இல்லாதது என்ற போதிலும் மேலைத்தேயக் கல்வி அதனை முரண் நிறைந்ததாக ஆக்கியதாக நான் கருதவில்லை. ஆங்கில மொழி மற்றும் இலக்கியத்தில் கைதேர்ந்தவாராக இருந்தமையால் அங்கே உள்ள அபரிமிதமான மனிதாபிமானத்தையும் எதனையும் தீர்க்கமாக ஆலோசிக்கும் விஞ்ஞான ரீதியான சிந்தனையையும் உள்ளெடுத்து கீழைத்தேயத்துக்கும் மேலைத் தேயத்துக்கும் உவந்த சீரான மனிதராக விருத்தியுற்றார்.” என்கிறார். பாடசாலை நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே அவர் வழி தனிவழி எனலாம். அவர் கையாண்ட வழியினை இன்னொருத்தர் கையாண்டிருந்தால் வெற்றி பெற்றிருப்பாரோ என்பது சந்தேகமே.

ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரிக்குக் கிடைத்த வரப்பிரசாதம் கிளாக்கர் கந்தையா. சடாமுடி, கன்னங்கரிய தாடி மீசை, புன்னகை

தவமும் வதனம் என, அரையில் கட்டிய வெள்ளை வேட்டியுடன், சேட்டு அணியாத உடல், சில சமயங்களில் தோளில் ஒரு துண்டு எனக் காட்சிதருவார். தினசரி 24 மணித்தியாலமும் பாடசாலையின் நலத்திற்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்த அதிசய புருஷர். பாடசாலையின் அத்தனை விஷயங்களும் மனுசனுக்கு அத்துப்படி. மாணவர் வரவு, ஆசிரியர் விபரம், நிதிநிலை என எதனைக் கேட்டாலும் விரல் நுனியில் பதில் வைத்திருக்கும் பெருமகன். ஒரேற்றரின் அசாத்திய வெற்றிக்கு கிளாக்கர் கந்தையாவின் பங்கும் பெரும் அளவில் உதவிற்று என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. அவர்கள் இருவருக்கு மிடையே உள்ள உறவு காதலன் காதலியைப் போன்றது. ஊடல் இருக்கும், சில சமயங்களிலே கிளாக்கருக்குத் தாராளமாக வசவும் இருக்கும். ஆனால் அவ்வேளையிலும் கந்தையாவின் புன்முறுவல் மட்டும் நீங்காதிருக்கும். இவர்களுக்கிடையான உறவு பற்றிய ஒரு நிகழ்ச்சியை ஸ்கந்தாவிலே நீண்டகாலம் ஆசிரியராகவும், விளையாட்டுத்துறைக்குப் பொறுப்பாளராகவும் இருந்த திரு. லோட்டன் செல்வரத்தினம் அவர்கள் விபரித்துள்ளார்.

“1951 என எண்ணுகிறேன். எங்களுக்கு விளையாட்டு உபகரணங்களை வழங்குபவர்கள் யாழ் நகரில் உள்ள Diana & Coயினர். அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பாக்கியைப் பெற்றுச் செல்வதற்காக அவர்கள் பிரதிநிதி ஒருவர் வந்தார். அதிபரிடம் அவரை நான் அழைத்துச் சென்றேன். அதிபர் கிளாக்கரை அழைத்தார்- (ஓய் கிளாக்கர் இங்கே வாரும் - இப்படித்தான் அவர் அழைப்பது வழக்கம்). கிளாக்கர் வந்தார். இவருக்குக் கொடுக்க வேண்டிய பாக்கிப்பணம் செலுத்துவதற்கு போதிய பணம் உள்ளதா என அதிபர் கேட்டார். இருக்கிறதாக நான் நினைக்கவில்லை என்றார் கிளாக்கர். (இது அவரது வழமை.) உடனே அதிபர், “உன்னை யார் காணும் நினைக்கச் சொல்லி இங்கே அழுதது.” என்றார். கிளாக்கர் போய்விட்டார். சிறிது நேரத்தில் முழுக்காசும் வந்தது. கிளாக்கர் மாறாத புன்னகையுடன் பணத்தைக் கையளித்தார்.” இது தான் அவர்கள் இருவருக்குமிடையே நிலவிய உறவு முறை.

1952இல் நான் ஜி.சி.ஈ. உயர்தர வகுப்பு மாணவன். இரசாயன ஆய்கூடத்தின் பரிசாரகராக விளங்கியவர் திரு.சிவகுரு. நோஞ்சான் உடம்பு. மிக நல்ல ஜீவன். அப்போ அவருக்கு 45 வயதிருக்கும் என எண்ணுகிறேன், இரசாயன ஆய்கூடத்தின் முன்னர் தான் பாடசாலை மணி தொங்கும். ஒவ்வொரு பாட முடிவிலும் மணி அடிப்பதும் சிவகுருவின் பணிகளில் சேர்த்தி. அதிபர் ஆய்கூடப் பக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தார். இடைவேளைக்கு மணியடிப்பதற்கு இன்னும் 10 நிமிடங்கள் இருந்தன. ஏதோ ஞாபகத்தில் சிவகுரு மணியை அடித்துவிட்டார். பிறகென்ன மாணவர்கள் எல்லோரும் நாலாபுறமும் ஓடத் தொடங்கினர். சிவகுருவுக்குத் தான் விட்டபிழை தெரிந்தது, ஆனால் என்ன செய்வது. மலைத்துப்போய் நின்றார். அதிபர் கையில் பிரம்பு இருந்தது. சிவகுருவுக்கு பிரம்பால் இரண்டு சாத்துச் சாத்தி விட்டுப் போய்விட்டார். சிவகுருவுக்கு அவமானமாகப் போய்விட்டது. மறுநாள் அதிபர் அவர்கள் சிவகுருவை தனது அலுவலகத்திற்கு அழைத்தார். அதிபரையும் அவர் செயல் உறுத்தியிருக்க வேண்டும் என எண்ணுகிறேன். உனக்கு இந்த மாதம் முதல் 10 ரூபா சம்பள உயர்வு என்றார். பத்து ரூபாய் என்றால் அக்காலத்தில் பெரிய தொகை. சிவகுரு மகிழ்ச்சியுடன் வந்தார். நேற்றைய துயர உணர்வு இன்றைய மகிழ்ச்சிச் செய்தியால் மறைந்தே விட்டது. அப்போ ஸ்கந்தா

தனியார் பாடசாலை என்றமையால் அதிபர் சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுப்பதற்குத் தடையில்லை. உள்ளத்தில் நல்ல உள்ளம் அவரது சொத்து.

பிரம்மஜீ விசுவநாதக் குருக்கள் நல்ல தமிழ் அறிஞர். தமிழ்ப் பண்டிதர். அடக்கமானவர், எளிமையானவர். தமிழ்மொழி, தமிழ் இலக்கியம், சமயபாடம் போதித்தார். சிலசமயங்களில் அவர் பாடம் கற்பிக்கும் பொழுது அதிபர் அவர்கள் வருவார்கள். “ஏய் பிராமணி, நீ போ நான் படிப்பிக்கிறேன்” என்று கூறியபடி தான் கற்பிப்பார். விசுவநாதக் குருக்கள் எவ்வித சஞ்சலமோ, கோபமோ காட்டமாட்டார். சிரித்தபடி வெளியே நிற்பார். ஒரு தாய் தன் குழந்தையைப் பார்க்கின்ற பரிவு தான் குருக்களது முகத்தில் காணப்படும். தனது முகத்தில் உதைத்த குழந்தையின் கால்களைத் தாய் கொஞ்சுவதில்லையா?

வாரத்தில் ஒரு நாள் காலை அசெம்பிளி நடு மண்டபத்தில் நடைபெறுவதுண்டு. அதிபர் அவர்கள் அவ்வேளையில் சில அறிவித்தல்களைச் சொல்லுவார். நகைச்சுவைக்கும் குறைவில்லை. சில உண்மைகளை நகைச்சுவையுடன் சேர்த்துச் சொல்வது அவருக்கே உரிய கலை எனலாம். கல்லூரியில் கணிதம் போதித்தவர் திரு.ஜெயலிங்கம் அவர்கள். மிகவும் கடமை உணர்வு மிக்கவர். நேரம் தவறமாட்டார். அப்பியாசக் கொப்பிகள் திருத்துதற்கென சிவப்பு நிறமைப் போத்தல் பேனா சகிதம் வருவார். கூச்ச சுவாவம். அதிகம் பேசமாட்டார். வெள்ளிக்கிழமை அசெம்பிளி நடைபெற்றது. அதிபர் அவர்கள் பேசும் பொழுது “Even Mr. Jeyalingam got married last night.” என்றார்.

வெள்ளிக் கிழமை அசெம்பிளி தொடங்கியதும் ‘திருமுருகாற்றுப் படை’ ஓதுதல் நடைபெறும். உயர்தரமானவர் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவர் தான் அதனை ஓதுவார். நிறைந்த பக்தி உடையவராகக் கருதப்பட்டவர். எப்படியோ அவர் காதல் வயப்பட்டு அதன் விளைவாக ஒரு குழந்தையும் பிறந்துவிட்டது. வெள்ளிக் கிழமை திருமுருகாற்றுப் படை ஓதுதற்கு அவர் இல்லை. ஆகவே அதிபர் அவர்கள் “இந்தப் பூனையும் பால் குடிக்குமா” என அவரது காதல் கதையை நகுக்காகச் சொல்லி யாபேரையும் சிரிக்க வைத்தார். நிறுவியவர் கந்தையா உபாத்தியாயர் பிற்காலத்தில்

பாரிசுவாதத்தால் பாதிக்கப்பட்டமையால் சக்கர நாற்காலியில் தான் சஞ்சாரம் செய்வார். பாடசாலையின் ஐந்து இல்லங்களில் ஒன்று அவரது பெயரிலும் இன்னொன்று முகாமையாளர் வைத்தியர் சுப்பிரமணியத்தின் பேரிலும் இருந்து வருகிறது. ஸ்தாபகர் உயிருள்ள வரையில் பாடசாலையின் இல்ல விளையாட்டுப் போட்டி நடைபெறுகின்ற சமயம் அவர் சக்கர நாற்காலியில் வந்து எல்லா இல்லங்களுக்கும் செல்வார். ஒரேற்றர் அவர்கள் அவரது சக்கரநாற்காலியைத் தள்ளியபடியே அவருடன் கதைத்துக் கொண்டு வருவார்.

இதேபோன்று ஒவ்வொரு பரிசளிப்பு விழாவினுக்கும் முகாமையாளர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சமூகமளிப்பார்கள். மேடையில் வீற்றிருப்பார்கள். பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் வரை பாடசாலைகளின் தளபாட வசதியோ, கட்டிட வசதியோ அரசாங்கம் செய்து கொடுப்பதில்லை. முகாமையாளர் செய்து கொடுக்க வேண்டும் அல்லது பொதுமக்கள் உதவ வேண்டும். மாணவர் தொகை அபரிமிதமாகப் பெருகுகின்ற போது தேவைகளும் அதிகரிக்கின்றன. அதிபர் அவர்கள் முகாமையாளரைத் தான் முடுக்குவார். ஒரு சமயம் பரிசளிப்பு விழாவின் போது அதிபர் தனது அறிக்கையை வாசிக்கின்றார். அதில் “மாணவர் தொகை பெரும் அளவில் அதிகரித்துள்ளது, சிறப்பாக உயர்தர மாணவர்கள் தொகை 200க்கும் அதிகமாகி விட்டது. ஆனால் ஆய்கூட வசதிகள் சில வருடங்களுக்கு முன்னிருந்தது போலவே உள்ளன. உடனடியாக ஆய்கூட வசதிகளை அதிகரிக்க வேண்டும்.” எனக் கூறியவர் சமயோசிதமாக, இதே வாக்கியத்தினை நான் தொடர்ந்து மூன்றாவது வருடமாக வாசித்து வருகிறேன் என்றார். முகாமையாளரின் புன்முறுவல் அவரது அடர்த்தியான மீசையூடாகத் தெரிந்தது. அதிபரின் இந்தக் கூற்று பயன் விளைவித்தது. அடுத்த வருட பரிசளிப்பு விழாவில் அதிபர் ஆய்கூட வசதி அதிகரிக்கப்பட்டது பற்றிக் கூறினார்.

1958ஆம் ஆண்டு. பாடசாலைப் பரிசளிப்பு விழாவிலே தனது அறிக்கையில் நான் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் BSc(Hons) பரீட்சையின் முதல் மாணவனாகத் தேறித் தங்கப் பதக்கம் பெற்றதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தார். இரண்டு நாட்களின் பின்னர் நானும் எனது நண்பர்களுமாக சண்டிலிபாய் வீதியிலே உலாவிக்கொண்டிருந்தோம். எனது நண்பர்களில் ஒருவர் திரு.கந்தசாமி. அவர் ஸ்கந்தாவின் பிரபலமான இரசாயன ஆசிரியர். எமக்குப்

பின்னால் கார் ஒன்று வந்து நின்றுது, பார்த்தோம் அதிபர் இருந்தார். அவரது பாசையில் சொல்வதானால் கொஞ்சம் முசுப்பாத்தியில் இருந்தார். “எடே உன்னைப் பற்றி அறிக்கையில் வாசித்தேன் தெரியுமா?” எனக் கேட்டார். “நான் காதாரக்கேட்டேன் சேர் மிக்க நன்றி.” என்றேன். “உன்னை அவன் (மகாஜனா அதிபர்) விடமாட்டேன் என்கிறான். எப்போ கந்தரோடைக்கு வரப் போகிறாய்?” என்றார். “நான் எப்படி வரமுடியும், அவர் விடமாட்டாரே!” என்றேன். “கந்தசாமி இவனைக் கொண்டு வருவது உன் பொறுப்பு.” எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். அன்பினால் நிறைந்தது அவர் உள்ளம்.

1976ஆம் ஆண்டு எனக்கும் திரு.இராமசாமிக்கும் முதலாம்தர அதிபர்களாகப் பதவி உயர்வு கிடைத்தது, நாம் இருவருமே மகாஜனாவின் முன்னாள் ஆசிரியர்கள். என்னை மகாஜனாவுக்கும் திரு.இராமசாமியை வசாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்திற்கும் அதிபர்களாக இடமாற்றம் செய்திருந்தார்கள். அப்பொழுது ஒரேற்றர் ஜெயரத்தினம் அவர்களை நாடிச் சென்று உனது ஆசிரியர்கள் இருவருக்குப் பதவி உயர்வு கிடைத்துள்ளது. கனகசபாபதியைக் கந்தரோடைக்கு விட்டுத் தாவேன் எனக் கேட்டாராம். ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தாயுள்ளத்தினைக் காணமுடிந்தது.

நான் 1981ம் ஆண்டிலே அகாலமாக ஓய்வு பெற்று நைஜீரியா செல்வதற்கான ஆக்க வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தேன். மகளது மருத்துவம் சம்பந்தமாக கொழும்பில் நான் இருந்த சமயம், அதிபரின் கடிதம் வந்தது. “நீ ஓய்வு பெறக் கூடாது, உனது சேவை இந்நாட்டுப் பாடசாலைக்குத் தேவை. ஆகவே ஓய்வு பெறும் எண்ணத்தை மீளாய்வு செய்.” என வேண்டியிருந்தார். நான் அவர் குரலுக்குச் செவி சாய்க்க வில்லை என்பது இன்றுவரை என்னை வாட்டுகிறது. ஆகவே தான் நான் நாட்டினை விட்டுக் கிழம்பும் முன்னர் எனக்கு வேண்டியவர்கள் பலர் வீடு சென்று பிரியாவிடை பெற்றுள்ள போதும், அதிபர் அவர்களைக் காணாமலேயே நைஜீரியா சென்றேன். அவரது சொல்லை மதிக்காத நான் எப்படி அவர் முகத்தில் விழிப்பேன் எனக் குற்ற உணர்வு என்னைத் தடுத்தது.

அந்நாளில் S.S.C. பரீட்சைக்கு பாடசாலைப் பரீட்சார்த்திகளாக விண்ணப்பிப்பதே மிகவும் சிக்கல் வாய்ந்தது. முதலில் Application test என ஒரு பரீட்சை வைப்பார்கள். அதில் நல்ல பெறுபேறுகள்

பெற்றவர்கள் மாத்திரம் பரீட்சைக்கு தோற்றுதற்கான விண்ணப்பப் பத்திரத்தில் இடம்பெறுவார்கள். ஏனையவர்கள் மறுவருடம் வரை காத்திருக்க வேண்டும். மேலும் இரண்டு மாதங்களின் பின்னர் இன்னொரு பரீட்சை வைப்பார்கள். அதனை withdrawal test என்பார்கள். இப்பரீட்சையிலும் நல்ல பெறுபேறுகள் பெறாதோர் பெயர்கள் முன்னர் அனுப்பப்பட்ட விண்ணப்பத்தில் இருந்து நீக்கப்பட்டு விடும். இவர்களும் மறுவருடம் வரை பொறுத்திருக்க வேண்டும். இந்த முறையையே எல்லாப் பாடசாலைகளும் கையாண்டு வருகையில் ஸ்கந்தாவில் மாத்திரம் ஒரு தனி வழி கையாளப்பட்டது. இரண்டு பரீட்சைகளும் நடத்தப்பட்டன, ஆனால் மாணவர்கள் எவருமே பரீட்சைக்குத் தோற்றாமல் தடுத்து நிறுத்தப்படவில்லை. இத்தகைய முடிவினை அதிபர் ஏன் எடுத்தார் என்பதைத் தனது சுயசரிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். “நான் கணிதத்தில் சித்தியடையாத காரணத்தால் என்னை Junior Cambridge வகுப்பிற்கு வகுப்பேற்ற மறுத்து விட்டார்கள் என்பதால் 1918ஆம் ஆண்டிலே மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியை விட்டு விலகி யாழ்.இந்துக் கல்லூரியில் சேர்ந்தேன். அந்த வருடம் நான் பரீட்சையில் சித்தியெய்தி Junior Cambridgeக்கு வகுப்பேற்றப் பட்டேன். இந்த நிகழ்ச்சி எனது மனதிலே ஒரு தீர்க்கமான முடிவினை எடுக்க வைத்தது. பாடசாலை ஆசிரியராக நான் விளங்கியபோது வகுப்பேற்றப்படாத மாணவருக்காக வாதாடுவேன். அதிபராக வந்ததும் முதல்வேலையாக இத்தகைய பரீட்சைகள் மூலம் மாணவர்களை நிறுத்தாமல் எல்லா மாணவர்களையும் வகுப்பேற்றச் செய்தேன். மாணவர்களை வகுப்பேற்றத்திற்குத் தேவையான தகுதியைப் பெற வைப்பது ஒவ்வொரு ஆசிரியரதும் பணி என்பதே எனது தீர்க்கமான முடிவாகும்.

வசிஷ்டர் வாயால் பிரம்ம ரிஷி:

அவரது பேச்சில் அரம் இருக்கும் நகைச்சுவை மிளிரும். ஒரேற்றர் என்ற பட்டம் அவரோடு கூடப் பிறந்துவிட்டது போலும். யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் கற்றுக் கொண்டிருந்த காலம். இந்துக் கல்லூரிக்கு அப்போது அதிபராக இருந்தவர் ஒரு கிறிஸ்தவர். மிக்க பிரபலமான அதிபர். அதிபர்களின் சிங்கம் என வர்ணிக்கப்பட்டவர். அவர் பெயர் நெவின்ஸ் செல்லத்துரை. அவர் அப்பாடசாலையில் முப்பது வருடங்கள் கோலோச்சிக் கொண்டிருந்தார். மிகவும் கறாரான

அதிபர். பாடசாலையில் ஒரு நாள் மாணவர் மன்றக் கூட்டம் நடைபெற்றது. மன்றத்தின் பொறுப்பாசிரியர் அன்று பாடசாலைக்கு வரவில்லை. ஆகவே என்ன நடந்திருக்கும் என ஊகிக்கலாம். அதிபர் அகஸ்மாத்தாக அங்கு போனார். என்ன செய்யலாம் என எண்ணியவருக்கு குயுக்தியாக ஒரு எண்ணம் ஏற்பட்டது. சில தலைப்புகளை பேப்பர் துண்டுகளில் எழுதிச் சுருட்டிப் போட்டவர், மாணவர்கள் எவரையேனும் வந்து அதில் ஒரு துண்டை எடுத்து அதில் உள்ள தலைப்பின்படி ஆங்கிலத்தில் பேசுமாறு பணித்தார். மாணவர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்க சுப்பிரமணியம் என்ற பையன் மிடுக்குடன் எழுந்து ஒரு துண்டை எடுத்தான். அவனது அதிர்ஷ்டம்! அவனுக்குப் பரிச்சயமான விசயமே தலைப்பாக இருந்தது. 'வாழ்வின் இலட்சியங்கள்' என்ற தலைப்புப் பற்றி அவன் பேசவேண்டியிருந்தது. அவன் இந்தியாவில் கல்வி கற்ற பொழுது அவனுக்கு அது விசயமான அறிவு பெறமுடிந்தது. அது பற்றி அனிபெசன்ற் அம்மையாரின் எழுத்துக்களை அவன் வாசித்திருந்தான். பின் என்ன. ஐமாய்த்து விட்டான். கேட்டவர்கள் வாயைப் பிளந்து நின்றனர். அதிபருக்கோ பரவசம் என்ற பரவசம். "இவன் ஒரு ஒரேற்றர் எடா." என்றார் மலைப்புடன். வசிஷ்ட்டர் வாயால் பிரம்மரிஷி. கொஞ்சம் அதிருஷ்டம். நிறைய ஆற்றல். வழங்கிய பட்டம் சுப்பிரமணியத்தின் முன்னே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டது. வாழ் நாள் முழுவதும்.

யாழ்.இந்துக் கல்லூரியின் உதைப்பந்தாட்ட மற்றும் கிறிக்கட் அணிகளில் அவர் ஒரு வீரர். விளையாட்டில் கொஞ்சம் அப்படி இப்படி என்றாலும் அவர் நாவன்மை அவருக்கு அணியில் நிரந்த இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. இதற்கான காரணத்தை அவரே கூறியுள்ளார். போட்டிகளின் முடிவில் அணியின் சார்பில் ஒருவர் உரை நிகழ்த்துவது சம்பிரதாயம். உதைப்பந்தாட்டம் மற்றும் கிறிக்கட் போட்டிகள் பாடசாலைகளுக்கிடையே நடைபெற்று முடிந்ததும் தேனீர் விருந்து நடைபெறும். ஆகவே ஒரேற்றர் அவர்களை விட்டால் உரை நிகழ்த்துதற்கு என்ன செய்லாம்? அவர் ஒரு சிறந்த பேச்சாளர் என்பது உண்மை. ஆனால் ஆயத்தப்படுத்தியே பேசினாலும் நிறையச் சமயோசிதமான கூற்றுக்கள் இருக்கும் அவை அரம் போன்ற கூர்மையாகக் குத்துவனவாக அமையலாம் அல்லது கொல்லெனச் சிரிக்கவைக்கும் நகைச்சுவைத் துணுக்குகளாக அமையலாம். நான்

புத்தூர் சோமாஸ்கந்தா கல்லூரிக்கு அதிபராயிருந்த போது இராப் போசன விருந்து ஒன்றுக்கு அவரைப் பிரதம விருந்தினராக அழைத்திருந்தேன் அப்போது அவர் அதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றிருந்தார். இலங்கை அரசினால் கொண்டு வரப்பட்ட கல்வி முறை மாற்றங்கள் பற்றி ஒரு அருமையான உரை நிகழ்த்தினார். இரண்டு நாட்களின் பின்னர் எனக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது, அக்கடிதத்துடன் தான் சோமாஸ்கந்தா கல்லூரியில் 10 வருடங்களுக்கு முன்னர் இரவு விருந்திலே பிரதம விருந்தினராக வந்து ஆற்றிய உரைக்காக எடுத்த குறிப்புக்களை அனுப்பியிருந்தார். அவர் எப்பொழுதுமே தினக்குறிப்பு எழுதுவதாகவும் அந்த ஏடுகளைப் பேணிப் பாதுகாப்பாக வைத்திருப்பதாகவும் அவரது மகன் சிற்சபேசன் கூறினார். ஆகவே இந்தக் குறிப்பு எழுதப்பட்ட தாளினை அதிபர் அவர்கள் அனுப்பியதையிட்டு நான் ஆச்சரியப்படவில்லை.

“ஓய்வு பெற்ற பிரதம நீதி அரசர் T. S. பெர்னாந்தோ அவர்கள் ஒரு சமயம் யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவுக்குப் பிரதம விருந்தினராக வந்திருந்தார். மேடையில் வீற்றிருந்த அவர் தொலைவில் உட்கார்ந்திருந்த ஒறேற்றர் அவர்களைக் கண்டதும், “ஒறேற்றர்” எனப் பலத்த குரலில் அழைத்து, அவரைத் தன் அருகிலேயே அமர வைத்திருந்தார். அது எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தரவில்லை. ஒறேற்றர் அவர்கள் தனது நகைச்சுவைப் பேச்சினால் ஆளுமையை வளர்த்து அனைவரது உள்ளத்திலும் குடிபுகுந்தவர்” என்கிறார் யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த அமரர் N.சபாரத்தினம் அவர்கள்.

மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கம் நடத்திய வருடாந்த இராப்போசன விருந்தினில் ஒறேற்றர் அவர்களும், அவரது ஆப்த நண்பர் ஹண்டி பேரின்ப நாயகம் அவர்களும் பங்கு பற்றினார்கள், ஒறேற்றர் அவர்கள் பேச்சு நகைச்சுவை நிரம்பியதாக அமைந்திருந்தது. “திருவாளர் ஹண்டி மிகச் சிறந்த அறிவாளி. திறமைமிக்க கல்வியாளர். அவர் கல்வியியல், தத்துவம் மற்றும் சமூகவியல் சார்ந்த அறிவார்த்தமான நூல்களையே வாசித்தார். கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராகினார். நானோ சிறிய நகைச்சுவை நாவல்களையும், துப்பறியும் கதைகளையும் வாசித்தேன். ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியின் அதிபரானேன். ஆனால் பெறுபெறு களைப் பொறுத்தமட்டிலே இரண்டு பேரும் சமனாகவே பெற்றோம்.

இன்னும் சொல்வதானால் என்னுடையது சற்று மேலானது என்று கூடச் சொல்லலாம் என நகைச்சுவையுடன் பேசினார்.” என மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய அமரர் பேராயிரவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

அதிபருடைய ஆப்த நண்பர் ஹண்டி என்பது உலகறிந்த விசயம். ஹண்டி அவர்கள் 1947ஆம் ஆண்டு பொதுத் தேர்தலில் வட்டுக் கோட்டைத் தொகுதியில் போட்டியிட்டார். ஒரேற்றர் அவர்கள் ஹண்டியின் வெற்றிக்காகப் படாதபாடுபட்டு உழைத்தார். ஆனால் போட்டியில் வெற்றியீட்டியவர் தமிழ்காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு.கே. கனகரத்தினம் அவர்கள். அந்தக் கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் இணைந்தமையால் கனகரத்தினம் அவர்கள் கல்வி அமைச்சின் பாராளுமன்றச் செயலாளர் ஆகினார்.

மகாத்மா காந்திஜி கொலை செய்யப்பட்டார். அவரது அஸ்தி கீரிமலைக்கடலிலே கரைக்கப்பட்டது, அதனைக் கரைத்தவர் திரு. கனகரத்தினம் அவர்கள். ஹண்டியைத் தேர்தலில் தோற்கடித்த திரு.கனகரத்தினத்தின் மேல் ஒரேற்றருக்கு அசாத்திய கோபம்.

ஒரு கூட்டத்திலே மூவரும் மேடையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒரேற்றர் அவர்கள் பேசும்போது, “திரு.ஹண்டி அவர்களே மகாத்மா காந்திஜியை இலங்கைக்கு அழைத்து வந்தார் ஆனால் திரு.கனகரத்தினம் அவரது சாம்பலைக் கொண்டு வந்தார்.” என்றார். அவரது வஞ்சினம் அரம் போல் அறுத்தது.

அவரது தொழிற் சங்கப் பங்களிப்பு:

ஒரேற்றர் அவர்கள் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலும் தன்னால் இயன்ற அளவுக்கும் பங்கு பற்றியுள்ளார். வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கத்தினது செயலாளராக, தலைவராக மற்றும் பரீட்சைக் குழுவின் தலைவராக வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் திறமையாகச் செயற்பட்டுள்ளார். அகில இலங்கை ஆசிரியர் சம்மேளனத்திலும் (All Ceylon Union of Teachers) இதன் பின்னர் தேசிய ஆசிரியர் சம்மேளனத்திலும்

(National Union of Teachers) தொடர்ந்து 25 வருடங்களாக அளப்பரிய சேவையாற்றியுள்ளார். அதன் இயக்குனர் சபையில் நெடுங்காலம் பணியாற்றிய இவரை உபதலைவராகவும் நியமித்து இச்சங்கம் கௌரவித்துள்ளது. 1960ல் சீன மக்கள் குடியரசின் கல்வியியலாளர் சம்மேளனம் நடத்திய கருத்தரங்கில் அகில இலங்கை ஆசிரியர் சம்மேளனம் தமது பிரதிநிதியாக ஒற்றேர் அவர்களை அனுப்பி வைத்தது.

சமய வாழ்க்கை:

முருகன் மேல் அதிக பற்றுடையவராக இருந்த அதிபர் அவர்கள், ஓய்வு பெற்று வாழ்ந்த காலங்களிலே மருதடி விநாயகர் ஆலய அறங்காவலர் சபையிலும் அதன் செயலாளராகவும் சீரிய பணியாற்றியுள்ளார் என அறிகிறேன். மானிப்பாய் மருதடி விநாயகர் ஆலயத்தின் வழிபடுவோர் சங்கத்தின் செயலாளர் திரு.க.இ.உதயசூரியர், ஒற்றேர் அவர்களது நினைவு மலரில் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிட்டுள்ளார். “அமரர் அவர்கள் சங்கத்தின் செயலாளராக இருந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் ஆலயத்தின் முதல் தர்மகர்த்தாச் சபைச் செயலாளராகவும் பல வருடங்கள் செயலாற்றினார். பின் வெளிநாடு சென்றுங் கூட ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் ஆலயத்தின் முன்னேற்றம் பற்றியும் நாம் வருங்காலத்தில் இன்ன இன்னது செய்யவேண்டுமென்பது பற்றியும் அவர் எழுதத்தவறியதே இல்லை. “நான் கனடா, இங்கிலாந்து போன்ற நாடுகளில் இருந்தாலும் இலங்கை நேரப்படி காலை 5, நண்பகல், மாலை 5 மணிக்கு மூன்று வேளையும் அங்கிருந்தே மருதடியானை வணங்குகின்றேன்.” என எனக்கு ஒரு கடிதத்தில் எழுதியுள்ளார். அவருடைய உள்ளத்தில் ஒழிவு மறைவு இல்லை, உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் பேதம் இல்லை. கற்றவன் கல்லாதவன் பாகுபாடில்லை. எல்லோரையும் ஒரு கண்கொண்டு நோக்கினார். அதுதான் அன்புக்கண். அந்த ஒன்றிற்குக் கட்டுப்பட்டு மருதடியான் அவரை ஆட்கொண்டான்.”

அவர் எமக்கு ஆசிரியராக இருந்த காலங்களில் தெய்வங்களும் அவரது நகைச்சுவைக்கான கதாபாத்திரங்களாக இருப்பதற்குத் தவறியதில்லை. மாணவர்கள் அவர் ஒரு நாத்திகர் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அவரது பேச்சுக்கள் மாணவர்களைப்

களிப்பூட்டுதற்காக மட்டுமே என்பது தெரிகிறது. கலாநிதி ராஜன் ஹல் அவர்களுக்கு அதிபர் அவர்கள் கொடுத்த செவ்வி இதனைத் தெளிவாகக் காட்டுகிறது. “நீண்ட காலமாக நான் எனது மாணவர்களுக்குக் கடவுள் இல்லை என்றே சொல்லி வந்தேன். இப்படிக் கூறுவதால் மாணவர்கள் ஒரு கலந்துரையாடலைத் தொடங்கி நடாத்துவார்கள். ஒரு நாள் மாணவன் ஒருவன் எழுந்து, “சேர் நான் உங்களை மருதடி விநாயகர் ஆலயத்திலே கண்டுள்ளேன். அங்கே நீங்கள் எவரைப்பற்றிய பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டீர்கள்?” எனக் கேட்டான். அன்று முதல் நாள் நாத்திகம் பேசுவதை முற்றாகவே விட்டுவிட்டேன்.” என்று கூறியுள்ளார். கைவைத்த எத்துறையிலும் கண்ணியத்துடனும் கடமை உணர்வுடனும் அவரைப்போல் இன்னொருவர் சேவையாற்றுதல் கடினம் என்பேன்.

‘மகாஜனசீர்ப்’ அதிபர் ஜெயரத்தினம்

முதற் சந்திப்பு:

1957ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதத்தில் ஒருநாள் காலை பதினொருமணி இருக்கும். எனது ஆசான், அதிபர் ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியத்தின் மோட்டார் ஊர்தி, முன்னிருக்கையில் என்னுடன் தெல்லிப்பழையில் உள்ள அதிபர் ஜெயரத்தினம் இல்லத்திற்குள் நுழைகிறது. அதிபர் அவர்கள் வெறும் சேட்டுடன் சாரம் உடுத்தவராய் கையில் ஒரு சிகரற்றுடன் காட்சி தருகிறார். முகம் முழுவதும் முறுவலுடன்

ஒரேற்றரை வரவேற்கிறார். கன்னவகிடு எடுத்து பக்கம் மேவி வாரிய தலை. இடையிடையே நரை மயிர்கள் எட்டிப் பார்க்கின்றன. சிரிக்கின்ற போது கன்னத்தில். விழும் குழி கவர்ச்சியைத்தரும். அந்தக் கன்னத்தில் குழிவிழுந்த சிரிப்பைப் பின்னொருநாள் மகாஜனாவில் ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்த N.R.கந்தையா அவர்கள் பலாலி ஆசிரிய கலாசாலைக்குப் பதவி உயர்வு பெற்றுச் சென்ற சமயம் நடந்த பிரியாவிடையின் போது கூறிய வார்த்தைகள் எத்தனை நிதர்சனமானவை? “அவரது புன்முறுவல் ஆயிரம் போர்க்கப்பல்களை முழ்கடிக்கும் திறன் வாய்ந்தது.” என்றார். அது வெறும் புகழ்ச்சிக்குக் கூறிய வார்த்தைகள் அல்ல என்பது உண்மை. அவரைப் பார்த்தவர்கள் மயங்கியிருப்பார்கள் பழகியவர்கள் உணர்வார்கள். அதிபர் அவர்கள் இருவரும் பழகிக்கொண்ட விதம் அந்நியோன்யத்தைக் காட்டினாலும் அங்கே ஒரேற்றர் அவர்கள் கண்ணியம் கலந்த ஒரு

பக்குவமான நடத்தையைத் தான் காட்டினார். ஐ.பி. அவர்களுடன் பழகியதற்கும் இதற்குமிடையே ஒரு வேறுபாடு இருந்ததை என்னால் காண முடிந்தது.

ஒறேற்றர் அவர்கள் என்னை அதிபர் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றது, மகாஜனக் கல்லூரியில் விலங்கியல் கற்பிப்பதற்கான ஆசிரியர் ஒருவர் தேவை என்பதால் அந்தப் பதவியை எனக்கு கொடுக்குமாறு கேட்கும் பொருட்டே. ஆகவே, வந்த விசயம் கூறப்பட்டதும் “நீ விண்ணப்பித்திருந்தாய் அல்லவா. நற்சாட்சிப் பத்திரம் ஒன்று பெற்று அனுப்புமாறு கேட்டிருந்தேனே. ஏன் அனுப்பவில்லை?” என்றார். அது உண்மை. நான் தான் அசட்டையாய் இருந்து விட்டேன். “இறுதிப் பரீட்சை மும்முரத்தில் அனுப்பத் தவறிவிட்டேன்” என்றேன். “முதல் தரத்தில் சித்தியடைவாயா?” என்றார். “நன்றாகச் செய்துள்ளேன், ஆனால் முதல் தரம் கிட்டுமோ சொல்ல முடியாது” என்றேன். அதிபர் அவர்கள் எனது பேராசிரியரிடமிருந்து ஒரு நற்சாட்சிப் பத்திரம் பெற்றுத் தருமாறு கேட்டு எம்மை அனுப்பிவிட்டார். உறுதியான வாக்கு எதுவுமே தரவில்லை. ஆனால் அன்று மாலையே ஒறேற்றர் அவர்களிடம் தொலைபேசி மூலமாக “ஒரு செல்லாக் காசை என் தலைமேல் கட்டப் பார்க்கிறாயா?” என வினவினாராம். ஒறேற்றர் தனது பாடசாலையில் எனக்குப் பதவி தராமல் தன்னிடம் அழைத்து வந்தமையே அவருக்கு அத்தகைய ஒரு சந்தேகத்தைக் கிளப்பியிருக்கலாம். அது நியாயம் தானே? ஆனாலும் மிகவும் திறமை மிக்க ஆசிரியர்களைத்தான் தனது பாடசாலையில் பணிக்கு அமர்த்த வேண்டும் என்ற அவரது உணர்வு எத்தகையது என்பதை அறிய முடிகிறது. ஆசிரியர்களைச் சண்டிப் பார்த்துப்பார்த்து எடுத்தமையால் தான் பாடசாலை கிடுகிடு என வளர்ந்தது.

ஒறேற்றர் அவர்கள், “அவன் ஒரு சிறந்த ஆசிரியர். தற்சமயம் எனது பாடசாலையில் இடமில்லாமையால் தான் அவனை நான் என் பாடசாலையில் அமர்த்தவில்லை. ஆனால் இவ்வருட முடிவிலே ஒரு வெற்றிடம் வரும். ஆகவே நீ அதுவரை அவனை வைத்திரு. உனக்குப் பிடிக்காவிட்டால் வருடமுடிவில் நான் அவனைத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்கிறேன்” என்றாராம். அதன் பின்னர் தான் அதிபர் அவர்கள் என்னைத் தனது பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணிக்கு அமர்த்தினார். ஒறேற்றர் கூறியது சத்தியமான உண்மை என நம்பிய

அதிபர் அவர்கள், மறுநாள் தன்னை வந்து சந்திக்குமாறு எனக்குத் தந்தி அனுப்பினார். சென்றேன். பதவி வழங்கினார். வருடமுடிவிலே ஒற்றர் அவர்கள் அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு இப்போ எனக்கு கனசபாபதியைத் தேவை, தருகிறாயா எனக் கேட்டாராம். தரமுடியாது மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். அவரை எமக்குத் தேவை” என்றாராம் அதிபர். என்னை அவர் தாயினும் சாலப்பரிந்து அணைத்தமையால் தான் நான் ஆசிரியத் தொழிலில் இத்தனை உயரமுடிந்தது என்றால் மிகை அல்ல.

பாடசாலை அப்போது தனியார் பாடசாலையாக இருந்தமையாலே அதிபர் அவர்கள் என்னை மாத்திரமல்ல, ஒவ்வொரு ஆசிரியரையும் அவர்கள் திறமையைக் கணித்துப் பார்த்துத்தான் நியமித்தார். அவர் நியமித்த அனைத்து ஆசிரியர்களையும் அவர்கள் தகுதி, ஆற்றல், நடத்தை என அத்தனையையும் பொறுமையாக ஆராய்ந்து அறிந்த பின்னரேதான் நியமனம் கொடுத்தார். ஆனால் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்ற 1960க்குப் பின்னர் இது கொஞ்சம் வில்லங்கமாகப் போய்விட்டது. வெளி மாவட்டங்களிலே சேவையாற்றிய பலர், சொந்த ஊர்களுக்கு வரவிரும்பி இடமாற்றம் பெற்று வந்தனர். ஆகவே கல்வித்திணைக்களம் அதிபர்களுடைய விருப்பங்களை அறியாமலேயே அவர்களைப் பாடசாலைகளுக்கு நியமிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் பிரபல பாடசாலைகளின் அதிபர்களை ஓரளவுக்கு அவர்களின் விருப்பத்தை அறிந்தே ஆசிரியர்கள் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். அதிபர் அவர்கள் இதனை அனுசரித்து அப்படியாக வருகின்ற ஆசிரியர்களை ஏற்கவே செய்தார். ஆனால் சிலர் முற்றாகவே கல்வியூட்டலில் அக்கறை காட்டாவிட்டால் வேறு வழியின்றி அவர்களை கல்விப் பகுதியிடம் சொல்லி இடமாற்றம் செய்தாலும் அந்த இடமாற்றத்தால் அவர்கள் பாதிக்காதவாறு பார்த்துக் கொள்வார். அந்த இடமாற்றம் அவர்களுக்கு ஒரு சலுகை போன்றே அமையும். காரணம்? அவர்கள் தமது வீட்டிற்கு மிக அண்மையான ஒரு பாடசாலைக்கே இடமாற்றம் செய்யப்பட்டிருப்பார்கள். அப்படி இடமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்கள் காழ்ப்புணர்ச்சி என்றுமே காட்டியதாகத் தெரியவில்லை. அவரது நல்ல நோக்கத்தை அவர்கள் உணர்ந்துள்ளார்கள். இதனால் அவர்களுக்கு மகாஜனாவை விட்டுப் போகிறோமே என்ற துன்பம் ஏற்பட்டாலும் வீட்டுக்கு அண்மையான பாடசாலை ஒன்றுக்குச் செல்கிறோம் என்ற மன நிறைவினைக் கொடுத்திருக்கும்.

“ஜெயரத்தினம் அவர்களின் வெற்றிக்கு உறுதுணையாக இருந்தவை அவரிடம் காணப்பட்ட பண்பான குணங்களே. புன்முறுவல் தவறும் பொலிவான மலர்ந்தமுகம், எவரையும் கவரும் இன்சொல், காம்பீரமான அடக்கம், சான்றோர் முன் பணிவு, எவரையும் தன்வசப் படுத்தும் சக்தி, அசையாத கடவுள் நம்பிக்கை இவையே இவரின் உயர்வின் இரகசியங்கள். உள்ளத்தில் எழுவது உவகை. அதன் அறிகுறியாக முகத்திலே தோன்றுவது நகை சிந்தும் முகம் மனிதத் தன்மையைக் காட்டுகின்றது. ஆண்மையை நிலை நாட்டுகின்றது. அன்பை வளர்க்கிறது. துயரை ஓட்டுகின்றது. பகையை வாட்டுகின்றது. இன்பம் ஊட்டுகின்றது. உறவைக் கூட்டுகின்றது. ஜெயரத்தினம் நல்ல பண்புடையவர் என்றும் அவரை யாரும் நம்பி நெருங்கிப் பழகி உறவாடி அன்பு கொள்ளலாம் என்றும் உலகிற்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அவரது சிரித்த முகம், அது வேண்டுவனவற்றை வழங்கும் ஆற்றலையும், யாவரையும் விரும்பி வரவேற்கும் சொற்களையும் இகழ்ச்சியில்லாப் பண்பினையும் அவருக்கு வழங்கியுள்ளது.” என யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் துணைவேந்தர் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்கள் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

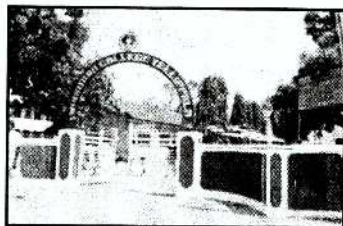
பாடசாலை என்பது வெறும் கல்வியூட்டும் நிறுவனமாக இருந்தால் மட்டும் போதாது. அது மாணவரின் முழுமையான ஆளுமை விருத்திக்கு வழி கோல வேண்டும் என்பதில் தீவிரமான நம்பிக்கை கொண்டிருந்தவர் ஜெயரத்தினம் அவர்கள். அதற்கு உதாரணமாக சில நிகழ்ச்சிகளைக் கூறலாம். அப்போது பாடசாலை தனியார் பாடசாலையாகவே இயங்கி வந்தது பாடசாலையில் கலைப்பட்ட தாரிக்கான இடம் ஒன்று காலியாக இருந்தது. இரண்டு பழைய மாணவர்கள் இப்பதவிக்கு விண்ணப்பித்தனர். ஒருவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்துப் பட்டதாரி. மிகவும் திறமையுடையவர். பாடசாலையில் நியமனம் பெற்றால் உயர்தர வகுப்புகளுக்குத் திறமையாகப் பயிற்றக் கூடியவர். மற்றவரோ இந்தியப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றின் பட்டதாரி. அவரால் உயர்தரவகுப்புகளுக்குத் திறமையாகப் பயிற்ற முடியுமா என்பது சந்தேகமே. அதிபர் இரண்டாமவருக்கே நியமனம் கொடுத்தார். அதனால் முன்னவரின் கோபத்திற்கு ஆளாகினார். அவர் பின்னவரைத் தேர்ந்ததற்கான காரணம் அவர் சிறந்த சாரணராக இருந்தமையே. அவர் மூலமாக பாடசாலையின் சாரணர்

பகுதியை முன்னேற்றி தரமானதாக ஆக்க முடியும் என எதிர் பார்த்தார். அவர் நினைத்தது நடந்தது. மகாஜனாவின் சாரணர் இயக்கம் புகழ்பெற்றது. மகாஜனாவின் சாரணர்கள் ஐப்பான் மற்றும் கிறீஸ் நாடுகளில் நடைபெற்ற உலக சாரணர் சம்மேளனங்களில் பங்கு கொண்டனர்.

இன்னுமொரு நிகழ்ச்சி அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற பின்னர் நடைபெற்றது. பாடசாலையில் விளையாட்டுத் துறைக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தவர் திரு.ஏகாம்பரம். சிறந்த உதைபந்தாட்ட வீரர். எல்லோருடனும் இங்கிதமாகப் பழகும் பண்புடையவர். யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்தார். யாழ்ப்பாணத்து உதைபந்தாட்ட ரசிகர்கள் மகாஜனாவின் பெரும் ஆதரவாளர்களாக மாறியதற்கு இவரும் ஒரு காரணம் எனலாம். திசரி யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே பாடசாலை வருவார். அதிபரின் பேரன்புக்குப் பாத்திர ராக இருந்தார். யாழ் இந்துக்கல்லூரியின் விளையாட்டுத் துறைக்குப் பொறுப்பாசிரியராக இருந்த திரு.தியாகராசா அவர்கள் ஓய்வு பெற்றார். ஏகாம்பரம் யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவரும் கூட. எனவே, அக்கல்லூரிக்கு மாற்றம் பெற்றுப் போக விரும்பினார். அதிபருக்கு ஏகாம்பரத்தை விடுவதற்கு மனம் இல்லையாயினும் அவரது சொந்தப் பிரச்சினைகள் காரணமாக அவரது இடமாற்றத்திற்குச் சம்மதித்தார்கள். கல்வித் திணைக்களம் அதற்கு ஈடாக எப்பாட சாலையிலும் சேவையிலுள்ள உடற்பயிற்சி ஆசிரியரை இடம்மாற்றித் தருவதாக உத்தரவாதம் அளித்தது. இருவர் மகாஜனாவுக்கு வர விரும்பினார்கள். ஒருவர் பாடசாலையின் பழைய மாணவரென்பதுடன் சிறந்த உதைபந்தாட்ட வீரருங்கூட. முதலாவது அணிக்குத் தலை வராகவும் இருந்தவர். மற்றவர் பழையமாணவரல்ல, இன்னும் சொல்லப் போனால் அருகேயுள்ள பெரிய பாடசாலை ஒன்றின் பழைய மாணவர். அதிபர் இரண்டாமவர் பக்கமே தனது விரலை நீட்டினார். காரணம் இரண்டாமவர் சிறந்த கிறிக்கட் வீரர். அதிபர் பாடசாலைக் கிறிக்கட் அணியை நல்ல தரத்திற்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற பேராசை உடையவர். தனது அபிலாசையை இதன் மூலம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதற்காக இந்த இடமாற்றத்தை நிகழ்த்த வேண்டினார். அதிபரது ஆசை ஓரளவு நிறைவு பெற்றது என்றே சொல்ல

வேண்டும். மகாஜனாவின் கிறிக்கட் அணி மிகவும் திறமை வாய்ந்த அணியாகியது. 1968ஆம் ஆண்டிலே அகில இலங்கையில் மகாஜனாவின் இரண்டாவது அணி கிறிக்கட் சாம்பியன்களானது.

எல்லாம் அறிந்தவராய் எப்படி மிளிர்ந்தார்?

1929ஆம் ஆண்டிலே இவரது தந்தையார் துரையப்பாபிள்ளை இயற்கை எய்தினார். அதிபர் 1913ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 13ந் திதி பிறந்தவர். ஆகவே அவர் தந்தையார் அமரத்துவம் பெற்றபோது இவருக்கு 16 வயதுதான் நிரம்பியிருந்தது. ஒரு இளைய சகோதரியும் சகோதரனும் இருந்தனர். அப்போது அவர் யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் Matriculation வகுப்பில் கல்விகற்று வந்தார். Matriculation இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தால் நடத்தப்படும் பரீட்சை. அதில் மிகத் திறமையான பெறுபேறு பெற்றமையால் InterArts பரீட்சைக்காக யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் சேர்ந்து கற்றுச் சித்தியடைந்த போது அவருக்குப் 19 வயது. தன் தந்தையார் இறந்து விட்டமையாலும் குடும்பத்தின் மூத்த புதல்வராக இருந்ததாலும் அதிபர் அவர்கள் குடும்பப் பாரத்தையும் சுமக்க வேண்டியதாயிற்று. ஆகவே தனது 19வது வயதிலே ஆசிரியப் பணியில் புகுந்தார் தந்தையார் உருவாக்கிய பாடசாலையிலேயே 1932ஆம் ஆண்டு ஆசிரியப் பணியில் சேர்ந்தார். பாடசாலை பாவலர் சின்னப்பாவின் தலைமையில் சிறப்பாக நடைபெற்றது. பாடசாலையை வளர்க்க வேண்டும் என்ற இளமைத் துடிப்புடன் கூடிய ஆவல் அவரைப் பாடசாலையின் அத்தனை துறைகளிலும் ஈடுபாடு கொள்ள வைத்தது. 1935ஆம் ஆண்டு பாடசாலையின் வெள்ளிவிழா ஆண்டாயிற்று. ஆகவே ஜெயரத்தினம் அவர்கள் ஓடி ஓடி அத்தனை துறைகளிலும் பங்கேற்றார். சாரணர் இயக்கம் தொடங்கி அதன் பொறுப்பாசிரியரானார், விளையாட்டுத் துறைக்கும் பொறுப்பாசிரியர் பதவி ஏற்றார், ஆங்கிலப்பேச்சு போட்டிகளுக்கும் பொறுப்பேற்றார், பாடசாலைக்கான 'மகாஜனன்' என்ற சஞ்சிகையைத் தொடங்கி வெள்ளி விழா மலர் ஒன்றைப் பிரசுரித்தார். அவரது உழைப்பு பாடசாலையின் சகல துறைகளிலும் இருந்தது. இந்தப் பரந்த பயிற்சியை அவர் மகாஜனாவின்

அதிபராகியதும் சகல ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்கக் கூடிய நிலையில் இருந்தார். பாடசாலை அதிபர் ஒருவர் சிறந்த நிர்வாகியாக இருந்தால் மட்டும் போதுமென்பதில்லை. அவர் ஒரு தனித்துவம் வாய்ந்த ஆசிரியராக இருப்பதும் மேலதிக தகுதியாகக் கருதவேண்டும். ஜெயரத்தினம் அவர்கள் அக்காலத்து ஆங்கில ஆசிரியர்களில் தலை சிறந்தவர்கள் வரிசையில் ஒருவராக மதிக்கப்படத்தக்கவராக இருந்தார்.

ஊக்கப்படுத்துவதில் அவர் மன்னர்:

திருமதி.கிறேஸ் வேலுப்பிள்ளை, அதிபர் காலத்திலும் எனது காலத்திலும் மகாஜனாவில் ஆசிரியப்பணி ஆற்றியவர் சிறந்த ஆங்கில ஆசிரியை. பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கில நாடகம் ஆங்கிலப் பேச்சு ஆகியவற்றில் பயிற்சி கொடுப்பதில் கைதேர்ந்தவர். நிறுவியவர் தினம், பெற்றோர் தினங்களுக்கு பாடசாலையில் ஆங்கில நாடகங்கள் நடைபெறுவதுண்டு. நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அதிலுள்ள குறைபாடுகளை உடனடியாகவே நான் சொல்லி விடுவதுண்டு. “சேர் நீங்கள் எமது முந்தைய அதிபருடைய பாணியைக் கைப்பற்றுங்கள். அது மிகச் சிறந்த ஒத்துழைப்பை ஆசிரியர்களிடமிருந்து பெற்றுத் தரும்” என்றார் திருமதி.வேலுப்பிள்ளை ஒரு முறை என்னிடம். “எப்படி?” என்றேன். அவர் எப்பொழுதுமே நிகழ்ச்சி முடிந்ததும் அதற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர்களைக் கண்டு பாராட்டுவார். ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சியின் சிறப்பு அம்சங்களை மாத்திரம் எடுத்துக் கூறி வலுவாகச் சிலாகித்துப் பேசிய பின்னர் சென்று விடுவார். ஆனால் அடுத்த வருடம் நிகழ்ச்சிகளுக்கு நாம் தயார் செய்கின்ற வேளையில் வந்து, முந்திய வருடத்தில் எங்கே எங்கே பிழைவிட்டீர்கள் என்று கூறி அப்பிழைகளை இம்முறை வராமல் பார்க்குமாறு கூறுவார், என்றார். “அது அவரது யுக்தி. எனக்கு அத்தனை ஞாபகசக்தி இல்லையே” என்று கூறினேன். ஆனால் அது ஒரு சிறந்த யுக்தி என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

கல்வி அமைச்சிலிருந்து சில உயர்மட்ட அதிகாரிகள் வந்திருந்தார்கள். உயர்தர விஞ்ஞான வகுப்பு ஒன்றை, தாம் பார்க்க வேண்டும் எனக் கேட்டபோது அதிபர் அவர்கள் என்னிடம் வந்து, அவர்கள் பார்ப்பதற்காக ஒரு வகுப்பை நடத்துவீர்களா எனக் கேட்டார். திடீரெனக் கேட்டதால் நான் திகைத்து விட்டேன். அத்தனை

விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் கற்பித்த போதும் அவர் என்னிடம் வந்து கேட்டது பெருமையாயிருந்தது. ஒரு பயத்துடன் கூடிய சம்மதத்தைத் தெரிவித்தேன். வந்து பார்த்தார்கள். மிகத் திருப்தியாக இருந்தது எனக் கூறிச் சென்றார்களாம். அதிபரது கூற்று திருமதி.வேலுப்பிள்ளையின் நியாயப்படுத்தல் தானோ என எண்ணினேன். ஆனால் அதில் உண்மையிருந்தது என்பதை நான் இரண்டாம் தர அதிபர் பதவிக்கான நேர்முகப் பரீட்சையின் போது காணக் கூடியதாக இருந்தது. நேர்முகப் பரீட்சை செய்தவர்களில் ஒருவர் அன்று எனது வகுப்பைப் பார்வையிட்டவர். அறிமுகமான முறுவல் ஒன்றினை வரவழைத்தார். நேர்முகப்பரீட்சை முடிவுற்றதும் நான் வெளியேறுகின்ற போது அவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியர் என மற்றவர்களுக்கு கூறியது எனது பாம்புச் செவிகளுக்கு எட்டியது.

கல்வி அமைச்சு ஒரு சமயம் சிறந்த விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் சிலரைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களை ஒரு வருடம் இங்கிலாந்தில் பயிற்சிக்கு அனுப்பத் தீர்மானித்தது. அது பற்றிய அறிவித்தல் பாடசாலை அதிபர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டது. அதிபர் அவர்கள் வேறு ஆசியர்களிடம் கொடுக்காமல் அப்பத்திரத்தை என்னிடம் மாத்திரம் கொடுத்து விண்ணப்பிக்குமாறு கேட்டார். ஆனால் நான் அசட்டையாக இருந்து விட்டேன். மட்டக்களப்பில் விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருந்த ஒருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்.

ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் செய்கின்ற வேலையை எவ்வளவு கணித்து வைத்தார் என்பது இரண்டாம் தர அதிபர் பதவிக்கு நான் விண்ணப்பித்து நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைக்கப்பட்ட சமயம் தெரிய வந்தது. நான் அவரிடம் ஒரு நற்சாட்சிப் பத்திரம் கேட்டேன். அவர் இரண்டு தந்தார். ஒன்று எனது ஆசிரியத் திறமை பற்றியது. மற்றையது நான் பாடசாலை நிர்வாகத்தில் எத்தனை பங்காற்றுகிறேன் என்பது சம்பந்தமானது. நான் ஆற்றிய ஒவ்வொரு சேவை பற்றியும் மிகவும் சிலாகித்து எழுதியிருந்தார். என் பதவி உயர்வுக்கு அது ஒரு காரணமாக அமைந்திருக்கலாம் என்பது எனது எண்ணம்.

வேலை வாங்குவதில் அவர் சமத்தர்:

“இதனை இதனால் இவன்முடிக்கும் என்றாய்ந்ததனை அவன்கண் விடல்”

என்பது குறள் வாக்கியம். அதற்கு நடைமுறை உதாரணமாக விளங்கியவர் ஜெயரத்தினம் என்பது அவரின் கீழ் சேவையாற்றியவர்களுக்கு நன்கு தெரிந்திருக்கும். இதன் காரணமாக பாடசாலையில் சில ஆசிரியர்களிடம் அதிக பொறுப்புகள் கொடுக்க வேண்டி வந்தது. ஒரு சில ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் கல்வியூட்டலுடன் மாத்திரமே நின்றுவிட, வேறு சில ஆசிரியர்கள் பாடசாலையின் ஏனைய செயற்பாடுகளிலும் பங்கு பற்றினர். திருவாளர் கார்த்திகேசன் அங்கே ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலே உயர்தரமாணவர் மன்றம், நூல் நிலையம், பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கம், பழையமாணவர் சங்கம், இல்லப் பொறுப்பாசிரியர் எனப்பல துறைகளில் உழைத்தார். திரு. கார்த்திகேசன் காங்கேசந்துறைப் பட்டினசபையின் தலைவராகவும் கடமையாற்றியவர். என்னை மாணவர் ஒழுங்காட்சி, இல்லத் தலைமை, தேனீர்ச்சாலை மேற்பார்வை என்பவற்றுடன் திரு. கார்த்திகேசன் இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றதும் உயர்தர மாணவர் மன்றம், மற்றும் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கம், வைரவிழாக்குழுவின் செயலர் எனப்பல பதவிகளில் வைத்தார். இத்தனைக்கும் நாம் இருவருமே உயர்தர வகுப்புகளில் கல்வி புகட்டும் ஆசிரியர்கள். அதுவே ஒரு பெரும் சுகை. எவ்வளவுதான் வேலைப்பழு இருந்தாலும் அவரது பவ்வியமான பேச்சும், அந்த புன்முறுவல் பூத்த முகமும் அவர் வேண்டுகோளை மறுப்பதற்கு இடம் தரமாட்டா.

எனக்கு இரண்டாம் தர அதிபர் பதவி உயர்வு 1970இல் கிடைத்தது. நான் அதிபரின் அறையுள் புகுந்து எனது பதவி உயர்வு பற்றிக் கூறினேன். என்னை இருக்கையில் அமரச் சொல்லிப் பாராட்டியவரின் முகத்தில் திடீரென மாற்றம் புலப்பட்டது. அவர் சிந்தனையில் மூழ்கி விட்டார். சிறிது நேரத்தின் பின் சுதாகரித்து, “நான் என்ன செய்யப் போகிறேன்” என்றார். எனக்குப் புரிந்தது. அப்போது நான் பாடசாலையின் வைரவிழாக் குழுவின் செயலாளர். வைரவிழா நினைவாகப் பிரமாண்டமான ஒரு மண்டபத்தை நிறுவுவதெனவும் அதற்காகப் பெற்றோர் பழைய மாணவரிடம் நிதி சேகரிப்பதெனவும் அக்குழு தீர்மானித்து, வைரவிழா மண்டபத்தை உருவாக்குதற்கான அத்திவாரத்தையும் போட்டு விட்டது. நிதி சேகரிப்பதில் நானும் அதிபரும் கொழும்புக்குச் சென்று சிலரிடம் உதவி பெற்றோம். திரு. முருகையா, திரு. இராமசாமி ஆகியோருடன் நான் மட்டக்களப்பு, பேராதனை, வவுனியா மற்றும் மன்னார் வரைசென்று பழைய

மாணவர்களையும் பெற்றோர்களையும் கண்டோம். கணிசமான அளவில் உதவி செய்வதாகப் பலர் வாக்களித்தனர். ஆகவே அதிபரின் கவலை புரிந்தது. ஒரு சிறந்த விலங்கியல் ஆசிரியரை இழக்கப் போகிறேன் என்ற கவலை இருந்தது. அது உண்மையாயினும் அவரது கவலை இவன் என்னை விட்டு நீங்கினால் எடுத்த கருமத்தை எப்படி முடிப்பது என்பதாகவே இருந்தது. அதை வெளிப்படையாகவும் சொன்னார். அதைப் புரிந்துகொண்ட நான் “சேர் நான் இரண்டாம் தர விசேட ஆசிரியர் பதவிக்கும் விண்ணப்பித்திருந்தேன், எனவே அது கிடைக்கும் பட்சத்தில் இந்தப் பதவியை ஏற்காமல் இங்கேயே தொடர்ந்து சேவையாற்றுகிறேன்” என்றேன். அவரது முகத்தில் பழைய மந்தகாசம் மெல்லப் புலரத்தொடங்கியது. ஆனால் அது சாத்தியம் இல்லை என்பதை கொழும்பிலுள்ள மேலிடத்துடன் தொடர்பு கொண்டபோது புலனாயிற்று.

ஒருவருக்கு ஒரு பதவி தான் வழங்கப்படும் என்பதால் எனக்கு அதிபர் பதவி வழங்கப்பட்டமையால் விசேட ஆசிரியர் பதவிக்கான பட்டியலில் இருந்து என் பெயர் நீக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை அதிபர் தெரிந்து கொண்டார். அப்போது வடமாநில கல்வித் திணைக்களத்தில் பிரதம கல்வி அதிகாரியாயிருந்தவர் திரு.சந்திரசேகரம்பிள்ளை. அவரிடம் சென்று அதிபர் முறையிட்டதுடன் இத்தகைய சிறந்த ஆசிரியர்களுக்கு நீங்கள் விசேட ஆசிரியர் பதவி வழங்குவதை விட்டுவிட்டு அதிபர் பதவி வழங்குவதால் மாணவர்கள் அல்லவா பாதிக்கப்படுவார்கள் என வாதிட்டாராம். அதிபர் மிகவும் சுயநலக் காரராக உள்ளாரே என சிலர் அபிப்பிராயப்படலாம். அந்தச் சுயநலத்தில் ஒரு பொது நலமும் இருந்தது என்பதை உணரவேண்டும். அந்தச் சுயநலமில்லாவிட்டால் மகாஜனக் கல்லூரி மிகக்குறுகிய காலத்தில் அத்தனை உயர்ச்சியை எட்டியிருக்க முடியுமா? தன்னைக் கண்டு தான் தானம் வழங்க வேண்டும்.

1910ஆம் ஆண்டிலே ஒரு சில மாணவர்களுடன் தனது வீட்டின் விறாந்தையிலே தொடங்கிய அச்சிறுபள்ளி, இன்று இப்படி வளர்ந்திருக்கும் என்று பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை அன்று எண்ணினாரா? அவர் தீர்க்கதரிசி அல்லாவிட்டால் அன்றே “தெல்லிக் கழகம் இதை வெல்ல ஒரு கழகம் வையகத்தில் உண்டோ?” எனப் பாடியிருப்பாரா?

1960இல் பாடசாலை பொன்விழா எடுத்தது. அப்போது மகாஜனாவின் புகழ்பூத்த மாணவரும் ஈழத்தின் தலைசிறந்த கவிஞருமான 'மகாகவி' என்ன சொல்கிறார்?

“தந்தை தொடக்கித் தரும் இச்சிறு பள்ளி
இந்த விதமாய் எழும்பி இருக்கிறதே
வாயில் பெரிது மரங்கள், நிலம் பெரிய
கோயில் பெரிது வகுப்பறைகள் கூடங்கள்
ஆயுமிடம், நூலகம், அரங்கு மண்டபங்கள்
யாவும் பெரிதே”

இது எதனால் சாத்தியமாயிற்று. அதிபரின் உழைப்பு, ஆசிரியரின் ஒத்துழைப்பு, பெற்றோர் பழைய மாணவரின் ஆதரவு, மாணவர்களின் கடின உழைப்பு. பாடசாலையின் புகழ் பரவிற்று. வடமாநிலம் மாத்திரமல்ல கிழக்கு மாகாணம், மலையகம் எங்குமிருந்து மாணவர் வந்து குவிந்த வண்ணமிருந்தனர். அவர்கள் வந்த நோக்கம் ஈடேற பாடசாலை உதவிற்று.

மாணவர் ஒழுங்காட்சியில் அத்தனை கறாரானவர்:

தினசரி இரண்டு முறைகளாவது பாடசாலையைச் சுற்றி வலம் வருவார். பொதுவாகக் கை முட்டிய சேர்ட் தான் அணிந்திருப்பார். சேர்ட்டின் உள்ளே பிரம்பு ஒன்று மறைந்து நிற்கும். மாணவரது ஒழுங்காட்சியில் மிகவும் கறாரானவர். ஆசிரியர்களும் வகுப்புகளுக்கு நேரத்திற்குப் போகவேண்டும் என்பதிலும் கண்டிப்பானவர். பாடசாலையைச் சுற்றி வருகையில் ஒரு ஆசிரியர் வகுப்பிற்கு இன்னும் வரவில்லை என்பதைக் கண்டால் அவ்வகுப்பினுள் சென்று படிப்பிக்கத் தொடங்கி விடுவார். பிந்தி வருகின்ற ஆசிரியருக்கு அது நல்ல பாடமாக அமையும்.

திரு.க.முத்துலிங்கம் அவர்கள் அதிபர் ஜெயரத்தினம் காலத்து மாணவர். தற்சமயம் கனடா பழைய மாணவர் சங்கத்தின் செயலாளராக இருந்து சீரிய தொண்டாற்றுகிறார்.

அவர் நினைவில்: 'மகாஜன சிறப்பி ஜெயரத்தினம் அவர்கள் கல்லூரியின் சிறப்பையும், பெருமையையும் காப்பாற்றும் விதத்தில் ஒழுக்கத்தையும், ஒழுங்கு முறைகளையும் மிகவும் சிறப்பாகவே

செயற்படுத்தினார். தனது உறவினர்களின் செயற்பாடுகள் தவறாக இருந்ததைக் கூட மிகவும் கண்டிப்பான முறையிலும், வழியிலும் உறவினர்களுக்குத் தண்டனை வழங்கி நடுநிலைமையையும் நேர்மையையும் நிலைபெறச் செய்தார். தனக்குச் சகோதர முறையான ஒருவர், கல்லூரிக்கு அருகாமையில் இருந்த தேனீர்ச்சாலையில் புகைபிடித்ததை கல்லூரியிலிருந்து மாலையில் வீடு செல்கையில் அவதானித்தார். அந்த உறவினர் அவரது இல்லத்திலே வசிப்பவர். ஆனால் அதிபர் அந்த உறவினருக்குத் தனது இல்லத்தில் வைத்துத் தண்டனை வழங்காமல் மறுநாள் பாடசாலையில் தனது அலுவலகத் திற்கு அழைத்து அதற்கான தண்டனையை வழங்கினார். இதன் மூலமாக ஏனைய மாணவர்களுக்கும் எச்சரிக்கை செய்துள்ளார். வீட்டிலே தண்டித்தால் அது மற்றைய மாணவர்களுக்குத் தெரியவரும் வாய்ப்பு இருக்கமாட்டாதல்லவா?

‘அதிபர் தனது மருமகன் ஒருவருக்குக் கொடுத்த தண்டனை மாணவர்களால் பேசப்பட்ட விசயமாகியது. இம்மாணவன் அவ்வாண்டு ஸ்தாபகர் தினத்தில் வரவேற்புரை நிகழ்த்துவதற்கிருந்தார். அம்மாணவன் காதல் வயப்பட்டிருப்பதாக நிறுவியர் தினத்திற்கு முதல் நாள் அதிபரின் செவிக்கு எட்டியது. அந்த மாணவனை அழைத்து அதற்கான தண்டனையை வழங்கினார். இம்மாணவன் மலேசியாவில் இருந்து வந்தவன். ஆகவே சற்று வசதியுடையவன். எப்பொழுதும் டீக்காக உடையணிவதுடன் அக்காலத்தில் பிரபலமாயிருந்த Parker பேனாவையே பாவிப்பான். ஏனைய மாணவர்கள் பலரும் தொட்டு எழுதும் பேனாவையே பாவிப்பார்கள். இதைக் கண்ட அதிபர் இவனது பேனாவைப் பறித்து வெளியே வீசி எறிந்து விட்டார். பாடசாலையில் பரபரப்பாகப் பேசப்பட்ட இன்னொரு சம்பவம் பற்றியும் கூறவேண்டும். அன்றைய தினம் ஏப்ரல் முதல் தேதி. அன்று முட்டாள்தினம் என்பதால் மாணவர்கள் ஆசிரியர்களையும் இதில் சம்பந்தப்படுத்திக் கேலிசெய்வதுண்டு. குளிர்மானமருந்திய பின்னர், அப்போத்தல்களில் நீரைக் கலந்து சில ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுத்து மாணவர்கள் ஏமாற்றினார்கள். இதைக் கண்ணுற்ற ஒரு மாணவன் திரு.உபசேன நிமால் என்ற ஆசிரியரது ஈருருளியின் சில்லின் காற்றை வெளியேற்றி விட்டார். இதையறிந்த ஆசிரியர் கோபமடைந்து குறிப்பிட்ட மாணவனை அழைத்து அவனைத் தண்டிக்க கையை உயர்த்திய போது அதைத் தடுக்க மாணவன்

முயன்றான். நிலம் ஈரலிப்பாக இருந்ததால் எதிர்பாராமல் ஆசிரியர் விழுந்துவிட்டார். விசயம் பிரச்சினை ஆகிவிட்டது. தவறுதலாக நடந்தது என்பதை அதிபர் உணர்ந்தாலும் பாதிக்கப்பட்டவர் ஆசிரியர். மாணவனோ அதிபரின் உறவினன். ஆகவே மறுநாள் அம்மாணவனுக்குப் பகிரங்கமான தண்டனை வழங்கப்பட்டது (Public Caning). அக்காலத்திலே இது கடினமான தண்டனை முறையாகக் கணிக்கப்பட்டது.’

நான் ஆசிரியராக இருந்த காலத்திலே இத்தகைய தண்டனை முறைகள் அற்றுவிட்டன. அப்போ நடந்த ஒரு வேடிக்கையான நிகழ்ச்சி பற்றிக் கூற வேண்டும். மாணவர்கள் யாராயினும் தண்டனைக்குரிய குற்றம் செய்திருந்தால் அது ஒழுங்காட்சிக் குழுவின் கவனத்துக்கு எடுக்கப்படும். நான் ஒழுங்காட்சிக் குழுவின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தேன். ஒரு மாணவனுக்கும் ஆசிரியரொருவருக்குமிடையே பிரச்சினை. அம்மாணவன் ஆசிரியருடைய ஈருருளியின் சில்லைச் சேதப்படுத்தி விட்டான். இது ஒழுங்காட்சிக் குழுவின் கவனத்துக்கு வந்தது. மாணவனைப் பாடசாலையை விட்டு விலக்குவது என ஒழுங்காட்சிக் குழு தீர்மானித்தது. மாணவனின் தந்தையார் அலுவலகத்திற்கு அழைக்கப்பட்டார். அவர் ஒரு சிறிய பாடசாலையில் அதிபராக இருந்தார். எமது அதிபர் மாணவனின் தந்தைக்கு நடைபெற்ற விசயத்தைக் கூறி ஒழுங்காட்சிக் குழுவின் தீர்மானத்தையும் கூறினார். ஆகவே தந்தையாரை மாணவனுடைய விடுகைப் பத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு போகுமாறு பணித்தார். மாணவனின் தந்தையோ பணிவாக, சேர் அவன் உங்கள் பாடசாலைக்கு வேண்டாமென்றால் என் வீட்டிற்கும் வேண்டாம், நான் போகிறேன் நீங்கள் செய்வதைச் செய்யுங்கள் எனக்கூறி வெளியேறிவிட்டார். அதிபர் பாவம் என்ன செய்வார்? மாணவன் தொடர்ந்தும் படித்தான். இதோ இன்னொரு மாணவன் அதிபர் பற்றிக் கூறுகிறான்: ‘அழியாப் புகழ் பூத்த அதிபர். தெ.து.ஜெயரத்தினம் அவர்களுடன் இரு நிகழ்வுகள்.

எனது பெயர் திரு.த.து.ஜெகநாதன். மயிலிட்டி தெற்கு கட்டுவன் சந்தியில் அமைந்த வீடும் சைவ தேனீர் கடையும் அன்றைய அமைவிடம். திருமணத்தின் பின்பு தொண்டைமானாற்றின் அயல் கிராமம் கெருடாவில் வாசஸ்தலம். சைவக் குருமார் பரம்பரை. மக்கள் வங்கியின் இளைப்பாறிய பிரதி முகாமையாளர்.1953ஆம்

ஆண்டு வயது பத்து. கட்டுவன் மயிலிட்டி தெற்கு வறுத்தலை விளான் பாலர் ஞானோதய வித்தியாசாலையில் நான்காம் வகுப்பில் சித்தி பெற்று, தெல்லிப்பழை மகாஜனாக் கல்லூரியில் ஐந்தாம் தரத்திற்கான அனுமதி கிடைத்து கல்வி கற்று வந்தேன். அன்றைய காலப்பகுதியில் ஸ்தாபகர் துரையப்பாபிள்ளையின் மைந்தன் திருவாளர் தெ.து.ஜெயரத்தினம் அவர்கள் அதிபர். உள்நாடு வெளிநாடுகளிலிருந்து ஆங்கில, தமிழ், சிங்கள ஆசிரியர்கள் சேவையிலிருந்தனர். அனைத்து மாணவர்களும் சீரும் சிறப்புடனும் பரீட்சைகளில் நல்ல பெறுபேறுகள் பெறவேண்டும் என்ற அவாவுடன் கடமையாற்றினர்.

ஜெயரத்தினம் அதிபர் அவர்களை என்றும் என் மனதில் நினைவு கூறுவது வழக்கம். குருவாக இருந்து என்னை நெறிப்படுத்தி நல்ல நிலைக்குக் கொண்டுவந்த தெய்வம். என்னை அறியாத பயபக்தி. அவரது நிமிர்ந்த தோற்றம், வெள்ளைக் கோட்-சூட்-டை, பார்வையில் கண்டிப்பு, தடித்த அடர்த்தியான இமை மயிர், வலது கோட் கையினுள் பிரம்பு மறைந்திருக்கும். பாடசாலை வகுப்புகள் நடைபெறும் வேளைகளில் கண்காணிப்பு உலாவருவது வழக்கம். எனது வகுப்பாசிரியர் காரியாலய அலுவலக என்னை பணித்திருந்தார். வகுப்புக்கள் நடைபெறும் வேளை மைதானத்தில் அவதானித்து “come here Jeganathan” என்று கூப்பிட்டுக்கையில் மூன்றுமுறை அடி தந்து “Go to your class-room” என்று கூறினாரே தவிர வேறெதுவும் கேட்கவில்லை. பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் அனைத்து மாணவர்களின் பெயர்களும் அதிபருக்கு ஞாபகம். ஒரு நாள் எமது வகுப்பறைக்கு ஆசிரியர் வராதிருந்த சமயம் அனைவரும் சுதந்திரமாகச் சத்தம் போட்டுக் கதைக்க, அதிபரவர்கள் அனைவரையும் சுவர் பக்கம் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கவிட்டு தலா மூன்று பிரம்படி தந்தார். இப்பொழுது நினைத்தாலும் அவரது கோட் கையில் மறைந்திருக்கும் பிரம்பின் அடி உறைக்கச் செய்கிறது. சில வேளைகளில் அவரே வந்து பாடம் எடுப்பதும் உண்டு. மாணவனொருவன் தனது தலை முடியை அழகுற வாரி முகத்தில் மீசை, தாடியுடன் தோற்றமளித்த காட்சியைக் கண்ணூற்று “Why this luxuriant vegetation on your face”, “Clear it and meet me tomorrow at office” எனக்கூறினார். கடமை, கண்டிப்பு, கட்டுப்பாடு, கண்ணியம் போன்ற பெருமைகளுடன் வாழ்ந்தவர் மேதை ஜெயரத்தினம் அவர்கள் என்றால் மிகையாகாது.

‘மகாஜனாக் கல்லூரி தனது பொன்விழாக் கோலம்பூண்ட வேளைதனில் அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்களும் ஆசிரியர் குழாமும் பாடசாலை நலன் விரும்பிகளும் மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் பிறநாடுகளில் உள்ளவர்களுமாக பெருந்தொகைப் பணத்தில் பிரமாண்டமான மேல்மாடி நிர்வாகக்கட்டிடம் ஒன்றை நிர்மாணித்து சிறந்த முறையில் பொன்விழாவையும் நடத்தி முடித்தனர். கண்காட்சி, பொருட்காட்சி, களியாட்டம் இன்னோரன்ன பிற விழாக்கள் நடைபெற்றதை இப்பவளவிழாக்கோலம் பூணும் வேளையில் எனது இளமைப்பருவத்தை நினைக்கிறேன். பொன்விழாக் காலப்பகுதியில் ஒரு நாள் அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்கள் எனது ஊர் வழியாக மோட்டார்காரில் சென்ற சமயம் எனது தகப்பனாரால் நடாத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சைவத் தேனீர்ச்சாலையில் நின்றிருந்தேன். நேரம் 5:30 மணி. தேனீர்ச்சாலையில் சனக் கூட்டம் இல்லாதிருந்தவேளை கடையின் முகப்பில் கதவருகே வீதியை நோக்கி நின்று கொண்டிருந்தேன். அதிபரவர்களின் வருகையை எதிர்பாராததனால் நான் ஒழிந்து மறையவில்லை. காரை ஓரமாக நிறுத்தித் தனது வழமையான கம்பீர் நடையுடன் என்னருகே வந்து இரு கன்னங்களிலும் பளார் பளார் என்று பத்து விரல்களும் பதிய அடிதந்து “Are you a street urchin? Why are you here?” என்று கேட்டார். “Sir, this is our buffet. I help my father seldom.” என்று கூற “Right; call your father” தந்தையார் வந்ததும் இப்படியா உங்கள் பிள்ளையின் கல்வி முன்னேற்றத்தைக் கவனித்து நல்வழிப்படுத்துவது என்று வினவினார். சிறிது நேரம் நிசப்தம். அதிபர் அவர்கள் என்னையே உற்றுப்பார்த்த வண்ணம் “Son, Come near” என்றார் கண்களிரண்டிலும் நீர் தாரை தாரையாக வழிய கன்னங்களிரண்டையும் தடவிக் கொண்டு அருகே செல்லவும். “Jeganathan Sorry, Forgive. Can you prepare a tea?” என்று கூறிக்கொண்டே தனது பூப்போன்ற இருகரங்களாலும் எனது கண்ணீரையும் துடைத்துக் கன்னங்களையும் தடவினாரே. இவரல்லவோ தெய்வத்துக்கு ஒப்பானவர். பெரிய மனிசர் இச் சிறியவனின் கண்ணீரைத்துடைத்து கல்வியைப் புகட்டி மற்றையோர் ஒழுக்கமாக, நல்லவர்களாக, போற்றுதற்குரியவர்களாக வாழவேண்டும் என நினைத்தார். நெருப்பாக வெந்து கொண்டிருந்த கன்னம் பன்னீர் கட்டிபோன்று குளிர்மைபெற்றது.

“பொன்றாது நிற்பது உலகத்து உயர்ந்த புகழ்
கற்றறிந்தார் காமுறுவர் உலகின்புறக் கண்டு
என்றும் கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி

‘Know thy Self’ என்ற தாரகமந்திரத்தின் பெறுபேறு “Self Discipline” என்னை வளர்த்து நல்லவனாக்கிய மகாஜனக் கல்லூரியையும், அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்களையும், எனக்குக் கல்வி புகட்டிய அனைத்து ஆசிரியப் பெருந்தகைகளையும் இந்நூற் றாண்டு விழா வேளைதனில் கண்களில் ஆனந்த நீர் சொரிய நினைக்கிறேன்

பாடசாலைக்கீதம் இசைக்க இருதயத்தில் எனையறியாத பூரிப்பு. பக்தி; அன்றைய பாடசாலை அதிபர் ஆசிரியர்களைப் போன்றவர்களை எனது வாழ்க்கையில் எப்பொழுது சந்திப்பேன். வெல்லுக மகாஜனா மாதா.

திரு.த.து.ஜெகநாதன் ஐயர்

பாடசாலை வீதி

கெருடாவிஸ்

தொண்டைமானாறு.

புதிய திட்டங்களைப் புகுத்தியவர்:

இலங்கை ஏகாதிபத்தியத்தில் இருந்து விடுதலை 1948இல் பெற்றாலும், கல்வித் திட்டத்திலோ நிர்வாகத்துறையிலோ ஏகாதிபத்திய முறையின் பிடியிலிருந்து விடுபட நீண்டகாலம் எடுத்தது. பாடசாலைக் கல்வி அப்படியே பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியம் வகுத்துக் கொடுத்த திட்டத்தின் படியேதான் தொடர்ந்து நடைபெற்றது. இடையிடையே சில மாற்றங்கள் பெயரளவில் எட்டிப் பார்க்கும். அவ்வளவே.

எமது நாட்டின் கல்விமுறை வெறுமனே அலுவலகங்களில் வேலை பார்ப்பதற்கு மாத்திரமல்ல இந்த நாட்டின் மூலவளங்களை உபயோகித்து நாட்டினது சுபீட்சத்தை மேம்படுத்துதற்கும் உகந்தாக அமைய வேண்டும் என்பதைப்பற்றி சுதந்திரத்தின் பின் வந்த அரசுகள் எதுவுமே கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. 1970இல் ஏற்பட்ட சேகுவேரா போராட்டம் வேலையற்ற இளைஞர்கள் தமது விரக்தியைக் காட்டும் முகமாக நடந்தது என்பதை உணர்ந்த ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்கா அரசை இது சம்பந்தமாகச் சிந்திக்க வைத்தது. அதன் விளைவாக

நியமிக்கப்பட்ட கலாநிதி ஓஸ்மண்ட் ஜெயரத்தினா தலைமையிலான ஆணைக்குழு தீவிரமான பல கல்விச் சீர்திருத்தங்களைச் சிபார்சு செய்தது. அதன்படி பிறந்தது தான் தொழில் முன்னிலைப் பாடக்கல்வி. ஆறாம் தரம் முதல் எட்டாந்தரம் வரை வகுப்புகளில் இரண்டு தொழில் முன்னிலைப் பாடங்களும், ஒரு அழகியல் பாடமும் கட்டாயமாகக் கற்பிக்கப்படவேண்டும் எனவும், தொழில் முன்னிலைப் பாடங்களில் ஒன்று அப்பிராந்தியத்தில் நிலவும் தொழில் சம்பந்தமானதாக அமையலாம் எனவும் சிபார்சு செய்யப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் மிகவும் தீவிரமாக இருந்த இந்தத் தொழில் முன்னிலைப் பாட செயல்திட்டம் பின்னர் எப்படி எப்படியோ மாறி உலக்கை தேய்ந்து உளிப்பிடயானமை இன்னொரு புதிய கதை. தொழில் மகத்துவத்தை மாணவர்கள் உணர்ந்துகொள்ளும் வகையிலும், பல்கலைக்கழகம் புகுவது அல்லது ஏதாவது நிறுவனங்களிலோ அரசு திணைக்களங்களிலோ வேலை பெறமுடியாதவர்களுக்கு, தாமே தம் சுயகால்களில் நிற்பதற்கு உதவும் வண்ணம் ஏதாயினும் செய்ய வேண்டும் என்ற அவரது வேட்கை 1955ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலையில் மரவேலை, தும்பு வேலை, வனைதல், சிமெந்து வேலை, நெசவு வேலை மற்றும் மனையியல் போன்ற தொழிற் கல்விகளைக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அதற்கான தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியர்களைத் தேடிப்பிடித்ததுடன் வேண்டிய உபகரணங்களையும் கொள்முதல் செய்தார். ஆய்கூடங்களை அமைத்தார்.

இதே போன்று 1958ஆம் ஆண்டிலே நடனம், சங்கீதம் போன்ற அழகியற் கலைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டு அவைக் கென தனித்தனியே எல்லா வசதிகளுடைய அறைகள் ஆக்கப்பட்டன.

அரசு பொறுப்பேற்றாலும் பாடசாலை தெல்லிப்பழையில் தானே உள்ளது?

1944ஆம் ஆண்டிலே இலவசக் கல்வித் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட பொழுது அதனை ஏற்காத கண்டி புனித திரினிற்றிக் கல்லூரி போன்ற சில பாடசாலைகள் அத்திட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்ளாமல் தொடர்ந்து மாணவர்களிடம் கட்டணம் வசூலித்தே பாடசாலையை நடத்தின. ஏனைய பாடசாலைகள் அரசு மானியத்துடன் வசதிக் கட்டணமாக மாணவர்களிடமிருந்து சிறு தொகையை வசூலித்தன. இப்பாடசாலைகள் உதவி பெறும் பாடசாலைகள் என அழைக்கப்பட்டன.

1960ஆம் ஆண்டிலே அரசு இலங்கையில் உள்ள உதவி பெறும் பாடசாலைகள் யாவற்றையும் பொறுப்பேற்றது. இதைக் கொள்கை அளவிலே கிறிஸ்தவப் பாடசாலைச் சபை எதிர்த்தது. தமது எதிர்ப்பைக் காட்டும் முகமாக இச்சபைகள் தமது முகாமையின் கீழுள்ள பாடசாலைகள் சிலவற்றை அரசிடம் கையளிக்காமல் தொடர்ந்து நடத்த முன்வந்தன. அப்பாடசாலைகளைத் தொடர்ந்து நடத்த அனுமதிப்பதாயின் அவை வசதிக்கட்டணம் தவிர வேறு கட்டணம் வசூலிக்கப்படாமலே பாடசாலையை நடத்த வேண்டும் எனவும், அரசு பாடத்திட்டத்தையே பின்பற்ற வேண்டும் எனவும் அரசாங்கம் வலியுறுத்தியது. யாழ்.சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி, புனித ஜோன்ஸ் கல்லூரி போன்றவை இவற்றில் சில. புனித சம்பத்திரிசியார் பாடசாலையில் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்களில் சிலர் அரசு பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றதற்கு ஆதரவு காட்டியவர்கள். ஆகவே அவர்களை பாடசாலை நிர்வாகம் வேலையிலிருந்து நீக்கியது.

தனிப்பட்ட முகாமையாளர்களின் கீழ் இயங்கிய சில பாடசாலைகள் ஒரு விநோத நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டன. அப்பாடசாலைகளின் முகாமையாளர்கள் தமது பாடசாலைகளைத் தாம் கையளிக்கப் போவதில்லை எனவும் அப்பாடசாலைகளை வேறு ஏதாயினும் உபயோகத்திற்காக பாவிக்கப்போவதாகவும் அறிவித்தார்கள். இதன் விளைவாக அப்பாடசாலைகளில் சேவையாற்றிய அத்தனை ஆசிரியர்களுமே வேலையற்றோறாகினர். காங்கேசன்துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரி, மல்லாகம் இந்துக்கல்லூரி இந்த வகையானவை.

அதிபர் அவர்கள் மனிதாபிமானத்துடன் இயங்கினார். இந்த இரண்டுவகையான வேலை இழந்தோருக்கும் தாராளமாக உதவினார். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலிருந்து வேலையிழந்த பிரபல எழுத்தாளர் A.J.C. கனகரத்தினா மற்றும் குறியாக்கோஸ் தம்பதிகளுக்கு வேலை வழங்கினார். நடேஸ்வராக் கல்லூரி மற்றும் மல்லாகத்திலும் வேலையிழந்தோருக்கு வேலை வழங்கினார். மூடப்பட்ட பாடசாலைகள் சில நாட்களில் மீண்டும் ஆரம்பிக்கப்பட்டதும் ஆசிரியர்கள் திரும்பப் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டனர். ஒரு சிலர் மகாஜனாவிலேயே தங்கிவிட்டனர். இப்பாடசாலைகள் திரும்ப எப்படி ஆரம்பித்தன என்பது தனிக்கதை. அருவருப்பான கதை.

அதிபர் அவர்களுக்குக் கொள்கை அளவிலே பாடசாலையைக் கையளிப்பதில் சம்மதம் இல்லை. ஆசிரியர் அறையில் வந்து பல சந்தர்ப்பங்களிலே அது பற்றிக் கூறியுள்ளார். மகாஜனாவைக் கூட கையளிக்காமல் விடலாமோ என்ற ஒரு சிறு ஆசைகூட அவர் மனதில் இருந்ததைக் காணமுடிந்தது. இன்னும் சிறிது காலம் தனியார் பாடசாலையாகச் சமாளித்தால் தேர்தல் நடந்து அரசு மாறினால் நிலமை மாறலாம் என நெருக்கமாகப் பழகும் ஆசிரியர்களிடம் கூறுவார். இத்தனைக்கும் அப்போது அவர் பாடசாலை பொன்விழா மண்டபம் நிறுவியதனால் கடனாளியாகவே இருந்தார். பாடசாலை கையளிக்கும் போது அவர் விரும்பியிருந்தால் வெற்று நிலத்தில் ஒரு பகுதியை கையளிக்காமல் விட்டிருக்கலாம். அப்படியான அபிப்பிராயத்தைச் சிலர் கூறியபோது அதை முற்றாகவே நிராகரித்தார். இப்பாடசாலையை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றாலும் அது தெல்லிப்பழைக்கிராமத்திலேயே இருக்கப் போகிறது. இந்த ஊர் மாணவர்களுக்கே கல்வி புகட்டப்போகிறது. ஆகவே அதன் வளர்ச்சிக்குத் தொடர்ந்து உதவ வேண்டியது எமது கடன் என உரக்கக் குரல் கொடுத்தார்.

அரசியலிலும் புகச் சற்று ஆசையிருந்தது:

அரசாங்கம் பாடசாலைகளை 1960ஆம் ஆண்டிலேயே பொறுப்பேற்றது. அதற்கு முன்னர் மகாஜனக் கல்லூரி தனியார் பாடசாலையாகவே இயங்கி வந்தது. பாடசாலைக்கு ஒரு முகாமையாளர் இருக்க வேண்டும். அதிபர் அந்தப் பொறுப்பினை சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்களின் மருமகனாகிய திரு.நடேசபிள்ளையிடம் ஒப்படைத்தார். சேர் பொன். இராமநாதன் அவர்களது மருமகனாகிய நடேசபிள்ளை இலங்கை அரசியலிலும் கால் பதித்தவர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அமைச்சரவையில் பணியாற்றியவர். 1947இல் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தமிழ்க்காங்கிரஸ் கட்சியின் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட திரு. செல்வநாயகத்துடன் போட்டியிட்டுத் தோல்வி கண்டவர். ஆனால் 1952ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் திரு.செல்வநாயகத்தைத் தோற்கடித்தவர். அதிபரவர்கள் திரு.நடேசபிள்ளையிடம் இருந்த ஈர்ப்பின் விளைவாகவோ அல்லது இயற்கையாய் அமைந்த கொள்கை ரீதி நாட்டத்தினாலோ ஐக்கிய தேசியக் கட்சியில் அபிமானம் உள்ளவராக இருந்தார். ஆனால் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் அதனைப் புலப்படுத்தியவர் அல்ல.

1970ஆம் ஆண்டில் நடந்த பொதுத் தேர்தல் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் தமிழரசுக்கட்சி வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட திரு. அமிர்தலிங்கத்தை திரு.தியாகராசா தோற்கடித்தார். எமது பாடசாலை யின் வைரவிழா பொருட்காட்சியும் களியாட்டமும் பாடசாலை மைதானத்தில் நடைபெற்றது. நான் வேறொரு பாடசாலைக்கு அதிபராக இருந்த போதும் வைரவிழாச் செயற்குழுவின் செயலாளராக இருந்தமையால் தினசரி இரவு வேளைகளில் பாடசாலைக்குச் செல்வேன். ஒரு தினம் திரு.தியாகராசா அவர்களைப் பிரதம விருந்தினராக அழைத்திருந்தோம். பொதுத் தேர்தலில் ஆளும் கட்சியாக இருந்த ஐக்கிய தேசியக் கட்சியைத் தோற்கடித்து ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சியைப் பிடித்திருந்தது. ஆட்சியைப் பிடித்த உடனேயே அந்த அரசு ஓய்வுபெறும் வயதெல்லையைக் 60ஆக மாற்றம் கொண்டு வந்தது. இது எமது அதிபருக்குப் பெரிய ஏமாற்றத் தைக் கொடுத்தது. அந்த மாற்றத்தின்படி அதிபர் அவர்கள் 1970 டிசம்பர் ஓய்வு பெறவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளானார்.

தியாகராசாவின் இரு பெண்பிள்ளைகளும் எனது மாணவிகளான மையால் அவர் என்னுடன் நட்புடன் பழகிவந்தார். ஆகவே நானும் அதிபரும் அவரை வரவேற்று மைதானத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றோம். “இதற்குத் தான் நாம் அப்பொழுது தேர்தலில் போட்டியிடுமாறு எத்தனை தரம் நிர்ப்பந்தித்தோம். போட்டியிட்டிருந்தால் இப்போ நாம் இருவருமே பாராளமன்றத்தில் ஒன்றாய் இருந்திருப்போமே!” எனத் தியாகராசா கூறினார். அதிபரிடமிருந்து வந்தது வழமையான அதே புன்முறுவல் தான்.

அவருக்கா ஓய்வு?

தெல்லிப்பழை துர்க்காதேவி ஆலயம் இன்று உலகப்புகழ் பெற்று நிற்கிறது. ஆனால் 1950களிலே கேட்பாற்று ஈச்சம் புதர்களுக்கிடையே ஒரு கொட்டி லாகக் காணப்பட்ட அதை தெல்லிப்பழை இளைஞர்கள் இந்து வாலிபர்சங்கம் அமைத்து புனருத்தாரணம் செய்தனர். அதிபரின் உதவியை நாடினர். சிவத் தமிழ்ச்செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டியும் வந்து சேர்ந்தார். அறங்காவலர்சபை உருவாயிற்று. ஆலயம் மிக வேகமாக

வளர்ந்தது. அதிபர் அவர்கள் தலைவர், சிவத் தமிழ்ச்செல்வி பொருளாளர். எந்த விசயத்தை எடுத்தாலும் அதை அர்ப்பணிப்புடன் செயலாற்றும் அதிபர் ஆலய வளர்ச்சிக்காக ஓடோடி உழைத்தார். அவரது மறைவுவரை அவரே ஆலய நிர்வாகத்தின் தலைமை வழிகாட்டி. அவர் மறைவுக்குப் பின்னர்தான் அப் பொறுப்பு சிவத் தமிழ்ச்செல்விக்கு வழங்கப்பட்டது.

1960ஆம் ஆண்டிலே இலங்கை அரசின் சமாதான நீதவான் பதவி கிட்டியதுடன் 1976ஆம் ஆண்டிலே தொடக்கப்பட்ட Lions International அமைப்பின் முதல் தலைவராகவும் பெருமைப் படுத்தப்பட்டார்.

கடைசிச் சந்திப்பு:

1976 புரட்டாதி மாதம் தீபாவளித் திருநாள். விடுமுறை நாட்களில் விடுதிச்சாலையில் உள்ள மாணவர்கள் பலர் தம் வீடுகளுக்குச் சென்று விடுவார்கள். தொலைவில் உள்ளவர்கள் விடுதிச்சாலையிலே தங்கி விடுவார்கள். இரக்கப்பட்ட எனது மனைவி அவர்களை எமது வீட்டிற்கு அழைத்து மதியபோசனம் கொடுத்து அனுப்புவது வழக்கம். விசேட தினங்களில் எமது பாடசாலையில் அமைந்துள்ள சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜர் ஆலயத்தில் காலையில் விசேட பூசை நடைபெறும். விடுமுறை நாட்களில் நடைபெறும் பூசைகளுக்கு நானும் மனைவியும் அங்கு செல்வோம். விடுதிச்சாலையில் தங்கி நிற்கும் மாணவர்களும் ஆராதனையில் பங்கு கொள்வார்கள். அன்றும் அப்படியே போயிருந்தோம். அங்கு சென்ற எமக்கு ஒரு பேராச்சரியம் காத்திருந்தது. அதிபர் ஜெயரத்தினமும் ஆலய தரிசனத்திற்காக வந்திருந்தார். எமக்கோ ஆச்சரியத்தோடு கூடிய மகிழ்ச்சி. ஆராதனை முடிந்து பிரசாதம் வாங்கியவருடன் பேசிக்கொண்டு வாசல் வரை வந்தேன். வைரவிழாக் கட்டிடவேலை ஆரம்பித்து நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதிபர் அதை வந்து பார்வையிட்டார். அடுத்த சனிக்கிழமை எமது கல்லூரிக்கும் யாழ் இந்துக் கல்லூரிக்குமிடையே முதல் பிரிவினருக்கான உதைப்பந்தாட்டப் போட்டி நடைபெறவுள்ளது வருகிறீர்களா எனக் கேட்டேன். தனது உடல் நிலை சரியில்லாமல் வயிற்றோட்டம் உள்ளதாகவும், நிலை சீரானால் தான் கட்டாயமாக வருவதாகவும் கூறினார். புதன்கிழமை யாழ்.இந்துவுக்கும்

உரும்பிராய் இந்துவுக்குமிடையே போட்டி நடைபெறவுள்ளது. நான் அதைப் போய்ப் பார்க்கவுள்ளேன் எனக் கூறினேன். விடைபெற்றுப் போய்விட்டார். புதன்கிழமை மாலை யாழ்.விளையாட்டரங்கில் மேற்படி இருபாடசாலைகளுக்கிடையே உதைபந்தாட்டப்போட்டி நடைபெற்றது. பார்த்துவிட்டு வீடேகினேன். மல்லாகத்தில் என்னை எமது கல்லூரியில் அலுவலக ஊழியராகக் கடமையாற்றும் குழந்தை நிறுத்தினார். செய்தி தெரியுமா? என்றார். என்ன என்றேன். துரைரத்தினம் இறந்துவிட்டார் என்றார். யூனியன் கல்லூரி அதிபரா என்றேன். இல்லை மகாஜனா அதிபர் என்றார். அதிபர் ஜெயரத்தினமா என்றேன் திகிலுடன். ஆம் என்றார் நான் நிலைகுலைந்து விட்டேன். நேராக அதிபர் இல்லம் சென்றேன். அதிபர் நெடுந்துயிலில் இருந்தார் சுற்றி நின்றவர்கள் விலகி என்னைப் பார்க்க விட்டனர். வணங்கினேன். வேறு என்ன செய்ய முடியும்? கல்லூரிக் கீதம் இயற்றிய வித்துவான் சிவபாதசுந்தரனார் அதில் மேலும் இரண்டு வரிகளைச் சேர்த்துக் கொடுத்தார்.

‘கல்லூரித் தாபகர் கல்விக் கலைஞன்

துரையப்பா புகழ் துதிப்போம்’ என்ற அடிகளைத் தொடர்ந்து

‘மாண்புறு மகனாம் மகாஜன சிற்பி

ஜெயரத்தினம் புகழ் துதிப்போம்’ என்றது கல்லூரிக் கீதம். அதனை அதிபரின் இறுதிச் சடங்கின்போது பாடி விடைகொடுத்தோம்.

31ஆம் நாள் நினைவாஞ்சலிக் கூட்டம் நடத்தி, துரையப்பா மண்டபத்தில் அதிபரின் முழு உருவப்படத்தைத் திரைநீக்கம் செய்தோம். நிறுவப்பட்டுவரும் வைரவிழா நினைவு மண்டபம் 1979ஆம் ஆண்டில் திறக்கப்பட்டபொழுது வைரவிழா நினைவு ஜெயரத்தினம் மண்டபமாயிற்று. அக்காலத்தில் பாடசாலையில் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் சேகரித்த செப்பினைக்கொண்டு செய்யப்பட்ட அதிபரின் மார்பளவுசிலை மண்டபத்தின் வாயிலை அழகு செய்கிறது. அவர் ஆற்றிய கல்வித் தொண்டுக்கு ஒரு சிறிய நன்றிக் கடன்.

2010இல் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா நடந்த போது 12-10-2010 அன்று அதிபருடைய முழு உருவச் சிலையினை கல்லூரி முன்றில் நான் திறந்து வைத்தேன்.

பல்துறை வித்தகராகத் துலங்கிய ஓரேயோரு அதிபர் S.V.O. சீசாமநாதர்

என்னை அதிசயிக்க வைத்தவர்:

நான் பட்டப்படிப்பை முடித்து மகாஜனக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்த காலம். எனது பட்டப் படிப்புக்கு விலங்கியலை சிறப்புப் பாடமாகத் தேர்வு செய்து Bsc

Hons. முடித்திருந்தேன். 'Times of Ceylon' பத்திரிகையில் வார இறுதி நாட்களில் இலங்கையின் பட்சிகளைப் பற்றியும் வேறு விலங்கினம் பற்றியும் ஒருவர் எழுதி வந்தார். நிறைய விபரங்கள் இருந்தன. ஆச்சரியப்பட வைக்கும் தகவல்கள் இருந்தன. எனது துறையும் அதுவாக இருந்தமையாலே அக்கறையுடன் ஞாயிறு இதழுக்காகக் காத்திருந்து வாசிப்பேன். சுவாரஸ்யமாக இருந்தது. அவரது பரந்துபட்ட அறிவு என்னைக் கவர்ந்தது. அதை எழுதுபவர யார் என அறிய முனைந்த பொழுது அவர் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவரெனவும் மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர் எனவும் தெரிய வந்தது. அவர் அதிபராயிருந்த பொழுது ஆற்றிய சேவை பற்றி ஓரளவுக்கு அறிய முடிந்தது. அவரைப் போன்று பல்துறை வித்தகரான பாடசாலை அதிபர் வேறொருவர் எனக்குத் தெரிந்த அளவில் இருந்ததில்லை என உணர்ந்தேன். ஆனால் அவரைச் சந்திக்கவோ அவருடன் தொடர்பினை ஏற்படுத்தவோ கடைசி வரை எனக்கு வாய்ப்புக் கிட்டவில்லை.

மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரி:

1814ஆம் ஆண்டிலே இங்கிலாந்திலிருந்து மிஷனரிமார்கள் அறுவரைக் கொண்ட குழுவொன்று ஜூன் மாதம் டாக்டர் தோமஸ் கோக் அவர்களது தலைமையில் இலங்கை வந்ததாம். புறப்படு முன்னர் டாக்டர் தோமஸ் கோக் அவர்கள் தனது நண்பர் ஒருவருக்கு எழுதிய கடிதத்தில், “ஐரோப்பாவைப் பொறுத்தமட்டில் நான் மரித்து விட்டேன். என் வாழ்க்கை ஆசியாவுக்கே அர்ப்பணிக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கைக்குப் புறப்படுமாறு என்னை இறைவனே பணித்துள்ளார்.” என எழுதியுள்ளார். “I am now dead to Europe and alive to India. God Himself has said to me, ‘Go to Ceylon’! I am as convinced of the will of God in this respect as that I breathe - so fully convinced that methinks I would rather be set naked on the coast of Ceylon without clothes and without friends, than not go there. மெதடிஸ்த மிஷனின் உயர்மட்டம் இத்தகைய ஆவலுடன் இலங்கை போக முன்வந்த டாக்டர் தோமஸ் கோக்கினை அனுப்புவதற்கு மறுத்துவிட்டதாம். அவரது முதிர்ந்த வயது நலம் குன்றிய உடல்நிலை மற்றும் மொழிப் பிரச்சினை, போதிய நிதி ஆகியவையைக் கருத்தில் கொண்டமையாலே அவர்கள் மறுத்தார்கள். ஆனால் டாக்டர் கோக்கோ விடுவதாயில்லை. கண்ணீர் விட்டார். செலவுக்கான காசாகவும் 6000.00 பவுண் கொடுத்தார். கரையாத மனதையும் கரைத்தார். உத்தரவும் கிடைத்தது. எதற்காக இத்தனை தீவிரமாக டாக்டர் கோக் இலங்கை போக முயற்சித்தார். அங்குள்ள மக்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக மாற்றவேண்டும் என்ற வெறி. நினைக்கவே அவர்களுடைய மத உணர்வு புல்லரிக்கச் செய்கிறது. அவர்கள் தமது முயற்சியில் முழுமையான வெற்றி கண்டார்களோ இல்லையோ, எம்மவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் அவர்களுடைய பங்களிப்பைப் பாராட்ட வேண்டும். இம்மலரிலே நான் எழுதிய இருபத்தியொரு அதிபர்களில் மூவர் மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலை அதிபர்கள்.

டாக்டர் தோமஸ் கோக் அவர்களுடன் 1813ஆம் ஆண்டில் புறப்பட்ட ஏனைய பாதிரிமார்கள் முறையே பொஞ்சமின் கிளௌ (Benjamin Clough), வில்லியம் மார்ட்டின் ஹார்வார்ட் (William Martin Harward), வில்லியம் ஓல்ட் (William Ault), ஜேம்ஸ் லிஞ்ச் (James Lynch), ஜோர்ஜ் ஏர்ஸ்கின் (Gerge Erskine) மற்றும் தோமஸ் ஹோல்

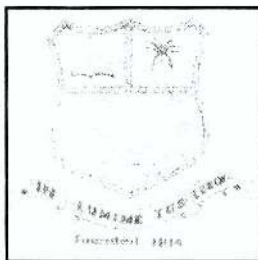
ஸ்குவான்ஸ் (Thomas Hall Squance) ஆவர். இவர்களுடைய பிரயாணம் ஏறக்குறைய ஆறு மாதங்கள் எடுத்தனவாம். இதில் கவலைக்குரிய விடயம் திருமதி ஒல்ற் அவர்களும் டாக்டர் தோமஸ் கோக் அவர்களும் பிரயாணத்தின் போதே இறந்துவிட, அவர்களின் பூத உடல் கடலிலேயே புதைக்கப்பட்டது. இலங்கை வந்தடைந்த ஏனைய ஐவரும் நாட்டிலே ஆங்கிலக்கல்வி போதிப்பதற்கான பாடசாலைகள் தேவை என உணர்ந்தார்கள்.

இலங்கை வந்த ஐவரில் வணக்கத்துக்குரிய ஜேம்ஸ் பாதிரியாரும் வணக்கத்துக்குரிய தோமஸ் ஸ்குவான்ஸ் பாதிரியாரும் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் சென்றார்கள். அங்கு அவர்கள் பொதுமக்களுடன் கலந்து பழகி அவர்களின் மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்றதன் பின்னரே ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றினை நிறுவினார்கள். இதன் காரணமாக யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரி 1816ஆம் ஆண்டிலேயே நிறுவப்பட்டது. மெதடிஸ்த மிஷன் இலங்கையில் வெவ்வேறு காலங்களில் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மட்டக்களப்பு, காலி, மாத்தறை போன்ற பிரதேசங்களில் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்து நடத்தியது. 1960ஆம் ஆண்டிலே இலங்கை அரசு பாடசாலைகளைக் கையகப்படுத்திய சமயத்தில் அவர்களிடம் 177 பாடசாலைகள் இருந்தன. இவற்றில் கொழும்பில் உள்ள வெஸ்லிக் கல்லூரியையும், மெதடிஸ்த பெண்கள் பாடசாலையையும் தவிர ஏனைய 175 பாடசாலைகளையும் அரசிடம் ஒப்படைத்தது. இலங்கை வந்த குழுவினரில் மட்டக்களப்பை நோக்கிச் சென்றவர்களில் வண. வில்லியம் ஒல்ற் (Rev. William Ault) முன்னோடியானவர். அவர் உடனடியாகவே அங்கே ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை நிறுவியுள்ளார். 1814ஆம் ஆண்டிலே இப்பாடசாலை நிறுவப்பட்டது. அக்காலத்தில் மட்டக்களப்பின் கலெக்டராக விளங்கிய திரு.சைமன் சோயுஸ் அவர்கள் அங்கு ஒரு ஆங்கில ஆண்கள் பாடசாலை தொடக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் இருந்தாராம். ஆகவே அவரது உறுதுணையும் ஒத்தாசையும் வண. வில்லியம் ஒல்ற் அவர்களுக்குக் கிடைத்தமையால் உடனடியாகவே பாடசாலையைத் தொடக்குவது சுலபமாயிற்று. அரசு களஞ்சியத்திலே தான் பாடசாலை ஆரம்பமானது. ஆனால் பாடசாலை தொடங்கிய பொழுது அங்கே கல்வி கற்பதற்காக வந்து சேர்ந்த மாணவர் தொகை வெறும் ஐந்தே ஐந்துதான். இவர்களில் மூவர் பிரித்தானிய இராணுவத்தினர் இருவர் அனாதைக் குழந்தைகளாவார்கள்.

மாணவர் தொகையைக் கண்டு ஒல்ற் பாதிரியார் மனம் தளரவில்லை. மிகவும் ஊக்கத்துடன் பாடசாலையை நிர்வகித்தார். தினசரி காலை வேளைகளில் பாடசாலைக்குச் சென்று ஆங்கிலம் மற்றும் சமய போதனையையும் நடத்தி வந்தார். துரதிஷ்டவசமாக ஒல்ட் பாதிரியார் 1815ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதத்தில் மலேரியாக் காய்ச்சலுக்கு ஆளாகி மறைந்துவிட்டார். அப்போது பாடசாலையில் மாணவர் எண்ணிக்கை 11ஆக உயர்ந்திருந்தது. ஒல்ற் பாதிரியாரைத் தொடர்ந்து மிஷனறியினர் நியமித்த அதிபர்கள் யாபேரும் ஐரோப்பியர்கள். அவர்கள் கடினமாக உழைத்தார்கள். பாடசாலை படிப்படியாக வளர்ந்தது.

அவரது ஒளியில் மட்டுநகர் வெளிச்சம் கண்டது:

சாமுவேல் விக்டர் ஒஸ்மண்ட் சோமநாதர் (1897-1978) அவர்கள் மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் தனது ஆரம்பக் கல்வியை மேற்கொண்டார். அதன் பின்னர் கொழும்பில் உள்ள

வெஸ்லிக் கல்லூரியில் மேற்படிப்பை முடித்து கொழும்பு மாநகரில் உள்ள ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் படித்துப் பயிற்பட்ட ஆசிரிய ருக்கான பரீட்சையில் முதல் மாணவனாகத் தேறி அந்த ஆண்டிற்குரிய இவான்னஸ் ஆசிரியர் பரிசினைப் (Evans Teaching prize) பெற்றார். அவரது பழைய பாடசாலையாகிய வெஸ்லி

கல்லூரி அவரைத் தனது ஆசிரிய குழாத்தில் சேர்த்துக்கொண்டது. வெஸ்லி கல்லூரி 1824ஆம் ஆண்டில் தான் உருவானது. ஆனாலும் அது கொழும்பில் இருந்தமையால் வேகமாக வளர முடிந்தது. மிக விரைவிலேயே பிரபலமான கல்லூரிகளில் ஒன்றாகிவிட்டது.

சோமநாதர் அவர்கள் தனது ஆசிரியப் பணியை 1920ஆம் ஆண்டில் அங்கே தொடங்கினார். ஆனால் திருமணமான பின்னர் தனது சொந்த ஊரான மட்டக்களப்புக்கு இடம் மாறிவந்து, மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணியை மேற்கொண்டார். கொழும்பு வெஸ்லிக் கல்லூரியும் மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மிஷன் மத்திய

கல்லூரியும் ஒரே முகாமைத்துவத்தின் கீழ் இருந்தமையால் திரு. சோமநாதர் அவர்கள் சுலபமாக மட்டக்களப்புக்கு இடமாற்றம் பெறுதல் சாத்தியமாயிற்று. சோமநாதர் ஆசிரியராக அங்கு வந்த காலத்தில் அங்கே வண. R.W. ஹால்ந்ரம் அதிபராகச் சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். பாடசாலைக்கு ஒரு இலச்சினை தேவை என்பதை அதிபர் ஹால்ந்ரம் உணர்ந்தார். எனவே மட்டக்களப்பின் மைந்தனும் பாடசாலைச் சூழலை நன்கு அறிந்தவருமான திரு.சோமநாதரிடம் அப்பணியை விடுத்தார். அவரும் நன்கு ஆய்வு செய்து மட்டக்களப்பின் தனித்துவத்தினைப் பிரதிபலிக்கக் கூடியதாகவும், பாடசாலையின் கல்விக் கோட்பாடுகளைக் காட்டும் தன்மையானதுமான ஒரு இலச்சினையை உருவாக்கிக் கொடுத்தார். பரந்த சமுத்திரம், உதிக்கும் காலைக் கதிர்வன், விரித்த புத்தகம், பறக்கும் புறா, நெடிய தென்னை மரம் என அந்த இலச்சினை அமைந்திருந்தது. அதன் மகுட வாக்கியமாக இலத்தீன் மொழியில் 'உமது ஒளியில் நாம் வெளிச்சம் காண்போம்' என்ற வாசகம் இலச்சினையின் கீழே பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுவே இன்றுவரை பாடசாலையின் இலச்சினையாக விளங்குகின்றது.

ஆசிரியராக மாணவர் உள்ளம் கவர்ந்தவர்:

அவரிடம் கல்விபயின்ற மாணவர்கள் பலருடன் நான் தொடர்பு கொண்டேன். அனைவருமே அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்தார்கள். “ரொறன்ரோ மாநகரில் வாழ்பவரும் பிரபல எழுத்தாளரும் தமிழறிஞருமான வித்துவான் க.செபரத்தினம் அவர்கள் மெதடிஸ்த மிஷன் மத்திய கல்லூரியில் திரு.சோமநாதரின் கீழ் ஆசிரியப் பணியாற்றியவர். அதிபருக்கு உறுதுணையாக நின்றவர். அவரது முயற்சிகள் பலவற்றிற்குக் கைகொடுத்தவர். அவரது பார்வையில் சோமநாதர் பற்றிய மதிப்பீடு மிக்க உணர்வு பூர்வமானது. அதில் ஒரு பகுதியை இங்கே தந்துள்ளேன். “அமரர் சோமநாதரின் நிமிர்ந்த தோற்றமும், முகத்திற் பொலிந்து தவழ்ந்த சாந்தமும், சேர்ந்தோரைத் தன்பால் ஈர்த்திழுக்கும் ஒளிமிகுந்த பார்வையும், அப்பெரியாரை என்றென்றும் நினைவில் நிலைத்திடச் செய்வனவாம். தூயவெண்ணிற தேசிய உடையிற் தோற்றமளித்த அப்பெரியாரின் திருவுருவம் நம் உள்ளங்களை எல்லாம் நிறைத்து நிற்கிறது. பாடஞ் செய்வதிலும் எஸ்.வி.ஓ. அவர்கள் ஒப்பாரும் மிக்காரும் அற்றவராகவே விளங்கினார்.

எஸ்.வி.ஓ. அவர்கள் பாடம் சொல்லும் முறையானது, தனிச் சிறப்புடையதாகவே இருந்தது. அமரர் எஸ்.வி.ஓ. அவர்களிடம் பாடம் கேட்ட மாணாக்கர் எவ்வாறு அவர் நன்னூலார் காட்டிய விதிமுறைப்படி பாடஞ் சொல்லித் தந்தார் என்பதனை நன்கறிவர். சிறப்பாக “விரையான் வெகுளான் விரும்பி முகம் மலர்ந்து, கொள்வோன் கொள்வகை அறிந்து அவன் உளம் கொள.” என அவர் பாடம் சொல்லித் தந்த சிறப்பினை அவர்தம் மாணாக்கர் என்றென்றும் மறவார். நான் ஆரம்ப வகுப்பு மாணாக்கனாயிருந்த காலையிலும், கனிட்ட தராதரப்பத்திர வகுப்பு மாணாக்கனாயிருந்த காலத்திலும் அமரர் எஸ்.வி.ஓ. அவர்களிடம் ஆங்கில மொழியைப் பாடங்கேட்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருந்தேன். “மகனே!” என அப்பெருமகனார் ஒவ்வொரு மாணவனையும் அழைத்த போது அதிலே இழையோடியிருந்த அன்பும் பாசமும் காந்தத்தால் ஈர்க்கப்படும் இரும்பு போல எம்மையெல்லாம் அவர்பால் ஈர்த்து நின்றன.”

சிசில். வி. விக்கிரமநாயகா என்பவர் இலங்கையின் பத்திரிகையாளர்களில் மிகப் பிரபலம் வாய்ந்தவராக வாழ்ந்தார். அவர் சோமநாதரிடம் கல்வி கற்றவர். அவர் திரு.சோமநாதர் மேல் வைத்திருந்த பிரேமையை அவரது எழுத்திலிருந்து அறியமுடிகிறது. “இந்த எழுத்தாளனின் எழுத்தின் வலுவுக்குக் காரணமான ஒரு ஆசிரியர், இன்று இவ்வுலகில் இல்லை. ஆனால் ஒருவரை எவராவது ஒருவர் நினைவில் வைத்திருப்பாரானால் அவர் மறைந்தவர் அல்லர் எனக் கூறப்படுகிறது. பதின்மவயதினை நான் எட்டிப்பார்த்த பருவத்தில், கல்வி கற்பதற்கு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் புகுந்த வேளையில், ஆங்கிலம் போதித்த அந்த நெடிய ஆஜானுபாகுவான தோற்றம் கொண்டவரை நான் எவ்விதம் மறப்பேன்? வகுப்பில் பாடம் நடத்தும் வேளை அவர் என்றுமே பாடப்புத்தகத்தைப் பார்த்ததில்லை. கற்பிப்பதற்கான பாடத்தை முழுமையாக ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டே அவர் வகுப்பிற்கு வருவதால் புத்தகத்தைப் பார்க்க வேண்டிய தேவை ஏற்படுவதில்லை. இக்காலத்தில் இவ்விதமாகக் கற்பிப்பதற்கு யாரும் உள்ளனரா என்பது சந்தேகமே. மாதத்தில் குறைந்தது ஒரு நாளாயினும் வகுப்பிற்கு வெளியே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உள்ள றாகாமம், உன்னிச்சை போன்ற இடங்களுக்கு மாணவர்களை அவர் அழைத்துச் செல்வதுண்டு. வகுப்பறையில் கற்பதிலும் பார்க்க அறிவை வெளியே கூடுதலாக வளர்க்கமுடியும் என்ற பிரதான

காரணம் கருதியே, இவ்விதமாக மாணவர்களை வெளியே கூட்டிச் செல்வார். அந்த உலாவின் போது நாம் தெரிந்துகொண்ட பல விசயங்கள் எமது வாழ்வின் பிற்காலத்தில் பெரிதும் உதவியதை அனுபவ ரீதியாக அறிந்தோம். அச்சமயங்களில் நாம் கற்றவை ஆங்கில இலக்கியம், ஆங்கில இலக்கணம் மற்றும் கட்டுரையாக்கம் பற்றியவற்றுடன் நின்றுவிடவில்லை. வாழ்வியலுக்குத் தேவையான பல்வேறு விசயங்கள் பற்றி நம் அறிவினை விசாலித்துக் கொண்டோம். இவை பற்றி எல்லாம் சொல்வதற்கு சோமநாதருக்கு பாடப்புத்தகம் தேவையாய் இருக்கவில்லை.”

“நாம் செல்கின்ற பாதையில் காணக்கூடிய ஒவ்வொரு குருவி, மிருகம், ஊர்வன பற்றி அவற்றின் வாழிடம், வாழ்க்கை முறையென அத்தனையும் எங்களுக்கு அவர் எடுத்துக் கூறுவார். திடீரென மரமொன்றினது உச்சாணிக் கொப்பிலே காணப்படும் அருமையான குருவி ஒன்றைச் சுட்டிக்காட்டி, அது பற்றிய விபரங்கள் அத்தனையையும் பாடநூல் ஒன்றைப் பார்க்காமலே ஒப்பிப்பார். அவரது அவதானத்தின் நுணுக்கம் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. சுழலும் கண்கள் திசை எல்லாம் அவதானிக்கும். அவர் சொன்னது அத்தனையும் பரிபூரணமான உண்மை என்பதை எனது சின்ன மகள் படிப்பதற்காக Henry's Birds of Ceylon என்ற நூலை நான் வாங்கிய சமயத்தில், இடையிடையே அப்புத்தகத்தை எட்டிப் பார்த்த பொழுது அறிந்துகொள்ள முடிந்தது.”

“சோமநாதர் எனது நல்லதிஷ்டத்தின் காரணமாக எனக்குப் பாடம் போதித்த தலைசிறந்த ஆசிரியர் மாத்திரமல்லாமல் எந்தவகையில் பார்த்தாலும் ஒரு அதி அற்புதமான கனவான் என்பேன். அவர் எமக்கு ஆங்கிலத்துடன் வேறுபல பாடங்களையும் போதித்தவர். ஆனால் எம் எல்லார் உள்ளத்தையும் ஆட்கொண்டது அவரது கற்பித்தல் முறையே. எம்மைப் பாடசாலைக்கு வெளியே கூட்டிப் போவார், வெகு தூரமாயும் இருக்கலாம். ஒரு பெரிய மரத்தின் நிழலிலே அரவரது வகுப்பு நடைபெறும் காட்சி ரம்மியமானதாக இருக்கும். அவர் இத்தகைய பிரயாணங்களில் எங்கே அழைத்துப் போனாலும் அதற்கான செலவைத் தானே ஏற்றுக்கொள்வார். எம்மிடமிருந்து ஒரு செல்லாக் காசு கூடப் பெறமாட்டார். சோமநாதர் அவர்கள் எனக்கு ஆங்கிலம் கற்பித்த சமயத்தில் ஆங்கிலத்தை எவ்விதம் பேச வேண்டும், எழுத வேண்டும் என்பதைச் சிறப்பான முறையில்

எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அவர் கூறியவற்றில் ஒரு முக்கிய விஷயம் இன்றும் எனது மனதில் பசுமையாக நிற்கிறது என்றால் மிகையல்ல. ஆங்கிலத்தில் எதனையும் எழுதுகின்றபோது வாசகருக்குச் சலிப்போ அலுப்போ ஏற்படாமல் அவர் தொடர்ந்து அதை வாசிக்கத் தூண்டக் கூடியதாக அமையவேண்டும் என்பது அவர் காட்டிய நெறி.”

“எளிமையான மொழியை உபயோகி.” என்பது அவரது வழி காட்டல். “கரடு முரடான சொல்லாக்கத்துடன் யாருக்கும் விளங்குதற்குச் சலபமாயில்லாத புத்தகத்திலும் பார்க்க யாராலும் சுலபமாக வாசிக்கக்கூடிய ஒரு புத்தகம் தான் சிறந்தது.” என்பார் அவர்.

“1936ஆம் ஆண்டு என எண்ணுகிறேன், டாக்டர் சாமுவேல் ஜோன்சனுடைய வாழ்க்கை வரலாறுபற்றி கற்றுக் கொண்டிருந்தோம். வகுப்பில் உள்ள மாணவன் ஒருவன் தனக்கு அருகேயிருந்த மாணவனை நோக்கி “You are a sublime mediocrity, intoxicated by the exuberance of your own verbosity.” எனக் கூறினான். கூர்மையான கண்களும் மிகவும் துலக்கமான செவிப்புலனும் உள்ள சோமநாதர் இதனைக் கவனித்துவிட்டார். அந்த மாணவனை எழுந்து நிற்குமாறு பணித்து, மிகவும் மெதுவான குரலில் அவன் பெயரைக் கூறி “மிகைப்படுத்திக் கூறாதே அது உனது இயல்புக்கு ஒவ்வாதது.” என்றார் அமைதியாக.

“வாசகர்களை உங்கள் வயப்படுத்துவதாயின் நீளமான சொற்களையும் கடினமான பதங்களையும் உபயோகியுங்கள்.” என்ற பலரது ஆலோசனையை நான் ஏற்காமல் வாழ்ந்தேன். எளிமையான மொழியினை உபயோகித்து கடைசி வரை வாசிப்போருடைய கவனத்தை ஈர்த்து வைப்பது பற்றிய அவரது அறிவுரையை நான் எனது 50 வருட பத்திரிகைத்துறை வாழ்க்கையில் கைப்பற்றி வந்துள்ளேன். கட்டுரை எழுதுவது எப்படி என திரு. சோமநாதர் தந்த அறிவுரையையும் நான் மறப்பதற்கில்லை. “நீ எதைப்பற்றி எழுதுகிறாயோ அதை முடிக்கும் பொழுது உனது வாசகனை கால்விரல் நுனியில் நிற்க வைக்க வேண்டும். உனது எழுத்து நடை தேள் ஒன்றைப் போன்றிருக்க வேண்டும். உனது கொடுக்கு வாலில் தான் இருக்க வேண்டும்.” என்பார்.

சாமுவேல் சோமநாதர் அவர்கள் திரு.சோமநாதனுக்கு உறவினர். திரு சோமநாதர் அவர்களிடம் கல்வி பயின்றவர். அவரிடம்

தமது அனுபவங்களை நான் கேட்டபோது, அவர் எழுதித்தந்தவற்றில் சிலவற்றினைத் தந்துள்ளேன். 'உயர்தர வகுப்புகளுக்கு அவர் ஆங்கில மொழி, இலக்கியம், புவியியல், தாவரவியல் போன்ற பாடங்களைப் போதித்தார். ஆங்கிலம் எழுதுகின்றபோது அவர் உன்னிப்பாகக் கவனிப்பது இலக்கணம் மற்றும் நிறுத்தக்குறியீடு. அதேபோன்று ஆங்கிலம் பேசுகின்றபோது உச்சரிப்பும், தொனியும் மிகவும் அவசியம் என்பார். தனது மாணவர்கள் உலகனுபவம் உள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் மிகவும் சிரத்தைகாட்டியவர் மாணவர்கள் தினசரிப் பத்திரிகைகளை நாடோறும் வாசிக்க வேண்டும், உலக விவகாரங்கள் பற்றித் தெரிந்திருக்கவேண்டும் என வலியுறுத்திய துடன், அனைத்துலகிலும் நடந்த முக்கிய நிகழ்ச்சிகள் பற்றிக் கட்டுரைகள் எழுதுமாறு பணிப்பார்.

ஒவ்வொரு தவணையின் போதும் தமது மாணவர்களை பொது வாக அவர்கள் சென்றிராத இடங்களுக்குச் சுற்றுலா அழைத்துச் செல்வார். வெகு தொலைவில் உள்ள கிராமங்களுக்கு எம்மை அழைத்துச் சென்று அங்கே உள்ள கிராமவாசிகளுடன் பழகி அவர்கள் பற்றிய அறிவினையும் வாழ்க்கை முறையையும் அவர்களது ஆசாபாசங்களையும் அறிந்துகொள்ள வைப்பார். ஆதிவாசிகளான வேடர்கள் மற்றும் ஜிப்பிகள் வாழும் இடங்களுக்குக்கூட அழைத்துச் செல்வதற்கு அவர் பின் நிற்பதில்லை. அவர்களுடன் கதைத்து அவர்கள் பற்றித் தெரிந்துகொள்ள வைத்துள்ளார். மாணவர்களிலும் வித்தியாசமான ஒரு வர்க்கத்தினரை மாணவர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்துவதில் அவர் ஈடுபாடு காட்டினார். இப்படியான சுற்றுலாக்களின் போது ஆங்காங்கே காணும் பறவைகள் மற்றும் விலங்குகள் பற்றி நிறையவே விளக்கங்கள் கொடுத்து இயற்கையை எவ்விதமாக அனுபவிக்கலாம் என எடுத்துக்காட்டத் தவறியதில்லை.'

அதிபராகப் பாடசாலையை வளர்த்தவர்:

1814ஆம் ஆண்டிலே வண. வில்லியம் ஆல்ரால் உருவாக்கப் பட்ட கல்லூரி அவரால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. குறுகிய காலந்தான் வாழ்ந்தார். அவர் மறைவுக்குப் பின், மிஷனரியின் மேற்பார்வையில் பாடசாலை சிறப்புடன் வளர்ந்தது. அங்கு 1840ஆம் ஆண்டு முதல் அதிபர்களாகச் சேவையாற்றியவர்களது பட்டியலைப் பார்க்க முடிந்தது. 1942ஆம் ஆண்டுவரை இக்கல்லூரியில் ஐரோப்பிய

நாட்டவர்களே அதிபர்களாகக் கடமையாற்றியுள்ளனர். இவர்களில் கடைசியாகக் கடமையாற்றிய மேலை நாட்டவர் வண. J. கார்ட்மன் (Rev J. Cartman). வண. கார்ட்மன் அவர்கள் 1939 முதல் 1942வரை கல்லூரி அதிபராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். அவருக்கு உதவி அதிபராக திரு.சோமநாதர் கடமையாற்றி வந்துள்ளார். அச்சமயத்திலே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் மெதடிஸ்த மிஷனனுக்குக் கீழ் தமிழ் மற்றும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் 50 வரை இயங்கி வந்தன. மெதடிஸ்த மிஷனனுக்குத் தலைவராக வண. ஜேம்ஸ் மேதர் அவர்கள் இயங்கி வந்தார்கள். இரண்டாம் உலகமகாயுத்தத்தின் போது ஏற்பட்ட தாக்கத்தின் காரணமாக கிழக்கு மாகாணத்தில் மிஷனறியில் ஊழியம் செய்த 20 பேர்களை 6ஆகக் குறைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. மத்திய கல்லூரியில் சோமநாதர் செயற்றிறன்கண்ட வண. கார்ட்மனுக்கு நல்லதோர் உபாயம் தோன்றிது. அதனை வண. ஜேம்ஸ் மேதருக்கு எடுத்துக் கூறினார். தன்னை கல்முனைக்கு இடம் மாற்றி மட்டக்களப்பு எங்கும் உள்ள பாடசாலைகள் அத்தனைக்கும் முகாமையாளராக நியமிக்கும்படியும், தான் நிதி நிலமைக்கும் ஆசிரியர் வேதனத்துக்கும் பொறுப்பை ஏற்பதாகவும் திரு. சோமநாதரை மத்திய கல்லூரியின் அதிபராக நியமிக்கும்படியும் வேண்டினார். அதற்கு வண.ஜேம்ஸ் மேதர் அவர்கள் சம்மதித்த மையால் உடனடியாக வேண்டுகோள் நிறைவேறியது. சோமநாதர் 1942ஆம் ஆண்டினிலே அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். இப்பாடசாலையில் அதிபராக நியமிக்கப்பட்ட முதல் தமிழராக திரு. சோமநாதர் விளங்கினார். ஆகவே ஆசிரியர்கள் அதனைப் பெரிதும் வரவேற்றனர். ஏகோபித்த ஒத்துழைப்புக் கிடைத்தது. அவர் அதிபராகக் கடமை ஏற்ற காலத்திலே பாடசாலையில் 300 மாணவர்கள் வரை கல்வி கற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

கல்லூரி பலதுறைகளிலும் முன்னேற்றம் காண ஆரம்பித்தது. 1945ஆம் ஆண்டிலே பௌதீகவியல், லத்தீன், தாவரவியல், வரலாறு போன்ற பாடங்கள் S.S.C. (Senior School Certificate) வகுப்புகளுக்குப் புகுத்தப்பட்டன. ஆனால் சிறப்பாக விஞ்ஞான பாடங்களைக் கற்பிப்பதற்கான தகுதி வாய்ந்த ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை தடையாக அமைந்தது. இக்குறையை ஈடுசெய்யும் வகையில் வின்சன்ட் மகளிர் கல்லூரியுடன் இணைந்து வகுப்புக்கள் நடத்தி வளம் பொதுவாகப் பகிரப்பட்டு முறையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

அவர் அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலகட்டத்தில் தான் நாடு முழுவதிலும் உள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் இலவசக் கல்வி புகுத்தப்பட்டது. பயிற்றுமொழியாகத் தாய்மொழி அமைய வேண்டும் எனக் கல்விச்சட்ட விதியில் மாற்றம் கொண்டு வரப்பட்டது. ஆகவே கட்டணம் கட்டி ஆங்கிலக்கல்வி கற்பதற்கு வசதியற்றிருந்த ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு இது வாய்ப்பாக அமைந்தது. மேலும் தாய்மொழி மூலம் கல்வி போதிக்கப்படும் என்றது அவர்களுக்கு பாடசாலை மாறுவதில் கஷ்டம் ஏற்படமாட்டாது என எண்ணவைத்தது. இது நாள்வரை ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் செல்வதை வெறும் கனவு எனக் கருதியவர்களை ஆங்கிலமொழிப் பாடசாலைகளை நோக்கிப் படையெடுக்க வைத்தது. எனவே மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் மாணவர் தொகை திடுமென அதிகரித்தது. புதிய வகுப்பறைத் தேவைகள் ஏற்பட்டன. ஆசிரியர் பற்றாக்குறை முக்கிய பிரச்சினை யாகியது. இதற்கான தீர்வினைக் காண்பதற்கு திரு.சோமநாதர் கடினமாக உழைத்தார். அயராது பாடுபட்டார். மேலதிக வகுப்பறை கள் கட்டப்பட்டன. நூலகம் விரிவாக்கப்பட்டது. மாணவர்களின் அறிவை வளர்ப்பதற்கான நூல்களும் சஞ்சிகைகளும் நூலகத்தை அலங்கரித் தன. வெளிநாட்டுச் சஞ்சிகைகளும் வரவழைக்கப்பட்டன. சிறந்த ஆசிரியர்கள் பணிக்கு அமர்த்தப்பட்டனர் பாடசாலை வளர்ந்தது. உயர்தர வகுப்புக்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. பாடசாலையின் தரம் உயர்வதைக் கண்ட பெற்றோர்கள் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்குத் தாராளமாக உதவ முன்வந்தனர். அதிபருக்கு உறுதுணையாக நின்ற ஆசிரியர்களும் கடினமாக உழைத்தனர். அதிபர் சோமநாதரால் எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளை அன்றைய கல்வி அதிகாரியாக இருந்த ஞானசேகரம் அவர்கள் பாராட்டி, “மாற்றங்கள் வலுவுள்ளனவாக முறையான வழியில் கொண்டு செல்லப்படுகின்றன” என விதந் துரைத்துள்ளார். பாடசாலையின் மாணவர் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் சிறப்பாக அமைந்தன. பாடசாலையின் கல்வித் தரம் உயர சாய்ந்த மருது, சம்மாந்துறை போன்ற தொலைதூரத்து மாணவர்களும் மத்திய கல்லூரியை நாடி வந்தனர். கிறிஸ்தவர்கள் மாத்திரமல்லாது சைவர்களும் இஸ்லாமியர்களும் பாடசாலையை நோக்கிப் படை எடுத்தனர். தொலை தூரத்து மாணவர்களுக்கு உதவும் நோக்கிலே விடுதிச் சாலையும் எழுந்தது. 1946ஆம் ஆண்டு, மத்திய கல்லூரியின் வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு ஆண்டாகும். அவ்வாண்டு ஆவணித்

திங்களில் நடைபெற்ற சிரேஷ்ட பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய அத்தனை மாணவர்களும் சித்தியடைந்து நூறுவீத வெற்றியைப் பாடசாலைக்கு ஈட்டித் தந்தனர். இதன் விளைவாக கலைத்துறைக்கான பொதுத் தராதரப் பத்திர உயர்நிலை (Higher School Certificate) வகுப்பு 1946ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதத்திலே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் 4 மாணவர்களே அவ்வகுப்பில் இருந்தார்கள்.

திரு.சோமநாதர் அவர்களின் சேவைக்காலத்தின் முற்பகுதி மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலகட்டமாக அமைந்துள்ளது. 1946ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 25ந்தேதி அன்றைய இலங்கையின் மாட்சிமை தங்கிய தேசாதிபதி சேர். ஹென்றிமூர் அவர்கள் பாரியார் சகிதம் கல்லூரிக்கு விஜயம் செய்தார்கள். அவர் வருகை தந்தபோது கல்லூரி அதிபர் S.V.O. சோமநாதர் அவர்கள் தேசாதிபதி தம்பதி களை வரவேற்றார். தேசாதிபதி அவர்கள் வருகை பற்றி, 'கல்லூரி வரலாறு-3' இல் A.A. அருளன்னராசா அவர்கள் கூறியதை அப்படியே இங்கே தந்துள்ளேன். "அதிபர் சோமநாதர் அவர்கள் தேசாதிபதி தம்பதிகளை வரவேற்று உரை நிகழ்த்தினார்கள். அந்த உரையின் போது, மட்டக்களப்பு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரி கல்விக்குப் பெரும் பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறது என்றும், இலவசக் கல்வித்திட்டத்தினுள் மிஷனரிப் பாடசாலைகள் அமைக்கின்ற முயற்சியில் தேசாதிபதி தனது செல்வாக்கைப் பிரயோகித்து அது தொடர்ந்தும் நியாயமான வசதிகளுடன் இயங்குதற்குத் துணைபுரிய வேண்டும் என்றும் கேட்டுக் கொண்டார். தேசாதிபதி அவர்கள் தமது பதிலுரையில், கல்வியைப் பொறுத்தவரையில் புதிய கல்வித் திட்டத்தில், மாணவமாணவியருக்கு, குறிப்பாக ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு, தமது மூளையை விருத்தி செய்ய சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு என்று கூறினார். ஆனால் கடந்த காலங்களில், கல்விக்கு கூடிய பங்களிப்பைச் செய்த மட்டக்களப்பு மத்திய கல்லூரி கல்வித் திட்டங்களில் மாறல்கள் ஏற்படினும் சிறந்த நிலை தளராது தொடர்ந்து பராமரிப்பது நிச்சயம்" எனக் கூறினார்.

எந்நேரமும் பாடசாலையினது வளர்ச்சி, மாணவரது உயர்ச்சி பற்றிச் சிந்தித்த வண்ணம் இருந்து வந்த சோமநாதர், கல்லூரியிலும் வெளியிலும் மாணவர்கள் தம் வாழ்வினைப் பயனுள்ள வகையில் அமைத்துக் கொள்வதற்கு ஏது செய்யலாம் என

ஆசிரியர்களுடன் கலந்தாலோசித்து முற்போக்கான திட்டங்கள் பலவற்றினைச் செயற்படுத்தினார். அதன் விளைவாக கல்லூரி அபரிமிதமான செயல் இயக்கங்கள் கொண்ட ஒரு தேன்கூடு போலாகியது. தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இலக்கிய மன்றங்கள் தோன்றின, சாரணியம், குருளைச் சாரணருடன் முளைவிட்டது. வெற்றி தோல்வியைக் கண்ணியத்துடன் ஏற்கவேண்டும், போட்டியிருக்க வேண்டும் பொறாமை மறையவேண்டும் என மாணவர்கள் உணரக் கூடிய விதத்திலே விளையாட்டுப் போட்டிகள், பாடஅறிவுப் போட்டிகள் பேச்சுப் போட்டி என கல்லூரி இல்லங்களுக்கிடையே வருடாவரும் போட்டிகள் நடத்தப்பட்டன. மாணவர்களுடைய எழுத்தாற்றல், கற்பனை வளம் போன்றவற்றினை ஊக்குவிக்கும் முகமாக விஞ்ஞான மன்றம், புவியியல் மன்றம் தமிழிலக்கிய மன்றம் ஆகியவை தமது பருவ சஞ்சிகைகளை வெளியிட்டன. விளையாட்டுத் துறையில் உதைபந்தாட்டம், கர்ப்பந்தாட்டம் ஆகிய அணிகள் ஏனைய பாட சாலைகளுடன் போட்டியிட்டுப் பாடசாலையினது கௌரவத்தினை உயர்த்தின. இத்துடன் மாணவர்களுடைய நடிப்பாற்றலை வெளிக் கொணரும் வண்ணம் நாடக மன்றம் உருவாக்கிச் சிறந்த நாடகங்கள் மேடையேற்றப்பட்டன. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக வருடா வருடம் பரிசளிப்பு விழாவை வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடி பெற்றோர்களும் விசுவாசிகளும் கண்டின்புறும் வண்ணம் தலைசிறந்த அறிஞர்களை பிரதம விருந்தினராக அழைத்து அவர்களைக் கொண்டு பாடசாலையில் சிறந்த பெறுபேறுகளையும் நற்பெயரையும் ஈட்டிய மாணவர்கள் கௌரவிக்கப்பட்டனர். பொதுவாகவே அதிபர் ஒருவருக்கு எத்துறையில் நாட்டம் இருக்குமோ பாடசாலையில் அத்துறையின் வளர்ச்சியில் அவர் கூடிய ஈடுபாடு காட்டுவார் என்பது பாடசாலையின் ஆசிரியர் மாணவர்களுடைய பொதுவான கருத்தாக அமைவதுண்டு. நான் அதிபராக இருந்த காலத்திலே, இத்தகைய ஒரு குற்றம் என்மேல் கணிதப் பிரிவு மற்றும் கலைத்துறை மாணவர்கள் சுமத்திய துண்டு. காரணம் - எமது பாடசாலை உயிரியல் துறையிலே பெரும் சாதனைகள் நிகழ்த்திப் புகழீட்டியது. இலங்கையின் முன்னோடிப் பாடசாலைகளில் ஒன்றாக இத்துறையில் இலங்கை எங்கணும் இருந்து மாணவர்களை ஈர்த்தது. மாணவர் தொகை நாளாந்தம் அதிகரித்தது. ஆகவே நான் தேடித்தேடி ஆசிரியர்களை எடுக்க வேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளானேன். இதனால் ஏனையதுறை

மாணவர்கள் இதேயளவு அக்கறை தமது துறையில் எடுக்கப்படவில்லை எனக் கறுவினார்கள்.

திரு.சோமநாதர் சகலகலாவல்லவர். இயற்கைப் பிரியர். ஆங்கிலத்தின் தலை சிறந்த ஆசிரியர். ஆகவே அவரில் எவ்விதக் குற்றச்சாட்டும் கூறுவதற்கில்லை என்றாலுங்கூட புவியியல் பகுதியை வளர்ப்பதிலும், விஞ்ஞானப் பிரிவை உயர்த்துவதிலும் அவருக்குக் கூடுதலான கரிசனை இருந்ததாகவே நான் கருதுவேன். புவியியற்குழகம் ஒன்றை, தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியர் தலைமையில் ஸ்தாபித்து அக்கழகத்தினரைக் கரடியனாறு, பொலனறுவை, அனுராதபுரம் போன்ற இடங்களுக்குச் சுற்றலாச் செல்ல வைத்தார். இதனால் புவியியலில் ஆர்வத்தினை ஆக்கவும் வளர்க்கவும் முடியும். அதனால் புவியியல் கல்வி கல்லூரியில் பிரபலப்படுத்தப்படும் என்ற நம்பிக்கையில் செயற்பட்டார். வெற்றியும் கண்டார். இதேபோன்று விஞ்ஞானக் கழகத்தின் செயற்பாடுகளையும் மிக்க உயர்தரத்துக்கு ஏற்றி மாணவர்களின் ஆர்வத்தை வளர்த்தார். 'விஞ்ஞான மஞ்சரி' (Science Digest) எனும் தரம் வாய்ந்த சஞ்சிகை அக்கழகத்தின் பிரசுரமாக ஒவ்வொரு பருவத்திலும் வெளிவந்தது. அவருக்கு இங்கிலாந்தில் உள்ள விஞ்ஞானக் கழகத்துடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தமையால் அதன் உறுப்பினர்களைக் கொண்டு விஞ்ஞானக் கட்டுரைகளை எழுதுவித்து மாணவர் சஞ்சிகையில் பிரசுரிக்க ஏற்பாடுகள் செய்தார். அத்தோடல்லாமல் இச்சஞ்சிகையின் பிரதிகளை அக்கழகத்திற்கும் ஒழுங்காக அனுப்பிவைத்து மாணவர்களுக்கு உற்சாகமுட்டினார்.

1952ஆம் ஆண்டிலே கல்லூரியின் மாணவர் தொகை 416 ஆக உயர்ந்திருந்தது. 1953ல் கல்வித் திணைக்களத்தின் பாடசாலைகளைத் தரம் பிரித்தல் சம்பந்தமான பிரேரணைகள் மத்திய கல்லூரியைப் பாதிக்கக் கூடியவையாய் அமைந்தன. திரு.சோமநாதர் இதை விடுவதாயில்லை. கொழும்பில் உள்ள கல்விப்பணிப்பாளருக்கு விபரமான கடிதம் ஒன்றை எழுதினார். அதில் மத்திய கல்லூரியை உடனடியாக கல்லூரிசார் தரத்திற்கு உயர்த்த வேண்டும் என வேண்டினார். பல்துறைகளிலும் மத்திய கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் சிறப்பாகப் பணியாற்றுவதைப் பட்டியலிட்டுக் காண்பித்தார்.

மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் மாணவனாயிருந்து, பின்னர் ஆசிரியராயும் அதிபராயும் 35 ஆண்டுகள் சேவையாற்றிய பின்னர் திரு.சோமநாதர் அவர்கள் 31-12-1955ல் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். ஓய்வு பெற்றபோதுங்கூட கல்லூரி மேலிருந்த ஈர்ப்பு அவருக்குக் குறையவேயில்லை. இடையிடையே பாடசாலைக்குச் சென்று அங்கே ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுடன் சிறிது நேரத்தைப் போக்குவார். 1964 முதல் 1974 வரை மத்திய கல்லூரியின் அதிபராகக் கடமையாற்றியவர் திரு. B.T. சின்னையா அவர்கள். அதிபர் சோமநாதர் பாடசாலைக்கு வருவதை ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் யாபேரும் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் எதிர்பார்ப்பார்கள் எனச் சின்னையா அவர்கள் அவர் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பாடசாலைக்கு அவர் வருகின்ற பொழுது மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் உற்சாகமூட்டும் விதத்திலேயோ அல்லது ஆலோசனையாகவோ சில வார்த்தைகள் கூறி அவர்களுக்கு மன எழுச்சியூட்டும் வண்ணம் பேசுவார்.

மத்திய கல்லூரியில் 1975 முதல் 1986 வரை அதிபராகக் கடமையாற்றிய பிறின்ஸ் ப.காசிநாதர் அவர்கள் “மத்திய கல்லூரியின் மிகவும் தலைசிறந்த அதிபர்களில் ஒருவராக திரு. சோமநாதரைக் கொள்ளலாம்.” என்கிறார். தான் பாடசாலை மாணவராயிருந்த காலத்தில் தனது வகுப்பு மாணவர்களை மாதம் ஒரு முறையாயினும் வெளியே இயற்கைச் சூழலைக் கண்டு களிப்பதற்காகச் சோமநாதர் கூட்டிச் செல்வாராம். அவ்வேளைகளிலே அவர் வழியில் காணப்படும் தாவரங்கள், பறவைகள் பற்றிய விபரங்களை எடுத்துக்கூறும் பொழுது தனது திறந்தவாய் மூடாமல், இந்தச் சிறியதலையுள் இத்தனை விபரங்களை எப்படிச் சேகரித்து வைத்துள்ளார் என, தான் வியந்துள்ளதாகக் கூறுகிறார் காசிநாதர். காசிநாதர் புரிவதற்கு விரும்பிய தொழில் சட்டம் சம்பந்தமான துறை. ஆகவே ஆசிரியப் பணி கிடைத்து மத்திய கல்லூரியில் திரு.சோமநாதர் கீழ் பணிக்கு சேர்ந்துள்ள போதும், சட்டத்துறை சார்ந்த தொழில் பெறுவதற்கு முயற்சி எடுத்து அதற்காக விண்ணப்பித்தாராம். அதன் காரணமாக தனக்குத் நன்னடத்தை அதிகாரியாக (Probation Officer) பதவி நியமனம் கிடைத்ததும் அக்கடிதத்தைக் கண்ட அதிபர் சோமநாதர் அவர்கள், “நீ எல்லாம் ஆசிரியத் தொழிலுக்கென்றே பிறந்தவன். ஆகவே வேறு எந்தத் தொழிலைப் பற்றியும் சிந்திக்காதே.”

ஏன்றுரைத்தாராம். திரு. காசிநாதர் அதனையே தெய்வ வாக்காகக் கொண்டு அதன் பின்னர் வேறு எந்தத் தொழிலிற்கும் விண்ணப்பிக்காதவராய் அக்கல்லூரியில் தொடர்ந்து ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியதுடன், ஏறக்குறையப் பதினொரு ஆண்டுகள் அக்கல்லூரியின் அதிபராகவும் சேவித்துள்ளார்.

“அதிபர் எஸ்.வி.ஓ. வருகிறார் என்றால் கல்லூரி வளவுக்குள் இனம் புரியாத அமைதி நிலவும். அது அச்சத்தினால் அல்ல, அவரது பணிவான நிர்வாகத்திறத்தால். “மாணவர் ஒழுக்கம் என் நிர்வாகத்தின் வெற்றி.” என அவர் அடிக்கடி சொல்லி மகிழ்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இதனால் தானோ அவர் மாணவரைக் கண்டிப்பார்- பின்னர் கனிவார்.” என்கிறார் எழுத்தாளர் செழியன் ஜே.பேரின்பநாயகம். திரு.சோமநாதர் அவர்கள் ஆசிரிய உலகிற்கும் மாணவ சமூகத்துக்கும் நிறையவே தொண்டாற்றியுள்ளார். அதன் காரணமாக இலண்டன் மாநகரத்து Royal Society of Teachers அவரைத் தனது கௌரவ உறுப்பினராக்கியது. (M.R.S.T. London). (Member of the Royal Society of Teachers). ஆங்கிலத்தில் விசேட திறமையுள்ள ஆசிரியர்கள் இக்கழகத்தில் உறுப்பினரானார்கள். இது உயர்ந்த கௌரவமாக அக்காலத்தில் கணிக்கப்பட்டது. நான் அறிந்தவரையில் தெல்லிப்பழை மகாஜனக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய தெ.து.ஜெயரத்தினத்திற்கும் இக்கௌரவம் கிடைத்திருந்தது.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் மெதடிஸ்த மிஷன் மத்திய கல்லூரியின் அதிபராக அளப்பரிய சேவையின் பின்னர் 1954இல் திரு. சோமநாதர் அவர்கள் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். பாடசாலைச் சமூகத்திலிருந்து அவர் ஓய்வு பெற்றபோதும் விரிந்த மக்கள் சமூகம் அவரது சேவையை வேண்டி நின்றது. அகில இலங்கைக்கான சமாதான நீதவானாக அவர் நியமனம் பெற்றார். தனது ஓய்வு நேரத்தை அவரது கரிசனைக்குரிய துறைகளில் முன்னரைவிட உத்வேகத்துடன் ஈடுபட்டார். அவர் மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த பத்திரிகையாளராகவும், இயற்கையியல் அறிஞராகவும், புகைப்படக் கலைஞராகவும், வனவிலங்குகள் பற்றி அறிவதற்கு ஆவலுடையவராகவும், கடல்வாழ் உயிரினம் பற்றி அறிதற்கு முனைந்தவராகவும் துலங்கினார். அவர் புகழ் நாட்டிற்கு வெளியேயும் பிரபலமானதால் இலங்கை வருகின்ற, குறிப்பாக மட்டக்களப்புக்கு வருகின்ற இயற்கையியல் அறிஞர்கள் முதலில்

திரு. சோமநாதரைக் கலந்தாலோசிக்கத் தவறுவதில்லை. ஆகவே அவர் என்றுமே ஓய்வு பெற்றவராக இருந்ததில்லை.

எழுத்தாளராக முத்திரை பதித்தவர்:

1946ஆம் ஆண்டிலே 'Centralite' எனும் கல்லூரிச் சஞ்சிகை முதன் முதலாக வெளியிடப்பட்டது. வண. வில்லியம் ஓய்ந் பாதிரியார் 1814ஆம் ஆண்டு மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியை நிறுவிய காலத்தில் பனைஓலை ஏடுகளும் எழுத்தாணியுமே புழக்கத்தில் இருந்தன. வாழை இலையின் கீழ்ப் புறத்தை எழுதுதற்காகவும் உபயோகித்துள்ளார்கள். முதலாவது அச்சு இயந்திரத்தை மிஷனரிமார்களே கொண்டு வந்தனர். அச்சிடப்பட்ட பாடப்புத்தகங்கள் 1834ஆம் ஆண்டிலேயே இலங்கையில் உபயோகத்துக்கு வந்தன. கல்வி உலகம் மிஷனரியின் சேவைக்கு என்றும் கடமைப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையின் பிரபல பத்திரிகையான 'The Times of Ceylion' என்ற பத்திரிகையில் சோமநாதர் அவர்கள் வாராவாரம் Nature Notes by Victor என்ற தலைப்பிலே பல வருடங்களாக ஒரு தொடர் எழுதி வந்தார். அத்துடன் இலங்கையின் தமிழ் பத்திரிகைகளிலும் அவர் அடிக்கடி எழுதி வந்துள்ளார். வனம்வாழ் உயிரினமும் இயற்கைப் பாதுகாப்பும் என்ற சங்கத்தின் கௌரவ உறுப்பினராக அவர் நீண்டகாலமாக இருந்ததுடன், அவர்களது சஞ்சிகையான 'Loris'க்கு நீண்டகாலமாக விடயதானம் செய்து வந்துள்ளார். ஸ்ரீலங்காவினது விலங்குகள் மற்றும் பட்சிகள் பற்றி விஞ்ஞான இனரீதியாக அவர் ஆய்வு செய்து எழுதியமையினைக் கௌரவிக்கும் முகமாக அவரை இலண்டனில் உள்ள விலங்கியல் சங்கம் சிறப்பு உறுப்பினராக்கியது. (Fellow of the Zoological Society of London) எஸ்.வி.ஓ. ஐயா ஒரு சிறந்த படப்பிடிப்பாளர். அவரது புகைப்படக் கருவியுள் சிக்கிய பாம்புகள், பறவைகள், மிருகங்கள் எண்ணிலடங்கா. இத்திறன் கண்டு 1929ஆம் ஆண்டில் பம்பாய் தேசிய சரித்திர சங்கம் (Bombay Natural History Society) நடத்திய வனவிலங்குகள் புகைப்படக் கண்காட்சியில் (Wild Life Exhibition) திருவிதாங்கூர் மகாராஜா அளித்த சிறந்த படங்களுக்கான முதற்பரிசினை இவருக்கு வழங்கிக் கௌரவித்தது.

"S. V. O. சோமநாதர் என்பது அவரது பெயர். அந்த முதலெழுத்துக்கள் எதனைக் குறிக்கின்றன என்பதை இது நாள்வரை

நான் கண்டுபிடித்ததில்லை. அவர் பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டுரைகள் எழுதும் பொழுது தனது பெயரைப் பாவிக்காமல் S.V.O.S. "என்று மாத்திரமே குறிப்பிடுவார். அக்கட்டுரைகளை வாசிக்கின்ற எவருக்கும் இந்த முதல் எழுத்துக்களுள் மறைந்திருப்பவர் யாரென்பது வெட்ட வெளிச்சம். அவர் எந்த விசயம் பற்றியும் எழுத வல்லவர். எழுத வேண்டும் என்றால் உடனடியாக எந்தவித ஆயத்தமும் இன்றி எழுதும் ஆற்றல் உடையவர். எந்த விஷயம் பற்றியும் தகவல் அவரது விரல் நுணிகளில் எப்போதும் இருக்கும்." என்கிறார் பிரபல பத்திரிகை யாளர் விக்கிரமநாயகர்.

இயற்கையியல் அறிஞராகக் கௌரவம் பெற்றார்:

“இயற்கையை நான் நேசிக்கிறேன். இயற்கை என்னை நேசிக்கிறது.” என்பது அவரது தாரக மந்திரம். இயற்கை சாஸ்திரத்தில் பத்துவயதுச் சிறுவனாக இருந்தபோதே ஈடுபாடும், ஆர்வமும் இவருக்கு ஏற்பட்டது. நாம் எப்போதுமே மிருகங்களைப் பார்த்துப் பரவசப்படுவதுண்டு. ஆனால் எஸ்.வி.ஓ. ஐயா பறவைகளிடத்தில் தான் தனக்கு அதிக பற்றுண்டு என்று சொல்லுவார். சிறு பராயத்தில் மரங்களில் ஓடி விளையாடும் சிறு பிராணிகளையும், குருவி, கொக்கு களையும் ‘கெற்றப்போல்’ எனும் சுண்டுவில் கொண்டு தெறித்தும் ஏயர்கள் (Air gun) கொண்டும் சுட்டும் வந்தார். இவருக்கு இன்பமளித்த இப்பொழுதுபோக்கு அவரது ஆர்வ ஆற்றலை பின் திசைதிருப்பியது. குறிபார்த்து விழுத்திவிட்ட பட்சிகளின் நிறம், இறக்கை, பருமன், பார்வை பற்றி ஆராய்ந்து படிக்கத் தூண்டிற்று. வேட்டைப்பிரியர்களோடும், வேட்டைக்காரர்களோடும் காடுகளுக்குச் செல்வார். வேட்டையாடும் மிருகங்களினதும், பறவைகளினதும், குணாதிசயங்கள் பற்றி நுணுகி ஆராய்வார். கல்லூரிப் படிப்புக் காலத்திலும் விலங்கியல், தாவரவியல், வாழ்க்கைமுறை பற்றிப் படித்தார். பல நூல்களையும் வாசித்தார். எழுத முற்பட்டார். சேகரித்த ஆய்வுக்குவியல் பல நுட்பமான படங்களை வைத்து விபரித்து எழுதச்செய்தது. இலங்கைப் பத்திரிகைகளுக்கு மட்டுமன்றி இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற 27 வெளிநாட்டுப் பத்திரிகைகளுக்கும் சஞ்சிகைகளுக்கும் இவர் எழுதலானார்.” என திரு.சோமநாதரின் ஊக்குவிப்பால் எழுத்துத்துறையில் ஈடுபட்டவரும் சிறந்த

ஊடகவியலாளருமாகிய செழியன் ஜே. பேரீன்பநாயகம் அவர்கள் சோமநாதரின் இயற்கைப் பிரியம் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

உலகம் இலங்கையைப் பற்றி நிறைய அறிந்து கொண்டது என்றால் அதற்கு சோமநாதர் தான் காரணம் என டங்கன் காம்ப்வேல் (Duncan Campwell) என்பவர் சொல்லிப் பூரிக்கிறார். கிழக்கு மாகாணத்தின் விலங்குகள் தாவரங்கள் பற்றிய சோமநாதரின் விஞ்ஞான பூர்வமான ஆய்வுகளைக் கௌரவிக்கும் முகமாக இலண்டனில் உள்ள Zoological Society of London தனது உறுப்பினராக அவரைக் கௌரவித்தது (Fellow of the Zoological Society of London). கிழக்குமாகாணத்தினது இயற்கை பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரைகள் உலகமெங்கணும் உள்ள சஞ்சிகைகளில் பிரசுரமாயின. இதனால் அவரது இத்துறைசார் புலமையைக் கௌரவித்தது இலண்டன் மாநகரத்து இலண்டன் புவியியல் கழகத்தினது கௌரவ உறுப்பினர் பதவியும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. (Fellow of the Royal Geographical Society – F.R.G.S).

அமரர் சோமநாதர் அவர்களது இயற்கையியல் பற்றிய அறிவைக் கௌரவிக்குமுகமாக கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் 2004ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 18ந்தேதி நடைபெற்ற பட்டமளிப்பு விழாவிலே மறைவுக்குப் பின்னர் இலக்கியக் கலாநிதி (Doctor of Literature Honoris Causa) எனப்பட்டமளித்துக் கௌரவித்தது. கல்வித்துறை மற்றும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்து தாவரவினம் (flora); உயிரினம் (Fauna); பற்றிய ஆய்வுகளுடன் நாட்டுப்புற கலாசாரம் பற்றியும் மிக்க ஈடுபாட்டுடன் தனது வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த திரு. சோமநாதரின் தேட்டங்களைக் கௌரவிக்கும் முகமாகவே இப்பட்டம் வழங்கப்படுகிறது என பட்டமளிப்பின் போது கூறப்பட்டது.

கிழக்கு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் நடத்திய பட்டமளிப்பு விழாவின் போது திரு.சோமநாதர் அவர்களைப் பற்றிய அறிமுக உரையை பல்கலைக்கழகத்தின் விஞ்ஞான பீடத்தின் தலைவரான கலாநிதி D.N.இராசேந்திரா அவர்கள் ஆற்றிய போது குறிப்பிட்டமை இதோ உள்ளது. “அவர் ஒரு மிகப் பிரபலமான கல்வியாளராகவும், பத்திரிகையாளராகவும், இயற்கையியலறிஞராகவும், புகைப்படக் காரராகவும், வனம் வாழ்விலங்கினம் பற்றிய ஆர்வலராகவும், கடல்வாழ் உயிரினம் பற்றிய அறிவுத் தேடலாளராகவும் பெரும்

மதிப்பிற்குரியவராகப் பரிணமித்தார். வனத்தில் வாழும் தேவாங்கின் (Loris) பழக்கவழக்கங்கள் முதல் கிழக்குப் பிராந்திய மக்களின் அறுவடைக்கால பழக்கவழக்கங்கள் வரை பல்வேறுபட்ட விசயங்கள் பற்றிய கட்டுரைகள் அவரால் எழுதப்பட்ட போதிலும், அவரை இன்றும் நினைவு கூருமாறு செய்தது பட்சியியல் அறிஞராக அவர் இயற்கை விஞ்ஞானத்திற்கு ஆற்றிய பங்களிப்பாகும். மட்டக்களப்பு பிரதேசத் திலே வாழ்கின்ற பெருவாரியான பட்சிகளின் விநியோகம், இனவிருத்தி முறைகள் மற்றும் நடத்தைகள் பற்றி நிறையவே எழுதியுள்ளார். ஸீலங்காவின் பட்சிகள் பற்றிய விபரங்களைத் தருவதிலும் அவர் முக்கிய பங்கேற்றுள்ளார். தமது கட்டுரைகளிலே வனவிலங்குகள் பாதுகாப்பு பற்றி ஆங்காங்கே எடுத்துரைக்கவும் அவர் தவறியதில்லை. இவை பற்றி அவர் எழுதிய குறிப்புக்களும் கட்டுரைகளும் ஸீலங்காவிலும் வெளிநாடுகளிலும் மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த சஞ்சிகைகள் பிரசுரிக்கத் தவறியதில்லை. Loris, Ceylon Today, மற்றும் Ceylon Fortnightly Review போன்ற சஞ்சிகைகளில் அவர் மொத்தமாக 160க்கு மேற்பட்ட கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார்கள். இக்கட்டுரைகளில் காணப்பட்ட புகைப்படங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும். அவரால் எடுக்கப்பட்ட அத்தனை புகைப்படங்களும் அரியவை. இந்தியாவின் பம்பாய் இயற்கைச் சரித்திர சங்கத்தினர் அவரது புகைப்படங்களைக் கௌரவிக்குமுகமாக பரிசொன்றினை வழங்கியுள்ளார்கள். வனவிலங்கினத்துடன் தமது வாழ்வியலைப் பிணைத்து வாழ்கின்ற கரையோரத்து வேடர்கள் (veddas), ஜிப்சிகள் (குறவர்கள்) மற்றும் பணிக்கர்களின் மீது மிகவும் அக்கறை கொண்டிருந்த சோமநாதர் அவர்கள் அவர்களது வாழ்வியலைப் பதிவு செய்துள்ளார்கள்.”

சென். ஜோன்ஸ் கல்லூரியின் முதல் துமிழ் அதிபராகிய ஜெ. ரீ. அருளானந்தம்

அவரைப்பற்றி அறிந்தது:

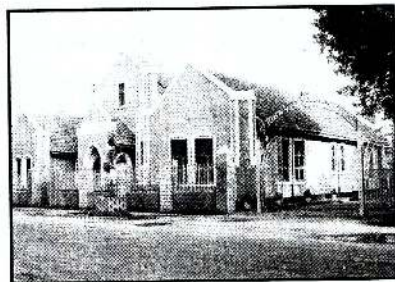
நான் பட்டதாரிப் படிப்பை முடித்து, 1957ஆம் ஆண்டு மே மாதம் மகாஜனக்கல்லூரியில் விலங்கியல் கற்பிப்பதற்காக ஆசிரியப் பணியில் அமர்ந்தேன். பல்கலைக்கழகப் புகுமுக உயிரியல் பிரிவு வகுப்புக்கு விலங்கியல் போதித்தேன். 1958மார்ச் மாதத்தில் எழுத்துப் பரீட்சை. எழுத்துப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தியோருக்கு அதன் பின்னர் செய்முறைப் பரீட்சை இரண்டிலும் சித்தியடைந்தோர் மாத்திரமே பாடத்தில் சித்தியடைந்தவராவர். இவர்களிலிருந்து தான் பல்கலைக் கழகத்துக்கான தேர்வு நடைபெறும். அவ்வருடம் எழுத்துப் பரீட்சைக்கு எமது கல்லூரியிலிருந்து 10 மாணவர்கள் தோற்றினார்கள். அவர்கள் யாவருமே முதல் தடவையாகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுபவர்களாக இருந்தனர். உயர்தர வகுப்பு மாணவன் ஒருவன் பாடசாலைப் பரீட்சார்த்தியாக இரண்டு முறைகள் மாத்திரமே பரீட்சைக்குத் தோற்றலாம். மேலும் ஒரு தடவை தனிப்பட்ட பரீட்சார்த்தியாகத் தோற்றலாம். மகாஜனாவில் முதற் தடவையாகத் தோற்றிய 10 மாணவர்களில் மூவர் இரண்டாவது முறை தோற்றுதற்குத் தம்மைத் தயார்ப்படுத்த பரி. ஜோவான் கல்லூரியில் சேர்வதற்காக விண்ணப்பித்திருந்தார்கள். எனக்கு மனவருத்தமாக இருந்தது. அவர்கள் இந்தத்தடவை தவறினால் அடுத்த தடவை நிச்சயமாக பல்கலைக்கழகம் புகுவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருந்தது. ஆகவே அவர்கள் எமது பாடசாலையை விட்டு விலகுவதை நான் துளியேனும் விரும்பவில்லை.

பல்கலைக்கழகம் புகுவதற்கான கல்வியை, சிறப்பாக மருத்துவத்துறைக்கு, பரி.ஜோவான் கல்லூரி தமக்கு வழங்கும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்தது. அது ஓரளவிற்கு உண்மையும் கூட. படைபடையாக மாணவர்கள் பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் வருடாவருடம் செல்வது கண்ட பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளை அங்கே உயர்தரக்கல்வி கற்பதற்கு சேர்த்துவிட்டால் பல்கலைக்கழகம் புகுவதற்கு உத்தரவாதம் என எண்ணினார்கள். ஆகவே மகாஜனாவை விட்டு அங்கே செல்வதற்கு அம்மாணவர்கள் விரும்பியதில் தவறு இல்லை! பரி.ஜோவான் கல்லூரி மற்றைய கல்லூரி அதிபர்கள் பார்த்து வியக்கக்கூடிய அளவிற்கு உச்சத்தில் இருந்தது. அதற்கு முலகாரணராக இருந்தவர் J.T. என எல்லோராலும் பாசத்துடன் அழைக்கப்பட்ட சங்.J.T. அருளானந்தம் அவர்கள். 1957ல் அவர் ஓய்வு பெற்றுவிட்டார் என்றாலும் அடுத்த சில வருடங்களுக்கு அவர் ஏற்படுத்திய தாக்கம் ஆக்கிரமிக்கவே செய்தது. மகாஜனா அறுபதுகளில் உச்சத்துக்குப் போனது உண்மையே. அதற்கு அதிபர் ஜெயரத்தினத்தின் நிர்வாகச் சிறப்பும், உயர்தரவகுப்புக்களில் கல்வியூட்டிய ஆசிரியர்களின் அர்ப்பணிபான சேவையும் காரணம் என்றாலுங்கூட இன்னொரு காரணத்தையும் சொல்லியே தீர வேண்டும். 1960ஆம் ஆண்டிலே நாட்டு அரசாங்கம் பாடசாலைகளை அரசுடமையாக்கிய பொழுது பரி.ஜோவான் கல்லூரி பாடசாலையை அரசாங்கத்திடம் கையளிக்காமல் தொடர்ந்து மிஷனறியின் முகாமைத்துவத்தின் கீழே நடத்த விளைந்தது. சில திறமைசாலிகளான ஆசிரியர்கள் பரி.ஜோவான் கல்லூரியை விட்டு விலகி அரசு பாடசாலைகளுக்குச் சென்றனர். அரசு மானியம் பாடசாலைக்குக் கிடைக்காத நிலையில் வசதி குறைந்த மாணவர்கள் பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் கற்பது கடினமாயிற்று. ஆகவே அங்கே கல்வி கற்பதற்குச் செல்கின்ற மாணவர்கள் தொகையில் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. யாழ்ப்பாணத்திலே மிகப்பிரபலமான பரி. ஜோவான் கல்லூரியும், புனித. சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியும் அரசுடமையாக்குதற்கு எதிர்த்து தனியார் பாடசாலைகளாகத் தொடர்ந்து இயங்க மாணவர்கள் மகாஜனாவை நோக்கிப் படையெடுத்தனர். அது மகாஜனா வளர்வதற்கு நல்லதொரு வாய்ப்பாக அமைந்தது. மகாஜனா ஏறக்குறைய அனைத்திலங்கைப் பாடசாலையாக மாறிவிட்டது. ஜே.ரியும் பாடசாலைச் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். அவரைத்

தொடர்ந்து அதிபராக வந்த திரு. P.T. மத்தாய் நீண்டகாலம் நிலைத்து நிற்கவில்லை. இரண்டு வருடங்களில் ஓய்வு பெற்றுவிட்டார்.

பாடசாலையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்:

சி. எம். எஸ். என அழைக்கப்படும் Church Missionary Society of London 1823ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்திலே பரி.ஜோவான் கல்லூரியை ஸ்தாபித்தது. ஸ்தாபகராக விளங்கியவர் சங். ஜோசேப் நையிற் என்பவர். இவர் 1818ஆம் ஆண்டிலே யாழ்ப்பாணம்

வந்துள்ளார். நல்லூரில் தான் பாடசாலையை முதன் முதலில் தோற்று வித்தார். அப்போது பாடசாலை நல்லூர் ஆங்கில செமினரி என்றே அழைக்கப்பட்டது. தொடங்கிய போது ஒரு நிரந்தரக் கட்டிடம் கூட அதற்கு இருக்கவில்லை எனவே பாதிரியார் பாடசாலையைத் தனது

இல்லத்திலேயே நடத்தினார். அப்போது அது அத்தனை கஷ்டமாக இருக்கவில்லை. கல்வி கற்பதற்கென வந்து சேர்ந்த மாணவர் தொகை வெறும் 7 மாத்திரமே. பாடசாலை மெல்ல மெல்ல வளர்ந்தது. 1845ஆம் ஆண்டிலே அதனைச் சுண்டிக்குளிக்கு நகரத்தினார்கள். பெயரையும் மாற்றி சுண்டிக்குளி செமினரி என அழைத்தனர். பாடசாலையின் பெயர் மீண்டும் ஒரு முறை மாற்றம் பெற்றது. 1891ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலையின் பெயர் பரி.ஜோவான் கல்லூரியாயிற்று. 1900 முதல் 1920 வரை கல்லூரியின் தலைமைப் பொறுப்பினை ஏற்று நடத்தியவர் சங்.ஜேக்கொப் தொம்சன் அவர்கள். இவர் காலத்தில் பாடசாலையின் வளர்ச்சி பாராட்டக்கூடியதாக அமைந்தது. அவரைத் தொடர்ந்து 1940ஆம் ஆண்டு வரை அதிபராகக் கடமை யாற்றியவர் சங்.ஹென்றி பீற்றோ அவர்கள். சங்.பீற்றோ அவர்கள் சிறந்த பாடசாலை அதிபராக மக்கள் அபிமானத்தினைப் பெரிதும் பெற்றவராகத் திகழ்ந்தார். சங்.பீற்றோ அவர்களின் அகால மரணத்தின் காரணமாகவே சங்.ஜே.ரி. அருளானந்தம் அவர்கள் பாடசாலை அதிபராகினார். இன்றைய பரி.ஜோவான் கல்லூரியை வடிவமைத்தவர் சங்.ஜேக்கொப் தொம்சன் எனவும், அதனைக் கட்டி யெழுப்பியவர் ஹென்றி பீற்றோ எனவும், அதனைக் கட்டி முடித்து

அழகுபடுத்தியவர் சங். அருளானந்தம் எனவும் பாடசாலையுடன் தொடர்புடையோர் இந்த மும்முர்த்திகளை இன்றும் பாராட்டுகிறார்கள்.

We bless the early pioneers
 Who had the vision grand
 To bring the torch of learning
 To Lanka's golden strand
 They lit the flame undying
 Of faith and hope and love
 Of boldness, grit and courage,
 In work and sport and games. (College Hymn)

1948ஆம் ஆண்டிலே Ceylon Observer பத்திரிகையிலே டென்சில் பீரிஸ் என்பவர் பரி.ஜோவான் கல்லூரியைப் பற்றிப் பாராட்டி எழுதிய குறிப்பு சங். அருளானந்தம் பற்றிய மதிப்பீட்டிற்கு உதவக் கூடியது. “பயன்தரக்கூடிய பல பரீட்சார்த்த முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படாத வெறும் தொன்மைபேணல் எந்தவித பயனும் அற்றது. வடக்கிலே கல்வி சார்ந்த பல பரீட்சார்த்த முயற்சிகளை பரி. ஜோவான் கல்லூரி ஆரம்பித்ததே இப்பாடசாலையின் தனித்துவமாக அமைகிறது.” என்கிறார் டென்சில் பீரிஸ்.

இலங்கை அரசு 1944ஆம் ஆண்டிலே இலவசக் கல்வியை நாட்டில் செயற்படுத்தியது. ஆனால் பரி.ஜோவான் கல்லூரி நிர்வாகம் இலவசக்கல்விச் செயற்றிட்டத்தில் பங்குகொள்ள விரும்பாமல் தொடர்ந்து கட்டணம் அறவிடும் பாடசாலையாகவே இயங்கி வந்தது. பாடசாலை வளர்ந்தது. 1948ஆம் ஆண்டிலே 768 மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர். மக்களின் வாழ்வியல் உயர்வுக்காகக் கல்லூரி பாரிய பங்களிப்புச் செய்துள்ளது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. விடுதிச் சாலை மாணவர்கள் தொகை நான்கு மடங்காகியது. கட்டிடங்கள் எழுந்தன. உயர்தரவகுப்புக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது. தகுதியான ஆசிரியர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். ஆனால் பாடசாலையின் அசாதாரண வளர்ச்சி நிர்வாகத்தினருக்கு ஒரு ஆதங்கத்தினைத் தோற்றுவித்தது. மாணவர்கள் தொகை அதிகரிக்கின்ற பொழுது, அவர்களது ஆற்றல்களையும் தனித்துவத்தினையும் அபிவிருத்தி செய்வதற்கான புதிய புதிய செயற்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்த

வேண்டிய கடப்பாடு கல்லூரிக்கு உள்ளது. புதிய மாணவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுப்பதற்காகப் புதிய கட்டிடங்கள் எழவேண்டும், நிறுவிய கட்டிடங்கள் பராமரிக்கப்பட வேண்டும், பாடசாலை நூலகமும், ஆய்கூடங்களும் மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும், கல்வியில் சிறந்த வசதியற்ற ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு உதவி கொடுத்து ஊக்குவிக்க வேண்டும் என முன்னெடுக்க வேண்டிய எண்ணிறைந்த செயற்பாடுகள் இருந்தன. இவையாவும் J. T.க்கும் கல்லூரி நிர்வாகத்தினருக்கும் பெரும் ஆதங்கத்தை ஏற்படுத்தியமை இயல்பானதே. சிந்தித்தார்கள். முடிவிலே குயுக்தியான செயல்திட்டம் ஒன்றிற்கு வழிபிறந்தது. நிரந்தரமான வைப்பு நிதியம் ஒன்றை ஏற்படுத்தினால் அதிலிருந்து வருடாவருடம் வருகின்ற வட்டியிலிருந்து மேற்படி உதிரிச் செலவினங்களைச் சமாளிக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் 1946ஆம் ஆண்டிலே அறக்கொடை நிதியம் ஒன்றினை ஆரம்பித்தார்கள். பழைய மாணவர்கள் தாராளமாக நன்கொடை கொடுத்து நிதியத்தினைப் பெருக்கினார்கள். மலையகத்தில் வாழும் இந்திய வம்சாவழிப் பழைய மாணவர்கள் கூட ஆச்சரியகரமாக ரூபா.3000 வரை வழங்கினார்கள். ஆனால் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நிதி மூலதனத் தேவை தொடர்ந்து பெருகிக்கொண்டே சென்றது.

கட்டணம் வசூலிக்கும் பாடசாலையாக பாடசாலையைத் தொடர்ந்து நடத்துதல் கஷ்டம் என உணர்ந்த நிர்வாகம், இலவசக்கல்வித் திட்டத்தில் கல்லூரியை இணைத்துவிட்டால் என்ன எனச் சிந்தித்து. இதனால் ஏற்படக்கூடிய இரு பாரதூரமான விளைவுகள் பற்றி நிர்வாகம் சிந்திக்காமல் இல்லை. J. T.யும் அவரது ஆசிரியர்களும் கடின உழைப்பின் மூலம் ஈட்டிய உயர் தராதரம் வீழ்ந்துவிடலாம் என்பது ஒரு பயம். அரசாங்கத்தின் இடையூறுக்கு இடம்கொடுத்து விடும் என்பது மறுபயம். ஆனால் தொடர்ந்து அரசு மானியம் பெறாமல் பாடசாலையை நடத்துவதால் நிதி நெருக்கடியை பெற்றோர் மீது சுமத்தி வைக்கவேண்டி வரும் அதை அவர்களால் தாங்க முடியுமா? ஆகவே பெரும் விரக்தியுடன் கல்லூரியை இலவசக் கல்வித்திட்டத்தில் இணைத்து விடுவது என்ற முடிவைப் பாடசாலை நிர்வாகம் எடுத்தது. 1951ஆம் ஆண்டிலே அரசாங்கத்தின் இலவசக் கல்வித் திட்டத்திலே நிர்வாகம் பாடசாலையை இணைத்துக் கொண்டது. இலவசக் கல்வி வழங்கப்பட்ட போதிலும் அரசு பாடசாலைகளைத் தனியார் வசமே விட்டு வைத்திருந்தது. எனவே பரி.ஜோவான்

கல்லூரி இலவசக் கல்வித் திட்டத்தில் சேர்ந்து கொண்டாலும் பாடசாலை நிர்வாகம் C.M.Sஇடமே இருந்தது. இலவசக் கல்வி மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டமையால் அரசு ஒவ்வொரு பாடசாலைக்கும் மாணவர் வரவிற்கு ஏற்ப மானியம் வழங்கிவந்தது. அதனை வைத்தே பாடசாலை நிர்வாகம் ஆசிரியர் வேதனத்தினையும் மற்றும் பாடசாலையின் அன்றாடச் செலவுகளையும் பார்த்துக் கொண்டது. இலவசக் கல்வித்திட்டத்தின் கீழ் மூன்று பிரதான ஷரத்துக்கள் இருந்தன. அவை:

1. பாடசாலையில் கல்வி கற்கின்ற அத்தனை மாணவர்களுக்கும் கட்டணம் அறவிடப்படாத கல்வி ஊட்டப்பட வேண்டும்.
2. மாணவர்களுக்கு அவரவர் தாய்மொழியிலேயே கல்வி புகட்டப்பட வேண்டும்.
3. மாணவர்களுடைய சமயம் ஒரு பாடமாகப் பாடசாலையிலே போதிக்கப்பட வேண்டும்.

இலவசக் கல்வித் திட்டத்தில் கல்லூரி இணைத்துக் கொண்டதன் காரணமாக 1953ம் ஆண்டிலே மேலும் ஒரு முக்கியமான கட்டம் பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் நிர்வாக அமைப்பிலே கொண்டு வரப்பட்டது. அது நாள் வரை அதிபரின் தலைமையின் கீழே தனியாக இயங்கி வந்த தமிழ்ப் பாடசாலையும் பரி.ஜோவான் கல்லூரியுடன் இணைக்கப்பட்டது.

1960ஆம் ஆண்டிலே இலங்கை அரசு தனியார் பாடசாலைகளை அரசுடமையாக்க முன் வந்தது. இதனால் பெரும்பாலான பாடசாலைகள் அரசாங்கப் பாடசாலைகளாகின. பரி.ஜோவான் கல்லூரி நிர்வாகம் அச்சந்தர்ப்பத்தில் பாடசாலையைக் கையளிக்க மறுத்து தொடர்ந்தும் தனியார் பாடசாலையாகவே அதனை இயக்கி வந்தது. ஏற்கனவே கல்லூரி இலவசக்கல்வித் திட்டத்தில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டமையால் கல்லூரி மாணவர்களிடம் கல்விக் கட்டணம் அறவிடப்படக் கூடாது என்ற நிபந்தனையின் பேரில் கல்லூரியைத் தனியார் பாடசாலையாய் இயங்குதற்கு அரசு அங்கீகாரம் கிடைத்தது. பாடசாலை நிர்வாகத்தினரின் இந்தத் தீர்மானத்தை அங்கீகரிக்காத ஆசிரியர்கள் சிலர் கல்லூரியை விட்டுவிலகி அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் சேவையினைத் தொடர்ந்தார்கள்.

மாணவப் பருவமும் ஆசிரிய வாழ்க்கையும்:

சங்.அருளானந்தம் அவர்கள் பரி.ஜோவான் கல்லூரியினது பழைய மாணவர். ஆரம்பக் கல்வியினை பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் முடித்த பின்னர் கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி சென்று அங்கிருந்து இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்து Inter Science பரீட்சையில் சித்தி எய்தினார். Church Missionary Societyயினால் திரு.J.T. அருளானந்தம் அவர்கள் புலமைப் பரிசிலாளராகத் தேர்வு செய்யப் பட்டு இலண்டனில் உள்ள Ridley Hallலிற்கு இறையியல் கற்பதற்காக அனுப்பப்பட்டார். 1933ஆம் ஆண்டிலே புனித போல் ஆலயத்திலே மதகுருவாக அங்கீகாரம் பெற்றார். இறையியல் கற்றபின்னர் இங்கிலாந்திலேயே சமயகுருவாகச் சிறிது காலம் செயலாற்றினார். இலண்டன் மாநகரில் உள்ள Kings College உளவியல் பாடத்தைப் பிரதான பாடமாகக் கொண்டு B.A Honours பட்டம் பெற்றார். ஊர் திரும்பிய சங்.அருளானந்தன் அவர்கள் பேராதனையில் உள்ள பாடசாலை ஒன்றிலே ஒரு வருடம் வரை பாடசாலை அதிபராகச் செயலாற்றினார். பின்னர் பரி.ஜோவான் கல்லூரி தனது ஆசிரியர் குழாத்தில் அவரைச் சேர்த்துக்கொண்டது. அத்துடன் தொழில் ஆலோசகராகவும் பாடசாலையில் செயலாற்ற ஏவப்பட்டார். பாடசாலையின் சமய குருவாகவும் கடமையாற்றினார். 1931ஆம் ஆண்டு முதல் கல்லூரியின் உபஅதிபராகக் கடமையாற்றிய திரு. A.M.K.குமாரசாமி அவர்கள் 1936ஆம் ஆண்டிலே கல்வித் திணைக் களத்திலே பதவியேற்று பாடசாலையைவிட்டு விலகியமையால் J.T. அவர்கள் பாடசாலையின் உப அதிபராக நியமனம் பெற்றார். யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகள் பலவற்றினுக்கு மலேசியா நீண்ட காலமாகப் பொன் முட்டையிடும் வாத்து ஆகச் செயற்பட்டு வந்துள்ளது. புதிய கட்டிடங்கள் போடுவதற்கு நிதி உதவி தேவையென்றால் பாடசாலை அதிபர்கள் மலேசியத் தமிழர்கள் பக்கமாகவே திரும்புவார்கள். அவர்களும் இவர்களை ஏமாற்றுவதில்லை. தாராளமாகக் கொடுப்பார்கள். மகாஜனா, யூனியன் கல்லூரி, ஸ்கந்தவரோதயா, கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி ஆகியவை இப்பட்டியலில் உள்ளன. இப்பட்டியலில். பரி.ஜோவான் கல்லூரியினையும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

1938ஆம் ஆண்டிலே சங்.பீற்றோ, சங்.J.T.அருளானந்தம், மற்றும் E. M. பொன்னுத்துரையைக் கொண்ட ஒரு குழு மலேசியா சென்றது.

நூற்றாண்டு விழாவுக்கான நிதியம் மற்றும் தொம்சன் ஞாபகார்த்த நிதியம் ஆகியவற்றிற்கு நிதி சேகரிப்பதே அவர்களுடைய பிரதான நோக்கமாக இருந்தது. அபரிமிதமான ஆதரவு கிடைத்தது. எதிர்பார்த்ததிலும் பார்க்க அதிகம் நிதி சேகரிக்க முடிந்தது. சங். பீற்றோ ஆச்சரியத்தில் முழுகிவிட்டார். யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்களின் சொந்த ஊர் பற்றிய உணர்வும், அதனது வளர்ச்சிக்கு உதவ வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கும் அங்கு வாழ்கின்றவர்களின் முன்னேற்றம், வரும்காலம் பற்றிய நினைவும் அவரை மலைக்க வைத்ததாக சங். பீற்றோ அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

அதிபராக நியமனம்:

பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் புகழ்பெற்ற அதிபராக விளங்கிய சங். பீற்றோ அவர்களது 20 ஆண்டுக்கால சேவை நலம் 1949 மே மாதம் 28ந் தேதி கொண்டாடப்பட்டது. அதே ஆண்டு ஜூன் மாதம் 13ந் தேதி தொண்டமானாற்றிலே அவர்கள் நீச்சலடித்துக் கொண்டிருக்கையில் அகால மரண மடைந்தமை பெரும் அவலமாகியது. அவரோ பொதுமக்களது அபரிமிதமான நன்மதிப்பைப் பெற்ற தலைசிறந்த அதிபர். அவரது இடத்தை யார் மூலம் நிரப்புவது என்பது மிஷனரிக்கு பெரும் இக்கட்டைக் கொடுத்தது. பல்வித ஆலோசனைகளின் பின்னர் மிஷனரி உபஅதிபராகக் கடமையாற்றிய சங்.J.T. அருளானந்தம் அவர்களைப் பதில் அதிபராக நியமித்தது. 1940ஆம் ஆண்டிலே ஜே.ரி. அருளானந்தம் அவர்கள் பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் பதில் அதிபராக நியமனம் பெற்றார். அவரது நியமனம் பல்துறையினரிடமிருந்தும் பாராட்டுப்பெற்றது. அவர் பாடசாலையின் பழைய மாணவர். அத்துடன் கல்லூரியின் உபஅதிபராக நான்கு ஆண்டுகள் செயற்பட்டுள்ளதால் பாடசாலை நிர்வாகத்தின் நெளிவு சுளிவுகளில் பரிச்சயம் உடையவராகவும் இருந்தார். பழைய மாணவர் மற்றும் ஆசிரியருடன் அவர் பழகிய பாங்கு அவரது நியமனத்திற்கு அவர்களது வரவேற்பைப் பெற்றுக் கொடுத்தது. இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பாடசாலையின் தலைமையை ஏற்கும் முதல் இலங்கையர் என்ற பெருமையை அவரது நியமனம் பெற்றுக்கொடுத்தது.

J.T. அவர்கள் பதவியேற்ற முதல் ஏழு ஆண்டுகள் தனிச் சிறப்பு மிக்கதும் பிரமிப்பினை ஏற்படுத்தும் ஆண்டுகளாக அமைந்தன. உலகப்போர் ஏற்படுத்திய நிச்சயமற்ற தன்மை, இலங்கையின் சுதந்திரம், இலங்கைக் கல்வியமைச்சு செயற்படுத்திய புதிய கல்விக் கொள்கைகள் யாவற்றுக்கும் J.T. அவர்கள் ஈடுகொடுத்து பாடசாலை வளர்ச்சியையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு அல்லும் பகலும் உழைத்தார். அரும் சாதனையாளரானார். அவர் பாடசாலையின் இருப்பிடத்தின் தன்மையையே மாற்றியமைத்ததால் பாடசாலையின் புவியியல் அமைப்பையே மாற்றிவிட்டார் என நகைச்சுவையாகக் கூறுவார்கள். அவரது நியமனம் எத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்தது என்பதை பழைய மாணவர் சங்கம் புதிய அதிபருக்கு அளித்த வரவேற்புபசாரத்தின் போது C.M.S. சார்பில் உரை நிகழ்த்திய Rev. Stopford அவர்களின் கூற்றிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடியும். “Rev. Peto வின் இடத்தை நிரப்பதற்காக ஒருவரை நாம் நான்கு கண்டங்களில் சல்லடை போட்டுத் தேடி கடைசியில் சங்.J.T.அருளானந்தமே அதற்கான தகுதி உடையவர் எனக் கண்டுகொண்டோம்” என்றாராம் சங்.ஸ்ரொப் .:போர்ட். “பாடசாலையில் ஆற்றவேண்டிய அனைத்துப் பணிகளையும் நிறைவேற்றுவதில் J.T.யைத் தவிர்ந்த வெறொருவராயின் போட்டித்திருப்பார்.” என்கிறார். J.T. அவர்களும் இப்பதவியை ஏற்பதற்கு முதலில் சிறிது தயக்கம் காட்டினாராம். ஆனால் 10ஆண்டு காலமாக கேம்பிறிட்ஜ், மற்றும் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றுத் தேறிய ஆண்களும் பெண்களும் பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் தோற்று வித்த அற்புத பாரம்பரியங்கள், பாடசாலைக்கு எந்நேரமும் தமது பங்களிப்பை நல்கிட முன்நிற்கும் விசுவாசமிக்க பழைய மாணவர்கள் மற்றும், சங்.பீற்றோ அவர்களால் மிகக் கவனத்துடன் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட கடமை உணர்வு மிக்க ஆசிரியர் குழாம் ஆகியனவே தான் இப்பதவியை ஏற்பதற்கு உதவிய மூன்று பிரதான காரணிகள் என J.T. அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள். மிஷனரி அதிபர்கள் என்ற நிலை மாறி தேசிய அதிபர்கள் என்று வந்ததும் பல இக்கட்டுக்கள் ஏற்படவே செய்தன. ஆனால் J.T. அவர்கள் காட்டிய நிதானமும், சாதாரியமும் அவற்றையெல்லாம் வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ள முடிந்தது. இதில் பிரதானமாய் விளங்குவது தேசிய அதிபரது அந்தஸ்து கொஞ்சமேனும் சிறுமைப்படுத்தப்படாது பேணப்பட்டமையாகும். அவர் அதிபராகக் கடமை யாற்றிய 17வருடங்களும்நிறைவான சாதனைக்குரிய காலமாக அமைந்தன.

பாடசாலையின் வளர்ச்சியும் அதனால் ஏற்பட்ட பாதிப்பும்:

சங்.அருளானந்தம் பாடசாலையின் அதிபர் பதவியை ஏற்ற காலம், சுமுகமாகப் பாடசாலையை நிர்வகிப்பதற்கு உகந்த காலமாக இருக்கவில்லை. அதற்கு முதல் ஆண்டிலே தான் இரண்டாவது உலக மகாயுத்தம் ஆரம்பித்தது. போரின் உக்கிரம் இங்கிலாந்தின் புதிய பிரதமர் வின்ஸ்டன் சேர்ச்சிலை இங்கிலாந்து மக்கள் யாபேரையும் நாட்டுக்காகக் கடைசிவரை போராடுமாறு அறைகூவல் விடவைத்தது. போர் காரணமாக வெளிநாடுகளிலிருந்து நாடு திரும்பியவர்களின் குழந்தைகள் பரி.ஜோவான் கல்லூரியை நாடி வந்தனர். மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. J.T. அவர்கள் பாடசாலையின் புனரமைப்பிலே அதிக அக்கறை காட்டினார். Robert William's Hall முதலில் புனரமைப்புச் செய்யப்பட்டு ஒரு கவர்ச்சியைத் தரச்செய்தது. அத்துடன் நின்று விடவில்லை. மிகவேகமாகச் சித்திரகூடம் ஒன்றும் கைவினைஅறை ஒன்றும் எழுந்தன. இரண்டு புதிய வகுப்பறைகள் வந்து சேர்ந்தன.

எண்ணித் துணிக் என்பார்கள். J.Tயைப் பொறுத்தளவிலே இது அசட்டுத் தனமான துணிவு என்று மற்றவர்கள் எண்ணும் அளவுக்கு கட்டிடங்கள் போடுவதில் அவரது துணிவு இருந்தது. 1941ஆம் ஆண்டிலே அவர் ஆரம்பித்த பாரிய மனங்கவர் கட்டிட நிர்மாணத் திட்டத்தினை, நிறைவேற்றுதல் சாத்தியமா எனச் சந்தேகக்கண்ணுடன் பார்த்தவர்கள் அநேகர். அவர்களின் மனப்பயத்திற்கும் காரணமில்லாமல் இல்லை. இரண்டாவது உலகப் போர் நடந்து கொண்டிருந்தது. அதன் பாதிப்பு பல்துறைகளிலும் பிரதிபலித்தது. மக்களுடைய வாழ்க்கையைச் சீராக நடத்துவதே கஷ்டமாக விளங்கியது. கட்டுமானப் பொருட்கள் பெறுவது கஷ்டம். பெற்றாலும் அதிகவிலை கொடுத்தே பெறவேண்டி யிருந்தது. இதே போன்றுதான் கட்டிட வேலையாட்கள். அதிக ஊதியம் கொடுத்தாலும் அரிதாகவே கிடைத்தார்கள். மறுபுறத்தில் போரின் காரணமாக குடும்பங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வந்து குடியேறின. ஆகவே பாடசாலையில் மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. போர் அப்போதைக்கு நின்றபாடில்லை என அறிகுறிகள் புலப்பட்டன. மேலும் நாடு திரும்புவோர் தொகை அதிகரிக்கும் என்பதால் மாணவர் கல்லூரியில் மேலும் மேலும் வந்து சேர்வார்களென எதிர்பார்க்க முடிந்தது. ஆனால் J.T. அவர்கள் முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கத் தயாராயில்லை. எண்ணியதை எண்ணியாங்கு எய்தினார். கல்வி சம்பந்தமாக

மிக முக்கியமான முன்னேற்றமான செயற்பாடுகளை நிறைவேற்றினார். இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் Inter Arts, Inter Science பரீட்சைகளுக்கு மாணவர்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்கான வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இது காலம்வரை London Matriculation, Senior Cambridge பரீட்சையில் சித்தியடைந்தோர் பரி.ஜோவான் கல்லூரியை விட்டுவிலகி கொழும்பு அல்லது கண்டி நகர் சென்றே அதற்கான பயிற்சியை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆகவே J.T. அவர்களுடைய இந்த முயற்சி பாடசாலையின் முன்னேற்றத்திற்கான அறிகுறி என்பதிலும் பார்க்க யாழ்ப்பாண மக்கள் பலருக்கு இலகுவாக இலண்டன் பரீட்சைக்குத் தோற்றுதற்கான வழிமுறையாகவும் அமைந்தது எனலாம்.

பாடசாலை எப்பொழுதும் சராசரி மாணவனுடைய முன்னேற்றத்திலேயே கரிசனைகாட்ட வேண்டும் என்பது J.Tயினது கல்விக் கொள்கையாக இருந்து வந்துள்ளது. ஆகவே ஒரு சராசரி மாணவனுக்கு வழங்கப்பட வேண்டியது பொதுக்கல்வியேயன்றி விசேடகல்வியல்ல என்பதை மனதில் கொண்டு பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் பாடத்திட்டத்தில் ஒரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தார். S.S.C. வகுப்பிலே விஞ்ஞானக் கல்வி கற்கின்ற ஒவ்வொரு மாணவனும் சரித்திரம், புவியியல் போன்ற பாடங்களைக் கட்டாய பாடங்களாகவும், கலைத்துறை கற்கும் மாணவர்கள் உயிரியலை ஒரு கட்டாய பாடமாகவும் கற்கவேண்டும் என விதியமைத்தார். 1953ஆம் ஆண்டிலே கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவுக்கு அன்றைய கல்வி அமைச்சராக விளங்கிய கௌரவ. M.D.பண்டா அவர்கள் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். J.T. அவர்கள் தமது பாடசாலை அறிக்கையில் இந்தச் செவ்விய கருத்தினை எடுத்துரைத்தார். இந்த அருமையான கருத்து அமைச்சர் காதில் விழுந்ததோ, செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கோ தெரியவில்லை. ஆனால் பின்னாளில் பாடத்திட்டங்களில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் J.Tயினது கருத்தைப் பிரதிபலிப்பவையாக உள்ளன என்பதைக் காணும்போது மகிழ்ச்சி ஏற்படுவதுடன், இந்தகைய சிறந்த கல்வியியலாளர்களின் சேவையை நாட்டு அரசாங்கம் சிறப்புற உள்வாங்கியிருக்கக் கூடாதா என்ற ஆதங்கமும் ஏற்படவே செய்கிறது. J.T. அவர்கள் முன்னெடுத்ததை 1959ஆம் ஆண்டு முதல் பல்கலைக்கழகமும் தனது மாணவர்தேர்வுக்கு இந்த நிபந்தனையை அமுல்படுத்தியது. விஞ்ஞானப்பிரிவில் கற்கின்ற மாணவன் ஒரு கலைப் பாடத்திலும் கலைப்பிரிவில் கற்கின்ற மாணவன் ஒரு விஞ்ஞான பாடத்திலும் சித்தியெய்தினால் மாத்திரமே

பல்கலைக்கழகம் புகழுடியும் என்பதைப் பல்கலைக்கழகத் தேர்வுக்கான கட்டாய தேவையாக்கியது பல்கலைக்கழகம். இது J.Tயின் ஆழந்த கல்விசார் சிந்தனையின் உயர்வை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது.

J.T.அவர்கள் பதவியேற்று மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே பாடசாலையில் ஏற்படுத்திய அதீத மாற்றங்கள் நிர்வாகத்தினரை மலைக்க வைத்தன. இவர் தான் சங்.பீற்றோவின் வாரிசு என எண்ண வைத்ததால் அதுகாலம் வரை தற்காலிக அதிபராக நியமனத்தில் வைத்திருந்தவரை 1941ஆம் ஆண்டிலேயே நிரந்தர அதிபராக்கியது. இங்கேயும் ஒரு ஆச்சரியம். இதே ஆண்டில்தான் பரி. ஜோவான் கல்லூரியின் சகோதரக் கல்லூரியான சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியின் அதிபராக முதல் இலங்கையர் நியமனம் பெற்றார். கலாநிதி செல்வி.E.M. தில்லையம்பலம் எனும் விலங்கியல் அறிஞருக்கு மகளிர் பாடசாலையின் அதிபர் பதவி வழங்கப்பட்டது.

பயங்கரமான பூதம் ஒன்று சுற்றயலில் உள்ள அத்தனையை யுமே கபளீகரம் செய்வது போன்று பரி.ஜோவான் கல்லூரி சுற்றாடலில் உள்ள நிலபுலங்கள் அத்தனையையுமே தனதுடமையாக்கியது. இதனை J.T.அவர்கள் நகைச்சுவையாக, “பாடசாலையின் சுற்றாடலில் உள்ள நிலங்களைப் பாடசாலைக்காக எடுத்தது நான் செய்த ஒரு பெரிய பாவ காரியம்.” என்று கூறியுள்ளார். ஆனால் அதற்காக அவர் என்றுமே வருந்தியதாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. நோக்கம் பெரிது. செயலாற்றுகையில் சில இடர்ப்பாடுகள் ஏற்படவே செய்யும். காணி நிலம் வாங்கினார். கட்டிடங்கள் எழுப்பினார். ஒன்றா இரண்டா? மிக முக்கியமாக விளங்கியவை இரண்டு பாரிய முயற்சிகள். அவை நூற்றாண்டு விஞ்ஞானகூடம். மற்றையது ஞாபகார்த்த விடுதிச்சாலை. பாடசாலை மைதானப்பரப்பளவு 12½ ஏக்கர். பாடசாலையைச் சூழ சுற்றுமதில் எழுப்பப்பட்டது. ஆனால் அதற்கு அப்பாலும் உள்ள வீட்டு மனைகள் விற்பனைக்கு வந்தால் அது J.Tயின் கண்களுக்குப் படாமல் இல்லை. அவைகள் பாடசாலையின் உடமைகள் ஆக்கி விடுவதற்காக எப்படியோ பணம்புரட்டிக் கொடுத்து விடுவார். அவரது இந்த முயற்சி பின்னர் எவ்வாறு உதவியது என்பதைப் பாடசாலை 1960ஆம் ஆண்டிலே தனியார் பாடசாலையாக இயங்கத் தொடங்கிய போதுதான் விளங்கியது. பாடசாலைக் கட்டணம் பெறாமல் தனியார் பாடசாலையாக எத்தனை காலம் இயங்குவது. அதனால் கடன் ஏற்பட்டது. இந்த வீட்டு மனைகளை விற்பனை பாடசாலை கடனில்

மூழ்காமல் தொடர்ந்து இயங்குதற்கு J.T. வழி வகுத்துத் கொடுத்தார். அவர்களை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

மகேந்திரா சினிமா தியேட்டர் பரி.ஜேவான் கல்லூரிக்கு முற்புறத்தில் இருந்த காட்சி எனக்கு இப்போதும் கண்முன்னே நிற்கிறது. அப்போது எனக்குப் 15 வயதிருக்கும். நானே அப்படி ஒரு சினிமாக் கொட்டகை இருப்பதை விரும்பவில்லை. இப்படியாக ஒரு சினிமா அரங்கு இருக்குமானால் மாணவர்களது படிப்பு பாதிக்கப்படுமென எண்ணிக் கவலையுற்றதுண்டு. ஆனால் நான் அந்தச் சினிமா அரங்கில் ஒரு திரைப்படம் பார்த்தது பற்றிக் கூறவே வேண்டும். அப்படத்தின் பெயர் 'நிரபராதி'. தெலுங்கு மொழியில் எடுக்கப் பட்டு பின்னர் தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்ட படம். திருமதி அஞ்சலி தேவியும், முக்கமாலாவும் நடித்திருந்தனர். இப்படத்தின் மூலமாகவே சிவாஜி கணேசன் தமிழ்த் திரைப்பட உலகில் காலடி எடுத்து வைத்தார். திரு.முக்கமாலாவிற்காக தமிழ்மொழியில் குரல் கொடுத்தவர் சிவாஜி கணேசன். இத்திரையரங்கு பிரதான வீதியில் கல்லூரியின் பிரதான வாசலுக்கு நேரெதிரே இருந்தது. பாடசாலை நிர்வாகம் எத்தனை முயற்சி செய்தும் திரையரங்கை அகற்ற உரிமையாளர்கள் மறுத்தமையால், பாடசாலையின் பிரதான வாயிலை பழைய பூங்கா வீதிக்கு மாற்ற வேண்டியதாயிற்று. புரட்சி செய்த அந்தச் சினிமா அரங்குக்கு வருமானம் எதிர்பார்த்த அளவுக்குக் கிட்டாமையால் நஷ்டத்தில் போனது. 1954ஆம் ஆண்டு அரங்கம் விற்பனைக்கு வந்தது. காத்திருந்த J.T. அவர்கள் கபக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டார். அரங்கமும் அந்த மைதானமும் பாடசாலையால் விலை கொடுத்து வாங்கப்பட்டன. விசாலமான ஒரு விடுதிச் சாலை அங்கே சங். பீற்றோவின் பெயரால் ஆரம்பமானது.

கொண்டாட்டங்களுக்கும் பஞ்சம் இருக்கவில்லை:

1841ஆம் ஆண்டு பரி.ஜேவான் கல்லூரி நல்லூரிலிருந்து இன்றைய இடத்திற்கு நகர்ந்து 100வது ஆண்டு. ஆகவே அந்த ஆண்டு கல்லூரியின் பரிசளிப்புவிழா மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அமைந்தது. அதற்கு இன்னொரு காரணமும் உண்டு. சங். J.T. அருளானந்தம் அதிபராகப் பதவியேற்று பின்னர் நடைபெறும் முதலாவது பரிசளிப்பு விழா. பிரதம விருந்தினராகக் கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய Dr. Ivor Jennings அழைக்கப்பட்டிருந்தார்.

சங்.அருளானந்தம் அவர்கள் மாணவர்களுடைய கல்வி என்பது வெறும் வகுப்பறைச் செயற்பாடுகளுடன் நின்று விடுவதில்லை என்ற திடமான கொள்கையில் நம்பிக்கை உடையவராகத் திகழ்ந்தார். வகுப்பறையில் மாணவன் ஒருவன் பெறக்கூடிய திறன்களிலும் பார்க்க அதிகமான திறன்களை வெளி நிகழ்ச்சிகள் மூலம் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் என்பதில் அசாத்திய நம்பிக்கை உடைய சங். அருளானந்தம் அவர்கள் பல மன்றங்களையும், குழுக்களையும் ஆரம்பத்திலிருந்தே மாணவர்கள் தொடங்கி நடத்துதற்கான ஊக்கத்தைக் கொடுத்து வந்தார். மேலும் இரண்டு விழாக்கள் அவ்வருடத்தில் கொண்டாடப்பட்டன. சாரணர் இயக்கம் யாழ்ப்பாணத்தில் தொடங்கப்பட்ட அதே காலத்தில் பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலும் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகவே அந்த இயக்கத்தின் வெள்ளிவிழா யாழ்ப்பாணத்திலும் மற்றும் பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலும் கொண்டாடப்பட்டன. உயர்தர மாணவர் மன்றம் தனது பொன்விழாவைக் கொண்டாடியது. இந்த ஆண்டிலே Inter Arts, Inter science வகுப்புக்கள் கல்லூரியில் ஆரம்பிக்கப்பட்டமையால் அவர்களுக்கெனத் தனியாக இடைநிலை மன்றம் (Inter-Union) ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டதுடன் தேவையேற்படும் சமயங்களில் இரண்டு மன்றங்களும் ஒருங்கிணைந்து செயற்பட்டன.

1942ஆம் ஆண்டு பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் சரித்திரத்தில் எப்படியாக ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆண்டாகிறதோ அதேயளவு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக இலங்கைக் கல்விச் சரித்திரத்திலேயும் இடம்பெறுகிறது. பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலே அதிபர் J.Tயினது அயராத உழைப்பின் விளைவாக 1942ல் எழுந்தது நூற்றாண்டு நினைவு விஞ்ஞானகூடம். இலங்கையின் கல்விச் சரித்திரத்திலே முக்கிய மைற்கல்லாக அமைவது இலங்கை பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி. அது இலங்கை பல்கலைக்கழகமாக அதேஆண்டில் தரம் உயர்த்தப்பட்டது. 1921ஆம் ஆண்டிலே இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்டு இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அதுவே முழுமையான அந்தஸ்துடைய இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக Ceylon University Ordinance No. 20 of 1942 பிரகாரம் தரம் உயர்த்தப்பட்டது. அதன் முதல் துணைவேந்தராக சேர்.ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் நியமிக்கப்பட்டார். அவருடன் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கம் இப்பதவிக்காகப் போட்டியிட்டார். தெரிவுக்குழுவினர் அவரை நிராகரித்து விட்டனர்.

புதிய பல்கலைக்கழகத்து ஆசிரியர் பீடத்தில் பரி. ஜோவான் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் பலர் அணி செய்தமை பெருமைப் பட வேண்டிய விடயமாக அமைகிறது. புதிய பல்கலைக்கழகத்தில் கற்பதற்காக முதல் புகுந்த மாணவர் குழுத்தில் பரி.ஜோவான் கல்லூரி மாணவர் வித்தியானந்தன் இருந்தார். இவர் பின்னாளில் யாழ் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தரானார். பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் புகழ் இலங்கை எங்ஙனும் இக்காலகட்டத்தில் பரவிவிட்டது. இலவசக் கல்வித்திட்டம் அவ்வேளையில் அமுலுக்கு வந்திருக்கவில்லை என்றாலும், எத்தனை கஷ்டப்பட்டாலும் தமது பிள்ளைகளை பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலேயே கல்வி கற்பதற்கு அனுப்பவேண்டும என்ற பிரதிக்கை யுடன் பெற்றோர்கள் பலர் அங்கே அனுமதி கோரினார்கள். 1942ஆம் ஆண்டில் மாத்திரம் புதிய மாணவர் தொகை 230தைத் தாண்டியது. 230 புதிய மாணவர்கள் என்றால் மேலதிகமாக வகுப்பறைகள், ஆசிரியர்கள், ஆய்வு வசதிகள் என எத்தனை தேவைகள்? நிச்சயமாக அது பாடசாலை அதிபருக்குப் பெரிய தலையிடயாக அமைந்திருக்கலாம். ஆனால் J.Tயோ தனது வழமையான அமைதிப் பாங்குடன் செயற்பட்டார். இதனை எதிர்பார்த்துத்தானோ தனது பிரதான செயல்திட்டத்தில் வகுப்பறைகள், விடுதிச்சாலை மற்றும் ஆய்வு ஆகியவற்றினை நிர்மாணிப்பதில் கண்ணும் கருத்துமாகச் செயற்பட்டார். ஆகவே மாணவர் தொகை அதிகரிப்பு பாடசாலை நிர்வாகத்திற்கு எந்தவிதமான சிக்கலையும் தரவில்லை Inter Arts மற்றும் Inter Science வகுப்புகள் பெரிதாகின. முதல் முறையாக பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் பெண்பிள்ளைகள் அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் இந்த இரு வகுப்புகளுக்கு மாத்திரமே அவர்கள் அனுமதி பெற்றார்கள்.

உலகப் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலமாதலால் வெளிப்புற நிகழ்ச்சிகள் பிரதானமாக கிறிக்கட் போன்ற விளையாட்டுக்கள் மட்டுப்படுத்தப்படல் தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால் J.T. அவர்கள் இதற்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் உள்ளக நிகழ்ச்சிகளை அதிகரித்து மாணவர்களை அவற்றில் பங்குகொள்ள ஊக்குவித்தார். 1942ஆம் ஆண்டிலே நாடகமன்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நாடக மன்றம் மிகவும் உற்சாகத்துடன் செயற்பட்டது 1944ஆம் ஆண்டிலே நாடகமன்றம் ஐந்து நாடகங்களை நடத்தி, அதன் மூலம் பெற்ற இலாபமான ரூபா 2500ஐ கல்லூரிக் கட்டிட நிதிக்கு வழங்கியது. பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலே கல்வி கற்கின்ற மாணவரில் கணிசமான தொகையினர்

சைவர்களே. ஆகவே J.T. அவர்கள் சைவப் பிள்ளைகளின் சமய நம்பிக்கையை வளர்க்கும் பொருட்டு 1944ஆம் ஆண்டிலே இந்துசமயக் கல்வி வட்டம் ஒன்றை ஆரம்பித்து வைத்தார். இந்த வட்டத்தைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் பிரதி வாரம் ஒரு நாள் கூடினார்கள். அப்போது சமயபாட வகுப்புகளும் தமிழ் வகுப்புகளும் அவர்களுக்காக நடத்தப்பட்டன. அதே ஆண்டில் தோன்றியது சங்கீதக் கழகம். மேற்கத்திய இசையைக் கற்பிப்பதற்காகவே இக்கழகம் உருவாக்கப்பட்டது. இக்கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சுண்டிக்குளி மகளிர் பாடசாலை மாணவியருடன் கிரமமாகச் சந்தித்து துதிப் பாடல்கள் பாடுதற்கான பயற்சி எடுத்தனர். அவர்களின் தீவிர பயிற்சியால் மிக விரைவிலேயே இக்குழு இலங்கையிலேயே தலைசிறந்த பாடசாலைத் துதிப்பாடல்குழு எனப் பெயர் பெற்றுவிட்டது. 1944ஆம் ஆண்டிலேயே சரித்திரம் மற்றும் அரசியல் மன்றமும், இயற்கை விஞ்ஞான மன்றமும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1946ஆம் ஆண்டு இரண்டாவது உலகப் போரின் முடிவைக் கண்டது. பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் சகல செயற்பாடுகளும் மீண்டும் பழைய உற்சாகத்துடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. உதைப்பந்தாட்டமாயிருக்கட்டும், கிறிக்கட்டாக இருக்கட்டும் ஏனைய விளையாட்டுக்களாக இருக்கட்டும் எல்லாவற்றிலுமே பரி.ஜோவான் கல்லூரி தனது ஆற்றலைப் புலப்படுத்தியது. முன்னணியில் நின்றது.

பாடசாலை தொடங்கி 117 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், 1941ஆம் ஆண்டிலே அதிபர் J.T. பதவியேற்ற பொழுது பாடசாலை மாணவர் தொகை 440ஆக இருந்தது, விடுதிச்சாலையில் உள்ளோர் தொகை வெறும் 40. ஆனால் 1957ஆம் ஆண்டில் அதிபர் அவர்கள் 17 ஆண்டுச் சேவையின் பின்னர் ஓய்வு பெற்றுப் போகையில் மாணவர் தொகையோ 1200. இவர்களில் விடுதிச்சாலையில் உள்ளோர் தொகை 200ஆக இருந்தது.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் தோன்றிவிட்டது:

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி 1942வரை மாணவ மாணவிகளுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து, இலண்டன் பல்கலைக்கழகங்களின் பட்டதாரிப் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றுதற்குத் தயார் பண்ணி வந்தது. இப்போது பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியைப் பல்கலைக்கழகமாகவே இலங்கை அரசு மாற்றிவிட்டமையால், அது இனிமேல் சாத்தியமில்லை. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமே பரீட்சை வைத்து தனது

பட்டதாரிச் சான்றிதழ்களை வழங்கவுள்ளது. பல்கலைக்கழகம் புகுவதற்காக மாணவர்களைத் தயார் செய்யும் பொறுப்பைக் கல்வித் திணைக்களம் பாடசாலைகளின் பொறுப்பிலேயேவிட்டது. சில தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாடசாலைகளில் உயர்தர பாடசாலைச் சான்றிதழ் (H.S.C – Higher School Certificate) வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. இந்த வகுப்புகளுக்கான பரீட்சைப் பெறுபேறுகளிலிருந்தே பல்கலைக்கழகத்திற்கு மாணவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டமையால் இந்த வகுப்புகள் பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புக்கள் எனப்பட்டன. (University Entrance Examination). முதன் முறையாக இப்பல்கலைக்கழகப் புகுமுகப் பரீட்சை 1943ஆம் ஆண்டிலே நடத்தப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இவ்வகுப்புக்கள் ஒருவருடப் படிப்பாகவே இருந்துள்ளன. ஆனால் தேவையான பாட அறிவை மாணவர்கள் கற்றுக்கொள்வதற்கு ஒரு ஆண்டு போதாது என அரசாங்கம் கருதியமையால் இவ்வகுப்பின் காலம் இரண்டு ஆண்டுகளாக நீடிக்கப்பட்டது. பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புக்கள் பாடசாலைகளில் தொடங்கப்பட்டமையால் Matriculation, Senior Cambridge போன்ற வெளிவாரிப் பரீட்சைகள் தேவையில்லை என எண்ணிய அரசாங்கம், அப்பரீட்சைகளை நிறுத்தியது. ஆனால் யாழ்பாணக் கல்லூரி, அக்குவைனாஸ் கல்லூரி போன்றவை இலண்டன் பட்டதாரிப் பரீட்சைக்குத் தொடர்ந்தும் மாணவர்களுக்குப் பயற்சி கொடுத்து வந்தமையால் கல்வி அமைச்சு சலுகை ஒன்றை வழங்கியது. சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரப்பரீட்சையிலே (S.S.C) ஆறு பாடங்களில் சித்தி எய்தியோர்களில், ஆங்கிலம் மற்றும் விசேட கணிதவியல் உட்பட ஐந்து பாடங்களில் விசேடசித்தி பெறுகின்ற மாணவர் யாபேரும் Matriculation தகுதிச் சான்றிதழ் பெற்றவர்களாகக் கணிக்கப்படுவர் என்பதே அச்சலுகை. ஆனால் இச்சலுகையும் 1951ஆம் ஆண்டுள் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் நிர்வாகம் மற்றும் போதனா பீடத்தில் பரி.ஜோவான் கல்லூரிப் பழையமாணவர் பலர் அணி செய்தனர். பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் புகழ் உலகப் பிரசித்தமாகியது. பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்பில் கல்விகற்பதற்காக பெரிய மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். பலர் விடுதிச்சாலைகளிலும் தங்கச்செய்தனர். J.T. அவர்கள் சாதூரியமான புதிய சம்பிரதாயம் ஒன்றை நடைமுறைக்குக் கொண்டுவந்தார். அதனைக் குடிசை முறை விடுதிச்சாலை (Cottage system of boarding houses) என்றார்கள். இந்த முறையின்

பிரகாரம் விடுதிச்சாலை ஆசிரியரும் அவரது குடும்பத்தினரும் விடுதிச் சாலைக்கு அருகிலேயே தங்குவதற்கான ஒரு இல்லம் வழங்கப்பட்டது. இந்தச் செயற்றிட்டம் விடுதி மாணவர்களின் பெரும் அபிமானத்தைப் பெற்றது. ஆசிரியர் குடும்பத்துடன் விடுதி மாணவர்கள் நெருக்கமாகப் பழக முடிந்தமையால், அவர்களும் ஆசிரியர்களும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்ற உணர்வை மாணவர்கள் பெற்றார்கள். 1945ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகப்பரீட்சை மூலம் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் செல்கின்ற மாணவர்களில் ஏறக்குறைய அரைவாசியினர் பரி.ஜோவான் கல்லூரி மாணவர்களாகவே இருந்தனர்.

அவரது நகைச்சுவை உணர்வு:

பாடசாலை நிர்வாகம் என்பது அத்தனை சுலபமானது அல்ல. மாணவர், ஆசிரியர், பெற்றோர்கள், கல்வித்திணைக்களம் அல்லது முகாமைத்துவம் என நான்கு சாரார்களைச் சமாளிக்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் யாபேரும் அதிபருடன் ஒத்த கருத்துடையவர்களாக இருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே. கருத்து வேறுபாடு ஏற்படுவது சகஜமே. இந்த வேறுபாடு சில சமயங்களில் ஆசிரியர் கூட்டங்களில் வெடிக்கச் செய்வதும் உண்டு. இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களில் அதிபரது நகைச்சுவை உணர்வு பிரச்சினைகள் பெரிதாகாமல் போவதற்கு மிக்க உதவியாக இருக்கும்.

பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் நீண்ட காலம் தாவரவியல் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிப் பெரும் புகழீட்டியவர் திரு.அமரசிங்கம். அவர் ஒரு நிகழ்ச்சி பற்றிக் கூறினார். வாராவாரம் திங்கட்கிழமை மாலை கடைசிப் பாடவேளை ஆசிரியர் கூட்டத்திற்கென ஒதுக்கியுள்ள நேரம். அவ்வேளையில் அதிபர் அருளானந்தம் தலைமை வகிப்பார். ஆசிரியர்கள் யாபேரும் மாணவர்களுடைய குறைநிறைகளை எடுத்துக் கூறுவார்கள். அதிபர் அவற்றினுக்குச் செவிமடுத்து ஆவன செய்வார். அன்றைய தினம் ஒரு பெண்ணாசிரியை தனது வகுப்பில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறினார். அவர் 6ஆம் 7ஆம் தரங்களில் ஆங்கிலம் கற்பிப்பவர். ஆசிரியை ஆங்கிலச் சொற்பதங்களை மாணவர்களுக்குக் கொடுத்து அதற்கேற்ற வாக்கியங்களை ஆக்கிக் கொடுத்தாராம். ஆசிரியை கொடுத்த சொற்பதங்களில் ஒன்று bold என்பது. மாணவன் 'our principal has a bold head' என எழுதியிருந்தானாம்.

அவன் எழுத விரும்பியது 'bald' என்பதேயல்லாமல் 'bold' அல்ல. ஆசிரியர்கள் நகைத்தார்கள். அதிபர் அருளானந்தம் தலை வழக்கை. அவர் ஆசிரியர் கூட்டத்தின்போது பென்சிலால் தலையைக் குத்தியபடியேயிருப்பார். அதிபர் அவர்களும் அந்த மாணவனின் கருத்தை அங்கீகரித்தவராக "அம்மா அந்த மாணவன் எழுதியதில் எந்தக் குறையும் இல்லையே. எனது தலை 'bold' ஆக இல்லாவிட்டால் இத்தனை தீவிரமான நடவடிக்கைகளை எடுத்திருப்பேனா? ஆகவே என் தலை வயிரம் பாய்ந்தது தானே எனக் கூறிப் பென்சிலால் தலையில் குத்தினாராம்.

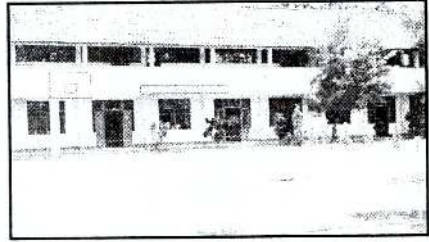
திரு.சந்திரசேகரம் அவர்கள் தற்போது கனடாவில் வசிக்கிறார். மலையகத் தமிழரான இவர் கலை, விளையாட்டுத்துறைகளில் ஆர்வம் உடையவராக உள்ளார். இங்கு நடைபெறும் கலாசார நிகழ்ச்சிகள் பற்றி பத்திரிகைகளுக்கு விமர்சனமும் எழுதுவார். புனித ஜோவான் கல்லூரியிலிருந்து விஞ்ஞானத் துறைக்கு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம் புகுந்து பட்டதாரியாகி, மலையகப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியப் பணியாற்றியவர். 50களின் பிற்பகுதியிலே மலையகத்தில் இருந்து பல மாணவர்கள் புனித.ஜோவான் கல்லூரியில் கற்க வந்தனர். அவர்களில் இவரும் ஒருவர். அதிபர் ஜே.ரியுடன் நடந்த சம்பவம் ஒன்றைப் பற்றிக் கூறினார். மலையக மாணவர்கள் விடுமுறைக்கு ஊர் போய்விட்டுத் திரும்புவார்கள். அனேகமாக ஒன்றாகவே யாவரும் வருவார்கள். பாடசாலை தொடங்குதற்கு முதல் நாள் வந்து விடுவார்கள். அவர்களுக்கு விடுதிச்சாலையில் உணவு பரிமாறப்படும். ஒரு சமயம் ஏதோ காரணத்தினால் எல்லா மாணவர்களும் இரண்டு நாட்கள் முன்னர் வந்துவிட்டார்கள். இவர்கள் அறிவிக்காமல் வந்ததால் அவர்களுக்கான உணவு சமைப்பதில் பிரச்சினை ஏற்பட்டதாம். விடுதிச்சாலைப் பொறுப்பாசிரியர் அன்றைய தினம் அவர்களுக்கு உணவு தரப்போவ தில்லை என்று வலியுறுத்திச் சொல்லிவிட்டார். மாணவர்கள் பாடு இக்கட்டாகிவிட்டது. ஆகவே எல்லோருமாக அதிபர் ஜே.ரியிடம் சென்று முறையிட்டனர். பொறுமையாக அவர்கள் சொல்வதைக்கேட்ட அதிபர் இறுதியில், உங்கள் வீட்டில் சடுதியாக 10 விருந்தாளிகள் ஒரே சமயத்தில் வந்து இறங்கினால் அவர்களுக்கு உணவு தயாரித்து வழங்குவது எத்தனை கஷ்டமாக இருக்கும் என்று யோசித்தீர்களா. நீங்கள் முன்னே வரப்போவதை 75 சதம் கொடுத்துத் தந்தி அடிக்கத் தேவையில்லை ஒரு மூன்று சத தபால் அட்டை மூலம் அறிவித்திருந்தால் இந்தப்பிரச்சினையே எழுந்திருக்காதே. சரி பரவாயில்லை. குற்றம்

உங்களுடையது ஆகவே தண்டிக்க வேண்டியது எனது கடமை. எனக் கூறியவர், ஒரு பாட்டுப் பாடுங்கள் என்றாராம். 'சம்சாரம்' என்ற ஒரு திரைப்படம் ஜெமினி ஸ்டியோவால் தயாரிக்கப்பட்டு சக்கைபோடு போட்டது. அதில் ஒரு அருமையான பாடல், "அம்மா பசிக்குதே, தாயே பசிக்குதே" என்ற பாடல். மாணவர்கள் ஒருங்கே சேர்ந்து இந்தப் பாடலைப் பாடினார்களாம். ஜே.ரி. அவர்கள் சிரித்தபடி விடுதிச்சாலை ஆசிரியருக்கு அவர்களுக்கான உணவினை வழங்குமாறு குறிப்பு அனுப்பினாராம். அதிபர் J.T. எடுத்த துணிகர (bold) முயற்சிகள் பற்றி பெருமைப்பட்டதை அறிந்து கொண்டோம். அதில் ஒன்றைக் குறிப்பிட்டே தீர் வேண்டும். 1944ஆம் ஆண்டிலே யாழ்.இந்துக் கல்லூரிக்கும் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிக்குமிடையே நடைபெற்ற உதைப்பந்தாட்டத்தில் நடந்த அசிங்க நிகழ்ச்சியால் பாதிக்கப்பட்ட சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி இனிமேல் யாழ் பாடசாலைகள் விளையாட்டுச் சங்கம் நடத்துகின்ற போட்டிகளில் பங்குபற்றமாட்டாது என புனித லோங் அடிகளார் அறிவித்தார் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். இதன் தொடர்ச்சியாக பல கிறிஸ்தவ, கத்தோலிக்கப் பாடசாலைகளும் விலகிக்கொண்டன. ஆனால் விலகிய பாடசாலைகள் தமக்கிடையே போட்டிகளை நடத்தி வந்தன. ஆனால் 1948ஆம் ஆண்டிலே புனித ஜோன்ஸ் கல்லூரியிலே அக்கல்லூரிக்கும் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிக்குமிடையே நடைபெற்ற உதைப்பந்தாட்டப் போட்டியிலே சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியணி வெற்றியீட்டியது. ஆனால் ஆட்டத்தின் போதே ஆரம்பித்த கைகலப்புக்கள், ஆட்டம் முடிந்தபின் பெரிதாகி விளையாட்டு வீரர்களையும் பார்வையாளர்களையும் உட்பட வைத்து விட்டது. இதனால் பெரிதும் வேதனைப்பட்ட J.T. அவர்கள் எடுத்த தீவிரமான முடிவின் விளைவாக அடுத்த 10 வருடங்களிலும் இரு பாடசாலைகளுக்கிடையே உதைப்பந்தாட்டம் மாத்திரமல்ல சகல விளையாட்டுக்களும் நடைபெறவில்லை. பார்வையாளர்களால் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதத்தின் காரணமாக அவர்களே போட்டிகளைக் கண்டுகளிக்க முடியாமல் போயிற்று.

ஓய்வுக்குப் பின்னர்:

1957ஆம் ஆண்டில் தனது 60வது வயதிலே அதிபர் J.T. அருளானந்தம் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். கல்விப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் சமயப் பணியில் அவர் தொடர்ந்து ஈடுபாடு காட்டி வந்துள்ளார். காலி முகத்துவாரத்து ஆலயத்தின் பாதிரியாராகச் சிறிது

காலம் செயலாற்றிய பின்னர், யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள பரி. ஜோன்ஸ் ஆலயத்தின் பிரதான குருவாக தனது இறுதிக் காலம் வரை சேவையாற்றியுள்ளார். J.T. அவர்களினது கனவுக் கட்டிடமாக அமைந்தது விஞ்ஞானக் கட்டிடம்.

அது தமிழ் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின் சமயம் IPKF தாக்குதலில் சிதிலமடைந்தது. எனவே அந்தக் கட்டிடம் அகற்றப்பட்டு இப்போ ஒரு பாரிய மாடிக்கட்டிடம் அங்கே விசுவாசிகளால் நிறுவப்பட்டுள்ளது. நன்றி மறக்காத பழைய மாணவர்களும் பாடசாலைச் சமூகமும் அதனை J.T. அருளானந்தம் கட்டிடம் எனப் பெயர் வைத்து அப்பெரியாரின் மேல் தமக்குள்ள அபிமானத்தைக் காண்பித்துள்ளனர்.

நெடுந்தீவின் முடிசூடா மன்னன் நுவரத்தினசிங்கம்

அவரைச் சந்தித்தது:

1956ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதக் கடைக்கூறு என எண்ணுகிறேன். நான் சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரியில் விலங்கியல் பட்டப் படிப்பு சிறப்புத் தேர்ச்சி வகுப்பின் இறுதி ஆண்டு மாணவன். நீண்ட கோடைகால விடுமுறை முடிந்ததும்,

வழமையாக விமானத்தில் தான் பலாலி விமானாத் தளத்திலிருந்து மீனம்பாக்கம் பயணம் செய்வது உண்டு. அக்காலத்தில் பலாலி விமான தளத்தில் இருந்து திருச்சிராப்பள்ளிக்கும் சென்னை மீனம்பாக்கத்திற்கும் விமான சேவை இருந்தது.

மாணவர்கள் ஒருசிலர் இம்முறை தலை மன்னார் சென்று கப்பல் மூலம் தனுஷ்கோடியை யடைந்து அங்கிருந்து சென்னைக்குப் புகையிரதம் மூலமாகப் போவது எனத் தீர்மானித்துச் செயற்பட்டோம். தனுஷ்கோடியில் புகைவண்டி ஏறினோம். நாம் அறுவர். புகையிரதப் பெட்டியின் ஒரு பகுதி நம்முடையதாகியது. நீண்ட பயணம். ஆகவே பல தும் பத்தும் பேசிப் பொழுது போக்கி கும்மாள மடித்தபடி சென்றோம். அப்பொழுது நமது பேச்சிலே

பிரதானமாக அடிபட்டது அன்றைய பிரதமர் சேர் ஜோன் கொத்தலாவலியின் யாழ்ப்பாண வருகையும் அவரது நெடுந்தீவு

நிகழ்ச்சியும். அதிபர் நவரத்தினசிங்கம் நெடுந்தீவு மகாவித்தியாலயத் தின் அதிபராக இருந்தார். அவரை எனக்கு முன்பின் தெரியாது. நெடுந்தீவில் சேர்.ஜோன் கொத்தலாவலை அதிபர் நவரத்தினசிங்கம் அவர்களால் கௌரவிக்கப்பட்டது பற்றி அலசும் வாய்ப்பு எங்களுக்கு. சேர் ஜோன் கொத்தலாவலை அவர்களுக்கு நெடுந்தீவின் மன்னர் என்ற கௌரவம் அதிபர் அவர்களால் வழங்கப்பட்டதாக கதை அடிபட்டுக் கொண்டிருந்தது. அக்காலத்தில் நான் தமிழரசுக்கட்சியின் தீவிர பற்றாளன். ஆகவே நான் ஆவேசமாக திரு.நவரத்தினசிங்கம் அவர்களைத் தாக்கிப் பலத்த குரலில் பேசினேன். தமிழினத்துத் துரோகி! ஐக்கியதேசியக் கட்சி அரசின் பிரதமருக்கு அதிபர் கௌரவம் வழங்கியது தமிழினத்துக்கு அவர் செய்த துரோகம்! என நான் உரத்துக் கூறினேன். பொதுவாகவே அன்றைய இளம் தலைமுறையினர் தமிழரசுக்கட்சியின் ஆதரவாளர்களாகவே இருந்தனர். ஆகவே நாம் அனைவருமே அவரின் செயலைக் கண்டித்துத்தான் பேசினோம். அதன் பின்னர் நாம் வேறு விசயங்கள் பற்றிய சர்ச்சையில் ஈடுபட்டோம். சிறிது நேரத்தின் பின்னர் எமது பகுதியின் வாசலின் முன் ஒருவர் வந்து நின்றார். ஆறடி உயரமிருக்கும் சிவந்த வட்டவடிவான முகம் அகன்ற நெற்றி, நரையும் கறுப்பும் கலந்த சுருண்டகேசம் நடு வகிடு எடுத்து வாரப்பட்டிருந்தது. தடித்த உதடு. புன்முறுவல் பூத்தார். வெட்டும்பற்கள் சற்றுப் பெரிதாக இருந்தன. வட்ட மண்நிற பிறேம் போட்ட கண்ணாடி என சற்றே கவர்ச்சியான தோற்றத்துடன் நின்றவர் எம்மைப் பார்த்து, “தம்பியவை சென்னைக்கா போகிறீர்கள்?” என்றார். எம்மில் ஒருவருக்குமே அவரைத் தெரிந்திருக்கவில்லை. “ஆமாம் நாங்கள் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி மாணவர்கள். விடுமுறை முடிந்து கல்லூரிக்குப் போகிறோம்” என்றோம். “நான் மதுரைக்குப் போகிறேன், அங்கு அமெரிக்கன் மிசன் கல்லூரியில் எனது மாணவர்கள் சிலரைச் சேர்க்க வேண்டியுள்ளது” என்றார். ‘அட இவர் பெரிய ஆளாய் இருக்க வேண்டுமே’ என்ற எண்ணம் எமக்கு ஏற்பட்டமையால், “நீங்கள் யார்” என நான் அவரைக் கேட்டேன். “என் பெயர் நவரத்தினசிங்கம். சிறிது நேரத்துக்கு முன்னர் உங்கள் வாயில் என் பெயர் தாராளமாக அடிபட்டதே அந்தப் பாக்கியசாலி நான் தான்.” என்றார் சிரித்தபடி. எமக்குத் ‘திக்’ என்றது. முழிபிதுங்க அவரைப் பார்த்தோம். என்ன சொல்வது எனத் தெரியவில்லை. “நாங்கள், நாங்கள்”, என இழுத்தேன். “பரவாயில்லை. இளைஞர்கள் சந்தித்தால் இத்தகைய

உரையாடல்கள் நடைபெறுவது சகசம் அதைப் பெரிது படுத்தலாகாது.” என்றார். தான் நெடுந்தீவைச் சேர்ந்த மாணவர்களை தமிழகத்திற்கு அழைத்து வந்து மேற்படிப்பு வசதிகள் செய்து கொடுப்பதாகக் கூறினார். அவரை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்கே எனக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. இத்தனை நல்லவரா? ஊருக்கு உழைப்பவரா? வெறும் பாடசாலை அதிபராக மட்டும் நின்றுவிடாமல் அதற்கு மேலும் மாணவர்களின் கபீட்ச வாழ்வுக்காக உழுவும் தொண்டரா? இவரைப்பற்றி வாய் கூசாமல் அவச்சொல் கூறிவிட்டேனே என மனம் என்னைச் சாடியது. சிறிது நேரம் எம்முடன் உரையாடிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார் அந்த நல்லவர். கொத்தலாவலை சம்பந்தமாக அவரும் வாயைத் திறக்க வில்லை. நாமும் மறந்தும் ஒரு வார்த்தை கேட்கவில்லை. ஆனால் நான் ஆசிரியத் தொழிலில் புகுந்த பின்னர் அவரது மாணவர்கள், எனது நண்பர்களாகினர். அவரைப் பற்றி அவர்களிடமிருந்து நிறையவே அறிந்துகொள்ள முடிந்தது. அந்தப் பெரியாரைப்பற்றி அன்றைய தினம் நான் இழிவாகப் பேசியமைக்காக இங்கு அதை எழுதுவதன் மூலமாக எனது குற்ற உணர்வைப் போக்கிக் கொள்கிறேன்.

அதன் பிறகு நான் அவரைச் சந்தித்ததில்லை. அவர் தனது சேவையின் கடைசிப் பகுதியில் ஏழாலை மகா வித்தியாலய அதிபராக இருந்தார். அவருக்குப் பின்னர் வேறு சிலரைத் தொடர்ந்து ஐந்து மாதகாலம் அப்பாடசாலையின் அதிபராக நான் கடமையாற்றியுள்ளேன். அவரது நினைவைப் போற்றக்கூடிய விதத்திலே ஏதாயினும் செய்ய வேண்டும் என ஆசைப்பட்டேன். ஆனால் எனது குறுகிய காலச் சேவையில் எதுவுமே செய்யமுடியாது போய்விட்டது.

எண்ணித்துணிந்தார் எடுத்த கருமத்தில் வெற்றி பெற்றார்:

உடுப்பிட்டி என்னும் கிராமத்திலே திரு.வில்லியம் சின்னையா, அலிஸ் தம்பதியினருக்கு 1908ஆம் ஆண்டு மாசிமாதம் ஆறாந் திகதி அவர்களது ஆறாவது பிள்ளையாக இவர் பிறந்தார். இவரின் தந்தையார் வில்லியம் சின்னையா ஒரு தலைமையாசிரியராகப் பணிபுரிந்து வந்ததுடன், அப்பகுதியில் பிறப்பு, இறப்பு, மற்றும் திருமணப் பதிவுக்கார ராகவும் கடமையாற்றினார். இவரின் பெற்றோருக்கு நான்கு ஆண்களும், நான்கு பெண்களுமாக எட்டுப் பிள்ளைகள். இவரின் கடைசிக்கு மூத்த சகோதரியான செல்வி.மேரி சின்னையா அவர்கள் பருத்தித்துறை

மெதுடிஸ்ற் மகளிர் கல்லூரியின் அதிபராகச் சிறப்பாகப் பணியாற்றியுள்ளார். அவரின் அயராத உழைப்பால் அக்கல்லூரி சகல துறைகளிலும் முன்னேற்றம் பெற்றதோடு வடமாகாணத்தில் ஒரு புகழ்பூத்த மகளிர் கல்லூரியாகவும் மிளிர்ந்தது. அவரேதான் அக்கல்லூரியின் சேவையில் இருந்த இலங்கையைச் சேர்ந்த அதிபர்களில் முதலானவரென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

திரு.நவரத்தினசிங்கம் அவர்கள் பண்டத்தரிப்பைச் சேர்ந்த, சமயபக்தியும் கல்விச் சிறப்பும் உடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த றெசீனா சொர்ணம் அவர்களைத் திருமணஞ் செய்தார். இவ் அம்மையாரின் மூத்த சகோதரர் திரு.வேதநாயகம் அவர்கள், பலாலி ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராகவும், இவரின் இன்னொரு சகோதரரான திரு.அமிர்தநாயகம் அவர்கள், புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியுள்ளனர். இவரின் கடைசிச் சகோதரரான வண.பிதா.பாக்கியநாதன் அவர்கள் தோலை கட்டி ஆச்சிரமத்தில் வண.பிதா தோமஸ் அவர்களுக்குப் பின்னர் பொறுப்பாளராகப் பணியாற்றினார். இவரின் இளைய சகோதரரான திரு.அமிர்தநாயகம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வசித்து வந்தமையால், திரு.நவரத்தினசிங்கம் அவர்களின் மாணவர்கள் நெடுந்தீவிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் வரும்பொழுது, அவர்களில் வேண்டியவர்களுக்கு பல உதவிகளைச் செய்து வந்தார். உயர்கல்வி மாணவர்கள் தங்கிச் செல்வதாயிருந்தால் இடவசதியளிப்பதிலும், ஆலோசனைகள் வழங்குவதிலும், இலவசமாக ஆங்கிலக் கல்வி புகட்டுவதிலும் பெரும் பணியாற்றினார். அவரின் துணைவியார் யாழ்ப்பாணக் கன்னியர் மடம் மகளிர் கல்லூரியின் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றிய அலெக்ஸ் அவர்களும் உறுதுணையாகவிருந்தார். மொத்தத்தில் நெடுந்தீவு மாணவர்களுக்கு நவரத்தின சிங்கத்தின் முழுக் குடும்பமே போட்டி போட்டு உதவியது. அவர் மன்னராவதற்கு இவர்கள் துணைநின்றார்கள்.

திரு.நவரத்தினசிங்கம் அவர்கள் தனது ஆரம்பக்கல்வியை உடும்பிட்டி அமெரிக்கன் மிசன் பாடசாலையிலும், பின்னர் தமது உயர்கல்வியை யாழ்ப்பாணக்கல்லூரியிலும் புனித ஹென்றி அரசர் கல்லூரியிலும் கற்றார். பின்னர் இலண்டன் மற்றிக்குளேசன் (London Matriculation) பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார். இப்பரீட்சை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தினால் நடத்தப்பட்டது. அக்காலத்தில் இலங்கை

அரசு சொந்தமாகத் தனது பரீட்சைகளை நடத்தாமையால் இங்கிலாந்துப் பரீட்சைகளுக்கே மாணவர்கள் தோற்ற வேண்டியிருந்தது.

பின்னர், இலங்கை அரசு சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை (Senior School Certificate Examination) என்ற பரீட்சையைத் தனது பரீட்சைத் திணைக்களத்தால் நடத்தத் தொடங்கியதும் அப்பரீட்சையில் Exemption பெறும் தகுதி இந்த மற்றிக்குளேசன் பரீட்சைக்கு ஈடானதாகக் கணிக்கப்பட்டது. சிரேஷ்ட பாடசாலைத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சையிலே ஒரு பரீட்சார்த்தி அதிகபட்சமாக எட்டுப் பாடங்களுக்குத் தோற்ற முடியும். இதில் ஆறுபாடங்களிலாவது சித்தியடைய வேண்டும். இவற்றில் ஆங்கிலம், தமிழ், கணிதம் அல்லது எண் கணிதம் கட்டாய பாடங்கள். இவற்றுடன் மேலும் மூன்று பாடங்களில் சித்தி எய்தினால்தான் சிரேஷ்ட பாடசாலைப் பத்திரப் பரீட்சைச் சான்றிதழ் கிடைக்கும். ஐந்தில் சித்தியடைந்தால் பின்னர் ஆறாவதைச் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடியவாறு Referred சித்தி கிடைக்கும். 1950ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பரீட்சையுடன் இந்த Referred கொடுக்கும் முறை நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது.

மற்றிக்குளேசன் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த அமரர் நவரத்தின சிங்கம் அவர்களை கத்தோலிக்க திருச்சபை அவணைத்து ஆசிரியப் பணியில் அமர்த்தியது. அதன் விளைவாக நவரத்தினசிங்கம் பண்டாரவளை புனித யோசேப் கல்லூரியில் ஆங்கில ஆசிரியராக தனது ஆசிரியப் பணியில் காலடி எடுத்து வைத்தார். அதன் பின்னர் சிலகாலம் இளவாலையிலுள்ள புனித.ஹென்றி அரசர் கல்லூரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். புனித ஹென்றி அரசர் பாடசாலையில் கற்பித்தகாலம் மிகச் சிறிதாயிருந்தாலும் தனது திறமையை எடுத்துக்காட்ட அப்பாடசாலை தளம் அமைத்துக் கொடுத்தது. அக்காலத்திலே 5ந் தரத்திலே பொதுப் பரீட்சை நடைபெறுவது வழக்கம்.

1942ஆம் ஆண்டிலே நவரத்தினசிங்கம் அவர்கள் 5ந் தரத்தின் பொறுப்பாசிரியராக இருந்தார். 45 மாணவர்கள் பொதுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள். அத்தனை பேரும் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார்கள் என்பதிலும் பார்க்க

ஆச்சரியம் அதில் 22 மாணவர்கள் முதற் பிரிவில் சித்தியடைந்தார்கள் என்பதாகும். அவர் ஒரு திறமையான ஆசிரியர் என்பது

நிருபணமாயிற்று. மற்றிக்குளேசன் பரீட்சையில் அடைந்த சித்தி ஒரு தகைமைச் சான்றிதழைப் பெற்றுக் கொடுத்ததேயன்றி தனது அபிலாசையாகிய ஆசிரியப் பணியாற்றுதற்கு அத்தகைமைச் சான்றிதழ் எவ்விதத்திலும் உதவமாட்டாது என்பதை அறிந்த நவரத்தினசிங்கம், ஆசிரியப் பணி ஆற்றுதற்கு அத்தியாவசியத் தேவையான ஆசிரியப் பயிற்சி பெறுவதற்கு முற்பட்டார். அதன் விளைவாக தான் கற்பித்த பாடசாலையை விட்டுவிலகி அங்கிருந்து மஹரகம ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் சேர்ந்து கற்பதற்காக விண்ணப்பித்தார். அக்காலத்தில் இலங்கையிலே ஒரேயொரு ஆசிரியப்பயிற்சிக் கல்லூரியே இருந்தது. அங்குதான் ஆங்கில ஆசிரியர்களுக்கான பயிற்சி கொடுக்கப்பட்டது. அது மஹரகம ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரி. அதில் தெரிவாகியவர் ஆங்கிலம் பயிற்றுதற்கான பயிற்சிநெறியைத் தேர்ந்தெடுத்து இரண்டு வருடங்கள் ஆங்கில ஆசிரியராவதற்கான பயிற்சி பெற்றார். இரண்டு வருடப் பயிற்சியின் முடிவிலே திரு. நவரத்தினசிங்கம் தகுதிபெற்ற பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக ஊர் திரும்பினார். தனது விருப்பத்திற்குகந்த ஆசிரியப் பயிற்சியை முடித்த திரு. நவரத்தினசிங்கத்தை இரண்டு மார்க்கங்கள் எதிர்கொண்டன. அக்காலத்திலே ஆங்கில மொழிமூலம் கல்வி போதிக்கின்ற பாடசாலைகள் மூன்று வகையாக இருந்தன. அரசாங்கத்தால் ஆரம்பிக்கப் பட்ட பாடசாலைகள் ஒரு வகை. இப்பாடசாலைகளில் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியர்களுக்கு அரச சேவையில் உள்ளோருக்கான அனுசூலங்கள் கிடைத்தன. இலவசக் கல்வித்திட்டம் அமுலுக்கு வந்த பின்னர் இவ்வகைப் பாடசாலைகளின் தொகை அதிகரித்தது. தனிப்பட்ட சைவப் பெரியார்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் இன்னொரு வகையாகவும் மதஸ்தாபனங்களால் தொடங்கப்பட்ட பாடசாலைகள் மூன்றாவது வகையாகவும் இருந்தன. இந்த இருவகைப் பாடசாலைகள் அரசு நிதி உதவி பெறும் பாடசாலைகள். அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைக்கும் அனுசூலங்கள் இவ்வகைப் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. திரு. நவரத்தினசிங்கம் ஆசிரியப் பயிற்சிநெறி கற்கச் செல்வதற்கு முன்னர், கத்தோலிக்க பாடசாலை ஒன்றிலேயே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி வந்தார். ஆகவே மீண்டும் கத்தோலிக்க திருச்சபைப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்று கல்வி போதிப்பதா அல்லது அரச சேவையில் சேர்ந்து அரசாங்கப் பாடசாலைகளில் சேவையாற்றுவதா என்ற வினா

அவருக்கு எழுந்தது. திருச்சபைப் பாடசாலைக்குச் சென்று கல்வி கற்பித்தால் தனது மார்க்கத்தைச் சேர்ந்த சூழலில் கல்விபுகட்டலாம் என்பது உண்மையே. ஆனால் ஒருவர் அரச சேவையில் புகுவதால் நிறையவே அனுகூலங்கள் அக்காலத்தில் இருந்தன. இலவச புகையிரதப் பிரயாண வசதி, ஓய்வூதியம் போன்ற பல சிலாக்கியங்கள் இருந்தமையால் அரச சேவையில் ஆசிரியப் பணியாற்றவே பெரும்பாலோர் விரும்பினர். அதற்கு திரு.நவரத்தினசிங்கமும் விதிவிலக்காய் இல்லை. ஆகவே அவரும் அரச சேவையில் ஆசிரியப்பணி ஆற்றுவதையே தேர்ந்தெடுத்தார். அரச சேவையில் முதல் நியமனமாக வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தில் பயிற்றப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியராக நியமனம் கிட்டிற்று. 1945ஆம் ஆண்டு வரை அங்கு ஆசிரியராகச் சேவையாற்றினார்.

திறமை மிக்க ஆசானாக அவர் துலங்கினார்:

அவர் ஆங்கிலம் மற்றும் கணிதம் கற்பிப்பதில் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். புதிது புதிதாய் நுண்ணிய முறைகளைக் கையாண்டு மாணவர் உள்ளங்களை ஈர்த்துச் சுவையாகக் கற்பிப்பதில் சமர்த்தர். ஆங்கிலம் கற்பிக்கையில் உச்சரிப்பில் மிகவும் கவனமாக இருப்பார். மாணவர்கள் ஒவ்வொரு பதத்தினையும் அட்சரகத்தமாக உச்சரிக்க வேண்டும் என்பதில் மிக சிரத்தையுடன் மீண்டும் மீண்டும் உச்சரித்துக் காட்டுவார். சேக்ஸ்பியரின் துன்பவியல் நாடகம் ஒன்றைக் கற்பித்தார் என்றால் அவர் விளக்குகின்ற பாங்கு, கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்ற மாணவர் கண்களில் கண்ணீர் பெருக வைக்கும் என்கிறார் அவரிடம் ஹென்றி அரசர் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற மாணவர் ஒருவர். அவர் ஒரு சிறந்த விளையாட்டு வீரராகத் திகழ்ந்தார். உதைப் பந்தாட்டத்தில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றவர். மாணவர்களுக்குச் சகல விளையாட்டுகளிலும் பயிற்சி கொடுக்கும் வல்லமை உடையவர். பொதுவாகப் பயிற்சி கொடுப்போரைப் போலல்லாது அவர் மாணவரோடு மாணவராய் நின்று விளையாடுவதால் மாணவர்களை மிகவும் சிறப்பாக நெறிப்படுத்த முடிந்தது. விளையாட்டில் கண்ணியம் பேணவேண்டும். எதிரணியினரையும் மதித்து அவர்களது திறமையைப் பாராட்டும் பண்பு வேணும் என்பதை மாணவர்களுக்குப் பயிற்சிக் காலத்தில் சொல்லத் தவறியதில்லை.

புதிதாகத் தோன்றிய நெடுந்தீவுப் பாடசாலைக்கு ஒரு அதிபர் வேண்டியிருந்தது:

அன்றைய காலத்தில் கல்வி அமைச்சராக விளங்கிய C.W.W. கன்னங்கராவினால் கொண்டு வரப்பட்ட இலவசக் கல்வித் திட்டத்தின் விளைவாக ஆங்கிலம் கற்க நாட்டம் கொண்ட பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தமையால் தீவுப்

பகுதியின் எல்லாத் தீவகங்களிலும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் 1946ஆம் ஆண்டில் நிறுவப்பட்டன. இதன் விளைவாக நெடுந்தீவிலும் ஒரு ஆங்கில மொழிமூல கனிஷ்ட வித்தியாலயம் ஆரம்பிக்க கல்வி அமைச்சு அனுமதி வழங்கிற்று. அனுமதி வழங்கப்பட்டபோதிலும் அப்பொழுது அதற்கான நிரந்தரக் காணியோ கட்டிடமோ அங்கு இருக்கவில்லை. அச்சமயத்திலே அங்கு கிராமசபைத் தலைவராக விருந்த திரு.நாகேந்திரர் ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வி புகட்ட வேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தவராக தற்காலிக உபயோகத்திற்கென ஒரு காணியை வழங்கினார். அதுமட்டுமன்றி பாடசாலை நிறுவதற்கான உதவிகள் அனைத்தையும் செய்ததோடு ஆரம்பத்திலே ஒரு கொட்டிலையும் போட்டுக் கொடுத்தார். பாடசாலை உருவான போது அதை நிர்வகிப்பதற்கென ஒரு அதிபர் தேவை எழுந்தது. உள்ளூரில் தகுதியானவர்கள் இல்லாமையால் வெளியே இருந்தே அதிபர்கள் வரவேண்டி இருந்தது. அங்கே வருவதாயின் கடற்பிரயாணம் செய்ய வேண்டும். எனவே நெடுந்தீவிற்கு அதிபராக வருவதற்கு பிரயாணவசதி கருதிப் பலரும் பின்நின்றனர்.

அந்தநேரத்தில் நெடுந்தீவின் கல்வி வரலாற்றில் ஒரு விடி வெள்ளியாக, உதய சூரியனாகத் திரு.நவரத்தினசிங்கம் அதிபராக வருவதற்கு முன்வந்தார். 1946ல் இப்பாடசாலையின் அதிபராகத் தனது பொறுப்பையேற்ற நவரத்தினசிங்கம் கடமை வீரனாகப் பல சவால்களையும் ஏற்று தற்காலிக கொட்டிலில் 3 ஆசிரியர்களுடனும் 26 மாணவர்களுடனும் பாடசாலையை ஆரம்பித்தார். தொடங்கிய நாளிலிருந்தே பாடசாலையின் முன்னேற்றம் கருதி அரும்பாடு பட்டுழைத்தார். அவரின் சேவையால் சொந்தமாக ஒரு அடி காணிகூட இல்லாத நிலையில் இருந்த பாடசாலை நிரந்தரக் காணியைப்

பெற்றதோடு அழகான கட்டிடங்களையும், பஸ்துறை சார்ந்த ஆசிரியர் களையும் ஆயிரக்கணக்கான மாணவர்களையும் கொண்ட உயர்தர பாடசாலையாகப் படிப்படியாக வளர்ச்சி பெற்றது. அரசாங்கமும் திரு.நவரத்தினசிங்கத்தின் முயற்சிகளுக்குத் தாராளமாக உதவியதைக் காணமுடிகிறது. கட்டிடங்கள் எழுவதற்கு வேண்டிய நிதியுதவியையும் தேவையான உபகரணங்களையும் கொடுத்து அவரது முயற்சிகள் திருவினையாக உதவியது. தற்காலிகமாக ஓலைக் கொட்டிலில் நடைபெற்ற பாடசாலையை எட்டு வருடங்களிலேயே சொந்தக் காணியில் நிரந்தர கட்டிடத்தில் நடைபெற வைத்தற்கு அதிபர் நவரத்தின சிங்கத்தின் கடின உழைப்பு காரணமாயிற்று. 1958ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலை சிரேஷ்ட பாடசாலையாக அரச அங்கீகாரம் பெற்றமை அதிபரது கடின உழைப்புக்கும் பெற்றோர்களது ஈடுபாட்டிற்கும் கொடுத்த அங்கீகாரம் என்றே கொள்ள வேண்டும்.

பாடசாலைக்குப் பொறுபேற்ற சமயம்பற்றி அவரே நினைவு கூறுகிறார். “1946ஆம் ஆண்டிலே நெடுந்தீவு ஒரு வித்தியாசமான இடமாக விளங்கியது. நாட்டின் பிரதான பகுதியிலிருந்து பிரிக்கப் பட்டு கஷ்டமான கடற் பிரயாணம் மூலமாகத் தான் சென்றடையக் கூடிய ஒரு பெரிய தீவாக இருந்தது. சீதோஷ்ண நிலையோ மோசம், மூலவளங்களோ சொற்பம். மிகவும் கஷ்ட சீவனம் நடத்தும் மக்கள் உணவுக்கே அல்லாடுகின்ற நிலமை. உடல்நலம், போக்குவரத்து, கல்வி என அத்தனையுமே அரிதாய நிலை. ஆனால் அவ்வூர் மக்களோ முயற்சியுடையவர்கள். கஷ்டத்தையெல்லாம் மனதுக்குள்ளே புதைத்தபடி வாழ்கின்றவர்கள். ஆனால் எந்த விதமான வெறுப்புணர்வும் அற்றவர்களாக நட்புடமையுடன் வந்தோரை அன்பொழுக வரவேற்று மகிழும் பெரு மனதுடையவர்கள். அவர்கள் உள்ளத்தின் பாரதூரமான ஏக்கம் தமது குலக்கொழுந்துகளுக்குத் தரமான கல்விகிடைக்க வேண்டும் என்பது மாத்திரமே. எனவே, பதவி ஏற்ற எனக்கு அது ஒரு பெரும் சவாலாகவே அமைந்தது. இந்தச் சவாலை நான் மகழ்ச்சியுடன் ஏற்றேன். நான் எனது சவாலில் பெருவெற்றியீட்டுதற்கு வேண்டிய அத்தனை காரணிகளும் அங்கே நிறையவேயுள்ளன என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். மக்கள் புத்திக் கூர்மையுடையவராக இருந்தனர். மாணவர்களோ திறமைசாலிகளாக விளங்கினர். ஆகவே

அவர்களின் திறமைகளை வளப்படுத்தி வழிகாட்டினால் பெருவெற்றி நிச்சயம் என்பதை உணர்ந்தேன் செயற்படுத்தினேன்” என்கிறார்.

கனிஷ்ட மகா வித்தியாலயமாகவிருந்த பாடசாலை மிகவிரை விலே மகா வித்தியாலயமாக உயர்ச்சி பெற்றது. 3 ஆசிரியர்களுடன் தொடங்கிய பாடசாலை 30க்கு மேற்பட்ட ஆசிரியர்களைக் கொண்டதாக வளர்ந்தது. மணந்தரையாகக் காட்சியளித்த பாடசாலைச்சூழல் பசுஞ்சோலையாக மாறியது. பாடசாலைச் சூழலில் பல்வேறு வகையான மரங்களையும், மலர்ச்செடி, கொடி வகைகளையும் நாட்டி உருவாக்கியதுடன் மான், முயல் போன்ற வளர்ப்பு மிருகங்களையும் பறவைகளையும் வெளியூரிலிருந்து கொண்டுவந்து வளர்த்து பசுஞ்சோலையாக மாற்றினார். மொத்தத்தில் நெடுந்தீவைத் தத்தெடுத்தேவிட்டார் எனலாம். விளையாட்டுமைதானம், விஞ்ஞான கூடம், இந்து, கத்தோலிக்க சமயமாணவர்களுக்கான தனித்தனிப் பிரார்த்தனை மண்டபங்கள் என்பன பாடசாலையை மேலும் அழகு படுத்தின. கல்வியிலும் மாணவர்கள் கலை, விஞ்ஞானம், மரவேலை, வர்த்தகம், பன்னவேலை, எனப்பலதுறைகளிலும் பாட நெறிகளைத் தொடரவும், சங்கீதம், நடனம், சித்திரம் போன்ற கலைகளைக் கற்கவும் மாணவர்களுக்கு வாய்ப்புகள் கிடைத்தன. விளையாட்டுப் போட்டிகள், கர்ப்பந்தாட்டம், கால்பந்தாட்டம் என்பவற்றிலும் மாணவர் மாகாண ரீதியில் சிறந்து விளங்கினர். பல நூற்றுக்கணக்கான மாணவர்கள் கல்விப் பொதுத் தராதரப் பரீட்சையிலும் சித்தி பெற்று உயர்கல்வி பெறவும், அரசு உத்தியோகங்கள் பெறவும் தகுதி பெற்றனர். மாணவர்கள் வாழ்கைப் பண்புகளிலும் சமூகப்பணிகளிலும் உயர்ச்சி பெற்றனர். அதிபரின் வழிகாட்டலினாலும், சில மாணவர் அதிபரின் உதவி பெற்றும் வெளிநாடு சென்று உயர்கல்வி பெற்றனர். இந்த அசுர சாதனை ஒரு நாளில் நடந்ததா? பல வருடங்கள் எடுத்தன. ஒருவரின் வழிகாட்டலில் நடந்தது என்பது உண்மை ஆனால் பல்லோரது ஒத்துழைப்பும், சேவையும் அவருக்கு வேண்டிய பலத்தினைக் கொடுத்தன. அவர் 1946 தொடக்கம் 1964 வரை நெடுந்தீவு மகாவித்தியாலயத்தில் ஆற்றிய சேவையின் பயனே இன்று உலகின் பல பாகங்களிலும் வாழ்ந்த நெடுந்தீவு மாணவர்கள் உள்நாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணமென்றால் அது மிகையாகாது.

நவரத்தினசிங்கம் அவர்கள் அதிபர், தந்தை, ஆசான், நண்பன் என்ற நிலைகளில் மாணவர்களை வழிநடத்தினார். அவர் மாணவர்களது திறமைகளை இனம் காண்பதில் வல்லவர். ஒவ்வொரு மாணவனையும் தனித்தனியே பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் கூர்ந்து நோக்குவார். எடைபோடுவார். மனத்தளத்தில் பதித்து வைத்துக் கொள்வார். மாணவர்களை மாத்திரமல்லாமல் ஆசிரியர்களையும் ஏன் நெடுந்தீவு வாசிகள் அனைவரினது குறை, நிறைகளையும் இனங்கண்டார். அவர்களுக்கு ஏற்ற வகையில் உறவு பூண்டார். அல்லா விட்டால் அந்த ஊரிலே அத்தனை சிறப்புடன் இத்தனை வருடங்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றியிருக்க முடியுமா? ஒவ்வொரு மாணவன் பற்றிய அத்தனை விபரங்களும் அதிபருக்கு அத்துப்படியாக இருந்தது. அதன் மூலமாகவே அவருக்கு அந்தந்த மாணவனின் தகுதிக்கும் ஆற்றலுக்கும் ஏற்ப உதவ முடிந்தது. போதிய அளவு தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியர்கள் உள்ளூரில் இல்லை. ஆகவே குடாநாட்டின் பகுதிகளிலிருந்து தான் அங்கு வரவேண்டும். ஆகவே நெடுந்தீவு மகா வித்தியாலயத்திற்கு ஆசிரியர்களாகவோ, இடமாற்றம் செய்யப்பட்டவர்களாகவோ வந்தவர்கள் அரை மனதுடன்தான் வருவார்கள். வந்தவர்கள் எத்தனை கெதியில் மாற்றம் எடுத்துப் போகலாம் என்ற நினைவிலேயே இருப்பார்கள். ஆகவே அவர்களிடம் வேலை வாங்குவதற்கு அசாத்திய சாதூரியம் வேண்டும். அது நிறையவே அதிபர் நவரத்தினசிங்கத்திடம் இருந்தது. எதனையும் சிரித்துக் கொண்டு சொல்வதால் ஆசிரியர்களை அவரால் வசியப்பண்ண முடிந்தது. உள்ளூர் மாணவர்களைப் பட்டதாரிகளாக்கினால் இந்தப் பிரச்சினைக்கும் ஓரளவாவது தீர்வுகிட்டும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் S.S.C. பரீட்சையில் நல்ல பெறுபேறுகள் பெற்ற மாணவர்களை, அவர்கள் குடும்பத்தவரின் வசதியறிந்து, தமிழகம் அழைத்துச் சென்று பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ள அதிபர் நவரத்தினசிங்கம் உதவினார்.

“தன் குடும்பத்தைப் பற்றி அவர் பேசியதை நான் கேட்டதில்லை. ஆனால் பாடசாலை பற்றி அவர் பேசாதநாள், பிறவாத நாளை. பாடசாலையையும் சமூகத்தையும் அவர் இரண்டாகக் கண்டிலர். சமூகத்தின் குடும்பத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு நிகழ்ச்சிக்கும் உதவி ஆசிரியர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு செல்வதற்குத் தவறு வதில்லை. அங்கு சென்றதும் தனது வீட்டு நிகழ்ச்சி போன்று குடும்பத்த வருடன் தன்னையும் இணைத்துக் கொள்வார். இதனால் அவரை

மக்கள் தமக்கு நல்ல ஒரு வழிகாட்டியாகக் கண்டனர். தங்கள் கஷ்ட நஷ்டங்களைக் கூறி அதற்கான நிவாரணத்தையும் பெறுவதற்கு அவரை நாடிச் சென்றனர். மொத்தத்தில் அவரின் சேவைக்காலமாகிய பதினெட்டரை ஆண்டுகளும் நெடுந்தீவின் கல்வி வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலம் ஆகும்.” என்கிறார் அவருடன் நீண்ட காலமாக ஆசிரியத் தோழராக வாழ்ந்த திரு. சு. கந்தையா அவர்கள்.

“அரசாங்க ஆசிரியர் சேவையைத் தழுவிக்கொண்ட அமரர், தன் முழுத் திறமையையும் நெடுந்தீவு வித்தியாலய அதிபராக அமர்ந்த பொழுது வெளிக் கொணரலானார். கல்வித் துறையிலே பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த பாடசாலையை மகாவித்தியாலய அந்தஸ்த்துக்கு உயர்த்தி கல்வி, கலாசாரம், விளையாட்டு, கவின் கலை ஆகியவற்றில் ஈழத்தில் விளங்கும் ஏனைய கலாசாலை எவற்றிற்கும் சளைக்காத நிலையில் இக்கலைக் கூடத்தை ஏற்றி வைத்த பெருமை இவரைச் சாரும். தீவகத்தில் இவர் செயற்றிறனை வாயார வாழ்த்தி, மனமார வியந்து, உளமாரப் போற்றி நிற்பவர் பலர். அவர் அங்கு ஏற்றி வைத்த கல்வித்தீபம், தினகரனெனத் திகழ்ந்து, மலரென மணம் வீசி, தென்றலென இனிமையூட்டி, தண்ணொளி பரப்பி நிற்பது பலரறிந்த உண்மையே.” என வாயார வித்ததுள்ளார் யாழ். புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி அதிபராக இருந்த அருள் திரு.J. A.பிரான்சிஸ் அவர்கள்.

“கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வியே என்று உணர்ந்தவர், தாம் இன்புறுவது உலகு இன்புறுவதைக்காண முயன்றார். தாம் பெற்ற செல்வம் மற்றோரும் பெற்றுய்ய அவருள்ளம் அன்பு, இரக்கம், அரவணைப்பு, உழைப்பு, அறிவுட்டல் ஆதியாம் உச்சித பண்புகளுடன் யாவர்க்கும் உபகாரியாந்தன்மையரானார். கல்வி வளர வறுமை தடையாயிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டதும், கற்க முன்வரும் வறிய பிள்ளைகளைத் தம் வளர்ப்புக் குழந்தைகளாகத் தம்மில்லத்திலேயே தாபரித்துப் பேணி வளர்த்தார். சொந்தப் பிள்ளைகள் இருவரே ஆனால் வளர்ப்புப் பிள்ளைகளோ குசேலருடைய குழந்தைகளிலும் கூடிய தொகையினராவர். சோசலிச வாழ்வுக்கு வீட்டிலேயே வித்திட்ட வித்தகர் என்றால் மிகையாகாது.” என்கிறார் அமரர் நவரத்தினசிங்கம், அவர் களுடன் மிக நெருங்கிப் பழகிய வைத்தியகலாநிதி சு. பாக்கியநாதர் அத்தனாசியார் அவர்கள்.

மாணவர்களைப் பற்றி மாத்திரமல்லாமல் மக்கள் உயர்வு பற்றியும் சிந்தித்தார்:

“காலம் சென்ற செல்வரகுக் அவர்கள் கூட்டுறவு ஆணையராக இருந்த சமயத்தில், வெண்காயக்கூடை பின்னுதற்கான பயிற்சியளிப்பதற்கு இருவரை இந்தியாவிலிருந்து வருவித்திருந்தார். அவர்களைப் பொறுப்பேற்று பயிற்சியை நிர்வகிப்பதற்கு தகுதி வாய்ந்த ஒருவரை திரு.குக் தேடிக்கொண்டிருந்தார். நெடுந்தீவு மக்கள் முயற்சி உடையவர்கள் ஆனால் போதிய மூலவளம் இன்மையால் அவர்கள் வாழ்வில் முன்னேற முடியாமல் தவிக்கிறார்கள் என்பதை அதிபர் தெரிந்து வைத்திருந்தார். அவர்களின் வாழ்க்கைத்தரம் உயர ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்ற கனவுடன் வாழ்ந்தவருக்கு, நெடுந்தீவு வாழ் மக்களுக்கு இதன் மூலமாக நல்ல ஒரு சேவையை ஆற்றமுடியும் என்பதை உணர்ந்தவராகத் தாமாகவே வலிந்து சென்று அப்பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். பாடசாலை வேலையுடன் இந்த சீரிய முயற்சியிலும் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார். அவரது உழைப்பின் விளைவாக ஆயிரக்கணக்கான ஆண்களும் பெண்களும் ஏன் பாடசாலை மாணவர்களுக்கூட இக்குடிசைக் கைத்தொழிலில் ஈடுபட்டனர். இதனால் லட்சக்கணக்கான ரூபாய்கள் அந்நிய செலாவணியாக இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு மீதம் ஏற்பட்டது. ஆண்டுதோறும் லட்சக்கணக்கான பணம் கஷ்டநிலையில் உள்ள இக்கைத்தொழிலில் ஈடுபட்ட வறிய குடும்பங்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. அதன் விளைவாக நெடுந்தீவுவாழ் மக்களின் பொருளாதாரம் சீர்பெற்றது. ஆண்டு தோறும் எத்தனையோ ஏழைக் குடும்பங்களுக்கு வசதியான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க முடிந்தது. இதன் பலனாய் இந்தியாவிலிருந்து வெங்காயக் கூடைகள் இறக்குமதி செய்வது நிறுத்தப்பட்டது.” என்கிறார் அவரோடு ஆசிரியப் பணியாற்றிய மாதகல் வாசியான திரு.S.கந்தையா அவர்கள். பின்னாளில் சேகுவேரா கிளர்ச்சியை 1970இல் அழித்தொழித்த ஸ்ரீமாவோவின் அரசு கொண்டுவந்த தேசியக் கல்வித்திட்டத்தில் புகுத்தப்பட்ட தொழில் முன்னிலைப் பாடங்கள் எனும் கற்கை நெறியினை திரு.நவரத்தின சிங்கம் அவர்கள் நெடுந்தீவு மகாவித்தியாலயத்தில் 1950களிலேயே புகுத்தி விட்டார்.

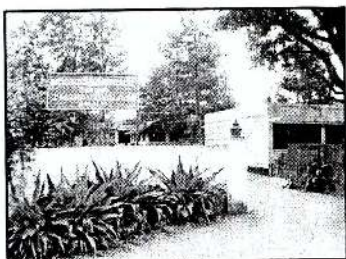
“கல்வி பயின்று சித்தியடைந்தோர், உயர்கல்வி கற்று பல்கலைக்கழகம் புகவும் அரசாங்க அலுவலகங்களில் உத்தியோகம்

பெறவும் வாய்ப்புக்களைத் தேடித் தேடி உதவினார். அதற்காக அவரது உழைப்பும் நிதியும் செலவிடப்பட்டதோடு ஊக்கமும் அளித்து வந்தார். பாடசாலையில் படித்ததும் விலகி அரசாங்கத்துறைகளில் உத்தியோகம் பெறமுடியாதவர்களுக்கு, வாலிபர் குடியேற்றத் திட்டங்களில் காணிபெற ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்தார். இதனால் மாணவர் பலர் மாத்திர மல்லாமல் பல ஏழைக் குடும்பத்தவர்களும் பலன் அடைந்தார்கள்.” என முன்னாள் அதிபர் திரு.க.செல்லையா அவர்கள் நினைவு மலரில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

பொருளாதார வசதியற்ற அன்றாடம் காய்ச்சிகளாக உள்வூரில் பல பரம ஏழைக்குடும்பங்கள் இருந்தன. மக்களோடு மக்களாக வாழ்ந்து வரும் அதிபர் நவரத்தினசிங்கத்திற்கு இவர்கள் எல்லாம் பரிச்சயமானவர்கள். அவர்களில் சிலர் தமது பிள்ளைகள் கல்வி கற்றுத் தேறவேண்டும் என்ற கனவுடன் வாழ்ந்தாலும் அதற்கான வசதிகள் அற்றவர்களாயிருந்தார்கள். அக்குழந்தைகளுக்கு நவரத்தினசிங்கத்தின் இல்லம் அங்கீகாரம் பெறாத ஒரு விடுதிச் சாலையாக அமைந்தது. அவர்களுடைய உணவு முதல் சகல தேவைகளையும் தனது பொறுப்பிலே எடுத்து அவர்கள் கல்வி முன்னேற்றத்திற்கு வழி வகுத்தார் அதிபர் அவர்கள்.

வேறு பாடசாலைகளும் அவரது சேவையால் பயன் பெற்றன:

“தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும்” என்பது நம்மவர் வாயில் புழங்கும் பழமொழி. ஆங்கிலத்திலேயும் அதற்கு ஒப்பான சொற் பிரயோகம் ஒன்றுண்டு. அதனை ‘Midas Touch’ என்பார்கள். அதிபர் நவரத்தினசிங்கம் அவர்களுக்கு இந்த Midas Touch உள்ளது என்பது அவர் நிகழ்த்திய சாதனைகள் மூலம் அறிய முடிகிறது. 1964இல் நெடுந்தீவிலிருந்து மாற்றம் பெற்று ஏழாலை மகா வித்தியாலயத்தின் அதிபராக திரு.நவரத்தினசிங்கம் கடமையாற்றினார். இரண்டரை ஆண்டு காலமே அவர் அங்கே அதிபராகக் கடமையாற்றி உள்ளார். அந்தக் குறுகிய காலத்திலே அழகிய பிரார்த்தனை மண்டபம் ஒன்றை அங்கே நிர்மாணித்தார். பற்பல சமூக வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களும் முழு உரிமையையும் தன்னம்பிக்கையையும் பெற்றுக் கல்வியில்

முன்னேற அவரது நிர்வாகம் வழிவகுத்தது. அதனால் கல்வித் தரம் உயர்ந்தது. இங்கும் அவரின் சேவை எல்லோராலும் பாராட்டப் பட்டது. அதன் பின்னர் 1-1-1967 முதல் 3-2-1968 வரை சிலகாலம் மாதகல் புனித சூசையப்பர் பாடசாலை அதிபராகக் கடமையாற்றினார். அவர் அப்பாடசாலையின் பொறுப்பை ஏற்ற பொழுது அப்பாடசாலை கனிஷ்ட பாடசாலையாகவே இருந்தது. ஆனால் அவர் பதவி ஏற்ற ஒரு வருடத்தினுள் கட்டிடங்கள் அமைத்துக் கொடுத்து அப்பாடசாலையின் தரத்தை உயர்த்தி அதை ஒரு மகாவித்தியாலயத் தரத்திற்கு உயர்த்தினார். சொந்த வீடு அயலூரில் இருந்தபோதும் மாதக் கணக்காகப் பாடசாலையிலே இரவும் பகலும் தங்கியிருந்து பாடசாலையைக் கட்டியெழுப்பினார். சமாளியர்களால் செய்யமுடியாதது ஒன்றினை இவர் சாதாரியமாக செய்து காட்டினார். அங்கு சேவையாற்றிய காலத்தில் அக்கல்லூரிக்கென ஒரு பெரிய கலையரங்கை நிறுவி மாணவர்களின் பொது நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற வழிவகுத்தார்.

நல்லோருக்கு ஓய்வு என்பது ஏது?

அவர் 1967ஆம் ஆண்டில் தனது அளப்பரிய கல்விச் சேவையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார். இளைப்பாறிய பின்னர் பண்டத்தரிப்பு நகரசபைத் தலைவராகவும் சமாதான நீதவானாகவும் சிறப்பாகப் பணியாற்றினார். அவர் ஒரு சிறந்த மனித

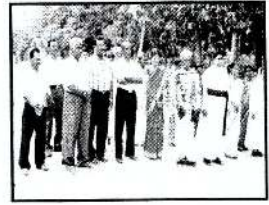

நேயம் படைத்த கல்வியாளர். துணிவும் ஆற்றலும் மிக்க அதிபர். அவரின் சேவையைப் பெறுவதே ஒரு பாக்கியமாகும்.

தன்பெண்டு தன்பிள்ளை சோறு வீடு
சம்பாத்தியம் இவையுண்டு தானுன் டென்போன்
சின்னதொரு கடுகுபோல் உள்ளங் கொண்டோன்
தெருவார்க்கும் பயனற்ற சிறிய வீணன்!
கன்னலடா என்சிறுநூர் என்போனுள்ளம்
கடுகுக்கு நேர் மூத்த துவரை யுள்ளம்!

என்கிறார் புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன். சமூகத்தின் உயர்வினை மக்களின் நல்வாழ்வினை மனதிலே கொண்டு வாழும் பெருமக்களுக்கு

ஓய்வு என்பதில்லை. தான் ஆற்றிய பணியிலிருந்து மாறி இன்னொரு அறப்பணியில் தன்னை அர்ப்பணிப்பார்கள் சீரியோர். தன் மனைவி, தன் குழந்தைகள் தன்வீடு தனது தொழில் அதனால் வரும் சம்பாத்தியம் என்ற மனநிறைவுடன் வாழ்பவர்களைக் கவிஞர் கடுகு போன்ற சிறிய உள்ளம் கொண்டவர்கள் என ஏளனம் செய்கிறார். தன் இளைப்பாறிய காலத்தினையும், கல்விப் பணி சமூகப்பணிகளுக்காகவே ஈடுபடுத்த விரும்பினார் திரு.நவரத்தின சிங்கம் அவர்கள். புனித சென்றி அரசர் பாடசாலையின் முன்னாள் ஆசிரியர். பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றதனால் அக்கல்லூரி சிறப்பாக இயங்குதற்கு வேண்டிய அளவு பொருளாதார வசதி இருக்கவில்லை. ஓய்வுபெற்ற அதிபர் அவர்கள் பாடசாலைக்கு உதவ வேண்டும் என்ற ஆசையுடன் பழையமாணவர் சங்கத்தினைச் சீரமைத்தார். பல பழைய மாணவர்கள் நிதிஉதவி செய்ய முன்வந்தனர். பாடசாலை பொருளாதார வசதியடைந்ததாயிற்று. பண்டைத்தரிப்புப் பட்டினசபை அங்கத்துவத்தை ஏற்றுத் தன் இறுதி மூச்சுவரை மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவையெனக் கருதிச் செயலாற்றினார் அமரர் நவரத்தினசிங்கம் அவர்கள்.

“பத்திமா அன்னைக்கு ஒரு பேராலயம் எழுப்ப வேண்டும். அதில் பக்தகோடிகள் ஒன்று திரண்டு வழிபடும் உன்னதக் காட்சியைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற பேராவலைப் பல தடவை வெளிப்படுத்தினார். ஒற்றுமைக்கான முயற்சிகளிலும், ஏழைகளுக்கான முன்னேற்றப் பணிகளிலும் அவரது உதவியை நாடினேன். மிகவும் தாராள சிந்தையுடன் இதயபூர்வமான உதவியையும் ஒத்துழைப்பையும் காலொன்று வலுவற்றிருந்த நிலையிலுங் கூட, “கார் வேண்டாம்.” எனக்கூறிக் கோலூன்றி நடந்து வந்து உதவினார். ஒருமுறையல்ல பலமுறை இத்தகைய பொதுநலச் சேவைகளில் அவர்காட்டிய வீரத்துவமான தியாக வாழ்வைக் கண்டு வியந்தேன்.” என்கிறார் அருள்திரு ராசாயோசவ் அவர்கள்.

நன்றி மறப்பது நன்றன்று:

நெடுந்தீவு மக்கள் நன்றி பாராட்டுவதில் உயர்ந்தவர்கள். அதிபர் நவரத்தினசிங்கம் நெடுந்தீவு மகா வித்தியாலயத்தில் இருந்து இடமாற்ற லாகியது 1965ஆம் ஆண்டிலே. அவர் மறைந்தது 1974ஆம் ஆண்டிலே. ஆனாலும் அவர் மறைந்து ஏறக் குறைய 24 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர், அன்னாரது நூற்றாண்டைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடியதோடு அல்லாமல் பாடசாலை முன்றலில் அவரது உருவச் சிலையை நிறுவுவதற்காக 06- 02- 2008ல் அடிக்கல் நாட்டுவிழா ஒன்றையும் நடத்தியுள்ளார்கள்.

**வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தின்
பொற்கால அதிபர்
திரு. வேலுப்பிள்ளை தம்பு**

ஆழி சூழும் ஏழு தீவம்
அறிவு காணும் சாலையாம்
ஊழி ஊழி ஓங்கும் சேவை
உயர்வு காணும் சாலையாம். (கல்லூரிக் கீதம்)

கண்டுள்ளேன் ஆனால் பேசியதில்லை:

நான் அவரை இரண்டு மூன்று தடவைகள் தான் கண்டிருப்பேன். பொதுத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை (G.C.E) பொதுவாக டிசம்பர் மாதவிடுமுறையில் நடைபெறுவது வழக்கம். மகாஜனாவில் குறைந்தது மூன்று பரீட்சை மையங்களாவது இடம்பெறும். திரு.தம்பு அவர்கள் ஒரு மையத்தின் மேற்பார்வையாளராக தனது மொறிஸ் மைனர் காரில் வருவார். சராசரி ஆணிலும் குறைந்த உயரம், பொது நிறமேனி, மேவி இழுத்த தலை, கண்களில் ஓரளவு செல்லவாக்கு, அகன்ற நெற்றியில் திருநீற்றுப் பூச்சு, வெள்ளை வேட்டி, அதற்கான நாசனல் சேர்ட், பரமாஸ் சால்வை கழுத்தின் இருபுறமும் தொங்கும். ஆரம்பகாலங்களில் காற்சட்டை சேட் அணிந்தவர் பின்னர் தேசிய உடைக்கே மாறிவிட்டார். உருவத்தில் பெரிதாய் இல்லாவிட்டாலும், அந்த தோற்றத்தில் ஒரு கம்பீரத்தினைக் காணமுடிந்தது. அவர் ஆற்றிய சேவை பற்றி நிறையவே கேள்விப்பட்டமை, அவரிடத்திலே ஒரு தனித்துவமான மதிப்பை எனதுள்ளத்தில் ஏற்படுத்தியிருந்தது. சப்ததீவுகளில் ஒன்றான லைடன் தீவிலேயே

வேலணை அமைந்துள்ளது. தீவுகளிலே லைடன் தீவுதான் பெரிது என்பார்கள். அங்கே பள்ளிக்கூடங்கள் ஆங்காங்கே இயங்கி வந்தாலும் கூட அவை எதிலுமே ஆங்கிலமொழி மூலம் கல்வி கற்கின்ற வசதி இல்லாமையால், சில பெற்றோர்கள் பெரும் சிரமத்தின் மத்தியிலும் தமது பிள்ளைகளை யாழ்நகரில் உள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் சேர்ந்து கல்வி கற்பதற்கு வசதி செய்துவிட்டனர். இத்தகைய வாய்ப்பு தீவகத்தின் எல்லோருக்கும் கிட்டாமையால் பெரும்பான்மையான மாணவர்கள் ஊரிலேயே தங்கித் தமது கல்வியைத் தொடர்ந்தனர். அது தமிழ் மொழி மூலமாகவே நடந்தது. அவர்களுக்கு பாடசாலைக் கல்வி முடிவில் அல்லது இடையில் நிறுத்தப்பட்டு பாரம்பரியத் தொழிலாகிய விவசாயம் அல்லது மீன்பிடி அல்லது சிறு வர்த்தகம் கைகொடுத்தது.

வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயம்:

அப்பொழுது சட்டசபையிலே கல்வி மந்திரியாக இருந்த C.W.W. கன்னங்கரா அவர்களால் 1944 அளவில் கொண்டு வரப்பட்ட கல்விப் புனருத்தாரண மசோதா, ஏழைகளின் வாழ்வில் புத்தொளி பரப்பிற்று. இலவசக் கல்வித் திட்டத்தின் கீழ் பாடசாலைகளில்

வழங்கப்படும் ஆங்கிலக் கல்வியை இலவசமாக்கியதுடன் நின்று விடாமல் ஏழை மக்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நாடிச் செல்வதற்குத் தேவையான முறையிலே அரசுப் பாடசாலைகளையும் நிறுவுதற்கு வழி பிறந்தது. ஆங்கில மொழிமூலம் கல்வியூட்டுதலை மிஷனரிப் பாடசாலைகளும் சில தனியார் பாடசாலைகளுமே மேற்கொண்டிருந்தன. இலவசக் கல்வித்திட்டம் அமுலில் வந்ததும் ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி கற்க விரைந்த மாணவர் தொகையினை இப்பாடசாலைகளால் சமாளிப்பது இயலாத காரியமாகியது. இந்தச் சிக்கலை நிவர்த்திக்கும் நோக்கிலே இலங்கையில் உள்ள சகல மாணவர்களும் ஆங்கிலத்தை இலவசமாகக் கற்பதற்கு வசதியாக ஒவ்வொரு பாராளுமன்றத் தொகுதிக்கும் ஒரு மத்திய கல்லூரி அரசாங்கத்தினால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. குடா நாட்டினது ஏனைய பகுதிகளிலே நாவலர் அவர்களைத் தொடர்ந்து சைவப் பெரியோர்களும்

நாட்டு மக்களின் நலன் விரும்பும் செல்வந்தர்களும் கிறிஸ்துவ மிஷனரிமார்களுடன் போட்டி போட்டு ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவி இருந்தமையால், யாழ் குடாநாட்டில் ஏழை மக்கள் யாபேருக்கும் இலவசக் கல்வி உடனடியாகவே எட்டக்கூடியதாக அமைந்தது.

தீவுப் பகுதிப் பிள்ளைகளுக்கு ஊர்காவற்றுறையில் புனித அந்தோனியார் கல்லூரி போன்ற ஒரு சில ஆங்கிலமொழி மூலம் போதிக்கின்ற பாடசாலைகள் இருந்தாலும் அவை போதுமானதாக இருக்கவில்லை. எனவே இலவச ஆங்கிலக்கல்வி உடனடியாகப் பெறுகின்ற வாய்ப்பு எல்லோருக்கும் சாத்தியமாகவில்லை. எனவே, அரசாங்கமே அப்பணியினையும் மேற்கொள்ள வேண்டி வந்தது. இதன் காரணமாக நயினா தீவு, மண்டைதீவு, புங்குடுதீவு, நெடுந்தீவு ஆகிய ஒவ்வொரு தீவிலும் ஒரு அரசினர் கனிஷ்ட ஆங்கிலப் பாடசாலையும் மிகப் பெரியதீவான லைடன் தீவில் உள்ள வேலணையில் மத்திய பாடசாலையும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டன. வேலணை கிழக்கு, வேலணை மேற்கு, சரவணை ஆகிய மூன்று கிராமங்களும் ஒன்றினை ஒன்று சந்திக்கும் இடமாகிய வேலணை மேற்குச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைக்கு அருகாமையில் உள்ள காணியில் மாணவர்கள் படிப்பதற்கு வசதியாக தற்காலிக கொட்டகைகள் போட்டு மத்திய கல்லூரி ஒன்று 1945ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. மத்திய கல்லூரி என்பது உயர்தர வகுப்புக்கள் உடையதும் விடுதிச்சாலை வசதி படைத்ததுமான அமைப்பு. 1947இல் சேர்வைத்திலிங்கம் துரைசாமி அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அன்றைய கல்வி மந்திரி C.W.W. கன்னங்கரா அவர்களால் இக்கல்லூரி திறந்து வைக்கப்பட்டது.

ஏழைப் பெற்றோர்களின் பிள்ளைகளுக்கு வெறும் இலவசக் கல்வி மட்டும் வழங்கினால் போதுமா? படிப்பில் சிறந்த எத்தனையோ பிள்ளைகள் அரை வயிற்றிற்குக் கூட உணவில்லாமல் வாடுகிறார்கள்! இத்தகைய வசதி குறைந்த பெற்றோர்களின் பிள்ளைகளுக்கு உதவுமுகமாக அரசாங்கம் 5ம் வகுப்பில் கற்கின்ற பிள்ளைகளுக்குப் புலமைப் பரிசில் திட்டம் ஒன்றை செயல்படுத்தியது. புலமைப் பரிசுப் பரீட்சையில் சித்தியடைவோருக்கு இலவசமான வதிவிடத்துடன் கூடியகல்வியை அரசு வழங்கியது. தீவகப் பாடசாலைகளில் 5ம் வகுப்பு புலமைப் பரீட்சையில் சித்தி பெற்ற மாணவர்கள் வேலணை

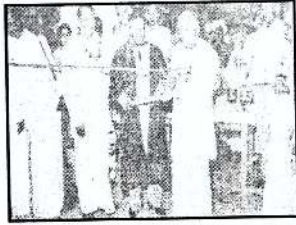
மத்திய பாடசாலைக்கு வந்து அங்குள்ள விடுதியில் தங்கிக் கற்பதற்காகச் சேர்ந்தனர். இத்தகைய பாடசாலைகளாக யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்ரான்லிக் கல்லூரியும் (கனகரத்தின மத்திய மகாவித்தியாலயம்), நெல்லியடி மத்திய மகாவித்தியாலயமும், வசாவிளான் மத்திய மகா வித்தியாலயமும் இருந்தன. இப்பாடசாலைகள் புலமைப் பரிசில் பெற்றோர் தங்கிப் படிப்பதற்கு ஏற்றவாறு விடுதிச் சாலைகளையும் கொண்டிருந்தன. அதிபர் தம்பு காலத்திலே தீவுப்பகுதி மாத்திரமல்லாது சுழிபுரம், பண்ணாகம், மானிப்பாய் போன்ற கிராமங்களிலுமிருந்து புலமைப் பரிசில் பெற்ற மாணவர்கள் வேலணை மத்திய கல்லூரியின் விடுதிச் சாலையில் தங்கி கல்வி கற்றனர். ஆரம்பத்தில் வேலணை மத்திய கல்லூரி என அழைக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை, பின்னர் அரசாங்கம் எல்லா மத்திய கல்லூரிகளையும் மத்திய மகாவித்தியாலயங்களாக்கியதன் விளைவாக வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயம் எனப் பெயர் பெற்றது. 1982ஆம் ஆண்டிலே மீண்டும் இப்பாடசாலைக்கு பெயர் மாற்றம் நடந்தது. இப்பாடசாலையை வேலணையில் நிறுவுவதற்குப் பெரிதும் உதவியவரான சேர் வைத்திலிங்கம் துரைசாமி அவர்களை நினைவு கூரும் வண்ணம் இப்பாடசாலை 'சேர் வைத்திலிங்கம் துரைசாமி மத்திய மகாவித்தியாலயம்' என அழைக்கப்படத் தொடங்கிற்று. ஆனால் அப்பெயர் பெரிதாகத் துலங்கவில்லை. 'வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயம்' என்றே பெரும்பாலோரால் அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

தம்பு அதிபராக வருகிறார்:

வட்டுக் கோட்டையைச் சேர்ந்த அதிபர் திரு. A. K. கந்தையா அவர்களின் கீழ் ஐந்து உதவி ஆசிரியர்களுடனும் ஐம்பது மாணவர்களுடனும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலையில் வருடந்தோறும் அயற்கிராமங்களில் இருந்து ஐந்தாம் வகுப்புப் படித்து முடித்த மாணவர்கள் வந்து சேர்ந்தமையால் மாணவர் தொகை ஒவ்வொரு வருடமும் அதிகரிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

1951இல் திரு.தம்பு அவர்கள் பாடசாலையின் அதிபராக வந்து சேர்ந்தார்கள். அதிபர் தம்பு அவர்கள் மிகத் திறமைசாலியான கணித ஆசிரியர். சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் அவர் கற்றபொழுது இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் London Matriculation பரீட்சையில் தென்கிழக்கு ஆசியாவிலேயே முதல் மாணவனாகத் தேறினார்.

இக்காரணம் கருதி அன்று பாடசலைக்கு விடுமுறை விடப்பட்டது. பின்னர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் கற்று 1933இல் BSc பட்டத்தையும் 1934இல் விஞ்ஞானபாடத்தில் BSc Hons. பட்டத்தையும் பெற்றார். அவரது கல்வி அறிவுக்கும் திறமைக்கும் அரசாங்கத்தில் எந்தப் பதவியையும் பெற்றிருக்க முடியும். ஆனால் தம்பு அவர்கள் பூசித்தது ஆசிரியத் தொழிலினை. ஆகவே அதனையே செய்யும் நிமித்தமாக சில பாடசாலைகள் ஆசிரிய

பயிற்சிக் கலாசாலைகள் என சேவையாற்றிய பின்னர் 1951இல் அவர் வேலணை, மத்திய மகாவித்தியாலயத்தின் அதிபராக நியமனம் பெற்று அங்கே வந்தார். காங்கேசன்துறையின் மயிலிட்டிக் கிராமத்தினைச் சேர்ந்த அவர் அதிபராக வந்ததும்

பாடசாலையில் முழுமையாகக் கடகட எனப் பாரிய மாற்றங்கள் பல தோன்றின. திரு.தம்பு அவர்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் பாடசாலையின் மாணவர் தொகைப் படிப்படியாக அதிகரித்து 1500 ஆகவும் ஆசிரியர் தொகை 50 ஆகவும் உயர்ந்தது.

வேலணை மத்திய பாடசாலை கிடுகினால் வேயப்பட்ட ஒரு பெரிய மண்டபத்தையும், அதனருகில் சிறிய குடிசை ஒன்றில் அதிபரின் வசிப்பிடத்தையும், பக்கத்தில் உள்ள சைவப்பிரகாச ஆரம்பப் பாடசாலைக்குச் சொந்தமான சிறிய கட்டிடமொன்றில் அமைந்த அதிபர் காரியாலயம், வகுப்பறை ஒன்று, ஆசிரியர்களுக்கான இளைப்பாறும் இடம், நூல் நிலையம் ஆகியவற்றினையும் கொண்டிருந்தது. தீவகத்தின் பல பாடசாலைகளிலிருந்து புலமைப் பரிசில் பெற்று வந்த மாணவர்களை, ஆரம்பத்தில் ஆண்பிள்ளைகளை வேறாகவும், பெண்பிள்ளைகளை வேறாகவும் பிரித்து, தனியார் வீடுகளில் இருந்து படிக்க ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். மாணவர்களின் ஆண்களுக்கான விடுதி ஆரம்பத்தில் ஒரு பழைய வீட்டில் அமைந்திருந்தது. பின்பு 1949ஆம் ஆண்டளவில் ஒரு நாற்சார் வீட்டில் விடுதிச்சாலை அமைக்கப்பட்டது. அந்த வீட்டின் நடுவில் உள்ள அறையில் விடுதிப் பொறுப்பாசிரியர் தங்கியிருப்பார். சுற்றியுள்ள நான்கு விறாந்தைகளிலும் மாணவர்கள் பாய்களில் படுத்தெழும்புவார்கள். ஏழு மாணவர்களுக்கு ஒரு லாம்பு வீதம் வழங்கப் பட்டிருந்தது. பெண்களுக்கான விடுதி இன்னொரு வீட்டில்

பாதுகாப்பாக அமைந்திருந்தது. அந்த வீட்டில் தான் எல்லா மாணவர்களுக்குமான சமையலும் நடந்தது. அதிபர் தம்பு அவர்கள் விடுதி நிலைமையைக் கண்ணுற்றுக் கலங்கினார். தனது வாழ்க்கையில் பிள்ளைச் செல்வங்கள் இல்லாமல் ஏங்கிய தம்பு அவர்கள் பிள்ளைகளின் நல்வாழ்வு பற்றியே எந்நேரமும் சிந்தித்தவராயிருந்தார். பிள்ளைகளின் கல்வித் தரம் உயர வேண்டுமாயின் அதற்கு இன்றியமையாததாக இருப்பது புஷ்டியான உணவும் சுகாதார வசதியான இருப்பிடமுமே என உணர்ந்த அதிபர் தம்பு அவர்கள் உடனடியாக விடுதிச்சாலை நிர்வாகத்தில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். பிரதானமாக மாணவர்களுக்குப் போதிய தரமான உணவு வழங்க ஏற்பாடு செய்தார். மாலை நேரத்தில் தேனீரும் கடலையும் வழங்கிய துடன் முன்னர் வழங்கப்பட்டு வந்த வெங்காயத்தடல் சேர்ந்த சாப்பாடு நிறுத்தப்பட்டு, அதற்குப் பதிலாக கிழங்கு, பருப்பு போன்ற கறிவகைகளுடன் கூடிய சோறு வழங்கப்பட்டது. அரைவயிறு உணவுடன் அல்லாடிய மாணவர்கள் இப்போ நிறைவாக உண்டனர். தேக ஆரோக்கியம் பெற்றனர். நிம்மதியாய் வாழ்ந்தனர். 1956ஆம் ஆண்டிலே ஆட்சி மாற்றம் ஏற்பட்டபோது, காலி தேர்தற்தொகுதியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த திரு. W. தகநாயகா அவர்கள் கல்வி மந்திரியாக நியமனம் பெற்றார். திரு. தகநாயகா அவர்கள் 5ம் வகுப்பு புலமைப் பரிசில் பெற்ற மாணவர்களுக்கான உதவித் தொகையை ரூபா இருபதிலிருந்து ரூபா 30ஆக உயர்த்தினார். மாணவர்களின் உணவு போஷாக்குடையதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்த அதிபர் தம்பு அவர்கள், உடனடியாக அவர்களுக்கு மீன், இறைச்சி, முட்டை போன்ற உணவு வகைகளை வழங்குதற்கான நடவடிக்கை எடுத்தார்.

இது மட்டும் போதுமா? அடுத்தது? அவர்களது கல்வி மேம்பாடு. அவர்கள் இரவு நேரங்களில் கல்வி கற்பதற்கும் வீட்டுவேலை செய்வதற்கும் என அதிபரது அலுவலகத்திற்கு அருகே பெரிய அறை ஒன்று ஒதுக்கப்பட்டது. இரவு பகல் எனப் பாராமல் பாடசாலையே கதியென வாழ்ந்துவந்த அதிபரின் நேரடிக் கண்காணிப்பில் மாணவர்கள் இரவு வேளைகளில் அந்த அறையிலே தங்கி தமது படிப்பில் கவனம் எடுத்தனர். அவர்கள் கற்பதற்குப் போதிய வெளிச்சம் தேவை என்பதால் உபயோகத்தில் இருந்த லாந்தர் விளக்குகளுக்குப் பதிலாக பெற்றோரமாக்ஸ் விளக்குகள் தருவிக் கப்பட்டு

உபயோகிக்கப்பட்டன. இரவு, பகல் போலானது. மாணவர்களுக்கு அறிவொளி பரப்ப ஒளிவிளக்குகள் நல்ல வசதியாக இருந்தன. விடுதிச்சாலை மாணவர்களது உடல்நலத்திலே அதிக அக்கறையெடுத்த அதிபர், அவர்கள் படிப்பதற்கு வேண்டிய அத்தனை தேவைகளையும் ஈடுசெய்ய முன்னின்று உழைத்தவர் அம்மாணவர்கள் பரீட்சைகளிலும் நல்ல தேர்ச்சி பெறவேண்டும் என எதிர்பார்ப்பதும் நியாயம் தானே? “பாடசாலைத் தவணைப் பரீட்சையோ அல்லது வகுப்பேற்றப் பரீட்சையோ முடிவுற்று தேர்ச்சி அறிக்கைகளைப் பெற்றதும் வீடு செல்வதற்கு முன்னர் அத்தனை விடுதி மாணவர்களும் தேர்ச்சி அறிக்கைகள் சகிதம் அதிபரின் அலுவலகத்தின் முன்னே வந்து வரிசையாக நிற்க வேண்டியது பாடசாலையின் எழுதப்படாத விதி. ஒவ்வொரு மாணவரும் அதிபரின் அறையினுள்ளே குலை நடுக்கத்துடன் தான் செல்வர். அங்கே அம்மாணவனது தேர்ச்சி அறிக்கையைப் பார்த்து அதிபர் வழங்கிய பாராட்டு, மிரட்டல், எச்சரிக்கை, பிரம்படி என தகுதிக்கு ஏற்ற பரிசுடன் வெளியே வருவார்கள். அதன் பின்னர் தான் அவர்கள் வீடேகலாம்.” என கனடியத் தமிழர் நூலகத்தில் நூலகராக இருந்தவரும் வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் விடுதிச்சாலை மாணவராக இருந்தவருமான திரு. தம்பையா நடராசா அவர்கள் கூறினார்கள்.

அக்காலத்தில் புலமைப் பரிசில் பரீட்சையில் சித்தியெய்திய உள்ளூர் மாணவர்கள் விடுதிச் சாலையில் தங்கி கற்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இருக்கவில்லை. அவ்விதம் தங்காத மாணவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் அரசாங்கம் மாதந்தோறும் ரூபா 30 புலமைப் பரிசில் பணமாகக் கொடுப்பது உண்டு. உள்ளூர் மாணவர்களுக்கு வீட்டில் தங்கிக் படிப்பதற்கான வசதிகள் குறைவாகவே உள்ளன என்பதை உணர்ந்த அதிபர் அவர்கள், புலமைப் பரிசில் பெற்ற உள்ளூர் மாணவர்களையும் பாடசாலை விடுதிச்சாலையிலேயே தங்கிப் படிப்பதற்கு வசதி செய்து கொடுத்தார். மாணவர் தொகை அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. தங்குமிட வசதிகள் சீராக இல்லாதது கண்ட அதிபர் மனம் மறுகினார். பலவித முயற்சிகளின் பின்னர் அரசாங்கம் கல்லூரிக்கென நிலம் ஒன்றினை வாங்கிக் கொடுக்க முன்வந்தது. அந்த நிலத்தில் புதிய கட்டிடம் கட்டுவதற்காக 1951ஆம் ஆண்டு நாட்டின் அன்றைய ஆளுனராக இருந்த சோல்பரி பிரபு வேலணைக்கு வந்து, பாடசாலையின் புதிய அழகான இருமாடிக்

கட்டிடத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டினார். கட்டிடத்தினை நிர்மாணிப்பதற்கான நிதி உதவியை அரசாங்கம் செய்த போதிலும், பெற்றோர்களின் பங்களிப்பினைப் பெறுவதற்காக அதிபர் தம்பு அவர்கள் வேலணையில் உள்ள அத்தனை வீடுகளுக்கும் சென்று நிதிதிரட்டினார் என கல்லூரியின் பழைய மாணவரும் யாழ்ப்பலகலைக்கழகத்தில் புவியியல் துறைப் பேராசிரியருமாக உள்ள கலாநிதி செல்லத்துரை பாலச்சந்திரன் அவர்கள் ஒரு கட்டுரையிலே குறிப்பிட்டுள்ளார். இந்த இருமாடிக் கட்டிடத்தை 1954ஆம் ஆண்டு அன்றைய பிரதமர் சேர் ஜோன் கொத்தலாவல அவர்கள் திறந்து வைத்தார்கள். பிரதமர் அதிபரின் சேவையையும் முயற்சியையும் பெரிதும் பாராட்டினார். அத்துடன் மாணவர்களுக்கான விடுதியும் நிறுவப்பட்டது. கல்லூரிக்கு முற்புறமாகப் பெண்களுக்கான விடுதியும், அதன் பின்னால் 60 மாணவர்கள் வரை வசிக்கக்கூடிய ஆண்கள் விடுதியும் நவீன வசதிகளுடன் அதிபரின் மேற்பார்வையில் நிர்மாணிக்கப்பட்டன.

கல்வித் திணைக்களத்தின் செல்லப் பிள்ளை அவர்:

கல்வித் திணைக்களத்திலும் அமைச்சிலும் கூட பாடசாலை அதிபர்கள் பற்றிய கணிப்பு ஒன்று எப்பவும் இருக்கவே செய்யும். கடமை உணர்வுடன் சேவையாற்றும் அதிபர்களுக்கு விசேட கவனிப்புத்தர முன்வருவார்கள். பாடசாலை சம்பந்தமான ஆசிரிய தேவைகள், தளபாட தேவைகள், மற்றும் ஆய்கூட வசதிகளில் கூட முன்னுரிமை தரும் சலுகை காட்டுவார்கள். அதிபர் தம்பு அவர்கள் கல்வித் திணைக்களத்தின் செல்லப்பிள்ளையாக வலம் வந்தார். பொதுவாகவே அரசுப் பாடசாலைகளில் விவசாயம், மரவேலை, உலோகவேலை போன்ற தொழில் பாடங்களுக்கு கூடிய முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும். விஞ்ஞானப் பாடங்கள் ஆசிரிய பற்றாக்குறை காரணமாக இப்பாடசாலைகளில் கற்கை நெறியாக இருப்பது குறைவு. ஆனால் தம்பு அவர்கள் மாணவர்களுடைய அத்தனை கல்வித் தேவைகளையும் ஈடுசெய்வதற்காக கல்வித் திணைக்களத்தினைப் படாதபாடுபடுத்தினார். ஆசிரியர்கள் பற்றாக்குறை ஏற்படுகின்ற சமயங்களிலே உயர்தர வகுப்பு மாணவர்களைத் தொண்டு ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றிடச் செய்தார். நல்லாசிரியர்களின் வழிகாட்டலில் மாணவர்கள் சிறப்பாகப் பணி புரிந்தனர். மாணவர்கள் பரீட்சைகளில் நல்ல பெறுபேறுகள் பெறவேண்டும் என்பதில் அதிபர்

தம்பு அவர்கள் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார் என்பது உண்மையே. ஆனால் அதிபரும் மாணவரும் நினைத்தால் மட்டும் அது சாத்தியமாகுமா? கடமை உணர்வுடைய கண்ணியமான ஆசிரியர்கள் இல்லாவிட்டால் இது சாத்தியமாகுமா? அத்தகைய ஒரு ஆசிரிய தலைமுறையை அதிபர் தம்பு உருவாக்கினாரா அல்லது அப்படி வந்து வாய்த்தது அவர் நற்பயனா? மாணவரது நாட்டம், ஆசிரியர்களின் அர்ப்பணிப்பான சேவை, கல்வித்திணைக்களத்தின் அனுசரணை மிக்க உதவி, அதிபரின் கடின உழைப்பு, பல்வேறு துறைக்கல்விப் பாடவிதானங்களைப் பாடசாலைக் கல்வியில் வழங்குதற்கு உதவியது. மாணவர்கள் விருப்பத் தேர்வுகளுக்கேற்ப பாடங்கள் வாய்த்தன. அவர்களால் சிறப்பான பெறுபேறுகளைப் பெறமுடிந்தது.

“அதிபர் வே.தம்பு அவர்கள் காலத்தில் அவரதும், அவருடன் இருந்த உதவி ஆசிரியர்களுடைய விடாமுயற்சியினாலும் கல்லூரி மாணவர்கள் விஞ்ஞானம், கணிதம், சங்கீதம், பரதநாட்டியம், கைப்பணி, விளையாட்டு முதலிய பல துறைகளிலும் திறமை பெற்றவர்களாக விளங்கியதால் யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் உயர்ந்த கல்லூரிகளுக்கு நிகரான தரத்தில் தீவகத்தின் தீமமாக விளங்கியது.” என்கிறார் பழைய மாணவர் திரு.ச.சீவரெத்தினம். இலங்கைப் பரீட்சைத் திணைக்களம் நடத்திய S.S.C. பரீட்சையில் 1956ஆம் ஆண்டு வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தின் பெறுபேறுகள் அகில இலங்கை ரீதியாக விகிதாசாரத்தில் முதல் நிலையில் இருந்தது. இது நாள் வரை S.S.C. பரீட்சையில் சித்தியெய்தி உயர்தர வகுப்பில் கல்விகற்க விரும்பும் வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலய மாணவர்கள் நெல்லியடி மகாவித்தியாலயத்திற்கோ அல்லது யாழ் கனகரத்தின மகாவித்தியாலயத்திற்கோ தான் செல்ல வேண்டியிருந்தது. இந்த முறையில் மாற்றம் தேவை என தம்பு அவர்கள் விடாமுயற்சி செய்ததன் பயனாக மாற்றம் ஏற்பட்டது. அரசாங்கத்தின் ஆதரவுடன் அதிபர் தம்பு அவர்கள் 1957ஆம் ஆண்டு வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்திலேயே உயர்தர வகுப்புக்களை ஆரம்பித்து விட்டார். அவர் ஒரு தலைசிறந்த கணித ஆசிரியர். ஆகவே கணித பாடங்களில் மிகச் சிறப்பாக மகாவித்தியாலய மாணவர்கள் தேர்ச்சிபெற முடிந்தது. 1960 முதல் வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் இருந்து மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்லும் வரலாறு ஆரம்பமானது.

“அதிபர் திரு.தம்புவின் பதவிக் காலம் கல்லூரியின் பொற் காலம் எனலாம். அவரது பன்னீராண்டு அதிபர் சேவை பொன்னெ முத்துக்களால் பொறிக்கப்பட வேண்டியது. அரசாங்க இலிகிதர்கள், பட்டதாரிகள், பொறியியலாளர்கள், மருத்துவர்கள், நில அளவையாளர்கள், தொழில் நுட்பவியலாளர்கள், தாதிகள் என்று பெரு விளைவுகள் கண்டனர். அன்னாருடைய சேவையை மெச்சி வேலணை மக்கள் கல்லூரி வளாகத்தில் உருவச் சிலை ஒன்றினை நிறுவியிருக்க வேண்டும். வேலணை மக்கள் அவர் பெயரில் புலமைப் பரிசில் நிதியம் ஒன்றினை அமைத்து வறிய மாணவர்களுக்கு உதவி வருவதும் அவர்களது நன்றி உணர்வினை வெளிக்காட்டி நிற்கிறது. பிள்ளைச் செல்வம் இல்லாதபோதும் பிறர் பிள்ளைகளைப் பாந்த முடன் அணைத்து ஆதரித்து, எந்த நேரத்திலும் கல்விப்பணியில் ஈடுபட்டு அவர்களை அவையில் முந்தியிருக்கச் செய்தவர் அதிபர் வே. தம்பு அவர்கள் புகழுடம்பால் என்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.” என பாடசாலையின் முன்னாள் ஆசிரியர் திரு.நா.சு. சிவராமலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். ‘கல்விச் சேவையாளர்’ முன்னாள் அதிபர் சி.காராளபிள்ளை அவர்கள் இப்பொழுது பாரிசில் வாழ்கிறார்கள். அவர் தனது அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். “நான் வேலணை மத்திய பாடசாலைக்கு வந்ததும் 6ம் வகுப்பில் ஓரளவு ஆங்கிலம் தெரிந்தோருக்கான ‘B’ வகுப்பில் சேர்க்கப்பட்டேன். ஆங்கிலம் கற்றிராத மாணவர்களுக்கு ‘C’, ‘D’ வகுப்புக்களில் ஆங்கில ஆரம்பப் பாடங்கள் கற்பிக்கப்பட்டன.”

“1956ல் யாழ் மாவட்டத்திலேயே விகிதாசார அடிப்படையில் அதிக மாணவர்கள் S.S.C. பரீட்சையில் இங்கு சித்திபெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. அதிபர் தம்பு அவர்களின் காலம் வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலத்தின் பொற்காலம் எனக் குறிப்பிடலாம். ஒவ்வொரு பெற்றோரும் அவரை ஒரு கல்வித் தந்தையாக மதித்து வந்தனர். யார் மனதையும் புண்படுத்தாது, அதேவேளை நிர்வாகத் தையும் திறம்பட எல்லோரது திருப்திக்கமைய அவர் பாடசாலையை நடத்திச் சென்றமை குறிப்பிட வேண்டியது. 1959இல் நானும் ஒரு ஆசிரியராகப் புங்குடுதீவில் கடமையாற்றிய போது, இக்கல்லூரிக்கு ஒரு நாள் சென்று அதிபரைச் சந்தித்தேன். அன்று S.S.C. பரீட்சை முடிவுகள் வந்திருந்தன. பரீட்சையின் பெறுபேறுகளின் விகிதாசாரம் குறைவடைந்திருந்தமையால் அதிபர் மனச் சோர்வடைந்திருந்தார்.

அவர் என்னைப் பார்த்து “உங்கள் காலத்தில் நீங்கள் வேட்டை நாய்களைப் போன்று இருந்தீர்கள்” என்றார். நான் திகைப்படைந்து, “அப்படி ஏன் சொல்கிறீர்கள்” எனக் கேட்டேன். அப்போது அவர், “வேட்டை நாய்கள் அரைப்பசியுடன் இருப்பதால் அவை நன்றாக வேட்டையாடும். நீங்கள் அந்தக் காலத்தில் வசதிக் குறைவுடன் இருந்ததால் கல்வியில் தணியாத தாகம்கொண்டு நன்றாகப் படித்து எல்லோரும் சித்திபெற்றீர்கள். ஆனால் இன்று வசதி வாய்ப்பிருந்தும் மாணவர்கள் கல்வியில் ஊக்கம் குறைந்தவர்களாகக் காணப்படுவது வேதனை அளிக்கிறது” என்று கூறினார். பாடசாலை மாணவர்கள் பெறுபேறுகள் அதிபரின் எதிர்பார்ப்பின் எல்லையை எட்டாவிட்டால் அது எத்தனை கவலை தரக்கூடியதாக அமையும் என்பதற்கு அதிபர் தம்புவின் உரை சான்று பகரும்.

திறமை மிக்க ஆசிரியர்கள் மட்டும் பாடசாலையிலிருந்தால் அப்பாடசாலை முன்னிலைக்கு வந்துவிடும் என்பதில்லை. ஆசிரியர்களை வழிநடத்தும் அதிபர் முன்னுதாரணமாக அமைய வேண்டும். அதிபர் எந்த அளவிற்கு கஷ்டப்பட்டு உழைக்கிறாரோ அந்த அளவுக்குக் கைகொடுக்கும் சித்தமுடையோராக நல்லாசிரியர்கள் இருப்பார்கள். திரு. கார்த்திக்கேசு ஜெகநாதன் அவர்கள் எருக்கலம்பிட்டி மத்திய பாடசாலை, அனுராதபுரம் மத்திய பாடசாலை ஆகியவற்றில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய பின்னர் வேலணை மத்திய கல்லூரிக்கு 1956ஆம் ஆண்டு இடமாற்றம் பெற்று வந்தார். “அவர் மிகக் கனிவான பேச்சுடன் நல்லுள்ளம் கொண்டவராகவும் காணப்பட்டார். என்னை வரவேற்ற அவர் நான் கற்பிக்க விரும்பும் பாடங்களைக் கேட்டறிந்தார். முடிந்த அளவுக்கு நான் கேட்டபடி பாடங்களைத் தர முயற்சிப்பதாகக் கூறினார். புதிதாக வந்த ஒரு ஆசிரியருக்கு முழுமையான நேரஞ்சி ஒன்றினைத் தருவதற்கு மற்றைய பாடசாலைகளில் மூன்று அல்லது நான்கு நாட்கள் எடுக்கும். ஆனால் இங்கோ அதிபர் மறுநாள் காலை என்கைகளில் நேரஞ்சியைத் தந்ததும் திகைத்து விட்டேன். முன்னைய அதிபர்களுடன் ஒப்பிடுகையில் எத்தகைய அதிபர் கைகளில் நான் வந்து மாட்டுப்பட்டுள்ளேன் என்பதை உரை முடிந்தது.” என்கிறார் திரு.ஜெகநாதன். ஆனால் தம்பு அவர்கள் விளையாட்டுத் துறையில் அத்தனை தூரம் அக்கறை காண்பிக்கவில்லை எனவும், மாலை நேரங்களில் பிள்ளைகளுக்கு வயல்வேலைகளில் உதவ வேண்டியது முக்கியம் எனவும் கருத்துத்

தெரிவித்ததாகக் கூறுகிறார் ஜெகநாதன். நூலகர் திரு. தம்பையா நடராசா அவர்கள் அதிபர் தம்பு மேல் அளப்பரிய பற்றுக் கொண்டவர். அவர் திரு.ஜெகநாதனது கருத்தை மறுத்து அதிபர் அவர்கள் விளையாட்டுத் துறையில் காட்டிய அக்கறையையும் அவர்காலத்தில் மாணவர்கள் யாழ்ப்பாணம் மற்றும் அகில இலங்கை ரீதியாக பெற்ற சாதனைகளையும் பட்டியலிடுகிறார். 1956ஆம் ஆண்டில் புதிய விளையாட்டு மைதானம் ஒன்றை அமைத்த பின்னர், அதிபர் தம்பு அவர்கள் சிறப்புப் பயிற்சி பெற்ற விளையாட்டுத்துறை ஆசிரியர்களை நியமித்து சகல விளையாட்டுக்களுக்கும் ஊக்கம் கொடுத்த துடன் உள்ளூர் விளையாட்டான தாச்சி பயிலவும் இடம் ஒதுக்கிக் கொடுத்தார் என்கிறார் நடராசா.

அதிபர் தம்பு அவர்கள் வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் இருந்து விக்ரோறியாக் கல்லூரிக்கு அதிபராக 1963இல் இடமாற்றம் பெற்றார். அக்கல்லூரி அவரது வசிப்பிடத்திற்கு அண்மையாக இருந்தபோதிலும் அவர் வேலணையிலேயே தொடர்ந்தும் சேவையாற்ற விரும்பினார். வேலணை மக்களும் அதனையே விரும்பினர். ஏதோ நடந்தது. முடியாது போய்விட்டது. கல்லூரியின் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், பழையமாணவர்கள், பெற்றோர்கள் எனப் பலராலும் வரலாறு காணாத முறையிலே ஒரு பிரியாவிடை அதிபர் தம்புவுக்கு வழங்கப்பட்டது.

விக்டோறியாக் கல்லூரியிலும் அவர் சாதனையாளராகவே நின்றார்:

அவர் வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயத்திலே தனது சேவைக் காலத்தினை முடிக்க வேண்டும் என்ற மனஉணர்வுடன் சேவையாற்றினார். ஆனால் அவர் எதிர்பார்க்காத முறையில் விக்ரோறியாக் கல்லூரிக்கு இடமாற்றம் பெற்றார். அவர் சளைக்கவில்லை. தனது கடமை மாணவர்களுடைய கல்வி விருத்தியே அதை எங்கிருந்தாலும் செய்ய முடியும் என்பதை உணர்ந்தவராக விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற 1963 வரையான ஐந்தாண்டு காலமும் அப்பாடசாலையின் வளர்ச்சியிலேயே கண்ணும் கருத்துமாக உழைத்தார்.

பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களைச் செயற்படுத்தினார். அவரது காலத்திலேதான் மனையியல் கூடம் ஒன்று இங்கு அமைக்கப் பட்டது. அவரது கடின உழைப்பின் பயனாகவே ஒரு மாணவன் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினது பொறியியல் துறைக்கு முதல் முறையாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவரே விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் இருந்து பல்கலைக்கழகம் புகுந்த இரண்டாவது மாணவன். தம்பு அவர்களே பாடசாலையின் உயர்தர மாணவ மன்றத்தினை உருவாக்கியதுடன் புதிய மனையியல் ஆய்கூடத்தி னையும் நிறுவினார். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அதிபர் தம்புவை நினைவில்வைப்பது அவர் பாடசாலையின் பிரதான மண்டபத்தில் நிறுவிய சிவகாமசுந்தரி சமேத நடராசர் சிலையே. சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரனார் அதிபராக இருந்த காலத்தினை நினைவுக்குக் கொண்டுவரக் கூடிய அளவில் அதிபர் தம்பு பணி யாற்றினார். 1963ஆம் ஆண்டிலே அவர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பொழுது வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயத்தின் பழைய மாணவர் சங்கத்தினர் கொழும்பு தற்பரோபேன் உணவகத்தில் மாபெரும் பிரியாவிடை ஒன்றினை நடத்தி அதிபர் மேலுள்ள தமது மாளா அன்பினைத் தெரியப்படுத்தினர்.

1981ஆம் ஆண்டிலே அதிபர் தம்பு அவர்கள் அமரரானார்கள். இது அவர் வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்திலிருந்து விலகிய 20 வருடங்களுக்குப் பின்னர் நடந்தது. ஆனால் அன்றைய தினம் அப்பாடசாலை அமரராகிய தம்புவிற்கு மரியாதை செலுத்தும் நிமித்தம் மூடப்பட்டதுடன், ஆசிரியர்களும் மாணவர்களும் திரண்டு வந்து வித்தியாலயக் கொடியால் அவர் திருவுடலைப் போர்த்தி மாணவர் அணிவகுத்து நிற்க ஆசிரியர்கள் அவரது பூதவுடலைச் சுமந்து மயானத்திற்கு எடுத்துச் சென்றார்கள் என்றால் அந்த ஊர் மக்களின் நெஞ்சங்களை அமரர் தம்பு எவ்வளவு இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டுள்ளார் என்பதை நினைக்கவே உடல் புல்லரிக்கிறது. இத்தனை அன்பா என அதிசயிக்க வைக்கிறது.

அதிபர் தம்பு அவர்கள் நினைவைப் போற்றும் வண்ணம் வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலய பழைய மாணவர் சங்கத்தின ரின் கொழும்புக் கிளையைச் சேர்ந்த இ. சுந்தரமூர்த்தி மற்றும் வைத்திய கலாநிதி சபா. குலத்துங்கம் ஆகியோர் முன்னின்று

உருவாக்கிய 'அமரர் திரு. வே. தம்பு ஞாபகார்த்த புலமைப் பரிசில் திட்டம்' ஏனைய பழையமாணவர் சங்கங்களின் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெற்றமையால் நிதியம் பெருகுவதுடன் வசதியற்றோருக்கு வாரிவழங்கும் தொகையும் பெருகி வருகிறது. பெரியவரின் நினைவு என்றும் போற்றுதற்குரிய அரிய திட்டமாக மிளிர்ந்துள்ளது.

தம்பரது வாழ்வதனை எடுத்து நோக்கின்
 தகவுடைய ஆசானார் அதிப ராகி
 இம்பரிலே மாணவரை ஈர்த்து நின்றார்
 இணையில்லா அதிபரெனப் போற்றப் பட்டார்
 பம்பரம்போல் ஓயாது கடமை செய்தார்
 பாலரொடு விருத்தரையும் பண்பால் ஏற்றார்
 செம்பொருளை ஆய்கின்ற திறத்தா ரொத்து
 சீரியநற் கணிதமேதை ஆய்த்து கற்றார்.

பண்டிதை. பொன். பாக்கியம்.
 விக்ரோறியாக் கல்லூரி

“நாங்கள் பாடசாலைக்குப் பாகமுடியாவிட்டால் பாடசாலை எங்களிடம் வந்து சேரும்” M.T.சீனித்தம்பி

கல்லூரியின் தோற்றம் :

தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியின் வரலாறு 1914க்கு எம்மை இட்டுச்செல்கிறது. சாதி அமைப்பின் கோர்ப்பிடி யாழ்ப்பாணத்துத் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு உரிமை வழங்க மறுத்துவந்த நிலைமையை எதிர்த்து வடமராட்சியில் வாழ்ந்த அச்சமுகத்தினர் முதன் முதல் ஒரு பாடசாலையைத் தொடங்கியதும் அப்போர் 1977இல் வதிரியைச் சார்ந்த ஒருவரை, வதிரித் தேவரையாளிப் பழையமாணவர் ஒருவரை, யாழ்ப்பாணத்தின் முதலாவது தெரிவு செய்யப்பட்ட பாராளுமன்ற உறுப்பினராக்கியதும் ஒரு சமூக வெற்றி என்றே கூறலாம்.” எனப் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரி எனும்போது இருவர் எமது எண்ணத்தின் முன் தோன்றுவார்கள். அவர்களில் தேவரையாளி சைவப்பாடசாலையின் ஆரம்பகர்த்தா பெரியார் கா.சூரன் அவர்களும் தொடர்ந்து தேவரையாளி கனிட்ட பாடசாலையை வதிரி, தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியாக்கி வடமாகாணத்திலே முன்னோடிக் கல்லூரிகளில் ஒன்றாக வளர்த்தெடுத்த பெருமை அதிபர் க.மு.சி. சீனித்தம்பிக்கே உரியதாகும். தேவரையாளியின் வளர்ச்சியை நோக்கும்போது இவர்கள் இருவரது காலங்களுமே ஆராயப்பட வேண்டியதென்பது தவிர்க்க முடியாதது. இற்றைக்கு

98 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 1914ஆம் ஆண்டிலே பெரியார் சூரன் அவர்களின் முயற்சியாலும் வதிரி மக்களின் ஒத்துழைப்பாலும் தேவரையாளி சைவக்கலைஞானசபை என்ற அமைப்புத் தோற்று விக்கப்பட்டது. அதன் மூலம் தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரி முதலில் ஓர் ஆரம்பப் பாடசாலையாக ஒரு சிறிய ஓலைக் கொட்டிலில் தாபிக்கப்பட்டது. ஏறக்குறைய 22 ஆண்டுகளின் பின்னர், 1936ஆம் ஆண்டிலே 'சைவக் கலைஞான சபை' பரவலாக்கப்பட்டமையால், வதிரி, அல்வாய், கொற்றாவத்தை, கரவெட்டி மேற்கு ஆகிய கிராம மக்களின் உதவியுடன் இப்பாடசாலை மேலும் விருத்தியாக் கப்பட்டது. அக்காலம் வடமாகாணத்தில் சாதி என்ற பெயரால் அநியாயமாக உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு கல்விகூட வழங்குதற்கு கருணை காட்டாத இருண்ட காலமாகும். "நல்ல சமயமடா இதை நமுவ விடுவாயோ" என்ற கோட்பாட்டிலே அச்சமூகத்தினரிடையே சலுகைகளையும் வசதி வாய்ப்புக்களையும் காட்டி 'தவிச்ச முயலை' அடிப்பது போன்று சமயமாற்றம் செய்ய மிஷனரிகள் பெரிதும் உழைத்தகாலம். விரக்தியின் காரணமாகவோ சலுகைகளின் காரணமாகவோ மனம் மாறாமல் சுயமரியாதையுடனும் சுயகௌரவத்துடனும் வாழ விரும்பிய ஒருசமூகம், கல்வியையும் பொருளாதார சுதந்திரத்தையும் கையிலெடுத்து தமக்கென ஒரு பாடசாலையையும் யாரதும் தலையீடு இல்லாத சுதந்திரமான தொழிலையும் தேர்ந்தெடுத்து, தமக்கென வழிபாட்டிற்கான ஒரு கோயில் போன்றவற்றையும் தாமே ஸ்தாபித்து யாரிலும் தங்கியிராத எழுச்சியுடன் ஒரு சூழலிலேயே மேற்படி பாடசாலை நிறுவப்பட்ட தென்பது போற்றுதற்குரிய வரலாறு. குறிப்பாக வதிரிச் சமூகத்தினர் இலங்கையின் தென்பகுதியில் சுதந்திரமான, யாரிலும் தங்கியிராத வியாபார நிறுவனங்களை உருவாக்கி பொருளாதார தன்னிறைவைக் கண்டதால், அவர்களின் பொருளாதாரப் பின்னணியே தங்கு தடையின்றி இப்பாடசாலை நிறுவ பக்கதுணையாக நின்றதென்றால் மிகையிலலை. அத்தோடு வடமாகாணத்தின் பல பகுதிகளில் வாழ்ந்த சிறுபான்மைத் தமிழ்ச் சமூகத்தினரில் ஒருபகுதியினர் பெரும்பான்மைச் சமூகங்களின் காணிகளிலேயே வாழ்ந்து வந்தனர். ஆனால் இப்பகுதி மக்கள் தமக்கென சொந்தமான காணிகளில் வாழ்ந்ததனால் பெரும்பான்மை சமூகத் தலையீடெதுவுமின்றி சுதந்திரமாக பாடசாலையை ஸ்தாபிக்கத் தலைப்பட்டனர். இச்சுதந்திரம் இல்லாத நிலையொன்று

இருந்திருந்தால் அவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியைத் தடுக்க அவர்கள் வாழும் காணிகளிலிருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்டிருப்பார்கள், அல்லது வீடுகள் எரிக்கப்பட்டிருக்கும். இப்படியான சூழ்நிலையே 90 வருடங்களுக்கு முன்பு வடமாகாணத்தில் நிலவியது. பல நூற்றாண்டு காலமாக ஈழத் தமிழினத்தில் அடிப்படை மனித உரிமைகள் கூட கொடுரமாக மறுக்கப்பட்டு வந்த சமூகத்தில் பிறந்தவரான சூரன், கல்வி அறிவு அதனூடாகப் பெறப்படும் விழிப்புணர்வு, சைவசமயப்பற்று என்பவற்றின் மூலமே நிரந்தர விடுதலையையும் மேம்பாட்டையும் அடையலாம் என்ற சிந்தனையுடனும், தொலைநோக்குடனும் செயற்பட்டுள்ளார்.

“தமிழையும் சைவத்தையும் காத்தவரெனப் போற்றிக் கொண்டாடப்படும் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுக நாவலர் இந்தத் தமிழ்ச் சமூகத்தை மனிதர்களாகவே மதிக்கக் கூடாதென்று உறுதிபடக் கூறி அதற்கிணங்கச் செயலாற்றி, தனது சைவவினாவிடையில் தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார். நாவலர் இறந்து (1879) இரண்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் பிறந்த (1881) சூரனோ, இரட்டை முட்கிரீடங்களைச் சுமந்து கொண்டு ஒருபுறம் ஆறுமுக நாவலரின் வழித்தோன்றல்களின் கொடுரமான உரிமை மறுத்தல்கள், மறுபுறம் ஆட்சியதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவர்களின் மதமாற்றல்கள் சைவத்தை உறுதியாகக் கடைப்பிடித்தமையும், இதன் பொருட்டு வதிரி, தேவரையாளி வித்தியாலயத்தை நிறுவிய மையும் தேசிய மட்டத்தில் சூரனைத் தேசியப் பெரியாராகக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவர்களின் கூற்றுக்கு வலுச் சேர்ப்பவையாக உள்ளன. சைவத்தின் பெயரால் நிகழ்த்தப் பட்டுவந்த கொடுமைகளுக்காக இச்சமூக மக்கள் அனைவருமே மதமாற்றம் செய்து கொண்டிருந்தாற் கூட அது தவறாகக்கொள்ளப் பட்டிருக்க மாட்டாது.” என அமரர் ராஜ்ஜீகாந்தன் அவர்கள் ‘சூரன் சுயசரிதை’ என்ற நூலுக்கு எழுதிய பதிப்புரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். நான் இந்த செயற்றிறனை வைத்தே மேதை அம்பேத்காரிலும் பார்க்க பெரியவர் சூரனை மதிக்கிறேன். மதம் பிழையானதா மதத்தைக் கையாள்பவர்களுடைய நெறி பிழையானதா என்பதே கேள்வி. அம்பேத்கார் அவர்கள் மதத்தைக் கையாள்பவர்கள் மேலுள்ள

கோபத்தால் மதத்துக்கு எதிராக இயங்கினார். பெரியவர் சூரனோ மதத்தை வெறுத்து ஒதுக்காமல் அதற்குள்ளேயே இருந்து தனது போராட்டங்களை நடத்தினார். அம்பேத்கர் அவர்கள் மதமாற்றத்தினால் பெற முனைந்ததை சூரன் சைவத் தமிழ்ச் சமூகமாகவே நின்று பெறமுனைந்தார். அவரது திடசித்தம் பாராட்டப்பட வேண்டியது.

வதிரியில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவப் பாடசாலை, சைவப் பிள்ளைகளுக்கு அவர்களது சமயக் கல்வியைக் கொடுக்க மறுத்தது. அப்போது வதிரி கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்த திரு.வேலுச்சட்டம்பியார் (சோதிடர்), சைவசமயம் போதிக் கப்பட வேண்டும் என்ற போராட்டத்திற்கு முகம்கொடுக்க வேண்டிய வராக இருந்தார். தாழ்த்தப்பட்ட சமூகப் பிள்ளைகளுக்கு மத்தியில் தமது சமயத்தை வளர்க்கவேண்டுமெனும் உள்ளார்ந்த நோக்கத் தோடாயினும் ஓரளவு கல்வியறிவை ஊட்ட முன்வந்த கிறிஸ்தவர்களின் மதத்தாக்கம் காரணமாகவே உடனடியாகத் தேவரையாளி சைவ வித்தியாசாலையை உருவாக்க வேண்டிய சமூகத்தேவை திரு.கா.சூரனுக்கும் அவரைச் சார்ந்த சைவ அபிமானிகளுக்கும் உண்டானது என பிரபல எழுத்தாளர் தெனியான் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1944ஆம் ஆண்டிலே நாட்டில் இலவசக் கல்வியை C.W.W. கன்னங்கரா அவர்கள் புகுத்தியதால் தேவரையாளியின் வளர்ச்சி தற்காலிகமாக ஸ்தம்பித்தது என்றே கூற வேண்டும். பாடசாலையில் இது நாள்வரை தமிழ்க் கல்வியேதான் போதிக்கப்பட்டு வந்தது. பாடசாலையில் V.S. L.C. வகுப்புவரை இருந்தன. இலவசக் கல்வித் திட்டம் கொண்டுவரப்பட்டதும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலே வேதனம் செலுத்தாமலே கல்வி கற்க முடியுமென்ற நிலை ஏற்பட்டமையால் இப்பாடசாலை மாணவர்களில் பலர் பாடசாலையை விட்டுவிலகி அருகேயுள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். இதன் விளைவாகப் பாடசாலையில் உள்ள V.S. L.C. வகுப்பு மாணவர் இல்லாமையால் முடவேண்டி வந்துவிட்டது. எனவே பாடசாலையை ஆங்கிலப் பாடசாலையாக ஆக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அதிலும் பாடசாலை நிர்வாகம் கடின உழைப்பின் மூலம் வெற்றியீட்டியது.

தேவரையாளியின் முன்னாள் அதிபர் அமரர் க.மு.சி. சீனித்தம்பி அவர்களின் காலப்பகுதியையும் அவரின் தன்னலமற்ற சேவைகளையும் ஆராய்வது இதம் தருகிறது. தேவரையாளியின் பொற்கால மென்பது சீனித்தம்பியவர்கள் அதிபராகக் கடைமையாற்றிய 1954-1979க்கு இடைப்பட்ட 26 வருடங்களென்றே கூறவேண்டும். ஒருவர் 26 வருடங்கள் தொடர்ந்து ஒரு பாடசாலையின் அதிபராக இருப்பதென்பது மட்டுமல்ல அவர் அக்காலத்தே நிகழ்த்திய சாதனைகள் ஒரு இமாலயப் பரிமாணம் உள்ளது என்றால் அது மிகையல்ல. இவருக்கு முந்திய காலத்தே 26 வருடங்கள் அல்வாயூர் கவிஞர் மு.செல்லையா தலைமை ஆசிரியராகவிருந்தார் என்பதும் அக்காலத்தே அதுவும் ஒரு சாதனையே. அவர்களும் இப்பாடசாலைக்கு ஆற்றிய சேவையென்பது சொல்லிலடங்காதவை. அவரே அந்த சமூக ஆசிரியர்களைத் தேர்ந்து புடம் போடுவதிலும் ஆரம்பகால மாணவர்களை உருவாக்குவதிலும் கவனம் செலுத்திய வராவர். அவரால் உருவாக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களே பிற்காலத்தே சீனித்தம்பியவர்களின் காலத்திலும் பாடசாலையில் கல்விவளர்ச்சியிலும் பாடசாலைப் புறவள வளர்ச்சியிலும் தோள் கொடுத்தவர்களாவர். ஆனால் பாடசாலையின் பன்முக வளர்ச்சிப்படிசளின் காலம் சீனித்தம்பி அவர்களின் காலத்தே தான் நடைபெற்றதென்றே கூறவேண்டும். மு. செல்லையா பாடசாலை அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலம் தனியார் முகாமையின் கீழ் பாடசாலையாயிருந்தது. மேலும் தமிழ்மொழி மூலமே பாடம் புகட்டப்பட்டது. ஆனால் சீனித்தம்பி அவர்கள் பாடசாலைப் பொறுப்பேற்று ஆறு வருடங்கள் மாத்திரமே பாடசாலை தனியார் முகாமைத்துவத்தின் கீழ் இருந்தது. அதன் பின்னர் அரசு பாடசாலையை நாட்டின் ஏனைய பாடசாலைகள் போன்று அரசுகடைமையாக்கி விட்டது.

முகாமையாளர் நியமனம்:

வடமராட்சிப் பகுதியில் மிகுந்த செல்வவளம் கொண்டவரும், வர்த்தகப்பிரமுகரும், கொடைவள்ளலும், பக்திமானும், அதிபர் சீனித்தம்பி அவர்களின் தந்தையுமாகிய க.மு.சின்னத்தம்பியவர்கள் 1942ஆம் ஆண்டு தேவரையாளி பாடசாலையின் முகாமையாளராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அப்போதும் தேவரையாளி 'சைவகலைஞான சபை' என்ற அமைப்பே பாடசாலையை

வழிநடத்தியது. சின்னத்தம்பி அவர்கள் முகாமையாளராக நியமனம் பெற்றதும், பிள்ளைகளிடம் தனது வியாபார நிறுவனங்களின் பொறுப்பை ஒப்படைத்துவிட்டு முழுநேரமாக பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் கவனத்தைச் செலுத்தலானார். இப்பெரியவரது மூன்றாவது மகனே சீனித்தம்பி அவர்கள்.

ஆரம்பக் கல்வி :

சீனித்தம்பி அவர்கள் தனது ஆரம்பக் கல்வியை தேவரையாளி சைவ வித்தியாசாலையிலும் நடுத்தர மற்றும் உயர்கல்வியை காலி புனித அலோஷியஸ் கல்லூரியிலும், மருதானை ஆனந்தாக் கல்லூரியிலும் கற்றார். சீனித்தம்பி அவர்களுக்கு நடுநிலைக் கல்வியைத் தொடர்ந்து உள்ளூரில் கற்பதற்கு ஊர்ப் பாடசாலைகளில் இடம் கிடைக்கவில்லை. தந்தையாருடைய வர்த்தக நகரமாகத் தென்னிலங்கை அமைந்தமையால் காலி சென்று அங்கு தனது உயர் கல்வியைக் கற்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. அங்கு உயர்கல்வி கற்றமை நல்லதாகப் போய்விட்டது எனலாம். அங்கே அவருக்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர் இவர் மேல் அபிமானம் வைத்திருந்த திரு. W. தகநாயகா அவர்கள். பின்னாளில் அவர் சமசமாஜக் கட்சியின் சார்பில் தேர்தலில் போட்டியிட்டுப் பாராளுமன்றம் புகுந்தார். பின்னர் கட்சி மாறி கல்வி அமைச்சராகவும், பண்டாரநாயகா கொலை செய்யப்பட்டதனால் சிறிது காலம் நாட்டின் பிரதமராகவும் பணியாற்றியுள்ளார். தான் கல்வி அமைச்சராக இருந்த வேளை தேவரையாளியைத் தரமுயர்த்தி, தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரி ஆக்கியதாகத் திரு. தகநாயகா 80ஆம் ஆண்டில் எழுதிய குறிப்பு ஒன்றில் தெரிவித்துள்ளார்.

வதிரியைச் சேர்ந்த சிலருடன் மார்கழிமாத சிதம்பர தரிசனத்திற்கும் சென்னை சைவசித்தாந்த மகாநாட்டினைப் பார்வையிடவும் சீனித்தம்பியவர்கள் சென்றார். சுற்றுலாவில் சென்றோர் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தையும் சென்று பார்வையிட்டனர். அந்த பல்கலைக் கழகத்தின் காட்சி, தானும் இந்தியக் கல்லூரிகளில் ஒன்றில் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைச் சீனித்தம்பிக்கு தோற்றுவித்து, அடுத்த வருடத்திலேயே சென்னை இராஜதானி (பிறசிடென்சி) கல்லூரியில் பட்டப்படிப்பை ஆரம்பித்து பட்டதாரியாக வெளியேறினார். அப்போது ஆங்கில இலக்கியம், நாடகம், சரித்திரம் போன்ற

பாடங்களைக் கற்று பட்டதாரியானார். இவர் ஆங்கிலம், லத்தீன், சிங்களம், தமிழ் போன்ற அத்தனை மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் மிகுந்தவராகவே காணப்பட்டார். அக்காலத்தே அவரது ஆங்கில உச்சரிப்புகள் வியப்புத்தருவதாகவும் கவர்ச்சியுடையவையாகவும் இருந்தன. ஆசிரியராகிய பின்னர் தனது மாணவர்கள் அதைச் சரியாக உச்சரிக்கும்வரை சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டே யிருப்பார்.

தனது பட்டதாரிப் படிப்பு முடிவுற்றதும் அவருக்கு மாத்தளை புனித ஜோசப் கல்லூரியின் ஆங்கில ஆசிரியருக்கான நியமனம் கிடைத்தது. பின்பு தேவரையாளியின் அதிபராகப் பொறுப்பேற்கும் வரை அங்கேயே தனது கல்விச் சேவையைத் தொடர்ந்தார்.

இவர் அதிபராகப் பொறுப்பேற்கு முன் நடந்த ஒரு முக்கிய நிகழ்வினை இங்கு கூறியே ஆகவேண்டும். முகாமையாளரின் முயற்சியினாலும் அதற்கு உறுதுணையாக நின்ற தேவரையாளி கலைஞான சபையினரதும் வதிரி வாழ் அனுதாபிகளின் முயற்சியினாலும் ஏற்கனவே தென்பகுதியிலிருந்த சிங்கள அரசியல்வாதிகளது தொடர்பினாலும் அப்போதைய கல்வி மந்திரி ஏ. நுகவெலை அவர்களால் தேவரையாளி சைவவித்தியாசாலை 01-01-1950இல் மாதிரி கண்டி பாடசாலையாக (Model Junior School) தரம் உயர்த்தப்பட்டது. அதை நிர்வகிப்பதற்கு ஒரு திறமையான அதிபர் தேவையை திரு. வீ.வீரசிங்கம் அவர்கள் ஈடுசெய்தார். புத்தூர் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தக் கல்லூரி முதலாம் தரப்பாடசாலையாக தரம் உயர்த்தப்பட்டமையால், அங்கிருந்த அதிபர் வீரசிங்கம் அவர்கள் விலகியிருந்தார். அவர் ஒரு தலைசிறந்த நிர்வாகி. ஆகவே உடனடியாக ச.வீரசிங்கம் அவர்கள் அதிபராக முகாமையாளரினால் நியமிக்கப்பட்டார். இதுவே பாடசாலை வளர்ச்சியின் முதல் ஆரம்பப்படியாகும். இவர் சிறந்த நிர்வாகியாகவும், சமதர்மக் கோட்பாடுகள் கொண்டவராகவும், ஒழுக்கசீலத்தைப் பாடசாலையில் முதன்மைப்படுத்துபவராகவும் செயற்பட்டார்: ஆனால் துரதிஷ்டவசமாக இவர் ஒரு வருட காலத்தில் விடுபட்டு மன்னாரில் உள்ள சித்திவிநாயகர் பாடசாலைக்குப் பொறுப்பேற்றுச் சென்றதனால் தொடர்ந்தும் கவிஞர் செல்லையா அவர்களே தலைமை ஆசிரியராகச் செயற்பட்டார்.

திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் இப்பாடசாலையை விட்டுவிலகிச் சென்றாலும் பாடசாலையில் தொடர்ந்து அபிமானமும் சீனித்தம்பிமேல் பற்றும் கொண்டிருந்தார் என்பதனை சீனித்தம்பி அவர்கள், 'நான் கண்ட வீரர்' என்ற தலைப்பில் எழுதிய ஒரு கட்டுரையிலிருந்து அறிய முடிகிறது. வீரசிங்கம் அவர்கள் ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் உயர்வுக்காக உழைக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாடு அவரை இக் கல்லூரியுடன் பாச உணர்வினை ஏற்படுத்தியது எனலாம்.

“கல்லூரியின் அதிபராக நியமிப்பதற்கு யாழ்.குடாநாடு முழுவதும் ஓர் ஆங்கில தராதரம் பெற்ற ஆசிரியரைத் தேடும்படலம் ஆரம்பித்தது. ஆங்கிலப் பத்திரிகையில் விளம்பரமும் செய்யப்பட்டது. ஆனால் தகுதி வாய்ந்தோர் பலிருந்தும் சாதிப்பாகுபாடு காரணமாக இப்பதவியை எங்கள் பாடசாலையில் ஏற்க யாருமே முன்வரவில்லை. இளைப்பாறியிருந்தும், முதல்தர ஆங்கிலப்பயிற்சி தராதரம் பெற்ற அமரர் வீரசிங்கம் சமூகநலன் விரும்பிகள் வேண்டுகல் காரணமாக 16-1-52 முதல் 31-6-53 வரை அதிபராகப் பல இடையூறுகளுக்கிடையே கடமையாற்றினார். அவர் விட்டுவிலக விரும்பியதனால், முதலிருந்த தலைமை ஆசிரியரின் தூண்டுதலின் பேரில் நான் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டேன். இதனால் சங்கிலித் தொடராகப் பல சம்பவங்கள் பாடசாலையில் நடைபெற்று, கடைசியாகச் சட்ட நடவடிக்கையில் முடிந்தது நாடறிந்த தொன்றாகும். இவ்விகாரங்களில் எல்லாம் எனக்குத் தோன்றாத துணையாக நின்று எனது வழிகாட்டியாகப் பாடசாலையைக் கட்டி எழுப்புதற்குப் பெரிதும் உதவியதுடன் 1957இல் இதனை ஆங்கிலக் கல்லூரியாக்குதற்கு அப்பொழுது கல்வி மந்திரியாகவிருந்த டாக்டர் W. தகநாயக்காவை நேரில் கண்டு, ஆவன செய்து வெற்றியும் கண்டார் வீரசிங்கம். ஆரம்பத்தில் இங்கு நிலவிய இடையூறுகளைத் தாங்கமாட்டாது, திரும்பிப்போக நான் எண்ணியபோது அவர் அன்று கூறிய வார்த்தைகள் இன்றும் எனது காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. “தம்பி, என்னவரினும் முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்கக் கூடாது. உங்கள் சமூக முன்னேற்றத்திற்காக மலைபோன்ற இன்னல்கள் வரினும் அவைகளுக்கு முகம்கொடுக்கத் தயாராக வேண்டும். பிரச்சினையிலிருந்து ஓடுவது கோழைத்தனம்” என்றார் என அக்கட்டுரையில் சீனித்தம்பி அவர்கள் எழுதியுள்ளார்.

முகாமையாளரின் தூரநோக்கானது தனது இரண்டாவது மகனைப் பட்டதாரியாக்கும் கனவுடன் நின்றுவிடவில்லை. தேவரையாளியை ஒரு உயர்தர ஆங்கிலப் பாடசாலையாக மாற்றுவதற்கு ஆங்கிலம் பயின்ற ஒரு அதிபர் வேண்டும் என்ற கனவை நிறைவேற்ற சீனித்தம்பியவர்களை அதிபர் பொறுப்பேற்கும்படி பணித்தார். அக்காலத்தே பாடசாலை அதிபர் நியமனமோ அன்றி ஆசிரிய நியமனமோ பாடசாலையை நிர்வகிக்கும் முகாமையாளராலேயே செய்யப்பட்டன. அவரை அதிபராக நியமிப்பதாயின் ஏற்கனவே 26 வருடங்கள் தலைமையாசிரியராகப் பதவிவகித்த கவிஞர் மு. செல்லையா அவர்களுக்கு ஒரு மாற்று ஏற்பாடு செய்யப்பட வேண்டும். ஆனால் அதை செல்லையா அவர்கள் இன்னொரு அதிபரின் கீழ் வேலைசெய்வதனை விரும்பாததால் ஒரு மனக்கசப்பு ஏற்பட்டு, அவர் பாடசாலையை விட்டுவிலக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. தகுதிக்குக் கொடுத்த வாய்ப்பினைத் தன்மானம் வெறுத்தது. எந்த வினைக்கும் ஒரு எதிர் வினையிருக்கும் என்பதற்கிணங்க கவிஞர் அவர்கள் அல்வாய் வடக்கில் தனது முழு முயற்சியாலும் அவருக்கிருந்த கல்வித்திணைக்கள செலவாக்கினாலும் ஊர் மக்களின் உதவியுடன் அல்வாய் ஸ்ரீலங்கா வித்தியாசாலை என்ற ஒரு பாடசாலையை உருவாக்கி இன்று அது ஒரு மகாவித்தியாலயமாக வளர்ந்துள்ளது. செல்லையா அவர்களுடைய செயற்பாடு நன்மையே பயந்ததைக் காண முடிகிறது.

க.மு.சி.சீனித்தம்பி அவர்களின் அதிபர் நியமனம்:

01-01-1954இல் க.மு.சி.சீனித்தம்பியவர்கள் பாடசாலையின் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டார். அப்போது பாடசாலையில் 338 மாணவர்களும் 10 ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். இவர்களில் 4 ஆசிரியர்கள் மட்டுமே பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களாக இருந்தனர். அன்றிலிருந்து அவர் ஓய்வு பெறும்வரை பாடசாலையின் சிந்தனையுடனே 24 மணிநேரமும் அதன் வளர்ச்சியில் முழுக்கவனமும் செலுத்தலானார். ஆசிரியர்களுடன் அன்பாகவும் ஒரு நிர்வாகஸ்தனுக்குரிய கண்டிப்புடனும் நடந்து கொண்டார். அங்கு கடமையாற்றிய ஆசிரியர்கள் யாவரும் அதிபரின் உறவினர்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவரின் கடமையானது ஏனைய பாடசாலை அதிபர்களிடமிருந்து வேறுபட்டதும் சவாலானதாகவும் அமைந்திருந்தது.

இவர் பொறுப்பேர்க்கும்போது இரண்டு கட்டிடங்கள் மாத்திரமேயிருந்தன. அதிலொன்று T வடிவக்கட்டிடம். அதிலேதான் மண்டபமும் அதிபர் காரியாலயமும் ஒரு களஞ்சிய அறையும் காணப்பட்டன. அம்மண்டபம் பாவிக்கப்படாதபோது அதைப் பலகைத்தட்டிகளால் பிரித்து வகுப்பறைகளாகப் பாவிக்கப்பட்டு வந்தது. இதைவிட தனியே ஒரு நீண்ட கட்டிடமும் அதில் வகுப்புக்களும், அத்தோடு தனியே கோயில் ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் விசேட தினங்களிலும் பூசை நடைபெற்று வந்தது. பக்திமானாகிய சூரன் அவர்கள் காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட சிவபுராணம் ஓதல் தொடர்ந்தது. சைவப்புலவர் சி. வல்லிபுரம் அவர்கள் மூலம் சீனித்தம்பி அதனைத் தொடர்ந்தார். மாணவர் தொகை அபரிமிதமாக அதிகரித்து அவர் ஓய்வு பெறும் வேளை ஆயிரத்தைத் தாண்டியிருந்தது. ஆகவே பொறுப்பேற்கும் போது இரண்டு கட்டிடம் மட்டுமே இருந்த பாடசாலை, அவர் இளைப்பாறும்போது, ஏழு பாரியக்கட்டிடங்களுள்ளதாக அதில் இரண்டு மேல்மாடிக்கட்டிடங்கள் கொண்டதாய் அமைந்தது அதிபர் அவரது தளராத முயற்சிக்குச் சாட்சியம் பகர்கின்றன.

மாணவரைப் படிக்க வைப்பதற்கான ஊக்குவிப்பு:

சீனித்தம்பி அவர்கள் அதிபரானதும் முதல் வேலையாக பாடங்கள் ஒழுங்காக நடத்தப்பட வழி வகுத்ததுடன், பாடங்களில் திறமைச் சித்திபெறும் மாணவர்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்கப்படும் என்ற அறிவுறுத்தலைச் செய்தார். இதனைச் செயற்படுத்தும் வண்ணம் அவர் பதவியைப் பொறுப்பெடுத்த அடுத்த வருடம் 04-06-1955 அன்று முதலாவது பரிசளிப்புவிழா நடைபெற்றது. இப்படியான பரிசளிப்புவிழா அன்றைய பல பெரிய கல்லூரிகளில் கூட நடைபெறுவதில்லை. இது வடமராட்சியின் பல பாடசாலைகளுக்கு ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தியது. அவ்விழாவிற்கு அப்போதைய பருத்தித்துறை பாராளுமன்ற உறுப்பினர் த.இராசலிங்கம் அவர்கள் பிரதம விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டார். விழாவிற்கு பல முன் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. அதில் பிரதம விருந்தினரை மேடைக்கு அழைத்து வருவதும், அதிபர் தொடர ஆசிரியர்கள் ஊர்வலமாக மேடைக்கு வருவதும், தொடர்ந்து அதிபரின் வருடாந்த அறிக்கை, இறுதியாக பரிசளிப்பு என ஒரு கிழமையாக ஒத்திகைகள் பார்க்கப்பட்டன. இது முதல்

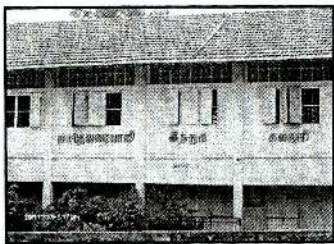
பரிசளிப்புவிழா, அந்த சமூகத்திற்கே அந்நியமானது ஒன்று என்பதால் மாணவர்களின் உடை, கழுத்துக்கு டை கட்டுதல், சப்பாத்து அணிதல் போன்றவற்றிற்குக்கூட ஒத்திகை நடைபெற்றது. பிரதமவிருந்தினரின் மனைவியிடமிருந்து பரிசு வாங்கும்போது வாங்கும் முறை, “Thank you madam” என்ற சரியான உச்சரிப்பு சகல மாணவர்களுக்கும் பழக்கிக் கொடுக்கப்பட்டது. இப்பரிசளிப்புவிழாவானது பெற்றோரது நிதிப்பங்களிப்புடன் ஏற்கனவேயிருந்த மண்டபத்தில் நடைபெற்றது. இறுதியில் மாணவர்களின் கலைவிழாவுடன் பரிசளிப்பு விழா நிறைவுற்றது. இதில் எந்தவித தவறுகளும் நிகழ்ந்துவிடக் கூடாதென்பதால் சகலதையும் அதிபர் அவர்களே ஒவ்வொன்றாக இறுதிவரை கவனித்தும் செய்தும் வந்தார். இத்தகைய செயற்பாடே அவர் இளைப்பாறிச் செல்லும் வரை இருந்ததெனலாம். எதிலும் மிக அக்கறையாகச் செயற்பட்டு வந்தார். திரு.பாக்கியநாதன் அவர்கள் பனம்பொருள் கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைவராகப் பணியாற்றியவர். இப்போது கனடாவில் வசிக்கிறார். அவர் பரிசளிப்பு விழா பற்றி, “இந்த முதற்பரிசளிப்பு விழா நடைபெற்றபோது நான் 3ஆம் வகுப்புப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனக்கு மூன்று பரிசில்கள் கிடைத்தன. ஒன்று சித்திரத்திற்கும், மற்றது தமிழுக்கும் அடுத்தது வரவொழுங்கிற்கும் தரப்பட்டன. இவைகளுக்குப் பரிசாக டாக்டர் மு.வரதராசன் எழுதிய கரித்துண்டு, அழ.வள்ளியப்பா எழுதிய சிறுவர் கவிதைத் தொகுதி, மற்ற நூலின் பெயர் ரூபகமில்லை. இப்படியாக ஒரு ஊக்கம் முதன்முதலில் மாணவர்களிடையே ஏற்படுத்தப்பட்டது. அடுத்தடுத்த வருடங்களில் பிள்ளைகள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு படிப்பில் முன்னேறுவதற்கு ஒரு ஊக்கமாக அமைந்தது. இப்படியாக ஒவ்வொரு வருடமும் பரிசளிப்பு விழா நடைபெற்று வந்தது. பரிசளிப்பு விழாக்களில்போது அழைக்கப்படும் பிரதம விருந்தினர்கள் அரசு உயரதிகாரிகளோ அன்றி செல்வாக்குமிகு அரசியல்வாதிகளாக இருந்ததனால் அவர்கள் மூலம் தொடர்பினை ஏற்படுத்தி பாடசாலைக்கு வேண்டிய உதவிகளை அதிபர் சாதித்துக் கொண்டார்” என எழுதியுள்ளார்.

அதிபரினதும் பாடசாலையினதும் சிறந்த செயற்பாட்டினை உணர்ந்த அப்போதைய வித்தியாதரிசி வி.நடராஜா அவர்கள் அதிபரின் வேண்டுகோளையேற்று 1956ஆம் ஆண்டு எஸ்.எஸ்.சி கலைவகுப்பு முதன் முதலில் தொடங்க அனுமதி வழங்கினார். தொடர்ந்து 1957இல் எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சைக்குத் தோன்றிய 8 பேரில்

ஐவர் சித்தியும் ஒருவர் நூனசித்தியுமடைந்தார்கள். பாடசாலையின் பெயர் பலரின் வாயில் உச்சரிக்கப்பட்டது. இதுவே பாடசாலை படிப்பில் முன்னேறக் கால்கோளிட்டது. அதிபர் அவர்களின் அவா வினாலும் அயராத செயற்பாட்டினாலும் முகாமையாளரும் வதிநிச் சமூகத்தினரும் ஒன்று சேர்ந்து கொடுத்த கோரிக்கைகளினால் அப்போதைய கல்வி மந்திரி தகநாயக்கா அவர்களால் 07-05-1957இல் ஆங்கிலக் கல்லூரியாகப் பாடசாலை தரமுயர்த்தப்பட்டது. இதற்கு அன்றைய பருத்தித்துறை நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பொன். கந்தையா அவர்களின் முயற்சியும் முகாமையாளரின் தனிப்பட்ட செல்வாக்கும் அதிபர் அவர்கள் காலி புனித அலோசியஸ் கல்லூரியில் படித்தபோது அவருக்கு தகநாயக்கா அவர்கள் ஆசிரியராக இருந்தவரென்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தத் தொடர்பு பலன் தந்தது. பாடசாலையின் எழுச்சிக்கும் காரணமாயிற்று.

பாடசாலை வளர்ச்சி பிரமிக்கத்தக்கது:

அப்போதைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் திரு. கந்தையாவின்

முயற்சியால் பெற்ற நிதியொதுக்கீட்டினால் ஒரு புதுக்கட்டிடம் அமைக்கப்பட்டு, பாடசாலையைத் தரம் உயர்த்தி கல்லூரியாக்கிய தன் ஞாபகார்த்தமாகவும், அவருக்கு நன்றி பாராட்டு முகமாகவும் கல்வியமைச்சர் தகநாயக்கா அவர்களால் திறந்து வைக்கப்பட்டது. ஆங்கிலக்

கல்லூரியாக்கப்பட்ட பின்பு அதிபரும் ஆசிரியர் ஆ.ம. செல்லத்துரை அவர்களும் தனிப்பட்ட முறையில் வடமராட்சியின் பல ஊர்களுக்கு நேரடியாகச் சென்று அங்கு கல்வியைக் கைவிட்டிருந்த மாணவர்களையும் ஏனைய சிறு பாடசாலைகளில் படித்துக் கொண்டிருந்த மாணவர்களையும் அழைத்துவந்து தேவரையாளியில் சேர்த்து கல்வி புகட்டினர். இதையொரு மாபெரும் தொண்டாகவே கருதவேண்டும். பாடசாலைக் கல்வி கிட்டாமையால் விரக்தியுடன் வீடுகளில் அடைபட்டு நின்ற மாணவர் சமுதாயம், கல்வியின் உபயோகம் பற்றிப் பெரிதாக விசனம் கொள்ளாத பெற்றோர் என வாழ்ந்த மக்களை, “இதோ பாடசாலை உள்ளது. அதன் பலனை அனுபவியுங்கள்” என்று எடுத்தோதி திசை திருப்பியது சாதனையே. அக்காலத்தே அக்கிராமத்து மக்களுக்கு ஒரு புகழ் பெற்ற கல்லூரியில் அனுமதி

கிடைப்பதென்பது முயற்கொம்பாகவேயிருந்தது. அதிபரது முயற்சி பெற்றோரின் ஆர்வத்தைத் தூண்டி விட்டமையால் மாணவர்களும் ஆர்வமாகப் பாடசாலையில் சேர்ந்து படிக்கலாயினர்.

பாடசாலையின் நாளாந்த நடவடிக்கைகளில் மாணவர்களும் பங்கேற்கும் வகையில் மாணவர் தலைவர்கள் (School Prefects) உருவாக்கப்பட்டு மாணவர்களின் ஒழுங்குகளைக் கவனிக்கும் பொறுப்பு ஆசிரியர்களுடன் சேர்த்து அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. பிரதி திங்கட்கிழமைகளிலும் தொடர்ச்சியாக அசெம்பளி நடைபெற்று வந்தது. 02-10-1957இல் சாரணர் இயக்கம் அதிபரால் ஆரம்பிக்கப்பட்டு யாழ்மாவட்ட சகல சாரணர் நிகழ்வுகளிலிலும் பங்கெடுக்கச் செய்த துடன் சேவை மனப்பான்மையை மாணவர்களிடையே வளர்க்க உதவிசெய்தது. ஒவ்வொரு தீபாவளி, புதுவருட பண்டிகை நாட்களில் முகாமையாளரும் அதிபரின் தந்தை அவர்கள் முகாமையாளரின் குடும்பத்தினர் சார்பாக வறுமையான மாணவ மாணவிகளுக்கு புத்தாடை வழங்கி ஊக்கப்படுத்தப்பட்டு வந்தது. இது அரசாங்கம் பாடசாலையைப் பொறுப்பெடுக்கும் வரை நடைபெற்று வந்தது. புதுவருட விடுமுறையின் பின்பு பாடசாலை தொடங்கும்போது தமிழரின் பாரம்பரிய விளையாட்டுக்கள் நடத்தப்பட்டு பாடசாலையைக் குதூகலமாக ஆரம்பித்து வைப்பார். இதில் முக்கியமானது தற்போது மறைந்து போயுள்ள போர்த்தேங்காயடியாகும்.

ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, தரமான ஆசிரியர்களின் தேவை ஆகியவை ஓரளவுக்கு நிவர்த்திக்கப்பட்டது 1958ஆம் ஆண்டிலெனக் கூறலாம். அந்த ஆண்டிலேதான் சில கலைப்பட்டதாரிகளையும் விஞ்ஞானப்பட்டதாரிகளையும் நியமனம் செய்து முழு அளவிலான கல்வி முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அச்சமயத்திலேதான் விஞ்ஞானப்பட்டதாரியான எம். கந்தையா அவர்கள் உப-அதிபராக நியமிக்கப்பட்டதுடன், அவரே முதலில் விஞ்ஞானப் பாடங்களைப் போதிக்க வசதியாக ஒரு ஆய்வுகூடத்தையும் ஏற்கனவேயிருந்த கட்டிடத்தின் அருகே உருவாக்கி, அதற்குரிய விஞ்ஞான உபகரணங்களும் பெறப்பட்டு பாடங்களை போதிக்கலானார். விஞ்ஞானக் கல்வி மாணவர் தொகையை அதிகரிக்கச் செய்தது. மாணவர்கள் விஞ்ஞானம் கற்பதற்காக வேறு பாடசாலைகளை நோக்கி ஓடாமல் தங்கினார்கள். புதியவர்கள் பாடசாலையை நோக்கி வந்தார்கள். மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. பாடசாலையின் தேவைகள்

உயர்ந்தன. இருந்த கட்டிடம், தளபாடம், உபகரணம், ஏன் மைதானம் போதாத நிலை. அதற்கு என்ன வழி? சிந்தித்தார் அதிபர். ஆசிரியர், பெற்றோர் நலன் விரும்பிகளுடன் பாடசாலையின் அபிவிருத்திகளை மேற்கொள்ளப் மிகப்பிரமாண்டமான ஒரு கலைவிழா நிதி சேகரிப்பிற்காக நடத்தப்பட்டு பாரிய வெற்றிகண்டதுடன், பாடசாலையை அண்டிய ஊர்களிலும் கொழும்பு, காலி, கேகாலை இரத்தினபுரி, கண்டி போன்ற பல இடங்களின் வர்த்தக நிறுவனங்களை நடாத்திய நம்மவர்களிடமிருந்தும் பெருநிதி திரட்டப்பட்டது. இவற்றை அதிபரும் சில ஆசிரியர்களுமே சேர்ந்து செய்தனர்.

பாடசாலையின் வளர்ச்சி பிரமிப்பூட்டவல்லது. ஆகவே பெற்றோர்களின் ஆர்வம் கரைபுரண்டோடியது. பரிசளிப்பு விழாக்களின் போது இதைக் காணமுடிந்தது. 1954,1955 ஆகிய இரண்டு ஆண்டுகளும் பரிசளிப்புவிழா ஏற்கனவேயிருந்த மண்டபத்திலேயே நடைபெற்றன. வரவர பரிசளிப்புவிழாவிற்கு வரும் மக்கள் தொகையை அடக்க முடியாததனால் அடுத்த ஆண்டுகளில் திறந்தவெளியில் நடத்தப்பட்டது. இதில் பரிசளிப்புவிழாவின் பின் நடைபெறும் நடனம், நாடகம் போன்றன பெற்றோரது மிகுந்த வரவேற்பைப் பெற்றது. இதற்கான ஊக்கத்தினை அதிபரே வழங்கி வந்தார்.

08-09-1959ல் பாடசாலையில் விளையாட்டுத் துறையினை அறிமுகப்படுத்தும் முகமாக த.இரத்தினசிங்கம் அவர்கள் (பி.ரி.ஐ) விளையாட்டு ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். இதன் பின்பு பாடசாலையானது இல்லங்களுக்கிடையான விளையாட்டுப் போட்டிகள் வருடம் தோறும் நடாத்தப்பட்டன. யாழ்மாவட்ட மட்டத்திலும் இலங்கை மட்டத்திலும் பலர் தடகள விளையாட்டுப் போட்டிகளுக்குப் பங்குபற்ற இரத்தினசிங்கம் அதிபரின் அனுசரணையுடன் களமமைத்துக் கொடுத்தார். பலர் இலங்கை மட்டத்திலும் தங்கப்பதக்கங்களை வென்றனர். 1960இல் கிராமங்களுக்கிடையே பல மைல்களுக்கான ஓட்டப்போட்டியை (Cross Country Race) அறிமுகப்படுத்தி வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தி வந்தார். தொடர்ந்து 1976ஆம் ஆண்டு 15வது வருடாந்த விளையாட்டுப் போட்டி நடாத்தப்பட்டது. உதைபந்தாட்ட அணிகள் 3வது அணியும் 2வது அணியும் யாழ்மாவட்டத்தில் சிறந்த அணிகளாகத் திகழ்ந்து ஏனைய கல்லூரிகளுக்கு சிம்மசொப்பனமாகத் திகழ்ந்ததென்றால் மிகையிலலை.

பாடசாலையின் பழைய மாணவர்கள் என்றுமே பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக நிற்பவர்கள் என்பதை உணர்ந்த அதிபர் பாடசாலையின் பழைய மாணவர்களை ஒன்று திரட்டி, பழைய மாணவர் சங்கத்தை உருவாக்கி, அதன் மூலம் தனது மனத்தில் உருவான பலவற்றைச் சாதித்துக் கொண்டார். அத்தோடு பழைய மாணவர்களுக்கும் புதிய மாணவர்களுக்கும் வருடாந்த துடுப்பாட்ட விளையாட்டு நடாத்தப்பட்டு தனது செவலியேயே அவர்களுக்கு மதியபோசன விருந்தளிப்பதை வருடவருட செயல் திட்டமாக்கினார்.

படிப்பில் கெட்டித்தனமான வசதி குறைந்த மாணவர்களின் கல்வியை ஊக்குவிக்க வதிரி, அல்வாய் கிராமங்களைச் சேர்ந்த வசதிபடைத்தவர்களின் உதவியுடன் அவர்களுக்குப் புலமைப் பரிசில் களை வழங்கியமை முக்கிய அதிபரின் நன்முயற்சியின் செயற் பாடாகவிருந்தது. விளையாட்டினை மேலும் விருத்திசெய்ய பாட சாலைக்கு ஒரு விளையாட்டு மைதானம் வேண்டுமென்பதை உணர்ந்த அதிபர் அப்போதைய நாடாளுமன்ற உறுப்பினர். சிவசிதம்பரம் அவர்களின் உதவியோடு ஒரு விளையாட்டு மைதானத்தைப் பெற்று, மிகுதிக் காணிகளை வதரி மக்கள் சிலரது அன்பளிப்பாக ஏற்றுக் கொண்டு பாரியதொரு உதைபந்தாட்ட மைதானமாகவும் களவிளையாட்டு மைதானமாகவும் ஆக்கினார். 12-08-1975இல் நடைபெற்ற பரிசளிப்பு விழாவின் போது கல்லூரியின் கன்னிப்பதிப்பான 'தேவரையாளி இந்து' என்னும் இதழ் வெளியிடப்பட்டது. 1979ஆம் ஆண்டு 25வது வருட வெள்ளிவிழா பரிசளிப்புவிழா மிகவிமரிசையாக நடாத்தப்பட்டது.

வகுப்பில் கற்பிப்பதுடன் பாடசாலைக் கல்வி முடிந்தது வீடவில்லை:

24 மணித்தியாலமும் பாடசாலையினதும் மாணவரதும் உயர்ச்சி பற்றிய கனவுடனேயே வாழ்ந்த அதிபர் புதுப்புது செயல்திட்டங்களை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்துதற்குத் தயங்கவில்லை. பிள்ளைகளின் வாசிப்புத்திறனை ஊக்குவிக்கும் நோக்கோடு யாழ்மாவட்டத்தின் எந்தப்பாடசாலையிலும் அறிமுகப்படுத்தப்படாத சுற்று வாசிப்புத் திட்டம் (Circle Reading System) என்ற ஒரு புதிய திட்டத்தை 1958ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தினார். மூன்றாம் வகுப்பிலிருந்து உயர்வகுப்புப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அந்தந்த வகுப்புகளுக்கும் அவர்களின்

வயதுக்கேற்ற விதமான நூல்களைப் பெற்று மாணவர்கள் யாவரும் வாசித்து பயன்பெறும் வண்ணம் ஒரு கிழமைக்கு ஒரு நூல் ஒருவருக்கு என்கிற அளவில் வகுப்பாசிரியர் பட்டியலிட்டு வழங்குவார். இதனால் பலர் பயனடைந்து வாசிப்புப் பழக்கத்தை வளர்த்துக் கொண்டதோடு மட்டுமல்லாது அந்த வாசிப்புப் பழக்கம் பாடசாலைப் பாடங்களையும் படிக்க உதவியதென்றே கூறவேண்டும். ஒரு நூலிற்கான விலையினை சராசரி விலையில் மாணவன் செலுத்த வேண்டும். சராசரியாக ஒரு வகுப்பில் 30 மாணவர்கள் இருப்பின் அவர்கள் ஒரு நூல் விலையில் 30 நூல்களை 30 கிழமைகளுக்குள் படித்து முடிக்கக் கூடியதாக இருந்தது.

1961ஆம் ஆண்டு இரவு நேரப்படிப்பு 6 மணியிலிருந்து 9 மணிவரை உயர்வகுப்பு மாணவர்களுக்கு பாடசாலை மண்டபத்திலேயே ஒழுங்கு செய்து நடாத்திவந்தார். அக்காலத்தே மின்சாரம் யாழ்மாவட்டத்திற்கு வழங்கப்பட்டிருக்கவில்லை. இதனால் பல மாணவர்கள் அரிக்கன் லாம்புகளிலும் குப்பி விளக்குகளிலுமே படிக்க வேண்டியிருந்தது. ஒரு சில வசதியான வீடுகளிலேயே பெற்றோமக்ஸ் விளக்கு பாவிக்கப்பட்டது. குப்பிவிளக்கில் படிப்பதால் இலகுவில் நித்திரை வந்துவிடும் என்பதாலும் ஒரு ஆசிரியரின் முன்னிலையில் படிப்பதாயின் ஒழுங்கான முறையில் படிக்கலாம் என்ற முறையிலும் அதிரும் ஏனைய சில ஆசிரியர்களையும் மேற்பார்வையில் ஒழுங்கு செய்து திங்களிலிருந்து சனிக்கிழமைவரை இரவுப்படிப்பு பெற்றோமக்ஸ் விளக்கில் நடைபெற்று வந்தது. இதன் காரணமாக அப்படிப்பின் பின்பு, அதில் படித்த பல மாணவர்கள் பல திறமைச் சித்திகளுடன் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தனர். சிலவேளைகளில் அதிபரவர்களே பெற்றோமக்ஸ் லைட்டைப் பற்றவைப்பார்.

கல்வியென்பது ஒரு சமூகத் தொண்டு என்பதை நன்குணர்ந்தவர் சீனித்தம்பி அவர்கள். எனவேதான் 24 மணித்தியாலமும் மாணவர் முன்னேற்றம், அதன் மூலமாகச் சமூக உயர்வு என்பதில் தீவிரநாட்டம் கொண்டவராக இருந்தார். “நான் படித்த, படிப்பித்த, கத்தோலிக்கக் கல்லூரிகளினது அனுபவத்தையும் அங்கு ஆசிரியத் தொழிலுக்குத் தங்களை அர்ப்பணித்து கடமையில் ஈடுபட்டவர்களின் உதாரணங்களையும் நினைவு கூர்ந்து சமூகத் தொண்டென்ற முறையில் இக்கல்லூரியின் தலைமைப் பதவியை மேற்கொள்ளத் திடசங்கற்பம்

கொண்டேன்.” என அதிபர் சீனித்தம்பி கல்லூரியின் (1979) வெள்ளி விழாப் பரிசளிப்புத் தின அறிக்கையில் குறிப்பிட்டுள்ளமை அவரது சீரிய நோக்கத்தைத் தெள்ளெனக் காட்டுகின்றது.

ஆசிரியர்களின் அபிமானம் இல்லாவிட்டால் பாடசாலை வளர முடியுமா?

அதிபர் அவர்கள் ஆசிரியர்கள் கூட்டத்தை மாதாமாதமோ அல்லது தேவைக்கேற்ற வகையிலே கூட்டி அறிவித்தல்களைச் செய்வது வழக்கம். ஆனால் ஆசிரியர்கள் ஒரு சினேகபாவமான முறையிலே ஒருவரோடொருவர் தொடர்பாடுதல் அத்தகைய கூட்டங்களிலே நடைபெறுதல் சாத்தியமன்று. இதனை உணர்ந்த அதிபர் 1958ஆம் ஆண்டிலே ‘ஆசிரியர் கழகம்’ ஒன்றினை உருவாக்கினார். இக்கழகத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே அதிபரும் ஒரு சாதாரண உறுப்பினரே. இதற்கென ஆசிரியர்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆசிரியர், தலைவராக இருப்பார். அதிபரது இம்முயற்சி ஆசிரியர்கள் யாபேரும் ஒரு குடும்பம் என்ற நல்லுணர்வினை ஏற்படுத்தியது. இக்கழகம் ஆசிரியர்களுடைய கற்பித்தல் திறனை மேம்படுத்துதற்கான செயற்பாடுகளில் அக்கறை காட்டியது. அதிபர் கல்வியியல் மற்றும் நிர்வாகவியல் போன்ற துறைகளில் புலமைத்துவமுடையோரை அழைத்து ஆசிரியர்களுக்கு உரை நிகழ்த்தவைத்து, இக்கழகம் எடுக்கும் காரியங்கள் சிறப்பாகக் நடைபெற வேண்டும் என்பதில் அக்கறை கொண்டவராய் தேவையான உதவிகளையும் ஆலோசனைகளையும் வழங்கத் தவறியதில்லை. வருடாவருடம் மதிய போசனவிருந்து வைத்தல், ஓய்வுபெறும் ஆசிரியர்களுக்கு விழா எடுத்தல், 25 ஆண்டுகள் சேவையாற்றிய ஆசிரியர்களுக்குச் சேவை நலம் பாராட்டுவிழா எடுத்தல் என்பன அதிபரது அனுசரணையுடன் ஆசிரிய கழகம் மிகச் சிறப்பாக கொண்டாட முடிந்தது. அதிபரவர்கள் மாணவருக்கு உதவும் முகமாகக் செயற்படுத்திய பல செயற்றிட்டங்கள் ஆசிரியர்களுடைய பரிபூரண ஒத்துழைப்பு இல்லாவிட்டால் முழுமையாகத் தோல்வி கண்டிருக்கும். அதிபரவர்கள் ஆசிரியர்களுடைய நல்லெண்ணத்தில் இருந்தமையால்தான் வெற்றிபெற முடிந்தது.

புற நிகழ்ச்சிகள்:

சீனித்தம்பி அவர்களின் சைவ வேட்கை வதிரித் தேவரையாளியைச் சைவ அறிவுடைய பாடசாலை ஆக்கிற்று. அதன் மாணவர்பலர் அகில இலங்கை மட்டத்தில் பல பரிசில்கள் பெற்றனர். யாழ்ப்பாணத்துச் சைவம் அவர்களுக்கு வழங்காத ஒரு சமூக சந்தர்ப்பத்தினை சைவசமயப் பரீட்சைகள் அறிவுத்துறையில் அவர்களுக்கு வழங்கத் தவறவில்லை.

சீனித்தம்பி காலத்தில் யாழ் கல்லூரிகளிலே நடைபெற்ற பேச்சுப் போட்டிகளிலே தேவரையாளி பலதடவை முதலிடம் பெற்றது. “வடமராட்சியின் சமூக இறுக்கம் பெற்றோர்களுக்கு வழங்கமுத்துப் பேச்சுச் சுதந்திரத்தைச் சீனித்தம்பி அவர்கள் அறிவு மட்டத்தில் பிள்ளைகளுக்குப் பெற்றுக்கொடுத்தார்” என்கிறார் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி. வடமராட்சி மட்டத்திலும் வடமாகாண மட்டத்திலும் இலங்கை மட்டங்களிலும் சகல பிரிவு பேச்சுப்போட்டி, பாட்டுப் போட்டி, நாடகப்போட்டி, விளையாட்டுப் போட்டிகளிலும் மாணவர்களைப் பங்குபற்றச் செய்ததோடு மட்டுமல்லாமல் பல பரிசுகளையும் வென்றுவர வழியமைத்தார்.

பாடசாலையில் நடைபெறும் எந்தவிமான நிகழ்ச்சியாயினும் அதில் ஆசிரியர்களுக்கோ அல்லது மாணவர்களுக்கோ அந்தப் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் அவர்கள் பிழை விட்டுவிடுவார்கள் என்ற ஏக்கத்தாலோ என்னவோ சகல வேலைகளிலும் தானே முன்னின்று செய்வார். இவர் மாபெரும் கலை ரசிகன். கவிஞன். ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களின் மாபெரும் ரசிகனாகவிருந்தார். இவர்பால் கொண்ட ஈடுபாட்டினால் தனது மகன் ஒருவருக்கு ரவீந்திரன் என்றே பெயர் வைத்தார். “வங்கத்தில் 1950களின் பிற்பகுதியில் ஒரு மாபெரும் பஞ்சம் ஏற்பட்டு பலர் பட்டினியால் இறந்தனர். இதன் காரணமாக பாடசாலையிலேயே ஒரு கலைநிகழ்ச்சியை ஒழுங்கு செய்து நிதிதிரட்டி அனுப்பி வைத்ததோடு மட்டுமல்லாது பஞ்சம் பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்வினை மக்களிடையே ஏற்படுத்த அங்கு நிலவிய பஞ்சத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட நிழல் நாடகம் ஒன்றைத்தானே தயாரித்து நாடாத்தினார். எனது வாழ்வில் நான் முதலிலும் இறுதியாகவும் பார்த்த நிழல் நாடகம் அதுவாகும். இதிலிருந்து அவரது கலையீடுபாட்டினை அறிந்துகொள்ளலாம்.

யாழ் மாவட்டத்தில் எங்கு கர்நாடக சங்கீத நிகழ்வுகளோ அரங்கேற்றமோ பரதநாட்டிய நிகழ்வோ அல்லது நாடகங்களோ நடைபெற்றால் அங்கு சீனித்தம்பியவர்களின் பிரசன்னம் கட்டாயம் இருக்கும்' என்கிறார் திரு.பாக்கியநாதன்.

திரு.த.இராசலிங்கம் அவர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த காலத்தே அந்த வாய்ப்பினை அதிபர் பாடசாலையின் முன்னேற்றத்திற்கு நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் என்றே கூறவேண்டும். அவரது நிதியொதுக்கீட்டில் பாடசாலைக்கு வேண்டிய பலகட்டிடங்கள் கட்டுவிக்கப்பட்டதோடு மிக முக்கிய நிகழ்வாக பாடசாலையருகே ஒரு காணியைக் கொள்முதல் செய்து ஒரு முழுநிறைவான தொழில் நுட்பப்பிரிவிற்கான பாரிய கட்டிடங்களை அமைத்ததோடல்லாமல், அங்கு வாகன தொழில்நுட்பம், றேடியோ, டி.வி. தொழில் நுட்பம், தச்சுத் தொழில், தையல் பயிற்சி போன்றவை ஆரம்பித்து நடத்தினார்.

அதிபர் அவர்கள் யோகர் சுவாமிகளுடன் மிக ஈடுபாடு கொண்ட வராகவும் அவரது ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்று வருபவராகவும் இருந்தார். அத்துடன் இவர் வண்ணார்பண்ணை சிவதொண்டன் நிலையத்திற்குச் தவறாது சென்று தனது ஆன்மீக வளத்தினையும் மேம்படுத்திக் கொண்டார். இந்த ஈடுபாடு காரணமாகவே ஒரு ஐம்பொன்னினாலான நடராசர் சிலையைச் செய்வித்து அதனைப் பாடசாலை மண்டபத்தில் பிரதிட்டை செய்தார். இவரது ஆக்கமும் ஊக்கங்களுமே இன்று பல பழைய மாணவர்கள் டாக்டர்களாகவும் பொறியியலாளர்களாகவும் சட்டத்தரணிகளாகவும் அரசாங்க உயரதிகாரிகளாகவும் எழுத்தாளர்களாகவும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாகவும் சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலைக்கு வந்துள்ளார்கள் என்றால் மிகையில்லை.

கௌரவங்களுக்கும் குறைவில்லை:

நாட்டின் அரசாங்கம் சீனித்தம்பி அவர்களை 1958ஆம் ஆண்டிலே சமாதான நீதவான் எனும் பட்டம் கொடுத்து அவர் நாட்டு மக்களுக்காக ஆற்றும் பணியைக் கௌரவித்தது. இங்கிலாந்து கோம்பிரிட்ஜ் சர்வதேச சுயசரிதையியல் நிறுவனம் 'சாதனை மனிதன்' எனும் பட்டத்தை அளித்துக் கௌரவித்துள்ளது. தமிழ் அரசுக் கட்சியின்

நிர்வாக சபைக் கூட்டத்தின் போது இவரை மூதவை உறுப்பினராக நியமிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தைத் திரு.ச.வீரசிங்கம் அவர்கள் தெரிவித்ததாகக் கூறியுள்ளார்.

ஓய்வு பெறும் போது:

“அன்றொரு காலத்தில் இக்கல்லூரியின் சூழலில் வாழ்ந்தோர் விவசாயிகளும், ஏழைத் தொழிலாளிகளுமேயாவர். இன்றோ பொறியிலாளர்கள், மருத்துவர்கள், ஆசிரியர்கள் போன்ற பல துறைகளிலும் பணிபுரிவோரைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.” என்கிறார் பருத்துத்துறையினைச் சேர்ந்த கல்வி அதிகாரி திரு.கே. நவரத்தினம்.

ஓய்வு பெற்ற பின்னர்:

சிலருக்கு வாழ்க்கையில் ஓய்வு என்பதே இருப்பதில்லை. அவர்களால் அப்படி இருக்க முடியாது. திரு.சீனித்தம்பி அவர்கள் பாடசாலைப் பணியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் சமூகப்பணி அவரை விட்டபாடில்லை. கிராமத்து மக்களின் தேவைகள் இன்னும் எத்தனை கவனத்தில் எடுக்க வேண்டியிருந்தது என்பதை உணர்ந்தவர், ‘வதிரி அபிவிருத்தி ஸ்தாபனம்’ எனும் அமைப்பைத் தோற்றுவித்தார். அதன் மூலமாக சுகாதார வசதி ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததுடன் அவர்களது அறிவுப் பசியினைப் போக்கும் பொருட்டு நூலகம் ஒன்றையும் தொடங்கினார். வதிரி மக்கள் பெரும்பாலோர் சுயதொழிலாக தோல் பதனிடுதல், அதன் மூலமாக தோற் பொருட்கள் செய்தலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். பண்ணை வளர்ப்பு பற்றிய அறிவையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்து அத்துறையிலும் ஈடுபடுத்துதற்கு சீனித்தம்பி அவர்கள் முயற்சி எடுத்தார்.

ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியை தன் பிள்ளை போல் வளர்த்தார் திரு. குமாரசுவாய்

முதற்சந்திப்பு:

1971 டிசம்பர் 22ந் தேதி மதியம் 2:00 மணியளவில் அதுவரை அங்கே அதிபராக இருந்த திரு.மனோகரன் அவர்கள் என்னைத் தனது காரிலே ஏற்றி வந்து ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் இறக்கி தனது பொறுப்புக்கள் யாவற்றினையும் என்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு வெளியேறுகிறார். இது ஒரு அசாதாரணமான நிகழ்ச்சி. எனது கல்விமாணிக் கல்வி முடிந்ததும் என்னை வாழைச்சேனை அரசினர் பாடசாலைக்கு அதிபராக இடமாற்றம் செய்திருந்தனர். நான் வடமாநிலக் கல்விப் பணிப்பாளராக இருந்த திரு.மஹதந்திலாவிடம் சென்றேன். அதுவே அவருடனான எனது முதற் சந்திப்பு. சினேக பாவத்துடன் பேசினார். ‘உன்னை இங்கே பல பாடசாலைகள் பெறுவதற்காகப் போட்டி போடுகின்றன. அந்த மாட்டுக் கொட்டிலுக்குள் நீ என்ன செய்யப் போகிறாய். இரண்டு நாள் பொறு நான் திரு.பாஸ்கரலிங்கத்துடன் பேசி ஏதாவது செய்வேன்’ என்றார். சொன்னபடியே இரண்டு நாட்களின் பின்னர் சென்று பார்த்த போது ‘புத்தூர் சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரிக்குப் போகிறாயா’ என்றார். ‘பிச்சைக்காரன் தேர்வு செய்யப் படாது போகிறேன்’ என்றேன். அருகே நின்ற விஞ்ஞான கல்வி அதிகாரியாக விளங்கிய திரு.அற்புதநாதனை நோக்கி’என்ன சொல்கிறாய் அற்புத், இவரை அங்கே அனுப்பலாமா’ என்றார் மஹதந்திலா. ‘அங்கே ஒரு தர்மகர்த்தா சாசனம் உள்ளது. அதனை நிர்வகிப்பதற்கு இவர்தான் சரியான ஆள்’ என்றார் அற்புதநாதன்.

பிறகென்ன வெகு கடுகதியில் செயல்கள் நடந்தன. புத்தூர் உபதபால் அதிபர் மூலமாக சோமாஸ்கந்தாவில் தற்காலிக அதிபராக சேவையாற்றிய திரு.மனோகரன் கல்வி அலுவலகத்திற்கு அழைக்கப்பட்டார். அவரை மட்டுவில் மகாவித்தியாலயத்திற்கு அதிபராகவும் என்னை சோமாஸ்கந்தாவிற்கு அதிபராகவும் இடமாற்றல் கடிதங்கள் இருவரிடமும் ஒப்படைக்கப்பட்டன. திரு.மனோகரன் என்னை சோமாஸ்கந்தாவுக்கு அழைத்துச் சென்று கண்ணில்பட்ட சில ஆசிரியர்களிடமும் உப அதிபர் திரு.சிவஞானமிடமும் அறிமுகப்படுத்திவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். ஏற்கனவே பரிச்சய

மான சிலரும் மகாஜனாவில் கடமையாற்றியவர்கள் சிலரும் அங்கே ஆசிரியப் பணியாற்றியமையால் எனக்குச் சூழல் அந்நியமானதாகப் படவில்லை. அடுத்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் மார்கழி விடுமுறை வந்துவிட்டது. விடுமுறை நாட்களிலும் நான் தினசரி பாடசாலைக்குச் செல்வேன். சிற்றூழியர்கள் பாடசாலைக்கு வருவார்கள். இடையிடையே பாடசாலையில் அபிமானமிக்க பெற்றோர்களும் வந்து என்னைச் சந்திப்பார்கள். என்னை வரவேற்று வாழ்த்திய அத்தனை பேர்களின் வாயிலும் வந்த பொதுவான வாக்கியம், 'குமாரர் காலத்துக்குப் பாடசாலையைக் கொண்டு வரவேண்டும்' என்பதே. அப்படி கண்டவர் யாபேரது வாயிலும் அன்பொழுகச் சொல்லப்பட்ட அந்தக் 'குமாரர்' பற்றி அறிவதற்கு எனக்கு ஏற்பட்ட ஆவலோடு கலந்த ஆர்வம், அவரைக் காணவேண்டும் என்ற ஆதங்கத்தினையும் ஏற்படுத்தியது உண்மையே. புத்தூரினுக்கு அடியெடுத்து வைக்கும் வரை அவரைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டதில்லை என்பதைக் கூறியே தீர வேண்டும்.

1972 ஜனவரி மாதத்தின் பிற்கூற்றில் ஒருநாள். பாடசாலை நேரம். என் அறையின் உள்ளே சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்து புகுந்த இருவரும் தம்மை அறிமுகம் செய்தனர். அவர்கள் இருவருமே நான் காண்பதற்கு மிகவும் விரும்பிய முன்னாள் அதிபர்களான திரு வீரசிங்கமும், திரு குமாரசாமியும்.

திரு.வீரசிங்கம் இப்பாடசாலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்று 24 வருடங்கள் சென்றுவிட்டன. திரு.குமாரசாமி ஓய்வு பெற்று 10 வருடங்கள்

தாண்டிவிட்டது. ஆனால் இருவருடைய உள்ளத்தில் அப்பாடசாலை எத்தனை மகோன்னத இடத்தினைப் பிடித்திருந்தது என்பதை

அவர்கள் உரையாடல் களிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அவர்கள் இருவரது முகங்களிலும் ஒரு பரவசம் இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. எப்படிப்பட்ட மனிதர்கள். இருவருமே பெருமக்கள். புத்தூர் வாசிகள் நினைவில் நெடுங்காலம் நிலைத்திருக்க வேண்டிய அதி அற்புத புருடர்கள்.

கார்நகர் கொடையினன் உவந்தளித்த கல்லூரி:

‘ஏர்பெறு கலைகளை இலவச மாகவே

ஈந்தளி மலரணி இலங்கிடு நீ’

என்கிறது. ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்த கல்லூரிக் கீதம். அகில இலங்கையிலுமே இலவசக் கல்வியை முதல் முதல் வழங்கிய பெருமைக்குரிய கல்லூரியாகச் சரித்திரத்தில் இடம்பெறும் சோமாஸ்கந்தா கல்லூரி 1931ஆம் ஆண்டினில் வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. வள்ளல் அவர்கள் தமிழ்ப் பாடசாலையையும், ஆங்கிலப் பாடசாலையையும் ஒரே வளாகத்தின் உள்ளேயே ஆரம்பித்தார். இரண்டு பாடசாலைகளும் வெவ்வேறு தலைமைகளின் கீழ் இயங்கி வந்தன.

1944ஆம் ஆண்டினிலே அமரர் C.W.W கன்னங்கரா அவர்கள் இலங்கையின் கல்வி சரித்திரத்திலே இரண்டு பாரிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தார். முதலாவதாக, ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலே தாவாரத்தில் கூட ஒதுங்குவோமா என்ற ஏக்கத்துடன் வாழ்ந்த ஏழை மக்களுக்கு இலவச ஆங்கிலக் கல்வி என்ற பெருங்கொடையினை வழங்கிப் பேரானந்தம் கொள்ள வைத்தார். எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் தாய்மொழி மூலமே கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டும் என்ற பிரகடனம் இரண்டாவது பாரிய மாற்றமாகும். கல்வி ஊட்டு மொழியாக தாய்மொழி அமைந்த காரணத்தினால், ஒரே வளாகத்திலே தனித்தனியாக இரு பாடசாலைகள் இயங்குதல் அநாவசியம் எனக் கருதிய நிர்வாகம் இரண்டினையும் இணைத்து ஒரு பாடசாலை ஆக்க தீர்மானித்தது. இரு பாடசாலைகளும் 1950ஆம் ஆண்டு ஒன்றாக

இணைக்கப்பட்டன. மாணவர் தொகையும் இதன் காரணமாக அதிகரித்தது. அதிபராகப் பதவியேற்ற திரு.குமாரசாமி அவர்கள் பட்டதாரி என்றமையால் பாடசாலையினை இரண்டாம் தர பாடசாலையாக கல்வி அமைச்சு அங்கீகரித்தது. பாடசாலை வேகமாக வளர்ந்தது. இலவசக் கல்வித் திட்டத்தினை அரசாங்கம் அமுல்படுத்தியபோது கல்விக்காகக் கட்டணம் எதுவும் பாடசாலைகள் வசூலிக்கத் தடை விதித்த போதும் ஏனைய வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்காக மாணவர்களிடம் குறிப்பிட்ட ஒரு சிறு தொகையினை வசதிக்கட்டணமாக (Facilities Fee) அறவிடலாம் என்ற சலுகையையும் வழங்கியது. வசூலிக்கும் தொகையினைத் தீர்மானிக்கின்ற முடிவினையும் பாடசாலையின் நிர்வாகத்தினிடமே விட்டு விட்டது. ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்த கல்லூரி ஏழைப் பாமர மக்களின் பிள்ளைகள் கற்கின்ற ஒரு பாடசாலை என்பதை அப்போதைய அதிபராக விளங்கிய திரு.குமாரசாமி அவர்கள் மறக்கவில்லை. மிகவும் சொற்ப தொகையினையே மாணவர்களிடமிருந்து அறவிட்டார். இத்தொகை ஏனைய பாடசாலைகள் அறவிட்ட தொகையில் ஐந்தில் ஒரு பங்குகூட இல்லை எனலாம். ஆனால் அனைத்துப் பெரிய பாடசாலைகள் வழங்கிய அத்தனை வசதிகளையும் அதிபர் குமாரசாமி ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாவின் மாணவர்களுக்கு வழங்கத் தவறியதில்லை. தனது ஊதியத்தில் ஒரு பகுதியைக் கூட அவர் அதற்காக உபயோகித்திருக்கலாம் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒரு கர்மயோகியாக அவர் பாடசாலையையே தனது வாழிடமாக்கிக் கொண்டு வாழ்ந்தார். ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகளின் பின்னர் அப்பாடசாலையின் அதிபராக நான் கடமையாற்றிய போது தான் முதன் முதலாக வசதிக்கட்டணத்தினை சிறிதளவு உயர்த்தினேன்.

1960ஆம் ஆண்டிலே இலங்கை அரசு சகல பாடசாலைகளையும் பொறுப்பேற்க முன் வந்தது. சில பாடசாலைகள் இதனை எதிர்த்தன. இப்பாடசாலைகள் தனியார் பாடசாலைகளாகத் தொடர்ந்து இயங்கலாம் என அனுமதி வழங்கிய அரசு மூன்று கடினமான கட்டுப்பாடுகளை விதித்தது. அது நாள் வரை இலவச கல்வி காரணமாக ஆசிரியர் சிற்றூழியருடைய வேதனத்தினை அரசே கொடுத்து வந்தது. தனியார் பாடசாலைகளுக்கு அந்த சலுகை இனிமேல் கிடைக்கமாட்டாது. இப்பாடசாலைகள் அரசினது கல்வித்திட்டத்தின் படிக்கே கல்வி போதிக்க வேண்டும். மாணவர்களிடம் கல்விக்

கட்டணம் அறிவிடப்படாது பாடசாலையை நடத்த வேண்டும். நாடு முழுவதுமாகச் சில கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளும் கத்தோலிக்க பாடசாலைகளும் தனியார் பாடசாலைகளாக நடத்த முன்வந்தன. சைவப் பாடசாலைகளில் கொழும்பு மாநகரின் சைவமங்கையர் கழகத்துப் பாடசாலை ஒன்று மாத்திரமே அவ்விதம் தனியார் பாடசாலையாக நடத்த முன்வந்தது.

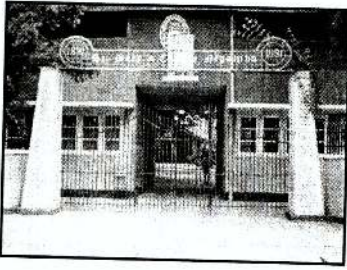
எனக்கு இன்று வரை புரியாத புதிராக விளங்குவது, புத்தூர் சோமாஸ்கந்தாவின் நிர்வாகம் பாடசாலையைத் தனியார் பாடசாலையாக நடத்துதற்கு ஏன் முன்வரவில்லை என்பதே. அப்படிச் செய்திருந்தால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சைவப் பாடசாலையாயினும் தனியார் பாடசாலையாக இயங்கி இருக்க முடியும் அல்லவா? 64 சொத்துக்களை அப்பெருமகனார் பாடசாலைக்கெனத் தரும சாதனமாக எழுதி வைத்துவிட்டுப் போயுள்ளாரே. அதன் வருமானத்தைக் கொண்டு தருமகர்த்தசபையினர் பாடசாலையை நடத்தியிருக்கலாம் அல்லவா? ஏன் செய்யவில்லை? மாறாக அவர்கள் பாடசாலையை அரசு பொறுப்பேற்பதை எதிர்த்து நீதிமன்றம் சென்றார்கள். அதன் விளைவாக 27 சொத்துகள் மீண்டும் அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டன பாடசாலைக்கு மிகுதி 27 சொத்துக்களும் கிடைத்தன.

ஆசிரியத் தொழிலக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்தவர்

திரு.குமாரசாமி அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் மிகவும் திறமை சாலியான மாணவர் எனப் பெயரீட்டியவர். திரு.குமாரசாமி கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற காலத்தில் அவருடன் கல்வி கற்றவர்களில் முன்னாள் உள்ளூர் ஆட்சி அமைச்சர்

அமரர் மு.திருச்செல்வம் அவர்களும் ஒருவர். திரு.குமாரசாமி பல்கலைக்கழகத்தில் கல்விகற்ற காலத்திலேயே ஆசிரியத் தொழிலில் தான் ஈடுபடப் போவதாக தீர்மானம் எடுத்திருந்தார் எனத் திரு.திருச்செல்வம் கூறியுள்ளார்கள். பல்கலைக்கழகத்தில் மிகத் திறமையான பெறுபேற்றினைப் பெற்ற குமாரசாமி அவர்களுக்கு தமிழ்ப் பாண்டிதத்தியத்திற்காக சேர். பொன்னம்பலம் அருணாசலம் புலமைப் பரிசில் கிடைத்ததாக போராசிரியர் மு.குலரத்தினம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இத்தகைய திறமைபெற்ற ஒருவர் அந்நாளில் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக அல்லது அரசு

திணைக்களம் எதிலாவது உயர்தர பதவியை மிகச் சலபமாகப் பெற்றிருக்க முடியும். ஆனால் அமரர் குமாரசாமி அவர்கள் தான் எத்தொழில் செய்யப் போவது என்பதில் தீர்க்கமான முடிவினை

எடுத்திருந்தமையால் பட்டப்படிப்பினை முடித்ததும் கந்தானையில் உள்ள 'டிமசீனோட்' எனும் ஒரு சிறிய பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணியினை ஆரம்பித்தார். இடையில் ஒரு சிறிது காலம் சட்டக்கல்லூரியில் கல்வி கற்றவருக்கு ஆசிரியப் பணியிலேயே அதிக நாட்டம்

இருந்தமையால் சட்டக் கல்லூரிப் படிப்பினை இடைநிறுத்தம் செய்துவிட்டார். சட்டத் தொழில் தனது இயல்பினுக்கு ஏற்ற தொழிலல்ல என்பது அவருக்குப் புலனாகியது. அதன் பிற்பாடே நீர்கொழும்பினில் உள்ள புனித மேரிஸ் கல்லூரியில் 1932 இல் ஆசிரியப் பணியினை ஏற்றார். இப்பாடசாலை பாடசாலைகளை அரசு உரிமையாக்கிய பின்னர் விஜயரத்தின மகாவித்தியாலயம் என்ற பெயர் மாற்றம் பெற்றது. ஏறக்குறைய 16 ஆண்டுகள் அப்பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணியாற்றிய பின்னர், 1948ம் ஆண்டினிலே தான் இவர்திரு.வீரசிங்கத்தின் முயற்சியினால் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தக் கல்லூரிக்கு அதிபராகப் பணியேற்று வந்தார்.

அமரர் குமாரசாமி அவர்கள் புனித மேரிஸ் கல்லூரியின் ஆசிரியப் பணியாற்றிய காலத்தில் அவரிடம் 1939 முதல் 1943 வரை கல்வி கற்றவர் திரு.சிட்னி வணசிங்கா அவர்கள். மாணவர்களினது உள்ளத்தில் எத்தனை உயரமான இடத்தில் குமாரசாமி அவர்கள் இருந்தார் என்பதற்கு அவர் எழுதிய குறிப்புச் சான்றாக அமைகிறது. 'திரு.குமாரசாமி அவர்களது வழி காட்டலில் எம்மால் பலதுறைகளிலும் அறிவினைப் பெற முடிந்தது. அவரது கல்வி புகட்டும் உத்தியே இதற்கான காரணமாகியது. அவர் போதிக்கின்ற பாடம் ஆங்கில இலக்கியமாக அமையலாம், வரலாறாக இருக்கலாம் அல்லது கணிதவியலாக நேரலாம், அவர் கற்பித்தலின் ஈர்ப்பு எத்தகையது? அவர் கல்வி புகட்டும் பாடவேளையில் மாணவர்கள் விளையாட்டு மைதானத்தில் இருப்பதிலும் பார்க்க அவரது வகுப்புகளில் இருப்பதனையே பெரிதும் விரும்புவார்கள்' என்கிறார் வணசிங்கா.

‘வெறும் அறிவூட்டுவது தான் ‘கல்வி’ என திரு.குமாரசாமி என்றுமே கருதியதில்லை. தனது மாணவர்கள் சமூகத்தின் நல்ல உறுப்பினராக வளரவேண்டும் என்றால் அவர்களது முழுமையான ஆளுமை விருத்தியுறவேண்டும் என்பதே ஆசிரியரது குறிக்கோளாக அமைய வேண்டும் என்பது அவரது மனதில் ஆளப் பதிந்திருந்தது. இன்று பல்வேறு துறைகளில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் அவரது மாணவர்கள் தமது வாழ்வின் முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாக அமைவது தமது வாழ்வில் அவரது இளமைக்காலப் பாதிப்பே தான் என தயங்காது கூறுவார்கள்’ என திரு.குமாரசாமியை மதிப்பிடுகிறார் வணசிங்கா.

அவர்க்கும் இவர்க்கும் இசைந்த பொருத்தம் என்ன பொருத்தமோ?

திரு.குமாரசாமியும், திரு.வீரசிங்கமும் 1919-1929களில் சக மாணவர்களாகக் ஹார்ட்லிக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றவர்கள். ஆனால் தம்மைப் போன்ற துடியாட்டம் இல்லாதவராகப் படிப்பில் மாத்திரம் அக்கறை கொண்டவராக திரு.குமாரசாமி இருந்தமையால் தனது குழுவினில் அவர் அங்கத்துவம் பெற்றவில்லை என்கிறார் வீரசிங்கம். அதன் பின்னர் அவர் ஆனந்தாக் கல்லூரி மாணவனாக இருந்தபோது தான் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை மாணவனாக இருந்ததாகவும் வதிவிடம் ஒன்றில் பலதடவை சந்தித்துள்ளதாகவும் கூறும் வீரசிங்கம் அவர்கள் அக்காலத்திலும் பெரிதாக மற்றவர்களுடன் பழகாமல் தானும் தன்பாடுமாகவே திரு.குமாரசாமி காலத்தைக் கழித்தார் என்கிறார்.

ஏறக்குறைய பதினெட்டாண்டுகள் நீர்கொழும்பினில் ஆசிரிய சேவையாற்றி அங்கு மாணவர்கள் மாத்திரமல்லாமல் பொதுமக்களிடத்திலும் மதிப்புக்குரிய அந்தஸ்தினைப் பெற்றிருந்த குமாரசாமி அவர்கள் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவிக்கான விளம்பரத்துக்கு செவியாய்த்து விண்ணப்பித்தது தனக்கும் பெரும் வியப்பினைத் தந்தது என்கிறார் திரு.வீரசிங்கம்.

இருக்காதா? திரு குமாரசாமி நீர்கொழும்பு மக்களால் எத்தனை நேசிக்கப்பட்டவரென்பது அவரை அவ்வூர் மக்கள் நகரசபை உறுப்பினராகத் தேர்ந்தெடுத்ததைக் கொண்டு உணரலாம். அத்தகைய பெருமைக்குரியவர் மனம் மாறிப் புத்தூருக்கு வருவதற்குச் சம்மதித்தார் என்றால் திரு.வீரசிங்கம் ஆச்சரியப்படாமல் என்ன செய்வதாம்? யாழ்ப்பாணத்தில் ஆசிரியத் தொழில் பார்த்த பலர் புத்தூருக்கு

ஆசிரியப் பணி ஏற்க முன்வரவில்லையாம். விசேட ஆசிரியர் பதவி வழங்கக்கூடத் தயாராயிருந்த போதும் சிலர் வர மறுத்துவிட்டார்கள். ஆகவே திரு.வீரசிங்கத்துக்குக் குமாரசாமி அவர்கள் வருவார்களோ என்ற நம்பிக்கை இருக்கவில்லை என்றாலும் அவரை நேரடியாகச் சந்தித்து பேசிய பொழுது மேலதிக வேதனம் தருவதாகவும் கூறினார்களாம். அவரை எப்படியாவது சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியினுக்குக் கொண்டு வரவேண்டும் என்பதில் திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் தீவிரமாக இருந்தார். திரு. குமாரசாமி அவர்கள் மேலதிக வேதனம் என்ற பதத்தையே கேட்க மறுத்துவிட்டமை திரு.வீரசிங்கத்தைத் திகைப்பில் ஆழ்த்தியது. பாம்பின் கால் பாம்பே அறியும் என்பார்கள். பாடசாலைக்காக வாழ்வதில் ஒருவருக்கு மற்றவர் சளைத்தவரல்ல என்பது தெரிகிறது. திரு.குமாரசாமி அவர்கள் புத்தூருக்கு வருவதாகச் சம்மதித்தார்கள். 1948 மார்ச் 4ந் தேதி திரு.குமாரசாமி புத்தூர் சோமாஸ்கந்தாவின் அதிபராகப் பதவி ஏற்றார்.

குமாரசாமி அதிபராக நியமிக்கப்பட்டமையால் பாடசாலையின் தரம் உயர்த்துதற்குப் பாடசாலையின் அதிபர் பட்டதாரியாக இருக்க வேண்டும் என்ற கல்வி அமைச்சின் நிபந்தனை நிறைவேற்றப் பட்டது. பட்டதாரி ஒருவர் அதிபர் பதவியில் இருக்க வேண்டும் என்பதை திரு.குமாரசாமியினது நியமனம் ஈடுசெய்தது. திரு வீரசிங்கம் என்ன செய்வார்? இலவச கல்விக்குத் தந்தை எனக் கருதப்பட்ட அமரர். C.W.W கன்னங்கராவினது சுற்று நிருபம் ஒன்று திரு.வீரசிங்கத்திற்குக் கைகொடுத்தது. பாடசாலை மாணவர்களுக்குத் தாய்மொழி மூலமாகவே கல்வி போதிக்கப்பட வேண்டும் எனச் கல்விச்சட்ட மூலத்தினை மாற்றம் செய்த அமைச்சர் அவர்கள். தாய்மொழியினில் கல்விப் போதனை செய்ய முடியாத ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு சலுகையை அதில் வழங்கியிருந்தார்கள். தாய்மொழியில் கல்வி கற்பிக்க முடியாதவர்கள் அவ்வருடம் முடிவதற்குள் ஓய்வு பெறலாம் எனவும், அவ்விதம் ஓய்வு பெறுகின்றவர்களுக்கு அவர்களுடைய சேவையில் மேலும் பத்து வருடங்கள் கூடுதலாக சேர்க்கப்படும் எனவும் பாடசாலைகளுக்குச் சுற்று நிருபம் ஒன்றின் மூலம் அமைச்சர் அறிவித்தார்கள். ஆகவே திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் இந்தச் சலுகையை உபயோகித்துத் தான் ஓய்வு பெறலாம் என்ற தீர்மானத்துடன் பாடசாலையின் முகாமையாளராகிய திரு.பொன்னம்பலத்தினை அணுகினார்கள். திரு.பொன்னம்பலம் அவர்கள் திரு.வீரசிங்கத்தின்

மீது அபார பக்தி கொண்டவர். திரு.வீரசிங்கம் பாடசாலையின் அதீத வளர்ச்சிக்காக எத்தனை கடினமாக உழைத்தார் என்பதை அவர் கண்ணாரக் கண்டவர். ஆகவே அவர் திரு.குமாரசாமி அவர் களை அதிபராக நியமிப்பதில் எதிர்ப்புக் காட்டாவிட்டாலும் திரு.வீரசிங்கம் தொடர்ந்தும் அப்பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணி ஆற்ற வேண்டும் என்பதில் மிகவும் தீவிரமாக இருந்தார். அந்த நிபந்தனையை விட்டுக்கொடுப்பதாக இல்லை. கடைசியில் திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் ஒரு உடன்படிக்கைக்கு வந்தார். அதாவது திரு.பொன்னம்பலத்திற்கு திரு.குமாரசாமியின் திறமையில் நம்பிக்கை ஏற்படும் வரை தான் பாடசாலையில் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றுவதற்குச் சம்மதித்தார். எத்தனை தியாகம்! எத்தனை நல்ல இதயம்.!

தொடர்ந்து ஒரு வருடம் உதவி ஆசிரியராகக் குமாரசாமி அவர்களின் கீழ்ச் சேவை செய்த பின்னரே பாடசாலையை விட்டு திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் விலகினார்கள். விலகினார் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். குமாரசாமி என்றுமே தனது ஆப்த நண்பராக, தனது வழிகாட்டியாக திரு.வீரசிங்கத்தைக் கொண்டிருந்தமையால் அவரது வழிகாட்டல் இவருக்குப் பெருந்துணையாக இருந்தது. தனது கனவுகள் பலவற்றினை நினைவாக்கிய பெருமை திரு.குமாரசாமிக்கு உரியது எனச் சொல்லும் வீரசிங்கம் அவர்கள் தான் புத்தூருக்குப் பல நன்மைகள் செய்திருக்கலாம் ஆனால் எல்லாவற்றினுக்கும் தலையாகக் கொள்வது திரு.குமாரசாமியைப் பாடசாலையின் அதிபராகதிரையில் உட்கார வைத்ததே என்கிறார். இருவரது நட்பும் இறுதி வரை தொடர்ந்தது. ஓய்வு பெற்றபின்னரும் இருவரும் ஒன்றாகவே பல இடங்களுக்கும் செல்வதுண்டு. நான் பாடசாலையில் பதவியேற்ற காலம் தொட்டு இருவரும் ஒன்றாகவே பாடசாலையின் பல நிகழ்ச்சிகளுக்குச் சமூகங்கொடுத்தனர்.

பாடசாலை சகல துறைகளிலும் பெயர் பெறக்க வேண்டும் என்பதில் அதிகம் அக்கறை காட்டியவர்:

‘கல்லூரியையே தனது உயிர் நாடியாகக் கொண்டு வாழ்ந்த திரு.குமாரசாமி அவர்கள் ஒரு நாள் கூட லீவு எடுக்காது பணியாற்றிய பெருமைக்குரியவர்’ என்கிறார் அவருடன் பல்கலைக் கழகத்திலே ஒன்றாகப் பயின்ற க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்.

குமாரசாமி அவர்கள் அதிபராகப் பதவியேற்ற காலத்தில் கலைப் பாடங்கள் மட்டுமே பாடசாலையில் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. அதிபரின் முயற்சியால் விஞ்ஞான பாடங்கள் கற்றுக்கொடுப்பதற்கு அனுமதி கிடைத்தது. உயர்தர வகுப்புகளில் விஞ்ஞான பாடங்கள் கற்பிப்பதற்கு ஆய்கூடங்கள் நிறுவப்பட வேண்டும். அவற்றினைக் கல்வித் திணைக்களம் அங்கீகரித்தால்தான் அப்பாடங்களில் உயர்தரவகுப்பு மாணவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுக்க முடியும். பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புகளிலே உள்ள மாணவர்கள் எழுத்துப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார்களாயின் செய்முறைப் பரீட்சைக்காகப் பல்கலைக்கழகத்து ஆய்கூடங்களில் தோற்ற வேண்டும். ஆகவே அவர்களுக்குப் பாடசாலையில் போதிய பயிற்சி கொடுத்து தயார்படுத்த வேண்டியது அவசியம். ஆய்வுகூடம் அதற்கான வசதிகள் கொண்டதாக அமைய வேண்டும். திரு.குமாரசாமி அவர்கள் கடும் முயற்சி எடுத்து பூரணமான ஆய்கூடங்களை உருவாக்கினார். மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகத்தில் விஞ்ஞானத் துறைகளுக்கும் புக முடிந்தது. 1955ஆம் ஆண்டினிலே உயர்தரவகுப்பாகிய HSc வகுப்பு நடத்துதற்கான அங்கீகாரத்தினைக் கல்வி அமைச்சு ஸ்ரீ சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரிக்கு வழங்கியது.

மாணவர்கள் சகல துறைகளிலும் சிறந்து விளங்கவேண்டும் என்பதில் திரு.குமாரசாமி அவர்கள் மிகுந்த அக்கறை காட்டினார்கள். பாடசாலைக்கு நிறையச் சொத்துக்களை நிறுவியவர் வைத்துவிட்டுச் சென்றாலும் பாடசாலை அமைந்த சூழல் மிகவும் வறுமையான மக்கள் வாழும் சூழல். எனவே மாணவர்களிடமிருந்து வசூலிக்கப் படும் வசதிக் கட்டணம் மிகவும் சொற்பமான தொகையாக இருந்தது நான் அங்கே அதிபரான பின்னர் 1972ம் ஆண்டிலேதான் வசதிக் கட்டண வசூல் இருமடங்காக்கப்பட்டது. அப்போது கூட இத்தொகை ஏனைய பாடசாலைகள் வசூலிக்கும் தொகையிலும் குறைவாகவேயிருந்தது. ஆனால், அதிபர் குமாரசாமி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் மிகப் பெரிய பாடசாலைகள் என்று சொல்லப்படுகின்ற பாடசாலைகள் வழங்கும் அத்தனை வசதிகளையும் தமது மாணவர்களுக்கு வழங்கவே செய்தார்.

அதிபர் குமாரசாமி அவர்கள்தான் பாடசாலையில் உதைபந்தாட்டக் குழுவினை ஆரம்பித்தார். முதலில் மூன்றாவது அணி தொடங்கப் பட்டது. அவர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுப்பதற்குப் பாடசாலையின்

விளையாட்டு மைதானம் போதியதாக இருக்கவில்லை. யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகளுக்கான உதைபந்தாட்ட போட்டியினை யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகள் உதைபந்தாட்டச்சபை வருடாவருடம் நடத்துவதுண்டு. குமாரசாமி அவர்கள் சோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியின் மூன்றாவது அணியினை இப்போட்டியில் பங்குபற்ற வைத்துவிட்டார். ஆகவே உதைபந்தாட்ட வீரர்களுக்கான பயிற்சியை எங்கே கொடுப்பது? பாடசாலைக்கு அண்மையில் புத்தகலட்டி எனும் இடத்தில் ஒரு மைதானம் இருந்தது. ஆகவே அந்த மைதானம் செப்பனிடப்பட்டுப் பாடசாலை உதைபந்தாட்டக் குழுவினுக்குப் பயிற்சி மைதானமாயிற்று. சிறிது காலத்தில் பாடசாலை மைதானம் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. ஆனால் நான் அங்கு அதிபராக இருந்த காலத்திலேதான் மேற்குப் புறத்தில் உள்ள காணியினை விலை கொடுத்து வாங்கி விளையாட்டு மைதானத்தினைப் பெருப்பித்தோம்.

அதிபர் குமாரசாமி பாடசாலையில் கிறிக்கட்கூட விளையாடுதற்கு மாணவர்களுக்கு வசதி செய்து கொடுத்தார். கிறிக்கட் என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு சில பெரிய பாடசாலைகளிலே மாத்திரம் விளையாடப்பட்டது. கிறிக்கட் அதிகம் செலவினை ஏற்படுத்தும் விளையாட்டு. அதிபர் அவர்கள் செலவினைப் பற்றிய கவலையில்லாமல் கிறிக்கட் அணி ஒன்றினை உருவாக்கிச் சில பெரிய பாடசாலை அணிகளுடன் போட்டியிட வைத்தார். பெண்களுக்காக வலைப்பந்தாட்டம் பயிற்றப்பட்டது

மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் விளையாடுதற்கென ரேபிள் ரென்னிஸ் (Table Tennis) விளையாடுதற்கும் ஆவன செய்தார். பல நாட்கள் அதிபர் அவர்கள் தனது வீட்டிற்கே செல்லாமல் பாடசாலையிலேயே தங்கி விடுவதும் உண்டு அந்நாட்களில் இந்த மேசையே சில இரவுகளில் அதிபர் உறங்குவதற்கான படுக்கையாகவும் இருந்தது.

மாணவர்களுக்காக சாரணர் இயக்கம் தொடங்கப்பட்டது. மொத்தத்தில் இது கிராமத்துப் பாடசாலை? பட்டணத்துப் பாடசாலைகளில் வழங்கப்படும் வசதிகள் இங்கே கிடைக்குமா எனச் சந்தேகக் கண்ணுடன் நோக்கிய பெற்றோர்கள் உள்ளம் பூரித்தனர். வெளியிடங்களிலுமிருந்து மாணவர்கள் இங்கே கல்வி கற்பதற்காக வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களுக்காக அதிபர் அவர்கள் விடுதிச்சாலை ஒன்றினையும் தாபித்தார்.

ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலை விடுதிச்சாலையுடன் பரிணமித்தது

1931 ஆம் ஆண்டினிலே வள்ளல் மழவராயர் கந்தையா அவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை வெறுமனே சில ஆசிரியர்களைக் கொண்ட சிறிய பள்ளியாகவேயிருந்தது. அன்றைய நிலையில், அதற்கு உதவி நன்கொடை பெறச் செய்த முயற்சிகள் காலச் சூழ்நிலையுடன் ஒட்டிய சில பிரச்சினைகளால் பயனற்றதாகி விட்டன. இப்பாடசாலையினைப் பதிவு செய்து உதவி நன்கொடை பெறும் பாடசாலையாக 1936ம் ஆண்டினிலே செயல்பட வைத்தவர் அப்போதைய முகாமையாளராகப் பணியாற்றிய திரு. தில்லைநாதன் அவர்கள். அவர்கள் கொடுத்த ஆரம்பத்தினை கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காகப் பணியாற்றிய அதிபர்கள் கதிரேசர் பிள்ளை மற்றும் தணிகாசலம் ஆகியோரைத் தெடர்ந்து வந்தவர் வீரசிங்கம் அவர்கள். அவரின் வாரிசாக வந்தவர் அமரர் குமாரசாமி அவர்கள்.

பாடசாலை ஒரு கிராமத்துச் சூழலில் உள்ளது. பெற்றோர்களோ முழுமையான விவசாயிகள். காலையும் மாலையும் தம்பிள்ளைகள் தமது தொழிலுக்கு உறுதுணையாக நிற்க வேண்டும் என்பது அவர்கள் எதிர்பார்ப்பு. ஆகவே பெரும்பாலான பிள்ளைகள் தோட்டங்களில் காலையில் வேலை செய்த பின்னரேயே பாடசாலைக்கு வரமுடிந்தது. இதனால் சற்று தூரத்தில் இருந்து வரும் பிள்ளைகள் பாடசாலைக்கு நேரத்துக்கு வருதல் எளிமையல்ல. அதிபர் குமாரசாமியோ பிள்ளைகள் நேரத்திற்குப் பாடசாலைக்கு வரவேண்டும் என்பதில் கறாராயிருந்தார். காலையில் பிரம்பும் கையுமாக வாயிலில் நிற்பார். நேரம் தாழ்த்தி வருகின்றவர்கள் அதிபருடைய பிரம்படிக்குத் தப்ப முடியாது. சில மாணவர்கள் தினசரி அதிபரிடம் தண்டனை பெறுகின்றது அதிபருக்கு மனதில் ஒரு குற்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். மறுபுறத்தில் தினசரி அதிபரிடம் அடி வாங்குவதிலும் பார்க்கப் பாடசாலைக்கே போகாமல்விட்டால் என்ன என்ற உணர்வினால் வீட்டிலேயே தங்கிவிடும் மாணவர்களும் இருந்தனர். இதுபற்றி அதிபர் அவர்கள் தீவிரமாகச் சிந்தித்தார். மாணவர்களின் கல்விமிக முக்கியம். இதற்கு எதாவது வழி பண்ண வேண்டும் எனத் தீர்மானம் எடுத்த அதிபர் அவர்கள் அதனை எப்படிச் செயற்படுத்தினார் என்பதை அதிபரின் மாணவர் திரு.கு.செல்வராசா அவர்கள் கூறுகிறார்கள். 'இங்கு அயலூரான அச்செழு என்னும் இடத்தில் இருந்து

பல மாணவர்கள் வந்து கல்வி கற்றார்கள். இவர்களுக்குப் போக்குவரத்து வசதி இன்மையால் மோட்டார் வாகனம் ஒன்றைச் சொந்தமாக வாங்கி சாரதி ஒருவரை ஏற்படுத்தி நடத்துனராக ஒரு மாணவனை நியமித்து காலையும் மாலையும் அச்செழு அச்சவேலி மாணவர்கட்கு பிரயாணவசதியை ஏற்படுத்தினார். இதனால் மாணவர்கள் நேரத்திற்கு வரக்கூடியதாகவிருந்தது.’

‘குமாரசாமி அவர்கள் தனது அயராது உழைப்பின் மூலம் பாடசாலை அமைப்பினிலே பிரமிக்கத்தக்க மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியது மாத்திரமல்லாமல் புத்தூர்க் கிராமத்தில் அமைதியான சமூகப் புரட்சி ஒன்றினையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார். பிரபுத்துவ நிலவுரிமை நிலைத்த ஒரு பாரம்பரிய விழுமியங்களைப் பெரிதாக மதித்து நடைமுறைப்படுத்தி வந்த கிராமத்தில் பல மாற்றங்களை மக்களது உள்பாங்கிலே கொண்டு வருவது அசாதாரண சாதனையே. அதனை திரு.குமாரசாமியால் செய்ய முடிந்தது’ என்கிறார் முன்னாள் கல்விப் பணிப்பாளரும் தருமகர்த்தா சபை உறுப்பினருமாக இருந்த திரு.தி.மாணிக்கவாசகர் அவர்கள். அதனை வேறொரு அதிபரால் சாதித்திருக்க முடியுமா என்பது சந்தேகமே. திரு.குமாரசாமி புத்தூர் வாசிகளின் மனதிலே பெற்றிருந்த உயர்ந்த இடம்தான் இதற்கான அடித்தளமாக அமைந்தது. புத்தூர் வாசிகள் மிகவும் நல்லவர்கள். அவர்களின் அபிமானத்தினை ஒருவர் பெற்றாராயின் அவருக்காக ஏதனையும் செய்வார்கள் என்பதை நான் அனுபவவாயிலாக அறிந்தேன். ஆகவே குமாரசாமியின் சாதனைகள் என்னை ஆச்சரியப்பட வைக்கவில்லை.

குமாரசாமி அதிபர் பதவி ஏற்கும் வரை இப்பாடசாலையில் பெண்கள் ஐந்தாம் தரத்திற்கு மேல் கற்கவிடப்பட்டதில்லை எனவும் அதிபரின் முயற்சியலேயே தம் போன்றவர்களால் தொடர்ந்து கல்வி கற்க முடிந்தது எனவும் பாடசாலையின் பழைய மாணவி கே. விமாலாதேவி அவர்கள் அதிபர் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். சமூகத்தின் அடிமட்டத்தில் வாழ்ந்த இனமக்கள் பாடசாலைக் கல்வி பற்றிய எண்ணமே இல்லாமல் உயர்மட்டத்து நிலச்சுவாந்தர்களின் ஏவலாளிகளாக நின்ற நிலையை மாற்றி கல்வி என்பது யாவருக்கும் சொந்தம் அதனைக் கல்விக் கூடங்கள் பாகுபாடு காட்டாமல் செயல்படுத்த வேண்டும் என்பதில் குமாரசாமி உறுதியுடன் இருந்தார். வெற்றியும் கண்டார்.

குமாரசாமி அவர்கள் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்ற சமயத்தில் அது முன்றாம் தரப் பாடசாலையாகவே இருந்தது. கல்வி அமைச்சு அவர் பதவி ஏற்றதும் பாடசாலையை இரண்டாம் தரப் பாடசாலை யாகத் தரம் உயர்த்தியது. குமாரசாமி அவர்கள் 18 ஆண்டுகள் அங்கு சேவையாற்றியுள்ளார்கள். பாடசாலையின் தரம் மீண்டும் 1955ஆம் ஆண்டு உயர்த்தப்பட்டு முதலாம் தரப் பாடசாலையா யிற்று. மாணவர் தொகை 1400 ஆக உயர்ந்தது.

ஒழுங்காட்சியில் அதிக தீவிரம் காட்டினார்:

1947ம் ஆண்டு திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் தலைமை ஆசிரிய ராக இருந்த காலத்தில் திரு.குமாரசவாமி முதலில் பதவியேற்று பின்னர் சில மாதங்களில் அதிபர் பதவியை ஏற்றுக் கொண்டார். அவர் பதவியேற்ற நாள் தொட்டு கல்லூரி, நாள் ஒரு வண்ணமும் பொழுதொரு மேனியுமாக வளர்ச்சியடைந்தது. இக் கல்லூரிக்கு பல பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் வரவழைக்கப்பட்டு கல்வியில் முன்னேற் றம் அடைந்தபோது அயல் கிராமங்களிலும் உள்ள மாணவர் வருகை அதிகரித்தது. கல்வியில் மட்டுமன்றி விளையாட்டுத் துறையிலும் ஊக்கமளித்து முன்னேற்றமடைந்த மாணவர்க்கு முதலிடம் கொடுத்து ஊக்குவித்தார். கல்லூரி மாணவர்களை நான்கு இல்லங்களாக வகுத்து விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடாத்தி முன்வந்தோருக்குப் பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டதுமன்றி அவர்களை பாடசாலைகட்கிடையான போட்டிகளில் பங்கு பற்றுதற்கான ஊக்கம் கொடுத்து அவர்களது திறமையை வளர்ப்பதற்கு உதவி நின்றார்.

பாடசாலைக்கு மாணவர்கள் நேரத்திற்கு வராமையே கண்டு காலையில் 8:30 மணிக்கு பாடசாலை தொடங்கும் நேரத்திலும் பின்நேரம் பாடசாலை தொடங்கும் நேரத்திலும் பாடசாலை வாசலில் பிரம்புடன் நின்று நேரம் பிந்தி வருபவர்களைத் தண்டித்து வந்தார். இதனால் தண்டனை கிடைக்குமென மாணவர்கள் நேரத்துடன் வரத் தொடங்கினர்.

வகுப்பறையின் வெளிப்புறப் பாதையோரமாகப் பிரம்புடன் செல் வார். எந்த வகுப்பில் சத்தம் கேட்கிறதோ அந்த அறையின் சுவரின் மேல்புறத்தில் இருமுறை பிரம்பால் அடிப்பார். அந்த அடி மாண வருக்குமின்றி வகுப்பாசிரியருக்கும் அடித்தது போல் அனைவரும்

மௌனமாக இருப்பார். இவர் படிப்பித்த காலத்தில் கல்லூரியின் அபிவிருத்தி கண்டு பிற இடங்களில் இருந்து மாணவர்கள் வரத் தொடங்கினார். இவர்களின் வசதிகருதி அங்கு விடுதி அமைத்து சமையல் செய்யவும் ஏற்பாடு செய்தார். அப்போது மேலும் பலர் வந்து சேர்ந்தனர். அதிபர் அவர்கள் வீட்டிற்குச் செல்லாது முழு நேரத்தையும் பாடசாலையில் செலவு செய்தார். இதனால் விடுதியில் தங்கிப் படித்தவர்களைக் கண்காணிப்பதிலும் கவனம் செலுத்தினார்.

திரு.கிருஷ்ணபிள்ளை, குமாரசாமி அதிபர் காலத்தில் விஞ்ஞான கூடத்துப் பரிசாரகராகச் சேவையாற்றியவர். வாதரவத்தை எனும் அருகாமையில் உள்ள கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். ஊராரின் பெரு மதிப்பிற்கு ஆளானவர். மிக்க பிரயாசி. அதனுடன் பாடசாலையில் அத்தனை வேலைகளும் அவருக்கு அத்துபடி. பாடசாலை வரவு செலவு அறிக்கை தயாரித்தல், பரீட்சைக் காலத்தில் வினாத் தாள்களைத் தட்டச்சில் பதித்தல் என எந்த வேலையையும் மனம் கோணாமல் செய்வார். பாடசாலைக்கான சொத்துக்களின் வருமானத்தைச் சேகரித்து வங்கியில் இருதல் இவரது மேலதிக தொழில். அதற்காகச் சேரும் தொகையினில் 10% அவருக்கு ஊதியமாக வழங்கப்பட்டது. அதிபர் மேல் அவருக்கு விசுவாசம் அதிகம். அதேபோன்று அதிபர் குமாரசாமியும் கிருஷ்ணபிள்ளை மீது அளப்பரிய அன்பு கொண்டிருந்தார். “குமாரர் பாடசாலை நாட்களில் பாடசாலையிலேயே தங்கிக் கொள்வார். சின்னக் குட்டி சமைத்துக் கொடுப்பதை உண்டு விட்டு ‘ரேபிள் ரென்னிஸ்’ மேசையிலேயே ஒரு சுருட்டினைப் பற்றிய படிபடுத்து உறங்குவார். சனிக்கிழமை மாத்திரம் யாழ்ப்பாணம் போய் தாமோதரவிலாசில் நல்ல ஒரு சாப்பாடு சாப்பிட்டு விட்டு வருவார்” எனக் கிறிஷ்ணபிள்ளை கூறினார்.

தாயினும் சாலப்பரிந்து வளர்த்தார்:

கலாநிதி இலகுப்பிள்ளை அவர்கள் கனடா வாழ் ஸ்ரீசோமஸ் கந்தாக் கல்லூரியின் புகழ் பூத்த பழைய மாணவர். கனடாவின் கார்லர்ன் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியராய் இருந்து ஓய்வு பெற்றவர், ஓய்வுபெற்ற அணு விஞ்ஞானியும் கூட. அவரது பார்வையில் திரு. குமாரசாமி. ‘ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காகவே தம் நேரம் முழுவதையும் அர்ப்பணித்தவர். கிழமை நாட்களிலும் சரி, வாரவிடுமுறை நாட்களிலும் சரி, தவணை விடுமுறை நாட்களி

லும் சரி அவரைப் புத்தூர் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரியிலேயே காணலாம். அவர் அங்கே வீணை உறங்கிக் கிடப்பதில்லை. எந்நேரம் பார்த்தாலும் ஏதாவது செய்து கொண்டே இருப்பார். ஒரு நாள், ஒரு சனிக்கிழமை கடும் மத்தியான வெய்யில் நேரம் அதிபர் அவர்கள் தன்னந்தனியே தண்ணீர் இறைத்துக் கொண்டு நின்ற காட்சியை காணும் பேறு கிடைக்கப் பெற்றேன். அந்த உச்சி வெய்யிலில் அவர் வியர்வை சிந்த தண்ணீர் இறைப்பதும் இடையிடையே ஒடோடிச் சென்று பூஞ்செடிகளுக்கும் வாழை மரங்களுக்கும் தண்ணீர் கட்டுவதுமாக நின்ற காட்சி எவர் உள்ளத்தனையும் உருக்கவே செய்யும். இப்படியாக அவர் செய்த வேலைகள் ஆக்கப் பணிகள் அனந்தம்'

'இக்கல்லூரி அன்னை கண்ட பல்வேறு அதிபர்களுக்கும் தனித்தனி முத்திரை இருந்திருக்கலாம். கல்லூரி நிறுவனர் மழவராயர் கந்தையா வள்ளலாரின் மூன்று அறங்கொடைகள் தொடர்பான அறக்கட்டளைகளின் உள்ளார்ந்த உணர்வுகளை, நோக்கங்களை நடைமுறையில் ஒருங்கிணைத்து, நெறிப்படுத்தி வளம் பெருக்கி கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு திசைதிருப்பி பாரிய சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி கல்வியின் நோக்கங்கள், மேம்பாடடைய உழைத்த உத்தமர் அமரர் அதிபர் சு.குமாரசாமி. அதிபர் குமாரசாமி ஸ்ரீசோமாஸ்கந்த ஆங்கில வித்தியாலயத்தின் அதிபராகப் பொறுப் பேற்றபோது வள்ளலின் அறக்கட்டளைகள் மூன்றும் பெரிதாக இணைந்து செயற்பட்டதாக இல்லை. இதற்கான அறக்கட்டளையினைப் புரிந்துகொண்ட அதிபர் அவர்கள் தர்மகர்த்தாக்களின் ஒத்துழைப்புடன் இணைந்த சேவைக்கான திட்டங்கள் மூலம் நிறுவனரின் உணர்வுகளுக்கும் நோக்கங்களுக்கும் வடிவால் அமைத்தார்கள். இதனால் இவ்வித்தியாலயம் சிறிது காலத்திலேயே இப்பகுதியின் முதல் தரக்கல்லூரி என்ற நிலைக்கு உயர்த்தப்பட்டது. அமரர் குமாரசாமி அவர்கள் இக்கல்லூரியில் பதினேழு ஆண்டுகள் அதிபராக இருந்திருக்கிறார். இக்காலங்களில் ஒரு நாள் கூட விடுப்பில் நிற்காது, விடுமுறைக் காலங்களையும் கல்லூரியில் கல்லூரிக்காகச் செயற்பட்டவர் எனப் புகழாரம் சூட்டப்பட்டவர். இக்காலம் அக்கல்லூரியின் பொற்காலம் எனப் போற்றப்படுகிறது.' என்கிறார் ஓய்வு பெற்ற கிராம அலுவலர் அ.க.சூ.கிருஷ்ணராசா அவர்கள்.

திரு.கதிர் பாலசுந்தரம் அவர்கள் கனடாவில் தற்சமயம் வாழ்கின்றார்கள். அவர் தெல்லிப்பழை யூனியன் கல்லூரியில் அதிபராக இருந்து ஓய்வுபெற்றவர். குமாரசாமி அதிபர் பற்றிய பல தகவல்களைத் தந்துள்ளார். அவற்றில் மனதினை நெகிழ வைக்கும் நிகழ்ச்சிகள் பல. 'இன்றைய விளையாட்டு மைதானத்தில் பாரிய மலசலகூடம் ஒன்றிருந்தது. நாங்கள் ஒரு மாலை கரப்பந்தாட்டம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தோம். திரும்பிப் பார்த்தோம். குமாரசவாமி அதிபர் அவர்கள் கிட்டத்தட்ட இருபதடி நீளப் பலகையைக் காவி வந்து கிணற்றடியில் போட்டார். நான் அங்கு சென்று விசாரித்தேன். பழைய மலசல கூடத்தை இடிக்கப் போவதாகவும் பலகைகளை வேறு தேவைக்கு உதவும் என்பதால் கழற்றிக் கழுவப் போவதாகவும் கூறினார்'. நாங்கள் அதைச் செய்கிறோம் நீங்கள் போங்கள்' என்றேன். 'எல்லோரும் வருவினமோ' என்று கேட்டுவிட்டு கால்கை கழுவிக்கொண்டு புறப்பட்டார். விளையாடிக் கொண்டிருந்த மாணவர்களை (சிலர் விரும்பவில்லை) அழைத்துச் சென்று (நாற்பது வரை) கழற்றி வந்து கழுவிக்காயவிட்டோம்' என குறிப்பிட்டதுடன்

'பாடசாலைத் தவணை முடிந்ததும் அதிபர் அவர்கள் தனது ஊருக்குச் சென்று விடுவார். இடைக்கிடை பாடசாலைக்கு வரும் பொழுது எப்படியோ என்னைக் கண்டு பிடித்து பாடசாலைக்கு வரும்படி சொல்வார். நான் துலா ஓடிக்கொண்டிருக்க அவர் படியில் நின்று வாழைத் தோட்டத்திற்கு இறைப்பார். அதனால் வரும் வருமானம் வாழைக்குலை. அதை நாம் பழுக்கப் போடுவோம். அவர் நலைந்து பழங்கள் சாப்பிடுவார். மிகுதி எல்லாம் மாணவர்களும் மற்றவர்களும் சாப்பிடுவார்கள்' என்கிறார்.

கடைசிச் சந்திப்பு

அவர் ஓய்வு பெற்ற காலத்திலும் மக்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்னும் ஆவல் உடையவராய் உடுப்பிட்டியில் வல்லை என்னும் இடத்தில் கூட்டுறவு வைத்தியசாலையை நிறுவி, அதில் ஒரு அங்கத்தவராக இருந்து பெரும்பணி ஆற்றி அவ்வைத்தியசாலை முன்னேற்றம் அடைய வைத்தார். அவர் நோய்வாய்ப்பட்டிருப்பதாக அறிந்தேன். அவர் உருவாக்கி வளர்த்த வல்லை கூட்டுறவு வைத்திய சாலையில் உள்ளக நோயாளியாக உள்ளார் எனத் தெரிந்து அங்கு

சென்று அவரைப் பார்த்தேன். நோயின் பாதிப்புக்கு ஆளாகியிருந்தாலும் அவர் முகத்தில் ஒரு பரவசம் இருந்ததைக் காண முடிந்தது. 'எப்படி ஐயா உடல் நிலை உள்ளது?' என்றேன். அவர் பதில் என்னை விடப்பில் ஆழ்த்தியது. எனது வினா அவரது காதில்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. 'உங்களுக்குத் தெரியுமா? எனது மாணவரில் ஆறாவதாக திரு.குணசிங்கம் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றுள்ளான்.' என்றார். கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற எனது மாணவர்களில் முதலாமவர் இலகுப்பிள்ளை, இவர் ஆறாவது எனக் கூறியவர், ஒவ்வொருவராக விரல் விட்டு எண்ணத் தொடங்கினார். தனது பேரப்பிள்ளைகள் மிகவும் உன்னதமான நிலையிலே உள்ளதைக் கண்ட தாத்தா போன்ற பரவசம் அவர் முகத்தில் படிந்திருப்பதைக் காண முடிந்தது. எத்தகைய மனிதர் இப்பெருமகன் என எண்ணிய என் உடல் சிலிர்த்தது. நோயின் உபாதை அவரைப் பாதித்ததாகத் தெரியவில்லை ஆனால் நோய் அவரை ஊடறுத்ததை மிக விரைவில் அறிய முடிந்தது.

மூன்று நாட்களில் பாடசாலை சென்றிருந்த எனக்கு ஒரு செய்தி வந்தது. திகைத்து நின்றேன். அந்தப் பெரு மனிதன் அன்று நம்மோடு இல்லை என்றது செய்தி.

அவரது இறுதிச் சடங்குகளில் பங்கு பற்றினேன். ஆனால் பெரும் அளவினிலே புத்தூர் வாசிகள் பங்குபற்றாமை எனது மனத்தினை வாட்டியது. விடுமுறைக் காலமாக இருந்தபடியால் மாணவர்கள் பலரையும் அழைத்துச் செல்லமுடியாத நிலமை. மொத்தத்தில் மிகவும் எளிமையான ஒரு இறுதியாத்திரை நடந்தது. மயானத்தில் நான் உரையாற்றினேன். அப்போது எனது மனக்குறையினை எடுத்துரைத்தேன். அவருக்கென ஒரு வாரிசு இல்லாமை ஒரு காரணமாயிருக்குமோ என எண்ண வைத்தது.

அவரது நினைவு புத்தூர் மக்களின் மனதில் நிறைந்து இருக்குமென்பதை அவர் நினைவாக குமாரசாமி மண்டபம் ஒன்றினைப் பாடசாலையில் கட்டி முடித்துள்ளதைக் கொண்டு உணர முடிகிறது.

சுண்டிக்குளியின் செல்வம் கலாநிதி செல்வி சிவ்ஸையம்பலம்

எனது பார்வையில் அவர்:

மகாஜனக் கல்லூரியில் விலங்கியல் ஆசிரியப் பணியினை 1957ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 22ந் தேதி ஏற்கிறேன். G.C.E. உயர்தர வகுப்புகளுக்கான விலங்கியல் பாடத்திட்டத்தில் அக்காலத்தில் தனிப்பட்ட விலங்குகளைப் பற்றிய போதனை அதிகம்.

மண்புழு, கரப்பான், சுறா, மண்டூகம், எலி என பல்வேறு விலங்குகளைப் பற்றி விலாவாரியாகக் கற்பிக்க வேண்டும். நாம் சென்னையில் கற்ற மண்புழு வகை *Megascolex* என்பது. இங்கே கற்பிக்க வேண்டியது *Pheritima*. அதேபோன்று நாம் அங்கு படித்த சுறா *Dog fish*. இங்கே கற்பிக்க வேண்டியது *Scoliodon*. அவற்றுக்கும் இவற்றுக்கும் இடையே சிறு சிறு வேறுபாடுகள் உள்ளன. இரண்டு நூல்கள் பாடசாலைகளில் உபயோகத்தில் இருந்தன. ஒன்று, 'Animal Biology' - Grove and Newell என்பவர்களால் எழுதப்பட்டது. மற்றையது இந்தியர் ஏகாம்பரநாத ஐயர் அவர்களால் எழுதப்பட்ட 'Manual of Zoology' என்பது. முதலாவது ஆங்கிலேயரால் எழுதப்பட்டமையாலும் இங்கிலாந்தில் உள்ள வகை விலங்குகள் பற்றிய விபரங்களே இருந்தமையாலும் நாம் கற்பிக்க வேண்டிய இனங்கள் பற்றிய விபரங்கள் பெரிதளவில் இருக்கவில்லை. ஏகாம்பரநாத ஐயரால் எழுதப்பட்டது இந்திய விலங்கினம் பற்றியதாயிருந்தாலும் உயர்தர வகுப்புக்கான விபரத்தினைப் போதிய அளவு கொண்டிருக்கவில்லை.

என்ன செய்வது? பாடசாலை நூல் நிலையம் எனக்குக் கைகொடுத்தது. அங்கே இரண்டு நூல்கள் இருந்தன. D.L Bhatia அவர்களால் எழுதப்பட்ட Pheretima என்பது ஒன்று. மற்றையது Scoliodon sorrakowah என்பது. செல்வி E.M. தில்லையம்பலம் அவர்களால் எழுதப்பட்டிருந்தது. பாட்டியா அவர்களின் தலைமையில் இயங்கிய INDIAN ZOOLOGICAL SOCIETYயினது Zoological Memoirs வரிசையில் அவ்விரு நூல்களும் வெளியிடப்பட்டிருந்தன. நல்ல விபரமாக எழுதப்பட்ட இரு நூல்களுமே தான் எனது மாணவர்கள் பெரும் தொகையில் மருத்துவக் கல்லூரி புகுவதற்கு உதவி செய்தன என்பது மிகையான கூற்றல்ல.

சுறாமீன் பற்றிய நூலின் ஆசிரியர் செல்வி தில்லையம்பலம் சுண்டிக்குளி பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையின் முன்னாள் அதிபராகவும், மதுரை லேடி டோக் கல்லூரியின் அதிபர் எனவும் அட்டையில் குறிப்பிட்டிருந்தது. அக்காலத்தில் விஞ்ஞான ஆசிரியர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வந்தே யாழ்ப்பாணத்தில் கடமையாற்றினார்கள் என்பதாலும், இந்தியராகிய திருமதி.பிள்ளை போன்றோர் அதிபர்களாகவும் பணியாற்றியுள்ளார்கள் என்பதாலும், நான் செல்வி தில்லையம்பலம் ஒரு தமிழகப் பெண்மணி என்ற அபிப்பிராயத்தில் தான் நீண்டகாலமாக இருந்தேன். மேலும் இந்திய விலங்கியல் கழகத்தினர் வெளியிட்ட விலங்கியல் சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியராகவும் அவர் கடமை ஆற்றியுள்ளார் என்பதை அறிந்ததும், அவர் இந்தியர் தான் என்ற எனது எண்ணம் மேலும் வலுப்பெற்றது.

நூலில் தரப்பட்ட சுறாமீன் பற்றிய விபரங்கள், அதற்கான விலாவாரியான படங்கள் அத்தனையுமே என்னைப் புல்லரிக்க வைத்தன என்பது உண்மை. அத்தனை அழகுற தத்ருபமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. என்னை அறியாமலேயே அவர் மேல் ஒரு பக்தியே ஏற்பட்டது. அவர் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்திருந்தால் அவரைப் பார்த்துப் பாராட்டியிருப்பேன். எனது தூரதிஷ்டம் அவரை நான் சந்திக்கின்ற பாக்கியம் எனக்குக் கிடைக்கவேயில்லை. பின்னாளில் தான் அவர் யாழ்ப்பாணத்தவர் என்பதை அறிந்தேன். இத்தகைய நற்பணி ஒன்றை இலங்கையர் வேறொருவருமே செய்யவில்லை என அறிந்ததும் அது பரவசமானது. இவர் போன்ற ஒரு மேதை எமது நாட்டிலே பிறந்துள்ளாரே என எண்ணிப் பெருமை கொள்ள வைத்தது.

விஞ்ஞானத் துறையில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற முதல் இலங்கைப் பெண்மணி:

சுண்டிக்குளி பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை 1896இல் கிறிஸ்தவ திருச்சபை சமயக் குழுவினரின் முயற்சியால் ஆங்கிலப் பாடசாலை யாகத் தோற்றம் பெற்றது. இதன் முதலாவது சுதேச அதிபர் செல்வி இவாஞ்சலின் முத்தம்மா தில்லையம்பலம் ஆவர். 1906ஆம் ஆண்டில்

செல்வி பேஜ் எனும் வெள்ளைக்கார மாது பாடசாலையின் அதிபராக இருந்த போது செல்வி தில்லையம்பலம் கல்வி கற்பதற் காக அப்பாடசாலைக்குச் சென்றார். அவர் அல்லைப் பிட்டிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பழம்பெரும் குடி ஒன்றில் பிறந்த கிராம விதானையார் தில்லையம்பலத்தின் மகளாவார். அப்போது

அக்குழந்தைக்கு வயது ஆறு. பேஜ் அவர்கள் அக்குழந்தையினது அறிவுத் திறனைக் கண்டறிந்து அவரை வழிநடத்தியதோடல்லாமல் மேற்படிப்பிற்காக இந்தியாவிற்குச் செல்லவும் வைத்தார். சுண்டிக் குளியிலேயே பல்துறைகளிலும் சிறந்த மாணவியாக இரண்டாம் நிலைக் கல்வியை முடித்துக்கொண்ட செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்கள் இந்தியாவின் அலஹபாத் பல்கலைக்கழகம் சென்று தனது பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு விலங்கியல் விஞ்ஞானப்பட்ட தாரியாகி, அதனைத் தொடர்ந்து MSc பட்டத்தையும் பெற்றார். 1922ல் செல்வி தில்லையம்பலம் அமெரிக்காவின் கொலம்பியா பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்று அங்கு தனது ஆய்வினை மேற் கொண்டு கலாநிதிப் பட்டம் பெற்றார்.

‘இந்தியக் கடல்களில் சுறா மீன்’ எனும் தலைப்பிலேயே அவர் தனது கலாநிதிப் பட்டத்திற்கான ஆய்வினை மேற்கொண்டார். தனது ஆய்வறிக்கையை அறிஞர்கள் முன் சமர்ப்பித்து அதில் பொதிந்துள்ள கருத்தை நிலைநாட்டுதற்காக விளக்கம் கொடுத்த பொழுது, அவரது அறிவாளம் பரீட்சகர்களுக்கு மிகவும் மனநிறை வைத் தந்தமையால் அவர் அதிவிசேட சித்தியுடன் கலாநிதிப் பட்டம்பெற முடிந்தது. 1929ஆம் ஆண்டு தனது Ph.D. பட்டத்தைப் பெற்றதும் அவரது ஆய்வுக் கட்டுரை இந்திய மொழிகள் பலவற்றி லும் மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டதுடன் பல

பல்கலைக்கழக நூல் நிலையங்களையும் அணிசெய்தது. இலங்கை முழுவதிலுமே விஞ்ஞானத்துறை ஒன்றில் கலாநிதிப் பட்டம்பெற்ற முதல் பெண் என்ற பெருமையும் செல்வி தில்லையம்பலத்திற்கே உரித்தாயிற்று. இந்திய விலங்கியல் கழகம் உருவானபோது அதன் முக்கிய அங்கத்தினர்களில் ஒருவராகவும் அவர்கள் வெளியிட்ட சஞ்சிகையின் உதவி ஆசிரியர் பொறுப்பையும் ஏற்றுச் செல்வி தில்லையம்பலம் சிறப்பாகச் செயற்பட்டார்.

அவரது அறிவாற்றலைக் கண்டறிந்த கிறிஸ்தவ திருச்சபை செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்களை இந்தியாவின் லக்னோ பல்கலைக் கழகத்தினைச் சார்ந்த பெண்களுக்கான இசபெல்லா தோபோர்ண் கல்லூரியில் விலங்கியல் பேராசிரியையாக நியமித்தது.

அமெரிக்காவின் மாசசூசெற்ஸ் பல்கலைக்கழகத்தின் 'வெலஸ்லி பெண்கள் கல்லூரியில், பேராசிரியர் பரிமாற்றம் செயல்முறைப் படுத்தப்பட்டதன் விளைவாக செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்கள் அக்கல்லூரிக்கு விலங்கியல் பேராசிரியராக தற்காலிகமாக மாற்றப் பட்டார். இத்தகைய பேராசிரியப் பரிமாற்றம் மூலம் கௌரவம் பெற்ற முதல் ஆசியப் பெண்மணியாக செல்வி தில்லையம்பலம் கருதப்படுகிறார். ஏறக்குறைய ஒரு வருடம் வரை அங்கு சேவையாற்றிய பின்னர் மீண்டும் இந்தியா வந்த செல்வி தில்லையம்பலத்திடம் மதுரையில் உள்ள லேடி டோக் கல்லூரியின் அதிபர் பணி ஒப்படைக்கப்பட்டது. அத்துடன் பீஹாரில் உள்ள திருச்சபைக் கல்லூரிகளுக்கும் அவர் மேற்பார்வையாளராக நியமனம் பெற்றார்.

பாடசாலையின் சரித்திரம்:

சுண்டிக்குளி பெண்கள் கல்லூரி 1896ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 14ந் தேதி அன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கிளிக்கன் தேவாலய மிஷனைச் (Church Mission Society of the Anglican Church) சேர்ந்த செல்வி மேரி கார்ட்டர் (Mary Carter) இதன் ஸ்தாபகர். பாடசாலை எப்படி ஆரம்பமானது? ஈவ் எப்படித் தோன்றினார் அப்படித்தான் என்பார்கள் பாடசாலையின் சரித்திரம் தெரிந்தவர்கள். ஆம். ஆதாமினது விலா என்பு ஒன்றிலிருந்து எப்படி ஈவ் தோன்றினாளோ அப்படியே தான் பரி. ஜோவான் கல்லூரியின் கிளை மரமாகவே சுண்டுக்குளி பெண்கள் பாடசாலையும் தோற்றியது. அப்போது பரி.ஜோவான்

கல்லூரி அதிபராயிருந்த திரு.கார்ட்டரின் மனைவிக்கு அற்புதமான ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. பெண்களுக்குத் தனியாக ஒரு பாடசாலை அமைத்தால் என்ன எனச் சிந்தித்தார். நல்ல சிந்தனை. ஆகவே உடனே செயற்படுத்தியும் விட்டார். பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் கல்வி கற்ற பெண்பிள்ளைகள் யாபேரையும் திரட்டி அவர்களுக்கென ஒரு கல்விக்கூடம் அமைத்தார். ஆனால் பாடசாலையை எங்கே நடத்துவது. அதற்கும் அவரே வழிவகுத்தார். தமது இல்லத்திலேயே பாடசாலையை நிறுவினார். அன்று முதல் இரு பாடசாலைகளும் அந்நியோன்யமான இரட்டைக் குழந்தைகள் போல வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. ஆரம்பத்தில் வெறும் 9 மாணவிகளுடன் இயங்கிய இப்பாடசாலை 1896ம் ஆண்டு முடிவிலே 30 மாணவிகளைக் கொண்டதாக வளர்ந்தது. மிகக்குறுகிய காலத்தில் அரசு அங்கீகாரம் பெற்று அரசு மானியம் பெறும் பாடசாலையாக 1900ல் உயர்ந்தது.

புதிதாகப் பாடசாலைகள் ஆரம்பிப்பதற்கு வேண்டிய நிதியை C.M.S. எப்பொழுதும் வழங்கி வந்தது. ஆனால் அப்பாடசாலைகள் வளருகின்ற பொழுது பாடசாலைகளின் கட்டிட மற்றும் உட்கட்டமைப்புத் தேவைகளுக்கான செலவையும் C.M.S. ஏற்க வேண்டி இருந்தது. ஆகவே பாடசாலைகளின் தேவையை ஈடுசெய்ய வேண்டிய நிதியில் ஒரு பகுதியையாவது உள்நூலில் இருந்து பெறப்பட வேண்டும் என்ற ஒரு நிபந்தனையை C.M.S. வலியுறுத்தியது. ஆகவே பாடசாலை அதிபர்கள் இதனைச் செயற்படுத்து முகமாகப் பழைய மாணவர் சங்கங்களை நிறுவினார்கள். சோபியா லூசின்டா (Sophia Lucinda) அவர்கள் அதிபராக இருந்த காலத்தில் பழைய மாணவிகள் சங்கம் ஒன்றை 1915ம் ஆண்டிலே தொடக்கி வைத்தார்கள். பாடசாலையின் உயர்ச்சிக்குப் பழைய மாணவிகள் சங்கம் பெரிதும் உதவியது. 1916ஆம் ஆண்டிலே தான் இப்பாடசாலையில் தமிழ்மொழியை ஒரு பாடமாகப் போதிக்க ஆரம்பித்தார்கள். 1917ஆம் ஆண்டிலே இப்பாடசாலை முழுமையான நிறைவான இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாக அரசாங்கத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டது. வடஇலங்கையிலே முதன் முதலாக இத்தகைய அந்தஸ்தினைப் பெற்ற பாடசாலை என்ற பெருமை சுண்டிக்குளி பெண்கள் பாடசாலைக்கே கிடைத்தது. சுண்டிக்குளி பெண்கள் பாடசாலை இன்றைய மைதானத்திற்கு 1936ஆம் ஆண்டில் நிலையாய் வந்தது.

அமரர் கனங்கராவின் இலவச கல்வித்திட்டத்தை 1945ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலை அங்கீகரித்தமையால் பாடசாலை மேலும் வளர்ந்தது. 1947ஆம் ஆண்டிலே முதலாந்தரப் பாடசாலை அங்கீகாரத்தையும் பெற்றது. ஆனால் 1960ஆம் ஆண்டிலே அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற சமயம் அதற்கு உடன்படாத பாடசாலை நிர்வாகம் கட்டணம் அறவிடாத தனியார் பாடசாலையாக அதனை நடத்த முன்வந்தது.

பேராசிரியர் பாடசாலை அதிபர்?

கண்டிக்குளிப் பெண்கள் பாடசாலையின் அதிபராகவிருந்த செல்வி நோர்த்தவே 1941ல் சீரா லியோன் எனும் ஆபிரிக்க நாட்டிற்குத் திருச்சபையால் இடமாற்றம் செய்யப்பட்டமையால் அப்பாடசாலையின் அதிபர் பொறுப்பேற்று அதனை ஒழுங்குநிறுவகிக்க திறமை சாலியான சுதேசி ஒருவரைத் தேடிய பொழுது திருச்சபையின் (The Christian Missionary Society) கண்முன்னே துலக்கமாகத் தெரிந்தவர் செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்களே. எனவே அவர்கள் செல்வி தில்லையம்பலத்தை நாடினார்கள். அவர் வகித்த பதவியோ பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி ஒன்றின் அதிபர் பதவி. திருச்சபையினர் கேட்டதோ இரண்டாம் தரத்தில் உள்ளதோர் உயர்தர பாடசாலை ஒன்றின் அதிபர் பதவியை ஏற்கும்படி. அம்மையார் அவர்கள் தனது சுய இலாபத்தையோ பதவியின் கௌரவத்தையோ கருத்தில் கொள்ளாமல், தன்னை வளர்த்த பாடசாலையின் வளர்ச்சியை மாத்திரம் கருத்திற்கொண்டு அப்பாடசாலையின் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றார். அதுவும் ஒரு விதத்தில் நன்மை பயப்பதாகவே அமைந்தது என்பதை அவர் பாடசாலை நிர்வாகத்தில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைக் கொண்டு அறிய முடிகிறது. செல்வி. தில்லையம்பலம் அவர்கள் முதலாவது சுதேசி அதிபராகப் பதவி ஏற்றதும் பாடசாலையின் ஒரு புதிய சகாப்தம் உருவானது. மெல்ல மெல்ல அதிசயிக்கத்தக்க மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. பாடசாலையில் கீழைத்தேய நாசரீகமும் பண்பாடும் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கின. மாணவர்கள் பன்முகத் திறமையை வளர்க்கவேண்டும் என்ற கோட்பாட்டினை நடைமுறைப்படுத்த எண்ணிய முனைவர் தில்லையம்பலம் அவர்கள் மாணவர்களின் தலைவியர்களுக்கும், இல்லத் தலைவியர்களுக்கும் அதிகம் பொறுப்புக்களை வழங்கினார். பாடசாலையின் மன்றங்களும்

பல்வேறு அணிகளும் மாணவர்களாலேயே பொறுப்பேற்று நடத்தப் பட்டன. அவர்களே எதனையும் முன்னெடுத்துச் செல்லவேண்டும் என்றதில் மிகவும் உறுதியாக இருந்த அதிபர் அவர்கள் ஆசிரியர்களை வெறும் ஆலோசகர்களாக மாத்திரமே பணியாற்றமாறு ஏவினார். இதன் விளைவாக மாணவிகளுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு மிடையே நட்புடமையுடன் கூடிய புரிந்துணர்வு வளருவதற்கும் ஆசிரியர்களை வழிகாட்டிகளாகவும் உதாண மாதிரிகளாகவும் மாணவிகள் கொள்வதற்கும் ஏதுவானது.

கனடாவில் வாழ்ந்து வருகின்ற பிரபல சமூகசேவகரும் எழுத்தாளருமாகிய திருமதி லலிதா புறாடி அவர்கள் செல்வி தில்லையம்பலத்தின் ஆளுமையால் கவரப்பட்ட பழையமாணவிகள் பலரில் ஒருவர். “சிறந்த ஆளுமை ததும்பும் எடுப்பான தோற்றம், கறுப்பு முகத்தில் பளீரென மின்னும் புன்னகை, ஊடுருவும் கூரிய பார்வை, அலைபாயும் கூந்தலை செவிகள் மூடி வாரிமுடித்த சிறிய கொண்டை, வித்தியாசமான மாதிரியாகச் சேலைத்தலைப்பை இடம்வலம் இரு தோள்களிலும் இணைத்து, ஒரு அரசிபோல வரும் மிடுக்கான நடை, சற்று குதி உயர்ந்த பாதரட்சைகளின் ‘டக் டக்’ பவனி கட்டியங்கூற கல்லூரி முகப்பில் தனது பங்களாவிலிருந்து முனைவர் தில்லையம்பலம் காலை பாடசாலை புறப்பட்டு வரும் பொழுது, நாம் பயபக்தியுடன் சொல்லும் காலை வணக்கத்தினை ஏற்று, தனது வேகத்தினைக் குறைக்காது கல்லூரி அலுவலகத்திற்குச் செல்வது, இப்போதும் என் மனக்கண்ணில் விரிகின்றது.” என்கிறார் திருமதி புறாடி அவர்கள். இத்தனை வருடங்களுக்குப் பின்னரும் அந்த அற்புதத் தோற்றத்தினைக் கண்முன்னே கொண்டுவர முடிகிறது என்றால் அப்பொழுது ஏற்படுத்திய தாக்கம் எத்தகையதாக இருக்க வேண்டும்.

ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி விரிவுரையாளராகவும் சிறந்த மேடைப்பேச்சாளராகவும் எழுத்தாளராகவும் மிளிர்ந்த திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்கள் ‘யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் கல்வி’ என்ற நூலில் செல்வி தில்லையம்பலம் பற்றி, “பேச்சு வல்லமையுள்ள, ஒளிவீசும் நுண்ணறிவுடைய, எல்லோரையும் ஈர்க்கும் தன்மை வாய்ந்த ஆளுமையுடைய அதிபர். பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு சிறிய ஆற்றல்களையும் உணர்ந்து அவரவர்க்கேற்ப

விளையாட்டு, நாடகம், மன்றங்கள் முதலியவற்றை எல்லாம் ஒவ்வோர் ஆசிரியர் மேற்பார்வையில் அவர்களே நடாத்தும்படி பொறுப்புக்களை அவர் கொடுத்துள்ளார். ஆங்கிலம் தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் மாணவர் திறமையை வளர்க்க வேண்டும் என்பதில் கவனமெடுத்தார். அதற்கேற்றவாறு வருடாவருடம் மாறி மாறி ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் நாடகங்கள், இசைநாடகங்கள் ஆகிய வற்றினைப் பிள்ளைகளுக்குப் பயிற்றுவித்து மேடையேற்றினார். இளம் பராயம் தான் இதற்கு வாய்ப்பானதென்பது அவரது எண்ணம். ஒவ்வொரு ஒத்திகையின் போதும் நேரே வந்திருந்து பார்வையிட்டு அறிவுரை வழங்குவார்.” என எழுதியுள்ளார்கள். “கல்லூரி மாணவிகள் அனைவரும் குழுமி காலை தோத்திரக் கீதங்கள் பாடி முடிந்ததும் அதிபர் ஆங்கிலத்தில் அற்புதமாகப் பேசுவார்கள். மேசையில் இரு கைகளையும் ஊன்றியபடி உரத்த குரலில் பேசும்பொழுது நுனிக் கால்களில் நெம்பி நெம்பி ஆணித்தரமாகப் பேசுவார்.” என்கிறார் லலிதா புறாடி. அவரது உரைகளில் பெண்கள் உயர்கல்வி கற்க வேண்டும் என்பதை எப்பொழுதும் வலியுறுத்தி வந்தார். பல மாணவியருக்கு இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களிலே கல்வி கற்பதற்கான அனுமதியைப் பெற்றும் கொடுத்துள்ளார். அவர் ஒரு நிறைநலக் கொள்கையர் (perfectionist). எதனைச் செய்தாலும் அதில் ஒரு செம்மை துலங்கவேண்டும் என்பதில் அவர் அதிகம் கவனம் காட்டுவார். எப்படி நிற்க வேண்டும், எவ்விதம் பேசவேண்டும், என்பதை அவர் வலியுறுத்துவதால், மாணவிகள் ஏதாவது வேண்டுதலுடன் அவரிடம் போவதாயிருந்தால், முதலில் பலமுறை ஒத்திகைசெய்து பார்த்த பின்னரேதான் அவரது அலுவலகத்தின் உள்ளே காலடி எடுத்து வைப்பார்களாம்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் கல்வியியல் துறையில் பேராசிரியராக விளங்கிய திரு. K. நேசையா அவர்கள் செல்வி தில்லையம்பலத்தின் மேல் அபார மதிப்பு வைத்திருந்தவர். இலங்கையின் கல்வி அமைச்சு பிரித்தானிய பரீட்சைகளுக்குப் பதிலாக தேசியப் பரீட்சைகளைப் புகுத்திய போது S.S.C. (Senior School Certificate) விஞ்ஞான பாடத்திட்டம் அமைப்பதில் செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்களின் பங்கு அதிகம் இருந்துள்ளது என்கிறார் திரு. நேசையா அவர்கள்.

பாடசாலை பொன்விழா கண்டது:

சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியின் பொன்விழா ஆண்டு 1946. அதிபர் தில்லையம்பலம் அவர்கள் பொன் விழாவினை மிகவும் ஆடம்பரமாகவும் அர்த்தமுள்ளதாகவும் கொண்டாடினார்கள். நான்கு நாட்கள் நடைபெற்ற இவ்விழாவினை இத்தனை சிறப்பாக வேறு எவருமே அமைத்திருக்க முடியாது என்கிறார்கள் விழாவைப் பார்த்த பழைய மாணவிகள். சுண்டிக்குளி மகளிர் பாடசாலை மக்களுக்காற்றிய பணியினை மிக அழகுற யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு உணர்த்தும் விதத்திலே நிகழ்ச்சிகளை அமைத்திருந்தார் அதிபர் தில்லையம்பலம் அவர்கள். கல்லூரியில் மாணவிகளின் தொகை மிக்க வேகத்தில் அதிகரித்தது. 1947ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலையின் மாணவிகள் தொகை 525 ஆக உயர்ந்ததோடல்லாமல் பாடசாலையையும் கல்வி அமைச்சு முதலாந்தரப் பாடசாலை என்ற உயரிய அந்தஸ்தினை வழங்கிக் கௌரவித்தது. அது நாள்வரை கல்லூரியின் விஞ்ஞானத்துறையில் சுகாதாரமும் உடற்கல்வியுமே மாணவர் கற்பதற்கான பாடமாகப் போதிக்கப்பட்டு வந்தன. செல்வி தில்லையம்பலம் அதிபராக வந்தது தம் தாவரவியல், பொதுவிஞ்ஞானம் ஆகியபாடங்களையும் போதிப்பதற்குக் கல்வித் திணைக்களம் அனுமதித்தது.

1945ஆம் ஆண்டிலே கல்வி அமைச்சினால் அமுல்படுத்தப்பட்ட இலவசக் கல்வித்திட்டத்தில் முக்கியமான ஒரு அம்சமாக விளங்கியது, பாடசாலையில் கற்கும் மாணவர்களுக்கு அவரவர் சார்ந்த சமய போதனைதான் வழங்கப்படவேண்டும் என்பது. இதனால் காலை வேளைகளில் எல்லா மாணவர்களும் ஒன்றாகக் குழுமி கிறிஸ்தவ சமய கீதங்கள் பாடுகின்ற முறைமையைக் கடைப்பிடிக்க முடியாமல் போனது. ஆகவே காலைவேளைப் பிரார்த்தனை கிறிஸ்தவ பிள்ளைகளுக்கு மாத்திரமே வழங்கப்பட ஏனைய மதத்தினைச் சார்ந்தவர்கள் தத்தம் வகுப்புகளிலேயே தங்கி இருந்தனர். அவர்கள் அந்த வேளையை வீணே கழிப்பதை அதிபர் செல்வி தில்லையம்பலம் விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு ஏதாவது செய்யவேண்டுமே என எண்ணிய அதிபர் அவர்கள், அறவியல் (Ethics) எனும் பாடத்திட்டத்தினை அமைத்து போதிக்க ஒழுங்குகள் செய்தார்.

பாடசாலையில் மாணவர் தொகை அதிகரித்த காரணத்தால் புதிய கட்டிடங்கள் மற்றும் தளபாடங்களின் தேவையும் அதிகரித்தது.

பொன்விழா சமயத்திலே சேகரிக்கப்பட்ட நிதியைக் கொண்டு அதிபர் அவர்கள் பொன்விழா நினைவு மண்டபம் ஒன்றை நிறுவுவதற்கு ஆரம்பித்தார். பொன் விழா நினைவாக பாடசாலை நுழைவாயிலில் ஒரு வளைவினை அதிபர் அவர்கள் திறந்து வைத்தார்கள். அதிபர் தில்லையம்பலம் அவர்கள் தான் கல்விகற்ற, தன்னை உருவாக்கிய பாடசாலையை அதிகம் நேசித்தார். அதன் வளர்ச்சிக்காக நிறையவே தனது நேரத்தையும் சக்தியையும் பிரயோகித்தார். ஆனால் தான் சார்ந்த மிஷனின் ஏவலைக் கடைப்பிடிப்பதில் அவர் என்றுமே தயங்கியதில்லை. ஆகவே அவரை மீண்டும் மதுரைக்குப் போய் அங்கே உள்ள பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியின் பொறுப்பை ஏற்குமாறு மிஷன் வேண்டியபோது அங்கே சென்றார். அதிபர் செல்வி தில்லையம்பலத்தின் பணியை சுண்டிக்குளி பெண்கள் பாடசாலைச் சமூகம் பெருமையுடன் நினைவுகூரும் வண்ணமாக இப்பொழுது ஒரு கட்டிடத்திற்கு தில்லையம்பலம் நினைவு மண்டபம் எனப்பெயரிட்டுள்ளது.

பத்து ஆண்டுகளில் பல்துறையில் வளர்ச்சி:

செல்வி தில்லையம்பலம் சுண்டிக்குளியில் அதிபராக இருந்த காலத்தில் தான் பாடசாலைக் கல்வியில் பிரமிக்கத்தக்க மாற்றமான இலவசக் கல்வித்திட்டம் ('The Pearl of Great Price' The Education Act of 1945) அமரர் C.W.W. கனங்கராவினால் புகுத்தப்பட்டது. பாலர் வகுப்புமுதல் பல்கலைக்கழகம் வரை இலவசக்கல்வி என்ற திட்டம் வந்தது. சில பாடசாலைகள் அதை எதிர்த்தாலும் சுண்டிக்குளி மகளிர் பாடசாலை இதனை அங்கீகரித்தது. அதன் விளைவு? நாலாபுறங்களிலுமிருந்து மாணவிகள் சுண்டிக்குளி மகளிர் பாடசாலையை நோக்கிப் படை எடுத்தனர். விடுதியுடன் கூடிய பாடசாலையாக இருந்தமையால் தூரத்து இடங்களிலும் இருந்து மாணவியர் பாடசாலையின் விடுதியில் தங்கி தமது கல்வியைத் தொடர்ந்தனர். இது நாள்வரை பாடசாலையில் தினசரி வந்து போகின்ற மாணவியர் பொதுவாகவே பாடசலைக்குக் கட்டணம் செலுத்தும் வல்லமையுடைய மேல் மட்டக் குடிமக்களின் பிள்ளைகள். பாடசாலையின் சுற்றாடலில் வாழ்ந்தும் பாடசாலைக் கட்டணம் கட்டமுடியாமையால் வேறு வழியின்றி அயலில் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலைகளில் தான் வசதி குறைந்த ஒரு வர்க்கத்தினர் கற்கவேண்டி வந்தது. இந்த

நிலையை அமரர் கன்னங்கரா மாற்றி விட்டார். வசதி குறைந்தோர் பிள்ளைகள் இப்பொழுது பாடசாலையுள் இலவசக் கல்வி பெறுவதற்காகப் பிரவேசித்தனர். நாளாந்தம் வந்து போகின்ற பிள்ளைகளின் தொகை அதிகரித்தது. மேலும் இலவசக் கல்வித்திட்டத்தின் இன்னொரு முக்கிய அம்சமான தாய்மொழி மூலமே பாடங்கள் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது ஆரம்ப வகுப்புகளில் தொடங்கப்பட்டு படிப்படியாக மேல்வகுப்புகளுக்கும் அமுலாகியது. இந்த மாற்றம் வசதி குறைந்த வர்க்கத்தினருக்கு கல்வி கற்பதில் மேலும் ஆர்வத்தினை ஏற்படுத்தியது. புதிதாக பாடசாலையை நோக்கிப் படை எடுத்த இந்த வர்க்கத்தினரின் தேவைகள், அக்கறைகள், திறமைகள் ஆகியவற்றினைக் கண்டறிய வேண்டும், வளர்க்க வேண்டும் என்பதில் செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்கள் பெருநோக்குடன் செயற்பட்டார்.

பொதுவாக பெண்களுக்கு விஞ்ஞானக் கல்வியில் நாட்டம் குறைவு என்ற காரணத்தால் பாடசாலை சிறிதாக இருந்த காலத்திலே, விஞ்ஞான ஆய்வுகூடம் ஒன்று பாடசாலையில் இருக்கவில்லை. இலவசக் கல்வித்திட்டத்தின் விளைவாக மாணவிகளின் தொகை அதிகரித்ததுடன் செல்வி தில்லையம்பலத்தின் தூண்டுதலால் அதிக பெண்பிள்ளைகள் விஞ்ஞானக் கல்வியில் நாட்டம் செலுத்தினர். செல்வி தில்லையம்பலமே விஞ்ஞானக் கல்விகற்க வேண்டும் என பெண்பிள்ளைகள் தீர்மானம் எடுப்பதற்குச் சிறந்த முன்னுதாரணமாக விளங்கினார். நீண்ட காலமாக சுண்டிக்குளி மகளிர் பாடசாலை மாணவிகள் பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் விஞ்ஞானகூடத்திற்கே சென்று விஞ்ஞானக் கல்விக்கான செய்முறைகளைப் பயின்று வந்தனர். செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்கள் இதை மாற்றினார். தனது பாடசாலைக்கு என்றே ஒரு விஞ்ஞான கூடத்தினை அமைத்ததன் விளைவாகப் பெண்பிள்ளைகளின் சிரமத்தைப் பெரிதும் குறைத்தார். அதே சமயம் ஒரு பிரபல விலங்கியல் அறிஞர் அருகே உள்ள பாடசாலையில் உள்ளாரே அவரது சேவையை நமது மாணவர்கள் பெற்றால் என்ன என எண்ணிய பரி.ஜோவான் கல்லூரி அதிபர் J.T. அருளானந்தம் அவர்கள் தமது பல்கலைக்கழகப் புகழுக மாணவர்களுக்கு விலங்கியல் போதிக்குமாறு அம்மையாரினை வேண்டினார். தான் கற்றுத் தேர்ந்த விலங்கியலை மாணவர்களுக்குப் போதிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்ததையிட்டு மனமுவந்த செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்கள் அதற்கு உடன்பட்டார். வாரத்தில் இரு

நாட்கள் மாலை வேளைகளில் பரி.ஜோவான் கல்லூரி பல்கலைக் கழகப் புகுமுக வகுப்பு மாணவர்களுக்குச் சுண்டுக்குளியில் விலங்கியல் பாடபோதனை அம்மையாரால் நடத்தப்பட்டதாம்.

சுண்டிக்குளியிலிருந்து தமிழ் மொழிமூலம் G.C.E (O/L) பரீட்சைக்கு முதன் முதலாக மாணவிகள் 1957ஆம் ஆண்டிலே தோற்றினாலும் 1959ஆம் ஆண்டில் தான் அப்பரீட்சைக்கான விஞ்ஞானப் பாடங்களுக்கு மாணவிகள் தோற்றினார்கள்.

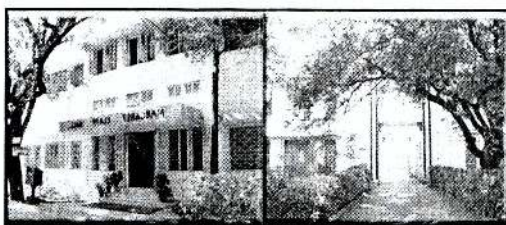
பாடசாலை என்பது சமூகத்தின் தொடர்ச்சி. எனவே ஒரு அதிபரின் கடமை வெறுமனே பாடசாலையை நிர்வகிப்பதுடன் முடிந்து விடுவதில்லை என்பதை உணர்ந்தவர் செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்கள். ஆகவே பாடசாலை நேரம் போக எஞ்சிய நேரத்தில் ஒரு பகுதியை சமூகத்தின் உயர்வுக்காகவும் செலவு செய்தார். அரியாலை மேற்குச் சனசமூகநிலையத்தை நிறுவியதுடன், அதன் செயற்பாடுகளில் சுண்டிக்குளி மற்றும் பரி யோவான் கல்லூரி ஆசிரியர்களையும் ஈடுபட வைத்தார். மருதனாமடத்தில் செல்வி புறாக்கவாட்டர் (Miss. Brookwater) பெண்களுக்கான மையம் ஒன்றை நிறுவிய போது தன்னால் ஆன முழு உதவியையும் வழங்கியதுடன் அதனது முதல் இயக்குனர் குழுவிலும் உறுப்பினராகச் செயற்பட்டார். லக்னோவில் உள்ள இசபெல்லா தோர்போர்ண் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியை முடித்துக் கொண்டு தாயகம் திரும்பிய அம்மையார் எழுபதுகளின் முற்பகுதியில் மருதனாமடத்தின் பெண்கள் நிலையத்தின் முகமையாளராகவும் பணியாற்றினார்.

செல்வி தில்லையம்பலம் பிறப்பால் இந்து. பிரபலமான சைவக் குடும்பம் ஒன்றிலே பிறந்தவர். தனது கல்விக்காக கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் சேர்ந்தாலும் கிறிஸ்துவின் மேல் நம்பிக்கை வைத்தவராகக் கிறிஸ்தவராக மாறியதுடன் அந்த மதத்தில் அதீத பற்றுடையவராகவும் வாழ்ந்தார். அதன் விளைவாக சைவக் குடும்பத்தில் பிறந்து, அந்தப் பின்புலத்தில் வளர்ந்தவர், கிறிஸ்துவின் மேல் பற்றுக் கொண்டு மதம் மாறியவர். ஆகவே மிகுந்த ஆசாரசீலராகவும் மனித நேயம் மிக்கவராகவும் வாழ்ந்தார். ஓய்வு நேரங்களிலே அவர் மருதனாமடம் சென்று அங்கு தன்னால் ஆனபணியை ஆற்றியது இதற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். அவரின் கீழ் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றிப் பின் அப்பாடசாலையின் அதிபராகக் கடமையாற்றியவர்

தற்போது கனடாவில் வசிக்கின்ற பெருமாட்டி 91 வயதான திருமதி G.E.S. செல்லையா அவர்கள். செல்வி தில்லையம்பலம் அவர்களின் இறை உணர்வு பற்றிக் கூறுகையில், “ஒரு நாள் காலை அவரைச் சந்திப்பதற்காக அவரது பங்களாவிற்குச் சென்றபோது, அவர் முழந்தாளில் மண்டியிட்டு உரத்த குரலில், “இந்த நாளை உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன் இறைவா, இன்று நீதான் என்னை வழிநடத்த வேணும்” என மனமுருகிப் பிரார்த்தித்தார். இதுவே அவரது தினசரி வழக்கமாக இருந்து வந்தது” எனவும் கூறியுள்ளார்.

மீண்டும் பேராசிரியராக:

தமிழ்நாட்டின் மதுரையில் பெண்களுக்கான ஒரு கல்லூரியை நிறுவவேண்டும் என திருச்சபை எண்ணியதன் விளைவாக 1948ஆம்

ஆண்டிலே அங்கே Lady Doak's பெண்கள் கல்லூரி என்ற பெயரில் பெண்களுக்கான கல்லூரி ஒன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அது தொடங்கப்பட்ட

பொழுது வெறும் 2ம் தரக் கல்லூரியாகவே இருந்தது. இடைநிலைப் (Intermediate) பட்டப்படிப்பு மாத்திரம் வழங்கப்பட்டு வந்தது. இதன் முதல் அதிபராக கலாநிதி மேரியம் ஊத்தம்மன் இரண்டு ஆண்டுகள் சேவையாற்றிய பின்னர் 1950ஆம் ஆண்டு ஓய்வுபெற்றார். ஆகவே திருச்சபையினர் மீண்டும் அதிபர் தேடுதலில் முனைந்தனர். செல்வி தில்லையம்பலமே அதற்குத் தகுதியான அதிபர் எனக் கண்டனர். திருச்சபையினரின் வேண்டுகோளை ஏற்ற அம்மையார் சுண்டிக்குளி பெண்கள் பாடசாலையை விட்டுவிலகி மதுரை வந்து லேடி டோக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியை ஏற்றார். அவர் 1950இல் அங்கு வந்து சேர்ந்தார். 1952இல் அக்கல்லூரியின் தரம் உயர்த்தப்பட்டு முதலாந் தரக் கல்லூரியானதுடன் விலங்கியல், கணிதவியல், பொருளாதாரம் ஆகிய பாடங்களில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்வதற்கும் அங்கீகாரம் வழங்கப்பட்டது. செல்வி தில்லையம்பலம் விலங்கியலில் முனைவர் பட்டம் பெற்றமையால் விலங்கியல் சார்ந்த விஞ்ஞானத் துறையில் BSc பட்டப்படிப்பைக் கல்லூரி மேற்கொள்ள அனுமதியும் வழங்கப்பட்டது.

திருமதி வரதா சண்முகநாதன் அவர்கள், செல்வி தில்லையம் பலம் பற்றி எழுதிய குறிப்பு ஒன்றைக் கீழே தந்துள்ளேன். “செல்வி எவாஞ்சலின் முத்தம்மா தில்லையம்பலம் வேலணைத் தீவின் கிழக்கெல்லைக் கிராமமாகிய அல்லைப்பிட்டியைச் சேர்ந்தவர். அதனால் அவரது பிறப்பு வளர்ப்பு பற்றி வேலணைத்தீவின் மத்தியில் அமைந்துள்ள வேலணை என்னும் கிராமத்தில் பிறந்து வளர்ந்த நான் நன்கு அறிவேன். எனது இளமைக் காலத்திலிருந்தே அவரது கல்வி மேம்பாடு, உத்தியோகமேன்மை, தலைமைத்துவம், தண்ணளி இவை பற்றியெல்லாம் அறிந்தேன். அவரைப்போலவே நானும் உயர்ந்த பட்டம் பெறவேண்டும், ஆசிரியப்பணி ஆற்ற வேண்டுமெனக் கனவு கண்டேன். அவரைப்போல் அதிஉயர் பட்டம் நான் பெறாவிடினும் அவரது முன்மாதிரியை ஆத்மார்த்தமாக என்னுள் வைத்துப் பூசித்து மூன்றுபட்டங்கள் பெற்றதுடன் ஆசிரியத்தொழிலை ஐந்து நாடுகளில் என் கணவருடன் ஆற்றும் பேற்றையும் பெற்றேன். மாணவியாய் இருந்த காலத்தில் மானசீகமாய் நான் போற்றிய அந்த செல்வி தில்லையம்பலத்தை நான் கண்டதே இல்லை. சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி அதிபர் அவரென அறிந்திருந்தேன். எனது சர்வகலாசாலைப் படிப்பிற்காக திருச்சி புனித சிலுவை மகளிர் கல்லூரியில் 1953ஆம் ஆண்டு நான் இருந்த சமயம் எங்கள் கல்லூரி மாணவிகளுக்காக ஓர் உல்லாசப் பிரயாணம் ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அப்போது நாங்கள் சென்னை, மதுரை ஆகிய இடங்களுக்குப் போய் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடங்களையும் தலங்களையும் பார்வையிட்டோம். மதுரைக்குப் போய் மதுரையை ஆளும் மீனாட்சியின் அருளைப் பெற்றோம். அவளது திருக்கோயிலின் சிறப்பைக் கண்டோம். அத்துடன் இலங்கையிலிருந்து சென்று புனித சிலுவைக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்காக மதுரையில் ஒரு அதிசயம் காத்திருந்தது. அது செல்வி. தில்லையம்பலத்தைக் கண்டதாகும். அவர் எவ்விதமோ இலங்கைத் தமிழ் மாணவியர் சிலர் திருச்சியிலிருந்து மதுரை வந்திருப்பதாகக் கேள்விப்பட்டதும் எங்களை முறையாக அழைத்துத் தன் இல்லத்தில் ஒரு உயர்மட்ட தேனீர் விருந்துப் சாரத்தில் கலந்து கொள்ளப் பண்ணினார். அன்றைய பொழுதில், செல்வி தில்லையம்பலம் லேடி டோக் கல்லூரி அதிபராக மாத்திரமின்றி தமிழ்ப் பெண்களுக்கே ஒரு எடுத்துக்காட்டாக என் முன் தோன்றினார். பாரதியார் கண்ட புதுமைப் பெண்ணை என் முன்னே கண்டேன்.

“நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும்
திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கு மிருப்பதால்
செம்மை மாதர் திறம்புவ தில்லையாம்.”

எனும் பாரதியார் வாக்கில் நான் ஒரு திருத்தம் செய்ய வேண்டி இருந்தது. செல்வி தில்லையம்பலத்திடம் இம்மியளவு செருக்கையும் நான் காணவில்லை. அறிவின் தெளிவையும், ஆற்றலின் திறத்தையும், ஞானத்தால் விளைந்த அடக்கத்தையும் பெற்ற ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணைத் தான் கண்டேன். எத்தனையோ ஆண்டுகளாய்க் காண விளைந்த ஒருவரைக்கண்ட மகிழ்ச்சி மழையில் நனைந்தேன். இது என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத ஒரு சம்பவம்.”

லேடி டோக் கல்லூரியில் அளப்பரிய சேவையாற்றிய அதிபர் அவர்கள் 1955ஆம் ஆண்டு பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றார். ஓய்வுபெற்ற பின்னரும் அவர் சும்மா இருந்து விடவில்லை. இந்தியாவின் உத்தரப் பிரதேசத்தின் லக்னோ நகரிலே பெண்கள் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக அமெரிக்க கிறிஸ்துவத் திருச்சபையினைச் சார்ந்த திருமதி.இசபெல்லா தோர்போர்ண் அவர்கள் 1886ஆம் ஆண்டிலே லக்னோ பெண்கள் கல்லூரியை ஆரம்பித்தார். ஆரம்பத்தில் F.A. பரீட்சைக்கு மாத்திரம் பிள்ளைகளைத் தயார்படுத்துதற்காக அனுமதி வழங்கப்பட்டதுடன் கல்கற்றா பல்கலைக் கழகத்துடன் இக்கல்லூரி இணைக்கப்பட்டது. பின்னர் 1894ஆம் ஆண்டிலே அலஹபாத் பல்கலைக்கழகத்துடன் இணைக்கப்பட்டதுடன் பட்டதாரி பரீட்சைக்கான பாடங்களும் போதிப்பதற்கு அங்கீகாரம் கிடைத்தது. 1901ஆம் ஆண்டிலே கல்லூரியை நிறுவிய தோர்போர்ண் அம்மையார் கொலரா நோயால் மரணித்துவிட அவர் ஞாபகார்த்தமாக கல்லூரிக்கு இசபெல்லா தோர்போர்ண் கல்லூரி எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது. லேடி டோக் கல்லூரியில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற கலாநிதி தில்லையம்பலத்துக்கு திருச்சபை இசபெல்லா தோர்போர்ண் கல்லூரியில் தலைமைப் பதவியை வழங்கி கௌரவித்தது. ஏறக்குறையப் பத்து ஆண்டுகள் வரை அம்மையார் அக்கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு முழுமூச்சுடன் பணியாற்றினார். அன்னாரின் சேவையைக் கௌரவிக்கும் முகமாக அக்கல்லூரியில் கலாநிதி E. A. தில்லையம்பலம் புலமைப்பரிசில் வருடாவருடம் BSc உயிரியல் துறையில் திறமைகாட்டும் மாணவிக்கு வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

அவர் அதிபராக இருந்த காலம் சீர்தாயினும் ஏற்படுத்திய தூக்கம் பெரிது. யாழ் மத்திய கல்லூரி அதிபர் A. E. தும்பர்

முதற் தரிசனம்:

1961ஆம் ஆண்டாக இருக்கலாம் என எண்ணுகிறேன். மகாஜனக் கல்லூரியின் உயர்தரமாணவர் மன்றத்தின் இராப் போசன விருந்தொன்றுக்கு திரு.தும்பர் விசேட விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அதே விருந்தில் லங்காசமசமாஜக் கட்சிப் பிரமுகரும் முன்னைநாள் மேலவை உறுப்பினருமான திரு.நாகலிங்கமும் விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். திரு. நாகலிங்கம், திரு.செல்வநாயகம் அவர்களுடன் காங்கேசந்துறைப் பாராளுமன்றத் தொகுதிக்கான தேர்தலில் போட்டியிட்டு இரண்டு முறை தோல்வி கண்டவர். விருந்தின்போது திரு.தும்பர் அவர்கள் விருந்தினரை வாழ்த்திப்பேசிய மாணவிக்குப்

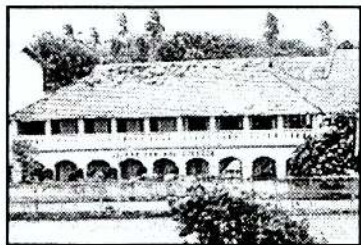

பதிலுரை வழங்கினார். “நானும் திரு. நாகலிங்கமும் ஒரே காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றோம். அப்போது எமக்கு கணிதம் போதித்தவர் திரு. செல்வநாயகம் அவர்கள். திரு.செல்வநாயகம் அவர்கள் ‘Pythagoras theorem’த்தினை திரு.நாகலிங்கத்திற்கு விளக்குவதற்குப்பட்ட அவஸ்தையை நான் என் கண்களால் கண்டேன். அந்த எளிமையான கொள்கையே திரு.நாகலிங்கத்திற்குச் செல்வநாயகத்தால் விளங்கவைக்க முடியவில்லை என்றால் அவரது சமஷ்டிக் கொள்கையை எப்படித்தான் நாகலிங்கத்திற்கு விளங்க வைத்து ஏற்க வைப்பார்?” என்றார் சபை கொல்லென்றது. அவரது நகைச்சுவை என்னைப் பிரமிப்பில் ஆழ்த்தியது.

வெள்ளை வேட்டி, நாசனல் சேர்ட், உத்தரியம் மடித்த சால்வை, இளைஞர் காங்கிரசின் மூலகர்த்தாக்களில் ஒருவர் எனத் தம்பரை அடையாளம் காட்டின. மெலிந்த தேகம், நெடிய உயரம், நடுவகிடு வகித்த தலை, நரைநிறம் காட்டிய தலைமயிர், மேல் உதடு முழுவதும் ஆக்கிரமித்த மீசை ஆங்காங்கே கறுப்பும் வெள்ளையுமாய் காட்சி தந்தது. வட்டவடிவான கண்ணாடி கண்ணுக்கு அணிசெய்தன. யாழ் மத்திய கல்லூரியில் தேசிய உடையில் கல்வி புகட்டுதற்குப் புகுந்த முதல் ஆசிரியர் தம்பர் அவர்களென அறிந்தேன். மிசனறிமார்கள் நடத்திய ஒரு உயர்தரப் பாடசாலையில் அவ்வித உடையில் செல்வதற்கு எத்தனை திடசித்தம் வேண்டும்!

யாழ். மத்திய கல்லூரியின் சரித்திரம்:

வண.லிஞ்ச் அடிகளாரால் 1816இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 1817இல் வெஸ்லியன் மிஷன் ஆங்கிலப் பாடசாலை எனப் பெயரிடப்பட்டு இயங்கி வந்த பாடசாலையை வண. பேர்சிவல் அடிகளார் 1834ஆம் ஆண்டில் மறுசீராக்கம் செய்து யாழ்ப்பாணம் மத்திய பாடசாலை எனப் பெயரும் சூட்டினார். எனவே யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி

1834இல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்றும் வண. பேர்சிவல் அடிகளாரே அதன் நிறுவனர் எனவும் ஒரு நூற்றாண்டுக்கு மேலாக எண்ணப்பட்டு வந்தது. ஆனால் 1991இல் அக்கல்லூரி நிர்வாகம் உயர்நிலை ஆய்வுக் குழு ஒன்றை நிறுவி அது கொடுத்த ஆய்வு அறிக்கைப்படி அக்கல்லூரி 1816இல் தான் நிறுவப்பட்டது, 1834இல் அல்ல என்பதையும் வண.பேர்சிவல் அடிகளார் அக்கல்லூரியின் நிறுவனர் அல்லர் என்பதையும் நிலை நாட்டியுள்ளது. ஆகவே இன்னும் நான்கு ஆண்டுகளில் பாடசாலை தனது 200வது ஆண்டைக் காணவுள்ளது என்ற பெருமையையும் பெறுகிறது.

மிசனறிமார்கள் அறுவரைக் கொண்ட குழுவொன்று 1814ஆம் ஆண்டின் ஜூன் மாதம் இங்கிலாந்திலிருந்து இலங்கை வந்ததாம். இந்நாட்டிலே ஆங்கிலக்கல்வி போதிப்பதற்கான பாடசாலைகள் தேவை என வந்தவர்கள் உணந்தார்கள். அந்த அறுவரில் வணக்கத் துக்குரிய ஜேம்ஸ் அடிகளாரும் வணக்கத்துக்குரிய தோமஸ் சீக்குவன்ஸ்

அடிகளாரும், யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் வந்தார்கள். அங்கு அவர்கள் பொதுமக்களுடன் கலந்து பழகி அவர்களின் மொழியில் பாண்டித்தியம்

பெற்றதன் பின்னரே ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றினை நிறுவினார்கள். இதுவே பின்னர் மத்திய கல்லூரியாயது. தென்கிழக்கு ஆசியாவிலேயே மெடிஸ்த மிசனறியினால் நிறுவப் பட்டவைகளில் மிகப் பழமையான பாடசாலையாக யாழ் மத்திய கல்லூரியைக் கொள்ளலாம் என்கிறார்கள்.

பாடசாலை மிக வேகமாக வளர்ந்தது. விரைவிலே கல்லூரிக்கான அந்தஸ்தை நாட்டின் அரசிடம் பெற்றுதுடன் கல்கத்தா மற்றும் சென்னைப் பல்கலைக்கழகங்களின் First in Arts (F.A) பரீட்சைக்கும் மாணவர்கள் தோற்றுதற்குப் பயிற்சி கொடுப்பதற்கும் தகுதி பெற்றது. ஆனால் 1894ஆம் ஆண்டிலே அரசு இயற்றிய சட்டமூலத்தின்படிக்கு யாழ்.மத்திய கல்லூரியும் அரசு மானியம் பெறும் இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாகியது. அதன் காரணமாகப் பல்கலைக்கழகங்களது பரீட்சைகளுக்கு பாடசாலை மாணவர்கள் தோற்றுதல் சாத்தியமற்றதாகியது. கல்லூரிக்கு அரசு மானியம் கிடைத்துவந்த போதிலும் முகாமைத்துவத்தில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. கிறிஸ்தவ மிஷனறியே தொடர்ந்தும் பாடசாலையின் முகாமைத்துவத்தை நடத்தியது.

அரசு பொறுப்பேற்றமையால் எழுந்த பிரச்சினை:

1960ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் நாட்டின் தனியார் பாடசாலைகளைப் படிப்படியாக அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. சில பாடசாலைகள் அரசாங்கத்திடம் கையளிக்காமல் இருந்தாலும் யாழ் மத்திய கல்லூரி நிர்வாகம் அந்த நிலையை எடுக்காமையால் அரசாங்கம் அப்பாடசாலையையும் பொறுப்பேற்றது. பாடசாலை நிர்வாகம் மிசனறியிடமிருந்து அரசாங்கத்துக்கு மாறியது. மாநில கல்விப்பணிப்பாளர் பாடசாலை நிர்வாகியானார். பழைய நடைமுறைகள் சில மாறின. புதியவை புகுந்தன. ஆனால் வேறு பல பாடசாலைகளில் நடந்தவை போன்று யாழ்.மத்திய கல்லூரியினது பாடசாலைச் சின்னமோ, குறிக்கோள் வாசகமாகிய 'In Gloriam Dei Optim Maximi' யோ மற்றும் கல்லூரிக் கீதமோ மாற்றப்படவில்லை. பாடசாலை நிர்வாகம் என்றுமே சமயத்துக்கோ அல்லது சாதியத்திற்கோ பக்கச்சார்பானதாக

இல்லாமையே அதற்கான காரணமாகியது. ஆனால் சங். D.T. நைல்ஸ் அவர்கள் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றதும் வேறு வகையில் சில வேண்டத்தகாத பிரச்சினைகள் எழவே செய்தன. பாடசாலை நிர்வாகத்தில் மிசனறி தொடர்ந்தும் தலையிடுவது முக்கிய பிரச்சினையானது. மறுபுறத்தில் கிறிஸ்தவரல்லாத ஆசிரியர்கள் பாடசாலையில் பல்வேறு புதிய பதவிகள் பெறுதற்கான ஆதிக்கத்தைச் செயற்படுத்த முனைந்தனர். ஏற்கனவே முக்கியத்துவமும் அங்கீகாரமும் உள்ள பதவிகளிலே இருந்த கிறிஸ்தவ ஆசிரியர்கள் தமது பாதுகாப்பின்மையை உணர்ந்தவர்களாக விரக்தி மனப்பான்மையைக் காட்டினர். அதன் காரணமாக ஆசிரியர்களுக்கிடையான எண்ணங்கள், போக்குகள் முரண்பட்டமையால் பாடசாலையின் வளர்ச்சி தற்காலிகமாக ஸ்தம்பிக்க பொதுமக்களின் பார்வையில் பாடசாலையின் மதிப்பு கீழே இறங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. ஆனால் பாடசாலையின் முன்னேற்றத்திலேயே கண்ணும் கருத்துமாக நின்ற தம்பர் போன்ற மூத்த ஆசிரியர்களும், மற்றும் பாடசாலை மீது அனுதாபம் உடைய ஆசிரியர்களும், மக்களது அபிமானம் பெற்றவரும் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றவருமான கலைப்புலவர் நவரத்தினம் போன்றோரை அணுகி இதில் தலையிடுமாறு வேண்டினார்கள். அவருடைய தலையீட்டின் காரணமாக இரு சாராருக்கு மிடையான அபிப்பிராயபேதம் சீர்செய்யப்பட்டது. பாடசாலையும் மீண்டும் முன்போல முன்னேற்றம் காட்டியது. திரு.தம்பர் அவர்கள் அதிபராகப் பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்ற பின்னர் ஆசிரியர்களுக்கிடையே எந்தவிதமான பிரச்சினையும் எழுந்ததில்லை எனலாம்.

பிறப்பால் கிறிஸ்தவர் உள்ளத்தால்?

அவர் கிறிஸ்தவராகவே பிறந்தாலும் சமய விவகாரங்களிலே பிரதானமாக இந்து சமயத்தின் மீது மிதவாதக் கோட்பாடுடையவராக வாழ்ந்தார். இதற்கு அவருக்கும் கலைப்புலவர் நவரத்தினத்துக்குமிடையே இருந்த ஆத்மீகமான நட்பும், யோகர் சுவாமிகளின் மேல் உள்ள பக்தியுமே காரணமாக இருந்திருக்கலாம்.” என தம்பர் ஞாபகார்த்த மலரில் சுவாமி பிரேமாத்தமானந்தா அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். கலைப்புலவர் நவரத்தினத்துக்கும் தம்பருக்குமிடையான நட்புக்கு பண்டைய இலக்கணங்களிலிருந்து உதாரணம் கூறலாம் என்கிறார் பண்டிதர் சச்சிதானந்தம் அவர்கள். கபிலர் - பரணர்

போன்றவர்கள் நவரத்தினம் - தம்பர் எனலாம். ஒருவர் ஓரிடத்திலிருக்கிறார் என்றால் மற்றவரும் அவர் அயலில் இருப்பார் என்பதில் சந்தேகமில்லை. பொதுநலச் சேவைகள் எவையுண்டோ அவைகளில் அவ்விருவர் அடிச்சுவடுகளும் பதிந்தேயிருக்கும். இருவரும் வெவ்வேறு சமயத்தவராயினும் பொதுச் சேவையில் அந்த வேறுபாடு அவர்கள் பால் தலைகாட்டியதில்லை. தம்பர் அவர்கள் தேவாலயத்திற்கு அதிகம் போவதில்லை. வாராவாரம் சமய உபந்நியாசம் செய்வதில்லை என்பதால் கிறிஸ்தவர்களைப் பொறுத்தமட்டிலே அவர் சமய நம்பிக்கை பெரிதாக இல்லாதவராகக் காணப்பட்டிருக்கலாம். அவர் சமய நம்பிக்கை உடையவர் ஆனால் சமயமே தான் வாழ்க்கை என என்றுமே அவர் கணித்ததில்லை. ஆஸ்துமா வருத்தம் இருந்த காரணத்தினாலே தம்பர் அவர்கள் கல்லூரியின் மேல்மாடிக்கு ஏறிப்போவதில்லை. ஆனால் சைவ மாணவர்கள் வருடாவருடம் நடத்துகின்ற நவராத்திரி விழாவுக்கு அவர் சமூகமளிக்க என்றுமே தவறியதில்லை. தம்பர் அவர்களுக்குத் திருவாசகத்தில் அதிக ஈர்ப்பு இருந்தது என்றும் தாயுமானவர் சுவாமிகளின் பாடல்களை அவர் மொழிபெயர்ப்பில் ஈடுபட்டதைத் தான் அறிவேன் எனவும் மாவை பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அக் காலத்திலே பிரித்தானிய அரசுக்கு விசுவாசம் காட்டுவது கிறிஸ்தவர்களின் பிரதானமான ஒழுக்க நெறியாகக் கருதப்பட்டது. ஆனால் தம்பர், நேசையா, ஹண்டி பேரின்பநாயகம் போன்றோர் இந்தக் கோட்பாட்டினை ஒதுக்கி ஓரளவுக்கு சிறிதும் பெரிதுமாக நமது தேசிய இந்து கலாசாரத்தின் பால் ஈடுபாடு காட்டினார்கள். ஹண்டி அவர்கள் பிற்காலத்தில் ஒரு இந்துவாகவே மாறிவிட்டார்.

வகுப்பிலே பாடம் போதிப்பதுடன் ஆசிரியத் தொழில் நின்று விடுவதில்லை:

அவர் யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரியிலேயே தனது பாடசாலைக் கல்வியை முடித்தார். மத்திய கல்லூரியிலே 1924ஆம் ஆண்டிலே முதல் முதலாக இலண்டன் Inter Science பரீட்சைக்குப் பயிற்றுதற்கான வகுப்பு ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தம்பர் அந்த வகுப்பில் கற்று அதற்கு அடுத்த ஆண்டு அப்பரீட்சையில் சித்தியெய்தினார். அந்த வகுப்பு அவ்வருடத்துடன் நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது என்பது வேடிக்கை. தம்பர் பாடசாலையில் கற்ற காலத்தில் மிகத் திறமையான மாணவனாக

விளங்கி தனது வகுப்பிற்கான பரிசில்கள் அத்தனையையும் வாங்கிக் குவித்தாராம். ஆனால் வகுப்பில் அவரிடம் தலைமைத்து வத்துடன் குழப்படியும் அதிகமாக இருந்தமையால் அவரைக் கட்டுப்படுத்தப் பெண் ஆசிரியைகள் படாதபாடுபட்டனராம். திரு. த.புத்திரசிங்கம் அவர்கள் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் நீண்டகாலம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். தம்பர் ஞாபகார்த்த மலர் வெளியீட்டுக் குழுவினது செயலாளராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். திரு.புத்திரசிங்கம் அவர்கள் “தம்பர் ஆரம்பப் பாடசாலையில் கல்வி கற்றபொழுது பாடசாலையின் அதிபராக விளங்கிய G.W.தம்பரின் றிக்கேஷாவில் அவரது மடியில் உட்கார்ந்து வருவார்.” என்கிறார். ஆனால் பாடசாலையை அண்மித்ததும் தகப்பனாரின் மடியில் இருந்து தாவிக் குதித்து அவருக்காகக் காத்து நிற்கும் நண்பர்களுடன் சேர்ந்து கொள்வாராம்.

தம்பர் அவர்கள் தனது பட்டப்படிப்பை நிறைவு செய்யக் கொழும்பில் இருந்த பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சேர்ந்து, கற்று 1927ஆம் ஆண்டு இலண்டன் BSc பட்டதாரியாகினார். பட்டதாரியாகியதும் நேரடியாகவே யாழ் மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணிக்கு வந்துவிட்டார். BSc பட்டம்பெற்ற ஒருவருக்கு அக்காலத்தில் அதிக ஊதியம், கௌரவம் மிக்க வேறுபல துறைகளின் வாயில்கள் திறந்திருந்தபோதும் தம்பர் அவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலையே தேர்ந்தெடுத்தார். மத்திய கல்லூரியிலேயே நிலையாக இறுதிவரை நின்றார். அவரது கல்வித்தகைமை, தொழிற்புறமை கண்ட பாடசாலை நிர்வாகம் விசேட ஆசிரியராகப் பதவி உயர்வு கொடுத்து அவரைக் கௌரவித்தது. பாடசாலையின் உபஅதிபராக 1957ஆம் ஆண்டில் நிர்வாகம் நியமித்தது. ஏறக்குறைய 30 ஆண்டுகள் ஆசிரியராகச் சேவையாற்றிய பின்னர், அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற பின்னரே 1962ஆம் ஆண்டில் தம்பர் அதிபராக நியமனம் பெற்றார். “வெண்ணிற ஆடையும், வெள்ளையுள்ளமும், புன்னகை தவழும் பொன்நிற முகமும், கத்தரித்த கறுப்பு மீசையும், கழற்றாக் கண்ணாடியும், சத்தமிடும் செருப்பும், கழுத்தைச் சுற்றிக் காற்றில் பறந்திடும் மெல்லிய குறியுடைய மேலணி ஒன்றும், அவசரமில்லாத அழகு நடையும், அன்பும் அடக்கமும் பண்பும் பாசமும் திறனும் தேர்ச்சியும் மூளையும் முதிர்ச்சியும் பல்கலை அறிவும், இவை எல்லாம் ஒன்று சேர்ந்த உருவம் தான் எங்களுக்கு அறிவூட்டி

ஆளாக்கி உண்மை, உழைப்பு இவற்றின் உணர்ச்சியை எடுத்துக் காட்டிய நல்லாசிரியர் தம்பரின் நினைவுருவம்.” என்கிறார் கலாநிதி கோபாலபிள்ளை அவர்கள். இது கொஞ்சம் மிகைபோன்று காணப்பட்டாலும் அக்காலத்தில் ஆசிரியர்கள் மேல் சில மாணவர்களுக்கு ஏற்படும் அதீத பக்திக்கு இதனை உதாரணமாகக் காட்டலாம்.

தம்பர் அவர்கள் அன்றைய Senior Cambridge வகுப்பிற்கு பௌதிகவியல் போதித்தார். அவர் போதிப்பது வெறுமனே பாடத் துடன் நின்றுவிடுவதில்லை. நேர்மை, ஒழுக்கத்துடன், மாணவர்களிடையே நல்லுறவு பேணப்படவேண்டும் என்பதில் அதிக ஈடுபாடு காட்டிய ஆசிரியராக, மாணவர் மனதில் மிகவும் உயர்ந்த ஒரு ஸ்தானத்தை அவர் பெற்றார். மாணவர்கள் அவரது பாடத்தை நன்கு கற்றமையால் 1930ஆம் ஆண்டு Senior Cambridge பரீட்சையில் தோற்றியவர்கள் அத்தனை பேருமே சித்தியடைந்தனர். அவர் ஒரு தலைசிறந்த ஆசிரியர் எனக்கூறும் அவரது மாணவர் திரு. மனோகரன் அவர்கள், தம்பர் ஒரு பொழுதுமே பாடவிதானத்தைக் கற்பித்து முடிப்பதில்லை என்கிறார். ஆனாலும் அவர் கற்பிக்கும் பொழுது பிரதானங்களையும், தத்துவங்களையும் கசடறக் கற்பிக்கத் தவறுவதில்லை என்பதால், அவரது பாடத்தில் மாணவர்கள் பரீட்சையில் சித்தியெய்தத் தவறுவதில்லை என்கிறார் மனோஹரன். மாணவர்கள் வெறும் புத்தகப்பூச்சிகளாக இருக்கக்கூடாது என்கிற சிந்தனையாளரான தம்பர் அவர்கள், வகுப்பறைப் பாடபோதனையின்போது வகுப்பு நேரத்தில் ஒரு பகுதியை நாளாந்தம் ஒருவரது வாழ்வியலில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகள் பற்றியே பேசுவதில் செலவிடுவார்.

1960க்கு முன்னர், பாடசாலைகள் தனியார் வசம் அல்லது மிசனரி வசம் இருந்தமையால் அதிபர்கள் நியமனம் பொதுவாக முதுநிலையின் (Seniority) அடிப்படையிலேயே திறமையின் காரணமாகவோ நடைபெறுவதில்லை. ஆகவே தம்பர் அவர்களுக்கு அதிபராகும் வாய்ப்பு சீக்கிரம் கிட்டவில்லை. Rev.C.A.சிமித் அவர்கள் யாழ் மத்திய கல்லூரிக்கு அதிபராக 1945ஆம் ஆண்டிலே நியமிக்கப்பட்டார். அவர் தம்பர் பற்றி எழுதிய குறிப்பில் “எனது அனுபவக்குறைவும், பதவியின் காரணமாக நான் சுமக்கவேண்டிய ஏகப்பட்ட பணிகளும் என்னை திரு.சார்ள்ஸ் (உபஅதிபர்), தம்பர், நவரத்தினம் மற்றும் மூத்த ஆசிரியர்களிலேயே அதிகளவு தங்கவைத்துவிட்டன. 1944ஆம் ஆண்டிலே அமரர் கன்னங்கராவின இலவசக்கல்வித்

திட்டத்தின்படி, இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைக் கல்வியை இலவசக் கல்வியாக வழங்குகின்ற திட்டத்தை முதலில் செயல்படுத்தியதாக மத்திய கல்லூரி அமைந்தமையால், சில பிரச்சினைகள் எழச் செய்தன. இலவசக்கல்வி என்றதும் பாடசாலையில் சேர்வதற்கு விண்ணப்பித்த மாணவர் தொகை எண்ணிலடங்காததாகியது. இதன் விளைவாக பாடசாலையின் வகுப்புகளினதும், மாணவர்களினதும் எண்ணிக்கை இருமடங்காகிவிட்டது. ஆகவே ஆசிரியர்கள், வகுப்பறைகள், தள பாடங்கள், உபகரணங்கள் என யாவும் பற்றாக்குறையாகவும் மேலும் வழங்க வேண்டியும் வந்தன. எங்கே போவது? 1100 மாணவர்களும் 50 ஆசிரியர்களும் கொண்ட ஒரு வசதியான பாடசாலையாக யாழ். மத்திய கல்லூரி மாறுதற்கு ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகள் எடுத்தன. அந்த வில்லங்கமான பத்து வருடங்களையும் வெற்றிகரமாக கையாள்வதற்கு கல்விசார் பொறுப்புக்களை மிகவும் சாதூரியமாக நடத்தி, உபஅதிபர் திரு.சார்ல்ஸ் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக நின்றவர் தம்பர் எனும் பெருமகன். தம்பர் அவர்கள் பாடசாலையின் ஆசிரியர்களது அங்கீகாரம் பெற்ற தலைவராக தேவையான உதவிகளை தேவையான நேரத்தில் வழங்குவதற்கு என்றுமே தயங்கியதில்லை. ஒவ்வொரு விசயம் பற்றிய தீர்க்கமான அறிவு, எங்கேயும் காணக்கூடிய தொடர்பு, நகைச்சுவை உணர்வு, புத்திக் கூர்மை நிரம்பிய ஆளுமை, பாடசாலையின் கடினமான நிர்வாகத்திற்கு மிகவும் பிரயோசனமாக இருந்தது. “யாழ்ப்பாண மத்திய கல்லூரியைப் பற்றி நான் எண்ணும் போது தீரர் தம்பர் போன்றவர்களை நினைக்காமல் இருக்கவே முடியாது.” என்கிறார் முன்னாள் அதிபர் வண.ஸ்மித் அவர்கள்.

யாழ். மத்திய கல்லூரியின் கல்விச் சரித்திரத்தை எழுதுபவர் எவருமே தம்பர் குடும்பத்தை விலக்கி வைக்க முடியாது. திரு. தம்பர், அவரது தந்தையார் ஜோர்ஜ் வாசிங்டன் தம்பர், அவரது பேரனார் பிலிப் தம்பர் ஆகியவர்கள் அக்கல்லூரியில் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றியவர்கள். ஏறக்குறைய 125 வருடங்கள் இத்தொடர்ச்சி இருந்தது. இத்தகைய சாதனை வேறு எப்பாடசாலையிலாவது இருந்திருக்குமா என்பது சந்தேகமே. ஒரு சமயம் திரு. தம்பர் அவர்கள் நண்பர் ஒருவரின் வீட்டிலே சுவாரஸ்யமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது இனிமேல் அது தொடரமாட்டாது என்றாராம். அது உண்மையான வாக்காக அமைந்துவிட்டது. ஆனால்

தம்பர் குடும்பத்துக்கும் யாழ்.மத்திய கல்லூரிக்குமிடையான தொடர்பு துண்டிக்கப்படவில்லை. அந்தத் தொடர்ச்சி தம்பரின் ஒரே மகளைக் கைப்பிடித்த கந்தசாமி என்பவரால் ஈடுசெய்யப்பட்டது.

நான் அறிந்தவரையில் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கிறிஸ்தவ முகாமைத்துவப் பாடசாலைகள் பெரும்பாலும், அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பதை வரவேற்கவில்லை. அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றபோது புனித ஜோன்ஸ் கல்லூரி, புனித சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி, உடுவில் மகளிர் கல்லூரி போன்ற கல்லூரிகளின் நிர்வாகம் கல்விக் கட்டணம் அறவிடாத தனியார் பாடசாலைகளாக அக்கல்லூரிகளை நடத்த முன்வந்தன. அவ்விதம் பார்க்கின்றபொழுது யாழ் மத்திய கல்லூரியின் நிர்வாகமான மெதடிஸ்த மிஷனும் பாடசாலையை அரசு பொறுப்பேற்பதை எதிர்க்கவே செய்தது. ஆனால் அவர்களின் பாடசாலையில் உப அதிபராக அந்நேரம் விளங்கிய தம்பர் அவர்கள், பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்பதை அங்கீகரித்தார் என்பது மாத்திரமல்லாமல் அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்க வேண்டும் என்ற பிரேரணையைக் கூட வடமாநில ஆசிரியர் சங்கத்தில் கொண்டு வந்தவர் எனப் பாராட்டப்பட வேண்டியவர். திரு.தம்பர் அவர்கள் இத்தகைய முனைப்பான ஒரு தீர்மானத்தை எடுத்ததற்கு அவர் ஏழை மக்கள் மேல் வைத்த அனுதாபமே காரணமாகியது. பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றால் தான் யாழ்ப்பாணத்து ஏழை மக்களின் பிள்ளைகளுக்கும் பணக்கார வர்க்கத்தினரைப் போன்று கல்வியில் சமவாய்ப்புக் கிட்டமுடியும் என்பது அவரது பெருநோக்கு. இதனால் அவர் தனது பாடசாலை ஆசிரிய வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய தடைகள் பற்றிச் சிறிதேனும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கவில்லை. தம்பர் அவர்களுடன் சமகாலத்திலே யாழ்.இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கியவர் திரு. N.சபாரத்தினம் அவர்கள். அவரும் தம்பரைப் போன்று ஆசிரியர் சங்க நடவடிக்கைகளிலே தீவிரநாட்டம் காட்டியவர். அவர் தம்பரது கற்பித்தல் முறையை ஒரு கட்டுரையில் மதிப்பீடு செய்கிறார். “கற்பித்தலில் மூன்று வெவ்வேறான வழிகள் உள்ளன. அவை வகுப்பிலே மாணவர்களுடன் முறைசார் தொடர்பினை ஏற்படுத்திக் கொள்ளல். இரண்டாவது வழி, முறைசாராத் தொடர்புகொள்ளல். மூன்றாவது, தொடர்பு அற்ற நிலை. தம்பர் தனது ஆசிரியப் பணியின் போது இந்த மூன்று வழிகளையும் கையாண்டார். ஆனால் ஆச்சரியமாக அவை பின்னிருந்து முன்னோக்கிப் பிரயோகிக்கப்பட்டன எனலாம்.” என்கிறார் சபாரத்தினம் அவர்கள்.

தம்பர் அவர்களுடைய மாணவர்கள், அவர் படிப்பித்த வகுப்புகளுடன் நின்று விடுவதில்லை. அவர்களோ பல்வேறு இடங்களிலுமிருந்து வந்தவர்கள். அவர்கள் வாழ்வியல் வெவ்வேறு தரங்களில் இருந்தது. எனவே அவருக்கு வகுப்பறையிலும் பார்க்க அவரது வீடுதான் உண்மையான கற்பித்தல் தளமாக இருந்தது. மாணவர்கள் அவரது இல்லத்திற்கு தமது சொந்தப் பிரச்சினைகளுடனும் தொழில் சார்ந்த பிரச்சினைகளுடனும் செல்வார்கள். அதற்கான தீர்வு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு இருந்தது. அந்த நம்பிக்கை அனேகமாக வீண்போவதில்லை.

அதிபர் என்பவர் ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு ஆதர்ச புருஷர்:

அவர் அதிபராக நியமனம் பெற்றது 1962இல். அவர் ஓய்வு பெற்றது 1964இல். ஆகவே வெறும் இரண்டு ஆண்டுகளே அவர் பாடசாலை அதிபராக விளங்கினார். அவரிலும் பார்க்கப் பலவருடங்கள் அதிபர்களாகச் சேவையாற்றிய பலர் உள்ளனரே. அது என்ன அவர்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு இவரைப்பற்றி ஏன் எழுதவேண்டும் என யாரும் வினவலாம். ஒருவருடைய சேவையை மதிப்பிடுகின்ற பொழுது அவர் ஆற்றிய காலத்தைக் கணக்கில் கொள்வதிலும் பார்க்க அவரது சாதனையை வைத்தே மதிப்பீடு செய்தல் வேண்டும். மேலும் தம்பர் அவர்கள் தொடர்ந்து ஒரே பாடசாலையில் 37 வருடங்கள் பல்வேறு நிலைகளிலே சேவையாற்றியுள்ளார். இன்னும் சொல்வதானால் குறைந்தது இரண்டு தலைமுறை மாணவர்களுக்குக் கல்வியூட்டியுள்ளார். விரும்பியிருந்தால் எந்தவொரு பாடசாலைக்கும் மிகச்சலபமாக அவர் அதிபராகியிருக்கலாம்.

திரு.தம்பர் அதிபராக இருந்த காலம் பற்றி மத்திய கல்லூரியில் கல்வி கற்ற திரு. மனோஹரன் அவர்கள் விளக்குகிறார்கள்: “அவர் ஒழுங்காட்சியில் மிகவும் கறாரானவர். அதற்காகத் தானே முன்னோடியாக வாழ்ந்து காட்டியவர். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் மதுவைத் தொடரவில்லை. மாணவர்கள் திறமை பெற்று பாடசாலையின் பல்வேறு துறைகளிலும் பங்குபற்ற வேண்டும் என்பதில் அக்கறை காட்டினார். மாணவர்கள் தனிப்பட்ட ஒரு துறையிலே மிகவும் உச்சிக்குப் போவதிலும் பார்க்கப் பலதுறைகளிலே கால்பதித்து ஒரு நடுத்தரப் பெறுபேறு பெறுவதை அவர் வரவேற்றார். அவர் என்றுமே ஒரு ஜனநாயக வாதியாகவே பரிணமித்தார். தனது மாணவர்களும்

ஜனநாயகக் கோட்பாடுகள் கொண்டவர்களாக வரவேண்டும் என்பதில் கவனமெடுத்தார். நல்ல பழக்க வழக்கங்கள், தனது கருத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல், வெற்றியார்வத்தையும் சகிப்புத் தன்மை அற்றதையும் நிராகரித்தல், தனது உரிமைக்காகப் போராடுதல் போன்றவற்றை அவர் ஊக்குவித்தார். அவர் தன் செயல்களில் அவற்றினைக் கையாண்டதுடன் செயல்முறையில் அவற்றின் தன்மைகளைப் புலப்படுத்தினார்.

அவர் ஆசிரியராக இருந்த போது பல்கலைக்கழக புகழக வகுப்பின் மாணவர் மன்றத்தின் பொறுப்பாசிரியராக விளங்கினார். அவருக்கும் மாணவர் மன்றத்துக்கும் இடையே ஒரு பிரச்சினை எழுந்தது. மாணவர் மன்றத்தினர் அவரைக் கண்டிப்பதாகத் தீர்மானம் கொண்டு வந்தனர். அதனைப் பற்றி மாணவர் சங்கத்தின் கூட்டத்திலே சர்ச்சிப்பதற்கு தம்பர் அனுமதித்ததோடல்லாமல் அக்கூட்டத்திற்கும் சென்று அவர்களது உரையின் பின்னர் தன்னிலை விளக்கம் கொடுத்தார். அவர் எத்தனை பெருந்தன்மையான ஜனநாயகவாதி என்பதை எடுத்துக்காட்டுதற்கு இது ஒன்றே போதுமானது. பாடசாலை ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தமட்டிலே தம்பர் தன்னை என்றுமே அவர்களிடிலொருவராக, மூத்தவராகவே நினைத்து அவர்களை வழிநடத்தினார். அவர் இளைய தலைமுறையினரின் பலத்தினை உணர்ந்தவராக ஆசிரியர்களும் இளம் தலைமுறையினர் மேல் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். ஆசிரியத் தொழில் ஒரு மேன்மையான தொழில் (Noble Profession) என்பதை நிலை நாட்டுதற்கு வருங்காலத்தைச் செப்பனிடும் தலைமுறையின் தகமையை உயர்த்த வேண்டும் என்பது அவரது பார்வை. “அவர் யாழ் மத்திய கல்லூரியிலிருந்து 1964ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்றதுடன், மத்திய கல்லூரியின் பாரம்பரியமாக இருந்தவை அத்தனையும் போய்விட்டன.” என வருந்துகிறார் திரு.மனோஹரன் அவர்கள்.

பாடசாலை அதிபர் ஒருவரின் தலையாய பணி தனது ஆசிரியர்களின் கௌரவத்தைப் பேணுதல். அதனைத் தன்பணியின் பிரதானமான குறிக்கோளாக திரு.தம்பர் அவர்கள் கொண்டிருந்ததை அங்கே மாணவராகவும் பின்னர் ஆசிரியராகவும் விளங்கிய திரு.செ. கமலாகரன் அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவரது வகுப்பு ஒன்றிலே மாணவன் ஒருவனால் பெரும் பிரச்சினை. ஆசிரியர் எத்தனை சொல்லியும் அவன் கேட்பதாயில்லை. சாம, பேத, தானம் என்ற

அத்தனை உத்திகளும் தோல்வியுற ஆசிரியருக்கு உதவியது ஈற்று உத்தியான தண்டம் தான். எனவே அதனைத் செய்தார். வகுப்பு கப்சிப் ஆகியது. உத்தி வெற்றியளித்தது. ஆனால் மறுநாள் அதன் விளைவு தெரிந்தது. காலையில் வகுப்பில் ஆசிரியர் கற்பித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவசரமாக அலுவலகத்திற்கு வருமாறு அதிபர் தம்பரிடமிருந்து அழைப்பு வந்தது. ஆசிரியர் வகுப்பை விட்டு வெளியேறி விறாந்தை வழியாக அதிபரின் அறையை நோக்கி நடந்தார். அதிக தூரம் நடக்கவில்லை. அலுவலகத்திலே இருந்தபடியே ஆசிரியர் வருவதைக் கண்ட அதிபர் அவர்கள் உடனடியாக வெளியே வந்து ஆசிரியரை இடைவழியில் சந்தித்தார். முதல் நாள் நடந்த சம்பவம் பற்றி விசாரித்தார். ஆசிரியர் விபரித்தார். அதில் உள்ள நியாயத்தை அதிபர் உணர்ந்தார். “அந்த மாணவனின் தந்தை உருத்திர மூர்த்தியாக எனது அலுவலகத்தில் குதித்தார். நான் அவரைச் சமாளிக்கிறேன். நீ கவலையில்லாமல் வகுப்பிற்குப் போ. ஆனால் இனிமேல் யாராவது பிரச்சினை கொடுத்தால் நீ தண்டிக்காதே. என்னிடம் அனுப்பிவை” என ஆலோசனை கூறிச்சென்றாராம்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே எனது அனுபவம் இரண்டை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 1971ஆம் ஆண்டு மே மாதம் என்னை ஏழாலை மத்திய கல்லூரி அதிபராக நியமித்தார்கள். ஜூன் மாதம் என எண்ணுகிறேன். ஒரு நாள் காலை எனது அலுவலகத்தின் முன்னே நிற்கிறேன். ஏழாலை கிராமச்சங்கத் தலைவர் திரு. பாலசுப்பிரமணியம் சகிதம், ஒருவர் அலுவலகம் நோக்கி வந்தார். விசாரித்தேன். ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர் முதல் நாள் தனது மகனுக்கு நன்றாக அடித்து விட்டார் எனத் தகப்பனார் சொன்னார். முழுக்கதையையும் கேட்ட நான், நீங்கள் போகலாம் நான் ஆசிரியரிடம் விசாரித்து அதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கிறேன் என்றேன். அப்படி எல்லாம் முடியாது நான் நேரடியாக அந்த ஆசிரியரோடு பேசவேண்டும் என்றார் தந்தை. அதெல்லாம் முடியாது ஆசிரியர் வகுப்பில் உள்ளார். வகுப்பைக் குழப்புவது சரியல்ல நான் அவரிடம் விசாரித்த பின்னர் உங்களுடன் தொடர்பு கொள்வேன் என்றேன். தகப்பனாரோ விடுவதாயில்லை. எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. நீங்கள் அவர் மேல் வழக்கு வைக்கவேண்டும் என்றாலும் வையுங்கள். ஆசிரியரை நான் அனுப்பப் போவதில்லை. நான் தான் வருவேன். இப்போ நீங்கள் போகலாம் என்றேன். அவர் கோபத்துடன் போய்விட்டார். மாலை

நான் வீடு செல்கையில் திரு.பாலசுப்பிரமணியம் என்னை மறித்து நடந்ததற்காக மன்னிப்புக் கேட்டார். அவர்கள் எமது வாக்காளர்கள். ஆகவே அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கு நான் செவி சாய்க்க வேண்டும் என்றவர், நீங்கள் இதனை மறந்து விடுங்கள். நீங்கள் சொன்னதை நான் நூறு வீதம் ஏற்கிறேன் என்றார்.

கனடாவில் ஒரு நிகழ்ச்சி. நான் அப்போது தற்காலிக ஆசிரியராகப் பணியாற்றினேன். அதாவது ஒரு ஆசிரியர் பாடசாலைக்கு வராவிட்டால் என்னை அழைப்பார்கள். நான் அப்பாடசாலைக்குப் போய் அங்கு நிரந்தர ஆசிரியர் குறித்துக்கொடுக்கும் வேலையைச் செய்யவேண்டும். ஒரு ஆசிரியர் அன்று பாடசாலைக்கு வரமாட்டார் என்பதால் என்னை அழைத்திருந்தார்கள். அவர் வரைதல் பாடம் கற்பிப்பவர். ஆகவே அவரது வேண்டுகோளின்படி வகுப்பு மாணவர்களைப் படம் ஒன்றை வரையுமாறு பணித்தேன். வகுப்பு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போது மறுநாளும் அந்த ஆசிரியர் பாடசாலை வரமாட்டார் என்றும் நான் தொடர்ந்து அந்தப் படம் வரைதலையே மறு நாளும் செய்ய வேண்டும் என்றார்கள். ஆகவே பாடமுடிவின்போது எல்லா மாணவர்களையும் அவர்கள் வரைந்த தாளினை அங்கேயே விட்டுச் செல்லுமாறும் மறுநாள் அதனைத் தொடரலாமெனவும் அறிவித்தேன். மறுநாள் பாடசாலையில் அந்த வகுப்பிற்குப் போய் மாணவர்களைத் தொடர்ந்து அந்த வேலையைச் செய்யச் சொன்னபோது ஒரு மாணவன் மாத்திரம் ஒன்றும் செய்யாமல் இருந்தான். அவனிடம் சென்று விசாரித்த பொழுது, தான் முதல் நாள் படம் வரைந்த அந்தத் தாளினை வீட்டிற்கு எடுத்துச் சென்றுவிட்டதாகவும் அதனைக் கொண்டுவர மறந்து விட்டதாகவும் சொன்னான். நீ ஏன் எனக்குச் சொல்லாமல் எடுத்துச் சென்றாய். நீ பொய் சொல்கிறாயா எனக்கேட்டேன். இல்லை என்றான். விட்டு விட்டேன். மதிய போசன இடைவேளை நேரம் அதிபர் அவர்கள் தனது அறைக்கு வருமாறு என்னை அழைத்தார். சென்றேன். அங்கு அந்தப் பையனின் தாயும் தந்தையும் இருந்தார்கள். நான் தமது மைந்தனைப் பொய்யன் என்று கூறியதாகக் குற்றச்சாட்டு. அதிபர் என்னைப் பார்த்தார். நான் நடந்தவற்றைக் கூறினேன். உங்கள் மகன் என்னிடம் சொல்லாமல் எடுத்துச் சென்றது பிழை. ஆகவே நான் நீ பொய் சொல்கிறாயா என்று கேட்டேனேயன்றி நீ பொய்யன் எனக் கூறவில்லை என்றேன். அவர்கள் போய்விட்டார்கள். அன்று

மாலை அதிபர் என்னிடம் அவர்கள் கேட்டதைப் பெரிது படுத்தாதே என்றார். என்னை அழைக்காமலேயே நீங்கள் அதனைச் சமாளித்திருக்கலாம். அதிபர் ஆசிரியர்களுடைய கௌரவத்தைப் பேணவேண்டும். நீங்கள் தவறிவிட்டீர்கள். இனிமேல் நான் இப்பாடசாலைக்கு வரப்போவதில்லை என்று கூறிவிட்டு வந்தேன். எமது நாட்டிலே அதிபர்கள் ஆசிரியருடைய கௌரவத்தைப் பேணிய முறையையும் அயல் நாடுகளிலே எவ்விதம் நடக்கின்றது என்பதையும் காட்டவுமே இதை எழுதினேன்.

தம்பரது சாதுரியமான செயற்பாடுகளுக்கான உதாரண மொன்றை அங்கு ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவரும் பின்னாளில் இரத்தமலானை இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கியவருமான திரு.கா.ஜெகநாதன் அவர்கள் தனது சுயசரிதத்தில் விபரித்துள்ளார். திரு.ஜெகநாதனும் அவரது மனைவியும் வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் ஆசிரியர்களாக இருந்து யாழ்.மத்திய கல்லூரிக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்தவர்கள். அங்கு ஒன்பது மாதங்கள் சேவையாற்றியதும் திருமதி.ஜெகநாதனுடைய தந்தையாரது ஊரான அனூராதபுரத்துக்கு இடமாற்றம் பெறவிரும்பி விண்ணப்பித்தனர். அந்த விண்ணப்பத்திற்கு அதிபர் தம்பருடைய சிபார்சு பெற வேண்டியிருந்தது. அன்று மாலை திரு.தம்பர் அவர்கள் வண. D.T.நைல்ஸ் அவர்களது இல்லத்துக்குச் சென்றிருந்தார். நைல்ஸ் அவர்கள் மத்திய கல்லூரியின் அதிபராக இருந்து ஓய்வு பெற்றவர். மிசனில் மிகப் பிரபலமானவர். ஜெகநாதன் அவர்கள் நைல்ஸ் வீட்டிற்குச் சென்று தனது விண்ணப்பத்தை திரு.தம்பரிடம் கொடுத்து அந்த வேண்டுகோளைச் சிபார்சு செய்யுமாறு கேட்டார். விண்ணப்பத்தை வாசித்த தம்பர் அவர்கள் சிபார்சு செய்வதற்கு மறுத்து விட்டார். அந்த இடமாற்றத்தால் பாடசாலையில் இரு வெற்றிடங்கள் ஏற்படப் போகின்றன என்றும் அவர்கள் அப்பாடசாலையில் சேவித்த காலம் வெறும் ஒன்பது மாதங்களேயானமையால் தான் அதனை ஏற்க முடியாது எனவும் காரணம் கூறினார். இவர்களுக்கிடையான உரையாடலைக் கேட்ட நைல்ஸ் அவர்கள் ஜெகநாதனுடைய மாமனாரைப் பற்றி விசாரித்தார். தனக்கு அவர் மிகவும் தெரிந்தவர் என்று கூறிய நைல்ஸ் அவர்கள் அவர்களது இடமாற்ற விண்ணப்பத்தை ஏற்குமாறு தம்பரைக் கேட்டார். தம்பர் சம்மதித்தார். தம்பர் மறுத்தற்கான உண்மை பின்னர் தான் தனக்குத் தெரிந்ததாக

ஜெகநாதன் கூறுகிறார். இந்த இடமாற்றத்திற்கு தனக்கு எவ்விதமான மறுப்பு இல்லாத போதும் மிசன் தன்மேல் குற்றம் சாட்டாமல் இருப்பதற்காகவே தான் அவ்விதமாக நாடகம் ஆடியதாகவும் நைல்ஸ் அதனை ஏற்குமாறு பணித்தமையால் மிசன் தன்மீது குற்றம் காணாமல் தப்பிக்க முடிந்தது எனவும் தம்பர் கூறினாராம்.

அவர் தலைமையில் ஆசிரிய தொழிற் சங்கம் சாதனைகள் படைத்தது:

நான் ஒரு பாடசாலையில் அதிபராகிய ஆண்டு 1971. எனக்கு முந்திய தலைமுறை அதிபர்களைப் பற்றியே இதனை எழுதுகிறேன். அவர்கள் செயற்பாடுகள் என்னை ஆச்சரியப்பட வைத்தமை அதற்கான முதல் காரணம். பெரும்பாலான அதிபர்கள் தொழிற்சங்கங்களில் முக்கியஸ்தர்களாகப் பணியாற்றினார்கள். அவர்களுக்குப் பாட சாலையையும் நடத்தி தொழிற்சங்க வேலைகளில் முழுமையாகப் பங்கேற்க எப்படி முடிந்தது என்பது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. நான் காலையில் 8:00 மணிக்கு முன்னர் பாடசாலை சென்று விடுவேன். மாலை வீடு திரும்புவது பொதுவாகவே 6:00 மணிக்குப் பின்னரே. அப்படி இருந்தும் நான் பாடசாலை நடத்துவதிலேயே எனது முழு நேரத்தையும் செலவிட்டேன். இவர்களோ என்றால்?

1960ல் பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்பதற்கு முன்னர் வடமாநில ஆசிரியசங்கம் (N.P.T.A) மிகவும் பிரபலமான தொழிற் சங்கமாக அமைந்திருந்தது. தம்பர் அதிபராக இருந்த காலத்திலுங் கூட தொழிற்சங்கவாதியாகவே செயலாற்றி வந்துள்ளார். எந்த ஒரு பிரச்சினையையும் ஆசிரியர் கோணத்தில் இருந்தே பார்த்து தீர்வுகாண முடிந்தமையால் அவருக்குப் பெருமை கிட்டிற்று. 1950 களுக்கு முன்னர் பாடசாலைகளில் ஒருசில அரசாங்கப் பாடசாலைகளைத் தவிர ஏனையவை தனியார் பாடசாலைகளாக விளங்கின. அரசாங்கம் முகாமையாளருக்கு வருடாவருடம் மானியம் வழங்கி வந்தது. ஆசிரியர்களுக்கு முகாமையாளர்களே வேதனம் வழங்கினார்கள். ஆசிரிய தொழிற்சங்கங்களின் அப்போதைய பிரச்சினைகளில் ஆசிரியர்களுடைய ஓய்வூதியம், நேரடியாக வேதனம் பெறுதல், தாய்மொழி மூலமே கல்வி புகட்டப்பட வேண்டும் என்பவை முக்கிய அம்சங்களாக விளங்கின. 1950க்குப் பின்னர் ஆசிரியர்களுக்கிடையான ஒற்றுமை, பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றல்,

மேல் படிப்புக்கான வசதிகள் போன்றவை சர்ச்சைக்குரிய பிரச்சினைகளாக அமைந்தன. இவை எல்லாவற்றிலும் தம்பர் முற்போக்கியக்கங்களுடைய நோக்கிலே செயற்பட்டதுடன், பிரச்சினைகள் சம்பந்தமான கூட்டங்களை மிகவும் திறமையுடன் நடத்தி நல்ல தீர்வு ஏற்பட உழைத்தார்.

அபார ஞாபகசக்தியும், ஆங்கிலம், தமிழ் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் சிறந்த பேச்சு மற்றும் எழுத்து ஆற்றல் மிக்கவராயு மிருந்தமையால் எந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்தையும் தனதாக்கிக் கொள்ளும் திறமையுடையவராகத் தம்பர் விளங்கினார். வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கம் மிகப் பலம்வாய்ந்த தொழிற்சங்கமாக இருந்தது. இது அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தினது வடமாநிலக் கிளையாகச் செயற்பட்டது. தம்பர், ஹண்டி பேரின்பநாயகம், ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் போன்றவர்கள் இச்சங்கத்தின் தலைவர்களாக இருந்து ஆசிரியர்களின் நலத்துக்காக பல போராட்டங்களை நடத்தியுள்ளனர். பொதுவாகவே இவர்கள் இடதுசாரிக் கொள்கை உடையவர்களாகவும் தாய்மொழி மூலமாகவே பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் தீவிரமாக இருந்தனர். அக்காலத்திய ஆசிரியர்களுக்கு மற்றைய தொழிலாளர் வர்க்கம் போன்று நேரடி தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளில் அதிகம் நம்பிக்கை இருக்கவில்லை. தீர்மானங்கள், செவ்விகள், நேரடியாகச் சந்திக்கும் பிரதிநிதிக் குழு போன்றவற்றிலேயே நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். “தம்பர் அவர்கள் தனது வாதத்திறமையாலும் எழுத்துத் திறமையாலும் A.C.U.Tக்கும் (All Ceylon Union of Teachers) ஆசிரியத் தொழிலுக்கு பல அனுகூலங்களைப் பெற்றுத் தந்துள்ளார்.” என்கிறார் மருதானை சவீராக் கல்லூரியில் அதிபராக விளங்கியவரும் பின்னர் மேலவை உறுப்பினராக இருந்தவருமான திரு. A.M.A. அசீஸ் அவர்கள், ‘அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தை ஒரு தொழிற்சங்கமாகப் பதிய வேண்டும் என்ற தீர்மானத்தினை 1946ஆம் ஆண்டிலே முதன்முதலாகக் கொண்டுவந்த பெருமையும் 1954ஆம் ஆண்டிலே அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கம் தொழிற்சங்கமாகப் பதியப்பட்டதற்கான சிறப்பும் தம்பர் அவர்களையே சாரும்’ என்கிறார். அவரது வாதத் திறமைக்கும் எதிராளியையும் தன்பக்கம் ஈர்க்கும் வாக்கு சாதாரியத்துக்கும் உதாரணமாக அவர் மத்திய கல்லூரியில் அதிபராக இருந்த காலத்து நிகழ்ச்சி ஒன்றினை அங்கு ஆசிரியராக

இருந்த திரு.கமலாகரன் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். கொழும்பிலே வருடாவருடம் றோயல் கல்லூரிக்கும் புனித தோமஸ் கல்லூரிக்கு மிடையே நடைபெறும் கிறிக்கட் போட்டி மிகப் பிரபலமானது. பாடசாலை மாணவர்கள் மாத்திரமல்லாமல் பழைய மாணவர்களும் குவிந்து ஒரு களியாட்ட விழா போல இப்போட்டி அமைவதைக் காணலாம். ஓரளவுக்கு அதேவகையில் யாழ்ப்பாணத்தில் யாழ். மத்திய கல்லூரிக்கும் புனித ஜோன்ஸ் கல்லூரிக்குமிடையே நடைபெறும் கிறிக்கட் போட்டியும் பிரபலமானது. இப்போட்டிக்காக வெளி மகாணங்களில் சேவையாற்றும் பழைய மாணவர்களும் வந்து குவிவார்கள். யாழ் நகர் அந்த இரண்டு நாட்களும் அல்லோலகல்லோலப்படும். போட்டிக்கு முதல்நாள் பறைகளுடனும், ஊது குழல்களுடனும் பழைய மாணவர்கள் ஓசையெழுப்பியபடி நகர் வலம் வருவார்கள். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் கல்விக்கந்தோர் கஸ்தூரியார் வீதியில் இருந்தது. அங்கே தான் வடமாநிலக் கல்வி அதிபதியாக திரு. S.U. சோமசேகரம் கடமையற்றினார். கல்லூரிப் பழைய மாணவர்கள் போட்டி கூச்சல் அவருக்கு எரிச்சலைக் கிழப்பியிருக்க வேண்டும். உருத்திரமூர்த்தியாக யாழ் மத்திய கல்லூரியுள் சென்று அதிபர் தம்பரிடம் விசயத்தை எடுத்துக் கூறினார். தம்பர் தனது வழமையான புன்முறுவல் மாறாமல் அவர் சொல்வதைக் கேட்டார். பின்னர் அமைதியாக அந்த ஆண்டு நிகழ்ச்சியின் முக்கியத்துவம் பற்றியும் கொழும்பு நகரில் இதிலும் மோசமாக மாணவர்கள் றோயல் தோமியன் போட்டியில் நடந்து கொள்வதாகவும் எடுத்து விளக்கமாகத் தனக்குரிய சாதாரியத்துடன் கூறினார். இறுதியில் தம்பர் வென்றார். திரு.சோமசேகரம் சாந்த சொருபியாக பாடசாலையை விட்டு வெளியே செல்கையில் தனது நாசணல் சேர்ட்டிலே யாழ் மத்திய கல்லூரிக்கான Rosette அணிந்திருந்தார். இது தான் தம்பர். தம்பர் வாதத்திறமை மிக்கவர். எந்த எதிராளியையும் தனது வாதத்திறமையால் தன்பக்கம் இழுக்கும் சாமர்த்தியம் உடையவர்”.

ஆசிரியர்களுக்கான விதவை மற்றும் அனாதை ஓய்வூதியம் நீண்டகாலமாக ஆசிரியர்களின் கனவாக விளங்கி வந்ததை நனவாக்குவதில் முன்னின்று உழைத்தவர் தம்பர். அவர் அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் தலைவராயிருந்த காலத்தில் தான் இது நிகழ்ந்தது. சுயபாசை ஆசிரியர்களுக்கும் ஆங்கில ஆசிரியர்களுக்குமிடையே நல்லுறவினையும் புரிந்துணர்வினையும் தம்பர்

ஏற்படுத்தியுள்ளார். தம்பர் அவர்கள் தொடர்ந்து மூன்று ஆண்டுகள், 1948-1950 வரை A.C.U.Tயினது தலைவராகக் கடமையாற்றியுள்ளார். அக்காலத்திலே அவர் அரசினால் நியமிக்கப்பட்ட கல்வி தேசிய ஆலோசனைக் குழுவிலும் ஒரு உறுப்பினராகச் செயற்பட்டார். அமைதியான மனப்போக்கு என்றுமே குழம்பியதில்லை என்பது தம்பருக்கே சிறப்பியலானது. அவையிலே ஒரு பெரிய விசயம் பற்றிக் காரசாரமான விவாதம் நடக்கையில் கூட அவரது முகத்தில் தவளும் புன்னகை மறையாது.

1960ல் அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதும் ஆசிரியர்களின் வேதனம், மற்றும் இடமாற்றம் போன்ற பிரச்சினைகள் ஆசிரியர் சங்கத்தையே உடைத்துப் பல சங்கங்கள் உருவாவதற்கு வழிவகுத்தன. திரு.தம்பர் போன்றவர்கள் இதனால் மனமுடைந்தனர். அவர்களின் கடின உழைப்புக்குப் பின்னர் All Ceylon Conference of Teachers Unions எனும் கூட்டமைப்பு ஒன்று உருவானது. அதன் தலைமையை ஏற்று பல முற்போக்கான செயல்திட்டங்களைக் கொண்டுவருவதற்கான கிளர்ச்சியை இயக்கி ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றுள்ளார் தம்பர் என்கிறார் Dr.G.P.மல்லசேகரா அவர்கள். தாய்மொழியில் கல்வி புகட்டப்பட வேண்டும் என்பதைத் தம்பர் அவர்கள் இளைஞர் காங்கிரசில் இருந்தகாலம் தொட்டே வலியுறுத்தி வந்தார். ஆகவே ஆசிரியர் சங்கத்தினதும் குறிக்கோளாக அது அமைந்ததில் வியப்பில்லை. ஆனால் அதே சமயம் சிங்கள ஆசிரியர்கள் தாய்மொழிக் கல்வி விடயத்தில் அத்தனை தீவிர நோக்குடையவர்களாக இருக்கவில்லை. ஆங்கிலமே தொடர்ந்து பயிற்றுமொழியாக அமையலாம் என்பது அவர்களுடைய சித்தாந்தமாக அமைந்தது. திரு.தம்பர், திரு.நேசையா மற்றும் திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் போன்றோரே தாய்மொழியில் கல்வி மாத்திரமல்ல விஞ்ஞானப் பாடங்களையும் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தைச் சிங்களமொழி பேசும் கல்வியாளர்களுடைய சிந்தனையிலும் புகுத்தினார்கள்.

திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்களுடைய நினைவு மலரில் எழுதிய கட்டுரையில் திரு.A.E.தம்பர் அவர்கள், “பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் ஒருவரும் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதி ஒருவரும் ஒரு சமயம் என்னிடம் நேசையா, நான் மற்றும் A.C.U.Tயைச் சார்ந்த நண்பர்கள் கேடுகெட்ட கிளர்ச்சி ஒன்றைத் தொடக்கியிராவிட்டால் ஆங்கிலமே பயிற்றுமொழியாகவும் நிர்வாக மொழியாகவும்

தொடர்ந்து வந்திருக்கும். அதனால் எமது சிங்களச் சகோதரருக்கு தனிச் சிங்களம் என்ற கோரிக்கை பற்றிய எண்ணமே வந்திருக்காது என்றார்” என எழுதியுள்ளார். யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளின் விஞ்ஞான ஆசிரியர்களுக்காக ஒரு சங்கம் அமைக்கப்படவேண்டும் என்பதில் மிகத் தீவிரமான அக்கறையுடன் செயற்பட்டு ஒரு மன்றத்தை உருவாக்கி அதன் ஆரம்பகாலத் தலைவராகவும் தம்பர் அவர்கள் சிறப்பாகச் செயற்பட்டுள்ளார்.

கூட்டுறவாளராக:

திரு.தம்பர் அவர்கள் சிறந்த கூட்டுறவாளராகச் செயற்பட்டும் வந்துள்ளார். யாழ்ப்பாணப் பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் சமாசத்தின் (M.P.C.S. Union) தலைவராகப் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் சேவை செய்துள்ளார். பொருட்களை அங்கத்துவ பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலமும் பாவனையாளருக்குக் கிடைக்கச் செய்வதில் தம்பர் மிக அக்கறை செலுத்தினார். இச் சங்கத்தில் வேலை செய்வோருக்கு மிகச் சுலபமாகச் சுரண்ட முடியும். சங்கத்தின் நிர்வாக சபையில் மிகக் கறாரான உறுப்பினர் இருந்தனர். பிழை செய்தவரை தண்டித்தே தீர்வேண்டும் என்பது அவர்களது வாதமாக இருக்கும். ஆனால் தம்பரோ பிழைசெய்த பணியாளர்களை மன்னிப்பின் மூலம் திருத்துவதில் மிகத் திறமை வாய்ந்தவராகத் திகழ்ந்தார். ஒருவரை வேலையை விட்டு நீக்கிவிட்டால் அவர் குடும்பம் அனாதரவாக நிற்கும் என்பதையே தம்பர் எண்ணினார். கருணைமூலம் அவர்களைத் திருத்த முற்பட்டார். அவரது நல்லிதயத்தை தமக்குச் சாதகமாக்கியோரும் இருக்கவே செய்தனர். அவர் ஒரு அரசியல்வாதியாக இல்லாத போதும் அவருக்கு மிகப் பிரபலமான அரசியல்வாதிகளுடன் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. ஆனால் அத் தொடர்புகளை அவர் தனது சுயதேவைக்காக உபயோகப்படுத்தியதில்லை என்றே கூறலாம்.

எழுத்தாளராக:

1964இல் பாடசாலையிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர் ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையின் ஆலோசகராகத் தம்பர் அவர்கள் இறக்கும் வரை சேவையாற்றினார். யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழரின் தனித் தினசரியாகத் தலைநிமிர்ந்து நின்று சிறப்பாக யாழ்.குடாவுக்கும் ஏனைய பகுதிகளுக்கும் சேவையாற்றி வந்த ‘ஈழநாடு’ பத்திரிகையின்

வளர்ச்சியில் திரு.தம்பர் அவர்களுக்கு நிறையவே பங்குண்டு. பத்திரிகை வளர்ச்சிக்குத் தேவையான ஆலோசனைகளை அவ்வப்போது வழங்கி அப்பத்திரிகையின் வளர்ச்சிக்காவும் இறுதிவரை அவர் உழைத்தார். 'கண்ணப்பன்' என்ற புனைபெயரில் யோகர் சுவாமிகள் பற்றியும் கலைப்புலவர் நவரத்தினம் பற்றியும் 'ஈழநாடு' பத்திரிகையில் இரு கட்டுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

அகில இலங்கை ஆசிரிய சம்மேளனத்தின் சஞ்சிகையான, 'Ceylon Teacher'ரின் ஆசிரியராக 1953 முதல் தொடர்ச்சியாக மூன்று வருடங்கள் தம்பர் பணியாற்றியுள்ளார். இத்துறையில் அவர் பணிபுரிகையில் இலங்கைக்கு மேலதிகமான பல்கலைக்கழகங்கள் தேவையென வலியுறுத்தி வந்தார். இதனால் அவருக்கும் அப்போது கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்து உபவேந்தராகக் கடமையாற்றிய சேர் ஐவர் ஜெனிங்குக்குமிடையே கருத்து முரண்பாடு ஏற்பட்டதுண்டு. நாட்டிலே தொழில் வாய்ப்புக்கு ஏற்ற அளவுக்கேதான் மாணவர்களைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சேர்க்க வேண்டும் என்பது சேர் ஐவர் ஜெனிங்குடைய வாதம். ஆனால் தம்பரோ பல்கலைக்கழகக் கல்வியை அதற்கான தகுதி பெற்றோர் அத்தனை பேர்களுக்கும் வழங்கவேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தினார். அப்போது கொழும்பில் மாத்திரமே ஒரு பல்கலைக்கழகம் இருந்தது. திரு.தம்பர் அவர்கள் மேலும் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தை அப்போது நிறுவ வேண்டும் எனவும் அதனைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணம், காலி ஆகிய நகரங்களிலும் பல்கலைக் கழகங்கள் வரவேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தியுள்ளார். அவரது அபிலாசை காலக் கிரமத்தில் ஈடேற்றப்பட்டதை அவர் காணக்கொடுத்து வைக்கவில்லை.

'Ceylon Teacher' பத்திரிகையின் பத்திராதிபராக தம்பர் அவர்கள் பணியாற்றும் போது நாட்டின் பிரதம மந்திரிகூட கல்வி விடயங்கள் சம்பந்தமாக தம்பர் அவர்களை அழைத்து நுண்ணிய கருத்துக்கள் பலவற்றைப் பலசந்தர்ப்பங்களிலே ஆராய்ந்துள்ளார்கள். அவரது கல்வி நிபுணத்துவம், பாடசாலை நிர்வாகம் பற்றிய தீர்க்கமான அறிவு நாட்டின் மாணவர்களுக்கு நன்மை பயக்கவே, அரசு அவரை மத்திய கல்வி ஆலோசனைக் குழுவில் (Central Advisory Council on Education) உறுப்பினராக 1951ஆம் ஆண்டிலே நியமித்துப் பெருமைப்படுத்தியது. பல்கலைக்கழகத்து சபையிலும் (University

Court) அவரை உறுப்பினராக்கியது. யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவுச்சங்கம் “Co-operator” என்ற பெயரில் தொடர்ச்சியாக ஒரு சஞ்சிகையினை நடத்தி வந்தது. பிரபலமான எழுத்தாளர்களாகத் திகழ்ந்த பேராசிரியர் நேசையா போன்றோர் அதற்கு ஆசிரியராக இருந்து பணியாற்றியுள்ளனர். 60களின் ஆரம்பம் தொடக்கம் தம்பர் அவர்கள் Co-operator ஆசிரிய குழாத்தில் ஒருவராக சேவித்தார்.

சமூக முன்னேற்ற வாதியாக:

முன்னாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக விளங்கிய திரு. M. C. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் மதிப்பீட்டில் திரு.தம்பர் அவர்கள் மிக உயர்ந்து நிற்கிறதைக் காணமுடிகிறது.

“இவர் இலங்கை அரசியலிலும் குறுகிய தேசியவாதம் பேசாமல் பரந்த தேசியத் தன்மை வாய்ந்தவராகத் திகழ்ந்தார். வடபகுதியில் சிறுபான்மைத் தமிழரின் சமூக விடுதலைக்காகப் பாடுபட்ட இயக்கங்களுக்கு ஆதரவும், ஒத்துழைப்பும் கொடுத்ததோடல்லாமல் அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட பல பிரச்சினைகளுக்கு நல்லாலோசனை கூறி, சிறுபான்மைத் தமிழரின் கல்வி வளர்ச்சிக்கும் சமூக விடுதலைக்கும் பல வழிகளில் உதவினார். இவர் யாழ்.மத்திய கல்லூரியில் அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் முன் எப்போதுமில்லாதவாறு சிறுபான்மைத் தமிழ்ப் பிள்ளைகள் அநேகர் அக்கல்லூரியில் கல்வி பயில அனுமதிக்கப்பட்டனர். தம்பர் தம் கல்வித்திறமையாலும், தயாள குணத்தினாலும், சிறந்த பண்பினாலும், சீரிய கல்வித் தொண்டினாலும் யாழ் மக்களின் நெஞ்சில் அழியா இடத்தினைப் பிடித்துக் கொண்டார் என்றால் மிகையாகாது. அவர் தம் வாழ்நாளில் ஆற்றிய சேவைகளில் எல்லாவற்றிலும் மேலாக சமூகத்தில் ஓடுக்கப்பட்ட தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் சமூகவிடுதலைக்காக ஆற்றிய பணியை, சேவையைக் கொண்டு அவரை ஒரு சமூக சீர்திருத்தவாதி என அழைப்பதில் நான் பெருமைப்படுகிறேன்.”

தம்பர் அவர்களது இல்லம் எப்போதுமே திறந்த வாயிலுடன் இருக்கும். அங்கு எவரும் வரலாம் எப்பவும் வரலாம் என்ற நியதி. தமது பிரச்சினைகளை அவரிடம் கூறி ஆறுதல், ஆலோசனை, வழிகாட்டல் பெறுவதற்கென பல்திறப்பட்ட மக்கள் வருவார்கள். அப்போது பலரது பிரச்சினை தம்பரது பிரச்சினையாகி விடுவதும் உண்டு. அவர்கள் நிம்மதியுடன் ஒரு தீர்வு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்

போவார்கள். ஆனால் இப்போ பிரச்சினை தம்பர் உடையதாகி விட்டமையால் எப்படி ஒரு நல்ல தீர்வினைப் பெற்றுக் கொடுக்கலாம் என்பது அவரது மண்டையைக் குடையும் பிரச்சினையாகி விடும்.

இலங்கை அரசியலிலேயே ஒரு பாரிய மாற்றத்துக்கு வித்திட்டது இளைஞர் காங்கிரஸ்:

இளைஞர் காங்கிரசில் அதன் ஆரம்ப காலம் முதலே தம்பர் அவர்கள். தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம், நேசையா, ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்களுடன் தோளோடு தோள் கொடுத்து அதன் செயற்பாடுகளில் முன்னணியில் இருந்தார். இளைஞர் காங்கிரஸ் ஒரு முழுமையான அரசியல் அமைப்பு என்று சொல்ல முடியாது. தேசிய கலாசாரத்திற்கு வலிமையூட்டுவதுடன் அதன் சிறப்பாக்கத்திற்கு வழி காண்பதும் இளைஞர் காங்கிரசின் திட்டமாக அமைந்தது. கலைப்புலவர் நவரத்தினமும் அவருடன் இரட்டையர் போன்று வாழ்ந்து வந்த தம்பர் அவர்களும் இத்துறையில் அளப்பரிய பங்கேற்றனர். இளைஞர் காங்கிரஸ் தொடக்கத்திலிருந்தே பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்களுடைய சாதி ஒழிப்பு வேதாகம சங்கத்தவரின் தீவிர எதிர்ப்புக்கு ஆளாகியது. அவர்களது ஆண்டுக் கூட்டங்களைக்கூட நடத்தவிடாது சங்கத்தவர் தடுத்ததும் உண்டு. இளைஞர் காங்கிரசின் தலைமைப்பீடத்தில் இருந்தவர்களில் ஹண்டி பேரின்பநாயகம், நேசையா, தம்பர் போன்றவர்கள் கிறிஸ்தவர் களாயிருந்தபடியால் இளைஞர் காங்கிரஸ் ஒரு கிறிஸ்தவ அமைப்பு என்ற பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது. இப்பிரச்சாரத்தை முறியடித்த பெருமை தம்பர் அவர்களுக்கும் கலைப்புலவர் நவரத்தினத்துக்கும் உரியது. அவர்கள் இருவரும் விக்டோறியாக் கல்லூரி அதிபராக விளங்கிய சைவப்பெரியார் சிவபாதசுந்தரம் அவர்களை எப்படியோ தலைமை ஏற்கவைத்து 1930ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மகாநாட்டிற்கும் தலைமை வகிக்க வைத்துவிட்டனர். அவர் வைதிக சைவர்களினது ஏகோபித்த தலைவர். தம்பர் இளைஞர் காங்கிரசிற்குத் தலைமை ஏற்றது இளைஞர் காங்கிரசின் ஏனைய தலைவர்களுக்குத் திகைப்பை ஏற்படுத்தியது.

இளைஞர் காங்கிரசைப் பொறுத்தமட்டிலே 1931 மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆண்டாகிறது. டொனமூர் யாப்பினை ஏற்பதா எதிர்ப்பதா என்ற பிரச்சினை எழுந்தபோது நிர்வாகசபை மிகக் குறைந்த மேலதிக வாக்குகளால் ஏற்பது எனத் தீர்மானித்தது.

எதிர்ப்பதாக வாதாடியவர்களில் திரு.தம்பரும், பேரின்ப நாயகமும் கலைப்புலவர் நவரத்தினமும் அடங்குவார்கள். அவர்களது பிரேரணை நிராகரிக்கப்பட்டாலும் விடுவதாயில்லை எனத் தம்பர் அவர்களும் கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்களும் ஒரு திருத்தப் பிரேரணை கொண்டுவந்தார்கள். அதனை திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அனுமதித்தார். டொனமூர் சீர்திருத்தங்கள் காங்கிரஸ்சின் கொள்கையாகிய தேசவிடுதலைக்கு வழிவகுக்க வில்லை என்பதால் அதை நிராகரிப்பதாகவும் புறக்கணிப்பதாகவும் தீர்மானம் அமைந்தது.

தம்பர் அவர்கள் ஆற்றிய பணித்துறைகளைக் காணும்போது அவர் ஒரு தேசியத்தலைவராக இருக்கலாமே என எண்ண வைக்கிறது. பல்துறை வித்தகம், எழுத்து, பேச்சு ஆகியவற்றில் காணப்பட்ட பாண்டித்தியம் அவரைத் தேசிய மட்டத்தில் உயர்ந்த ஸ்தானத்துக்கு மிகச்சுலபமாக இட்டுப் போயிருக்கும் என்பதில் சிறிதேனும் ஐயமில்லை. அவருக்கென அரசியல் சித்தாந்தம் இருந்தது. தென்னகத்தின் கட்சித் தலைவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பும் இருந்தது. அவருக்கிருந்த தொடர்புகளை அவர் என்றுமே தனது சுயநலத்திற்காக உபயோகிக்க வில்லை. மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்தார். எவருக்கும் எந்நேரத்திலும் எவ்விதமான உதவியும் செய்வதற்கு ஆயத்தமாய் வாழ்ந்தார். அவர் யாழ்ப்பாணத்தை நேசித்தார். அங்கு வாழும் மக்களுக்குத் தொண்டாற்றுவதை நேசித்தார். யாழ் மத்திய கல்லூரியை நேசித்தார் அக்கல்லூரியின் மண்ணில் தம்பரின் வியர்வைமணம் இப்போதும் வீசுவது அதனால் தான்.

“மக்களிடத்தில் பெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த தம்பர், மாநகரசபைத் தேர்தலில் நேரடியாக ஈடுபட்டு எந்த வட்டாரத்திலும் வேட்பாளராக நின்றதில்லை. இதனால் உள்ளூராட்சி அரசியலில் அமைதியாக அவர் கொண்ட ஈடுபாட்டைப் பலரும் அறிந்திருக்க நியாயம் இல்லை. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்வரை மாநகர அரசியலில் நெருக்கடிகள் எழுந்தபோதெல்லாம் அவரது ஆலோசனை கோரப் பட்டது. அவரது ஆலோசனைகளால் நெருக்கடிகள் தவிர்க்கப்பட்டு சுமுகநிலை நீடித்த சம்பவங்கள் பல பசுமரத்தாணிபோல் என் மனதில் பதிந்து இன்றும் பளிச்சிடுகின்றன.” என்கிறார் யாழ் நகர பிதாவாகவும் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் விளங்கிய திரு. அ. த. துரையப்பா அவர்கள்.

பல்துறையினும் கால் பதித்தவர்:

திரு.தம்பரை நன்கு தெரிந்தவர் மாவை பண்டிதர் க. சச்சிதானந்தன். அவர் திரு.தம்பர் அவர்களின் நினைவு மலரில் எழுதிய ஒரு பகுதியை இங்கு தம்பரது ஆளுமையின் பரிமாணத்தினைக் காட்டக் கூறலாம் என எண்ணுகின்றேன். “தம்பர் என்ற பாத்திரத்தில் ஒரு பூரணத்துவத்தை நான் காண்கிறேன். தம்பரின் விஞ்ஞான மனப்போக்குக்குச் சான்றுகள் வேண்டியதில்லை. ஆனால் அவர் சிறந்த ஓர் இரசிகன். கலைஞன் என்பது சிலருக்குத் தான் தெரியும். அவர் சேர்த்து வைத்திருக்கும் ஓவியக் களஞ்சியம் அவரது சித்திரச் சுவைப்புக்குச் சான்று. அவர் நாவிலே மீண்டும் மீண்டும் வரும் கவிதை அடிகள் கவிதைச் சுவைக்குச் சான்று சொல்லும். தென்இந்திய சிற்ப வடிவங்களைப் பற்றி அவரது பேச்சைக் கேட்டோர் அவரது ஆழ்ந்த சிற்ப ஞானத்துக்குச் சாட்சி பகர்வர். சமூகத்திலே ஒரு பூரண வாழ்க்கையைத் தம்பர் சுவைத்தார். காலையிலே ஒரு விஞ்ஞான ஆராய்ச்சி விளக்கத்துக்குத் தலைமை தாங்குவார். உச்சி வேளை ஒரு கூட்டுறவு சமூகத்திலே தலைமைப் பேருரை நிகழ்த்துவார். மூன்று மணியளவில் சேக்ஸ்பியரின் ஆண்டு விழாவிலே அங்கம் வகிப்பார். மாலையிலே ஒரு பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சியில் அவரைக் காணலாம். தம்பர் என்பது ஒரு மனிதரைக் குறிக்கும் சொல் என்ற நிலைமாறி, பல்வேறு நற்குணங்கள் ஒருங்கே குடிகொண்ட கொள்கலம் என்று கூறுவதே பொருத்தமானது.”

“அரசியலில் பிரகாசித்தோருக்கு சமயவாழ்வு இல்லை. அரசியலும் சமயமும் ஒன்றாகச் சேர்ந்தோருக்கு விஞ்ஞானம் தெரியாது. இவைகள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் இலக்கிய இரசனை இல்லை. இலக்கிய இரசனை இருந்தாலும் சமூகச்சேவையில் முன்னிற்கும் தியாக குணமில்லை. இங்ஙனம் அடுக்கிக்கொண்டே போனால், இயற்கை செய்த வஞ்சனையை நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இயற்கை அன்னை ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு சிறப்பை நல்கினாள். ஆனால் ஏனையோருக்கு அநீதி செய்து, தம்பரிடம் எல்லா நலன்களையும் ஆற்றல்களையும் நிறைத்து வைத்தாள். தம்பரைப் பற்றிச் சுருங்கக் கூறக்கூடியது இதுதான்” என்கிறார் பண்டிதர் சச்சிதானந்தன்.

இராமநாதன் கல்லூரியின் பொற்காலச் சிற்பி திருமதி. பிள்ளை

இராமநாதன் கல்லூரி எழுந்தது:

குன்றை வில்லாய் வளைத்தபிரான்
குகனை ஈன்ற கண்ணுதலான்
மன்றுள் நடனம் செய்கின்ற
மங்கை பாகன் திருவருளால்
என்றும் என்றும் தழைத்தோங்கி
இராம நாதன் கல்லூரி
நன்று நாடும் சுன்னாக
நகரில் வாழ்க! வாழ்கவே!

கவிமணி. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை
இராமநாதன் கல்லூரியை வாழ்த்திய
பாடலிது. யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலை
களிலே தென்னகத்திலே அந்நாளில்
மிகப் பிரபலமான பாடசாலையாக

இராமநாதன் கல்லூரி விளங்கியது. தமிழகத்தினைச் சேர்ந்த
தமிழறிஞர் திரு.சு.நடேசபிள்ளை அவர்கள் நிறுவனர் சேர்.பொன்.
இராமநாதனின் ஒரே மகளான சிவகாமசுந்தரியைத் திருமணம்
செய்து இராமநாதன் கல்லூரியின் நிர்வாகப் பொறுப்பேற்று தமிழகத்
தோடுள்ள உறவைப் பலப்படுத்தியுள்ளார். தமிழகத்திலேயிருந்து
யாழ்ப்பாணம் வருகை தருகின்ற தமிழ் அறிஞர்களோ, கலைஞர்களோ

இராமநாதன் கல்லூரிக்குள் கால் பதிக்காமல் தமிழகம் திரும்பியதில்லை. இராமநாதன் கல்லூரி ஏன் தோன்றியது? எப்படித் தோன்றியது?

சில நிகழ்வுகள் பதிக்கும் சுவடுகள் அடிக்கடி மேலெழுந்து இதயம் வரை நனைத்து குளிர் வைக்கும் தன்மை உடையவை. ஏறக்குறைய அரை நூற்றாண்டு காலம் இலங்கையின் முடிசூடா மன்னனாகத் திகழ்ந்த இராமநாதப் பெருந்தகை (1851-1933) தாபித்த பெண்கள் கல்லூரி இராமநாதன் கல்லூரி. கிறிஸ்தவ மிஷனரிமாரினால் நிறுவப்பட்டு விடுதிச்சாலையுடன் கூடிய ஒரு பாடசாலை உடுவில் இயங்கி வந்தது.

1824ஆம் ஆண்டில் தொடங்கப்பட்ட இப்பாடசாலை வெள்ளைக்கார அதிபர்களின் தலைமையிலே மிகவும் சிறப்பாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆகவே வசதி படைத்த மற்றும் கல்வியறிவுடைய பெற்றோர்கள் தமது பெண் பிள்ளைகளை இப்பாடசாலைக்கு அனுப்பினார்கள். மத மாற்றமும் இதனால் ஓரளவு நடைபெற்றது என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. இத்தகைய வசதிகளுடைய பெண்கள் பாடசாலை ஒன்று சைவச் சூழலில் இல்லையே என நம்மவர்கள் ஏங்கினர். உடுவில் உள்ள அந்தப் பெண்கள் பாடசாலையில் மதமாற்றம் நடைபெறுவதாக ஐயுற்ற உள்ளூர் வாசிகள் இராமநாதவள்ளலை அணுகி பெண்களுக்கான விடுதிச்சாலையுடன் கூடிய பாடசாலை ஒன்றை அமைத்துத் தரவேண்டுமென இறைஞ்சினர். அவர்களது வேண்டு கோளினை வள்ளல் அவர்கள் நிறைவேற்றியமையால் 1914ஆம் ஆண்டிலே இராமநாதன் கல்லூரி நிறுவப்பட்டது. மிஷனரிமார்களால் பெண்களுக்காக நடத்தப்பட்ட பாடசாலைகள் அத்தனையிலும் அக்காலத்தில் வெள்ளைக்கார மாதர்களே அதிபர்களாகக் கடமையாற்றினார்கள். ஆகவே இராமநாதன் பெண்கள் கல்லூரியிலும் அதே நடைமுறையைக் கையாண்டமையால் வெள்ளைக்கார மாதர்களே ஆரம்பகாலத்தில் அதிபர்களாகக் கடமையாற்றினார்கள்.

திருமதி Florence Farr இங்கிலாந்தில் பிறந்தவர். நிறைந்த அழகி. நடிப்பாற்றல் மிக்கவர். அத்துடன் ஆங்கிலத்தைக் கம்பீரமாக வாசிக்கும் அதீத திறன்படைத்தவர். ஆகவே பிரபல நாடகாசிரியரான Bernard Shawவுடைய நாடகங்களில் நடித்துப் பெரும்புகழ் ஈட்டினார்.

அத்துடன் Yeats என்கிற பிரபல கவிஞர் தனது கவிதைகளை மேடைகளில் வாசிப்பதற்காக இவரை உபயோகித்தார். 1912ஆம் ஆண்டிலே புளோறென்ஸ் .பார் அவர்கள் அமெரிக்காவிற் குச்

சுற்றுலா சென்றிருந்த சமயத்தில், சேர் இராமநாதன் அவர்களை காத்திராப்பிரகாரமாகச் சந்தித்தார். திரு இராமநாதன் அவர்களுடைய ஆன்மீகப் பேச்சுக்களால் கவரப்பட்ட அம்மையார், திரு. இராமநாதன் இளம்பெண்களுக்காக ஒரு பாடசாலையை நிறுவுதற்காகத் திட்டமிட்டுள்ளார் என்பதை அறிந்து மிகவும் உவகையுடன் அதனை வரவேற்றார். தான் அவரது முயற்சிக்கு உறுதுணையாக நிற்பேன்

எனவும் உறுதி அளித்தார். 1914ஆம் ஆண்டிலே திரு. இராமநாதன் அவர்கள் உடுவில் பெண்களுக்கான கல்லூரி ஒன்றைத் தொடங்கி விட்டார் என அறிந்த 52 வயதான புளோறென்ஸ் .பார் அவர்கள் இங்கிலாந்திலுள்ள தனது உடமைகள் யாவற்றையும் விற்றுவிட்டு யாழ்ப்பாணம் ஏகினார். திரு.இராமநாதன் அவர்கள் உடனடியாக பாடசாலையின் அதிபராக அவரை நியமித்ததுடன் பாடசாலை நிர்வாகத்தினை அவரிடமே ஒப்படைத்தார். இயற்கையாக அமைந்த நிர்வாகத்திறனும் தமிழர்களின் பாரம்பரியத்தை மதிக்கும் தன்மையும் அவரை ஒரு சிறந்த நிர்வாகியாக்கியது. பாடசாலை சிறப்பான வகையில் முன்னேறிக் கொண்டிருக்கையில், துரதிஷ்டவசமாக அம்மையாரின் மார்பகத்தில் காணப்பட்ட திரட்சி, புற்றுநோய் என அறிவிக் கப்பட்டது. அவரது மார்பகம் அகற்றப்பட்டது ஆனால் நோய் பரவி விட்டமையால் 1917ஆம் ஆண்டிலே தனது 56 வயதிலே புளோறென்ஸ் .பார் அம்மையார் கொழும்பிலுள்ள மருத்துவமனை ஒன்றிலே கால மாகிவிட்டார். அவரது ஆசைப்படி அவரது உடல் எரியூட்டப்பட்டு திரு.இராமநாதன் அவர்களால் புனித கல்யாணி ஆற்றில் கரைக்கப்பட்டது.

ARP கொண்டு வந்த எழில் மங்கை:

இரண்டாம் உலக யுத்தகாலம். துள்ளித்திரியும் பள்ளிப்பருவ இளம் பெண்கள் 28 பேர் ஒரு வகுப்பறையில். ஒரு நாள் மாலை எம் கல்லூரியின் கார் ஐயரது போர்ட் வண்டி, பல்வேறு சத்தங்களால் தன்வருகையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டு வந்து பிரதான வாசலில் நிற்க முயன்று அருகே உள்ள எமது வகுப்பறைமுன்

புகையைக் கக்கிவிட்டு நின்றது. புதியன கண்டபோது விடுவரோ புதுமை காண்போர்? எல்லோரும் எழுந்து ஜன்னலை முண்டியடித்து எட்டிப் பார்த்தோம். அந்தக் காட்சியை இன்றும் எம்மால் மறக்க முடியவில்லை. அப்போது நீண்ட ஜிப்பாவும் காந்திக் குல்லாயுமாய்

ஒருவர் இறங்கி கயிற்றால் கட்டியிருந்த கதவை இலாவகமாய்த் திறக்க, வெளிவருகிறார் ஒரு பெண். சேற்றில் ஒரு செந்தாமரையா? அழகில் ஒரு திருமகளா? செந்தாழை நிறம். நெளிநெளி என நீண்ட கருகரு கூந்தல். வட்டநிலாவென செவ்விய கழுத்தின் மேல் நிறைவதனம். தனத் திற்கு மெருகு சேர்க்கப்பட்டுப் புடவையும் முத்தாரமுமாகத் தன் சிவந்த மென்பாதங்களைக் கீழ்வைத்து இறங்குகிறார். யார் இவர்? ஒருவரை ஒருவர் வினவி விடை காண நாம் முயல, அழைப்பு வருகிறது. ARP (Air Raid Precaution) அதிகாரி திருமதி செல்லம்மா பிள்ளை

வந்திருக்கிறார் பயிற்சிக்கு வாருங்கள் என்று. இரண்டாவது உலக யுத்தம் உக்கிரமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. யப்பானியர்களின் குண்டுவிச்சு எப்பவும் நடக்கலாம் என்ற பயத்தின் விளைவாக ARP தொண்டர்களைத் தேர்வுசெய்து பயிற்சிகள் வழங்கப்பட்டன. அன்றைய அவர் வரவு நல்வரவாக இராமநாதன் கல்லூரியின் பொற்காலத்திற்கு வித்திட்டது என்பதை அன்று நாம் உணரவில்லை. எனினும் மாணவர்களின் மனதில் ஒரு நப்பாசை. கண்டதுமே உள்ளத்தில் நிறைந்த இவர் எம் கல்லூரியிலேயே இருந்து விடக்கூடாதா? இந்தியாவின் கேரளமாநிலத்தின் திருவனந்தபுரத்தினைச் சேர்ந்த அவர் அப்போது கொழும்பு சாஹீராக் கல்லூரியில் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தாரென அறிந்தோம்.

‘எம் தாபகர் வள்ளல் இராமநாதன் பல்வேறு நாகரீகங்களின் உன்னதங்களையும் உள்வாங்கி உருவான ஒரு தனித்துவ ஆளுமையுடையவர். இக்கல்லூரியை அவர் தாபித்தது ஒரு பெண் நிறைகல்வி பெற்றால் ஒரு சமுதாயம் பயனடையும் எனும் உயர் நோக்கால். Florence Emery Farr, செல்வி Carlton எனத் திறனுடைய ஆங்கிலப் பெண்கள் அதிபர் பதவி ஏற்று அவர் விருப்பினை நெறிப்படுத்தினர்

எனினும் இவர் மருகர் சான்றோன் சு.நடேசபிள்ளை அவர்கள் தான் வள்ளல் விழைந்து கொணர்ந்த பண்பாட்டுப் புரட்சிக்கு தான் நியமித்த புதிய அதிபர் திருமதி செல்லம்மாபிள்ளை மூலம் முழுமையான வடிவம் கொடுத்தார் எனலாம்.

“ஒரு மாற்றத்தினை கொணர நீ விரும்பினால் முதலில் நீ அந்த மாற்றமாய் இரு” என்பது காந்தி அடிகளாரின் கூற்று. எந்த மாற்றத்தைப் பெண் சமுதாயத்தில் பொன்.இராமநாதன் கொண்டுவர விரும்பினாரோ அந்த மாற்றத்தின் முழுமையான வெளிப்பாடாக பேரெழிலும், பண்பட்ட ஆழுமையும், நிமிர்ந்த மென்நடையும், நேரிய பார்வையும், நிறைகல்வியும், கேரள நாட்டுக் கலையார்வமும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அன்பு நிறைந்த ஒரு மென் உள்எழுமாகத் திகழ்ந்த, திருமதி.பிள்ளை அவர்களை முதற் பார்த்ததுமே சந்தன மென்காற்றாக மாணவர் மனதை இனிமை செய்தவர், 1944இல் எம் கல்லூரி அதிபர் ஆனார். குதூகலித்தனர் மாணவிகள். படித்த இலங்கையராக முழு இலங்கைக்கும் (1911) சட்டநிருணய சபையின் பிரதிநிதியான எம் தாபகர் வள்ளல் இராமநாதன் அவர்கள் இங்கிலாந்திலுள்ள Eton, Harrow என்ற முன்நிலைக் கல்லூரிகளைப் பார்வையிட்ட பின்பே எம் கல்லூரியை, மாணவர் ஆசிரியர் உடன் உறைந்து கல்விகற்க ஒரு கலை எழில் நிறைந்த கூடமாக அமைத்தார். 1931இல் அதிபர் வதிய வீடு, பவள விதைகளைச் சிந்தி விளையாடும் உயர் மஞ்சாடி மரங்கள், பொன்சொரியும் வேங்கை மரமென பெருவட்டமாக ஓடுபாதைகள் (drive way) நிறைந்த பச்சைக்குடை விரிக்கும் காயும் நல்கு நெல்லி, மணங் கொஞ்சம் மனோரஞ்சிதம், மகிழ் இனிது கந்தம், தென்னஞ் சோலைகள் சுவைதரும் வெள்ளைக் கொழும்பான் மரங்களும் என எழில் சிந்தும் விரிந்த வளாகம் கல்லூரிக்குப் பெருமை சேர்த்தது.

அதிபரானதும் பரபர எனச் செயற்பட்டார் திருமதி.பிள்ளை. வளாகத்திலே அமைந்த தன் வீட்டிலிருந்து 7:30 மணிக்கே புறப்பட்டு விடுவார். ஸ்நானம் செய்த கூந்தலை நுனி முடிச்சிட்டு, பட்டுப் புடவையும் குங்கும திலகமுமாக அவர் வருவது இராமநாதப் பெருந்தகை பெண்பெருமை பாடிய பாரதிகண்ட புதுமைப்பெண்ணை நினைவூட்ட, தோட்டக்காரரைப் பார்த்துச் சிரித்து அன்றாட வேலையைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறி, பூச்செடிகளைத் தடவிக் கொடுத்து,

பள்ளிக்கூடப் படியில் ஏறும் பொழுது எதிர்ப்படும் மாணவர்களைப் பரிஷுடன் விசாரித்து, நீண்ட சீருடை சிறிது குறுகிக் கணைக்கால் தெரிந்தால் அதைக் கறாராகச் சுட்டிக்காட்டி, வெள்ளை நிறம் சிறிது மங்கி இருந்தால், நாளை நன்றாக அலம்பவேண்டுமென உரைத்து, நோயுற்ற சிறுமி சுகமாய்த் திரும்பியிருந்தால் அவள் நலம் விசாரித்து, உள்ளே நுழைந்து பளிங்குத் தாமரையில் கொலுவிருந்து அருள் பாலிக்கும் சரஸ்வதிதேவிக்குச் சிரம் தாழ்த்தி விநாந்தையில் நடந்து, கீழே குனிந்து முனியம்மா சரியாகக் கூட்டியிருக்கிறாளா எனப்பார்த்து அவர் அன்றைய கடமையைத் தொடங்குவார்.

அதிகாலை 6:30 மணி விடுதி மாணவிகள் வரிசையாகக் கோவிலுக்குப் போக நிற்கும் போது சில வேளைகளில் திடீரென வந்துவிடுவார். 9:00 மணிக்கு திறந்தவெளி மைதானத்தில் நடக்கும் கல்லூரிப் பிரார்த்தனைக்கு முன்னே எமது உடைகளை, தலைவாரி விடும் முறை, எமது நெற்றியில் திலகம் இருக்கா என்பதைப் பார்வையிட்டு விடுவார். இரட்டைப் பின்னல் போடுவதை அவர் விரும்புவதில்லை. அழகாக அரைத் தாவணி போட்டுக் கணுக்கால்வரை எமது பாவாடை நீளமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் குறியாக இருப்பார்.

அதிபரணதம் அவர் எதிர் கொண்ட முதல் சவால்:

அமரர் C.W.W. கன்னங்கரா 1944இல் இலவசக் கல்வித் திட்டத் தினை அறிமுகம் செய்தார். அதன் விளைவு? பொதுவாக எல்லா ஆங்கிலப் பாடசாலைகளையும் பாதித்தது, பெருந் தொகையான மாணவ மாணவிகள் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நோக்கிப் படையெடுத்தனர். மக்கள் மனதிலே தரமான பாடசாலைகள் என்ற கணிப்பைப் பெற்ற பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகை திடீரென அதிகரித்தது. 150 மாணவர்களுக்கு 6 கூட வீடு வசதியுடன் தாபகர் நிறுவிய கல்லூரியானது, குபுகுபு எனச் சனாமிப் புயலாய்ப் புகுந்த மாணவர்கட்கு முகங்கொடுக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. தளர்ந்து விடவில்லை புதுமைப் பெண். வசதி இருந்தது. வளாகம் விசாலமானதாக இருந்தது. அதிபரிடம் ஊக்கம் இருந்தது. வந்தவர் களுக்கு இடமளிக்க வேண்டும் அதற்கான வசதி செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்தது. புதுப்புதுக் கட்டிடங்கள் கடகட என எழுந்தன. முந்தைய வகுப்பறைகளில் சிறுசிறு மாற்றங்கள்

செய்யப்பட்டன. எல்லாக் குழந்தைகளுக்கும் சாதி, மத பேதமற்றுக் கல்வி கற்க இடம் கொடுத்தார். உறுதுணையாக அண்ணல் சு. நடேசபிள்ளை இருந்தார். அவர்களின் பரந்த மனச் செயற்பாட்டை மறக்காத மக்களும் அவரைத் தொடர்ந்து பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாணவர்கள் தொகை 2000மாகப் பெருகிவிட்டது. இனி, கல்லூரியை வந்தடைந்த பெண் பிள்ளைகளை ஆளுமை நிறைந்த வராக்க வேண்டும். நாளைய சமூகத்தின் தூண்களாக அவர்களை நிலைநிறுத்த வேண்டும் என்பது அதிபரின் பேரவா. அதற்காய கல்வியை முன்னெடுத்துச் செல்லவேண்டும். நுண்கலைகளை வளர்க்க வேண்டும். புதுமைகள் புகுத்தப்படவேண்டும். இராமநாதப் பெருந்தகை கல்லூரியின் மேல் அடுக்கைப் பெரும் கூடமாக அமைத்து தன் இடையறா நடனத்தால் உலகை இயங்கச் செய்யும் (He dances the world into being- Michail Wood) கலை எழில் பளீரிடும் திரு.நடராசமுர்த்தம் சிவகாமசுந்தரி சமேதரராய் குனித்த புருவமும் குமிண் சிரிப்புமாய் கொலு இருக்கும் இரத்தின சபையாக்கி, காலை, மாலை தாபகர் வகுத்த முறைப்படி தேவாரங்கள் பாடிச் சுற்றிக் கும்பிட்டு மாணவர் பூஜிக்க வேண்டும். - மருளாதீர். இத்தனையும் அதிபர் தலைமையில் முழுமையாக நிறைவேற்றப்பட்டன. பெருகிய மாணவர் தொகையின் கல்வி மேம்பாட்டிற்கு உதவப் போதிய பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் நாட்டில் இல்லாமையால் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளாவிலிருந்து வருவிக்கப்பட்டனர். அதிபரின் அற்புத செயற்றிறனால் சில வருடங்கள் செல்ல எம் மாணவிகள் கூட்டமாகப் பல்கலைக்கழகங்களில் கைகோர்த்து உலாவினர், கவனத்துடன் கற்றுத் தேறிக் கல்லூரிக்கும் அதிபருக்கும் பெருமை தேடிக்கொடுத்தனர். பல்கலைக்கழகங்களுக்கு (ஆண்களுடன் படிக்க!) தம் பெண்களை அனுப்ப விரும்பாதோரும் அந்தக் காலம் இருந்தனர்! கற்கவேண்டும் என்ற ஆவல், அதே சமயம் பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கு மருட்சி என்ற அவர்கள் முன்னேறவும் வழிசெய்தார். பெண்பிள்ளைகளுடைய அபிலாசைகளையும் பெற்றோர்களின் மனப் பிராந்தியையும் தீர்ப்பதற்கான ஒரு வழியை அதிபர் கண்டுகொண்டார். London Inter Arts, வகுப்பை அமைத்து தகுதியுடையோர் படிக்க வசதி செய்ததால், நாங்கள் 7 பேர் 1948இல் சித்தி பெற்று கல்லூரிக்குப் புகழ் சேர்த்தோம்.

இதனை அதிபரின் சாதனை என்பது அவரது செயற்றிறனை குறைத்துச் சொல்வதாகிவிடும். தொடர்ந்து அவர்கள் கற்பதற்கு B.A. Hons (Tamil) வகுப்பு ஏற்பாடு செய்து (1951இல்) கொடுத்தார் இந்த வித்தகி. இதில் சித்தி பெற்றவர் முதலாம் வகுப்புத் தொடக்கம் இக்கல்லூரியிலேயே படித்துப் பின் அங்கு ஆசிரியரானார். பல்கலைக் கழகக் கல்வி வேண்டும். ஆனால் அது தமிழ்ச் சூழலிலே, தனியாகப் பெண்கள் கற்பதற்கான சூழலிலே அமையவேண்டும் என விரும்பியோர் பலரை தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள் கல்லூரிகள் சென்று பட்டம் பெறவும் வகைசெய்தார். சில வருடங்களிலேயே எம் கல்லூரி மாணவரே பட்டதாரி ஆசிரியராய் வெளிநாட்டு ஆசிரியர் வரவிற்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தனர். உயர்தர வகுப்புகளிலே பாடபோதனைக்கு வேண்டிய பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் நம்நாட்டிலே இல்லாமையால் இந்தியாவில், சிறப்பாகக் கேரளாவில் இருந்து வருவித்த நிலை மெல்ல மெல்ல மாறியது.

வாசிப்பே ஒருவரை முழுமை பெறவைக்கிறது:

மாணவிகள் பரந்த அறிவையும் ரசனையையும் பெறக்கூடுதலாக வாசிக்க வேண்டும் என்று அதிபர் கருதினார். மாணவர் கல்வி வளர்ச்சிக்கு நூல்நிலையத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்த இவர், ஒவ்வொரு வகுப்புக்கும் பாடவேளையில் ஒரு பாடத்தை இதற்கென ஒதுக்கி அவ்வேளையில் மாணவர் நூல்நிலையம் சென்று அங்கிருந்து வாசிக்க ஒழுங்குகள் செய்துகொடுத்தார். அத்தனை மாணவிகளும் தங்கி வாசிப்பதாயின் அதற்கென ஒரு வசதியான நூலகம் வேண்டுமே! விசாலமான ஒரு கூடம் எடுத்து, சுவையான கவிதைகள், கட்டுரைகள், சஞ்சிகைகள், விஞ்ஞான, வரலாற்று நூல்கள், துப்பறியும் நாவல்கள் என தமிழ், ஆங்கிலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான நூல்களைப் பொறுக்கிப் பொறுக்கி எடுத்து பாங்காக அவற்றினை அடுக்கி மாதிரி நூலகம் ஒன்றை வடிவமைத்தார். இதனால் மாணவிகளுடைய ரசனைக்கேற்ற நூல்களை அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்து வாசிக்க முடிந்தது. அவரது கணவர் திரு.பிள்ளை அவர்கள் நூலகப் பொறுப்பாளர். ஆளுமை மிக்கவர். அவரது கண்காணிப்பில் நூலகம் செல்வது மாணவர்களுக்கு மிகப்பிடித்தமானது. மாணவிகள் புதுப்புது நூல்களைத் துருவித் தேடி வாசித்து தமது அறிவை விருத்தி செய்து கொண்டதோடு தாம் சுவைத்த இனிய பொருள் பொதிந்த

கருத்துகளைச் சகமாணவிகளுடன் பகிர்ந்து, ஏனைய மாணவிகளுக்கும் வாசிக்கும் ஆற்றலை வளர்த்தனர். நாட்டினதும், பல்வேறு உலக நாடுகளிலும் நடைபெறும் அன்றாட செய்திகளை மாணவிகள் அறிந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக பல்வேறு நாளாந்த செய்தித் தாள்களும் வரவழைக்கப்பட்டு நூலகத்திற்கு வெளியே பொதுஇடம் ஒன்றில் வைக்கப்பட்டன. மாணவிகள் பத்திரிகைகளை ஆர்வத்துடன் வாசிக்கின்றார்களா என்பதை அதிபர் அவர்கள் கருத்தோடு நேரடியாகக் கண்காணித்து வந்தார்கள்.

அக்காலத்துக் கல்லூரி அதிபர்கள் பொதுவாக உயர்தரவகுப்புகளில் கற்பிக்கின்ற பொதுஅறிவு என்ற பாடத்தையே திருமதி பிள்ளையும் கற்பித்தார். ஏனைய பாடங்களைப் போன்று இப்பாடத்திற்குத் திட்டவட்டமான பாடவிதானம் இல்லை என்பதுடன் பரீட்சைக்கு முன்னர் இதைத்தான் கற்பித்து முடிக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இல்லை. ஆகவே அதிபர்கள் தாம் கற்பிக்க வேண்டியதைக் கற்பிக்கின்றார்களா என்பதை அறிந்து அவர்களை நெறிப்படுத்த முடிந்தது. அதிபர் திருமதி பிள்ளை அவர்கள் சமகாலத்து வெளியுலகச் செய்திகள் அனைத்தையும் விஸ்தாரமாக மாணவிகளுக்கு எடுத்துச் சொல்வதில் வல்லவர். நாவன்மை மிக்கவராக அவர் உள்ளமையால் மிகவும் கவர்ச்சிகரமாக உரையாற்றி மாணவியரின் உலக அறிவை வளர்த்தார்.

கல்லூரியில் உயர்தரவகுப்பிலே கல்வி கற்கின்ற மாணவிகள் அத்தனை பேர்களும் பல்கலைக்கழகமோ, வேறு நிறுவனங்களுக்கோ செல்லப் போவதில்லை என்பது அதிபர் அவர்களுக்குத் தெரிந்தே இருந்தது. மாணவிகளில் ஒரு பகுதியினர் திருமணமாகி குடும்பப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டிவரும் என்பதை உணர்ந்த அதிபர் அவர்கள் தனது பாடநேரத்தில் இடையிடையே தாயுள்ளத்துடன் குடும்பப் பாங்கான அறிவுரைகளையும் வழங்கத் தவறியதில்லை. அக்கால மாணவிகளின் நடையுடை பாவனையில் ஒரு கவர்ச்சி இருந்தது. பாவாடை, தாவணி உடுத்தி, தலையில் பூச்சூடி, பின்னிக் குஞ்சம்கட்டி, நெற்றியில் திருநீறணிந்து, திலகமிட்டு, தொங்கட்டான், வளையல், கால்சங்கிலி என்று விரும்பிய நகைகளை அணிந்து மலர்ந்த முகத்துடன், படிக்கும் வேளையில் படித்தும், மாலையில் பின்னல் தையல் போன்ற ஏதாவது கை வேலை செய்யக் கற்பதுடன் ஆடிப்பாடி

விளையாடும் பெண் பிள்ளைகளிடம் ஒரு தெய்வீகக் கவர்ச்சி காணப்பட்டது உண்மையே.

அக்காலத்தில் இராமநாதன் கல்லூரியின் H.S.C வகுப்பை, 'Husband Seeking Class' என இளைஞர்கள் வேடிக்கையாக அழைப்பார்கள். இராமநாதன் கல்லூரி மாணவிகள், ஒரு குடும்பப்பெண் குடும்பவாழ்வுக்குத் தேவையான அத்தனை குண இயல்புகளையும் அங்கே பெற்றுக் கொள்கிறாள் என்ற கருத்திலேயே இவ்விதமாகப் பேசப்பட்டது. உயர் வகுப்பு மாணவிகள் வெளியுலகத் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும், அவர்களுடைய மனப்பான்மை விசாலமானதாக அமைய வேண்டும், எதனையும் தர்க்கரீதியாகப் பார்க்கின்ற சிந்தனை வேண்டுமென உணர்ந்த அதிபர் அவர்கள் உயர் வகுப்பு மாணவர்களுக்கான மன்றம் ஒன்றை அமைத்துக் கொடுத்தார். அதன் மூலமாக சமூக அரசியல் பிரமுகர்களை எந்த வித பாரபட்சமுமின்றி அழைத்து மாணவிகளுக்குப் பேச வைத்தார். கல்லூரி முகாமையாளர் திரு.சு.நடேசபிள்ளை. இவரோ ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பிரமுகர். ஆனால் திருமதி பிள்ளை அவர்கள் தமிழரசுக் கட்சியின் ஆற்றல் மிகு பேச்சாளரான திரு.அமிர்தலிங்கத்தை அழைத்து சமஷ்டி ஆட்சி பற்றி மாணவிகளுக்குப் பேச ஒழுங்கு செய்தார். உரையாற்றும் படி அழைப்பு விடுக்கச்சென்ற மாணவர் மன்றச் செயலாளரிடம் நகைச்சுவையாக “ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக் கூண்டுக்குள் எனக்கு வரவேற்பா?” எனக் கூறிய அமிர்தலிங்கம் அவர்களுடைய உரையினை உயர்தர்ப்பு மாணவிகள் மாத்திரமல்லாமல் ஆசிரியைகளும் கேட்பதற்கு அதிபர் வசதி செய்து கொடுத்தார்.

கலைத்துறை வளர்வதற்கு அவர் கொடுத்த ஊக்கம் அளப்பரியது:

அதிபர் அவர்கள் மாணவிகளின் கலைத்திறனை வளர்க்க வேண்டும் என்பதில் அதிக நாட்டமுடையவராய் விளங்கினார். கல்லூரியில் மாணவிகளுக்கு இசை, நடனம் வாத்தியம் போன்ற கலைகளுடன் தேவாரம் ஓதுதலும் போதிக்கப்பட்டது. ஆனால் கற்கின்றோர் அரங்கில் ஏறிப் போட்டியிட்டால்தான் பாடுதிறன், தேர்ச்சி, தன்னம்பிக்கை, ஆர்வம், ஆளுமை வளரும் என்பதை உணர்ந்த அதிபர், அதனை ஊட்டிவிடுவதற்காக விடுதிகளுக்கிடையான போட்டிகளை ஏற்படுத்தினார். அருந்ததி, சகுந்தலா, ஜானகி, கண்ணகி, தமயந்தி,

லீலாவதி என ஆறு விடுதிகள் கல்லூரியில் இருந்தன. இதில் முதல் ஐந்து பெயர்களும் சமய இலக்கியக் கதாபாத்திரங்கள். லீலாவதி என்பது சேர்.பொன்.இராமநாதனின் மனைவியினது பெயர். வள்ளல் அவர்கள் செல்லாச்சி அம்மாள் எனும் பெண்மணியை முதலில் திருமணம் செய்திருந்தார். ஆனால் அவ்வம்மையார் இறந்து விட்டார். சேர்.பொன்.இராமநாதன் அவர்கள் அமெரிக்கா சென்றிருந்த போது அவருக்குச் செயலராகக் கடமையாற்றியவர் செல்வி. R. L. ஹரிசன் அவர்கள். வள்ளலின் சமயம்சார் உரைகளைக் கேட்ட ஹரிசன் தன்னையே பறிகொடுத்து விட்டார். இராமநாதன் அவர்களைத் திருமணம் செய்ததுடன் இந்துவாக மாறித் தன் பெயரையும் லீலாவதி என மாற்றிக் கொண்டார். இவரது மகளே சிவகாமசுந்தரி. திருமதி லீலாவதி தமிழையும் சைவத்தையும் நன்கு கற்றுத் தேறினார். சேர்.பொன் இராமநாதனின் சைவத் தமிழ் நூல்கள் சிலவற்றை ஆங்கிலத்திற்கும் மொழி மாற்றம் செய்துள்ளார்.

அதிபர் அவர்கள் இந்த ஆறு விடுதி மாணவிகளுக்கிடையே தேவாரம் ஓதும் போட்டிகளை நடத்தினார். நடுவரில் ஒருவராகத் தானும் அமர்ந்து போட்டி செவ்வனே நடைபெற வழிசெய்து வெற்றி யீட்டிய மாணவிகளைக் கௌரவித்தார். சமய இசைத் துறைக்கென நியமித்த ஆசிரியை செல்வி சுபத்திரா அவர்கள் வெண்புடவையில் (கேரளப் பண்பாடு) கண்களை மூடிக்கொண்டு பக்திபூர்வமாகப் பாடினால் கேட்ட கல்லும் கூடக் கரைந்து கொடுக்கும். மாணவர் சிக்கென இவரைப் பிடித்துக்கொண்டனர் கடகட எனச் சங்கீதத்தை முறையாகப் பயின்று தடதட என யாழ்ப்பாணத்து மற்றைய கல்லூரிகளை வென்று மகிழ்ந்தனர். அதிபர் அவர்கள் நிறைந்த சங்கீத ஞானம் உடையவர், வெளியே போட்டிகளிலோ, நிகழ்ச்சிகளிலோ பாடப் போகுமுன்னர் அதிபர் அவர்கள் பங்கு பற்றும் பிள்ளைகளைத் தன்முன்னே பாடிக்காட்டச் செய்வார். சில சமயங்களில் மாணவிகள் பிழையாக ஒருவரியைப் பாடிவிட்டால் கூட அதைக் கண்டு திருத்தும் ஆற்றல் மிக்கவராக விளங்கினார். அடுத்து நடனம் 1947ஆம் ஆண்டு வடமாகாணப் பாடசாலைகளிடையே நடைபெற்ற நடனப் போட்டியில், இராமநாதன் கல்லூரி மாணவிகள் ஆடிய 'ராதாகிருஷ்ண நடனம்' முதல் இடத்தைப் பெற்றதுடன் ஏகோபித்த பாராட்டுக்களையும் பெற்றது. கேரளத்தின் மோகினி ஆட்டம், தமிழ்நாட்டின் பரதம் கற்று ஆடினர். பார்த்தோர் திகைத்தனர். பிற கல்லூரிகள்

தலைகுனிந்தன. நாடகங்கள் அரங்கேறின. இராமாயண நாடகம், மாளவிகா, அக்னி மித்திரன் (புகழ் பூத்த சமஸ்கிருதமொழி நாடகம்) இப்படிப்பல. இராமநாத வள்ளல் கணிப்பில் உடன் உறைந்த கல்வி கற்கும் மாணவர்திறன் முட்டிப் பெருகி பெருவட்டமாய் சமுதாயத் தைத் தன் வசம் இழுக்குமென்பதே! எம் கல்லூரி நாட்டியம், நாடகங்கள் தனித்துவமிக்கன. பிரமாண்ட எழிலுடன் நடைபெறும் எம் பரிசளிப்பு விழாக்களில் இவை அரங்கேறி பிற கல்லூரிகள் மனதை ஈர்த்து இன்று வரை பல்வேறு நிகழ்வுகளில் உலகெலாம் மேற்கொள்ளப்படும் ஒரு கலை வெளிப்பாடாகவும் திகழ்கிறது.

மாணவியர் வருட இறுதியில் வகுப்பு வகுப்பாக ஒரு குட்டி நாடகத்தை அரங்கேற்ற வேண்டும் என்பது அதிபரது நிபந்தனை. இது எமக்குள் இருக்கும் கலைத்திறனை வளர்க்க ஒரு சந்தர்ப்பம். நாம் எப்பொழுதும் போல வகுப்பில் முன்னேறிக் கொண்டிருந்ததால் H.S.Cயில் பஸ்மாசுர மோகினி ஆடத்தை அரங்கேற்றினோம். அம்பிகை செல்லையா பிள்ளை என்ற மாணவி பஸ்மாசுரனாக மேடையை அதிர்ச் செய்து மோகினி (நடேஸ்வரி) வலையில் விழுந்து சாம்பலாகி றாள். அம்பிகை பின் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்நாடகத்தை அரங்கேற்றி புகழப்படுகிறாள். கல்லூரியின் புகழ் சிதம்பரம் வரை சென்றது.

“மாலை முழுதும் விளையாட்டு” என்பது பாரதி பாட்டுடன் நின்றுவிடவில்லை. விடுதி மாணவர்க்கு கட்டாயம் மாலையில் விளையாடுவது ஊக்குவிக்கப்பட்டது. மாணவிகள் ஆடிப்பாடுவதற்கு ஊஞ்சல்கள் கூடக் கட்டப்பட்டிருந்தன. வலைப்பந்தாட்டம் பிற பாடசாலைகளை வலைக்குள் வீழ்த்தின. உடற்பயிற்சி, யாழ் பாடசாலைகள் மட்டத்திலும் அகில இலங்கை ரீதியாகவும் திருமதி பிள்ளை காலத்தில் வெற்றிக் கேடயங்கள் பெறத் தவறியதில்லை. வருடாந்த விளையாட்டுப் போட்டியுடன் சேர்த்து நடத்தப்படும் விநோத உடைப்போட்டியைப் பார்க்கவென்றே கூட்டம் அலைமோதும். பாடசாலை மாணவர் யாபேரும் விடுதி வாரியாகப் பிரிக்கப்பட்டு போட்டிகளில் பங்கு பற்றுவார்கள். திருமதி பிள்ளை அவர்கள் நுண்கலை வளர்ச்சியிலும் அதீத ஈடுபாடு காட்டியமையால் கோலம் போடுதல், தையற்கலை (embroidery) பூக்கோலம் (திருவோணச்

சிறப்புடையது), மாலை தொடுத்தல் போன்றவற்றில் மாணவியரிடத்தே போட்டிகள் நடத்திப் பரிசில்கள் வழங்கப்பட்டன. இந்த முயற்சியின் சிறப்பியல்பு வேறு பல பாடசாலைகளையும் கவர்ந்தி முக்க அவையும் இராமநாதன் கல்லூரியைப் பின்பற்றின.

தேவைகள் யாவும் செய்து கொடுக்கப்பட்டன:

கல்லூரியிலே கற்கின்ற மாணவிகளில் பெரும்பாலோர் விடுதிச்சாலையில் வசித்து வந்தனர். பாடசாலையிலே கற்கின்ற மாணவிகளின் அன்றாட தேவைகளைத் தாமாகவே வெளியே சென்று கடைகளில் வாங்குதல் சற்றுச் சிரமமானதாக உள்ளதென்பதை அதிபர் உணர்ந்தார். எனவே ஒரே கல்லில் இரு மாங்காய்களை வீழ்த்திய முறையை அதிபர் கையாண்டார். கூட்டுறவு முறையிலே நிர்வகிக்கப்படும் கூட்டுறவுச் சாலையைத் தொடங்கி அதை நடத்தும் பொறுப்பையும் மாணவிகள் வசமே ஒப்படைத்தார். இதனால் மாணவிகள் கூட்டுறவு முறையைப் பற்றித் தீர்க்கமாக அறிந்து கொள்வதற்கான வழிவகுத்துக் கொடுத்தார். மனையியல் ஒரு பாடமாகப் போதிகப் பட்ட போதிலும் அதற்கான எல்லா வசதிகளையும் கொண்ட ஒரு ஆய்கூடம் இல்லாமை பாடசாலைக்கு ஒரு பெரும் குறையாகவே இருந்தது. 2000க்கும் மேற்பட்ட பெண்பிள்ளைகள் கல்வி கற்கும் இப்பெரிய கல்லூரியில் மனையியல் கூடம் இல்லாத குறையை ஈடு செய்யுமுகமாக திருமதி பிள்ளை சகல வசதிகளையும் கொண்ட ஒரு பெரிய கட்டிடம் அமைத்து அன்றைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசில் அமைச்சராக இருந்த திரு.ஜே.ஆர் ஜெயவர்தனாவைக் கொண்டு திறந்து வைத்தார். பெண்கள் மனையியல் கற்பதுடன் நின்றுவிடப்படாது. அவர்களின் கைவண்ணம் தையல் கலையிலும் துலங்க வேண்டும் என்பதில் சிரத்தை எடுத்து, அதிபர் அவர்கள் தையல் வகுப்புப் பிரிவையும் தொடக்கி வைத்தார். தையல்கள் தையலைக் கற்று 'தையல்' என்ற பெயருக்கு இலக்கணமாகினர்.

உலகப் போர் முடிந்தது. தொழில் நிமித்தம் மலேயா (மலேசியா) சென்று அங்கு வாழ்ந்த நம்மவர்கள் போரின்போது பட்ட கஷ்டங்களால், இனிமேல் அங்கே வாழ்வதில்லை என குடும்பத்தினருடன் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தனர். இவர்கள் தமது பிள்ளைகளின் கல்வியைத் தொடர்வதற்காக பிரபலமான பாடசாலைகளை அண்டினர். பெண்களைப் பெற்றவர்கள் மனதினை ஈர்த்தது இராமநாதன்

கல்லூரியே. திருமதி.பிள்ளை அவர்கள் அலைந்துலைந்த பெற்றோர்களை ஏமாற்றவில்லை. கைகொடுத்து உதவினார். பெற்றோர்கள் அதிபரை வாழ்த்தினர். அவரது விசாலமான மனம் இடங்கொடுத்தது. விசாலமான வளவும் இருந்தது. ஏழாவதாக ஒரு விடுதி அமைக்கப்பட்டது. அதற்கு அதிபர் யசோதரா என்ற பெயரைச் சூட்டினார். மலையகம் மற்றும் கீழ்மாகாணத்தைச் சேர்ந்த பெண்பிள்ளைகளும் சைவச் சூழலில் கல்வி கற்க வேண்டும் என்ற வேட்கை காரணமாக இராமநாதன் கல்லூரியை நாடினர். இராமநாதன் கல்லூரி அகில இலங்கைப் பெண்கள் பாடசாலையாக திகழ்ந்தது.

கனவு மெய்ப்பட வைத்தவர்:

திரு.சு.நடேசபிள்ளையின், கனவு, நினைவு, இலட்சிய மெல்லாம் கல்லூரியில் சங்கீதம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்க வேண்டும் என்பது. அவரது கனவு செயற்பட்டது. அதிபர் திருமதி பிள்ளை அவர்கள் சீமானின் கனவை நனவாக்கினார். பழம்பெரும் மகாராஜபுரம் சங்கீத பரம்பரையின் தலைமகன் மகாராஜ புரம் சந்தானம் தலைமையில் இராமநாதன் சங்கீத அக்கடமி உருவானது. அங்கு பயின்ற மாணவர் இன்று உலகெலாம் கர்நாடக சங்கீதத்தின் எழிலைப் பரப்புகிறார்கள். காலக்கிரமத்தில் யாழ்பல்கலைக்கழகம் உருவானபோது எமது அக்கெடமி பல்கலைக்கழகத்து நுண்கலைப்பிரிவின் ஒரு பகுதி யாகியது. பெருந்தகை இராமநாதன் உருவாக்கிய இரு பெரும் கல்லூரி கள் யாழ்பல்கலைக்கழகமாவதற்கு வழிகோலின. பரமேஸ்வராக் கல்லூரியே யாழ்பல்கலைக்கழகத்தின் ஆரம்பகால பிரதம வளாகியது. இராமநாதன் கல்லூரியின் அக்கெடமி பல்கலைக்கழக நுண்கலைப்பிரிவின் பகுதியாகியது.

அன்றைய காலகட்டத்தில் வானொலியை வீடுகளில் வைத்திருப்பது பல மாணவருக்கு எட்டாக் கனியாக இருந்தது. ஆனால் மாணவர்கள் உலக நிகழ்வுகளை அறிந்துகொள்வதற்கு இதைவிடச் சிறந்த ஊடகம் இருக்க முடியாது என்பதை உணர்ந்த அதிபர் பாடசாலையிலே வானொலி மன்றம் ஒன்றை ஸ்தாபித்தார்கள். பெரிய வானொலிப் பெட்டி ஒன்று வாங்கப்பட்டது. மாணவர்கள் அதன் மூலம் தமது உலக அறிவை விருத்தி செய்வதற்கு வழிவகுக்கப்பட்டது.

மாணவர்களுக்குச் சமூகம்சார் பிரக்ஞை மிக அவசியம். அவர்களுக்குப் பாராளுமன்றம், தேர்தல் முறைகள் பற்றி எல்லாம் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும்: நாளைய குடிமக்களாகிய அவர்களுக்கு வேண்டிய திறன்களைப் பாடசாலை வழங்க வேண்டும். வெறும் கட்டுப் பெட்டிகளாக அவர்களைச் சமூகத்தில் விட்டால் அவர்களுக்கு வேண்டிய கல்வி அறிவைக் கொடுத்ததாகப் பாடசாலைகளைக் கருதமுடியாது என்பதில் அசாத்திய நம்பிக்கை உடையவர் அதிபர் திருமதி. பிள்ளை அவர்கள். மாணவியருக்கு ஓரளவு சுதந்திரம் கொடுத்தவர், அவர்களது செயற்பாடுகளில் கட்டுப்பாட்டுடன் கூடிய சுதந்திரத்தையும் வழங்கத் தவறியதில்லை மாதிரிப் பாராளுமன்றம் மாணவியரின் வாதிடும் திறன் பேச்சுத் திறனை வளர்த்தது. மன்றங்களுக்கான தேர்தல்கள் கோஷ்டிகளாகப் பிரிந்து போட்டியிடுதற்கும் மாணவியரிடத்தே தலைமைத்துவம் ஏற்கக்கூடியவரை இனம் காணலுக்கும், நல்லியல்புகளுடையோர் எல்லோராலும் நாடப்படுவர் என்பதற்கும், வெற்றி தோல்வியை சுமுகமாக தோற்றவரும் சேர்ந்து கொண்டாடும் பண்பை பாடசாலை வளர்த்தது.

இசைஞானம், மாலைகட்டல், கோலம் போடல், நடனம், இறையுணர்வு, கல்வி மேம்பாடு என வளர்ந்த ஆளுமை ஒரு சேர வெளிப்படச் சிறந்த விழாவாக நவராத்திரி விழாவினை அதிபர் திருமதி பிள்ளை அவர்கள் அறிமுகம் செய்தார்கள். மஞ்சள் குங்குமம் கொடுத்து 6 விடுதி மாணவர், உயர் வகுப்புகள் ஒருவரை ஒருவர் அன்புடன் அழைப்பது, ஒவ்வொரு மாலையையும் திறம்படப் பக்தி பூர்வமாக அலங்காரம், கோலம் இசை எனக் கொண்டாடுவதும். பெண்கள் மனதிற் பெரிதும் நிறைந்த இவ்விழா, இன்றும் உலகெலாம் பரந்து வாழும் மாணவர் இல்லங்களில் எடுக்கப்பட்டு வருவது நாம் அறிந்ததே. அம்மையாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சிறு பொறி உலகெங்கும் கூடர் விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது.

பழைய மாணவர் சங்கம் புதுப்பிக்கப்பட்டு செயற்பட்டமையால் மிகப் பழைய மாணவர்கள் கல்லூரியுடன் தமது தொடர்பைக் குதூகலித்துத் தொடர்ந்தனர். அதிபர் அவர்களது தலைமையில் கல்லூரியின் பிரமாண்ட வளர்ச்சி பல கல்லூரிகளை ஈர்த்தது. A.R.P தொண்டராகவே இவருக்கு எம் சமூகத்தில் பெருமதிப்பு இருந்தது.

பல பாடசாலைகளின் நிகழ்வுகளில் இவர் பிரதம அதிதியாக அழைக்கப்பட்டார். சமகாலத்தில் மகாஜனக்கல்லூரியின் அதிபராக இருந்தவர் T.T. ஜெயரத்தினம் அவர்கள். இரண்டு பாடசாலைகளுக்கும் நெருக்கமான தொடர்பு இருந்தது. திரு. சு. நடேசபிள்ளை அவர்களே மகாஜனக்கல்லூரிக்கும் முகாமையாளராகக் கடமையாற்றினார். அதிபர் ஜெயரத்தினத்தின் மனைவியாரும் இராமநாதன் கல்லூரியின் பழைய மாணவியாவார். ஆகவே இரு பாடசாலைகளுக்குமிடையே அந்நியோன்யமான பாசமிக்க தொடர்பு இருந்து வந்தது. இராமநாதன் கல்லூரி விழாக்கள் யாவற்றிற்கும் மகாஜனாவிற்கு அழைப்பு வந்துவிடும். அதிபர் ஜெயரத்தினம் அவர்கள் தமது பாடசாலையின் நிறுவியவர் தினத்திற்கு மிக்க பிரபலங்களை அழைத்துச் சிறப்பிப்பது வழக்கம். அச்சமயங்களிலே கல்வியியலாளர்களை வைத்து நிறுவியவர் நாள் பேருரை நிகழ்த்துவிப்பார். அத்தகைய பெருமையை திருமதி பிள்ளை அவர்களுக்கும் வழங்கிக் கௌரவித்தமை அவரது சிறப்பாற்றலுக்குக் கிடைத்த கௌரவம் எனலாம். உயர்தர வகுப்புகளில் கல்வி கற்கும் மாணவர்களுடன் தோழமையுடன் பழகும் இவர் பண்பை விடுமுறைக் காலங்களில் ஏற்படும் சுவாரஸ்யமான அனுபவங்கள் எடுத்துக் காட்டவல்லன. விடுமுறை காலங்களில் அவருடன் சுற்றுலா செல்வது ஆனந்தமயமான அனுபவம்.

ஆனந்தமயமான அனுபவம், சென்ற இடமெல்லாம் சிறப்பு, அன்பு வரவேற்பு:

ஏனெனில் தொழில் அதிபர்கள், அரசியல் வாதிகள், தேயிலைத் தோட்ட உரிமையாளர்கள் தங்கள் பெண்களை நிறைகல்வி பெறத் தேர்ந்தெடுப்பது எம் கல்லூரியை. இசை மேதை M. S. சுப்புலட்சுமி முதல் நாட்டியப் பேரொளிகள் லலிதா, பத்மினி, தமிழ் அறிஞர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் எனத் தமிழக அறிஞர் பெருமக்கள் அத்தனை பேரும் எமது கல்லூரிக்கு வருவதைப் பெருமையாகக் கருதினர். விரிக்கிற் பெருகும் இவர் ஆளுமை நினைக்கில் இன்ப ஊற்று. சுருக்கில் குறைவு படும். 12 வருடங்கள் (1944-1956). இவர் சேவை கல்லூரியை நிறைத்து, முட்டிப் பரந்து சமுதாயத்தைப் பெருமளவிற்கு தொட்டு நெகிழ்வித்தது. கல்லூரி மாணவிகள் இவர் கண்முன் வளர்ந்து மணவினையை எதிர்நோக்க, பலரது வாழ்வில் இவர் பங்கு துல்லியமாகத் தெரிந்தது. முன்வரிசையில் இவர் திருமுகத்தைப் பார்க்கும்

நிறைவு, இவர் மனம் நிறைந்த ஆசீர்வாதம் தரும் இன்பமும்; மாணவர், பெற்றோர் தேடிப் பெற்றுக் கொள்ளும் பெருமை இன்பம், துன்பம், வறுமை, செல்வம், நன்மை தீமை, எல்லா நிலைகளிலும் அம்மையார் மாணவரின் ஆதார சுருதி. கல்வி நிறைவுடை கேரளாவின் முதற்பட்டம் பெற்ற பெண் இவர். இவரை எமக்கு நல்கி பெருமையுற்றது கேரளநாடு. நாமும் திரும்ப இவரைத் தமிழ்நாட்டின் காரைக்குடி உயர் பெண்கள் கல்லூரிக்கு புடம்போட்ட அதிபராக நல்கி பெருமையுற்றோம்.

உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளம் பிரிதல்

இதுவன்றோ சான்றோர் பெருமை.

(இக்கட்டுரையின் பெரும்பகுதி இராமநாதன் கல்லூரியின் பிரபல மாணவியும், அங்கே திருமதி பிள்ளையின் வழிகாட்டலில் பட்டப்படிப்பைக் கற்றுமுடித்து, அங்கேயே ஆசிரியப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவரும் திருமதி பிள்ளையிடம் அபரிமிதமான அன்பு கொண்டவருமான திருமதி சகிதேவி கந்தையா அவர்களால் எழுதப்பட்டது. இடையிடையே திருமதி மங்கையர்க்கரசி அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் தந்த செய்திகள் சிலவற்றையும் சேர்த்துள்ளேன். தினக்குரலில் அக்கட்டுரை பிரசுரமான பின்னர் மேலும் தகவல்கள் சிலரிடமிருந்து கிடைத்தன. அவையும் இக்கட்டுரையில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவர்களில் முக்கியமானவர் திருமதி சொர்ணவதி மாசிலாமணி. அவர்கள். யாபேருக்கும் நன்றி).

தமிழகத்திலும் நன்கு அறியப்பட்ட அதிபர் அம்பிகைபாகன்

முகம்சந்திப்பு:

அவருடன் பெரிதாகச் சந்தித்து உரையாடும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. பல சந்தர்ப்பங்களில் அவரைக் கண்டிருக்கிறேன், அவர் உரைகளைக் கேட்டிருக்கிறேன். அதிபர் ஜெயரத்தினத்துடன் அவருக்கு மிக நெருக்கமான உறவு இருந்து வந்தது. இன்னும் சொல்லப் போனால் அவர் மகாஜனக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர். மகாஜனக்கல்லூரி ரெயிலர் பாடசாலையாக இருந்தபோது அங்கே தனது ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றவர்திரு. அம்பிகைபாகன். அவரது இரண்டாவது மகன் பாலசுப்பிரமணியம் எனது மாணவன். G.C.E. உயர்தர வகுப்பில் உயிரியல் பிரிவில் கற்பதற்காக அவர் எமது பாடசாலையில் சேர்ந்தார். உயர்தர வகுப்புகளில் கற்கும் மாணவர் பலர் சிறு குழுக்களாக என்னுடன் நட்டபுடையுடன் பழகுவார்கள். வாரிறுதி நாட்களில் எனது இல்லத்திற்கும் வந்து உரையாடிச் செல்வார்கள். அப்படியான ஒரு குழுவில் பாலசுப்பிரமணியனும் இருந்தார். விடுமுறை நாட்களிலும் வார நாட்களில் சனிக்கிழமைகளிலும் நான் விசேட வகுப்புக்கள் நடத்துவதுண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே அதிபர் அம்பிகைபாகன் பாடசாலை வந்தார் என்றால் என்னுடன் சில வார்த்தைகள் பொதுவாகப் பேசியபின்னர் சென்று விடுவார்.

கன்ன வகிட்டுத்த கருமையான மயிர் கொண்ட நீள் வட்டத்தலை. முன் மண்டையில் உள்ள தலைமயிர் மெல்ல

விடைபெறத் தொடங்கியுள்ளதற்கான அறிகுறி தென்பட்டது. நெடிய தோற்றம். சிவந்த மேனி. மிக விசாலமான நெற்றி. அதில் திருநீற்றுப் பூச்சு, மலர்ந்த முகம். கரிய விளிம்புடன் கூடிய வட்டவடிவான கண்ணாடி. வெள்ளை வேட்டியும், நாசனல் சேட்டும் கழுத்தைச் சுற்றியபடி உத்தரியம் மடித்த சால்வை என எப்பொழுதுமே கம்பீரமான ஒரு எளிமைக் கோலம். அடக்கமான போக்கு. அலட்டிக் கொள்ளாத நோக்கு. அமைதியான பேச்சு. அரவணைத்துச் செல்லும் பண்பு அவரைச் சந்தித்தோரை அவர்பால் பிரேமை கொள்ள வைப்பவை.

இளமை தொடர்பே ஆன்மீகவிசாரம் இருந்து வந்தது:

அவரது பெற்றோர்கள் நிறைந்த கடவுள் பக்தியும் ஆன்மீக விசாரமும் நிரம்பியவர்கள். எனவே இளவயது முதலே திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்களுக்கு சுவாமி விவேகானந்தரது தன்ன லமற்ற சேவைமீதும், சமய வாழ்கை மீதும் அதி தீவிரமான அக்கறையுடன் கூடிய தேடல் நிலவி வந்தது. திரு. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் தனது பாடசாலைக்கல்வியை யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியில் முடித்த பின்னர், பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்வதற்காக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து சென்னைக்கு 1930ஆம் ஆண்டில் சென்றார். அங்கே அவர்கள் நான்கு வருடங்கள் வரை சென்னை இராஜதானிக் கல்லூரியில் (Madras Presidency College) கல்வி கற்றார். அந்தக் காலத்தில் தனது ஓய்வு நேரங்களை சென்னையில் உள்ள இராமகிருஷ்ண மடாலயத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள சுவாமிமார்களுடன் கலந்துரை யாடுவதில் கழிப்பார். பிரதானமாக அக்காலத்தில் மடத்தினது தலைவராகவிருந்த சுவாமி யத்தீஸ்வரானந்தாவினிடம் அம்பிகைபாகனுக்கு ஈர்ப்பு மிகையாக இருந்தது. அதன் காரணமாக இராமகிருஷ்ண மடாலயத்தின் கொள்கைகள், நோக்கங்கள், தொண்டுகள் பற்றி நிறையவே தெரிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பும் அதன் விளைவாக ஈர்ப்பும் அவருக்கு ஏற்பட்டது. அங்கே அவர் மடாலயத்து சுவாமிகளுடன் பழகியதன் விளைவாக அவரது வாழ்கை முன்னேற்றத்திலும் குறிக்கோளிலும் பெரும் அளவு பாதிப்பு ஏற்பட்டது எனலாம்.

அமரர் கல்கி அவர்கள் நகைச்சுவையாக எழுதுவதில் மிக்க பிரபலம் வாய்ந்தவர். தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகத்தினது இணைக் காரியதரிசிகளாகப் பெரியசாமித்தூரன் அவர்களும் பேராசிரியர்

கல்கி அவர்களும் கடமையாற்றினார்கள். தமிழறிஞர் ச. நடேசபிள்ளையின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி நான்காவது தமிழ் விழா யாழ்ப்பாணத்தில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி (இன்றைய யாழ்ப்பல்கலைக்கழகம்) மைதானத்தில் 1951ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. விழாவுக்கான ஆக்க வேலைகள் சம்பந்தமாக கல்கி அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்தார்கள். தமிழ் விழா சிறப்புற நடக்க உதவியவர்களில் திரு.அம்பிகைபாகனும் ஒருவர். கல்கி அவர்கள் திரு. அம்பிகைபாகனை இளம் வயது முதலே தெரிந்துகொண்டவர். அவர் மேல் அலாதிப் பிரியம் வைத்தவர். கல்கி அவர்களின் பிரயாண அனுபவங்களை கல்கி பத்திரிகையில் எழுதி வந்தார். 'யாழ்ப்பாண ஞாபகங்கள்' எனும் அத்தொடரில் பின்வருமாறு அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்: "ஸ்ரீ அம்பிகைபாகன் சென்னை பிரெசிடென்சி கலாசாலையில் படித்துக்கொண்டிருந்தபோது, அவரை ஒரு நாள் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண மடத்தில் சந்தித்தேன். பெண்ணைப் பெற்ற தகப்பனார் யாராயிருந்தாலும் சரிதான், இந்தப் பிள்ளையாண்டாளை அவர் பார்த்தாரானால், உடனே ஒரே ஒரு எண்ணம்தான் தோன்றும். எந்தப் பாக்கியசாலி இந்தப் பையனுக்கு மாமனார் ஆகப்போகிறாரோ? என்றுதான் அவர் நினைப்பார். அப்படிப்பட்ட பிள்ளையைச் சந்தியாசி மடத்தில் பார்த்ததும் எனக்குக் கொஞ்சம் சொரேல் என்றது. சமயப்பற்றும், சமூகத்தொண்டில் ஆர்வமும் அப்போதே இவரிடம் காணப்பட்டன.' மீண்டும் 1954ஆம் ஆண்டிலே கல்கி அவர்கள் 'இலங்கையில் ஒருவாரம்' என்ற கட்டுரைத் தொடரை எழுதினார்கள். அதிலும் திரு.அம்பிகைபாகன் பற்றி எழுதி உள்ளார்கள். யாழ்ப்பாணத்து ஆசிரியர்கள் நல்ல சம்பளம் பெறுவதோடு கூட, சமூகவாழ்க்கையில் நல்ல அந்தஸ்தும் பெற்றிருக்கிறார்கள். அரசியல் தொண்டிலும், இலக்கியத் தொண்டிலும் ஈடுபட்டு வேலை செய்கிறார்கள். பொது ஊழியத்தில் பற்றுக் கொண்ட ஆசிரியர்களுள் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியின் தலைமை ஆசிரியர் ஸ்ரீ அம்பிகைபாகன் ஒருவர். தோற்றத்தில் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு எப்படியிருந்தாரோ அப்படியே இவர் இன்றைக்கும் இளம்பிள்ளைத் தோற்றத்துடன் இருக்கிறார். பன்னிரண்டு வயதையும் எப்படித்தான் சாப்பிட்டு ஜீரணம் செய்து கொண்டாரோ தெரியவில்லை. தோற்றத்தில் மாறுதல் இல்லா விட்டாலும் அவருடைய வாழ்க்கையில் ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முன்னம் நான் பார்த்தபோது கட்டைப் பிரமச்சாரியாக

இருந்தார். ஸ்ரீராமகிருஷ்ண மடத்தில் பற்றும் தொடர்பும் கொண்டிருந்தார். நமது மாஜி கல்வி அமைச்சர் திரு. அவினாசிலிங்கத்தைப் போல இவரும் நித்திய பிரமச்சாரியாகவே இருந்து விடுவாரோ என்ற கவலை எனக்கு ஏற்பட்டது. இலங்கையில் மற்ற இனத்தவரின் தொகை தாறுமாறாகப் பெருகிக் கொண்டிருக்கும் நிலைமையில் ஸ்ரீ அம்பிகைபாகனைப் போன்ற இளைஞர்கள் பிரமச்சாரிகளாகவே இருந்தால் இலங்கைத் தமிழர்களின் கதி என்ன ஆகிறது? நமது நல்லகாலம் அவர் இப்போ திருமணமாகி இல்லறம் நடத்தி வருகிறார்.”

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய விபுலானந்த அடிகள் 1933ஆம் ஆண்டிலே அப்பதவியிலிருந்து விலகி மட்டக்களப்பில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டார். இலங்கையில் உள்ள இராமகிருஷ்ண வித்தியாலயங்கள் யாவற்றுக்கும் பொது முகாமையாளராக சுவாமி விபுலானந்தர் பொறுப்பேற்றார். அது நாள் வரை யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கி வந்த அனாதை ஆச்சிரமத்தினை 1934ஆம் ஆண்டில் சுவாமி விபுலானந்தர் மட்டக்களப்புக்கு இடம் மாற்றியதுடன் சிவானந்த வித்தியாலயத்திற்கும் பொறுப்பேற்று அதன் அதிபராகினார். அடிகளார் இந்து சமயச் சம்மேளனம் ஒன்றில் பங்குபற்றுதற்காக யாழ்ப்பாணம் வந்த சமயத்தில் திரு. அம்பிகைபாகன் தனது பட்டப்பரீட்சைப் பெறுபேற்றை எதிர்பார்த்தவண்ணம் பரீட்சை எடுப்பதற்காக விடுப்பில் சென்ற திரு. வைரமுத்து அவர்களுக்காக வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் பதில் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவரைப் பற்றி அறிந்திருந்த அடிகளார் உடனடியாகவே மட்டக்களப்பில் உள்ள சிவானந்த வித்தியாலயத்துக்கு தனது உதவியாளராக அவரை நியமித்துவிட்டார். அம்பிகைபாகனுடைய பெற்றோர்கள் மகன் மட்டக்களப்பு செல்வத்தை விரும்பாதபோதும் அடிகளாரின் விருப்பத்தினை மறுக்க விரும்பாமையாலும் கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்கள் அதனை பெரிதும் விரும்பியதாலும் அம்பிகைபாகன் சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியராகச் சேர்வதற்கு அனுமதித்தார்கள். அம்பிகைபாகன் அவர்கள் அங்கே மாணவர்களுக்குச் சரித்திரமும், தமிழ்மொழியும் போதித்தார். 1934ஆம் ஆண்டிலே சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியப் பதவி ஏற்ற அம்பிகைபாகன் அவர்கள் அங்கே ஒரு வருடம் மாத்திரமே கடமையாற்றினார்.

ஓலைக் கொட்டிலை மாடிக்கட்டிடம் ஆக்கியவர்:

வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தில் அதிபராகக் கடமையாற்றிய திரு.பி.இரகுபதி, அவர்கள் கரம்பனில் உள்ள தனது மாமனாரின் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கு விரும்புவதாக அடிகளாரிடம் சென்று கூறினார். சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் சுவாமியின் உதவியாளராகச் சேவை ஆற்றுவதில் திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பெரும் மனநிறைவு பெற்றிருந்தார் என்ற போதிலும் அவரது சேவையாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்திற்குத் தேவை என்பதை சுவாமி அவர்கள் உணர்ந்தார்கள். திரு.அம்பிகைபாகனது ஆற்றல், அர்ப்பணிப்பு நிறைந்த சேவை உணர்வினை அனுபவரீதியாகக் கண்ட சுவாமி அவர்கள் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு அவர் போன்ற திறமைசாலியான ஒரு அதிபர் தேவை என்பதை உணர்ந்து அவரை யாழ்ப்பாணம் சென்று வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தைப் பொறுப்பேற்குமாறு பணித்தார். ஆனாலும் சுவாமியின் மனதில் ஒரு பயம் இருக்கவே செய்தது. அப்போது திரு.அம்பிகைபாகனுக்கு வயது 27. இந்த இளம் வயதிலே ஒரு பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்று நடத்தமுடியுமா என்ற சந்தேகம் அடிகளாரின் மனதிலே ஒரு வருடல். பயப்படாமல் அனுப்புங்கள், அங்கே அவருக்கு உதவி நல்கிட திரு.வைரமுத்து மற்றும் சீனிவாசகம் போன்றோர் உள்ளனர் எனத் திரு.இரகுபதி அவர்கள் எடுத்துக் கூறி அடிகளாரின் சந்தேகத்தைப் போக்கினார். சுவாமியின் வழிகாட்டலில் சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் சிறிது காலமே அம்பிகைபாகன் அவர்கள் கடமையாற்றிய போதும் நிர்வாகம் பற்றிய கணிசமான அறிவினைப் பெற்ற அம்பிகைபாகன் சுவாமியை விட்டுப் பிரியமனமில்லாது பிரிந்து யாழ்ப்பாணம் சென்று வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் பொறுப்பினை ஏற்றார். சுவாமியின் எதிர்பார்ப்பு பிழைக்கவில்லை என்பதனைக் காலம் உணர்த்திற்று. 32 ஆண்டுகள் அவர் அங்கு கடமையாற்றினார் என்று கூறுவதிலும் பார்க்க அங்கே வாழ்ந்தார் என்றே கூற வேண்டும். தொடர்ச்சியாக இத்தனை ஆண்டுகள் ஒரே பாடசாலையில் அதிபராக வேறு யாராயினும் கடமையாற்றியதாக நான் அறியவில்லை.

திரு.வை.கா.சிவப்பிரகாசம் அவர்கள் திரு. அம்பிகைபாகனின் தனித்துவத்தை வெகுவாகச் சிலாகித்து எழுதியுள்ளார். “தமிழ்மொழி,

இலக்கியம், கலைகள், தத்துவம் போன்றவற்றில் ஈடுபாடு சிறிதும் இல்லாதோர் கல்லூரித் தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவே பெருவழக்காக அமைந்த காலத்தில் அதிபர் பதவியை ஏற்ற திரு. ச.அம்பிகைபாகன் பால் இத்தகைய கலைத்திறன் காணப்படுதல் வியப்பினும் வியப்பே. எனினும் அவருடைய கடந்தகால நிகழ்கால வாழ்க்கையைக் கூர்ந்து நோக்கின் வியப்பு மறையும், மதிப்பு நிறையும், உண்மை உதிக்கும். எண்ணம் சிலிரீக்கும். மறைமலை அடிகள், கா. நமசிவாய முதலியார், தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் போன்ற புலவர் பெருமக்களின் உறவு முதல்வர் அவர்களின் உள் ளத்துக்கு உணவாகி உள்ளது. கல்கி, மாயாவி முதலிய எழுத்தாளர் கள் தொடர்பு தந்த புதுமைச்சுவை அவரின் நெஞ்சைக் கனிவாக்கி யிருக்கிறது. டி.எம்.பி. மகாதேவன், விபலானந்த அடிகள், சுவாமி இராமதாசர் போன்றோர் அவரின் சமயச் சிந்தனைகளைப் பலப்படுத்தி யுள்ளனர். கவிஞர் பெரியசாமித்தாரன், நாமக்கல் கவிஞர் இராமலிங்கம் பிள்ளை ஆகியோர் அவரது செவிநுகர் கனிகளைத் துய்க்கும் செவிநலமும் அதிபரிடம் உருவாகத் துணையாகி உள்ளார்கள். சுருங்கக் கூறின், பல்துறை அறிஞர்களின் நட்பும், உறவும், தொடர் பும், அறிமுகமும் அளித்த உள்ளப் பண்பாடே திரு.அம்பிகைபாகன் சுவை நுகர்ச்சியிலும் முதல்வராக இருப்பதற்கு அடிகோலியது.” என்கிறார் திரு.சிவப்பிரகாசம்.

வித்தியாலயத்தின் ஆரம்பமும் அதன் வளர்ச்சியும்:

வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் 1913ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பிக்கப் பட்டது. வண்ணார்பண்ணை சிவன் ஆலயத்துக்குச் சொந்தமான ‘மெத்தை வீடு’ என்ற தனியார் இல்லம் ஒன்றில் திரு.நாகமுத்து பாடசாலை ஒன்றை ஆரம்பித்து அந்த ஆலயத்திற்கான தெய்வத்தின் பெயரைப் பாடசாலைக்குச் சூட்டினார். அரசு உதவிபெற்றுப் பாடசாலை ஒன்றை நடத்துதல் தனிப்பட்ட முகாமையாளர்களுக்கு அத்தனை எளிமையானது அல்ல. எனவே சிறிது காலத்தின் பின்னர் இப்பாடசாலையை அதன் நிறுவனர்கள் இராமகிருஷ்ண மடத்தினிடம் ஒப்படைத்து விட்டனர்.

திரு.அம்பிகைபாகன் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயத்தின் அதிபராகப் பதவி ஏற்றபோது அது ஒரு கனிஷ்ட இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாகவே இருந்தது. ஓலையால் வேயப்பட்ட கொட்டில்கள்தான்

வகுப்பறைகள். 150 மாணவர்கள் வரை கல்வி கற்றனர். ஏழு ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றினர். எட்டாம் தரம் வரை மாத்திரம் வகுப்புக்கள் இருந்தன. அருகேயுள்ள இன்னொரு கொட்டிலில் பிரதம பாடசாலை விவேகானந்தா வித்தியாலயம் என்ற பெயருடன் இயங்கி வந்தது. அங்கும் 150 மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர். ஐந்து ஆசிரியர்கள் கல்வி போதித்தனர். கனிஷ்ட பாடசாலைப்பத்திரப் பரீட்சைதான் (E.S.L.C) அன்றைய காலகட்டத்திலே அரசின் பரீட்சைத் திணைக் களத்தால் நடத்தப்பட்ட உயர்தரப் பரீட்சை ஆகும். இப்பரீட்சையில் வைத்தீஸ்வரா மாணவர்கள் மிகச்சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்ற தனால் சுற்றயலில் இருந்த பெற்றோர்கள் பார்வை வைத்தீஸ்வராவின் பக்கம் திரும்பியது. பாடசாலையின் வளர்ச்சி துரிதமாகவும் விசாலமாகவும் இருந்தது. மாணவர் தொகை தொடர்ந்து அதிகரித்தது. சுற்றயலில் பெரிய பாடசாலைகள் இருந்தன. ஆகவே வைத்தீஸ்வராவை நம்பி வந்த மாணவர்களுக்கு ஏனைய பாடசாலைகளின் தரத்திலே கல்வி வழங்கவேண்டிய கடப்பாடு அதிபருக்கு ஏற்பட்டது. கற்பிக்கப் பட்ட பாடவிதானங்கள் விரிவாக்கப்படவேண்டும், மாணவர் உபயோகத்துக்கான நூலகம் பெரிதானதாக அமையவேண்டும் என்பன உடனடியாகக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியவையாயின. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பதவி காலம் முதல் விஞ்ஞானக் கல்வித் துறையில் பாடசாலை முன்னேறத் தொடங்கிற்று. அவர் பதவி ஏற்ற சயமயத்தில் விஞ்ஞானத் துறையில் நாட்டுச் சீவன சாஸ்திரம் மட்டுமே போதிக்கப்பட்டு வந்தது. சிறிது காலத்தில் நாட்டுச் சீவன சாஸ்திரத்திற்குப் பதிலாக தாவரவியல் போதிக்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து உயிரியல், இரசாயன வியல், பௌதிகவியல் போன்ற பாடங்களும் கற்பிக்கப்பட்டன. முழுமையான விஞ்ஞானக் கல்வி வழங்கத் தொடங்கியதால் விஞ்ஞான ஆய்வுகளும், அவற்றிற்குரிய உபகரணங்களும் இன்றியமையாததாகி விட்டன. இதனை ஒரு பெரும் சவாலாகவே திரு. அம்பிகைபாகன் கொண்டார். தகைசான்ற பெற்றோர்கள் உறுதுணையாக நின்று கைகொடுப்பார்கள் என்ற அவரது நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. உதவினார்கள். அதிபரது கனவினை நனவாக்கினார்கள்.

பாடசாலையின் வளர்ச்சியில் அடுத்த கட்டமாக அமைந்தது அங்கே சிரேஷ்ட பாடசாலை வகுப்புக்கள் (S.S.C) ஆரம்பிக்கப்பட்ட மையாகும். வகுப்புக்கள் 1942ஆம் ஆண்டிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்ட

போதும் 1943ஆம் ஆண்டிற்கான பொதுப்பரீட்சையிலே 100% பெறுபேறுகள் பெற்று சாதனை படைத்து அருகாமையில் உள்ள பாடசாலைகளையும் பிரமிக்க வைத்தது வைத்தீஸ்வரா. பிறகென்ன? மாணவர்கள் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி நோக்கிப் படையெடுத்தனர். பாடசாலையின் விரிவாக்கம் ஆரம்பமானது. முதலில், தற்சமயம் விஞ்ஞான ஆய்வுகூடம் உள்ள நிலத்தை சிவன் ஆலயத் தர்மகர்த்தா ஒருவரிடம் இருந்து பெற்றதன் மூலம் பாடசாலையின் பாரிய விரிவாக்க செயல் திட்டம் 1946ல் ஆரம்பமானது. முயற்சி திருவினையாகத் தொடங்கியது. தன்நிறைவான ஆய்வுகூடங்களுக்கான அடிக்கல் நாட்டப்பட்டது. கட்டிடங்கள் எழுத் தொடங்கின. அதன் காரணமாக நிதித் தேவையும் அதிகரித்தது. இக்காலகட்டத்திலே இலங்கை அரசாங்கம் கொண்டு வந்த இலவசக் கல்வித் திட்டம் மாணவர் தொகையை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. 1948ஆம் ஆண்டிலே வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி இரண்டாம் தரப் பாடசாலையாகத் (Grade 2)தரம் உயர்த்தப்பட்டது. ஆரம்பப் பாடசாலையிலே தாய்மொழிக் கல்வி மூலமே போதிக்கப்படவேண்டும் என்ற அரசாங்கத்தின் கொள்கை காரணமாக தனித்தனியாக இயங்கி வந்த விவேகானந்தா வித்தியால யத்தினை வைத்தீஸ்வரக் கல்லூரியுடன் இணைப்பதற்கு பாடசாலை நிர்வாகம் தீர்மானித்தது. இதன் காரணமாக மாணவர் தொகை மேலும் அதிகரித்தது. 1950ஆம் ஆண்டில் இரண்டு பாடசாலைகளின தும் இணைப்பு நடைபெற்றது. மீண்டும் இடவசதி பற்றாக்குறை என்ற பிரச்சினை. எனவே, 1953ஆம் ஆண்டிலே களியாட்டவிழா ஒன்றும் அதிர்ஷ்ட இலாபச் சீட்டிழுப்பும் நடத்தியமையால் ரூபா 84,000 நிதி சேர்ந்தது. திரு.அம்பிகைபாகனுக்கு தமிழகத்தின் பிரபலங்களுடன் இருந்த தொடர்பினால் களியாட்ட விழாவில் நிகழ்ச்சி கள் நடத்துதற்கு பிரபலமான கலைஞர்களை அழைத்தல் சாத்திய மாயிற்று. பாடசாலையை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகள் தீர வழி வகுத்தது. சேர்ந்த நிதி மூலம் 1954ஆம் ஆண்டினிலே ஆய்வுகூடங்கள் மற்றும் மண்டபம் ஒன்றும் நிறுவப்பட்டு பாடசாலையின் தேவையை ஓரளவுக்குப் பூர்த்தி செய்ய முடிந்தது. ஓலைக் கொட்டில்களாலான பாடசாலையின் தோற்றம் மெல்ல மெல்ல காம்பீரமான மண்டபங் களை உள்ளடக்கிய கட்டிடங்களால் பிரதியீட்டப்பட்டதைக் காணமுடிந்தது.

மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் புகுந்தனர்:

1948ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலை இரண்டாம் தரப் பாடசாலை யாகிவிட்டது. மாணவர் தொகை 500த் தாண்டியது. ஆசிரியர் 20 பேர்கள் வரை கடமையாற்றினார்கள். நகரின் மத்தியிலே அமர்ந்து சுற்றாடலில் உள்ள பெரிய, பாரம்பரியம் மிக்க பாடசாலைகளுடன் போட்டி போட்டு வைத்தீஸ்வராவினை அங்குலம் அங்குலமாக வளர்ப்பது எளிதான ஒரு செயல் அல்ல. ஆனால் அதனைச் செய்து காட்டினார் திரு அம்பிகைபாகன். 1949ஆம் ஆண்டின் பின்னர் பாடசாலையின் வளர்ச்சி பிரமிப்பைத் தருவதாக இருந்தது. எண்ணி நான்கு வருடங்களில் (1952) பாடசாலை முதலாம் தரப் பாடசாலையாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டது. மாணவர் தொகை 1500னைத் தொட்டது. ஆசிரியர் தொகையோ 60 ஆகியது. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாக அமையக்கூடிய விதத்திலே நல்லாசிரியர்களைத் தேர்ந்தெடுத்தார். அவர்களின் ஆற்றலுக்கேற்ப கடமைகளை பகுத்துக் கொடுத்தார். அவர்கள் மேல் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்தார். ஆதலால் அவர்களது அபிமானத்தினைப் பெற்றார். பாடசாலை ஒரு சிறந்த குடும்பம் போலச் செயற்பட்டது. 1957ஆம் ஆண்டினிலே பாடசாலையிலிருந்து முதல் முதலாக ஒரு மாணவன் பல்கலைக்கழகம் புகுந்தான். அடுத்த ஆண்டு புகுந்த மாணவர் தொகை இரட்டிப்பானது.

“அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற காலத்திலேயே நான் இக்கல்லூரியில் ஆசிரியராக வந்து சேர்ந்தேன். அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற ஆரம்ப காலத்தில், அதாவது 1961ஆம் ஆண்டு தை மாதத்தில் தனியார் பாடசாலைகளாக மாறிய ஒரு பாடசாலையிலிருந்து பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்களில் நானும் ஒருவனாகவிருந்தேன். நீக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களாகிய நாம் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள பாடசாலை அதிபர்களைச் சந்தித்து எங்களை ஆசிரியர்களாக எடுக்குமாறு கேட்டோம். எமது அதிபர் என்னை எடுப்பதாகச் சம்மதமளித்தார். இது எமது அதிபரின் தொண்டு மனப்பான்மை எப்பாற்பட்டது என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. அதிபர் அவர்கள் பாடசாலை நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு ஜனநாயக வாதியாவார். பாடசாலை சம்பந்தமான எந்த விடயங்களிலும் ஆசிரியர்களுடன் கலந்தாலோசித்தே ஒரு முடிவுக்கு

வருவார். அத்துடன் ஆசிரியர்கள் ஒருமித்து நடக்கத்தக்க வகையில் தனது ஆலோசனைகளையும், புத்திமதிகளையும், கருத்துக்களையும் தேவையான சந்தர்ப்பங்களில் எடுத்துரைக்கும் பான்மையுடையவர்” என பாடசாலையின் தலைசிறந்த இரசாயனவியல் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவரும் பின்னர் வட்டார விஞ்ஞான கல்வி அதிகாரியாகப் பணியாற்றியவருமான அமரர் திரு. இ.வே. செல்வரத்தினம் அவர்கள் அதிபர் பற்றி எழுதியுள்ள குறிப்பினில் தந்துள்ளார்கள். திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றிய காலத்தில் வைத்தீஸ்வராவினில் நீண்டகாலமாக எழுதுவினைஞராகப் பணியாற்றவர் திரு.அ. துரைசிங்கம் அவர்கள். அதிபர் ஓய்வு பெறுகின்ற சந்தர்ப்பத்திலே துரைசிங்கம் அவர்கள் கவலையுணர்ச்சியுடன் எழுதிய குறிப்பிலிருந்து எத்தனை தூரம் அதிபர் பாடசாலைக்காக உழைத்தார் என்பதையும் எந்த அளவினுக்கு பாடசாலை ஊழியர்களின் நன்மதிப்பினைப் பெற்றிருந்தார் எனவும் அறிய முடிகிறது. “எங்கள் அதிபர் அவர்கள் உத்தியோகத்தினின்றும் இளைப்பாறுகிறார் என்றதும் என்னை அறியாமலேயே ஒரு கவலை உணர்ச்சி மனதில் குடிகொண்டது. அதிபர் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக் காகவே தமது வாழ்நாட்களை அர்ப்பணித்தார். பாடசாலை நேரம் மாத்திரமன்று, எந்த நேரமும் கல்லூரியின் வளர்ச்சி பற்றியே அவர்கள் சிந்தனை இருந்தது. அதனால், பாடசாலை நேரமில்லாத மற்றைய நேரங்களிலும், ஓய்வு நாட்களிலும் பொதுவாக கல்லூரிக் காகவே தமது நேரத்தைச் செலவிடுவது வழக்கம். எழுது வினைஞராகிய எம்மையும் உத்தியோக நேரம் என்று இல்லாது எந்த நேரமும் கல்லூரி அலுவலகத்திலிருந்து வேலை செய்யப் பழக்கி விட்டார்கள். அவ்விதம் வேலை செய்வதால் வெறுப்போ அல்லது மனச்சோர்வோ எமக்கு என்றுமே உண்டானதில்லை. சில வேளைகளில் அதிபர் அவர்கள், நாளைக்கு நான் கல்லூரிக்கு வரமாட்டேன், முக்கியமான கடிதங்கள் வந்தால் அனுப்பி வையுங்கள் எனக் கூறிவிட்டு செல்வார். மறுநாள் அதிபர் வரமாட்டார் என நாம் எண்ணி யிருப்போம் ஆனால் அதிபரின் மோட்டார் திடீரென வந்து நிற்கும். காரில் இருந்து அதிபர் முறுவலுடன் இறங்குவார்கள். இன்னும் சில வேளைகளில், கல்லூரியை விட்டு வீட்டிற்குப் போகும் போது இடைவழியிலே நின்று தொலைபேசி மூலம் மற்றைய நாள் நடக்க வேண்டிய முக்கிய விடயங்கள் பற்றி எடுத்துக் கூறிவிட்டே செல்வார்.

பாடசாலைக் கடமையில் அதிபர் அவர்கள் எத்தனை கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தார் என்பதற்கு இது ஒரு சிறிய உதாரணம் என்பேன். ஏதாயினும் தவறு கண்டால் உடனே கண்டிப்பார். ஆனால் மறுகணம் அதனை மறந்து அன்புடன் சல்லாப்பிப்பார். தவறு இல்லை என்பதை விளக்கிக் காட்டினால் புன்னகை பூத்த முகத்துடன் அதனை ஏற்பார். பகைமையை வைத்துச் சாதிக்கும் பண்பு அவரிடத்தில் என்றுமே இருந்ததில்லை” என எழுதியுள்ளார் துரைசிங்கம். அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பாடசாலையின் அதிபராகப் பதவி ஏற்றபொழுது அவர் 27 வயதான இளம் பிரம்மச்சாரியாகவே இருந்தார். அப்பொழுது அவருடன் கடமையாற்றிய ஏழு ஆசிரியர்களிலும் அறுவர் பிரம்மச்சாரிகள். பாடசாலையோ கலவன் பாடசாலை. அதிலும் இஸ்லாமிய சமூகத்தவர்களைச் சார்ந்தோரும் கணிசமான தொகையினர். இத்தனை பிரம்மச்சாரிகள் கடமையாற்றும் ஒரு பாடசாலையில் வயது வந்த தம் பெண்பிள்ளைகளைக் கல்வி கற்க விடலாமா என்ற சிந்தனையே பெற்றோர்களிடம் எளவில்லை என்றால் அம்பிகைபாகனது தலைமையிலும் அவரின் கீழ் பணிபுரியும் ஆசிரியர்கள் மேலிருந்த நல்லப்பிராயம் பற்றியும் உணர்ந்தறிய முடியும். “திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் துணையாசிரியர்களுக்குத் தாம் அதிபராயிராமல் மூத்த சகோதரராக விளங்கியமையாவருமறிந்தது. அதனால் வித்தியாலயத்தில் ஒருவர் தாம் மேலவர் என்று பிறரை அடக்கிப்பணி செய்விப்பதும், மற்றவர் தம் கீழவர் என்று அஞ்சிப் பணிசெய்வதும் காணப்படாதவைகள். கருமமாற்றுகையில் இவர் அதிபர், அவர் துணையாசிரியர் என்ற ஏற்றத்தாழ்வின்றி எல்லோரிடத்திலும் சகோரதரத்துவ உணர்வே விளங்கிக் காணப்பட்டது. அத்தகைய சகோதரத்துவ ஒருமை உணர்வினைக் காத்து வளர்த்தமை அதிபர் அம்பிகைபாகன் அவர்களின் அரிய சாதனை. ஆசிரிய உலகிற்கும் அது சிறந்த எடுத்துக்காட்டு” என வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய ஆசிரியர் சங்கத் தலைவராக விளங்கிய திரு.ச.பொ.பாலசுப்பிரமணியம் அவர்கள் அதிபரின் ஓய்வு நினைவு மலரில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

அரசாங்கம் இலவசக் கல்வித்திட்டத்தினை 1944ஆம் ஆண்டினிலே புகுத்திய பின்னரே ஆசிரியர்களுக்கான வேதனத்தினை நேரடியாக அரசாங்கம் வழங்கியது. அதற்கு முன்னர் மாணவர்களிடமிருந்து பெறப்படுகின்ற கல்விக் கட்டணத்திலிருந்தே

பாடசாலையின் நானாவித செலவுகளுக்கும் முதலில் உபயோகித்த பின்னர் எஞ்சிய தொகையினில் ஆசிரியர்களுடைய வேதனம் கொடுக்கப்பட்டது. வருட முடிவிலே தான் மாணவர் வருகையை வைத்து அரசாங்கம் பாடசாலைக்கான மானியத்தினை வழங்கியது. ஆகவே வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் மாதா மாதம் மாணவர் கொடுக்கும் கல்விக் கட்டணத்தில் ஏனைய செலவுகள் போக எஞ்சிய தொகையினை எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் சமனாகப் பிரித்தே கொடுத்தார்கள். அதிபர் தனக்கான தொகையினை மற்றையோரிலும் கூடுதலாகப் பெறவில்லை. சராசரியாக ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் ரூபா 40 வரைதான் பெற்றார். பின்னர் அரசு மானியம் வந்ததும் தான் ஆசிரியர்களுக்கான மிகுதி வேதனம் வழங்கப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணத்தின் மிகப்பிரபலமான வைத்தியராக அக்காலத்தில் இருந்தவர். "P.S" என எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட டாக்டர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள். இவரே கந்தரோடை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியின் முகாமையாளராகவும் விளங்கினார்.

"நாம் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் பற்றி நினைக்கையில் எம் கண்முன்னே தெரிவது திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்களது உருவமே. இரண்டும் ஒத்த கருத்துடையவையாக உள்ளன." என P.S அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் நீண்டகாலம் ஆசிரியராகவும் பின்னர் நைஜீரியாவின் சொக்கற்றோ மாநிலத்து கல்வியியல் கல்லூரியில் விரிவுரையாளராகவும் பணியாற்றிய திரு.த.புத்திரசிங்கம் அவர்கள், "கல்வித்துறையினில் அதிகம் ஈடுபாடில்லாதவர்களிடம் நான் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக உள்ளேன் எனக் கூறினால் அந்தப் பாடசாலை எங்கே உள்ளது என வினவுவார்கள். அடுத்து திரு.அம்பிகைபாகன் அதிபராக இருக்கும் பாடசாலையா எனக் கேட்பார்கள். எனவே பாடசாலையிலும் பார்க்க திரு.அம்பிகைபாகன் பிரபலமாயிருந்தார் என்பது புலனாகும். யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வி, கலாசாரம், சமயம் ஆகிய பல்துறைகளிலும் இவர் நெருக்கமான தொடர்புடையவராக இருந்தமை இதற்கான காரணமாகவும் அமையலாம்." என்கிறார்.

சமய அடிப்படையில் கல்வி பயில வேண்டும்:

கல்வி கற்கும் மாணவ மாணவிகள் சமய அடிப்படையில் கல்வி பயில வேண்டும் என்ற சிறந்த மனப்பான்மையுடையவர் திரு.அம்பிகைபாகன். அதற்கிணங்கப் பிரார்த்தனையுடனேயே தினமும் பாடசாலையில் கல்வி பயிலல் ஆரம்பமாகும். அப்பிரார்த்தனையில் சகல பிள்ளைகளும் ஆசிரியர்களும் கட்டாயமாகப் பங்கு கொள்ள வேண்டும் என்பது அதிபரின் அன்புக் கட்டளை. இந்துக் களுக்கு வேறாகவும் முஸ்லிம்களுக்கு வேறாகவும் பிரார்த்தனை நடைபெறும். கருத்துறையில் மாவட்ட நீதிபதியாகக் கடமையாற்றியவர் திரு.அப்துல்காதர், திரு.அம்பிகைபாகன் ஓய்வுபெற்ற பொழுது வெளியிடப்பட்ட மலரினில் எழுதிய கட்டுரை ஒன்று திரு. அம்பிகைபாகனின் தனித்துவத்தினைக் காட்டுவதாக அமைகிறது. “1940ஆம் ஆண்டு என எண்ணுகிறேன். திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் என்னிடம் வந்து தமது பாடசாலையில் 200 இஸ்லாமிய மாணவமாணவிகள் கல்வி கற்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இஸ்லாம் பற்றிப் போதிப்பதற்கான ஆசிரியர் ஒருவர் இல்லாமை பற்றி எடுத்துக் கூறினார். அம்மாணவர்களுக்கு சமயம் போதிப்பதற்கு ஒரு ஆசிரியரைத் தேடித்தர முடியுமா என வினவியவர், அவ்விதமாக ஒரு ஆசிரியரைக் பெற்றுத் தந்தால் தான் அவருக்கு ஓரளவு வேதனம் வழங்குவதாகவும் குறிப்பிட்டமை இஸ்லாமிய சமூகத்துப் பிள்ளைகளுக்கு அவர்களது மதம் பற்றிய அறிவினை ஊட்டுதற்கு எத்தனை அக்கறை எடுக்கிறார் என்பதை உணர்ந்த நான் பெரிதும் ஆச்சரியமுற்றேன். குறிப்பிட்ட ஒரு சமயத்தவருக்கான பாடசாலை ஒன்றினிலே இன்னொரு சமயம் போதிகப்படுவதென்பது கனவிலும் கருத முடியாத காலம் அது. அக்காலகட்டத்திலே இஸ்லாமிய பாடசாலைகளுக்கே மௌலவிகள் நியமிக்கப்படாத நிலை இருந்தது. இன்னொரு மதத்தினருக்கான பாடசாலை ஒன்றினிலே எனக்கு ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவம் என்னை இந்த அதிபர் எண்ணத்தைக் கண்டு வியக்க வைத்தது.

அப்பாடசாலையில் கல்வி கற்ற இஸ்லாமிய மாணவரொருவரை பொதுப் பரீட்சைக்கு எடுக்கும் பாடங்களில் இஸ்லாமுக்கும் விண்ணப்பிக்க விடுமாறு பாடசாலை அதிபரைக் நான் கேட்டபோது அதிபர் முற்றாகவே மறுத்துவிட்டார். இஸ்லாமினைக் கற்பிக்க வேண்டாம் பரீட்சைக்குத் தோற்றுதற்கான ஒரு பாடமாக மட்டும் உத்தரவு தாருங்கள்

என்ற வேண்டுகோளை மறுத்த அதிபர் அங்கே. ஆனால் இங்கேயோ இஸ்லாமிய மாணவர்களுக்குப் போதிப்பதற்கான ஆசியர் ஒருவரைத் தேடுவதுடன் நின்றுவிடாது அவருக்கு வேதனமும் வழங்க முன்வரும் அதிபர். அதிபரின் வேண்டுகோளை நான் நிவர்த்தி செய்தேன். ஆகவே வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் கல்வி கற்கும் எல்லா இஸ்லாமிய மாணவர்களும் இஸ்லாம் கற்பதற்கு வழி வகுக்கப்பட்டது. 'வைத்தீஸ்வராவும் சுவாமி விபுலானந்தாவும்' என்ற கட்டுரை ஒன்றினில் சாஹீராக்கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய A.M.A அசீஸ் அவர்கள் எழுதிய ஒரு பகுதி சுவாரஸ்யமாக உள்ளது. "வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம் முஸ்லிம் சமூகத்தவர்கள் வாழிடத்திற்கு மிகவும் அண்மையாக உள்ளது. அப்படியிருந்தும் அப்பாடசாலையில் முதன் முதலாக கல்வி கற்பதற்காகச் சேர்ந்த முஸ்லிம் மாணவனுக்கும் இரண்டாவதாகச் சேர்ந்த எனக்கும் இடையே சில ஆண்டுகள் இடைவெளி இருந்தது. எமது சமூகத்தில் இஸ்லாமிய பாடசாலைகள் எதுவும் இல்லாத நிலையில் எமது சமூகத்தவர்கள் சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள இன்னொரு இந்துப் பாடசாலையையே நாடினார்கள். இப்பாடசாலையில் தமது பிள்ளைகளுக்குப் பாரபட்சமான அங்கீகாரம் கிடைக்கச் செய்யும் என்ற பயத்திலேயே பெற்றோர்கள் தம் பிள்ளைகளின் கல்விக்காக இன்னொரு இந்துப் பாடசாலையை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஆனால் சில மாதங்களின் பின்னர் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழாவின் போது நான் உரை ஒன்றினை நிகழ்த்தியதைக் கண்டு விழாவினுக்கு வந்திருந்த எம் சமூகத்தவர்கள் பலத்த கரகோசம் செய்ததோடு மாத்திரமல்லாமல் அப்பாடசாலையில் எந்த விதமான துவேசமும் இல்லை என்பதையும் உணர்ந்தனர். மிக விரைவிலே வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயம் முஸ்லிம் மக்களின் அபிமான பாடசாலையாகிவிட்டது. அதன் விளைவாக முஸ்லிம் மாணவர் தொகை அதிகரிக்கவும் இஸ்லாம் கற்பதற்கான ஒரு தனி வகுப்பே தோன்றிவிட்டது. ஆனால் இலங்கை அரசின் கல்விப் பிரமாணங்களின் படிக்கு ஒரு சமயத்தவருக்கான பாடசாலையில் இன்னொரு சமயத்தவரது சமயம் கற்பதற்கான தேவைகளை அப்பாடசாலை செய்து கொடுக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி எப்போதுமே இராமகிருஷ்ணருடைய தத்துவத்துக்கமைய மாணவர்களுடைய சமயக் கோட்பாடுகளை மதித்தது. ஆகவே உள்ளூர் முஸ்லிம் தலைவர்களுடன் கலந்து பேசி அவர்களின்

அனுசரணையுடன் இஸ்லாம் மதத்தினை பாடநேரத்தில் போதிப்பதற்கு மௌலவி ஒருவரை நியமிக்கச் செய்தது. வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியைத் தொடர்ந்தே யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி இத்தகைய ஏற்பாடு ஒன்றினைச் செய்தது.” என்ற கருத்துப்பட அசீஸ் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

பெண்களுக்கான கல்லூரி ஒன்றினை தனியே நிறுவ வேண்டும் என்ற கருத்தினை அதிபர் அம்பிகைபாகன் அவர்கள் ஓய்வு பெறுவதற்கு முன் இராமகிருஷ்ண மிசன் மேலதிகாரிகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கி வந்தார். ஆனால் அது நடைமுறைப்படுத்த முடியாது போயிற்று.

பாட போதனைக்கு அவருக்கு நேரம் கிடைத்ததா?

1960ஆம் ஆண்டினிலே தான் சகல பாடசாலைகளையும் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. ஆகவே அதற்கு முன்னர் அரசு பாடசாலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய கல்லூரிகளின் ஆசிரியர்கள் தீவிர அரசியலில் பங்குபற்றுதலும் சாத்தியமாயிற்று. அரசு பாடசாலை ஆசிரியர்கள் ஏனைய அரசு சேவையாளர்களைப் போன்று அரசியலில் ஈடுபடுதல் மறுக்கப்பட்டிருந்தது. தனியார் பாடசாலைகளிலே கடமையாற்றியமையால் தான் தோழர்கள் அ. வைத்திலிங்கம்(யாழ் இந்து, உரும்பிராய் இந்து), மு.கார்த்திக்கேசன்(யாழ் இந்து) மற்றும் வி.பொன்னம்பலம் (ஸ்கந்தவரோதயா) போன்றோர் தீவிர அரசியலில் பங்கு பற்ற முடிந்தது. அன்றைய காலகட்டத்திலே பெரும்பாலான அதிபர்கள் பாடசாலை நிர்வாகம் மாத்திரமல்லாமல் தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளிலும் பெரிதும் ஈடுபாடு காட்டினார்கள். அதனோடு மாத்திரமல்லாமல் திரு.அம்பிகைபாகன் போன்றோர் சமூக, கலாசார அமைப்புக்களிலும் பங்கேற்று பெருமளவு நேரத்தை அங்கே செலவளித்தனர். பாடசாலையை நிர்வகிப்பதென்பது இருபத்தி நான்கு மணித்தியால வேலை. இத்தகைய பாடசாலை நிர்வாகத்திற்கு புறம்பான வேலைகளில் ஈடுபடுதற்கு எவ்விதம் நேரம் கண்டார்கள் என்பது எனக்கு திகைப்புத் தருவதாகவே இருந்து வந்துள்ளது. இதற்கான பதிலை திரு.அம்பிகைபாகன் பற்றி M.M. மக்பூல் அவர்கள் ‘துள்ளும் நினைவலைகள்’ என எழுதிய கட்டுரையில் ஒரு பகுதி ஓரளவுக்கு விளக்குவதாக அமைகிறது. “பாரதியார் கண்ணனை ‘மந்திரியாய், நல்லாசிரியனாய், சேவகனாய்’ காண்கிறார். மேற்கூறிய

இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாய் அதிபர் அவர்கள் விளங்குவதை நெருங்கிப்பழக நேர்ந்தபோது நான் அவதானித்தேன். மந்திரியைப் போல் எங்களுடன் பிரச்சினைகளை மனம் விட்டுக் கதைப்பார். சேவகனாய் இருக்கவும் அவர் தயங்கியதில்லை. நன்கு கற்கும் மாணவர்களுக்குப் பாடசாலையில் எத்தகைய வசதிகளையும் செய்து கொடுப்பதற்குத் தயங்காத பெருந்தன்மை ஒரு சிலருக்கே கைவரப் பெற்ற நற்குணமாகும். நல்லாசிரியனாய் அவரைக்காணும் வாய்ப்பு எவருக்குமே இருந்திராதென்பதே என்னுடைய முடிவு. ஏனெனில் அவரது நேரத்திற் பெரும்பாலான பகுதி பரிபாலனத்திலேயே செலவழிந்தது. ஓரிரு பாடங்களையே அவர் படிப்பித்ததை நான் அறிவேன். மொழிபெயர்ப்பு, பொது அறிவு ஆகியவையே அவர் கற்பித்த பாடங்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவையாம். மொழிபெயர்ப்பு பாடத்துக்காக அவர் வந்தமர்ந்து பாடத்தை ஆரம்பிக்கு முன்னரே அவருக்கு அழைப்பு வந்துவிடும். யாராவது பிரமுகர்கள் காரியாலயத்தில் அவருக்காகக் காத்திருப்பார்கள். எனினும், பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பில் பொது அறிவு பாடத்தை முழுமையாக நடத்திய சந்தர்ப்பங்கள் ஏராளம். தேடித்துருவி எங்கிருந்தாவது புதுப்புது விடயங்களைக் கொண்டு வருவார். ஒரு நாளைக்கு இலங்கையின் பொருளாதாரத்தை அலசுவார். அடுத்த நாள் இலங்கையின் கல்விப் பிரச்சினை வகுப்பில் எதிரொலிக்கும். இன்னொரு நாள் மதம் அலசி ஆராயப்படும். இவ்வாறு கல்வியில் உலோபத்தனமின்றி அதை எங்களுக்கு வாரிவாரி வழங்குவார். எங்களிடையே பாடத்திற்கு அப்பாற்பட்ட நூல்களைக் கற்கும் ஆர்வத்தை ஊட்டியவர் அன்னா ரேயாகும்.” அக்காலத்தில் பெரும்பாலான அதிபர்களுக்கு வரப்பிரசாத மாய் அமைந்த இரு பாடங்கள், பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பில் கற்பிக்கப்பட்டு வந்த மொழிபெயர்ப்பு மற்றும் பொது அறிவுப் பாடங்களே. அதிபர்களது நேரகுசியில் இந்த இரண்டு பாடங்களும் இடம்பெறும். பல்கலைக் கழகம் புகுவதற்கான பாடங்களாக இவை அமைவதில்லை. ஆகவே அதிபர் இப்பாடவேளையில் வகுப்பிற்குப் போகாவிட்டாலும் மாணவர்கள் பாதிக்கப்படமாட்டார்கள். சில அதிபர்கள் மிகவும் பிரதானமான பாடங்களைப் போதித்துள்ளார்கள் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

ஒழுங்காட்சி நிலைநாட்டுதலுக்கு நிறையவே முன்யோசனை அவசியம்:

மற்றைய பாடசாலைகளை ஒப்பிடுகையில் வைத்தீஸ்வராவின் அதிபருக்கு ஒழுங்காட்சி நிலை நாட்டுதல் கொஞ்சம் சிக்கலானதாகவே கருதவேண்டும். யாழ் நகரிலே உள்ள பாடசாலைகள் ஒன்றில் ஆண்கள் பாடசாலையாக அல்லது பெண்கள் பாடசாலையாக இருந்துவர வைத்தீஸ்வரா மாத்திரம் கலவன் பாடசாலையாக விளங்கி வந்துள்ளது. கணிசமான தொகை மாணவர்கள் இஸ்லாமிய சமூகத்தைச் சேர்ந்தவராக இருப்பதும் அதில் ஒரு பகுதியினர் பெண்களாக இருப்பதும் வைத்தீஸ்வராவினது தனித்துவம். ஆகவே அதிபர் அவர்கள் அந்த சமூகத்தவருடைய மத உணர்வு கிஞ்சித்தும் பாதிக்கப்படாத முறையிலேயே முன்யோசனையுடன் ஒழுங்காட்சியை நிலைநாட்ட வேண்டியது கட்டாயம். இலங்கை நிர்வாக சேவையில் கடமையாற்றிய திரு.மக்பூல் அவர்கள் 'துள்ளும் நினைவுகள்' எனும் கட்டுரையில் எழுதியமை அம்பிகைபாகனது ஒழுங்காட்சி பற்றி அறிய வைக்கிறது. "பாடசாலையில் சேர்ந்த முதல் நாள் அதிபரைப் பற்றி அறிய ஆவல் எழுந்தது. அருகில் இருந்த மாணவன் ஒருவனிடம் அதிபர் எப்படி? என்று கேட்டேன். அவரா, அவர் ஒரு நெருப்பு, என்ற பதில்மட்டுமே கிடைத்தது. கிடைத்த முதற் தகவலே அதிர்ச்சியாக இருந்தது. அந்த அதிர்ச்சி நீங்கு முன் 'ஆங்' என்ற சத்தம் அந்தச் சிறு ஓலைக் கொட்டிலை அதிர்ச் செய்தது. அதோ! வருகிறார்... என்று அருகிலிருந்த மாணவன் காதினுள் குசுகுசுத்தான். சந்தைக்கடையாக இருந்த கொட்டில் தியான மண்டபமாக மாறியதை அன்று நான் பிரத்தியட்சமாகப் பார்த்தேன். நிலத்தைத் தொடும் வகையில் பிரம்பொன்று நீட்டிக் கொண்டிருக்க அதிபர் நின்றார். தூய வெள்ளை ஆடையணியும் இவரை ஏன் நெருப்பு என்று அந்த மாணவர் குறிப்பிட்டார் என என் மனம் யோசித்தது. ஆனால், அடங்கிக் கிடக்கும் எரிமலை குமுறுவதும் உண்டு என்பதை அனுபவத்தின் மூலம் உணர்ந்து கொள்ளும் தூர்பாக்கியமான நிலை எனக்குப் பல முறை ஏற்பட்டது. இத்தகைய நெருப்பாக அதிபர் இருந்திராவிட்டால் வயது வந்த ஆணும் பெண்ணும் கல்வி கற்கும் ஒரு மிகப் பெரிய பாடசாலையை எவ்வாறு திறமையுடன் நிர்வாகித்திருக்க முடியும் என்று தற்போது எண்ணத் தோன்றுகிறது" என்கிறார் மக்பூல்."சாரைப்பாம்பு சீறுமேயன்றிக் கடிக்காது. அது போலச் சிலகருமங்களை நிறைவேற்ற முற்படும்

போது அதிபர் என்ற முறையிற் சீற நேரிடும், கடிப்பதில்லை என்ற அதிபரின் வார்த்தைகளே அவரது உண்மை இயல்பைப் புலப்படுத்துகின்றன.” என்கிறார் வைத்தீஸ்வராவில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய திரு.அ.சரவணமுத்து அவர்கள்.

பல்கலைக்கழகச் செயற்பாடுகளில் அவர் பங்கு:

விபுலானந்த அடிகளார் யாழ்ப்பாணத்திலே தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் அமைய வேண்டும் எனப் பேசியவர், எழுதியவர். அவரது ஆளுமையாற் கவரப்பட்ட அம்பிகைபாகன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் பல்கலைக்கழகம் ஒன்று நிறுவப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை தனது உரைகளின் போதும் வலியுறுத்தத் தவறியதே இல்லை. இலங்கையில் முதன்முதலாக பல்கலைக்கழகம் ஒன்று இயங்கியபோது அதன் முதவை உறுப்பினராகச் சிலகாலம் அம்பிகைபாகன் கடமையாற்றினார். யாழ்ப்பல்கலைக்கழக வளாகம் 1976ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்டது. மருதனாட மடத்தில் திரு.நடேசுபிள்ளை அவர்களால் 60களில் நிறுவப்பட்ட இராமநாதன் இசைக்கல்லூரி தென்னிந்தியாவின் தலைசிறந்த இசைவாணர்கள் தலைமையில் இயங்கி வந்தது. இராமநாதன் இசைக் கல்லூரியை கல்வி அமைச்சின் மூலம் யாழ்ப்பல்கலைக்கழக வளாகத்துடன் இணைப்பதற்கு அக்கல்லூரியினை அரசிடம் ஒப்படைத்தபோது அதில் பெரிதும் முயற்சி எடுத்தவர் திரு.அம்பிகைபாகன் என்கிறார் யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தராக இருந்த பேராசிரியர் வித்தியானந்தன். இராமநாதன் இசைக்கல்லூரியினை நடத்துதற்கு உறுதுணையாக நின்றவர் என்ற காரணத்தினால் அம்பிகைபாகனுக்கு இது சாத்தியமாயிற்று. 1979ஆம் ஆண்டு இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் யாழ்ப்பவளாகம் முழுமையான பல்கலைக்கழகமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அதனை ஒரு பல்கலைக்கழகமாக மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று

தூண்டியவர் திரு.அம்பிகைபாகன். அதன் முதல் துணைவேந்தராக பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் நியமிக்கப்பட்டார். பல்கலைக்கழகத்திற்கென ஒரு பேரவை நிறுவப்பட்டது. திரு.ச.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பேரவை உறுப்பினராக நியமிக்கப்பட்டார். அவரிடம்

விலைமதிக்க முடியாத பல நூல்கள் இருந்ததாகவும் ஆராய்ச்சி செய்வோருக்கு பலவகையில் அவரது நூலகம் உதவியது என்றும், அரும் பொக்கிசமான இந்நூல்களை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தினுக்கு அன்பளிப்புச் செய்ததாகவும் கூறும் பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் அவர்கள், தமது பல்கலைக்கழகத்தினுக்கு அமரர் அம்பிகைபாகன் இறுதியாகச் செய்த தொண்டு இதுவாகவே இருக்கும் என்கிறார். எத்தனை நூல்கள் வைத்திருந்தார். அவைகளை வாசித்தாரா என்பதை வித்துவான் பொன். முத்துக்குமாரன் எழுதிய கட்டுரையில் இருந்து அறிய முடிகிறது. சமய நூல்களையும், இக்கால முற்கால இலக்கிய நூல்களையும் ஆராய்ந்து சுவைத்தலையும், தாம் கண்ட நூல்களைப் பிறருக்குக் கூறி மகிழ்தலையும் தமக்கு இயல்பாக உடையவர் அவர். வித்தியா விநோதர் என்றும் அவரைக் கூறலாம். அரிய நூல்களைத் தேடிப்பெற்றுப் “படித்துச் சுவைக்கும் அவரது வீட்டில் உள்ள நூல்களை மதிப்பிட்டால் அவற்றை வாங்குதற்குச் செலவிட்ட பணம் ஒரு வீடு கட்டுதற்குப் போதுமானது! அவர் படிப்பதில் செலவிடும் நேரத்தைப் பார்த்தால் இக்காலத்தில் பரீட்சை எழுதும் மாணவர் தாமும் வியப்படைவார்!” என்கிறார் முத்துக்குமாரன்.

திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்களைப் பற்றி அவரது ஆசிரியராக விளங்கிய வே.மு.சபாரத்தினசிங்கி எழுதிய கடிதம் ஒன்றினில், “நீர் இலங்கையில் எவ்வளவு மதிப்புப் பெற்றிருக்கிறீரோ அவ்வளவுக்குப் பாரதகண்டத்திலும், விஷேசமாகத் தமிழ்நாட்டிலும் பெற்றிருக்கிறீர் என்பது உலகறிந்த விஷயம். மேலும் கல்வித்துறையில் மாத்திரமல்லாது எங்கள் நாட்டில் உருவாகிய எல்லா இயக்கங்களிலும் வேண்டியளவு பங்குபற்றியிருப்பது எவருமறிந்த விடயம்” என்கிறார்கள். தமிழகத்தில் இருந்து இலங்கை வருகின்ற தமிழ் அறிஞர்களும் சைவப் பெரியார்களும் திரு.அம்பிகைபாகனுடன் தொடர்பு கொள்ளாமல் வந்ததுமில்லை, வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியில் உரை நிகழ்த்தாமல் சென்றதுமில்லை. எனவே, தமிழகத்தில் திரு.அம்பிகைபாகன் என்றால் எல்லோருக்கும் மிக்க பரிச்சயமான பெயர். அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பல்கலைக்கழகத்து மேலவை உறுப்பினராகவும் பல்கலைக்கழக மன்றத்தின் உறுப்பினராகவும் இருந்ததுடன் UNESCOவின் தேசிய ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டுள்ளார்.

தொழிற் சங்கங்களை வளர்த்தவர்:

சென்னையில் திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் மாணவராக இருந்த பொழுது சுதந்திரப் போராட்டம் கொழுந்து விட்டு எரிந்த காலம். ஆகவே இளைஞராக இருந்த அவரும் அதன் பால் ஈர்க்கப்பட்டதில் வியப்பில்லை. அவரது குடும்பப் பின்னணி பழமை பேணுவது. ஆகவே அவர் பெரிதாக அரசியல் சர்ச்சைகளில் ஈடுபடாமலும் தனது கல்வி பாதிக்காதவாறு சுதந்திர இயக்கத்தில் ஈடுபாடு காட்டினார். காந்தியத்தில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டவராக வாழ்ந்தபோதும் என்றுமே ஒரு தீவிரவாதியாக அவர் செயற்பட்டதில்லை. தீவிர அரசியலில் நாட்டம் காட்டாதபோதும் அம்பிகைபாகன் அவர்கள் தன்னளவில் சில கொள்கை வரையறைகளைக் கடைப்பிடித்தே வந்துள்ளார். பிரதானமாக அவரைக் கவர்ந்தது கதர் இயக்கம். கதர் உடுப்பதையே தனது கொள்கையாகக் கொண்டவரை 1951ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற அவரது திருமணத்தின்போது பெற்றோர்கள் மற்றும் நண்பர்கள் கதரினை விடுத்து மாப்பிள்ளைக்கான பட்டா டையை உடுக்குமாறு எத்தனை வேண்டியும் மறுத்துவிட்டார்.

அதிபர் பதவியேற்று யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் அவர் அங்கே திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம், ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் ஆகியவர்களைப் பிரதான உறுப்பினராகக் கொண்ட இளைஞர் காங்கிரஸ் நடவடிக்கைகளில் மனப்பூர்வமான ஈடுபாடு காட்டினார். அங்கேயும் தீவிர நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட அவரது மனம் ஒப்புதல் கொள்ளவில்லை. அவர்களது சாதி எதிர்ப்புப் போராட்டம் மற்றும் பூரண சுதந்திரம் என்ற அறைகூவல்கள் இவருக்குப் பிடித்தமானவையாக அமைந்தன. திரு.இ.வே. செல்வரத்தினம் அவர்கள் சிறுபான்மைத் தமிழர் முன்னணியின் செயலாளராக நீண்டகாலம் செயலாற்றியவர். யாழ்.சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்தபோது அரசாங்கம் பாடசாலைகள் யாவற்றினையும் 1961இல் பொறுப்பேற்ற சமயத்தில் தொழிலினை இழக்க, அம்பிகைபாகன் தனது பாடசாலையில் இவருக்கு விஞ்ஞான ஆசிரியராக இடமளித்தார். அவர் அம்பிகைபாகன் மேல் பெருமதிப்பு வைத்திருந்தார். ஒரு சில சமூகத் தொண்டர்கள் தாம் சமயத் தொண்டினூடாக சமூகத் தொண்டைச் சமூகமான முறையில் செய்யமுடியும் என்று கருதுகிறார்கள். அவர்களுள் எமது அதிபரும் ஒருவர். எமது அதிபர் அழைக்கப்படாத

அல்லது கலந்து கொள்ளாத சமூகசம்பந்தமான மகாநாடுகள் அல்லது ஆலோசனைக் கலந்துரையாடற் கூட்டங்கள் ஒன்றுமே இருக்க முடியாது என்று சொன்னால் அது மிகையாகாது. அண்மையில் நடைபெற்ற ஆலயத்திறப்பு சம்பந்தமான பலகருத்தரங்குகளிலும், கலந்துரையாடல்களிலும், மகாநாடுகளிலும் எமது அதிபர், எடுத்துரைத்த கருத்துக்கள், ஆலோசனைகள், வழிமுறைகள் அவர் நற்சமயவாதி, நற்சமூகவாதி என்ற அவரது கொள்கையை மிகவுந் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.” என அதிபர் அம்பிகைபாகனின் பிரியாவிடை மலரில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

இளைஞர் காங்கிரஸ் தவிர அவர், கலாநிலையம், ஆசிரியர் சங்கங்கள், அதிபர்கள் சங்கம் போன்ற பலவற்றிலும் தீவிர ஈடுபாடுடையவராக இருந்தார். வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கத்தினது செயலாளராகக் கடமையாற்றியதுடன் வடமாகாண அதிபர்கள் சங்கத்தின் தலைவராகவும் செயற்பட்டுள்ளார். பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெறுகின்ற காலம்வரை வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கத்தினது ஆசிரியர் சகாய நிதித் தலைவராக அரும் பணியாற்றி வந்துள்ளார். அவர் யாழ்ப்பாண சைவபரிபாலன சபை, இந்து பல்கலைக்கழக இயக்கம் மற்றும் திருக்கேதீஸ்வர ஆலய புனருத்தாரணசபை ஆகியவற்றின் செயற்பாடுகளில் மிகவும் அக்கறை எடுத்ததுடன் யாழ்ப்பாண கீழைத்தேய கல்வி சங்கத்தின் தீவிர உறுப்பினராகச் செயற்பட்டு தமிழ் மற்றும் சமஸ்கிருதம் கற்றலை ஊக்குவித்தமை காரணமாக பின்னாளில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தினது மன்றங்களில் உறுப்பினராகும் வாய்ப்பினையும் அவருக்குப் பெற்றுக் கொடுத்தது. இலங்கை சாகித்திய அக்கடெமியின் உறுப்பினராகவும் செயற்பட்ட அம்பிகைபாகன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் சமூகம் சார்ந்த அத்தனை இயக்கங்களிலும் அக்கறையுடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் பங்கேற்றுள்ளார் எனக் கூறுவது மிகையான கூற்றல்ல.

தமிழும் சைவமும் அவரது இரு கண்கள்:

திரு.அம்பிகைபாகனுடன் சமகாலத்திலே பணியாற்றிய கல்லூரி அதிபர்களில் திரு.அம்பிகைபாகன் தனித்துவம் நிறைந்தவராக என்கண்களுக்குப்படுகிறார். அவருக்கிருந்த ஆழமான தமிழ், சமய அறிவும், ஆய்வு உணர்வும் வேறு எந்த அதிபருக்கும் இருந்ததா என்பது சந்தேகமே. தமிழும் சைவமும் பிரிக்க முடியாத

தொன்றெனில் தமிழில் ஈடுபாடுடைய திரு.அம்பிகைபாகனையும் சைவத்தினையும் பிரித்துணரமுடியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் கம்பன் கழகத்தினை (1964 - 1966) உருவாக்குதற்குக் காரணமானவர்களில் திரு.அம்பிகைபாகன் முதன்மை வகிக்கிறார். அவர் தீவிரமான இந்து சமய விசுவாசி. எனவே இந்துசமய தத்துவங்கள் அத்தனையும் அவருக்கு அத்துபடி. இந்து சமூக பாரம்பரியத்தில் சாதி ஒரு அம்சமாக விளங்கியபோதும் சமய வாழ்க்கையில் சாதியத்துக்கு அறவே இடமில்லை என்பதில் அவர் வெகு தீவிர நோக்குடையவராக விளங்கினார். சுவாமி விபுலானந்தர் மற்றும் கலைப்புலவர் நவரத்தினம் போன்ற இந்து சமய அறிவாளர்களுடனான சகவாசம் அவரது இத்தகைய மனப் போக்கினுக்குக் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம் என அவருடன் ஏறக்குறைய முப்பது ஆண்டுகள் வரை நெருக்கமாகப் பழகிய திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தமிழாராய்ச்சி மன்றத்தின் இலங்கைக் கிளையின் துணைத் தலைவராக விளங்கிய திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் நான்காவது மகாநாட்டினை யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த வேண்டும் என்பதில் தீவிரமாக நின்றதுடன், அதன் வெற்றிக்காகப் பெருமளவில் உழைத்தார். மகாநாட்டினில் ‘Some Landmarks in the History of Tamil literature of Ceylon’ என்ற அருமையானதோர் கட்டுரையினையும் வாசித்தார். மீண்டும் மதுரையில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டினில், ‘Eelanadu and The Tamil Sangams’ என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையினையும் திரு.அம்பிகைபாகன் வாசித்துள்ளார். இன்னும் சொல்வதானால் 1951ஆம் ஆண்டிலே நடைபெற்ற நான்காவது தமிழ்விழாவிற்கும் 1980ஆம் ஆண்டிலே நடைபெற்ற நான்காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டினிற்கும் அவற்றின் வெற்றிக்காக மிக ஈடுபாட்டுடன் உழைத்தவர்களில் முன்னணியில் நின்றவர் அம்பிகைபாகன் என்றே கூறலாம். மகாநாட்டுக் கட்டுரைகளைத் தொகுத்து வெளியிடும் போது, முதலாம் தொகுதி வெளியீட்டிற்கு உறுதுணையாய் இருந்தார். பெரியார்கள் பலர் கைவிரித்து நின்ற நேரத்தில், அரசு தடைகள் போட்ட வேளையில், மக்கள் ஆதரவில் இதனைச் செய்து முடிக்க இவர் எமக்கு ஆற்றிய பணியை நாம் மறக்க முடியாது. தடைகளைத் தாண்டி மகாநாடு திட்டமிட்டபடி ஜனவரி மாதம் 6ஆம் திகதி தொடங்கியது. அன்றிலிருந்து மகாநாடு முடியும் வரை ஆய்வுக் கருத்தரங்குகளிலும், கண்காட்சிகளிலும்,

கலைநிகழ்ச்சிகளிலும் அயராது உழைத்தவர் அம்பிகைபாகன். மகாநாடுகள் நடத்தி அவருக்கு இருந்த அனுபவமும், தமிழுணர்ச்சியும், இன எழுச்சியும், வீரமனப்பான்மையும், செயற்றிறனும் விதந்து கூறப்பட வேண்டியவை.” என பேராசிரியரும் நான்காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாட்டின் செயற் தலைவருமான யாழ்.பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் சு.வித்தியானந்தன் அவர்கள் அம்பிகைபாகன் பற்றி வியந்து கூறியுள்ளார். அகில இலங்கைச் சேக்கிழார் மன்றம் (1966 - 1971) மற்றும் ஆறுமுக நாவலர்சபை ஆகியவற்றிலும் அவர் அத்தீத ஈடுபாடு காட்டி அவற்றின் வளர்ச்சிக்காக உழைத்தார். இலங்கை சாஹித்திய அக்கடெமியிலும் உறுப்பினராக அரும்பணி ஆற்றியுள்ளார்.

பத்திரிகையாளராக அவர்:

ஈழகேசரி என்ற பத்திரிகை நடைபெற்ற காலத்தில் அதில் கிரமமாக எழுதி வந்த திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள், வீரகேசரி, ஈழநாடு, கல்கி போன்ற பத்திரிகைகளிலும் தொடர்ந்து எழுதி வந்துள்ளார். கலைக்களஞ்சியத்திலும் அவரது கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. நமது நாட்டினிலே நல்லறிஞர்கள் பலரும் வணங்கித் துதிக்கத்தக்க ஞானியர் பலரும் வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்கள் பற்றிய செய்திகளை நாம் வாழும் தலைமுறைக்கு மாத்திரமல்லாமல் அடுத்த தலைமுறையினரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமாயின் அவர்கள் பற்றிய செய்திகள் எழுத்தினில் வரவேண்டியது அவசியம். அமரர் அம்பிகைபாகன் அவர்கள் இதனை உணர்ந்து தனது நேரத்தில் ஒரு பகுதியை அத்தகைய சான்றோர் பற்றி எழுதுவதில் செலவிட்டுள்ளார். அந்த முயற்சியில் ‘ஈழநாட்டுப் பெருங்குடிகள்’ என்ற கட்டுரையும், ‘கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி’, ‘யோகர் சுவாமிகள்’, ‘செல்லாச்சி அம்மையார்’, ‘விபுலானந்தர் உள்ளம்’ போன்ற சிறு பிரசுரங்கள் அடங்கும். உள்ளதை உள்ளபடி சொல்ல வேண்டும், தனக்குப் பெருமை சேர்ப்பதற்காக மற்றவர்களைத் தாழ்த்திக் கூறுதல் பிழையானது என்பதில் அம்பிகைபாகன் தெளிவாக இருந்தார். சொல்லுபவர் எத்தனை சமூக அந்தஸ்து உடையவராக இருந்தால் என்ன கற்றவர்கள் போற்றும் பேரறிஞராக வாழ்ந்தால் என்ன அவர்கள் தவறிழைத்தால் தயங்காது எடுத்துரைக்கும் பண்பாளர் அம்பிகைபாகன் என்பதை அவர்கள், தமிழ்தாத்தா எனப் போற்றப்படும் உ.வே.சாமிநாத ஐயர் அவர்களைக் கட்டுரை ஒன்றினில் கண்டித்திருந்ததில் இருந்து தெரிந்து கொள்ளலாம்.

கரவைக்கவி கந்தப்பனார் அவர்கள் 'ஈழத்துப் பேனா மன்னர்கள்' என்ற தலைப்பில் 'ஈழகேசரி' பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரையிலிருந்து இதனை என்னால் அறிய முடிந்தது.

தமிழ்த்தாத்தா அவர்கள் தனது வாழ்க்கை வரலாற்றினை, 'என் சரித்திரம்' என்ற நூலில் எழுதியுள்ளார்கள். அந்நூலினில் ஈழத்துத் தமிழ் அறிஞர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையைப் பற்றிய குறிப்பு ஒன்றும் இருந்தது. அக்குறிப்பு சி.வை. தாமோதரனாரைச் சிறுமைப் படுத்துவதாகவே அமைந்திருந்தமை அம்பிகைபாகனது மனதுக்கு இதந்தருவதாக அமையவில்லை. அம்பிகைபாகன் தமது அதிருப்தியை வெளிக்காட்டத் தவறவில்லை. எனவே, தாமோதரம்பிள்ளையைப் பற்றி ஐயர் அவர்கள் எழுதியிருப்பது ஐயரவர்களுடைய கௌரவத்திற்குத் தக்கதாகக் காணப்படவில்லை. முன்னுக்குப் பின் முரணாகவும் காணப் படுகின்றன. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் சாமிநாத ஐயரது அபிப்பிராயத் தினை மறுத்தாரேயன்றி ஐயர் மேல் பெரும் மதிப்பு உடையவராகத் திகழ்ந்தவர். அவருடைய தமிழ்த்தொண்டினையும், அறிவாற்றலையும் பலசமயங்களில் விதந்துரைக்கத் தவறியதில்லை என்பதுடன் அவரது நூற்றாண்டு விழாவினையும் மிகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடியுள்ளார்கள்.

சிறுகதை, நாவல் போன்ற படைப்பிலக்கியங்களை எழுதுகின்ற ஆவல் அவருக்கு இருந்ததில்லை. ஆனால் கட்டுரைகள் எழுதும் துறையினில் மிகவும் ஊக்கம் கொண்டிருந்தார். கட்டுரைகள் எழுதுவதுடன் மாத்திரம் நின்றவிடாமல் திருக்கேதீஸ்வரச் சைவ மகாநாட்டு மலர் மற்றும் முத்துக்குமாரசாமித்தம்பிரான் நினைவு மலர் போன்ற சிறப்பிதழ்களுக்கும் அம்பிகைபாகன் அவர்கள் பதிப்பாசிரியராக கடமையாற்றியுள்ளார்.

1968ஆம் ஆண்டு மே மாதத்தில் வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற திரு.அம்பிகைபாகன் அவர்கள், யாழ்ப்பாணத்தில் சேவையாற்றிய அதிபர்களில் மிக நீண்டகாலம் பதவி வகித்தவர் என்பதுடன் அவர் அதிபராகச் சேவையாற்றிய 32 ஆண்டுகளும் ஒரே கல்லூரியி லேயே தொடர்ந்து பணியாற்றியுள்ளார் என்பதும் பெருமைப்படக்கூடிய சாதனை எனலாம். அதிபர் பதவியில் இருந்து ஓய்வுபெற்றாலும் அவரது தமிழ் மற்றும் சமயப் பணி முன்னிலும் தீவிரமாகத் தொடர்ந்தது. 1974ஆம் ஆண்டினில் நடந்த நான்காவது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு யாழ்ப்பாணத்தில்

நடத்துதற்கு அவர் மிகவும் கடினமாக உழைத்தார். மட்டக் களப்பிலும் 1976ஆம் ஆண்டிலே தமிழ் மகாநாடு ஒன்றை நடத்து தற்கு தனது கடினமான உழைப்பினை நல்கியதுடன் விபுலானந்த அடிகளார் மேல் தனக்கிருந்த அதீத பக்தியைப் பிரதிபலிக்கும் வண்ணம் 'விபுலானந்த அடிகளா

ரின் பல்துறைப் பணிகள்' என்ற தலைப்பிலே ஒரு ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையினையும் படித்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் நடந்த எந்தவொரு சமய கலாச்சார நிகழ்ச்சியிலும் அவரது தன்னல மற்ற பங்களிப்பு அவர் அமரத்துவம் அடையும்வரை தொடர்ந்தது. 1986ஆம் ஆண்டு தனது 78வது வயதினிலே ஆண்டு அமரத்துவம் அடைந்தார்.

குனக்கு வரவேண்டிய பதுவியை இருமுறை கூராளமாக இன்னொருவருக்கு வழங்கியவர் கொக்குவில் இந்துவின் C.K.K

அவரது பாராட்டு என்னைப் பூரிக்க வைத்தது:

1977 என எண்ணுகிறேன். மாதம் நினைவில் இல்லை எனது அலுவலகத்திற்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. உடைத்து வாசித்தேன். அதனை எழுதியவர் T. S. துரையப்பா அவர்கள். நான் சிறுவனாக இருந்த பொழுது எமது

வீட்டின் அருகில் உள்ள வீட்டில் வசித்தவர். பின்னர் திருமணமாகி ஆனைக்கோட்டை வாசியாகிவிட்டார். யாழ் கச்சேரியில் அலுவலக உதவியாளராகச் (Office assistant) சேவையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

தாங்கள் சிலர் ஓய்வுநேரங்களில் Cards Bridge விளையாடுவதாகவும், அதில் C.K.கந்தசாமி அவர்கள் ஒருவர் எனவும் எழுதியவர், திரு.கந்தசாமி அவர்கள் நான் பாடசாலையை நிர்வகிக்கும் திறன் பற்றியும், எனது நிர்வாகத்தில் பாடசாலை மிகவும் உயர்ந்த தரத்தினை அடைந்துள்ளது என்பது பற்றியும், சிலாகித்துப் பேசியதைக் கேட்கத் தனது மனம் புழகாங்கிதம் அடைந்துள்ளதாகவும், என்னால் எனது ஊருக்கே பெருமை எனவும் எழுதியிருந்தார். இக்கடிதம் எனக்குப் பெரிதும் மன நிறைவைத் தந்தது. காரணம்? திரு. C. K. கந்தசாமி அவர்கள் எனது கணியில் மிக உயரமானதோர் இடத்தில் இருந்தார். அத்தகைய ஒருவரிடம் பாராட்டுப் பெறுவதென்பது பெருமைக்குரியதே. அவரை நான் ஒரு சில சந்தர்ப்பங்களில் தான் சந்தித்துள்ளேன். அப்போதைய சம்பாஷணைகளும் சிறிதாகவே அமைந்துள்ளன.

அவர் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின்னர், சிறிது காலம் யாழ்.கூட்டுறவுப் பண்டக சாலையின் பொது முகாமையாளராகக் கடமையாற்றி வந்தார். சில சமயங்களில் மாலை வேளைகளில் யாழ்.பொது நூலகத்திற்கும் வருவார்.

நான் முதலாம் தர அதிபராகப் பதவி உயர்வு பெற்றதும் கல்விச் சட்டவியல், அரசாங்க பொது நிர்வாகச் சட்டங்கள் மற்றும் சிங்கள மொழி ஆகிய மூன்று திறன் தடைப் பரீட்சைகள் (Efficiency bar) சித்தியடைய வேண்டியிருந்தது. ஆகவே நான் கல்வியியல் சட்டமூலங்கள் மற்றும் பொது நிர்வாகச் சட்டங்கள் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்காக யாழ் பொது நூலகம் செல்வதுண்டு. அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே திரு.கந்தசாமி அவர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அவர் மேல் எனக்கு இருந்த அபிமானம் அவருடன் பேசுதற்கான சந்தர்ப்பங்களை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தது. பாடசாலை நடைமுறைகள் பற்றி உரையாடியுள்ளோம். ஆனால் அவர்கள் என்னைப் பற்றி இத்தனை உயர்ந்த அபிப்பிராயம் வைத்துள்ளார்கள் என்பதை அறிந்த போது எனது உள்ளம் பெருமிதம் கொண்டதோடல்லாமல் அவர் மேல் இருந்த பற்றும் பன்மடங்கதிகமாயிற்று.

இப்போ பதவி உயர்ச்சி வேண்டாம் என்றார்:

1948ஆம் ஆண்டில் யாழ் இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து அதிபராக கொக்குவில் இந்துவுக்கு வந்தவர் 'ஷேக்ஸ்பியர்' நாகலிங்கம் அவர்கள். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபர் நாகலிங்கம்

அவர்கள் பாடசாலையின் தரத்தினை உயர்த்து தற்காகக் கடினமாக உழைத்தவர். ஆங்கிலம் போதிப்பதில் தலைசிறந்த ஒரு ஆசிரியராகவும் விளங்கினார். 1949இல் அவரது திடீர் மறைவு பாடசாலை நிர்வாகத்திற்குப் பெரியதோர் சோதனையாயிற்று. அங்கே ஏற்பட்ட நிலை ஏனைய பாடசாலைகளைப் போலல்லாமல் வேறொரு உருவத்தில் இருந்தது. அதிபர் ஓய்வு

பெறுவாரெனின் அந்தக் கதிரையில் உட்காருவதற்காக, பல பாடசாலைகளில் காத்திருப்போர் ஒன்றிற்கு மேற்பட்டோர். பொது வாகவே அந்தப் பதவி உயர்வுபெறுவதற்கு வழங்கப்படுவதாயினும்

அக்காலத்தில் பாடசாலைகள் தனியார் வசம் இருந்தமையால், அதிபர் கதிரையில் உட்காருவதற்கு முகாமையாளரின் கடைக்கண் பார்வையும் அவசியமானதாக இருக்கும்.

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் திரு. C. K. கந்தசாமியின் நிலைமை அத்தகையதல்ல. அதிபர் நாகலிங்கத்தின் கீழ் உப அதிபராகக் கடமையாற்றி பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் துணை நின்றவர் உபஅதிபராக விளங்கிய திரு. C. K. கந்தசாமி அவர்கள். அன்றைய அதிபருக்கும் ஆசிரிய குழாத்துக்குமிடையே நல்லுறவை சிறப்புறப் பேணி இருசாராருடைய அபிமானத்தையும் பெற்றதுடன், ஊர் மக்களது நல்லாதரவையும் பெற்றவராகத் திகழ்ந்தார். ஆகவே அதிபர் நாகலிங்கத்தின் மறைவுக்குப் பின்னர் அதிபர் பதவியை ஏற்பதற்கு சகல தகுதியும் உடையவராகவே திரு. கந்தசாமி கணிக்கப்பட்டார். ஒருவித பிரச்சினையும் இல்லாமலே அவர் அதிபர் கதிரையில் போய் உட்கார்ந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த விந்தை மனிதரோ அதனை ஏற்க மறுத்துவிட்டார். எனக்கு அனுபவம் போதாது. நான் தொடர்ந் தும் பாடசாலையின் உபஅதிபராகவே கடமையாற்றி அதன் வளர்ச்சிக்கு என்னால் ஆனபணியைச் செய்வேன். ஆகவே தகுதி வாய்ந்த அதிபர் ஒருவரைப் பாடசாலைக்கு நியமியுங்கள் என முகாமைத்துவத்துக்கு அறிவித்துவிட்டார் அந்த ஆயிரத்தில் ஒருவர். அதன் காரணமாகவே எனது பெரு மதிப்பக்குரிய ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபர் ஆனார். C. K. K. அவரின் கீழ் உபஅதிபராகக் கடமையாற்றினார். தனக்கு தங்கத் தாம்பாளத்தில் வைத்து வழங்கிய அதிபர் பதவியை C. K. K. ஏற்க மறுத்தது இது இரண்டாவது தடவை.

இதற்கு முன்னரும் திரு. கந்தசாமிக்கு அதிபராகும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என்பது ஆச்சரியம். 1942ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலையின் உபஅதிபராகத் திரு. கந்தசாமி அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். அப்போதைய அதிபர் திரு. சீனிவாசகம் அவர்கள் 1944ஆம் ஆண்டிலே நோய்வாய்ப்பட்டிருந்தார். நீண்ட விடுமுறையில் அவர் இருந்தமையால் அப்போது திரு. கந்தசாமி அவர்கள் தற்காலிக அதிபர் பதவியை ஏற்றுப் பாடசாலையை நடத்தினார். நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த திரு. சீனிவாசகம் அவர்கள் உடநலம் தேறிய பின்னர் போக்குவரத்துக் கஷ்டத்தை உணர்ந்தவராக தனது சொந்த ஊருக்கு 1946ஆம்

ஆண்டிலே இடமாற்றம் பெற்றுச் சென்றுவிட்டார். அப்போதும் பாடசாலை நிர்வாகம் அதிபர் பதவியை திரு.கந்தசாமிக்கு வழங்கத் தயாராய் இருந்தது. அதை ஏற்க அவர் மறுத்த காரணத்தாலே ஷேக்ஸ்பியர் இலக்கியங்களிலே மிகப் புலமையுடையவரான 'ஷேக்ஸ்பியர் நாகலிங்கம்' அவர்கள் அதிபராக நியமிக்கப்பட, திரு.கந்தசாமி அவர்கள் அவரின் கீழ் மூன்று ஆண்டுகள் உபஅதிபராகக் கடமையாற்றினார். திரு.நாகலிங்கம் அவர்கள் யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் திரு.கந்தசாமியின் ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்தவர். ஆகவே இங்கே குருவும் சீடனுமாகப் பாடசாலையை நல்ல முறையில் நடத்தினர். திரு.நாகலிங்கம் அவர்களின் அகால மரணம் காரணமாக அதிபர் பதவியை ஏற்குமாறு மீண்டும் நிர்வாகம் C.K.K.யை நிர்ப்பந்தித்தது. அவர் மறுத்தமையால் தான் ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அதிபரானார்.

அதிபர் ஹண்டி பேரின்பநாயகத்தின் தலைமையில் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி ஒரு புதிய பரிமாணம் எடுத்தது என்றே கூற வேண்டும். அங்கே அவர் மாணவரின் கல்விக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவத்திலும் பார்க்க, அவர்களது கல்வியுடன் சேர்ந்த முழுமையான ஆளுமையின் சீரான விருத்தியிலேயே அக்கறை காட்டினார் எனலாம். 'ஜனநாயகம்' என்றால் என்ன என்பதை மாணவர்கள் மனதிலே பதிய வைத்தார். ஒரு மாணவனைத் தனது வாழ்வியலுக்கு தேவையானதைப் பெறுவதற்காகத் தயாரிப்பதிலும் பார்க்க, ஒரு ஜனநாயக நாட்டின் செயற்பாடுகளிலே முழுமையான பங்களிக்கும் ஒருவராக்க வேண்டிய கல்வியை வழங்குவதே ஹண்டி அவர்களின் கல்வித் தத்துவமாக இருந்தது. அவருக்கு என்றுமே உயிர்த்துணையாக நின்றவர் C.K.K. இத்தகைய அதிபர், உபஅதிபர்க்கிடையான அதிசிறந்த உறவு வேறு எந்தப் பாடசாலையிலும் அமைந்திருக்குமோ என்பது சந்தேகமே. கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் சிறந்த அதிபராகக் கடமையாற்றிய பின்னர் C.K.K. பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற 1971ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் நடந்த பாராட்டு விழாவிலே திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் ஆற்றிய உரையின் ஒரு பகுதி இதோ உள்ளது: "நான் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கடமையாற்றிய 10 வருடங்களில் திரு.கந்தசாமி விசுவாசமிக்க கூட்டாளியாகவும், பேரன்பிற்குரிய நண்பனாகவும் மிளிர்ந்ததைக் காணமுடிந்தது. எமது உறவு வெறும் உத்தியோக பூர்வமானதாக நீண்டகாலம்

இருந்ததில்லை. எமது சொந்தப் பிரச்சினைகள், வாழ்க்கையின் தத்துவங்கள், நம் வீட்டு நிலமைகள் யாவுமே ஒளிவு மறைவின்றி, சினேகபூர்வமாகக் கதைப்பதற்குரிய கருப்பொருட்களாக அமைந்தன.” இதில் ஆச்சரியம் என்னவென்றால் இருவருக்குமிடையே காணக்கூடிய சமய, அரசியல் வேறுபாடுகளோ ஒன்றல்ல, பல. C.K.K. சைவத்தில் அதீத பற்றுடையவர். பாடசாலையைக் காலையில் தேவாரத்துடனேயே ஆரம்பித்தவர். நல்லூர் கந்தன் அவருடைய இஷ்டதெய்வம். ஹண்டியோ கிறிஸ்தவராகப் பிறந்து மிக உயர்தர கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் கற்று அங்கேயே ஆசிரியராக விளங்கி, இப்போது கிறிஸ்தவ சம்பிரதாயங்களை விட்டுவிலகி ஒரு இந்துப் பாடசாலைக்கு அதிபராக விளங்குபவர். ஹண்டி அவர்களின் அரசியல் சித்தாந்தமோ இடதுசாரிக் கொள்கை. ஆனால் திரு.C.K.K. ஒரு தமிழ் காங்கிரஸ் அனுதாபி. அவர்களுக்கிடையான நட்பு இவை எதனாலும் பாதிக்கப்படவில்லை. அவர்களிடையே காணப்பட்ட மனிதம் அவர்களைப் பிணைத்தது.

1960ஆம் ஆண்டிலே இலங்கை அரசினால் கொண்டுவரப்பட்ட கல்வியியல் சட்டமூலத்தின் திருத்தப்படி, அரசு உதவி பெற்ற பாடசாலைகள் எல்லாம் அரசு பாடசாலைகள் ஆயின. (Assisted schools and Training (Special provisions) Act No.5 of Colleges 1960). அதன்படி படிப்படியாக தனியார் வசமிருந்த பாடசாலைகளை அரசு சுவீகரித்தது. 1962ஆம் ஆண்டிலே கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி அரசினால் சுவீகரிக்கப்பட்டது (Vesting Order No.2316). இந்தக் காலகட்டம் பாடசாலைகளைப் பொறுத்தமட்டிலே மிகப்பெரிய மாற்றங்களுக்கு வித்திட்டது எனலாம். சில பாடசாலைகளில் அதிபருக்கும் ஆசிரியருக்குமிடையே பாரிய முரண்பாடுகள் ஏற்படுவதற்கும் இவையே காரணமாகவும் இருந்துள்ளன. ஆனால் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் இந்த மாற்றங்கள் மிகச் சுமுகமாகவே நடந்தன. திரு.கந்தசாமி அவர்கள் அப்பாடசாலையில் நீண்டகாலமாக ஆசிரியராக இருந்து சகஆசிரியர்களுடன் நட்புடமையுடன் பழகி வந்தவர் என்பதாலும், இயற்கையாகவே மென்மையான குணம் உடையவராகவும், பொறுமை பேணுபவராகவும் இருந்தமை அதற்கான பிரதான காரணமாகின்றன. கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கூட 1971ஆம் ஆண்டிலே திரு.C.K.K.யின் ஓய்வுக்குப் பின்னர் ஒரு

குழப்பநிலை ஏற்படவே செய்தது. பின்னர் அதே ஆண்டு மே மாதம் திரு.P.S.குமாரசாமி அதிபராகப் பதவியேற்ற பின்னர்தான் சுமுக நிலையை அடைந்தது. இங்கே நாம் அதிபர் ஹண்டியின் சிந்தனைப் போக்குப் பற்றி மதிப்பீடு செய்ய வேண்டிய சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது. கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு ஒரு அதிபர் தேவையாக உள்ளது எனவும் அதற்கு விண்ணப்பிக்குமாறும் ஹண்டி அவர்களை நண்பர்கள் பலர் வற்புறுத்திய போதும் அவர் அங்கே செல்வதற்குத் தயங்கினார். திரு.C. K. K. அங்கு பதில் அதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டு இருக்கின்றபடியால் அவருக்கு அதிபராகும் எண்ணம் இருக்கலாம் எனக் கருதிய ஹண்டி அவர்கள், முதலில் திரு.C.K.K.யைக் கண்டு அவருக்கு அத்தகைய எண்ணம் உள்ளதா என கேட்டபொழுது, தான் அப்பதவியை ஏற்க விரும்பவில்லை என்றும், ஹண்டி அவர்கள் அதிபராக வந்தால், தான் முழுமையான ஒத்துழைப்பு நல்குவாரென்றும் உறுதியளித்தார். இதனையேதான் ஹண்டி அவர்கள் தனது பிரியாவிடையின் போது ஆற்றிய உரையில் “எனது தளபதி C.K.K. அவர்களின் சளைக்காத முயற்சியின்றி நான் எதையும் சாதித்திருக்க முடியாது.” என்றார். ஹண்டி அவர்கள் ஷேக்ஸ்பியர் நாகலிங்கத்தின் அகால மறைவின் பின்னர், 1950ஆம் ஆண்டிலே கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபர் பதவி ஏற்றார். பிரபல எழுத்தாளராகிய திரு.சிவநாயகம் அவர்கள் அதே ஆண்டு S.S.C. பரீட்சையில் சித்தி எய்தி உயர்தர வகுப்பில் கல்விகற்க ஆரம்பித்தார். அவரை திரு.ஹண்டி அழைத்து நீ பல்கலைக்கழகம் போக விரும்புவதாயின் இங்கே உனது கல்வியைத் தொடர வேண்டாம், வேறு நல்ல கல்லூரிக்குச் செல் எனக்கூறியதுடன் நில்லாமல் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் அனுமதி பெற்றுக் கொடுத்தாராம். ஒரு பாடசாலை அதிபர் இவ்விதம் தனது மாணவனுக்குச் சொல்வது சிலருக்கு ஆச்சரியத்தினை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால் ஹண்டி பற்றி அறிந்தவர்களுக்கு இது ஆச்சரியத்தைத் தரமாட்டாது.

இங்கிலாந்தில் பிரபலமான மருத்துவராகவும் அரசியல் பிரமுகராகவும் விளங்கியவர் Dr.R.R. சந்திரன். அவர் C.K.K பற்றி எழுதிய கட்டுரை கவனத்துக்குரியது. சந்திரன் அவர்கள் மலேசியா விலிருந்து தாயாருடன் யாழ்ப்பாணம் வந்தார். கொக்குவில் வாசியான அவர் தனது கல்வியைக் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் தொடர்ந்து கற்று சிறப்புப் பெறுபேறுகள் பெற்றுப் புகழ் ஈட்டியவர்.

மருத்துவக் கல்லூரி புகவேண்டும் என்பது அவர் கனவு. அக்கனவினை நினைவாக்குவதற்கு கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி வழிவகுக்குமா என்ற சந்தேகம் எழ, வேறொரு கல்லூரியை நாடுவதே நல்லது என்ற எண்ணத்தில் கொழும்பில் உள்ள மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த St.Thomas கல்லூரியில் சேர்வதற்கான அனுமதியையும் பெற்று விட்டார். போவதற்கு ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு நாள் அப்போதைய அதிபராக விளங்கிய திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம் சகிதம் திரு. C.K.K அவர்கள் சந்திரனது இல்லத்துக்கு வந்தாராம். சந்திரனை வேறு கல்லூரிக்கு மாற்ற வேண்டாம். தொடர்ந்து கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலேயே கல்விகற்க அனுமதிக்க வேண்டும் என தாயாருடன் வாதிட்டு வெற்றியும் கண்டார்களாம். அவர்கள் வேண்டுகோளிற்சுச் செவிசாய்த்த தாயாரின் ஆசைப்படி சந்திரன் அங்கேயே தொடர்ந்து கல்விகற்று மருத்துவக் கல்லூரியும் புகந்ததாக அக்கட்டுரையில் எழுதியுள்ளார்.

திரு.ஹண்டியுடைய செயற்பாடு இந்த இரண்டு மாணவர்கள் சம்பந்தமாக முரண்பட்டதாகத் தோன்றலாம். ஆனால் உண்மை அதுவல்ல. திரு.ஹண்டி பதவி ஏற்ற சமயம் தான் அக்கல்லூரியில் உயர்தர வகுப்பு தொடங்கப்பட்டதுடன் அங்கு உயர்தர வகுப்புகளுக்குப் பாடம் போதிக்கவுள்ளவர்கள் திறமைசாலிகளா என்ற சந்தேகமும் ஹண்டியைச் சிந்திக்க வைத்தது. அதுவரை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து பல்கலைக்கழகம் புகுந்தவர் எவரும் இல்லை என்பதும் ஹண்டி அறிந்திருந்தார். என்றுமே மாணவருடைய நன்மையையே கருத்தில்கொள்ளும் திரு.ஹண்டி அவர்கள் மாணவனுடைய முன்னேற்றம் தடைப்படாது என்ற நன்னோக்கிலேயே சிவநாயகத்தை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். ஆனால் ஹண்டி அவர்கள் அதிபர் பதவியேற்ற இரண்டு வருடங்கள் கழித்து சந்திரன் உயர்தர வகுப்பிற்கு வந்தபோது ஹண்டி அவர்களுக்கு உயர்தரவகுப்புகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுடைய தகமை தெரிந்துள்ளது. அவர்கள் போதனையால் சந்திரன் மருத்துவக் கல்லூரி புகமுடியும் என்று ஹண்டி அவர்கள் ஆணித்தரமாக நம்பினார். எனவே இந்த நடவடிக்கையை எடுத்தார். வெற்றியும் கண்டார்.

வெகு நெடிய ஆசிரியப் பயணம்:

திரு.கந்தசாமி அவர்கள் யாழ். இந்துக்கல்லூரியில் தனது உயர்கல்வியை முடித்து, கொழும்பு பல்கலைக்கழகக் கல்லூரி சென்று, தனது இலண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டத்திற்கான படிப்பினை மேற்கொண்டார். இரசாயனவியல், பௌதிகவியல் மற்றும் கணிதம் ஆகியவற்றைத் தனது பட்டப்படிப்பிற்கான பாடங்களாகக் கற்று இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தின் BSc பட்டதாரியாக 1940ஆம் ஆண்டு தேறிய கந்தசாமி, இங்கிலாந்து சென்று மேற்படிப்புப் படிக்கக்கூடிய வசதியிருந்தது. விஞ்ஞானப் பட்டதாரியானமையால் அரசாங்கத்தில் பெரும் பதவிகள் பெறும் வாய்ப்பும் இருந்தது. அக்காலத்தில் பட்டதாரி பாடசாலை ஆசிரியர் பெறும் ஊதியத்திலும் பார்க்க அரசு திணைக்களம் ஒன்றில் பெறும் வேதனம் அதிகம் என்பதுடன் சலுகைகளும் அதிகம். ஆனால் கந்தசாமி அவர்கள் ஆசிரியத் தொழிலினையே தனது வாழ்க்கை நெறியாகத் தேர்ந்து எடுத்தார். அன்றைய காலகட்டத்தில் விஞ்ஞானப் பாடங்கள் போதிப்பதற்கு இலங்கையில் பட்டதாரிகள் இல்லாமையால் பெரும்பாலான பாடசாலைகள் இந்தியாவில் இருந்தே பட்டதாரி ஆசிரியர்களை அழைத்து வந்து ஆசிரியர்களாக்கினார்கள். ஸ்கந்தவரோதயா கல்லூரியில் நான்கு விஞ்ஞானப் பாடங்களைப் போதிப்பதற்கும் ஒரே சமயத்தில் நான்கு இந்தியர்களே ஆசிரியர்களாக அமர்த்தப்பட்டனர். இலங்கையில் கல்வி கற்று விஞ்ஞானப் பட்டதாரியாகி படிப்பித்தலை மேற்கொண்ட முதற்சிலரில் ஒருவர் கந்தசாமி என்பது பெருமைக்குரிய விடயம். அவர் ஆசிரிய சேவையில் ஈடுபட்ட சமயம் யாழ்ப்பாணம் வண்ணார் பண்ணையிலேயே வசித்து வந்தார். அங்கிருந்த யாழ்.இந்துக் கல்லூரியிலேயே அவர் ஆசிரியப் பணியைத் தொடங்கியிருக்கலாம். ஆனால் அதை விடுத்து அவர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியைத் தேர்ந்தெடுத்தது விந்தை. அவர் பதவியேற்ற சமயம் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி 300 மாணவர்களைக் கொண்ட மிகச்சிறிய சிரேஷ்ட இடைநிலை (B Grade) பாடசாலையாகவே இருந்தது. விஞ்ஞானப் பாடத்தினைப் போதிப்பதற்கு போதிய ஆய்கூட வசதிகள் இருக்கவில்லை. அப்படியிருந்தும் அங்கு ஆசிரியப் பணியில் அமர்ந்து 31 வருடங்கள் அப்பாடசாலையின் வளர்ச்சியே கண்ணும் கருத்துமாகக் கொண்டு வாழ்ந்த கந்தசாமியின் வளர்ச்சி பாடசாலை வளர்ச்சியுடன் இரண்டறக் கலந்திருந்தது என்றால் மிகையல்ல.

திரு. C. K. கந்தசாமி அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தே பாடசாலைக்குத் தினசரி வருவார். மேற்கத்திய சீருடையில் தலையில் தொப்பியுடன் வருவார். அக்காலத்திய ஆசிரியர்கள் பெரும்பாலோர் இத்தகைய சீருடைகளைத் தான் அணிந்து பாடசாலைகளுக்கு வருவார்கள். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து நாகலிங்கம் என்ற ஆசிரியரும் பாடசாலைக்கு வருவதால் அவருடைய குதிரை வண்டியில் திரு. C. K. K. க்கும் இடம் கிடைத்தது. பாடசாலைக்கு இருவரும் வந்து இறங்குவது ஒரு விநோதக் காட்சியாக மாணவருக்கு அமைந்ததாம். ஒருவர் முற்று முழுதாக மேலைத்தேய உடையில், மற்றவரோ அதற்கு நேர்மாறாக தமிழ்தேசிய உடையில். கிழக்கும் மேற்கும் ஒன்றாகக் காட்சி தருவது மாணவர்களுக்கு விசித்திரக் காட்சியாக இருந்ததில் வியப்பில்லையே!

“நெடிய உருவம் கனிவான பேச்சு, சிலசமயங்களிலே மாணவர் உற்றுக் கேட்கும் அளவுக்கு மென்மை, என மாணவரின் மனதிலே இடம்பெறக்கூடிய தன்மையுடையவராக C. K. K. திகழ்ந்தார். மினு மினுப்பான தோல் கொண்ட பளிங்கு போன்ற தேகம், கவர்ச்சியான கண்கள், ஆர்வம் மிக்க புன்சிரிப்பு, வெண்முகில் தவழ்வது போன்ற உடையழகு, கையில் சில்வர் கலரினாலான Bristol சிகரட் அடங்கிய அழகான பெட்டி, மென்மையான பேச்சு. இவையே கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் இவரின் ஆளுமையின் கீழ் கல்விகற்ற ஆயிரக் கணக்கான மாணவர்களின் மனக் கண்களில் தோன்றும் காட்சி எனத் துணிந்து கூறலாம்” என்கிறார் வ. கணேசலிங்கம் அவர்கள். கணேசலிங்கம் பாடசாலையின் பழைய மாணவர், ஆசிரியத் தொழில் மேற்கொண்டபோது கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியின் விளையாட்டுத்துறைக்குப் பொறுப்பாசிரியராகக் கடமையாற்றியுள்ளார்.

ஒரு வகுப்பிலே கற்கின்ற மாணவர்கள் அத்தனை பேர்களுமே பாடங்களைக் கிரகிப்பதில் ஒரே தன்மையுடையோராக இருப்பதில்லை. சிலர் கற்பூரம் போல இருப்பார்கள். ஆசிரியர் சொல்வதை கபக்கெனப் புரிந்துகொள்வார்கள். இன்னும் சிலருக்கு பலமுறை விளக்கம் கொடுக்க வேண்டிவரும். ஒரு வகுப்பிலே மாணவர் தொகை அதிகமாக இருக்குமாயின் பாடசாலைகள் மாணவர்களை அவர்கள் கல்வித்தரத்திற்கு ஏற்ப பிரித்து விடுவதும் உண்டு. எல்லாப் பாடசாலைகளும் இவ்விதம் செய்வதில்லை. தான் கற்பிப்பதனை எல்லா மாணவர்களும் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதில் திரு. C. K. K. மிகவும் அக்கறையுடையவர்

அதன் காரணமாக பல்வகையான விளக்கங்களைக் கொடுத்து மாணவர்களுக்குப் புரியவைப்பது அவரது பாணி. அதோடு மாத்திர மல்லாமல் அக்காலத்தில் பல்கலைக்கழகப் புகுமுகப் பரீட்சைக் கான வினாத்தாள்களை பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த பேராசிரியர்களே ஆக்கினார்கள். இன்னும் சொல்வதானால் அவர்கள் சோதிப்பது ஆசிரியர்களை என்றே கூறலாம். மாணவர்கள் எதனைக் கற்றார்கள் என்பதைச் சோதிப்பதிலும் பார்க்க ஆசிரியர்கள் எதனைக் கற்பிக்க வில்லை என்று அறிவதே அவர்கள் நோக்கமெனக் கூறலாம். சித்தி அடைவோரின் தொகையினைக் கட்டுப்படுத்த இந்த வித்தை உதவிற்று. எனவே, பல்கலைக்கழக புகுமுக வகுப்பிற்குப் பாடம் போதிப்பது என்பது ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு சவாலாகவே அமைந்தது. போதாக்குறைக்கு தனியார் போதனை நிறுவனங்களும் அக்காலத்தில் அதிக அளவிலே இருக்கவில்லை. ஆகவே பாடவிதானம் கற்பித்து முடிப்பது மிகவும் கஷ்டம். எனவே, C.K.K அவர்கள் அதிக விடுமுறை வகுப்புகள் வைக்கவேண்டி வந்தது. வாரஇறுதி நாட்களும் விடுமுறையும் விசேட வகுப்புகள் நடத்துவதில் தான் கழிந்தன. அவரது அர்ப்பணிப்பு மிக்க ஆசிரியப் பணியினால் மாணவர் மதிப்பீட்டில் அவர் மிக உயர்ந்து நின்றார்.

அக்காலத்தில் பாடசாலை அதிபரைத் தவிர உபஅதிபருக் கென்று தனிப்பட்ட வேதனம் இருக்கவில்லை. அவரவர்களினது கல்வித் தகமைக்கு ஏற்றபடி தான் ஊதியம் பெற்றார்கள். ஆனால் பாடசாலையின் தரத்திற்கு ஏற்ப விசேட ஆசிரியர் (Special Post) என சில பதவிகள் வேதன உயர்வுடன் வழங்குதற்குக் கல்வி அமைச்சு அங்கீகாரம் கொடுத்தது. இந்த விசேட ஆசிரியர் பதவி வழங்குவது மூலமாக சில திறமைசாலியான ஆசிரியர்களை ஒரு பாடசாலையிலிருந்து இன்னொரு பாடசாலையால் தூண்டில் போட்டு இழுக்க முடிந்தது. யாழ். இந்துக்கல்லூரி ஆசிரியராக விளங்கிய திரு.மா.மகாதேவாவை விசேட ஆசிரியர் தரம்-1 வழங்கி மகாஜனக்கல்லூரி தனது ஆசிரியர் குழுத்தினில் சேர்த்தது. அதேபோன்று யாழ்.பரியோவான் கல்லூரியில் பௌதிகவியல் ஆசிரியராக இருந்த திரு. T. S. துரைராஜாவை ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரி 1952இல் தனது ஆசிரிய குழுத்தினில் ஒருவராக்கியது. கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி 1947ஆம் ஆண்டிலே திரு.கந்தசாமி அவர்களுக்கு விசேட ஆசிரியர் தரம்-1ஐ வழங்கி அவரை தனது ஆசிரிய குழுத்தினிலே தொடர்ந்து சேவையாற்ற

வைத்துக் கொண்டது. விசேட ஆசிரியர் தரத்தினைப் பெற்ற மிக இளம் வயதுக்காரர் என்ற சிறப்பைத் திரு. C.K.K. இப்பதவி மூலம் பெற்றார்.

விசித்திரமான தண்டனை முறை:

இளம் வயதுக் கந்தசாமி மாணவருக்குப் பாடம் போதிப்பதில் நல்லாசிரியர், அர்ப்பணிப்புடன் சேவையாற்றுவவர், மாணவர் முன்னேற்றத்தில் அதீத அக்கறை உடையவர் என்று எல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டார். அதே சமயம் ஒழுங்காட்சியைப் பேணுவதிலும் மிகவும் கறாராக இருந்தாராம். திரு.K.பாலகிட்டுணர் அவர்கள் ஒரு சுவாரஸ்யமான நிகழ்ச்சியை எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். “சில சமயங்களிலே குழப்படிகாரப் பிள்ளைகளைத் தண்டிக்கும் நோக்கமாக கிப்ஸ் உபகரணத்துக்குக் (Kipps apparatus) கீழே அவர்களின் மூக்கினை வைக்கச் செய்வார். அதன் மூலம் அவர்களை அந்த அருவருப்பான வாயுவைச் சுவாசிக்க வைப்பார்.” என பாலகிட்டுணர் கூறுவது விஞ்ஞானம் கற்கும் மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட தண்டனை முறையினையே. ஆய்வுகூடத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட ஒரு சம்பவத்தினை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்களில் ஒருவரான திரு.T.S.நடராசா அவர்கள் சுவையட வர்ணிக்கிறார். “நான் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் உயர்தரவகுப்பினில் பயின்று கொண்டிருந்த போது திரு. C.K.கந்தசாமி அவர்கள் இரசாயனவியல் பாடத்திற்கு ஆசிரியராகவிருந்தார். அன்றைய காலப்பகுதியில் எமது விஞ்ஞான ஆய்வுகூட அறை அவ்வளவு பெரிதாக வளர்ச்சியுற்றிருக்கவில்லை. எனினும் திரு.C.K.K.அவர்கள் தனது திறமையினால் அங்கிருந்த சில உபகரணங்களைக் கொண்டே இரசாயனவியலினை மிகத் தெளிவாகவும் மாணவர்கள் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய விதத்திலும் கற்பிப்பார். ஒரு தடவை அவரோடு சேர்ந்து நாங்களும் அம்மோனியா வாயுவைப் பரிசோதனை மூலம் தயாரிக்க முயற்சித்தோம். அம்மோனியா வாயு ஒரு காரமான நாற்றமுடைய வாயு. பரிசோதனை முடிந்ததும் ஆசிரியர் எம்மை அந்த வாயுவை முகர்ந்து பார்க்குமாறு கேட்டார். நான் அதனைச் சற்றுக் கூடுதலாக முகர்ந்து விட்டேன். அதன் விளைவாக மயங்கி விழுந்து விட்டேன். சக மாணவர்கள் பெரிதும் பதற்ற மடைந்தனர். ஏதேனும் விபரீதம் ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற கலக்கம் அவர்கள் மனதில் இருந்தது. ஆசிரியர் திரு.C.K.K. அவர்களோ

சிறிதும் சஞ்சலப்படாமல் மாணவர்களைச் சாந்தப்படுத்திய பின்னர் பாடசாலையில் இன்னொரு விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருந்த திரு. E.சபாலிங்கம் அவர்களை அழைத்து வந்தார். அவர் கந்தக அமிலம் சேர்ந்த இன்னொரு வாயுவைத் தயாரித்து எனது மூக்கில் நுகர வைத்தார். நான் அதனைச் சுவாசித்ததும் மயக்கம் தெளிந்து சுயநினைவு பெற்று எழுந்தேன். மாணவர்கள் மகிழ்ச்சியுற்றனர். ஆனால் என்னைக் கேலி செய்யவும் அவர்கள் தவறவில்லை. திரு.C.K.K. அவர்கள் எந்தவொரு இக்கட்டான வேளையிலும் தனது உணர்ச்சியினை வெளிக்காட்டாமல் ஆறுதலாகவும், பொறுமையாகவும் சிந்தித்துச் செயலாற்றும் திறமையுடையவர் என்பதற்கு இச்சம்பவம் ஒரு உதாரணம் எனலாம்.” என்கிறார் நடராசா.

ஆசிரியராகவும் தோழராகவும் அவர்:

திரு.C.K.K.பாடசாலையில் ஆசிரியப் பணியினை ஏற்றபொழுது விஞ்ஞானபாடம் போதிக்கும் ஆசிரியராகவே நியமனம் பெற்றார். ஆனால் அந்தக் கிராமத்துப் பாடசாலையில் விஞ்ஞானம் போதிப்பதற்கான ஆய்கூட வசதிகள் மிகமிகக் குறைவாகவே இருந்தன. ஆகவே பல செய்முறைகளை கரும்பலகையுடன் நிறுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டாலும் C.K.K. தனது முயற்சியில் முனைப்பாகவே செயலாற்றியுள்ளார். சில சமயங்களில் யாழ். இந்துக்கல்லூரியின் ஆய்கூடத்தினை உபயோகிப்பதற்கான அனுமதியை அக்கல்லூரி நிர்வாகத்திடம் பெற்று மாணவர்களை அப்பாடசாலையின் ஆய்கூடத்தினை உபயோகிப்பதற்காக நடத்திச் செல்வதும் உண்டு. அதே சமயம் பாடசாலையின் ஆய்கூடத்தினையும் படிப்படியாகத் தரமானதொன்றாக விருத்தி செய்தார். அக்காலத்திலே வகுப்புக்கள் சிறியவை. மாணவர் தொகை குறைவு. ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுடன் மிகவும் நட்புடமையுடன் பழகுவார்கள். வகுப்பு நடக்கையில் ஆசிரியர் மாணவர் என்ற உறவும், வெளியே நண்பர்கள் என்ற நிலையும் பேணப்பட்டது. ஒவ்வொரு மாணவனுடைய குடும்ப நிலைபற்றியும், கல்வித்தரம் பற்றியும் தெளிவான அறிவு ஆசிரியருக்கு இருந்தது. ஆகவே ஒரு மாணவனுக்கோ மாணவிக்கோ எத்தகைய உதவி தேவை அவர்களை எவ்விதத்தில் நெறிப்படுத்தலாம், என்பதை ஆசிரியர் உன்னிப்பாக அவதானித்துத் தெரிந்து வைத்திருப்பார்.

1944ஆம் ஆண்டில் இலவசக் கல்வித்திட்டம் அரசினால் புகுத்தப்பட்ட பின்னர் பாடசாலையில் மாணவர்களிடம் கல்விக் கட்டணம் வசூலிக்கப்படாவிட்டாலும் ஒவ்வொரு பாடசாலையும் மாதம் தோறும் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகை பணத்தினை மாணவர்களிடமிருந்து வசதிக் கட்டணமாகப் பெறுவதற்கு அரசு அங்கீகாரம் வழங்கியிருந் தது. ஆனால் இந்தப் பணம் எவ்விதம் செலவிடப்படுகிறது என்பதற் கான வருடாந்த நிதி அறிக்கை ஒன்றினைத் தயாரித்து அதனை வருட ஆரம்பத்தில் மாநிலக்கல்விப் பணிப்பாளரிடம் சமர்ப்பித்து அங்கீகாரம் பெறவேண்டும் என்பது அரசு ஆணை. பல பாடசாலை கள் தமது ஒவ்வொரு மாணவரிடமும் இருந்து மாதம் ஐந்து ரூபாவினை அறவிட்டன. ஆனால் கிராமக்கள் பலர் இந்தத் தொகையினைக் கொடுக்கக் கஷ்டப்படுகிறார்கள் என்பதை பெற்றோர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பு வைத்திருந்த C.K.K. நன்கு அறிந்தமையால் பல ஏழைப் பிள்ளைகளின் வசதிக் கட்டணத்தினை தவணைக்கு இருபது ரூபாவிலிருந்து இரண்டு ரூபாவிற்குக் குறைத்து பெற்றோர் களினது அபரிமிதமான நல்லபிப்பிராயத்தினைப் பெற்றார்.

திரு.C.K.K. மாணவர்களால் பெரிதும் விரும்பப்பட்டவர் என்பதற்கு அவர் மாணவருடன் பழகிய பாங்கு முக்கியமானதாகிறது. கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் கல்வி கற்று பின்னர் அங்கே ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றியவர் திரு.S.சின்னத்தம்பி. ஒரு சமயம் தான் நெருப்புக் காய்ச்சல் நோயுற்றிருந்த போது தன் உடநலம் பற்றி அறிந்து போக தனது வீட்டிற்கு C.K.K வந்ததைத் தான் என்றுமே மறக்க முடியாது என்கிறார் சின்னத் தம்பி. வீடு வந்தவர், “நீ இந்த நோய் மாறும்வரை புத்தகங்களின் பக்கம் தலைகூட வைக்கப்படாது.” என வினயமாக வேண்டினாராம். தமது மாணவர்களுடைய முன்னேற்றம் பற்றிய கரிசனை கொண்ட C.K.K. அவர்கள் உடநலத்தினையும் பேணிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதிலும் அக்கறை காட்டினார். மாணவர்கள் பாடசாலையைவிட்டு நீங்கிய பின்ரும் அவர்களுடன் தொடர்பு வைத்திருந்ததுடன் அவர்கள் வாழ்க்கை முன்னேற்றம் பற்றியும் அறிந்து கொள்வதில் ஆர்வமுடையவராக இருந்தார்.

வைத்தியகலாநிதி தம்பு குமாரசாமி இங்கிலாந்தில் பணியாற்றி யவர். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் திரு. C.K.K. ஆசிரியராகப் பணியாற்றச் சேர்ந்த காலத்திலே தான் அவரும் மாணவராகியுள்ளார்.

அப்போது அவர் ஐந்தாம் தரத்தில் கல்வி கற்றாராம். வகுப்பில் உள்ள 23 மாணவர்களில் அவர் கடைநிலை மாணவர். திரு. C.K.K. அவர்கள் தான் தன் திறமையை உணர்ந்து அதனைப் புடம்போட்டு வளர்த்தவர் என்கிறார். தனக்கு வேண்டிய ஊக்கத்தினைக் கொடுத்ததன் விளைவாக 1948ஆம் ஆண்டிலே S.S.C வகுப்பிலே தான் முதல் மாணவராகி நின்றதுடன் அவர் கற்பித்த இரு பாடங்களிலும் பரீட்சையில் விசேடசித்தி பெற்றதாகக் கூறியுள்ளார். ஒரு மாணவனுடைய முழுமையான ஆளுமை வெறும் பாடங்களில் சிறப்பான பெறுபேறுகள் பெறுவதுடன் முடிந்து விடுவதில்லை. கல்விக்கப்பாலான பல புறதுறைகளிலும் தமது ஆற்றலை வளர்த்தால் தான் முழுமையான ஆளுமையுடையவராக விளங்குவார் என்பதில் அதிகம் நம்பிக்கையுடையவராக C.K.K. இருந்து அத்துறையினில் வேண்டிய ஊக்கம் கொடுத்தமையால் தான், விளையாட்டுத் துறையிலும் தன்னால் சாதனைகள் பல செய்வதற்கு முடிந்தது என்கிறார் குமாரசாமி.

பாடசாலையின் வளர்ச்சி:

வடமாநிலத்தின் பல்வேறு மாவட்டங்களிலும் மிஷனரிகளின் கைகளில் ஆங்கிலக் கல்வி அரசாங்கத்தினது ஆதரவுடன் அமோகமாகப் பரிணமித்தது. தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குச் சைவச் சூழலிலேயே கல்விபுகட்ட வேண்டும் என்ற சிந்தனையை ஸ்ரீலக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர்கள் எடுத்தியம்பியதின் விளைவாக முதன் முதலில் தோன்றியது யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி. இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றிய திரு.சோமாஸ் கந்தர் மற்றும் திரு.செல்லையா, திரு.அப்புக்குட்டியும் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரிக்கு ஊட்டப் பாடசாலை ஒன்று கொக்குவிலில் ஆரம்பிக்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தினை வலியுறுத்தினர். இக்கருத்திற்கு கொக்குவிலிலும் அதன் சுற்றயலிலும் ஏகோபித்த ஆதரவு கிடைத்தமையால் 1910ஆம் ஆண்டிலே திரு.அப்புக்குட்டியினது இல்லத்தில் ஒரு திண்ணைப் பள்ளிக்கூடமாக கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அங்கே ஆங்கிலக் கல்வி போதிக்கப்படுகிறது என்பதை அறிந்த சுற்றயலில் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலை மாணவர்களும் அங்கு வந்து சேர்ந்து கொள்ள மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. பாடசாலையின் துரித வளர்ச்சி ஆச்சரியமானது. தொடங்கிய நான்கு ஆண்டுகளிலேயே (1914) அரசமாளியம் பெறும் பாடசாலையாக அரசினால்

அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1916ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலை யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியின் முகாமைத்துவ சபையிடம் கையளிக்கப்பட்டதுடன் பெண்பிள்ளைகளும் அங்கே கல்விகற்க அனுமதிக்கப்பட்டனர். மாணவர் தொகை மேலும் அதிகரித்ததால் புகையிரத வீதிக்கு அண்மையில் ஒரு நிலம் பெறப்பட்டு, புதிதாக மண்டபம் ஒன்றும் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. மண்டபம் பல வகுப்பறைகள் வைப்பதற்கு உதவியது. 1939ஆம் ஆண்டிலே அரசாங்கம் இக்கல்லூரியை சிரேஷ்ட இடைநிலைப் பாடசாலையாகத் தரம் (B Grade) உயர்த்தியது. 1940ஆம் ஆண்டு பாடசாலை கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி எனப் பெயர் மாற்றம் செய்யப்பட்டது.

ஸ்ரேசன் வீதியிலே ஒரு சில வகுப்பறைகளுடன் இருந்த பாடசாலை இன்று இப்படி வளர்ந்து யாழ்ப்பாணம் காங்கேசத்துறை வீதியை அழகுபடுத்தி நிற்கிறது என்றால் அதன் சூத்திரதாரிகளில் ஒருவராய் நின்றவர் C.K.K. அவர் காலத்தில் பாடசாலை கிடை நிலையிலும் (Horizontal) வளர்ந்தது, நிலைக்குத்திலும் (Vertical) வளர்ந்தது என்பார்கள். அவர் உபஅதிபராகச் சேவையாற்றிய காலகட்டத்தில் இரண்டு பாரிய நிகழ்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ஒன்று அரசாங்கத்தினால் ஏற்பட்டது. மற்றையது ஊரிலுள்ள சில வன்முறையாளர்களால் ஏற்பட்டது. முன்னையது இலங்கை அரசாங்கம் இயற்றிய இலவசக் கல்வித் திட்டம். மழைக்குக் கூட ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் ஒதுங்க முடியாத ஏழைகளின் பிள்ளைகளின் ஆங்கிலக் கல்வி கற்கவேண்டும் என்ற நற்பாசையை நிசமாக்கிய அமரர் C.W.W. கனங்கராவின் இலவசக் கல்வித்திட்டம் ஏனைய பாடசாலைகள் பலவற்றினைப் போன்று கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியையும் பாதித்தது. மாணவர் தொகை திடீரெனப் பெருகிற்று. இடவசதி, தளபாடம் என பாடசாலையின் தேவைகள் அதிகரித்தன. இதற்கான உடனடி நிவாரணமாக தற்காலிக கட்டிடங்கள் மற்றும் ஓலைக் கொட்டில்கள் எழுந்தன. அதிபர் நாகலிங்கம் அவர்கள் கடன்பட்டு விளையாட்டு மைதானத்தை விஸ்தரித்தார். திரு.ஹண்டி அவர்கள் 1950ஆம் ஆண்டில் அதிபராகியதும் நடத்தப்பட்ட களியாட்ட விழாவில் சேகரிக்கப்பட்ட நிதி விளையாட்டு மைதானம் விஸ்தரிப்பதற்காக வாங்கப்பட்ட நிலத்தினால் ஏற்பட்ட கடனில் ஒரு பகுதியைச் செலுத்தவும், கட்டிடம் மற்றும் உள்கட்டமைப்பு வசதிகளை நிறைவு செய்யவும் உதவிற்று. ஆனால் இதற்கும் வேறொரு விதத்தில் இடர்பாடு இரண்டாவது நிகழ்ச்சியினால் ஏற்பட்டது.

1954ஆம் ஆண்டிலே ஒரு வன்முறைக் கும்பலின் செயல் முறையால் பாடசாலையின் ஓலைக் கொட்டில்கள் யாவும் தீக்கிரையாகின. இதற்கான நிவாரணத்தினை எவ்விதமாகக் காண்பது? மாணவர்கள் பாதிக்கப்படாத விதத்தில் கல்வியூட்டப்பட வேண்டியது அவசியம் என்பதை பாடசாலை நிர்வாகம் உணர்ந்தது. C.K.K. தான் ஒரு நடைமுறைசாத்தியமான தீர்வினைக் கொடுத்தார். 1957ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்திலேதான் கல்லூரி மீண்டும் வழமையான நிலைக்குத் திரும்ப முடிந்தது எப்படி?

மேற்படி இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அதிபராகவும் அவரது உபஅதிபராக திரு. C.K.K.யும் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தனர். பெற்றோர் பழையமாணவரிடம் நிதியுதவி பெற்றாலேயன்றி, கட்டிடங்கள் போடுவது எளிமையான காரியமில்லை. அரசாங்கத்திடம் பெரிதாக உதவி பெறுதல் சாத்தியமில்லை. பேரின்பநாயகம் மிகப் பிரபலமானவர். ஆனால் பழைய மாணவர் பெற்றோரிடம் போவதற்கு அவர்களோடு அந்நியோன்யமாகப் பழகிய ஒருவர் இருக்க வேண்டியது அவசியம். ஆகவே திரு. C.K.K. அவர்கள் ஹண்டி பேரின்பநாயகத்துடன் கொழும்பு மாத்திரமல்லாமல், மலேசியா கூடச்சென்றார். அவரைக்கண்ட பழைய மாணவர்கள், பெற்றோர்கள் தாராளமாக நன்கொடைகள் வழங்கினார்கள். பாடசாலை புதுப்பொலிவுடன் காட்சியுற முடிந்தது.

1971ஆம் ஆண்டு திரு.C.K.K. அவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட பிரிவுபசாரத்தின் போது ஹண்டி அவர்கள் ஆற்றிய உரையினிலே தனது கல்வித் தத்துவம் பற்றிக் கூறுகையில் “ஒரு நல்ல பாடசாலை என்றால் அது சேவையாற்றும் சமூகத்துக்கும் அப்பாடசாலைக்கு மிடையே தொடர்ச்சியான கொடுக்கல் வாங்கல் இருந்து கொண்டே யிருக்க வேண்டும் என்பதே எனது கருத்து. இன்று பாடசாலைகள் மேல் அரசு ஆதிக்கத்தினை நிலைநாட்டுகின்றது என்றாலும் அது முழுமையான எதேச்சதிகாரமான ஆதிக்கமாக அமைந்து சமூகத்தின் பங்களிப்பையோ, அக்கறையினையோ முற்றாகவே ஒதுக்கி விடப்படாது” என்றார். இதுவேதான் திரு.ஹண்டியினது கல்வித்தத்துவமாக இருந்தது. இத்தத்துவத்தைத் தீவிரமாகச் செயற்படுத்துதற்குக் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியும் அங்கே அவர் அதிபராக இருந்த 10 வருடங்களில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளும் சிறந்த தளமாக ஹண்டிக்கு

The Chief Guest, Honorable J.R. Jayawardenya, Minister of Social Services

அமைந்தன. கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலை. ஆகவே அங்கே கல்வி கற்கவரும் மாணவர்கள் அக்கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் சுற்றியல் கிராமத்தவர்களாகவுமே பெரும்பாலும் இருப்பார்கள். பொதுவாக

தூரத்து இடங்களில் இருந்து கல்வி கற்பதற்காக அங்கே வந்து சேர்கின்ற மாணவர் தொகை மிகமிகக் குறைவாகவே இருக்கும். ஆகவே ஹண்டி அவர்கள் பாடசாலைக்கும் அது சேவிக்கும் சமூகத்துக்கும் இடையே இடைத்தாக்கம் ஏற்படுத்துதற்காக மூன்று பேரமைப்புக்களைத் தோற்றுவித்தார். யாப்பு விதிகளுக்கு ஏற்ப பழைய மாணவர் சங்கம் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்தில் 1954இல் உருவானது. 1937இல் பாடசாலை தனது வெள்ளி விழாவைக் கொண்டாடியபோது ஊரிலுள்ள பழைய மாணவர்கள் ஒன்று திரண்டு பங்கேற்றார்கள் என்ற போதிலும், அதுவரை தேவைக்கேற்ப பழைய மாணவர்கள் ஒன்று கூடினார்களே அன்றி முறையான ஒரு அமைப்பாக அது இயங்கவில்லை. சங்கத்தின் முதல் தலைவராக திரு.ஹண்டி செயலாற்றினார். பழைய மாணவர் சங்கத்தின் முதலாவது இராப்போசன விருந்து 1952ஆம் ஆண்டு நடைபெற்றது. கலாநிதி N.M.பெரேரா பிரதம விருந்தினராக சமூகங்கொடுத்தார் இத்தகைய மேற்கத்திய பாணியில் இராப்போசன விருந்து நடத்துதல் கொக்குவில் கிராமத்துக்குப் புதிது. ஆனால் ஹண்டி அவர்கள் அது ஒரு இந்துக்கல்லூரி என்பதை நினைவில் கொண்டு உணவினைச் சைவ உணவாகவே வழங்கினார். இப்படியாக வருடாவருடம் நடைபெறும் விருந்துகளில் தெற்கத்திய பிரபலங்களை அழைத்துப் பேசவைத்தது மூலம் கொக்குவில் கிராமத்தையே நாடறியச் செய்ததுடன் மக்களுடைய சமூக, அரசியல் சிந்தனைகளையும் புதிய கோணத்தில் சிந்திக்க வைத்தார். அவரது செயற்பாடுகள் அத்தனைக்கும் 100% ஆதரவு கொடுத்தவர் திரு.C.K.K அவர்கள். அது மாத்திரமல்லாமல் தான் அதிபராக இருந்த காலத்திலும் திரு.ஹண்டியினுடைய வழிகாட்டலைப் பின்பற்றி தெற்கத்திய தலைவர்களை பழையமாணவர் சங்க இராப்போசன விருந்துகளுக்குப் பிரதம விருந்தினராக அழைத்துக் கௌரவித்தார். 1970ஆம்

ஆண்டிலே அப்போதைய அரசின் இராஜாங்க அமைச்சராக விளங்கிய திரு.ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனா அவர்களை இராப் போசன விருந்துக்கு அழைத்துப் பெருமையுற்றார். C.K.K. பழைய மாணவர்சங்க விழாக்கள் அத்தனையிலும் ஹண்டி அவர்கள் முக்கிய பிரமுகர்களில் ஒருவராக இருப்பார் என்பது அதிபர் C.K.K ஹண்டியைத் தனது வழிகாட்டியாகவே கொண்டிருந்தார் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

1957இல் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி ‘நலன் விரும்பிகள் சபை’ K.H.C. Well Wishers Association ஒன்றினை உருவாக்கிய ஹண்டி அவர்கள் அதன் தலைவராக அமர்ந்து பல பணிகளை ஆற்றினார். இவ்வாறாக தனது அரசியல், சமூகச்செல்வாக்கு அனைத்தையும் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்தி அரிய பல முன்னேற்றங்களை ஹண்டி அவர்கள் செய்தார். அப்பணியினைத் தொடர்ந்து சிறப்புற நடத்துவது C.K.Kக்குச் சுலபமாக இருந்தது.

முன்றாவது அமைப்பாக பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கம் ஒன்று முறைப்படி 1954ஆம் ஆண்டிலே தொடங்கப்பட்டது. அதன் தலைவராக ஹண்டி அவர்கள் செயற்பட்டு வழி நடத்தினார்கள். ஆனால் 1963ஆம் ஆண்டிலேதான் அதிபர் C.K.K. தலைமை ஏற்றிருந்த போது அதன் கட்டிடத்திற்கான நிதியும் வருமானவரித் திணைக்களத்தினால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு வருமான வரிவிலக்கு வழங்கப்பட்டது. (Kokuvil Hindu Colleghe Parent-Teachers’ Association – Building Fund 16 A of the Inland Revenue Act No.4 of 1963).

அதிபராக அவர்:

“திரு.C.K.K. அவர்கள் விரும்பியிருந்தால் வேறு பிரபலமான எந்தவொரு கல்லூரிக்கும் அதிபராகச் சென்றிருக்கலாம். அவ்விதம் சென்றிருந்தால் அவர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் ஆற்றிய கடின உழைப்பினைப் போல் உழைத்திருக்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் அவரோ கொக்குவிலிலேயே தங்கி அப்பாடசாலையை வளர்க்க முனைந்தார். வெற்றியும் கண்டார்” என்கிறார் பாடசாலையின் பழைய மாணவரான திரு.S.S.இரத்தினசபாபதி. அது உண்மையான கூற்று என்றாலும் தனது பிள்ளையைத் தானே வளர்த்து அதன் வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு கட்டத்தினையும் கண்டு

அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்திற்கு ஒரு வளர்ந்த பிள்ளையைத் தத்தெடுக்கையில் ஈடாகுமா எனச் சிந்திக்க வேண்டும். திரு. C.K.K., 31 ஆண்டுகள் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியில் கடமையாற்றினார். அதன் உயர்ச்சி, வீழ்ச்சி இரண்டையுமே கல்லூரியுடன் சேர்ந்து அனுபவித்தார். அதன் வளர்ச்சி கண்டு பூரித்தார். அவர் அங்கே பணியாற்றச் சேர்ந்தபோது அது B தரப் பாடசாலையாக இருந்தது. வேகமாக வளர்ந்து முதலாம் தரப்பாடசாலையானது. மேலும் வளர்ந்தது. இறுதியில் 1966ஆம் ஆண்டில் அதிஉயர்தரப் பாடசாலையானது (Supra grade School). பாடசாலை வளர்ந்த அதே சமயம் தானும் வளர்ந்தார். ஆசிரியராகப் பணியில் அமர்ந்தவர், விசேட ஆசிரியரானார், உபஅதிபரானார், முதலாம் தர அதிபராகி இறுதியில் அதிஉயர்தர அதிபரானார். அப்போது வடமாநிலத்துப் பாடசாலை களிலே அதிஉயர்தர அதிபர்களாக இன்னும் இருவர் மாத்திரமே இருந்தார்கள். 1971ஆம் ஆண்டிலே தனது 56வது வயதினிலே பாடசாலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற C.K.K அவர்கள் இன்னும் நான்கு ஆண்டுகள் பணியில் இருந்திருக்கலாம். பாடசாலைக்காக பாடசாலை யோடு வாழ்ந்தவருக்கு இனி மற்றவர்கள் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. ஓய்வினை மனம் நாடியது. விலகினார்.

மூன்று அதிபர்களின் உதவி அதிபராக திரு. C.K.K கடமை யாற்றியுள்ளார். இந்த மூன்று பேர்களுமே பாடசாலையை நடத்திய பாங்கு கட்டாயமாக வேறுபட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் C.K.K அவர்கள் எவருடனும் முரண்பட்டதில்லை. ஆனால் அவர்களது வெற்றி தோல்விகளை தனது மனத்திலே பதியவைத்தார். அதன் மூலமாகவே ஒரு பாடசாலையை திறம்பட நடத்துவது எப்படி என்பதை அவர்கள் மூவரது நடவடிக்கைகளிலிருந்தும் பயின்றிருப்பார். எனவே, அவர் மிகவும் சிறந்த ஒரு நிர்வாகியாகக் கல்லூரியை நடத்தி வரமுடிந்தது. கல்லூரியில் கற்பிக்கின்ற அத்தனை ஆசிரியர்களின் குறை நிறைகளை அவர் தெரிந்து வைத்திருந்தார். ஆகவே ஒவ்வொரு வேலையையும் அவரவர் திறமைக்கும் தகுதிக்கும் ஏற்ப வழங்கி விட்டு நிம்மதியாக இருப்பார். அபிப்பிராயபேதங்கள் ஏற்பட்டாலும் கூட பதற்றமடையாது இன்முகத்தினராய் தமக்கே உரிய அமைதியான முறையில் தனது கருத்தினைக் கூறுவார். எவரையும் அவர் மனம் கோணும் வண்ணம் தாக்கிப் பேசியதில்லை.

ஒரு பாடசாலையின் அதிபர் ஏனைய ஆசிரியர்களுக்கு வழி காட்டியாகவும் ஆதர்ச மனிதராகவும் விளங்கினால் பாடசாலை நிர்வாகம் மிகச் சிறப்பாக நடைபெறும் என்பதனை நான் அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்தவன். நான் அதிபராக விளங்கிய புத்தூர் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்த கல்லூரியில் என்றால் என்ன மகாஜனக் கல்லூரியில் என்றால் என்ன, “நான் செய்யாத ஒரு வேலையை உங்களைச் செய்யுமாறு கேட்க மாட்டேன்” என ஆசிரியர்களிடம் கூறுவது எனது வழக்கம். காலையில் வந்ததும் பதிவேட்டில் கையொப்பமிடுவேன், எனது வகுப்புகளுக்கு நேரம் தவறாமல் போவேன், பாடக்குறிப்பு எழுதுவேன், காலையில் பாடசாலைக்கு எல்லோருக்கும் முன்னரே வந்து விடுவேன், மாலையில் எல்லோரும் போன பிற்பாடே வீடேகு வேன். ஆகவே ஆசிரியர்களையும் அப்படி ஒழுகுமாறு வேண்டினேன். அதில் ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றேன் எனலாம். அதிபர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியராக விளங்குவதும், உயர்தர வகுப்புகளில் பாடம் போதிப்பதும் அவர் மாணவர்களுடைய மதிப்பினைப் பெறுவதற்கு நல்ல காரணங்கள். இவை எல்லாம் நான் செய்தவை. திரு.C.K.K அவர்கள் இவற்றினைச் செய்துள்ளார் என்பதை அறியும் பொழுது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவர் என்னைப் பாராட்டித் திரு.துரையப்பா விடம் கூறியதன் காரணமும் புரிந்தது. “கல்லூரியின் நிர்வாகப் பொறுப்பு தனது கற்பித்தலை எந்த வகையிலும் பாதிப்பதற்கு அவர் அனுமதித்த தில்லை” என்கிறார் அங்கே அவர் காலத்தில் ஆசிரியராகவும் பின்னர் அதிபராகவும் விளங்கிய திரு.அ.பஞ்சலிங்கம் அவர்கள். “வகுப்பறைக்கு நேரகாலத்துடன் சமூகந்தருவார். நிர்வாகத்திலீடுபட்டவருக்கு மனதில் பல பிரச்சினைகள் இருக்கலாம். வகுப்பிற்கு வந்ததும் தனது உள்ளங்கைகளால் முகத்தை ஒரு கணம் மூடிவருடிக் கொள்வார். அத்துடன் முகம் தெளிவுற்று அவரின் உள்ளம் பாடத்தில் லயித்து விடும். பின்னர் எவருமே அவரிடம் நிர்வாக சம்பந்தமாகவோ வேறு விடயமாகவோ வகுப்பறைக்குள் வருவதை அவர் விரும்புவதில்லை. முழுக்கவனமும் பாடத்தின் பால் சென்று விடும்” என்கிறார் பஞ்சலிங்கம்.

ஹண்டி அவர்கள் காலத்திலே தான் முதன் முதலாக கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் இருந்து மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகம் புகுந்தனர். C.K.K காலத்தில் அது தொடர்ந்தது. பல்கலைக் கழகப் புகுமுக வகுப்புக்கள் மிகச் சிறப்பாக இயங்கியதுடன் கணிசமான தொகை மாணவர்கள் அங்கிருந்து பல்கலைக் கழகம்

புகவும் செய்தார். கலை, வர்த்தகம், கணிதம், உயிரியல், விஞ்ஞானம் ஆகிய துறைகள் ஹண்டி அதிபராக இருந்த காலத்திலேயே இருந்திருந்தாலும், இவர் காலத்தில் தான் மேலதிகமாக வணிகத்துறையும் ஆரம்பமானது. 1963ஆம் ஆண்டிலே அதிக தொகையாக 13 மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் புகுந்தனர். அது சாதனையாகியது.

மாணவர்களுடைய ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றைப் பேணுவதில் C.K.K அதிக கவனம் செலுத்தினார். உயர்தர வகுப்புகளுடைய கலவன் பாடசாலையில் மாணவரின் ஒழுங்காட்சி பேணுதல் அத்தனை சுலபமல்ல. ஆனால் நிர்வாகத்தில் தளர்ச்சி காட்டுவது பிழையான போக்குக்கு வழிவகுக்க முடியும். மூன்று அதிபர்கள் காலத்திலேயும் ஒழுங்காட்சி அவர் பொறுப்பிலே இருந்தமையால் மாணவர்கள் அவருக்கே பயந்து ஒழுக்கம் பேணினார்கள். பிரம்பும் கையுமாக அவர் வலம் வருவார் என்கிறார்கள்.

‘நான் G.C.E உயர்தரவகுப்பில் கற்ற சமயம் ஒரு நாள் பாடசாலைக்குப் பிந்தி வந்துவிட்டேன். என்னை வாசலிலேயே மறித்த அதிபர் அவர்கள் ஒரு பாடசாலை மாணவன் என்றால் பாடசாலைக்கு நேரம் தவறாமல் வரவேண்டும். இப்படியாக எந்நேரமும் பாடசாலைக்கு வரக்கூடியவர்கள் பழைய மாணவர்கள். அவர்களை நான் மிக்க கௌரவமாக வரவேற்பேன் என்றார். அதில் இருந்த நையாண்டி எனக்கு உறைத்தது. அவர் அடித்திருந்தால் கூட இத்தனை மனத்தாக்கம் எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கமாட்டாது. அதன் பின்னர் நான் என்றுமே பாடசாலைக்குப் பிந்தி வந்ததில்லை’ எனப் பழைய மாணவர்திரு. M.V. தியாகராசா ஒரு கட்டுரையில் எழுதியுள்ளார். சமயப்பற்று மிக்கவரான C.K.K சைவப் பாரம்பரியத்தைப் பேணி வளர்க்க அரும்பாடுபட்டார். சைவப் பிள்ளைகள் பண்ணோடு தேவாரங்கள் பாடவேண்டியதை உணர்ந்து பண்ணிசை வித்தகர் ஒருவரை வைத்து அவர்களைக் கொண்டு மாணவர்களுக்கு தேவார வகுப்புக்களை நடத்தி வந்தார். திருக்கேதீஸ்வரத்தில் வருடாந்த ஆலய உற்சவ காலங்களில் மாணவர்களை அங்கு அழைத்துச் சென்றதுடன் ஒரு திருவிழாவினையும் பொறுப்பேற்று நடத்தினார். அதனோடல்லாமல் யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகளைத் திருக்கேதீஸ்வரத்துடன் இணைக்க நடவடிக்கை மேற்கொண்டார். இந்த முயற்சியின் பெறுபேறு மகாஜனக்கல்லூரியும் திருக்கேதீஸ்வரத்தில் ஒரு திருவிழாவைப் பொறுப்பேற்று நடத்தியது.

வருடாந்த பரிசளிப்பு தினம்:

கொக்குவில் இந்துவில் 1952இல் முதல் முறையாக வருடாந்த பரிசளிப்பு நடைபெற்றது. பொதுவாகவே பரிசளிப்பு தினத்தில் அதிபர் அவர்கள் அந்த ஆண்டில் பாடசாலையின் சாதனைகள், பாடசாலை நிர்வாகம், பாடசாலையின் தேவைகள் பற்றியும் தனது அறிக்கையில் வாசிப்பதுண்டு. ஹண்டி அவர்கள் தனது அறிக்கையில் பாடசாலை முகாமைத்துவ சபைக்கு (Board of Management of Jaffna Hindu College and Affiliated schools) எதிராகச் சில குறிப்புகளைக் கூறியுள்ளார். பாடசாலைகளுக்கு நிதி உதவி செய்வதில் பாடசாலை முகாமைத்துவம் பாரபட்சம் காட்டியுள்ளது எனக்குற்றம் கண்ட ஹண்டி அவர்கள், நிர்வாகம் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியைத் தனது செல்லப் பிள்ளையாகக் கொண்டு தாராளமாக நிதி உதவி வழங்கியதாகவும் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியை மாற்றாந்தாய் மனம்பான்மையுடன் நிதி உதவுவதில் உதாசீனம் செய்ததாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இது பாடசாலை முகாமைத்துவத்தினருக்கு மனவேதனையை ஏற்படுத்தியமையால் இனிமேல் காலத்தில் பாடசாலை அதிபரின் ஆண்டறிக்கை முகாமைத்துவ சபைக்கு காண்பிக்கப்பட்ட பின்னரே வாசிக்கப்பட வேண்டும் என, தம் கீழுள்ள பாடசாலைகளுக்கு அறிவித்தது. இதனை புரட்சிக்காரரான ஹண்டி ஏற்பாரா? அப்படி இவர்களின் கட்டளைக்குத் தலை வணங்குவதிலும் பார்க்க பரிசளிப்பையே நிறுத்திவிடுவேன் என பரிசளிப்புக்கு முற்றுப் புள்ளியே வைத்து விட்டார் ஹண்டி. ஆனால் 1960இல் பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றதும் முகாமைத்துவ சபையின் ஆதிக்கம் முற்றுப்பெற்றது. பாடசாலைகள் யாவும் கல்வித் திணைக்களத்தின் கீழ் இயங்கின. C.K.K அவர்கள் மீண்டும் வருடாந்தப் பரிசளிப்பினை ஏறக்குறையப் பத்து ஆண்டுகளின் பின்னர் 1963ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பித்து நடத்தினார். ஆனால் அவர் ஓய்வு பெற்றபின்னர் தொடர்ந்து ஐந்து ஆண்டுகள் பாடசாலைப் பரிசளிப்புவிழா நடைபெறவில்லை. மீண்டும் 1976ஆம் ஆண்டிலே தான் பரிசளிப்புவிழா நடக்க ஆரம்பித்தது. பாடசாலை நிர்வாகத்துக்கும் திரு. C.K.K அவர்களுக்கும் இடையே நல்லபிப்பிராயமும் சுமுகமான உறவும் நிலவி வந்துள்ளது. அதிமுற்போக்கான பாடசாலை முகாமைத்துவங்களில் அது ஒன்று எனக்கூறி C.K.K அவர்கள் பாராட்டிக் கூறியுள்ளார்கள்.

விளையாட்டுத்துறையில் முன்னேற்றம்:

அதிபர் நாகலிங்கம் காலத்தில் பாடசாலை விளையாட்டு மைதானம் விலைக்கு வாங்கப்பட்டது. அதன் மூலமாக ஏற்பட்ட கடனில் ஒரு பகுதி 1950ஆம் ஆண்டு நடத்தப்பட்ட களியாட்ட விழாவில் வந்த வருமானத்தால் செலுத்தப்பட்டது. எனவே, அந்த விளையாட்டு மைதானத்தில் முதன் முறையாக இல்ல விளையாட்டுப் போட்டிகள் 1951ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பிக்கப்பட்டு வருடாவருடம் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. கல்லூரியின் சிரேஷ்ட ஆசியர்களில் ஒருவரான திரு. E. சபாலிங்கம் அவர்கள் விளையாட்டுத் துறைக்குப் பொறுப்பேற்றார். திரு. C. K. K அவர்கள் விளையாட்டுக்களிலே அதிகம் ஈடுபாடுடையவர். அவரே ஒரு தலைசிறந்த ரென்னிஸ் வீரர். ஓய்வு பெற்று ஆஸ்திரேலியாவிலே தனது பிள்ளைகளுடன் வாசம் செய்த போது கூட அங்கே நடைபெற்ற போட்டிகளிலே பங்குபற்றி வெற்றி யீட்டியவர். மாணவர்கள் விளையாட்டுத் துறையிலேயும் ஈடுபாடுடைய வர்களாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் அக்கறையுடையவர். அவரது காலத்திலே கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி உதைபந்தாட்டத்திலே தரமிக்க அணிகளைக் கொண்டதாகத் திகழ முடிந்தது. யாழ்ப்பாணத்து கல்லூரிகளுக்கிடையான உதைபந்தாட்டப் போட்டிகளிலே பங்குபற்றி வெற்றிக் கிண்ணத்தினையும் பெற்று பெருமைபெற்றது. கிறிக்கட் அணியும் தரமானதாக உருவானது. இத்தனைக்கும் வேறு பாடசாலைகளுடன் உதைபந்தாட்டப் போட்டியோ, அல்லது கிறிக்கட் போட்டியோ நடைபெறுகின்ற சமயங்களில் மைதானப் பக்கமே திரு. C. K. K யைக் காணமுடியாது. ஆனால் அவர் அலுவலகத்தில் இருந்து என்ன நடக்கிறது என்ற செய்தியை அறிந்து கொண்டே யிருப்பாராம். அவருக்கு நேரடியாக போட்டியினைப் பார்க்கும் விருப்ப மில்லையா? இல்லை. அவர் மிக விரைவில் உணர்ச்சி வசப்படும் தன்மையுடையவர் என்பதால் நேரடியாக அங்கே செல்வதைத் தவிர்த்துக் கொள்கிறார் என்கிறார் அங்கே விளையாட்டுத் துறைக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தவரும் பின்னர் அதிபராக இருந்தவருமான 'சுடர்' மகேந்திரன் அவர்கள். இவர் காலத்தில் தான் சாரணியம் ஆரம்பமானது கிடுகிடென வளர்ந்தது. பல இரணிச்சாரணர்களுடன் யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளில் சாரணியத்தில் சிறந்த பாடசாலையாக மிளர்ந்தது.

தமிழ் தேசிய உணர்வு:

திரு.C.K.K தமிழ் தேசிய உணர்வு மிக்கவராகவே வாழ்ந்தார். தேசப்பற்றும் மண்ணின் விடுதலையும் எந்நேரமும் அவரது சிந்தனையில் குடிகொண்டிருந்ததை அவருடன் நெருங்கிப் பழகியவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். அவரது உடையில் கூட அந்த மாற்றத்தினைக் காணமுடிந்தது. ஆசிரியராகச் சேர்ந்த பொழுது முழுமையான மேற்கத்திய பாணியில் பாடசாலைக்கு வந்தவர் சிறிது காலத்தின் பின்னர் வெறும் நீளக் காற்சட்டை சேர்த்துடன் வந்தார். ஆனால் விரைவிலே தேசிய உணர்வுடன் வெள்ளை வேட்டி, நாசனல் சேட்டு, கழுத்தைச் சுற்றித் தொங்கும் சால்வை என முழுமையான தமிழ்த் தேசிய உடையிலேயே கடைசிவரை பவனி வந்தார். 1956ஆம் ஆண்டிலே தனிச்சிங்கள மசோதா நிறைவேறிய பொழுது எதிர்த்தெழுந்தவர்களில் அவரும் ஒருவர். எவ்விதமான போராட்டத்தினை நடத்தி நாம் இழந்த உரிமைகளை மீண்டும் பெறவேண்டும் என மாணவர்களுக்கு பகிரங்கமாக C.K.K போன்று உரைத்த அதிபர்கள் வேறு யாரும் இருந்திருப்பார்களோ தெரியாது. வாகனங்களுக்கு சிங்கள ஸ்ரீ உரிமப்பலகை பொருத்தப்பட வேண்டும் என்ற அரசாங்கத்தின் கட்டளையினை மீறிய எதிர்ப்பு இயக்கத்தின் போது தமது காரின் உரிமப் பலகையில் சிங்களத்துக்குப் பதிலாகத் தமிழில் எழுதி ஊர்வலம் சென்ற கார்களில் C.K.Kயினுடைய காரும் ஒன்றாக இருந்தது. அது மாத்திரமல்லாமல் தமிழில் உரிமப்பலகை பொறிக்கப்பட்ட காரில் தினசரி பரமேஸ்வராக் கல்லூரி வழியாக பாடசாலை வந்து தனக்குள்ள தமிழ் அபிமானத்தையும் அரசுக்கு எதிர்ப்பையும் காட்டியுள்ளார்.

பழைய மாணவர்களுடனான தொடர்பு:

திரு.C.K.K அவர்கள் பழையமாணவர்களுடன் ஏற்படுத்திய தொடர்பு பற்றிச் சிலாகித்து பலர் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். வைத்திய கலாநிதி சந்திரன் அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியிலிருந்து மருத்துவக்கல்லூரி புகுந்தவர். தனது விடுமுறைக் காலங்களில் ஊருக்கு வருபவர் பாடசாலையில் அதிக நேரத்தைக் கழிப்பது வழக்கம். திரு.C.K.K. அவர்களுக்கு இரண்டு மிகைப்பான ஆர்வம் இருந்து வந்துள்ளது. ஒன்று Bridge என்ற Cards விளையாட்டு. மற்றையது Bristol சிகரட் புகைத்தல். திரு.C.K.K. அவர்கள்

சந்திரனுக்கு பிறிட்டு விளையாடுதற்குக் கற்றுக்கொடுத்து அவருடன் அந்த விளையாட்டில் ஈடுபட்டாராம். சந்திரனுக்கு அந்த விளையாட்டில் ஏற்பட்ட ஈடுபாடு அவரது ஒவ்வொரு விடுமுறையிலும் கொக்குவில்லை நோக்கி ஓட வைத்ததாம். 'தோளுக்கு மிஞ்சினால் தோழன்' என்பார்கள். கார்ட்ஸ் விளையாட்டு மெல்ல மெல்ல சந்திரனுக்கும் C.K.K.க்கும் இடையேயுள்ள இடைவெளியை மிகவும் குறைத்துவிட்டது. அவர்கள் நெருங்கிய தோழர்கள் ஆகிவிட்டனர். ஆகவே C.K.K சந்திரன் புகைபிடிப்பது தெரிந்தவர் என்பதால் அவருக்குத் தனது சிகரட்டினைக் கொடுத்து அவர் கூச்சத்தையும் ஓட்டி விட்டார். இப்போ அவர்கள் புகைபிடிப்பதிலும் தோழர்கள் ஆகிவிட்டனர்.

திரு.அ.குணபாலசிங்கம் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர். அவர் தான் கொக்குவில் தபாற்கந்தோரில் தபாலதிபராகக் கடமையாற்றிய பொழுது நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தினை நினைவு கூருகிறார். "ஒரு சமயம் நான் கொக்குவில் அஞ்சல் அதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த வேளையில் என் மேசையின் முன்னால் ஒரு உருவம் நிற்பது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டு தலைநிமிர்ந்து பார்த்தேன். நெடிய உருவம், மெலிந்த தேகம் துல்லியமான வெள்ளை உடையில் நின்று கொண்டிருந்தார் அதிபர் C.K.K. துடித்துப் பதைத்து எழுந்து, என்ன சேர்... உட்காருங்கள்... என்று திக்கித் தடுமாறினேன். கொக்குவில் இந்து மாணவர் ஒருவர் முதல் தடவையாக அஞ்சல் அதிபராக வந்துள்ளார் எனக் கேள்விப்பட்டேன். அது யாராக இருக்கும் என்று பார்த்துப் போக வந்தேன். குணபாலன் நீதான் அவர் என்று அறிந்தது சந்தோசம் என்று கூறியதும் எனது கண்கள் குளமாயின. இதுகாலம் வரை இந்தக் கந்தோருக்கு நான் வந்த தில்லை. இனிமேல் இங்கு தான் நான் பென்சன் எடுக்க வருவேன் என்று கூறிச் சென்றார். இந்த நிகழ்ச்சி அவர் கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபின்னர் நிகழ்ந்தது. ஆனால் எந்த அளவுக்கு C.K.K

பழைய மாணவர்களை நேசித்தார் என்பதை உணர்த்துவதாக உள்ளது." பாடசாலையிலிருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் பழைய மாணவருடன் தொடர்பைப் பேணி அவர்களோடு அளவளாவும் போது ஏற்படுகின்ற இன்பம் ஒரு

அதிபருக்கு மீண்டும் இளமையூட்டுவதாக இருக்கும் என்பதை நான் அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்துள்ளேன். அத்தகைய ஒரு தொடர்பினை திரு. C.K.K உலகெலாம் பரவி வாழ்கின்ற பழைய மாணவர்களது நன்மை தீமைகள் பற்றி அறிந்து கொள்வதிலும் அதற்கேற்ற செயல்களில் அக்கறை எடுப்பதிலும் மிக்க ஈடுபாடு காட்டி வாழ்ந்தார்.

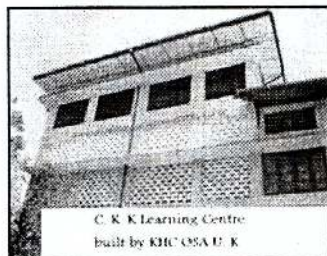
“நான் இங்கிலாந்திற்கு 1965ஆம் ஆண்டில் வந்தேன். அங்கே இங்கிலாந்து மற்றும் எடின்பரோவில் உள்ள Royal Colleges மூலம் பொது அறுவை மற்றும் மகப்பேற்று வைத்தியம் ஆகியவற்றில் உயர் தகமைகள் பெற்ற சமயம் அவர் என்னைப் பாராட்டிக் கடிதங்கள் அனுப்பியுள்ளார். அவர் தந்த ஊக்கமும் அறிவார்ந்த கல்வியூட்டலுமே என்னை இந்த நிலைக்கு உயர்த்தியுள்ளது என அவருக்குக் கடிதம் எழுதியுள்ளேன்.” என இங்கிலாந்தில் வசித்து வரும் வைத்திய கலாநிதி தம்பு குமராசாமி அவர்கள் ஒரு கட்டுரை மூலம் தெரிவித்துள்ளார்.

“என்னை இங்கிலாந்தின் கொன்சர்வேற்றிவ் கட்சி பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வேட்பாளராக நியமித்ததை அறிந்ததும் அவர் துள்ளிக் குதித்தார்.” என்கிறார் வைத்திய கலாநிதி சந்திரன் அவர்கள். அவரைப் பழைய மாணவர் போற்றுகின்றனர். அவர்கள் உள்ளத்திலே அவருக்கு நிரந்தரமான இடமுண்டு என்பதற்கு போதிய சான்றுகள் உள்ளன. பாடசாலையில் அவர் நினைவாக கந்தசாமி நினைவுக் கட்டிடமும் 2005ஆம் ஆண்டிலே நிறுவப்பட்ட கந்தசாமி படிப்பகமும் பழைய மாணவர்கள் அவர்மேல் வைத்த பிரீதிக்கு எடுத்துக் காட்டு.

மூன்றுபத் தாண்டுக் காலம்
முறைமையி னாசானாயும்
ஆன்றசீ ரதிபர் மூவர்க்
கருந்துணை யாயு மீற்றில்
தேன்றினீ யதிபராயும்

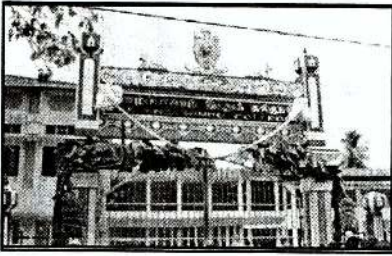
தொடர்ந்து தொண்டாற்றி யன்பால்
ஈற்றசேய் போல விந்துக்
கல்லூரி இதைவ ளர்த்தாய்.

செ. வேலாயுதபிள்ளை.

பாடசாலை அதிபராகவும் பத்திரிகைப் பிரதம ஆசிரியராகவும் பெரும் புகழ் ஈட்டிய அதிபர் என்.சபாரத்தினம்

கண்டுள்ளேன் கதைத்திலேன்:

அவர் எனக்கு முந்திய தலைமுறை அதிபர்கள் வரிசையைச் சேர்ந்தவர். எனவே அவரைக் கண்டிருக்கிறேன் ஆனால் பழகும் வாய்ப்பு கிட்டியதில்லை.

மகாஜனாக் கல்லூரியின் உயர்தரமாணவர் மன்றத்து இராப்போசன விருந்துகளிலே பேச்சாளராக, நிறுவியவர் தினநாட் கொண்டாட்டங்களிலே விருந்தினராகக் அவர் சமூகங்கொடுத்துள்ளார். உயர்தரமாணவர் மன்றத்தில் அவரது உரைகள் நகைச்சுவையுடன் கலந்த சாரம் நிறைந்த பேருரைகளாக அமைந்து கேட்போரின் ஏகோபித்த பாராட்டுக்களைப் பெற்றதை, உயர்தர மாணவர் மன்றத்தின் பொறுப்பாசிரியாராக இருந்தமையால் கண்ணாரக் கண்டுள்ளேன். ஆனால் எனது பதவி காரணமாக மண்டபத்தில் உட்கார்ந்து ஆற அமர அவரது உரையைக் கேட்கும் வாய்ப்புக் கிட்டியதில்லை.

நான் அதிபர் பதவி ஏற்ற சமயம் அவர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். சிலசமயம் மாலை வேளைகளில் நான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வீடு திரும்புகையில் அவர் வீதி ஓரமாக நடந்து செல்வதைக் கண்டுள்ளேன். அவரிடத்தில் என்னை யாரென

அறிமுகம் செய்யும் துணியைப் பெற்றிலேன். ஆனால் அவருக்கு நான் யாரென்பதும் எனக்கு அவர் யாரென்பதும் தெரிந்ததே. எனவே பரிச்சயத்தைக் காண்பிக்கும் ஒரு புன்முறுவல் அவ்வளவுதான்.

நெடிய தோற்றம், வெள்ளை வேட்டியுடன் நீண்ட நாஷனல் சேட் அணிந்தபடி நடந்து செல்வார். நாஷனலின் பக்கப் பொக்கற்றினுள் மணிலாக் கடலை வைத்திருப்பார் போலும். இடையிடையே அதனை எடுத்து வாய்க்குள் போட்டபடி செல்வார். நீளமான பரமாஸ் சால்வை கழுத்தின் இருபுறமும் சூழ நீண்டு நாஷனல் கீழ் முனை வரை தொங்கியபடி இருக்கும். கன்ன வகிடு வைத்து மேவி இழுக்கப்பட்ட கரிய தலைமயிர், அடர்த்தி இல்லாவிடினும் வழக்கை புலப்படவில்லை.

அவரது பேச்சாற்றல்:

1960ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றத் தேர்தல். எனது பெரு மதிப்பிற்குரிய ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்று, உடுவில் பாராளுமன்றத் தொகுதியின் உறுப்பினராவதற்காகப் போட்டியிட்டார்கள். எனது ஆசான் ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் அப்போது ஸ்கந்தவரோத யாக் கல்லூரியின் அதிபர். ஹண்டியின் தீவிர ஆதரவாளர். ஆகவே நானும் ஹண்டி அவர்களுக்காகப் பிரசாரம் செய்தேன். சண்டிலிப்பாயில் நாம் மூவரும் வீடு வீடாகச் சென்று ஹண்டி அவர்களுக்கு வாக்குச் சேகரித்தோம். அது ஒரு சுகானுபவம். நடைபயணத்தின் போது அவர்கள் உரையாடல்கள் நகைச்சுவை நிரம்பியதாகவும், அர்த்த புஷ்டியானவையாகவும், அறிவுக்கு இரைபோடுபவையாகவும் அமைந்திருந்தன. “இவன் சபாரத்தினம் நல்ல பேச்சாளன் தான். அன்றைக்கு ஒரு கூட்டத்தின் போது மிகவும் நகைச்சுவையாகப் பேசி எல்லோரதும் பாராட்டைப் பெற்றான். ஆனால் உண்மையில் நான் முன்னொரு நாள் சொன்ன துணுக்குத்தான் அது.” என்றார் ஒறேற்றர். “அது என்ன உனக்குச் சொந்தமானதா. நீயும் எங்கேயாயினும் பொறுக்கி எடுத்திருப்பாய்.” என்றார் ஹண்டி. “ஓம் அப்பா. ஆனால் நான் எப்போதும் அதைச் சமயோசிதம் ஆக்கி விடுவேன் அல்லவோ?” என்றார் ஒறேற்றர். “அவர் நிறைந்த ஆங்கிலப் புலமையுடையவர் ஆகவே சாதாரியமாகக் கேட்போரைத் தன்பக்கம் ஈர்த்துவிடக் கூடியவர்” என்றார் ஹண்டி. அவர்களது உரையாடல்கள் இந்த

ரீதியில் தான் எப்போதும் இருக்கும். சபாரத்தினத்தின் பழைய மாணவரும், அவரின் கீழ் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவரும் பின்நாளில் சேசெல்ஸ் நாட்டிலே தமிழும் சைவமும் வாழ்வதற்கு வழிகோலிய வருமான திரு. ஏ. சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் தனது Souvenir 80 என்ற நூலில், “சமகால இலக்கியம் மற்றும் சமயத்தில் மிக நன்கு தேர்ச்சியுடைய அவருடைய கற்பித்தலில் நிறையவே நகைச்சுவை இருக்குமென்பதால் அதனை கடைநிலைமாணவன் முதல் முதன்மை மாணவன்வரை யாபேரும் ரசித்தனர். அவருடைய நாக்கு அவரது பேனாவிலும் சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்தது. இராப்போசன விருந்துகளின் பின்னர் நடைபெறுகின்ற பேச்சுக்களில் அவரது பேச்சில் சிலேடையும், எள்ளலும் மலிந்து நிற்பதால் பெரிதும் வரவேற்கப்பட்டது. ஓய்வுபெற்ற பின்னர் அவரது பேனாவே எம் நாட்டின் வலுவானதாகக் கணிக்கப்பட்டது.” என எழுதியுள்ளார்.

குரு பக்திக்கு அவர் உதாரணமானவர்:

சபாரத்தினம் அவர்களது குடும்பம் மிகவும் சமய அனுஷ்டானங்களில் ஈடுபாடுடைய ஆஸ்திகக் குடும்பம். ஆகவே திரு. சபாரத்தினம் காரைநகர் இந்துக்கல்லூரியில் தனது இடைநிலைக் கல்விப்படிப்பை முடித்ததும் அவரை மேற்படிப்பிற்கு எங்கே அனுப்புவது என்ற பிரச்சினை அவரது தந்தையாருக்கு ஏற்பட்டது இயற்கையே. சுழிபுரம் விக்டோறியாக் கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த சைவப்பெரியர் சிவபாதசுந்தரம் அவரது ஆச்சிரமத்தில் கல்வி கற்ற சபாரத்தினத்தை பாதிரிகளின் பாடசாலையான யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிக்கு அனுப்புவதை திரு. நமசிவாயம் அவர்கள் விரும்பவில்லை. சமயமாற்றம் என்ற பூதாகரமான செயல் பாதிரி பள்ளிக்கூடத்திற்கு (அப்படித்தான் நமசிவாயம் அழைப்பார்) மறையாக விளங்கியது. ஆகவே திரு. நமசிவாயம் அவர்கள் சபாரத்தினத்தை ஏனைய ஊரவர்கள் பலர் போன்று யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் உயர்கல்வி கற்பதற்காக அனுப்பி வைத்தார். அங்கே நான்கு ஆண்டுகள் கல்வி கற்றபின்னர் மேற்படிப்பிற்காக எங்கு செல்வது என்ற பிரச்சினை மீண்டும் தலைதூக்கியது. கற்க வேண்டும் என்ற ஆவல் உந்தியது. பல்கலைக்கழகத்துக்குச் சென்று கற்பதற்கான வசதி நடுத்தரவர்க்கக் குடும்பதினரான நமசிவாயத்திடம் இருக்கவில்லை. எனவே தந்தையார் பெரிதும் விரும்பாத பாதிரி பள்ளிக்கூடத்தையே சபாரத்தினம் தேர்வு செய்ய வேண்டி வந்தது.

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் 1931ஆம் ஆண்டின் நடுப்பகுதியில் தனது London Inter Arts கல்வியைக் கற்பதற்காகச் சபாரத்தினம் சேர்ந்து மூன்று வருடங்கள் அங்கே கல்வி கற்றார். இந்தக் காலகட்டத்தில் திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் வாழ்க்கையில் மாபெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஆசிரியர்கள் மூவர் பற்றி நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. ஒருவர் சுழிபுரம் விக்டோறியாக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய சைவப்பெரியார் சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள். சைவப் பெரியாரது சைவ சித்தாந்தக் கருத்துக்களால் பெரிதும் கவரப்பட்ட திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள், அவரைத் தனது ஆன்மீகக் குருவாகக் கொண்டார். இறுதிவரை சைவப் பெரியாரின் குருபூசை தினத்தை ஆராதனை செய்யத் தவறியதில்லை. அவரது நூற்றாண்டு விழாச் சபையின் இணைக்காரியதரிசிகளில் ஒருவராகக் கடமையாற்றிய சபாரத்தினம் அவர்கள், அச்சபை மூலமாக சைவப் பெரியாருடைய நூல்களை மீள்பதிப்புச் செய்வதில் மிக அக்கறையுடன் ஈடுபட்டார். அடுத்தவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருந்து இவருக்கு லத்தீன் (Latin) மற்றும் ரோமாபுரி வரலாறு (Rome History) போதித்த திரு.ஹண்டி பேரீன்பநாயகம் அவர்கள். ஹண்டி அவர்கள் வகுப்பறையிலே தமிழ் காலாசாரம், இந்து சமயம் மற்றும் தேசியம் பற்றி வியாக்கியானம் செய்கின்ற பொழுது எம்மை நிறையவே சிந்திக்க வைத்தார் என்கிறார். ஹண்டி அவர்கள் யாழ்ப்பாண வாலிப காங்கிரஸ் எனும் தேசிய உணர்வுடைய அமைப்பை ஏற்படுத்தி சமூக அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியவர். சபாரத்தினத்தின் மீது ஹண்டி அவர்களுடைய பாதிப்பு மிகவும் பெரிது. சபாரத்தினம் தேர்வு செய்த காந்தீய மார்கம் எனும் வாழ்க்கை நெறி திரு. ஹண்டி அவர்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தின் பெறுபேறு. ஹண்டி யவர்களைத் தனது வாழ்வின் வழிகாட்டியாகவே சபாரத்தினம் அவர்கள் கொண்டார்கள். ஹண்டி அவர்கள் மறைந்து பல ஆண்டு களுக்குப் பின்னரும் அவரது எழுத்துக்கள், உரைகள் யாவற்றையும் சேகரித்து அவரது ஞாபகர்த்த வெளியீடாகப் பிரசுரித்துத் தனது குரு பக்தியைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். இத்தனைக்கும் அவர் தன்னை ஹண்டியின் உள்வட்டத்தைச் சேர்ந்தவராகவோ அல்லது வாலிப காங்கிரசின் தூண்களில் ஒன்றாகவோ என்றுமே கணித்ததில்லை. குரு, சீடன் என்ற தொடர்பையே அவர் நிலை நிறுத்த விரும்பியுள்ளார். மூன்றாமவர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரின் அதிபராக விளங்கியவரும்

அமெரிக்க மிஷனறியின் தூணாக விளங்கியவரும் இவருக்கு தர்க்கசாத்திரம் (Logic) போதித்தவருமான சங்கைக்குரிய பிக்னெல் பாதிரியார் அவர்கள். பிக்னெல் பாதிரியார் அவர்கள் இவரை மாத்திர மல்லாமல் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கல்விகற்ற ஏனையோரையும், ஏன் கல்லூரிச் சமூகத்தையும் தனது அன்பால் ஆட்கொண்டிருந்தார் எனக்கூறலாம். பிக்னெல் பாதிரியாரை கல்லூரிச் சமூகம் எந்த அளவுக்கு நேசித்தது என்பதை அவரது இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்ட மக்கள் தொகை எடுத்துக் காட்டுகிறது என்பதை எடுத்துக் கூறும் சபாரத்தினம் அவர்கள், கிறிஸ்தவ நம்பிக்கையில் முழுகிய அந்தணர் அவர் எனவும், அவரது இறுதியாத்திரை தினம் திரு. ஹண்டி அவர்கள் தனது உரையை முடிக்கையில் “கடவுளால் அனுப்பப்பட்ட ஒரு மாமனிதர் இதோ உள்ளார், அவர் பெயர் ஜோன் (பிக்னெல்).” என்று முடித்தபொழுது அங்கு குழுமியிருந்த அத்தனை பேரும் (பெருவாரியானோர் இந்துக்கள்) குழந்தைகள் போல விம்மி விம்மி அழுதார்கள் என்கிறார்.

ஆசிரியத் தொழிலக்கணத் தன்னை அர்ப்பணித்தவர்:

அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பதற்கு முன்னர் கிறிஸ்தவ, கத்தோலிக்க மிஷனரிச் சபைகளைப் போன்று தாய்மொழிக் கல்வி போதிக்கும் பாடசாலைகள் பல இந்து முகாமைத்துவசபை (Hindu Board of Education) மூலம் நடத்தப்பட்டு வந்தன. அதன் முகாமையாளராக திரு. இராசரத்தினம் அவர்கள் அமர்ந்து அரும் பணியாற்றினார். அவரை ‘Hindu Board’ இராசரத்தினம் என அடைமொழியிட்டு அழைக்கும் அளவுக்கே அவரது சேவை பெரிதாக மதிக்கப்பட்டது. ஆறுமுகநாவலர் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை ஆரம்பித்த போதிலும் போதிய ஆதரவு இன்மையால் அவை மூடப்பட்டன. யாழ். நகரில் வாழ்ந்த சைவ அபிமானமுடையோர் சிலர் ஆங்கிலக் கல்வி போதிக்கப்படவேண்டியதன் அவசியத்தை உணர்ந்தவர்களாக உருவாக்கிய முதற் பாடசாலை யாழ்.இந்துக்கல்லூரி. இந்த முயற்சி ஏனைய பிராந்தியங்களையும் ஆட்கொண்டது. தொடர்ந்து தீவகற்பத்தின் ஏனைய பகுதிகளிலும் இந்துப் பாடசாலைகளை தேசப்பற்றுடையோர் நிறுவினர். அவ்விதம் தோன்றிய பாடசாலைகள் தான் சாவகச்சேரி இந்துக் கல்லூரி மற்றும் காரைநகர் இந்துக் கல்லூரி. இந்துக்கல்லூரியின் ஊட்டப்பாடசாலை ஒன்று கொக்குவில்லில்

ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டுமென இந்துக் கல்லூரியில் ஆசிரியர்களாக இருந்த தாவடியைச் சேர்ந்த சிலரின் முயற்சியால் 1910ஆம் ஆண்டு கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியும் தோன்றியது. இவ்விதமாக உருவாக்கப்பட்ட ஆங்கிலக் கல்லூரிகளினது நடவடிக்கைகளைச் சீர்ப்படுத்து தற்காக சைவபரிபாலன சபையின் ஓரங்கமாக இந்துக்கல்லூரிகள் சபை (Hindu Colleges Board) என ஒரு அமைப்பு உருவாக்கப்பட்டு அதற்கெனத் தனி முகாமையாளரும் நியமிக்கப்பட்டார். முத்துசாமிப் பிள்ளை எனும் பிரபல அரச சட்டத்தரணி இதன் முகாமையாளராக நீண்டகாலம் செயற்பட்டு வந்தார். இந்துக் கல்லூரி சபைகளைச் சேர்ந்த கல்லூரிகளின் ஆசிரியர்கள் அப்பாடசாலைகளுக்குள் இடமாற்றம் செய்யப்படுவதும் நடைமுறையிலிருந்து வந்தது.

திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் முதன் முதலாக ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியிலேயே தனது ஆசிரியத் தொழிலை ஆரம்பித்தார். அப்போது அவர் பட்டப்படிப்பை முடிக்கவில்லை. London Inter Arts பரீட்சையில் சித்திபெற்றவராகவே ஆசிரியத் தொழிலில் புகுந்தார். ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியை நிறுவிய கந்தையா உபாத்தியாயர், பாடசாலையில் லத்தீன் மொழியை ஒரு பாடமாகப் போதிக்கவேண்டும் என்ற அவா கொண்டிருந்தார். அதன் மூலமாகவே பாடசாலை உயர்தரப் பாடசாலை என்று கணிப்பில் எழும் என்பது அவரது அபிப்பிராயமாக இருந்தது. ஆகவே லத்தீன் மொழியை ஒரு பாடமாகக்கற்று தனது பட்டதாரி இடைநிலைத் தகுதி பெற்ற திரு.சபாரத்தினத்தினை அப்பாடசாலையில் ஒரு ஆசிரியராக நியமித்தார். அச்சமயம் ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் யாழ் இந்துக்கல்லூரியிலேயே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார். கந்தரோடையில் அதிபர் பதவி வெற்றிடமாகியதும் ஒறேற்றர் அவர்கள் அதற்கு விண்ணப்பித்தார். அதன்பின்னர் அங்கு செல்வதைப் பற்றி சபாரத்தினத்துடன் ஆலோசித்தாராம். “அது அத்தனை உசிதமானது அல்ல. நானே இப்பாடசாலையைவிட்டுக் காரைநகர் இந்துக்கல்லூரிக்குப் போவது பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். நீயேன்பா இங்கு வந்து மாட்டிக்கொள்ளப் பார்க்கிறாய்?” என்றாராம் சபாரத்தினம். நண்பரது ஆலோசனைக்கு மாறாக ஒறேற்றர் கந்தரோடைக்கு வந்தார். பின்னர் நடந்தது சரித்திரம். சாதனையாளராகினார். சபாரத்தினம் அவர்கள் அங்கு ஆசிரியராக இருந்த காலம் முழுவதும் ஒறேற்றருக்கு வேண்டிய உதவியை நிறைவாகச் செய்துள்ளார்.

சபாரத்தினம் அவர்கள் கந்தரோடையில் ஆசிரியராக இருந்த சமயத்தில் தான் இலண்டன் B.A. பரீட்சைக்குத் தோற்றிப் பட்டதாரியாகினார். பரீட்சைக்கான பாடங்களில் Logicஐயும் ஒரு பாடமாகத் தேர்ந்தெடுத்தாராம். பட்டதாரியாகியதும் முதலில் கரைநகர் இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியராகச் சேர்ந்து அங்கு உபஅதிபர் ஆகின்றவரை சேவையாற்றியுள்ளார். அக்கல்லூரியில் அதிபர் பதவி வெற்றிடமான பொழுது அப்பதவி திரு.தியாகராசா அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது. திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் அங்கிருந்து சாவகச்சேரி இந்துக்கல் லூரிக்கு அதிபராக அனுப்பப்பட்டார். பின்னர் அங்கிருந்து யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரியின் உபஅதிபராக 1962ஆம் ஆண்டு இடமாற்றம் பெற்றார். 1962ஆம் ஆண்டு முதல் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய திரு.C.சபாரத்தினம் அவர்களின் ஓய்வுக்குப் பின்னர் N.சபாரத்தினம் அவர்கள் 1964ஆம் ஆண்டு அதன் அதிபராக நிய மனம் பெற்றார். அவர் ஆசிரியராயிருந்தாலென்ன அதிபராயிருந்தா லென்ன பாடம் போதிப்பதில் அவருக்கு பெரும் ஈர்ப்பு இருந்துள்ளது என்பதைப் பலர் எடுத்துரைத்துள்ளனர். பொதுவாகப் பல ஆசிரியர் கள் மாணவர்களுக்கு அவர்கள் கற்கும் பாடத்தைத்தான் போதிப் பார்கள். ஆனால் திரு.சபாரத்தினம் அவர்களோ அதற்கு மாறாக மாணவர்களுக்குப் போதிப்பார் என்கிறார் திரு.பானுதேவன் அவர்கள். மாணவர்களின் முழுமையான ஆளுமை விருத்திக்கான கல்வியையே திரு.சபாரத்தினம் போதித்தார் என்பதையே திரு.பானுதேவன் குறிப்பிட்டுள்ளார். திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் வகுப்பிலே பாடம் நடத்துகின்றபொழுது ஆசிரியருக்கும் மாணவர்களுக்குமிடையே ஏற்படுகின்ற தொடர்பாடல் வியக்கும் தரமானதாக இருக்குமாம். எந்த ஒரு மாணவனையும் “நீ ஒரு உதவாக்கரை” என வாய்தவறியும் அவர் உச்சரித்ததில்லை என்கிறார் அவருடன் சக ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய A.S.கனகரத்தினம் அவர்கள். கீழ்மட்ட மாணவனை யும் தனது சிறப்பான போதனை முறையால் நல்ல தரத்தை எட்டச் செய்கின்ற ஆற்றல் அவருக்கு இருந்ததாம்.

நகைச் சுவையையே கற்பித்தலுக்கான பிரதான ஆயுதமாக அவர் கொள்வார். அதன் மூலமாக மாணவர்கள் கற்பதற்கான ஊக்கம் மிதக்கும். எந்த வகுப்பறையில் திரு.சபாரத்தினம் கல்வி போதித்தாலும் அந்த வகுப்பறை எங்கே உள்ளது என்பதை மிகச் சுலபமாக எவரும் இனம் கண்டுகொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு அங்கே

மாணவர்களுடைய சிரிப்பொலி ஓங்கி நிற்பதனால் உணரமுடியும் என்பது அவரது காலத்தில் கல்லூரியில் ஆசிரியர்களாக விளங்கிய வர்களின் பொதுவான கருத்தாக இருந்தது.

அதிபராகப் பாடசாலையை வளர்த்தவர்:

திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் யாழ் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபர் பதவியேற்றது 1964ஆம் ஆண்டிலே. அப்போது இந்துக்கல்லூரி சகல துறைகளிலும் பெயர் பெற்ற ஒரு கல்லூரியாகத் திகழ்ந்தது. திரு.சபாரத்தினம் அவர்களைப் பாடசாலை நிர்வாகம் திடீரென அதிபர் கதிரையில் உட்கார வைக்கவில்லை. அதற்கு இரண்டு ஆண்டுகள் முன்னரே அவரைப் பாடசாலையின் உபஅதிபராக நியமித்து அப்போதைய அதிபர் திரு.C.சபாரத்தினத்தின் நிர்வாகத்தில் பங்கேற்று பாடசாலை நடத்தப்படுகின்ற முறைகளைத் தெரிந்து கொள்ள வைத்தது.

அதிபர்களின் நாளாந்த நடவடிக்கைகளிலே பாடசாலையை வலம் வந்து வகுப்புகள் நடைபெறுவதை அவதானிப்பதும் முக்கியமான பணியாக அமையும். சாதாரணமாகத் தினசரி இரண்டு முறையாவது அதிபர்கள் இவ்விதம் வலம் வருவார்கள். அப்படி வருகின்ற சமயங்களிலே ஆசிரியர்கள் இல்லாத வகுப்புகளின் உள்ளே புகுந்து பலதும்பத்தும் பேசிவிட்டும் போவார்கள், அல்லது தமக்குப் பரிச்சயமான பாடங்களாக இருந்தால் அப்பாடத்தைப் போதித்து விட்டும் போவார்கள். திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் ஆங்கிலம், தமிழ் மற்றும் சமய பாடத்திலே மிகவும் திறமைசாலியான ஆசிரியராக விளங்கி மாணவர்களுடைய நல்லபிமானத்தைச் சம்பாரித்தவர். அவர் சிரேஷ்ட வகுப்புக்களில் ஆங்கிலம் போதிப்பதைத் தனது நேர அட்டவணையில் இட்டதுடன் மாத்திரமல்லாமல், ஒழுங்காக அந்த வகுப்புகளுக்கும் சென்று பாடம் நடத்தவும் தவறுவதில்லை. ஆங்கிலப் பாடம் பல மாணவருக்குக் கசப்பான ஒரு பாடமாக அமைந்த போதிலும் திரு.சபாரத்தினம் தன் சாதாரியமான கற்பிக்கும் முறையால் மாணவர்களை ஈர்த்ததன் விளைவாக அவரது பாடவேளையை மாணவர்கள் பெரிதும் எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பார்கள்.

“நான் 8ந்தரத்தில் கல்வி கற்றபொழுது ஒரு சமயம் எமது சமயபாட வகுப்புக்கு வந்த அதிபர் அவர்கள் சிவன் பார்வதி பற்றிய

ஒரு தேவாரத்திற்கு விளக்கம் தந்தார். ஆசிரியர் மேசையில் உட்டகார்ந்திருந்தபடியே அத்தேவாரத்தை ஒரு நாடகம் போல நடித்துக் காட்டினார். நாம் எல்லாம் திகைத்து விட்டோம். சைவ சமயத்தை இத்தனை கவர்ச்சிகரமாகப் போதிக்க முடியுமா என்பதை நான் எப்பொழுதும் எண்ணியதே இல்லை. இதேபோன்றே ஒரு சமயம் தமிழ் வகுப்பிலும் எம்மைப் பரவசப்படுத்தியுள்ளார்.” என்கிறார் கனடா பழைய மாணவர் சங்கத்தின் தலைவராக விளங்கிய திரு.கனகராசா அவர்கள்.

பாடம் போதிக்கும் ஆசிரியர் பாடசாலைக்கு வராவிட்டால் மாணவர்களுக்குச் சிறிது கொண்டாட்டமாகத் தான் இருக்கும். சில சமயங்களில் ஒரு பதில் ஆசிரியர் வருவார். அமைதியாக ஏதாவது செய்யுங்கள் எனக் கூறிவிட்டு அவர் எதையாயினும் வாசித்துக் கொண்டிருப்பார். மிகக் குறைந்த சந்தர்ப்பங்களில் தான் பதில் ஆசிரியர் பாடம் நடத்துவார். எட்டாம் தரத்தில் குறிப்பிட்ட பாடம் போதிக்கும் ஒரு ஆசிரியர் உடநலக்குறை காரணமாக வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டமையால் நீண்ட விடுப்பினில் இருந்தார். பிறகென்ன மாணவர்கள் அப்பாடத்துக்கான புத்தகத்துக்கும் நீண்ட விடுமுறை கொடுத்துவிட்டார்கள். ஆனால் அவர்களது துரதிஷ்டம் அன்றைய தினம் ஆச்சரியகரமாக ஒருவர் வகுப்பினுள் புகுந்தார். இன்று கொஞ்சம் படிக்கலாம் ஆகவே எல்லோரும் பாடப் புத்தகத்தை எடுங்கள் என்றார் அந்த நபர். மாணவர்கள் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்தனர். பாடப்புத்தகம் இருந்தால் தானே? ஒரேயொரு மாணவர் தவிர ஏனையோரிடமோ புத்தகம் இல்லை. வந்தவரோ அதிபர் சபாரத்தினம். வசமாக மாட்டிக் கொண்டார்கள். புத்தகம் கொண்டு வரத்தவறிய அத்தனை மாணவர்களுக்கும் தாராளமாக பிரப்பம்பழம் பரிசாகக் கிடைத்தது.” என்கிறார் கனகராசா.

மிகப்பிரபலமான ஒரு பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்று நடத்துவது என்பது அத்தனை எளிமையானது அல்ல. மாணவர்கள் ஒரு புறம், ஆசிரியர்கள் இன்னொருபுறம், பெற்றோர்கள் மற்றும் பாடசாலை நிர்வாகம் என அத்தனைக்கும் ஈடுகொடுத்து நல்ல அதிபர் என்று பெயரெடுப்பது சுலபமல்ல. யாழ்.இந்துக்கல்லூரியோ மிகவும் பெரிய பாடசாலை. எனவே ஒரே பாடத்தினை பிரதானமாக உயர் வகுப்புகளில் போதிப்பதற்கான ஆசிரியர்கள் பலர் இருந்தார்கள். அவர்கள் திறமையும் வேறுபட்டிருக்கும். மாணவரின் அபிமானமும்

மாறுபட்டிருக்கும். ஆகவே வருட ஆரம்பத்தில் நேரகூசி அமைப்பது என்பது அதிபருக்கு இக்கட்டைத் தரும் ஒரு நிகழ்ச்சியாக அமையும். நேரகூசி பார்த்துத் திருப்தியடையாத மாணவர்கள் குசுகுசுப்பார்கள். பாரபட்சம் பற்றிக் கதைப்பார்கள். ஏன் சிலர் நேரடியாகவே அதிபரிடம் போய் முறையிடவும் செய்வார்கள். அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களை அதிபர் எவ்விதம் கையாள்கிறார் என்பது, சிலசமயங்களில் அதிபருக்கும் ஆசிரியருக்குமிடையே கூட உராய்வை ஏற்படுத்துதற்கு வழிகோலலாம். ஒரு நிகழ்ச்சியைத் திரு.கனகராசா அவர்கள் எடுத்துக் கூறுகிறார்கள். “ஒரு சமயம் உயர்தரவகுப்பு மாணவர்கள் ஒருமித்து அதிபரின் அலுவலகத்தினுள்ளே படையெடுத்தோம். எமது உயர்கணிதம் போதிப்பதற்காக இடப்பட்ட ஆசிரியரை மாற்ற வேண்டும் என்பதே எமது கோரிக்கை. அதிபர் அவர்கள் நாம் சொல்வதைப் பொறுமையாகக் கேட்டார். திடீரென கதையை மாற்றி, “எமது மைதானத்திலே நீச்சல் தடாகம் ஒன்றைக் கட்டினால் எப்படி இருக்கும்?” எனக் கேட்டார். ஒரே குரலில் “அருமையான எண்ணம் மிகவும் சிறப்பாக இருக்கும்.” என்றனர் மாணவர்கள் எல்லோரும். அடுத்த கேள்வியும் தொடர்பற்றதாகவே இருந்தது என்றாலும் பாடசாலையின் முன்னேற்றத்துடன் சம்பந்தமானதாகவே இருந்தது. “எமது விளையாட்டு மைதானத்தை விஸ்தரித்து ஒரு பார்வையாளர் கூடம் நிறுவினால் எப்படியிருக்கும்?” எனவினாவினார். மாணவர்களுக்கோ தலைகால் புரியவில்லை. “அருமை அருமை” என்று ஆர்ப்பரித்தனர். அதிபர் இப்போ இலாவகமாகத் தனது துருப்புக் கடுதாசியைப் பிரயோகித்தார். “மிகவும் நல்லதாக இருக்கும் என்பதால் நாம் நினைத்தது எல்லாவற்றையும் பெறுவது சாத்தியமா?” என்றார். மாணவர்களுக்கு அதிபர் சூசகமாக எதைச் சொல்கிறார் என்பது புலனாகியது. பேசாமல் வந்த வழியே திரும்பினர். கிடைத்ததை வைத்து அடையக் கூடியதை அடைய முயன்றனர். அவர் மிகப் பிரபலமான தொழிற்சங்கவாதியாக இருந்த காரணத்தால், அவர் என்றுமே ஆசிரியருடன் முரண்படாத அதிபராகச் செயலாற்ற முடிந்தது. ஆசிரியர்களை அவர் பங்காளிகளாகவும், கலந்தாலோசனை நல்குபவர்களாகவுமே கருதி தனது நிர்வாகத்தை நடத்தினார் என்கிறார் பிரபல தொழிற்சங்கவாதியான திரு.பானுதேவன் அவர்கள். ஆசிரியர்களை என்றுமே தனது பங்காளிகளாக அல்லாமல் தனக்குக் கீழானவர்கள் என்று அவர் கருதாமையினாலேயே அவருக்கு

ஆசிரியர்களுடைய பரிபூரணமான ஆதரவு கிடைத்ததாம். ஆனால் அதே சமயம் கல்வி இலாகாவின் உயர்மட்ட அலுவலர்களின் கோபதாபங்களுக்கும் ஆளாக வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்பட்டதாம்.

அதிபர் சபாரத்தினத்தை ‘ஆசிரியர்களின் அதிபர்’ எனும் அளவுக்கு அவர் அவர்களது நல்லபிப்பிராயத்திற்கு ஆளானார். ஆசிரியர்களின் நம்பிக்கைக்கு உகந்தவராக அவர் மாறுவதற்கான சந்தர்ப்பம் வீட்டிலே பிள்ளைகளின் நச்சரிப்புக்கும் ஆளாக வேண்டிய தாய் சிலசமயங்களில் ஏற்பட்டதும் உண்டாம். யாழ் இந்துக்கல்லூரி இலங்கை முழுவதிலிருந்துமே மாணவர்கள் நாடி வருகின்ற பிரபலமான கல்லூரியாக இருந்து வந்துள்ளது. ஆகவே அங்கே மாணவர்களைச் சேர்ப்பது திறமையின் அடிப்படையிலேயே என்பதில் திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் கண்டிப்பாயிருந்தார். அதற்கு விதிவிலக்கு என்பது இல்லை என்ற காரணத்தால் அவரது பிள்ளை கூட யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் சேரமுடியாமல் யாழ் மத்திய கல்லூரியில் சேர வேண்டி வந்தது. எத்தனை அதிபர்கள் இத்தகைய ஒரு செயலைச் செய்திருப்பார்கள்? “தன்னைக் கண்டு தான் தானம் வழங்கு.” என்பது பொதுவாக யாபேரும் கடைப்பிடிக்கும் வேதம். இதனால் “அட இப்படி ஒரு அதிபரா?” என ஆசிரியர்கள் திகைப்புடன் கூடிய மதிப்பைக் கொடுத்திருக்கலாம். ஆனால் வீட்டிலோ, “அப்பாவை அந்தப் பாட சாலையை விட்டு வேறெங்காவது போகச்சொல்லுங்கள்.” என பிள்ளைகளின் கண்டனக் குரல் எழும்பவே செய்தது. என்ன பிரயோசனம். தனக்கு நியாயம் எனப் பட்டதைத்தான் அவர் செய்வார் என்பது அவரைப் பற்றித் தெரிந்தவர் அறிந்த உண்மை. மனைவியாருக்கா தெரியாதிருக்கும்?

மாணவரின் திறமையில் அசாத்திய நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தது:

Dr.கிருபா டொறன்டோவில் உள்ள மிகத்தலைசிறந்த மகப்பேற்று வைத்திய நிபுணர்களில் ஒருவர். யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் அதிபர் சபாரத்தினம் காலத்தில் கல்வி கற்று மருத்துவக் கல்லூரி புகுந்தவர். அவர் அதிபர் சபாரத்தினம் மீது மிக உயர்ந்த மதிப்பு வைத்துள்ளார். காரணமில்லாமல் இல்லை. ஏன் என்பதற்கான விளக்கத்தை அவரே என்னிடம் கூறினார்: “அவர் இல்லாவிட்டால் நான் இன்று புகழ்பெற்ற மகப்பேறு மருத்துவராக இருந்திருக்கமாட்டேன். வெறும் மிருக

வைத்தியராகத்தான் இருந்திருப்பேன். எனக்கு முதல் தடவை மிருக வைத்தியத்திற்குத் தான் அனுமதி கிடைத்தது. அதை ஏற்றுப் பல்கலைக்கழகம் செல்வதாகத் தீர்மானித்தேன். அதற்கான பத்திரங்களை நிரப்பி அதிபர் ஒப்பத்திற்காக அலுவலகம் எடுத்துச் சென்றேன். அதிபர் ஒப்பம் வைத்தார். நான் திருப்திப்பட்டேன். என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தவர் அப்பத்திரத்தைக் கிழித்து அருகே இருந்த குப்பைக் கூடையுள் போட்டார். எனக்கோ திகைப்புக் கலந்த ஆத்திரம் வந்தது. “சேர், சேர்” என்றேன். “எனக்கு உன்னைப் பற்றித் தெரியும் நீ வகுப்பிலே முதல் மாணவன். நீ எதற்காக மிருக வைத்தியத் துறைக்குப் போகவேண்டும்? கவனமாகப் படி. வருகிற வருடம் நீ கட்டாயமாக மருத்துவத்துறைக்குத் தேர்வு செய்யப்படுவாய். அதற்கு நான் உத்தரவாதம்.” என்றார். என்னைப்பற்றி எத்தனை தூரம் கணித்து வைத்துள்ளார் என்பதை அறிய ஆச்சரியமாயும் அதேநேரத்தில் பெருமையாகவும் இருந்தது. ஆனால் இது விதியோடு விளையாடு வது போல் அல்லவா? எனக்குத் திகைப்பு நீங்கினாலும் பயம் ஆட்கொண்டது. ஆனால் அவர் சொன்னபடி நடந்தது. அடுத்த ஆண்டு அவர் இல்லத்திலேயே மருத்துவக் கல்லூரிக்குச் சேர்வதற்கான பத்திரத்தை நிரப்பி மருத்துவக் கல்லூரி புகுந்தேன்.” என்றார் மிக்க மரியாதையுடன்.

பாடசாலை துப்புரவாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் மிக்க கரிசனை உடையவராயும் திரு.சபாரத்தினம் இருந்தார் என்கிறார் டாக்டர் கிருபா. எங்காவது குப்பை இருந்தால் அதனை எடுத்து அருகே உள்ள குப்பைத் தொட்டியில் போடாமல் ஒரு மாணவன் செல்வதைக் கண்டால் கட்டாயமாக அவன் அதிபரின் பிரம்படிக்கு ஆளாவான். ஆனால் அதிபரின் அடி காற்சட்டையில் படுவதால் பலத்த ஒலி எழுப்புவே அன்றி நோவை ஏற்படுத்தாது என்கிறார் அவரது இன்னொரு மாணவனும் இந்தியாவின் ஓரிசா மாநில பண்பாட்டுப் பல்கலைக்கழகத்திலே தென்ஆசியாவில் போராசிரிய ராகவும், யாழ் பல்கலைக்கழகத்திலே கலைப்பீட அதிதிப் பேராசிரிய ராயுமிருந்த இரகுபதி அவர்கள். அதிபர் தான் செல்லும் பாதையில் எங்கே குப்பையிருந்தாலும் அதை எடுத்துத் தொட்டிக்குள் போட்டு விட்டே செல்வார் என்கிறார் இரகுபதி. அதனால் மாணவர்கள் நகைச் சுவையாக ‘குப்பைத் தொட்டி’ என அழைப்பதும் உண்டாம். இதே கருத்தைத்தான் கனடா பழைய மாணவர் சங்கத்தின் தலைவராகக்

கடமையாற்றிய திரு.கனகராசாவும் பின்வருமாறு வலியுறுத்துகிறார்: “நான் யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் கல்வி கற்பதற்காக 6ந் தரத்தில் சேர்ந்தேன். பாடசாலையின் அதிபர் யாரென்பது எனக்குத் தெரியாது. இரண்டு மூன்று வாரங்களின் பின்னர் ஒரு நாள் மைதானத்திலே கிடந்த பேப்பர் துண்டுகளை ஒருவர் பொறுக்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். பின்னர் அவர்தான் பாடசாலை அதிபர் என எனக்குத் தெரிந்ததும் நான் திகைத்து விட்டேன். ஒரு கிராமத்துப் பாடசாலை யிலிருந்து மேற்படிப்புக்காக பெரிய பாடசாலை ஒன்றுக்கு வந்த எனக்கு அப்பாடசாலையின் அதிபர் துண்டுப் பேப்பர் பொறுக்குவதைக் கண்டதும் வியப்பு மேலிட்டது. பொதுவாகவே பாடசாலை அதிபர் களுக்கு இந்தக் குப்பை பொறுக்கும் பிரச்சினை இருக்கவே செய்கிறது. நான் மகாஜனாவின் அதிபராக இருந்த சமயம், மைதானத்தின் சுற்றுப் புறங்களில் குப்பை போடுதற்கான பீப்பாய்களை வைத்து அவற்றிலே பெரிதாக ‘என் பசி தீருங்கள்’ என எழுதி வைத்தேன். மாணவ மாணவியர் ஓரளவுக்கு குப்பைகளை அவற்றுள்ளே போடச் செய்தார்கள்.

திரு. சபாரத்தினம் அதிபராகப் பொறுப்பேற்ற சமயத்தில் யாழ் இந்துக்கல்லூரி சகல துறைகளிலும் முன்னேற்றம் கண்ட ஒரு பாடசாலையாக மிளிர்ந்தது. சபாரத்தினம் அவர்கள் அந்த முன்னேற்றத்தினை மேலும் கொண்டுசெல்ல வேண்டியிருந்தது, சிறப்பாக விளையாட்டுத்துறை கிறிக்கட், உதைபந்தாட்டம் மற்றும் தடகளப் போட்டிகள் என அத்தனையிலுமே யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகளில் இந்துக் கல்லூரி முதலாவதாகப் பரிணமித்தது. அது மாத்திரமல்லாமல் கல்வி அமைச்சும் யாழ் இந்துக்கல்லூரியின் தரத்தை அதிஉயர் தரத்திற்கு (Supra-grade) உயர்த்தியது. அதிபர் சபாரத்தினம் எல்லோரதும் பாராட்டுக்குரியவராகி நின்றார். அவரின் முயற்சியால் பாடசாலை ஆசிரியர் குழாத்திற்கும் பெற்றோர்களுக்குமிடையே சுமுகமான நல்லுறவு விளங்கமுடிந்தது. பெற்றோர்கள் எந்நேரத்திலும் அவரை நாடி அவரது வழிகாட்டலைப் பெறக்கூடிய அளவுக்கு அவர் பெற்றோர்களுடனும் உறவினை வைத்திருந்தார். மாணவர்களுடைய ஒழுங்காட்சியிலும் அவர் முந்திய அதிபர்களைப் போலல்லாது மாணவர்களுடன் கலந்துரையாடி நல்லன்பற்றி எடுத்துக்கூறி அவர்களை நல்வழிப்படுத்துவதையே தன் பிரதான நெறிமுறையாகக்

கையாண்டுவந்தார். ஆனால் அவரது உற்ற நண்பராகிய திரு. ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்களுடைய கணிப்பு சற்று வித்தியாசமானதாக இருப்பதையும் கவனத்தில் எடுக்க வேண்டும்.

“எனது அபிப்பிராயத்தின்படி திரு.சபாரத்தினம் வேறொரு சிறு பாடசாலைக்கு அதிபராகச் சென்றிருக்க வேண்டும். அப்படிப் போயிருந்தார் என்றால் தனது முன்னேடி முயற்சிகளையும், கடின உழைப்பையும் உபயோகித்து, தனது கல்விக் கொள்கைகளுக்கு ஏற்ப அப்பாடசாலையை மிகவும் உயர்ந்த தரத்திற்குக் கொண்டு போயிருக்க முடியும். யாழ்.இந்துக்கல்லூரிக்கு மிகப் பிரபலமான அதிபர்கள் இருந்துள்ளார்கள். அவர்களின் முயற்சியால் அப்பாடசாலை இலங்கையில் உள்ள பாடசாலைகளில் மிகச் சிறந்ததொன்றாகியுள்ளது. ஆகவே திறமை குறைந்த அதிபர் எவரும் அப்பாடசாலையில் அதன் பழம் பெருமையிலேயே குளிர் காய்ந்திருக்கமுடியும். திரு. சபாரத்தினத்திற்கு இவை யாவும் தெரிந்திருந்தவையே. புகழ் மங்கிடலாம். ஆகவே அப்பாடசாலையின் கீர்த்தியை உயர்த்துதற்குத் தான் ஏதாவது செய்யவேண்டும் என்பதை உணர்ந்தார். பல வழிகளில் செயலிலும் காட்டினார். அவருக்கு முன்னால் இருந்த அதிபர்கள் யாபேரும் சர்வாதிகாரிகளாகவே விளங்கினார்கள். தாம் எண்ணியதைத்தான் ஆசிரியர்கள் செய்யவேண்டும் என்பதில் உறுதியாக இருந்தனர். “அதிபர் என்பவர் பாடசாலையின் அச்சாணி போன்றவர். அறியாமை எனும் நோயினை அகற்றுதற்காகப் போராடும் ஒரு சேனையின் தலைவராகவே அதிபர் உள்ளார். யாழ் இந்துக் கல்லூரியில் சமநிலைத்தரத்தில் உள்ள ஆசிரியர்களில் முதலாமவன் என்றே நான் என்னைக் கணிக்கிறேன் எனது காலத்தில் இப்பாடசாலைக்கு அதிபராகும் தகுதி என்னிலும் பார்க்க வேறு பலருக்கு இருந்துள்ளது எனக் கூறும் தன்னிலையில் அடக்கமான ஒரு அபிப்பிராயத்தை அவருக்கு முன்னிருந்த அதிபர்கள் எவரும் கொண்டிருந்ததில்லை. திரு.சபாரத்தினம் அதிபர் பதவி ஏற்ற பின்னர் கூட அதிபருக்கான கதிரையை உபயோகிக்கவில்லை. உபஅதிபர் பாவித்த அறையையே பாவித்தார். அவரது எளிமை ஆசிரியரின் நல்லபிப் பிராயத்தினைப் பெற்றமையால் அவர்களின் பரிபூரண ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்கு உதவியது.” என்கிறார் ஒறேற்றர் சுப்பிரமணியம்.

தொழிற்சங்கவாதியாகத் தனக்கென ஒரு இடத்தினைப் பெற்றவர்:

திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் ஆசிரிய சேவையில் இருந்த காலத்தை இரண்டு கூறுகளாகப் பகுக்கலாம். அவர் பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்த காலம் மற்றும் அவர் அதிபராகச் சேவையாற்றிய காலம். அவர் பாடசாலை ஆசிரியராக இருந்த காலம் பாடசாலைகள் தனியார் வசமிருந்தன. (Assisted Schools) பாடசாலை முகாமையாளரே பாடசாலை பற்றிய தீர்மானங்களை எடுப்பவராய் இருந்தார். திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் அதிபர் பதவி ஏற்ற சமயம் பாடசாலைகளை அரசு தனதுடமையாக்கி விட்டமையால் அவர் ஒரு அரசாங்க ஊழிய ராகிவிட்டார். இரண்டு காலகட்டங்களிலும் பாடசாலை ஆசிரியர்களுக் கான தொழிற்சங்கங்கள் இருந்தன. ஆசிரியர்களுக்கெனவும் அதிபர் களுக்கெனவும் தனித்தனியே சங்கங்கள் இருந்தன. இச்சங்கங்கள் ஆசிரியர்களுடைய உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதில் தீவிரமாக இயங்கி வந்தன. ஆசிரியராக இருக்கின்ற சமயத்திலேயே திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் ஆசிரிய சங்கத்தில் தன்னை இணைத்து அதன் தொழிற் பாடுகளில் அதிகம் உழைத்து வந்தவர். அவரது ஆசிரிய பணிக் காலத்தில் வடமாநில ஆசிரிய சங்கம் (N.P.T.A) மிகவும் வலுவான அமைப்பாகத் துலங்கியது. அதுவே அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் (A.C.U.T) வடமாநிலக் கூறாக இருந்தது. அதிபரான பின்னரும் ஆசிரியர் சங்கத்தின் தீவிரமான உறுப்பினராக திரு. சபாரத்தினம் இயங்கி வந்துள்ளார். A.C.U.Tயினது தலைவராக திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் பணியாற்றிய சமயத்தில் ஆசிரியர் குழு ஒன்றிற்குத் தலைமையேற்று ரோமாபுரியில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கு ஒன்றில் பங்குபற்றியுள்ளார்கள். அரசுமனியம் பெற்று தனியாரால் நடத்தப்படும் உதவி பெறும் பாடசாலைகளில் உள்ள குறைபாடு களை, அரசு பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்பதன் மூலமாகவே களைதல் சாத்தியம் என்பதில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையைத் திரு.சபாரத்தினம் கொண்டிருந்தார். வடமாநில ஆசிரியர் சங்கம் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் முழுமையாகப் பொறுப்பேற்பதை அங் கீகரித்தது. வடமாநில ஆசிரியர் சங்கத்தின் சார்பாக, சபாரத்தினம் தலைமையிலான குழு ஒன்று மகஜர் ஒன்றைத் தயாரித்து அரசாங்கத்திடம் கையளித்தது. அரசாங்கத்தின் நிபுணத்துவர் குழாம் இந்த மகஜரை அங்கீகரித்ததோடல்லாமல் அதில் உள்ளடக்கப்பட்ட

சரத்துக்கள் பல்வற்றினை 1961ஆம் ஆண்டிலே கொண்டுவரப்பட்ட கல்வியியல் சட்டத்தின் திருத்த மசோதாவிலும் உள்ளடக்கியிருந்தது.

முன்னைய சகாப்தத்தில் ஆசிரியர்களுடைய நலன்களைப் பேணுதற்காக முகாமையாளர்களுடனும், கல்வி அமைச்சுடனும், பின்னைய சகாப்தத்தில் திணைக்கள அதிகாரிகளுடனும், அமைச்சுடனும் போராடிய சபாரத்தினம் என்றுமே நேரடி மோதலை விரும்பாதவர். எதனையும் கலந்துரையாடல் மூலம் தீர்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை வைத்தவர். அதனையே செயலிலும் காண்பித்தவர். ஸ்ரீலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் அமைச்சரவையிலே கல்வி அமைச்சராக இருந்த திரு. I.M.R.A இறியகொல்ல என்பவரை ஒரு சமயம் ஆசிரியர்கள் பிரச்சினை சம்பந்தமாக சந்தித்து உரையாட வேண்டிவந்தது. ஆசிரியர் சங்கப் பிரிதிநிதிகளுக்குத் தலைமை ஏற்று திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் மந்திரியிடம் சென்று பிரச்சினை பற்றி விவாதித்தார். எதிரும் புதிருமாக நடந்த பேச்சுவார்த்தை உச்சகட்டத்தை அடைந்தது முரட்டுத்தனத்துக்குப் பெயர் போன இறியகொல்ல தன்கையில் இருந்த ஆசிரியர் சங்கத்தின் சிபார்சுகள் அடங்கிய கோவையை வீசி எறிந்தார். அது திரு.சபாரத்தினத்தின் மடியில் விழுந்தது. சபாரத்தினம் அவர்கள் உணர்ச்சிவசப்படவில்லை. மிகவும் சாந்தமாக அக்கோவையை எடுத்து அதில் இருந்த சிபார்சுகளை மந்திரிக்கு காண்பித்து, அதில் உள்ள நியாயங்களை மீண்டும் வலியுறுத்தினார். கடைசியில் தமது வேண்டுகோளைச் சாதித்த வெற்றியுடன் வெளியேறினார். அது தான் சபாரத்தினம். சபாரத்தினம் அவர்களின் வாக்குச் சாதூரியம் பிரபலம். ஆகவே ஆசிரியர் சம்மேளனம் பாரிஸ், சூறிச், பேர்ண் மற்றும் புதுடில்லி என எங்கெங்கு அனைத்துலக மகாநாடுகள் நடந்தாலும் அங்கெல்லாம் பங்குபற்ற அவரையே தேர்ந்தெடுத்து அனுப்பியது.

அதிபர் ஆகிய பின்னரும் தொடர்ந்து வடமாநில ஆசிரியர் சங்கத்தின் தீவிரமான உறுப்பினராக இருந்த பொழுது நடந்த ஒரு சம்பவத்தை யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் அவ்வேளையில் ஆசிரியராக இருந்த திரு.சிவசுப்பிரமணியம் அவர்கள் விபரித்துள்ளார்கள்: வடமாநில ஆசிரியர் சங்கத்தின் வருடாந்தக் கூட்டம் ஒன்று சனிக் கிழமை மாலை நடந்ததாம். திரு.சிவசுப்பிரமணியம் அப்போது யாழ் இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியர். ஆனால் அவரே சங்கத்தின் தலைவர். தீர்மானங்கள் சில சர்ச்சைக்குரியவையாக வந்தன.

ஒரு தீர்மானம் சம்பந்தமாகத் தலைவர் கொடுத்த முடிவு அங்கத்தவர் சிலருக்கு ஏற்படையதாக அமையாமையால் அவர்கள் வெளி நடப்பு செய்தனர். அப்படி வெளியேறியவர்களில் கல்லூரியின் அதிபர் திரு.சபாரத்தினமும் உள்ளடங்கியவர். கூட்டம் முடிந்தது. ஆனால் சிவசுப்பிரமணியத்தின் மனக்கிலேசம் நீங்கவில்லை. திங்கட்கிழமை காலை பாடசாலை சென்றதும் அதிபரை எந்த முகத்துடன் சந்திப்பேன் என்ற கவலை அவரை வாட்டியது. எப்படியோ திங்கட்கிழமை காலை பாடசாலைக்குச் சென்றார். அவரை முதன் முதலாக சந்தித்துப் பாராட்டியவர் அதிபர் சபாரத்தினம் தான். நாம் எல்லாம் உன்னையிட்டுப் பெருமை கொள்கிறோம். ஒரு நியாமான முடிவை எடுத்துக்கூறி ஆசிரியர் சங்கத்தின் கௌரவத்தைக் காப்பாற்றி விட்டாய். உன்னை எத்தனை பாராட்டினாலும் தகும் என்றாராம் அதிபர். இதனால் தான் அவரை 'ஆசிரியர்களின் அதிபர்' என்றார்களோ?

பத்திரிகையாளராகத் தலையங்கத்திற்கென தனிக் கௌரவம் ஈட்டியவர்:

1975ஆம் ஆண்டு ஈழநாடு பத்திரிகையின் ஆசிரியராக விளங்கிய கே.பி.ஹரன் அவர்கள் தமது பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற விரும்பினார். ஆகவே அப்பத்திரிகைக்கு ஆசிரியர் ஒருவரைத் தேடவேண்டிய நிலை பத்திரிகை உரிமையாளராகிய டாக்டர் எஸ். சண்முகரத்தினம், திரு.K.C.தங்கராசா ஆகியவர்களுக்கு ஏற்படலாயிற்று. அவர்கள், அறிஞர்கள் பலருடன் ஆலோசித்த பின்னர், அதற்கான தகுதி திரு.சபாரத்தினம் அவர்களிடமே உள்ளது எனக் கண்டு, அவரை நாடி தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அவரும் அதையேற்று பணியில் அமர்ந்தார்.

சிறந்த பேச்சாளராகத் திகழ்ந்த திரு.சபாரத்தினம் அவர்களிடம் இயற்கையாகவே எழுதும் ஆற்றலும் மலிந்து நின்றது என்பதை அவரது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவ வாழ்க்கையின் போதே காணக்கூடியதாக இருந்துள்ளது. 'Jaffna College Miscellany' யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் காலாண்டு சஞ்சிகையாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்துள்ளது. அதில் திரு.சபாரத்தினத்தின் முதலாவது கட்டுரை 1932ஆம் ஆண்டு வாக்கிலே, 'Dr. Johnson The Man' என்ற தலைப்பிலே பிரசுரிக்கப்பட்டது. அப்போது கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய திரு.J.V.செல்லையா அவர்கள் அக்கட்டுரையை மிகவும்

பாராட்டினாராம். தனது முதற்பிரசவத்திற்கு இத்தகைய பாராட்டுக் கிடைத்ததையிட்டுத் தான் வீறாப்படைந்ததாகக் கூறும் திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் 1979ஆம் ஆண்டில் அந்த காலாண்டு சஞ்சிகைக்கு எழுதிய கட்டுரையில் ஒருவர் தனது பெயரை எழுத்தில் காணும் போது புழகாங்கிதம் அடையவே செய்கிறது என்கிறார். இதே கருத்தைத்தான் அவரது விசுவாசமிக்க மாணவனும் பின்னாளில் ஹிஸ்சா பல்கலைக்கழகத்தினது தெற்காசிய யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றியவருமான கலாநிதி பொன்னம்பலம் இரகுபதி அவர்கள், அதிபர் அவர்கள் ஈழநாடு பத்திரிகையில் எழுதிய தலையங்கங்கள் சிலவற்றைத் தொகுத்து 'ஊரடங்கு வாழ்வு' என்ற நூலை ஆக்கி அதன் பிரதி ஒன்றை அதிபர் பார்வைக்கு அனுப்பிய போது, அதனைக் கண்டதும் தான் அந்தரத்தில் பறப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டதாகவும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் காலாண்டு இதழில் தனது முதல் கட்டுரை பிரசுரமான போது பெற்ற பெருமை மிக்க அந்த நாள் நினைவுக்கு வந்ததாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“அவர் ஆங்கில மற்றும் தமிழ் இலக்கியங்களில் மிகப் புலமை உடையவராக இருந்தமையால் தகவல்கள் நிறைந்ததும், ஒப்பீட்டு எழுத்து நெறியும், உள்ளடக்கப்பட்ட எள்ளும் நிறைந்த ஆசிரியர் தலையங்கத்தை வாசிப்பதற்கென்றே ஒரு கூட்டம் காத்திருந்தது.” என்கிறார் திரு. வி. சிவசுப்பிரமணியம். அடுத்து அவர் எழுத்துலகில் தனது கொடியினை நாட்டியது அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தினரது (A.C.U.T) ஏடு ஆகிய 'The Ceylon Teacher'. இந்தச் சஞ்சிகை மூலம் ஆசிரியர்களுடைய குரலினை அரசாங்கத்திற்கு எட்டவைத்த துடன் ஆசிரியர்களுக்கான பல உரிமைகளையும் பெறுவதற்குத் திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் தீர்க்கமாக எழுதிவந்தார். அக்காலத்தில் பாடசாலைகள் யாவும் தனியார் வசமிருந்தன. இலவசக் கல்வி மற்றும் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்று நடத்த வேண்டும் என்பதிலும் தீவிரமான நம்பிக்கை உடையவராகத் திகழ்ந்த சபாரத்தினம் அவர்கள், தனது கருத்துக்களை இச்சஞ்சிகையில் வலியுறுத்தத் தவறியதில்லை. 1961ஆம் ஆண்டிலே அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதன் காரணமாக ஆசிரியர்கள் யாபேருமே அரச ஊழியர் ஆகிவிட்டனர். ஆகவே A.C.U.Tக்குப் பதிலாக தேசிய ஆசிரியர் சங்கம் என்ற அமைப்பு தோன்றியது (National Union of Teachers – N.U.T). அதனுடைய சஞ்சிகையான

‘GURU’ வினது ஆசிரியராகவும் திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் இயங்கி வந்துள்ளார்கள். ‘National Education It’s Concepts and Contents’ எனும் அவரது பிரசுரம் தேசியக் கல்வியில் அவர் எத்தனை ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார் என்பதை எடுத்துக்காட்டுவதாக உள்ளது.”

“இடர்மிகுந்த சூழ்நிலையில் யாழ் குடாநாட்டினரின் மன நிலைக்குத் தெம்பளிக்கும் கருத்தாளம் மிக்க சிந்தனைச் சிதறல் களைக் கொண்டவையாகவே அமரர் சபாவின் ஈழநாடு பத்திரிகைத் துறைப் பங்களிப்பு விளங்கியிருந்தது. அமரர் சபாரத்தினம் ‘ஈழநாடு’ நிர்வாக ஆசிரியர் தரத்திலிருந்து நமது நோக்கு என்ற தலைப்பிலான ஆசிரியர் தலையங்கத்தை எழுதும் தலையாய கடமையைக் கொண்டிருந்தார். சபாவின் ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் ஒரு குறிப் பிட்ட வட்டத்தை மட்டும் கவர்ந்திருக்கவில்லை. அவை அனைத்துத் தரப்பினரையும் அனைத்து வயதினரையும் கவர்ந்திருந்தன. சபாவின் துணிச்சலான ஆசிரியத் தலையங்கத்தின் மீது தோன்றிய பெருமதிப் பின் வெளிப்பாடாகவே, பேராசிரியர் இரகுபதி தலைமையிலான மாணவர் குழாம் ஒன்று ‘ஊரடங்கு வாழ்வு’ என்ற சபாவின் ஆசிரியத் தலையங்கம் ஒன்றைத் தலைப்பாகக் கொண்டு பல்வேறு நிகழ்வுகள் குறித்தும் சபா எழுதிய ஆசிரியத் தலையங்கங்களை ஒரு நூலாகத் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளது.”

“ஷேக்ஸ்பியரின் அழகிய ஆங்கில இலக்கியம் தமிழில் இழை யோடியிருக்க மறுபுறத்தில் நாயன்மார்கள் மற்றும் ஆன்மீகவாதிகள் சர்வதேசக் கல்விமாண்கள் சிந்தனைகளும் அரசியல் சார்ந்த சபாவின் காரசாரமான ஆசிரிய தலையங்கங்களுக்குள் இதமாகப் புகுந்து விளையாடியிருக்கும். சபாவின் ஆசிரியத் தலையங்கங்கள் வெறுமனே உள்ளாட்டு அரசியல் நிகழ்வுகளுக்கு மட்டும் அர்த்தம் கொடுப்பதாகக் காணப்படவில்லை. அன்றைய கிறெம்ளின், வெள்ளைமாளிகை, வெஸ்ட்மினிஸ்டர், வளைகுடா, புதுடில்லி சமாசாரங்களையும் பல்வேறு கோணங்களில் அத்தலையங்கங்கள் அலசி ஆராய்ந்தன.” என எழுதுகிறார் அனந் பாலகிட்டுனர் அவர்கள்.

திரு.சபாரத்தினத்தின் மேல் ஆழமான பக்தியும், அவர் எழுத்தின் மேல் தீராத வேட்கையும், அவர் நிர்வாகத்தின்மேல் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையும், அவர் கல்வியுட்டலில் பெருவிருப்பும் கொண்டவர் அவரது பழைய மாணவரும் அவர் ஊரவருமான் பேராசிரியர்

பொன்னம்பலம் இரகுபதி அவர்கள். இரகுபதி அவர்கள் மயிலங்கூடலூர் நடராசன் உதவியுடன் திரு.சபாரத்தினம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணம் ஈழநாடு பத்திரிகையில் எழுதிய தலையங்கங்களைத் தொகுத்து 'ஊரடங்கு வாழ்வு' என்ற தலைப்பில் நூலாக வெளியிட்டார். மிகவும் வரவேற்பைப் பெற்ற அந்நூலுக்கு பேராசிரியர் இரகுபதி எழுதிய முன்னுரையினை அப்படியே கீழே தந்துள்ளேன்: "பலருக்கு உத்தியோகத்திலிருந்து ஓய்வுபெறுவதுடன் பொதுவாழ்க்கை முடிவடைகிறது. அசாதாரண ஆத்ம பலமுடைய மிகச் சிலருக்கே ஓய்வு காலத்தில் பொதுவாழ்வு மேலும் அர்த்தமுள்ளதாகிறது. இதில் இரண்டாவது வகையைச் சேர்ந்தவர் எனது ஆசிரியர் திரு. ந.சபாரத்தினம். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை ஓட்டிய தீவுகளில் ஒன்றான காரைநகரில் பிறந்த இவர், எழுபத்தைந்து வயதை எட்டுகிறார். சென்ற நூற்றாண்டில், கல்வி மறுமலர்ச்சியாளர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி. இதன் அதிபராக விளங்கி, 1970ஆம் ஆண்டு இளைப்பாறியவர் திரு.ந.சபாரத்தினம். இந்துக் கல்லூரியும் ஈழநாடும் ஒரு சமூகம் உருவாக்கிய உயர்ந்த நிறுவனங்கள். இவற்றிற்கூடாக இவரது பணிகள் சமூகத்தால் மதிப்பிட வேண்டியவை.

பன்மொழிப்புலமையுடாகப் பெறப்பட்ட பரந்த அறிவு, பல சகாப்த சமூகப் பிரக்ஞையால் கிடைத்த அனுபவம், அனைத்திலும் மேலாக, 'உள்ளொளி', இவற்றிலிருந்து பிறந்த வாசகங்கள் இவரது தலையங்கங்கள். இவர் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட எழுத்தாளர் அல்லர். எழுத்துலகில் இடம்பிடித்துக் கொண்டவர். தனக்கே உரித்தான தனி நடை, தொடர்பற்றுத் தோன்றினாலும் கருத்தின் வலிமையால் உரம் பெற்ற வாக்கியங்கள், அபாயகரமான நெருக்கடியுள்ளும் வியப்பூட்டும் அஞ்சாமையுடன் மண்ணின் குரலாக எழுதப்பட்ட பத்திகள், எழுத்துலகில் இத்தன்மைகளுடன் எழுந்த படைப்புக்கள் மிகச் சிலவே. தமிழ்ப் பத்திரிகை எழுத்தில் தனியிடம் இவற்றிற்கு உண்டு. ஈழத் தமிழ் மக்களின் போராட்ட வரலாற்றில் உண்மையாய் எழுதப்பட்ட பதிவேடுகள் இவை. இக்கட்டுரைகளின் ஆழத்தையும், சமூகப் பின்னணியையும், விரிவாக ஆராய்ந்து அச்சிடக்கூடிய நிலை இன்றில்லை. அது வருங்காலத்துக்குரியது.

கலாநிதி. பொ. இரகுபதி
சென்னை, ஆனி 1985.

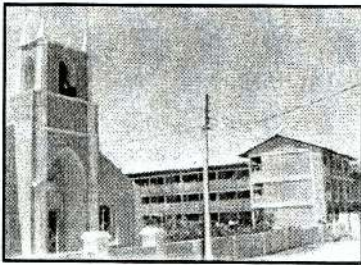
சபாரத்தினம் அவர்கள் ஈழநாடு பத்திரிகைக்கு எழுதிய தலையங்கங்கள் பற்றி ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில், அவர் நிறையவே மேற்கத்திய இலக்கியங்களிலும் உலக நிகழ்வுகளிலும் மேற்கோள் காட்டியே தனது அபிப்பிராயங்களை எடுத்துக் கூறினார் என்கிறார்கள். அவர் ஆங்கிலத்தில் சிந்தித்து தமிழில் எழுதியுள்ளார். வாசகர்கள் ஈழநாடு பத்திரிகையில் வரும் செய்திகளிலும் பார்க்க திரு.சபாரத்தினம் என்ன கூறியுள்ளார் என்பதை அறிவதிலேயே கூடிய ஆர்வம் காட்டினார்களாம். துரதிஷ்டவசமாக தீவிரவாதிகளை 'Trojan Horse' என்று அழைத்தமையால் அவர்களது கோபத்திற்கு ஆளாகி, அதன் விளைவாக அச்சகம் தாக்கப்பட்டதனை ஒரேற்றர் கூறிக் கவலையுறுகிறார். இது அவர் என்றுமே நியாயத்தின் பக்கமாகவே நிற்பார் என்பதனைக் காட்டுகிறது.

மானிப்பாயில் உள்ளது மருதடி விநாயகர் ஆலயம். அது தனியார் நிர்வாகத்தில் நீண்டகாலமாக நடைபெற்று வந்தது. நிர்வாகத்தில் பலகுழறுபடிகள் நடந்தமையால் அதனைச் சீராக்கும் பொருட்டு அதன் நடவடிக்கைகளை ஆராய ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டதாம். அதில் திரு.சபாரத்தினம் அவர்களும் ஒருவர். இந்தக் குழுவின் விசாரணை இரண்டு வாரங்கள் நடைபெற்றதாகக் கூறும் ஒரேற்றர், விசாரணையின் போது சபாரத்தினம் அவர்கள் முகாமையாளரைக் கேள்விமேல் கேள்விகேட்டு பிச்சு உதறிவிட்டார் என்கிறார். இறுதியில் இக்குழு ஆலயத்தைப் பொது மக்களது தர்மகர்தாக்கள் சபையினால் தான் நடத்த வேண்டும் என்ற சிபார்சைச் செய்ததாம். ஒரேற்றர் அவர்கள் திரு.சபாரத்தினத்திடம் சென்று நீ பிழையான தொழிலுக்கு வந்து விட்டாய். போயிருக்க வேண்டிய தொழில் வேறு என்றாராம். அத்தகைய நுண் ஆற்றல் அவரில் இருப்பதை ஒரேற்றர் கண்டுள்ளார். பாராட்டவும் செய்தார்.

இரகுபதி அவர்கள் 'ஊரடங்கு வாழ்வு' என்ற நூலுக்கான தனது முன்னுரையில் அசாதாரண ஆத்ம பலமுடைய மிகச் சிலருக்கே ஓய்வுகாலத்தில் பொதுவாழ்வு மேலும் அர்த்தமுள்ளதாகிறது என்றும், அத்தகைய ஒரு சிலரில் திரு.சபாரத்தினம் அவர்களும் ஒருவர் எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். இவை வெறும் புகழ்ச்சிக்காக எழுதப்பட்ட வாசகங்கள் அல்ல. திரு. சபாரத்தினத்தின் வாழ்க்கையினை அவதானித்த எவரும் உணர்வார்கள். சேக்கிழார் மன்றத்தின்

உபதலைவர், மாணிக்கவாசக சபைத் தலைமை, கரைநகர் அம்மன் ஆலயத்தின் தர்மகர்த்தா என அவரை நாடிப் பலபதவிகள் வந்தன. ஏற்றவற்றினுக்குத் தம் முழுமையான உழைப்பினையும் நல்கினார். தனது உடல் நலம் குன்றிய சமயத்தில்கூட எங்கேயாயினும் உரை நிகழ்த்துதற்கு அழைத்தார்கள் என்றால் அவர் அங்கே போய் அப்பணியைச் சிறப்புறச் செய்தே வீடு திரும்புவாராம். திரு. சபாரத்தினம் அவர்கள் அமரராகியபோது அவரது அருமை மனைவியார் கூறிய கூற்றினைக் கொண்டே இக்கட்டுரையை முடிவிற்குக் கொண்டு வருகிறேன். “அவர் தனது இறுதிக் கணம் வரை வாசித்தார், எழுதினார், பிரார்த்தித்தார், இறைவன் புகழ் பாடினார்.”

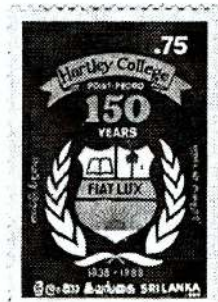
இரு பெரும் பாடசாலைகளுக்குத் குலைமை ஏற்ற ஒரு ஓசூர் ஒரு சாதனையாளர் கே.பூரணம்பிள்ளை

கே. பி. என்றாலே எவருக்கும் தெரியும். அது ஹாட்லி கல்லூரி அதிபர் திரு.கே.பூரணம்பிள்ளை என்பது. அந்த இரண்டு எழுத்துக்கள் ஹாட்லி கல்லூரியின் பொற் காலத்தைக் குறிக்கின்ற வைர எழுத்துக்கள். வாழையடி வாழையாக வந்த

திருக்கூட்டம் என்பார்கள். அவர் தந்தையார் அதிபராக இருந்த பாடசாலை ஒரு சிறு இடைவெளியின் பின்னர் இவர் தலைமையில் அதிசயிக்கும் அளவில் ஓங்கி வளர்ந்தது.

“யாழ் குடாநாட்டில் வடமராட்சியின் மகத்துவத்திற்கு அப் பிரதேசத்தின் கல்விவளம் முக்கிய காரணியாகும். அவ்வளத்தினை வளர்த்தெடுத்த கல்வி நிறுவனங்கள் பலவற்றுள் ஹாட்லி

கல்லூரி முதலிடம் வகிக்

கிறது. ஹாட்லி கல்லூரிக்கு அப்பெருமையைத் தேடிக்கொடுத்த கல்லூரி அதிபர்களில் முதலிடம் வகிப்பவர் திரு.கே.பூரணம்பிள்ளை அவர்கள்.” என்கிறார் கவிஞர் நவம்.

எப்படியாக தெல்லிப்பழை மகாஜனா கல்லூரியின் அதிபராகச் சமகாலத்திலே பணியாற்றிய அதிபர் ஜெயரத்தினத்துக்கு

அப்பாடசாலையை உயர்த்த வேண்டிய தார்மீகப் பணி இருந்ததோ அதேபோன்ற ஒரு பொறுப்பு ஹாட்லி கல்லூரி அதிபராக விளங்கிய திரு.பூரணம்பிள்ளைக்கும் இருந்தது. தந்தை தொடக்கிய பாடசாலை, சித்தப்பா நடத்தித் தன்னிடம் கையளித்த பாடசாலை புகழின் உச்சிக்குப் போகவேண்டும் என அதிபர் ஜெயரத்தினம் ஆதங்கப்பட்டது நியாயமே. அதேபோன்று தான் தனது பேரனார் (தாய்வழி) அதிபராக இருந்து வளர்த்த பாடசாலை. தொடர்ந்து தந்தையார் அதிபராக விளங்கி உயர்த்திய பின்னர் தன்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பாடசாலையை அதியுயர் பாடசாலையாக மேன்மையுற வைக்க வேண்டியது தனது தார்மீகப் பொறுப்பு, முன்னோர்களுக்கு ஆற்ற வேண்டிய நன்றிக்கடன் என அதிபர் பூரணம்பிள்ளை எண்ணியதில் தவறில்லை. அச்செவ்விய சிந்தனைக்குச் செயல் வடிவம் கொடுத்தார், உழைத்தார், கடினமாக உழைத்து ஹாட்லி கல்லூரியின் கொடியை உயரப் பறக்கவைத்தார். அது என்றுமே உயர உயரத்தான் பறக்கும், கீழே இறங்கமாட்டாது என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்தமையால் தான், அவர் 1967இல் ஓய்வு பெற்ற சமயத்தில், கல்லூரி ஆசிரியர்களால் தமக்கு அளிக்கப்பட்ட பிரிவுபசார விருந்தின்போது, "Hartley will see no decline" என ஆணித் தரமாக எடுத்துரைத்தார். பாடசாலை ஆசிரியர், மாணவர், பழைய மாணவர், பெற்றோர் என அத்தனை காரணிகளிலும் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவருக்கு இருந்திருக்காவிட்டால் இத்தனை தீர்க்க தரிசனமான வார்த்தையை அத்தனை துணிகரத்துடன் பகிரங்கமாக அவர் எடுத்துரைத்திருக்கமாட்டார்.

துள்ளித்திரிந்த காலத்தில் பள்ளிப் படிப்பு மூலம் தன்னை உயர்த்தியவர்:

கே.பி.அவர்கள் தனது ஆரம்பக் கல்வியை துன்னாலை தெற்கு மெதடிஸ்த தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையில் மூன்றாம் தரம்வரை பெற்றுக் கொண்டார். அதன் பின் பருத்தித்துறை பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சேர்ந்து கற்றார். கொஞ்சம் குழப்படிகாரராக அங்கே கே.பி.விளங்கினார் என்கிறார்கள். ஆனாலும் படிப்பிலே வெகு 'சூட்டியாக' இருந்தாராம்.

அதன் பின்னர் கே.பி அவர்களின் உயர்கல்வி பருத்தித்துறை மெதடிஸ்த மத்திய கல்லூரியில் ஆரம்பமானது. அப்போ அங்கே

அதிபராக விளங்கியவர் கே.பியின் தந்தையாராகிய ஸ்ரீபன் கணபதிப்பிள்ளை. கே.பி. அவர்களுக்கு அப்போது ஒன்பது வயது. தந்தையார் பாடசாலைக்கு கூடாரம் போட்ட மாட்டு வண்டியில் போவாராம். ஆனால் அந்த வண்டியிலே கே.பியை ஒரு பொழுதும் ஏற்றிச் செல்வதில்லையாம். கே.பியையும் ஏற்றிச் செல்வதற்கு வண்டியில் தாராளமாக இடமிருந்தது. ஆனால் தந்தையின் மனம் அதற்குத் தயாராயில்லை. தனது மைந்தனும் ஒரு சாதாரண குடிமகனின் பிள்ளை போன்று வாழ்க்கையின் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க வேண்டும். பாடசாலைக்கும் வீட்டுக்குமிடையான நான்கு மைல் தூரத்தையும் தனது மகன் நடந்தே செல்ல வேண்டும் என்பதில் தீவிரமாக இருந்தார் அதிபர் ஸ்ரீபன் கணபதிப்பிள்ளை என ஹாட்லி கல்லூரியின் பிரபலமான பழைய மாணவரும் யாழ் கல்வித் திணைக்களத்தில் கல்விப்பணிப்பாளராக அரும் பணியாற்றியவரும், தற்சமயம் ரொறன்ரோவில் வசித்து வருபவருமாகிய திரு.க.சிவநாதன் அவர்கள் கூறியுள்ளார்கள்.

கே.பி. அவர்கள் அப்பாடசாலையிலேயே கல்வி கற்றுத் தனது Senior Cambridge Senior School Certificate Examination பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள். இப்பரீட்சையில் கே.பி. அவர்கள் விசேட சித்தி எய்தியமையால் அவருக்கு London University யினது Matriculation Examination னுக்கு விலக்குக் கொடுத்தார்கள். இதன் காரணமாக கே.பி. உயர்கல்வி பெறுவதற்குரிய தகமையைப் பெற்ற போதிலும் பல்கலைக்கழகம் என்ற ஒரு கட்டமைப்பு அப்போது இலங்கையில் எங்குமே இருக்கவில்லை என்றாலும் மேற்கொண்டு படித்து இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்துப் பட்டதாரிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றுதற்கான வசதிகள் யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகள் சிலவற்றில் இருந்தன. அவற்றில் பிரபலமாக விளங்கியது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி. கே.பி. அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்த கல்லூரிகளை விடுத்து கொழும்பு சென்று அங்கே 1921ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக் கப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் சேர்ந்து பட்டதாரியாவதற்கான கல்வியை மேற்கொண்டார். ஆனால் விதி குறுக்கிட்டது.

கே. பிக்குப் 16 வயதாகும் பொழுதே தந்தையார் மறைந்து விட்டார். குடும்பத் தலைவனது மறைவு குடும்பத்தவர்களது நிதி நிலைமையைப் பெரிதும் பாதித்தது. இந்நிகழ்வு கே.பி. பல்கலைக் கழகக் கல்லூரியில் உயர்கல்வியைத் தொடர்வதற்குத் தடையாய்

அமைந்ததுடன், குடும்பப் பாரத்தைச் சுமக்கும் பணியையும் அவரது தலைமேல் சுமத்தியது. ஏதாயினும் தொழிலாற்றி மாதாமாதம் வேதனம் பெறவேண்டும், குடும்பத்தவருக்கு உதவவேண்டும் என்ற நிலமை ஏற்பட்டது. வேலை தேடியவருக்கு மாத்தளை திருச்சபைப் பாடசாலை கைகொடுத்தது. அப்பாடசாலையின் ஆசிரியருள் ஒருவராகக் கே. பி. தொழிலுக்கமர்ந்தார். பாடசாலை வேலை கே.பியினது குடும்பத் தாருக்கு ஆற்ற வேண்டிய கடமை உணர்வினை ஈடுசெய்ய உதவியது. மாதா மாதம் குடும்பத்தவருக்கு பணம் அனுப்பப்பட்டு வந்தது. ஆனால் கே.பி. தனது குறிக்கோளினை எய்த வேண்டும் என்பதில் குறியாக இருந்தார். அவரது தந்தையாரோ கல்கத்தா பல்கலைக் கழக B.A. பட்டதாரி. அதனோடு சட்டக்கல்லூரியில் சேர்ந்து சட்ட வல்லுனரானவர். ஆகவே கே.பியும் தனது கல்வித் தகமையை மேம்படுத்த வேண்டும். தந்தையார் பெற்ற கல்வித் தகமையிலும் பார்க்கத் தனது குறையக்கூடாது என்பதில் தீவிரமாக இருந்தார். எனவே கே.பி. அவர்கள் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கற்பித்ததுடன் தனது சுயமுயற்சியால் கற்றுத்தேறி இலண்டன் பல்கலைக்கழகம் பரீட்சைக்குத் தோற்றி 1932இல் B.A. பட்டதாரியானார். தந்தையார் போன்று சட்டத்துறையில் பரிணமிக்க முயலாமல் ஆசிரியத் தொழிலிற்கே தன்னை அர்ப்பணித்தார். ஹாட்லி கல்லூரியின் அதிபரான பின்னர் 1950-51இல் இங்கிலாந்து சென்று கல்வியியலில் டிப்ளோமாவையும் பெற்று தகைசார் ஆசிரியராக வந்தார்.

ஆசிரியராக மாணவர் மனதினை நிறைத்தவர்:

மாத்தளை கிறிஸ்தவ திருச்சபைப் பாடசாலையில் கே.பி. அவர்கள் 1925 முதல் 1932 வரை ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். அதன் பின் ஹாட்லி கல்லூரியில் சேவையாற்றும் வாய்ப்பு வர 1932இல் திரு.கே.பி. அவர்கள் ஹாட்லி கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணிக்கு அமர்ந்தார். தனது அர்ப்பணிப்பான சேவையால் வெகு விரைவிலேயே மாணவர்கள் பெற்றோர்களது நல்லபிப்பிராயத்தை ஈட்டினார். அப்போதைய அதிபர் திரு. C. P. தாமோதரத்தின் அபிமானத்தைப் பெற்றவராக விளங்கிய கே.பி., மாணவர்கள் விரும்பிப் போற்றும் சிறந்த ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியராக தனக்கென ஒரு தனித்துவ நிலையை வளர்த்துக் கொண்டார். ஆரம்பத்தில் அவர் வரலாறு கற்பிப்பவராகவே சேவையாற்றினார்.

அவரது பட்டப்படிப்புக்கான பாடங்களில் ஆங்கிலம் இடம்பெற்றிருக்கவில்லை. அதற்குப் பதிலாக லத்தீன் இடம்பெற்றிருந்தது. ஆங்கிலம் போதித்த அக்காலத்தைய ஆசிரியர்கள் பலர், பட்டதாரிப் படிப்பு முடிந்த பின்னரே ஆங்கிலப் பாடத்தைக் கற்றுத்தேறி அதனையும் பட்டதாரிப் படிப்புக்கான பட்டியலில் சேர்த்துள்ளனர். கே.பி. அவர்கள் லத்தீனை ஒரு பாடமாகவே கற்றார். ஆனால் ஆங்கிலத்தை பின்னர் தனது பட்டதாரிப் படிப்புக்கான பட்டியலில் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டாலும் தனது ஆங்கிலத் திறமையை வளர்ப்பதற்காக நிறைய ஆங்கில நூல்களை வாசித்து புலமையை விரிவாக்கி தலைசிறந்த ஆங்கில ஆசிரியராகியுள்ளார்.

கே.பியின் ஆங்கிலம் கற்பித்தல் திறமை பற்றிப் பலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். அவற்றில் பதம் பார்ப்பதற்காக ஒன்று. பண்டிதர் க.சச்சிதானந்தன் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக இருந்த தமிழ் அறிஞர். அவரது கணிப்பு இதோ. “நான் கேம்பிரிஜ் சீனியரில் தான் ஹாட்லியில் சேர்ந்தேன். எனக்கு ஆங்கிலத்தில் புலமை குறைவு. ஆனால் அதிஷ்டவசமாக கே.பி. எனது ஆங்கில ஆசிரியராக இருந்தார். அவரைப்போல ஆசிரியர் பெருந்தகையை என் வாழ்நாளில் நான் கண்டதில்லை. வகுப்புக்கு வரவில்லை என்றால் அவர் ஆஸ்துமாவினால் பீடிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பது எமக்குத் தெரியும். மற்றப்படி அவர் ‘கட்’ அடித்ததை அறியோம். மேலதிக வகுப்புக்கள், சிறு பரீட்சைகள், வைப்பதில் அவர் என்றுமே பின் நின்றதில்லை. அவர் ஆங்கில உரையாடலுக்கு முதலிடம் கொடுப்பார். இன்று நான் M. Litt. போன்ற பட்டங்களைப் பெற்றிருக்கிறேனென்றால் அதற்கெல்லாம் காரணம் கே.பிதான். எல்லாப் புகழும் கே.பிக்கே. அவர் பெரிய ஆசிரியர் மட்டுமல்ல. பெரிய மனிதனுமாவார்.”

கே.பி. மேற்கத்திய கலாசாரத்தைப் பெரிதும் போற்றியவர். ஆகவே அன்றைய இளைஞர் காங்கிரஸ் தாக்கத்திற்கு ஆளாகிய தலைமுறையினர் போன்று இவர் தேசிய உடையில் பாடசாலைக்கு வந்திருக்கமாட்டார் என்ற தப்பான எண்ணத்தையே நான் கொண்டிருந்தேன். ஆனால் ‘பூரணம்பிள்ளையின் வாழ்வும் பணியும்’ என்ற நூலினை வாசித்த பொழுதுதான் எனது அபிப்பிராயம் பிழையானது என்று தெரிந்தது. அவரது பழைய மாணவர் ஒருவர், “C. P. தான் பிறிள்சிப்பல். அவர் பிரம்பும் கையுமாக வலம் வருவார். சிலர்,

யாக்கோப், C. T. தாமோதரம் போன்றவர்கள் மிக நேர்த்தியாக கோட்டும் சூட்டுமாகத் தென்படுவார்கள். அவர்களது கற்பிக்கும் திறனும் பிரசித்தமானதாகவே இருந்தது. ஆனால் தேசிய உடையில் வரும் பெரிய வால்ரன், சின்ன வால்ரன், கே.பி. ஆகியோரின் ஞான வெள்ளத்திலேயே நாம் மூழ்கினோம். இவர்களில் சாதாரண தேசிய உடையில் புன்முறுவல் பூக்கும் முகத்துடன் காட்சியளித்த கே.பியைத்தான் நாம் மனப்பூர்வமாக நேசித்தோம். அவரைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் எல்லோருக்கும் அவரிடத்தில் ஒரு பயபக்தி உண்டாகும். அந்த உருவத்துக்கு ஒரு மூர்த்திகரம் இருந்தது. அது தான் பிற்காலத்தில் அவரைப் பெரிய அதிபராக்கியது.” என்கிறார் அப்பழைய மாணவர். ஆனால் திரு.சி. இரத்தினம் அவர்கள் கே.பி. பற்றி எழுதிய நூலின்படி ஆரம்பத்தில் அவரிடம் பரிணமித்து நின்ற தேசியவாதம் பின்னர் மறைந்து விட்டதாகவும், வேட்டிகட்டி நாஷனலுடன் வலம் வந்தவர், கோட்டும் சூட்டும் அணிந்து கொண்டு வெகுசனங்களிடமிருந்து விலகி கனவானாக இருக்குமளவிற்கு மாறிவிட்டார் எனவும் தெரிகிறது.

கே.பி. அவர்கள் ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு உதாரபுருடாக விளங்கிய மையை அவரிடம் கல்விகற்ற மாணவர்கள் பலர் சிலாகித்துக் கூறுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது. “அவர் என்றுமே பாட ஆயத்தமின்றி வகுப்புக்குள் நுழைந்தது கிடையாது. மிக அழகாக, ஆறுதலாக மனதில் பதியும் வண்ணம் கற்பிப்பார். அவர் கற்பிக்கும் போது விளல் பகிடுகள் விட்டதையோ, மாணவர்களைக் கிண்டல் பண்ணியதையோ, அவர்களைத் தாக்கியதையோ கண்டதாக எவரும் குறிப்பிட்டதில்லை. வகுப்புக்கு ஒழுங்காக வராதவர்கள், குறிப்பிட்ட பாடங்களைப் படிக்காமல் வகுப்புக்கு வருபவர்கள் அவருடைய கண்டிப்புக்கு உட்படுவார்கள். C. P. யின் பிரம்படியைக் காட்டிலும் கே.பியின் சொல்லம்புகள் அவர்களுக்கு வேதனையைத்தரத் தவறியதில்லை.” இது பல பழைய மாணவர்களுடைய ஏகோபித்த உணர்வு.

கே.பியின் தனித்துவத்தை திரு. V. R. அமரசிங்கம் அவர்கள் எழுதிய குறிப்பு ஒன்றில் இருந்து அறியமுடிகிறது. பையன் ஒரு வனுக்கு மத்திய கிழக்கு நாடொன்றில் வேலை பெறும் வாய்ப்பு இருந்தது. அத்தொழிலுக்கு ஏற்ற அளவு அவனது ஆங்கிலத் தகமை இருக்கவில்லை. அவனது தந்தையார் கே.பியிடம் சென்று அவனது

ஆங்கிலத் தரம் சிறப்பாக உள்ளது என சான்றிதழ் ஒன்று தருமாறு காலில் விழாத குறையாக இறைஞ்சிக் கோட்டாராம். கே.பியினது மனம் சற்றேனும் இழக்கிக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால் அம்மாணவனது ஆங்கிலத் தரத்தினை உயர்த்துவதற்கு தான் உதவுவதாகக் கூறி அவனுக்குத் தொடர்ந்து இரண்டு மாதங்கள் ஆங்கிலம் போதித்தாராம். அவனது ஆங்கிலப் புலமை வியத்தகு முறையில் முன்னேற்றம் கண்டதாம். பிறகென்ன தடை அவனுக்கு வேலை கிடைப்பதில்? கே.பி. என்றுமே தனது மனச்சாட்சியை அடகுவைத்தவராக விளங்கவில்லை. அதே சமயம் உதவி என்று நாடி வந்தவரையும் உதாசீனம் செய்யும் அற்பத்தனமும் அவரிடம் இருந்ததில்லை.

ஆசிரியம் என்பது ஒரு தனித்துவமான தொழிற்றுறை. நிறையவே அர்ப்பணிப்பு. கடமை உணர்வு, ஒழுக்கம், கண்ணியம் ஆகியன தேவையான சீரிய பணி. ஒரு ஆசிரியர் வெறுமனே பாடம் புகட்டுவ துடன் நின்று விடுவதில்லை. ஒரு சமுதாயத்தையே உருவாக்கு வதற்கு வழி கோலுகிறார்.

“ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவர்

கெழுமையும் ஏமாப்புடைத்து”

என்கிறானே வள்ளுவன். ஒருவன் பெற்ற கல்வி ஏழுபிறப்புக்கும் தொடர்கிறது என்றால் அதற்கான ஊடகமாக விளங்குவது ஆசிரியனே. வழித்தோன்றல்களுக்குப் பெற்றோர்களிடமிருந்து பெற்ற கல்வி அறிவு இருக்கலாம். ஆனால் அந்த அறிவைப் புடம்போட்டு துலங்க வைப்பவன் ஆசிரியனே. கே.பியிடம் ஒரு நல்லாசிரியனுக்கு வேண்டிய அத்தனை சீரிய பண்புகளும் இருந்தமையால்தான் அவர் இன்றும் ஒரு அற்புதமான மனிதராக மாணவர் மனதில் நிலைத்து நிற்கிறார்.

அதிபராக பாடசாலையின் கொடியினை உயர்த்தியவர்:

1943ஆம் ஆண்டிலே கே. பி. அவர்கள் ஹாட்லி கல்லூரியின் அதிபர் பதவியை ஏற்றார். திரு.தாமோதரம் அதிபராயிருந்த காலத்திலே பாடசாலை கணிசமான அளவு முன்னேற்றம் காட்டியது என்றாலும் திரு.பூரணம்பிள்ளை அவர்கள் ஹாட்லியின் அதிபராக வந்த பின்னர் தான் அப்பாடசாலை புகழின் உச்சிக்கே போனது என்றும் இலங்கையின் முலை முடுக்குகள் எல்லாம் அதன் பெயர் அடிபட்டதாகவும், அதிபரின் காலம் ஹாட்லியின் ‘பொற்காலம்’

என்றும் டாக்டர் ரூபன் சாந்திகுமார் கட்டுரை ஒன்றில் எழுதியுள்ளார்கள். இத்தனைக்கும் கே.பியினுடைய நியமனம் அவருக்கு மாத்திரமல்லாமல் மாணவர் சமூகத்துக்கும் ஆசிரிய சமூகத்துக்கும், ஏன் பருத்தித்துறை சமூகத்துக்கும் கூட எதிர்பார்த்திராத ஒன்றாகவே இருந்தது. “Quite unexpectedly in December 1942, I received a letter from Mr. W. G. Spencer, the Manager saying that the Methodist synod had appointed me vice-Principal of Hartley College from January 1943 and that I was to be Acting Principal from September 1943 (when my predecessor Mr. C.P. Thamoatham was due to retire) at the end of the year. In January 1944 I was appointed Principal of Hartley College on probation for two years, according to Methodist practice and confirmed in 1946” என கே. பி. அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமை அப்பதவி உயர்ச்சி எதிர்பார்க்காததொன்றுடன் அவரையுமே திகைப்பில் ஆழ்த்தியுள்ளது என்பதைத் தெளிவுறக் காட்டுகிறது. கே.பியின் மாணவர் ஒருவர் தந்த தகவல் இந்த அதிபர் நியமனம் பற்றிய சுவாரஸ்யமான செய்தியாக அமைகிறது. கே. பியினுடைய அதிபர் நியமனத்துக்கு பூரணமான வரவேற்பு இருக்கவில்லை. அன்றைய அதிபர் திரு. C.P. தாமோதரத்தின் மகனே அதிபராக நியமிக்கப்படவேண்டும் என விரும்பிய ஒரு சாரார் பருத்தித்துறை, தும்பளை ஆகிய இடங்களிலிருந்து சில பிரமுகர்களின் உதவியுடன் நியமன திணைமன்று ஒரு எதிர்ப்பு ஆர்பாட்டத்தினை நடத்தினர். அவ்வூர் மக்கள் பலரை அன்று கல்லூரிக்கு வரச்செய்து அவர்களைப் பிரதான மண்டபத்தின் வாயிலில் நிறுத்தி எதிரேயுள்ள திருச்சபையை நோக்கி, “பூரணம்பிள்ளை வேண்டாம்” எனப் பலத்த கோஷமிட வைத்தனர். சில மாணவர்கள் சுவர்களில், “We want J.C.T” என்றெல்லாம் எழுதினர். இந்த நடவடிக்கைகளை எல்லாம் இங்கிலாந்திலிருந்து வந்த இரு மெதடிஸ்த மிஷன் (synod) பேரவை உறுப்பினர்கள் எதிரேயுள்ள திருச்சபை வாயிலில் நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு மௌனமாக உட்சென்றனர். இதை அவதானித்த ஆர்பாட்டக்காரர்கள் தமக்கே வெற்றி கிடைக்கும் என நம்பி, “JCTக்கு ஜே” எனக் கோஷமிட்டவாறு கலைந்து சென்றனர். JCT அதிபராக நியமிக்கப்படுவார் என எங்கும் பேசப்பட்டது. ஊர்ப் பிரமுகர்களுக்கும், ஆர்பாட்டத்தில் கலந்துகொண்ட மாணவர்களுக்கும் வளாகத்தின் முன்னால் இருந்த சிற்றுண்டிச்சாலையில்

உபசரிப்பும் நடந்தது. இதில் விசேடம் என்னவென்றால் ஊர்ப்பிர முகர்களுக்கோ, மாணவர்களுக்கோ கே.பி. மீது எவ்வித கோபதாபமோ வெறுப்போ இருந்ததில்லை. அன்றைய அதிபர் தும்பளையில் வசிப்பவர் என்பதால் புதிய அதிபரும் தும்பளையைச் சார்ந்தவராக இருக்க வேண்டும் என்ற பிரதேச உணர்வும் 'தகப்பன் பின் பிள்ளை' என்ற மனோபாவமுமே அவ்வூரவர்களை இந்த எதிர்ப்பு ஆர்பாட்டத்தில் பங்கு பற்றச் செய்தன. அதில் அன்றைய அதிபரின் மறைகரம் இருந்ததாகவும் பேசப்பட்டது எனினும் கே.பியே அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். அந்த நியமனம் ஊர்ப்பிரமுகர்களுக்கு பலத்த ஏமாற்றத்தையே தந்தது."

கே.பி. அதிபர் பதவியை ஏற்றாலும் அதுபற்றிய வாதப் பிரதிவாதங்கள் இருக்கவே செய்தன. அவரது கற்பித்தல் திறன், அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய கடமையுணர்வு, உறுதி மிக்க மனப்பாங்கு, சீரிய ஒழுக்கம், எளிமையான வாழ்க்கை ஆகியவை தான் அவருக்கு இயற்கையியப் பெற்றுக் கொடுத்தவை என்றார்கள் அவரது அனுதாபிகள். அந்நியமனம், மெதடிஸ்த உயர்குழாத்தின் பரம்பரை பற்றிய சிந்தனையின் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட பரிசாக இந்தப் பதவியுயர்வினை எதிராளிகள் நளினம் செய்தனர். இச்சந்தர்ப்பத்திலே அதிபர் C. P. தாமோதரம் பற்றி ஓரளவாவது சொல்லியே தீர வேண்டும். 1915ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்று அதனை 28 ஆண்டுகள் திறம்பட நடத்திய பெருந்தகை அவர். ஹாட்லிக் கல்லூரியின் பொற்காலமாகக் குறிப்பிடுகையில் அவரது அதிபர் காலத்தினை ஒதுக்க முடியாது. 'பொற்காலம்' என்பது 1915இல் திரு. C. P. தாமோதரம் அதிபராகப் பொறுப்பேற்ற 1915இல் இருந்து கே.பி. 1967இல் ஹாட்லிக் கல்லூரியிலிருந்து விலகிய காலகட்டத்தினை உள்ளடக்குவதாகும் என்கிறார் திரு.இ.இரத்தினம் அவர்கள்.

ஹாட்லிக் கல்லூரியின் தோற்றவாயும் வளர்ச்சியும்:

அதிபர் C. P. தாமோதரம் பற்றிக் கூறமுற்படுகையில் ஹாட்லிக் கல்லூரியின் தோற்றவாய் பற்றிச் சிறிது எடுத்துக் கூறுவது அவசியமாகும். பிரித்தானிய அரசு இலங்கையில் கால்பதித்தமை மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலைகள் இலங்கையில் பெருகுவதற்கு வழி வகுத்தது எனலாம். 1813ஆம் ஆண்டிலே பராளுமன்றத்தில்

நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமூலத்தின்படி மிஷனரிகளின் செயற்பாடுகளுக்கு விதிக்கப்பட்ட தடையினை நீக்கியமை கூடிய உத்வேகத்துடன் மிஷனரிகளைச் செயற்பட வைத்தது. டாக்டர் தோமஸ் கோக் என்பவர் (Dr. Thomas Coke) அக்காலத்தில் மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த வராக இருந்தார். இலட்சக் கணக்கானோரை கிறிஸ்தவர்களாக மாற்றியமையே அவரது பெருமைக்குக் காரணமாக இருந்தது. இந்த சந்தர்ப்பத்தை கோக் தனக்குச் சாதகமாக்கினார். தனது சொத்துக்களையெல்லாம் விற்றுக் காசாக்கிக் கொண்டு இலங்கையை நோக்கிப் பிரயாணித்தார். அவருடன் மேலும் ஐந்து மிஷனரிமார்களும் பிரயாணித்தனர். ஆனால் கோக் அவர்கள் பிரயாணத்தின்போது இறந்துவிட மற்ற ஐவரும் இலங்கையின் காலி பிரதேசத்துக்கு அருகில் 1814ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் வந்திறங்கினார்கள். இவர்களில் லிஞ் பாதிரியாரும், தோமஸ் ஸ்குவான்ஸ் பாதிரியாரும் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிச் சென்றனர்.

சிறிது காலத்தின் பின்னர் தோமஸ் ஸ்குவான்ஸ் பாதிரியார் பருத்தித்துறை சென்று அங்கேயுள்ள கடற்கரைக்கு அண்டிய நிலத்தின் ஒரு பகுதியைக் குத்தகைக்கு எடுத்து ஒரு கொட்டில் போட்டுத் தமிழ்ப் பாடசாலை ஒன்றை நடத்தினார். இந்த மைதானத்திலேயே இன்றைய மொடிஸ்த மிஷன் பெண்கள் பாடசாலை உள்ளது. 1832ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்த பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியார் 1834இல் யாழ் மத்திய கல்லூரியைப் புனரமைப்பு செய்த பின்னர், பருத்தித்துறை சென்று அங்கே ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலையை நிறுவினார். 1838இல் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை வெஸ்லியன் மிஷன் ஆங்கிலப் பாடசாலை என அழைக்கப்பட்டது. 50 மாணவர்களுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இப்பாடசாலை படிப்படியாக வளர்ந்தது. காலத்துக்குக் காலம் அங்கே அதிபர்களாகக் கடமையாற்றியவர்கள் இலங்கையர்களாக இருந்தனர். பாடசாலை வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் அரும் பணியாற்றினர்.

இங்கிலாந்து அரசின் மத்திய பாடசாலைகள் குழுமமே (Central schools Commission) பாடசாலைக் கல்விக்குப் பொறுப்பாகச் செயற்பட்டு வந்த நிலை 1870ல் மாறியது. இக்குழுமத்திற்குப் பதிலாக அரசு கல்வித் திணைக்களம் (Department of Public instruction) நிறுவப்பட்டது. இதன் பிரகாரம் வருடாந்தப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகளின்

அடிப்படையிலே பாடசாலைகளுக்கு அரசு மானியம் வழங்கப்பட்டது. வெஸ்லியன் மிஷன் பாடசாலையின் பெறுபேறுகள் யாழ்ப்பாணத்திலே மிகச் சிறந்தவற்றுள் ஒன்றாக இருந்தமையால் அரசு மானியம் பெறுவதில் கஷ்டம் இருக்கவில்லை. கல்வியின் மகத்துவத்தை, குறிப்பாக மத்தியதர வர்க்கத்தினர் உணர்ந்தமையால் பாடசாலைக் கல்வியை விரும்புகின்ற மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. பாடசாலைகளும் மாணவர் பெறுபேறுகளின் அடிப்படையில் மானியம் பெற்றமையால் கற்றலில் ஆர்வமுடைய பிள்ளைகளுக்கு இடம்கொடுத்தனர். வெஸ்லியன் மிஷன் மத்திய பாடசாலை வளர்ந்தது. 1885இல் ஜோன் சிக்கரிங் தாமோதரம்பிள்ளை ஷெறார்ட் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியரானார். அவர் பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காக அல்லும் பகலும் உழன்றதோடு மாத்திரமல்லாமல் ஊர்மக்களுடனும் மிக நெருங்கிய தொடர்பினை வைத்திருந்தமையால் மக்கள் பாடசாலையை ஷெறார்ட்டின் பாடசாலை என்றே அழைக்கத் தொடங்கினார்கள். ஆனால் ஷெறார்ட் அவர்கள் 1918ஆம் ஆண்டிலே சட்டம் கற்கும் நோக்கத்துடன் பாடசாலையை விட்டு விலகிவிட்டார்.

1915ஆம் ஆண்டு C. P. தாமோதரம் பாடசாலை அதிபராக நியமிக்கப்பட்டமை பாடசாலையின் வரலாற்றிலேயே ஒரு திருப்புமுனையாக அமைந்தது என்பதை யாவரும் உணர்வர். அவர் பாடசாலை அதிபராக மிக நீண்டகாலம், ஏறக்குறைய 28 ஆண்டுகள் கடமையாற்றியுள்ளார்கள். அவர் அதிபராகிய சிறிது காலத்தில் பாடசாலை நாளாந்தம் வளர்ந்தது எனலாம். ஆனால் கல்வித்திணைக்களத்தின் எதிர்பார்ப்புகள் மற்றும் பாடவிதான விரிவாக்கம் ஆகியவற்றை நடைமுறைப்படுத்துதல் என்பது நிறையவே பணச் செலவுக்குக் காரணமானது. மிஷனறியினது பாடசாலை நிர்வாகத்திற்குப் பொருளாதாரச் சிக்கலை ஏற்படுத்தியது. மெடிஸ்த மிஷன் வெளிநாட்டுச் செயலாளராக விருந்த வண.மார்ஷல் ஹாட்லி அவர்கள் இப்பாடசாலைக்கு வருகை தந்து இரசாயன ஆய்வுகூடத்திற்கான அடிக்கல்லை நாட்டியதுடன் பாடசாலையின் தரம் உயர்த்துதற்கு வேண்டிய நிதியுதவியையும் செய்தார். இதற்கு நன்றி செலுத்தும் முகமாக Christ Church School என அழைக்கப்பட்ட பாடசாலை ஹாட்லி கல்லூரி என பெயர்மாற்றம் செய்யப்பட்டது. 1917ஆம் ஆண்டு ஹாட்லி கல்லூரி எனப் பெயர் மாற்றம் செய்து தமது நன்றி உணர்வினை தாமோதரம் வெளிப்படுத்தினார்.

மிஷனறியினது அதிகாரசபை (Synod) கிராமப்புறப் பாடசாலை யான ஹாட்லி கல்லூரியை விடுத்து முழுக்கவனத்தையும் யாழ் மத்திய கல்லூரியின் மேல் செலுத்த விரும்பியது. கிறிஸ்தவ திருச்சபைப் பாடசாலையாக இருந்த இப்பாடசாலையின் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் மிஷன் அதிகாரிகளுக்குப் போதிய திருப்தியளிக்கவில்லை எனக்கூறி அதை ஆரம்பப் பாடசாலையாகத் தரமிறக்க முனைந்த பொழுது அதனைத் தீவிரமாக எதிர்த்தார் தாமோதரம் அவர்கள். நீண்ட வாதப் பிரதிவாதங்களின் பின்னர் அதிகாரசபை 1920ல் திரு.தாமோதரத் துடன் ஒரு உடன்படிக்கைக்கு வந்தது. மிஷனிடமிருந்து எந்த விதமான நிதியுதவியும் பெறாமல் ஹாட்லி கல்லூரியைத் தொடர்ந்து இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாக நடத்தலாம் என்றது மிஷன். திரு.தாமோதரம் கிறுங்கவில்லை. சவாலை ஏற்றார். வெற்றியும் பெற்றார். பாடசாலை எல்லாத் துறைகளிலும் வளர்ந்தது. மிகப் பிரபலமான பாடசாலையாக மிளிர்ந்தது. அவர் 1943இல் ஓய்வு பெறும்போது ஹாட்லி கல்லூரியின் மாணவர் தொகை 500 ஆக உயர்ந்து நின்றது. ஹாட்லி அவர்களின் நிதியுதவியுடன் பாடசாலை அதிபர் தாமோதரத்தின் அயராது உழைப்பினால் பாடசாலையின் தரம் உயர்ந்தது. அதிபர் தாமோதரம் அவர்கள் பாடசாலையின் கல்வி வளர்ச்சி கண்டு மகிழ்ச்சியுற்றாலும் திருப்தியடையவில்லை. மாணவர்கள் முழுமையான மனிதர்களாக வேண்டும் என்பதே அவர்களது குறிக்கோளாக இருந்தது. மாணவர்களுடைய பன்முகத் திறமையை வளர்க்க வேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் விளையாட்டுக்களிலும் ஆர்வம் செலுத்தினார். அவர் காலத்திலே தான் ஹாட்லிக் கல்லூரியில் உதைபந்தாட்டம் மற்றும் கிறிக்கட் குழுக்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. விளையாட்டு மைதானத்தை விஸ்தரித்தார். இரண்டு மாடிக்கட்டிடம் கொண்ட விடுதிச்சாலையை அமைத்தார். ஆய்வுகூடம், காற்றோட்டமான வகுப்பறைகள் என பாடசாலையைத் திறம்பட நடத்துதற்குத் தேவையான அத்தனை அடிப்படை வசதிகளையும் கொண்ட ஒரு முழுமையான கல்லூரியையே அவர் திரு. கே.பியிடம் ஒப்படைத்தார்.

கே.பியினது சாம்ராச்சியம் உயர உயரப் போனது:

கே.பி. நீண்ட காலம் அதிபர் தாமோதரத்தின் கீழ் பணியாற்றியவர். அவரது வழிகாட்டல் இவருக்குத் தேவையான பயிற்சிகள் அத்தனையையும் கொடுத்தமையால் கே.பியின் நிர்வாகம் அப்படியே

தாமோதரம் தொடக்கி வைத்தவைகளை மேம்படுத்துவதாகவே அமைந்தன. தாமோதரம் மீது கே.பிக்கு இருந்த அபிமானமும், பற்றுதலும், நன்றியுணர்வும் இறுதிவரை இருந்த காரணத்தால் தான், விஞ்ஞான ஆய்கூடம் இருந்த கட்டிடத்திற்கு Thamoatham Block எனப் பெயர் சூட்டினார். அது மாத்திரமல்லாமல் பாடசாலையில் மாணவர் தொகை அதிகரித்த பொழுது 1952இல் பாடசாலையின் இல்லங்களின் தொகையினை அதிகரித்து புதிதாக உருவாக்கிய இல்லத்திற்கு தாமோதரம் இல்லம் எனும் பெயரையும் வழங்கினார்.

அதிபர் பதவி ஏற்ற கே.பியை மொத்தத்தில் பெரியதொரு சவால் எதிர்நோக்கியிருந்தது. கே.பியினுடைய ஒவ்வொரு செயற்பாட்டையும் தாமோதரத்துடன் ஒப்புநோக்கியே சமூகம் மாத்திரமல்ல, மிஷன் கூட கணிக்கச் செய்தது. அது எதிர்பார்க்கக்கூடிய ஒன்றே என்பதோடு நியாயமானது என்றும் கொள்ள வேண்டும். அவர்களுடைய எதிர்பார்புகளை நிறைவாகச் செயற்படுத்த வேண்டும். மிஷனறி மார்கள் எத்தனையோ எதிர்ப்புகளின் மத்தியிலே கே.பியை அதிபர் ஆக்கினார்கள். ஆகவே அவரின் செயற்பாடுகளை அவர்கள் நுணுக்கமாக அவதானிக்கவே செய்தனர். தாம் எடுத்த தீர்மானம் மிகவும் சிறந்தது என மக்களை உணர வைக்கவேண்டிய கடப்பாடு மிஷனறியினருக்கு இருந்தது. ஆகவே கே.பியினுடைய முயற்சிகள், முடிவுகள் யாவற்றையும் அவர்கள் கணிப்பில் எடுத்தார்கள். எல்லோருடைய எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் மேலாக கே.பி. சாதித்தார். பாடசாலை அவர்கள் யாபேரது கற்பனைக்கும் எட்டாத உயரத்துக்கு உயர்ந்தது. அதன் மாணவர்கள் இலங்கையில் மாத்திரமல்லாமல் உலகெல்லாம் உயர் பதவிகள் வகிப்பதற்கான ஆளுமை ஹாட்லி கல்லூரி வழங்கிய கொடை எனும் அளவுக்கு அப்பாடசாலை வளர்ந்தது. எழுந்தது. உயர்ந்தது. 2001இல் கே.பி. அவர்கள் அமரத்துவம் அடைந்த காலை கனடா பழைய மாணவர் சங்கத்தினர் தமது ஆண்டு விழாவின் போது வெளியிட்ட கலைவிழா மலரில், ரொறன்ரோவில் வாழ்கின்ற பிரபல கவிஞரும் ஹாட்லியின் புகழுக்குரிய பழைய மாணவருமான கே. நவம் அவர்கள் எழுதியது மிகவும் உணர்வு பூர்வமாக இருந்தது.

Dedicated To the Memory of my mentor

Who

Crushed me with his kindness

Literally flyed me with his love
 Made me feel small with his smile
 Kicked my conscience with his concern
 Pinned me to the wall with his patience
 Floored me with his forgiveness
 Wounded me in my heart with his warmth.

- K. Navam.

அதிபர் கே.பியை இந்த அளவுக்குப் பழைய மாணவர்கள் போற்றுகிறார்கள் என்றால் அதற்கான காரணங்கள் எவையாக இருக்குமென ஆராய்ந்தால் அவர் பாடசாலையை நடத்திய பாங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. “பொன்னார்த்த மேனி, ஆறடி உயர ஆணழகன், கவர்ச்சியான கண்கள், இனிமையான பேச்சு, வைர முடைய நெஞ்சு. சுருங்கக் கூறின், பூரணம்பிள்ளை அவர்கள் ஒரு பாடசாலை அதிபருக்கு மேலான பல சிறந்த வல்லமைகளைக் கொண்டிருந்தார்” என்கிறார் திரு. க. சிவநாதன். “பூரணம் என்ற வார்த்தைக்கு மிகப் பொருத்தமானவர்” என்கிறார் கவிஞர் நவம். கே.பி. அவர்கள் ஹாட்லியின் அதிபர் பதவி ஏற்று நடத்திய 24 வருடங்களில் முதல் 5 வருடங்களும் கடைசி 5 வருடங்களும் மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. முதல் ஐந்து வருடங்களில் சரித்திர முக்கியத்துவம் பெற்ற நாடளாவிய இரு நிகழ்ச்சிகள் சமூகத்திலே பாரிய மாற்றங்களை எற்படுத்தின. முதலாவதாக, இரண்டாவது உலகப் போர். இது 1939இல் தொடங்கி 1945இல் முடிவுற்றது. அப்போர் ஏற்படுத்திய முக்கிய மாற்றம் பொருளாதார வளம். எவரும் எத்தொழிலும் செய்யலாம், பொருள் ஈட்டலாம், சுபீட்சம் பெறலாம் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. பொருளாதார வளம் பிள்ளைகளின் கல்விமேல் பெற்றோர்கள் பார்வையைத் திருப்ப, பாடசாலைக் கட்டணம் கொடுத்து ஆங்கிலக் கல்வி புகட்டலாம் என்ற நிலை பெரும்பாலோரின் பார்வையை ஹாட்லி பக்கம் திருப்பி யது. இரண்டாவது பாரியமாற்றம் அமரர் C.W.W. கனங்கரா அவர் களால் கொண்டுவரப்பட்ட இலவசக் கல்வித்திட்டமும் தாய்மொழிக் கல்வியும் கட்டணம் கொடுத்து ஆங்கிலக் கல்விகற்க முடியாமல் ஏங்கிக் கொண்டிருந்த பொருளாதாரக் கீழ் நிலையில் இருந்தோரும்

ஹாட்லியை நோக்கி தம் பார்வையைத் திருப்பினார்கள். ஆங்கிலக் கல்விக்கெனப் படை ஒன்று ஹாட்லியை நோக்கி வந்தது. இதனைக் கே. பி. எவ்விதம் சமாளித்தார்?

அவருக்குக் கைகொடுத்தது அவரது கல்விச் சித்தாந்தம்! அவர் கையாண்ட கோட்பாடு. 'வெற்றிக்கான கல்வி' (Education for Success) என்பது புதிய கோட்பாடாக அமைந்தது. தனி மனித வளர்ச்சியூடாக சமூகத்தின் வளர்ச்சி என்பது கேட்பதற்கு இனிதாக இருந்தாலும் பலருக்கு நாராசமாக ஒலித்தது. ஆனால் கே.பியின் மனத்திடம் வெற்றியீட்டியது. அவர் தனது திட்டத்தில் மிகத் தெளிவாக இருந்தார்.

*'எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்துப எண்ணியார்
திண்ணியராகப் பெறின்'* என்பது குறள்.

"The head of school must have a vision, an ideal before him, of which he wants the school to be. I wanted Hartley to be the English Grammar school- have few selected pupils, and give them the best education possible, so that they may be leaders in whatever walk of life they happened to be. In that way I thought Hartley would give more service than as a school for all and sundry" என கே. பி. தனது கோட்பாட்டிற்கு விளக்கம் கொடுத்தார்.

பாடசாலையில் சேர்வதற்கு முன்வந்த மாணவர்களுக்கு ஒரு பரீட்சை வைத்தார். அதன் பெறுபேறுகளை வைத்து புதிய மாணவர்களைப் பாடசாலையில் அனுமதித்தார். இத்தேர்வு முறை மேட்டுக் குடியினருக்கு அனுகூலமானது. பருத்தித்துறை மாணவர்கள் ஓரங்கட்டப் படுகிறார்கள் என்று போர்க்கொடி எழுப்பியவர்களின் வாயை அடைக்கும் விதத்தில் முழுக்க முழுக்க மாணவர்களைத் திறமையின் அடிப்படையில் சேர்த்துக் கொள்ளாமல், பாடசாலைக்கு அண்மையில் வசிப்பவர்கள், பிற்படுத்தப்பட்டோர் என்ற அடிப்படையிலும் ஒரு பகுதி மாணவர்களை அனுமதித்தார். எதிராளியாக மாறாத இன்னொரு சாரார் வேறொரு கருத்தைப் புலப்படுத்தினர். ஹாட்லியைப் பெரிய ஒரு பாடசாலையாக்க வேண்டும் என்ற அவர்களது அபிலாசையினை ஈடேற்றுவதாயின் அதிக மாணவர்களைப் பாடசாலையில் சேர்க்க வேண்டும். இதனையே தான் ஆசிரியர்களும் விரும்பினர். யாழ்ப்பாணத்துப் பெரிய பாடசாலைகளான இந்துக்கல்லூரி, மகாஜனா,

ஸ்கந்தவரோதயா போன்ற பாடசாலைகளில் 1500 மாணவர்கள் வரை கல்வி கற்றபொழுது ஹாட்லியில் வெறும் 700 - 800 வரையே மாணவர்கள் இருந்தனர். கே.பி. மாணவர் எண்ணிக்கையை அதிகரிப்பதற்குச் சிறிதும் உடன்படவில்லை.

“பூரணம்பிள்ளை அவர்கள் பாடசாலையின் அகக்கட்டமைப்பை மேம்படுத்துவதைப் பெரிதுபடுத்தாமல் நல்ல திறமைசாலிகளான மாணவர்களுக்குக் கல்வியூட்டும் முன்மாதிரியான இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாகவே ஹாட்லி கல்லூரியை நடத்த முயன்றார். எனவே ஹாட்லி 4ஆம் 5ந்தரங்களைப் படிப்படியாக மூடிற்று. 6ந்தரத்தில் ஒரு பரீட்சை வைத்துத் திறமைசாலியான மாணவர்களைக் கே.பி தேர்ந்தெடுத்தார். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் 35 மாணவர்கள் வரையே வைத்திருந்தார். பாடசாலையின் மாணவர் தொகை 700 - 800 வரையிலேயே இருந்தது. ஆனால் இலவசக் கல்வி புகுத்தப்பட்டதும் மாணவர் தொகை அதிகரிக்கவே செய்தது. அகக்கட்டமைப்பு என்று பார்ப்பதாயின் பூரணம்பிள்ளை அவர்கள் கீழ் மண்டபம், நல்ல வசதியான ஆசிரியர் கூடம், உடற் பயிற்சிக்கூடம், தேனீர்ச்சாலை என்பவற்றுடன் ஒரு சில வகுப்பறைகளை மாத்திரமே கட்டியெழுப்பியுள்ளார்.” என்கிறார் ஹாட்லி கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவரும் பின்னாளில் கல்வித் திணைக்களத்தில் விஞ்ஞானக் கல்வி ஆலோசகராயுமிருந்த திரு.அற்புதநாதன். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால் அதிக மாணவர்கள் தொகையுள்ள ஸ்கந்தாவுக்கும், மகாஜனாவுக்கும் முன்னரே ஹாட்லி கல்லூரி அதியுயர்தரப் பாடசாலையாக (Super Grade School) அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரம் பெற்றுவிட்டது. ஹாட்லி கல்லூரியினது உயர்தர மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருந்தமையே இதற்கான காரணமாயிற்று. மொத்தத்தில் கே.பி. அவர்கள் பாடசாலையையும் உயர்த்தி, தானும் உயர்ந்து மாணவ சமூகத்தையும் உயர்த்தினார். இங்குதான் கே.பி. சிறந்த பாடசாலை நிர்வாகி எனப் பெயரீட்டியதற்கான காரணிகளைக் காணமுடிகிறது.

ஒழுங்காட்சி நிலை நாட்டுவதில் நெகிழ்ச்சிக்கு இடமில்லை:

ஒழுங்காட்சியைப் பொறுத்தமட்டிலே கே.பி. அவர்களை ஒரு பழைமைவாதி என்றே அழைக்கலாம். பிள்ளைகளை இளம் பராயத்தில் திருந்துதற்காய தண்டனை கொடுத்து நெறிப்படுத்தினால்

அவர்கள் வாழ்க்கை முழுவதுமே நெறி பிறழாதவர்களாகவும் ஒழுக்கம் பேணுபவர்களாகவும் இருப்பார்கள் என்று நம்புவதாக அவர் சொல்வார். பாடசாலைக்கு நேரம் தவறாமலும் ஒழுங்காகவும் வருதல், கடமைகளை ஒழுங்காகச் செய்தல் என்பதுடன் நன்நடத்தையில் நெகிழ்ச்சி காட்டாது மிகவும் இறுக்கமாக இருந்தார். மாணவர்களுடைய நடத்தை பாடசாலையின் சமூக அந்தஸ்தினைப் பாதிக்கும் என்பதில் அவர் கறாராக இருந்ததை ஒரு உதாரணம் மூலம் விளக்கலாம்: பாடசாலை முடிந்த பின்னர் புகைப்பட மன்றத்து இருட்டறையினுள்ளே உயர்தரவகுப்பு மாணவன் ஒருவனும் மாணவியும் நிற்பதாகத் தகவல் எட்டியதும் அங்கு சென்று அந்த மாணவனை வைத்துடன் நன்றாக அடித்தார். ஒரு ஆசிரியருடன் அந்த மாணவியை வீட்டிற்கும் அனுப்பி வைத்தார். மறுநாள் இருவருமே பாடசாலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டனர்” என கோப்பாய் ஆசிரிய கலாசாலையின் முன்னாள் விரிவுரையாளர் அற்புதராசா அவர்கள் கட்டுரை ஒன்றில் எழுதியுள்ளார்.

பாடசாலைக்கு மாணவர்கள் நேரத்திற்கு வரவேண்டும் என்பதில் அக்கறை எடுத்ததுடன் அவர் எத்தனை கவனமாக மாணவர்கள் வருகையைக் குறித்து வைத்துள்ளார் என்பதற்கு உடநலச் சேவைகளின் ஓய்வு பெற்ற துணைப் பொது இயக்குனர் ஏ. ஜெகநாதன் அவர்கள் எழுதிய ஒரு குறிப்பு காண்பிக்கிறது. தான் கொழும்பு மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்ததும் எழுதிய முதகடிதம் திரு. பூரணம்பிள்ளை அவர்களுக்கே என்கிறார். ஒரு வாரத்தில் அதற்கான பதிலும் கிடைத்ததாம். உற்சாகம் ஊட்டிய அக்கடிதத்தில் இறுதியாக எழுதப்பட்ட வசனம் கீழே கோடிடப்படும் இருந்தது. தனது பாடசாலை வருகையைப் பற்றி எத்தனை கவனமாக அதிபர் அவர்கள் மனதில் குறித்து வைத்துள்ளார் என்பதை எடுத்துக் காட்டியதாம் அந்த வசனம்! ‘ஒரு பொழுதும் பிந்திப் போகாதே’ என்பதுதான்.

பாடசாலையில் மாணவர் தொகையை ஓரளவு கட்டுக்குள் அடங்கி வைப்பது இந்த விசயத்தில் எத்தனை அனுசூலமாகிறது. ஸ்கந்தா, மகாஜனா போன்ற பாடசாலைகளில் மாணவர் தொகை ஹாட்லியை விட மும்மடங்கானது. ஒவ்வொரு மாணவனையும் அவதானிப்பது அத்தனை சுலபமில்லையே! ஆகவே அவர் மாணவர் தொகையை எப்பொழுதும் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளேயே வைத்தார்.

கே.பிக்குப் பருத்தித்துறை மாணவர்கள் என்றால் பொதுவாக ஒரு இனம் புரியாத 'அலர்ஜி' இருந்தது என்கிறார் ஒரு பழைய மாணவர். பருத்தித்துறை மாணவர் ஒருவர் தான் கே. பியைச் சுட்டுக் கொல்லப் போவதாகச் சபதமெடுத்து பிஸ்டல் ஒன்றைக் கொண்டு திரிவதாக ஒரு கதை அடிபட்டதாம். இதைக் கேள்விப்பட்ட கே.பியின் ஆதரவாளர்கள் பொலிஸ் நிலையத்தில் முறைப்பாடு ஒன்றைப் பதிவு செய்தார்களாம். பொலிஸ் அதிகாரி கே.பியிடம் பிஸ்டல் ஒன்றைக் கொடுத்து பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்துமாறு கேட்டாராம். ஆனால் எதிர்பார்த்தபடி ஒன்றும் நடக்கவில்லையாம்.

மாணவர்கள் மாத்திரமல்ல ஆசிரியர்களும் நேரந்தவறாமையே பேணவேண்டும் என்பதில் கே.பி. அவர்கள் கரிசனமாக இருந்தார். மணி அடித்த 5 நிமிடங்களுக்குள் ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் தத்தம் வகுப்புகளிலே இருக்க வேண்டும் என்பது அவர் நிலை நாட்டிய எழுதாத விதி என்கிறார் அவரின் கீழ் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றி, பின்னர் தெல்லிப்பழை மகாஜனாக்கல்லூரியில் நீண்டகாலம் ஆசிரியையாகப் பணியாற்றிய திருமதி. கிறேஸ் வேலுப்பிள்ளை. ஆசிரியர் குழாத்தினது அர்ப்பணிப்பு மிக்கசேவையே ஹாட்லியின் பெயரைத் துலங்கவைத்ததுடன் கே.பிக்கு பேரையும் புகழையும் ஈட்டித் தந்தது. அதேசமயம் ஆசிரியர்கள் மனதுக்கு இசைவாகத் தொழிற்படுதலுக்கு வேண்டிய சூழலை ஆக்கிக்கொடுக்க கே.பி. தவறியதில்லை. கற்றல், கற்பித்தல் பெறுபேறுகளை மதிப்பீடு செய்யும் முகமாக வாரப்பரீட்சை, மாதப்பரீட்சை, தவணைப்பரீட்சை மற்றும் உயர் வகுப்புகளுக்கு மாதிரிப்பரீட்சை என மதிப்பீடுகள் செய்யப்படுதல் ஆசிரியர்களுக்கு வேலைப்பழுவை அதிகரித்தாலும் அவர்கள் மனக்குமுறல் இல்லாது அதிபருக்கு உதவிக்கரம் நீட்டவே செய்தனர். பரீட்சைகள் பலவாக இருந்தாலும் வகுப்பு மாணவர் தொகை அளவாக இருந்தமையால் ஆசிரியர்கள் வேலைப் பழுவினைப் பெரிதாக உணரவில்லை.

பாரபட்சமற்ற நிர்வாகம் பல்தரப்பினரதும் பாராட்டைப் பெற்றது:

“சாதியத் தளைகள் மிக இறுக்கமாகப் பேணப்பட்டு வந்த வடமராட்சியில் ஒரு கல்லூரி அதிபராக இருந்து, அப்பிரதேசத்து ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளைகளையும் திறமையின் அடிப்படையில் கல்லூரியில் சேர்த்துக்கொண்ட துணிச்சலாளராகக்

கே.பி. அவர்கள் பிரகாசிக்கிறார். அச்சமுகத்து மாணவர்கள் கல்வியில் மட்டுமின்றி, விளையாட்டு போன்ற ஏனைய வெளிக்கிருத்தியங்களில் தலைமை தாங்கவும் சாதனைகள் செய்யவும் வழிவகுத்த முற்போக்காளர் கே.பி. இவ்வாறாக, வடமராட்சிப் பகுதியில் வாய்ப்புக்கள் மறுக்கப்பட்ட வர்க்கத்தினரின் மேல் நோக்கிய சமூக அசைவியக்கத்தின் உந்துசக்தியாக விளங்கியமையே திரு.கே.பியின் மகத்தான சேவையென நான் கருதுகிறேன்” என்கிறார் கவிஞர் நவம்.

“ஹாட்லி கல்லூரி, வடமராட்சியில் மிகச்சிறந்த கல்லூரியாகத் திகழ்ந்ததுடன் மக்களால் போற்றப்பட்டதுமாகும். கிறிஸ்தவக் கல்லூரியாக இருந்தும், அக்கல்லூரியில் படித்த மாணவர்களுள் 95% வீதத்திற்கு மேல் சைவர்களாவர். கிறிஸ்தவ மாணவர்கள் சில சலுகைகளை மேலதிகமாகப் பெற்றிருந்தாலும் சைவ மாணவர்களின் நலன்கள் எவ்விதத்திலும் பாதிப்படையாமல் மிகச்சிறந்த முறையில் பாடசாலை நிர்வாகத்தை பூரணம்பிள்ளை மேற்கொண்டிருந்தார்” என்கிறார் திரு.க.சிவநாதன். பாடசாலையில் இலவசக்கல்விமுறை புகுத்தப்பட்டதும் கற்கின்ற மாணவர்களின் பொருளாதார நிலை பெரும் அளவிலே வித்தியாசப்பட்டதாக இருந்தது. பொருளாதாரத்தில் உயர்ந்த குடிமக்களின் பிள்ளைகள் டாம்பீக உடையுடனும் வறுமைக் கோட்டுக்குக் கீழானவர்களின் பிள்ளைகள் தமது வசதிக்கேற்ற உடைகளிலும் பாடசாலை வருவதும் தவிர்க்கமுடியாதது. எனவே கே.பி. அவர்கள் பாடசாலை மாணவ மாணவியருக்குச் சீருடையை அமுல்படுத்தினார். இதனால் வசதி கூடியவருக்கும் வசதி குறைந்த வருக்குமிடையே பாடசாலையில் இருக்கும் பொழுது அவர்களது உடையை வைத்து எந்த விதமான பொருளாதார வேறுபாட்டினையும் காண முடியாமல் போனது. கே.பியினது பாரபட்சமற்ற நிர்வாகத்துக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் மேல் அவர் கொண்டிருந்த கரிசனையை உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். வடமராட்சியில் பல பாடசாலைகள் இருந்தபோதும் அங்கே நிலவி வந்த சாதியத்துக்கு எதிராக சமவாய்ப்பு என்பதைத் தாரக மந்திரமாக கே.பி. கொண்டது போன்று வேறெந்த அதிபராவது மேற்கொண்டாரா என வினவினால் இல்லை என்றே பதிலுறுக்க வேண்டும். சமூக அளவிலே பின்தங்கிய வகுப்புகளைச் சார்ந்த பல மாணவர்கள் ஹாட்லியில் மாணவர்தலைவர்களாகவும், விளையாட்டு அணிகளின் தலைவர்களாகவும் கே.பி யினது ஊக்குவித்தல் ஆலோசனை மூலம் மிகவும் திறம்படச்

செயற்பட்டதை ஹாட்லி சமூகம் நன்கு உணரும். இதனால் பேருவகை கொண்ட கே.பி. அவர்கள் மிகத்தன்னடக்கத்துடன், “I am happy that Hartley was able to help harijan pupils” என்கிறார்.

கற்பதற்கான பாடசாலைச் சூழல் இதமானதாக அமைய வேண்டும்

கே.பி. சர்ச்சைக்குரிய அதிபராகவே இருந்தார். அவருடைய செயற்பாடுகள் சமூகத்தின் சர்ச்சைக்குள்ளானதாக இருந்தது. எனினும் கே.பி. என்கிற மனிதர் நிமிர்ந்த நன்னடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும் நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சா நேரிய நெறியும் கொண்ட வராகவே உலவிவந்தார். அவருக்கு உறுதுணையாக நின்றது அவரது ஆசிரியர் குழாம். பொதுவாகப் பல பாடசாலைகளில் அதிபருக்கு எதிரான ஒரு சிலர் ஆசிரியர் குழாத்தில் இருக்கவே செய்வார்கள். இதனால் பாடசாலையின் அகச்சூழல் இதமானதாக அமைவதில்லை. ஹாட்லியைப் பொறுத்தமட்டிலே அதிபர் கே.பி. அவர்கள் ஆசிரியர் குழாத்தின் ஏகபோக ஆதரவினையும் பெற்றவராகவே இருந்தார். இன்னும் சொல்வதானால் ஹாட்லி கல்லூரி கே.பியினுடைய கல்லூரி எனக் கூறும் அளவுக்கு அவர் அங்கே தனிக்காட்டு ராஜாவாகவே துலங்கினார். அவர் வாக்கு தேவவாக்காக ஆசிரியர்களால் கொள்ளப்பட்டது. இங்கே அவர் கையாண்ட யுக்தி பற்றிக் கூறியே ஆக வேண்டும். ஆசிரிய நியமனம் என்று வருகின்ற பொழுது அவர் மதரீதியாகப் பார்க்காமல் தனது பழைய மாணவர்களையே ஆசிரியர்களாக நியமித்தார். இதனால் அவர் சொல்வதை மறுக்காமல் செயற்படக் கூடிய ஒரு ஆசிரியர் குழாத்தினையே அவரால் உருவாக்க முடிந்தது. யாழ்.மாவட்ட விஞ்ஞான கல்வி அதிகாரியாகக் கடமை யாற்றியவர் திரு.அற்புதநாதன். இவர் ஹாட்லி கல்லூரியின் பழைய மாணவர். கொழும்புப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரிப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தியதும் மஹாரகம ஆசிரிய கலாசாலையில் விரிவுரை யாளராகும் நோக்குடன் அதிபர் கே.பியிடம் ஒரு நற்சான்றிதழ் கேட்டுள்ளார். கேட்டது கிடைக்கவில்லை. மாறாக அவருக்கு ஹாட்லி கல்லூரியின் ஆசிரிய நியமனக் கடிதம் கிடைத்ததாம். உனது சேவையில் உனது பாடசாலைக்குத்தான் முதலிடம் என்ற குறிப்பு நியமனக் கடிதத்துடன் வந்தது. ஹாட்லியின் உயிரியல் துறையினை முன்னேற்ற வேண்டும் என்பது அதிபரின் வேண்டுகோள். மறுக்க முடியுமா? அற்புதநாதனால். ஆகவே அங்கு போய் ஆசிரியப்

பணியில் அமர்ந்தார். அதிபரது அபிலாசையை ஈடேற்ற வும் செய்தார். ஹாட்லி கல்லூரியை ஒரு குட்டிப் பல்கலைக்கழகமாகவே சுற்றாடலில் உள்ள பாடசாலைகள் கணித்தன. ஹாட்லி கல்லூரி வருடாவருடம் மாணவர்களைச் சேர்ப்பதற்காக நடத்துகின்ற பிரவேசப் பரீட்சையில் தமது மாணவர்கள் எத்தனை பேர்கள் தேர்வு செய்யப்பட்டார்கள் என்பதை வைத்தே தமது பாடசாலையில் தகமைக்கு அளவு கோலாக அவர்கள் கருதினார்கள்.

மாணவர்கள் வெறும் புத்தகப் பூச்சிகளாக இல்லாமல் ஆளுமையுடையோராக மிளிர் வேண்டும்:

ஹாட்லி கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் எந்தத் துறையிலும் நிறைவாக, ஆக்கபூர்வமாக செயற்படுவதற்குரிய பூரண கல்வியை அவர்கள் பெறவேண்டும் என்பது பூரணம்பிள்ளை அவர்களின் தாரக மந்திரமாகும். கல்வித் துறை, தொழில்நுட்பத் துறை, மருத்துவத்துறை, நிர்வாகம், விளையாட்டு, அரசியல் ஆகிய பல துறைகளிலும் ஹாட்லி மாணவர்கள் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்பதற்கமைய அவர் தனது கடமையைச் செய்தார். இதை ஒரு எடுத்துக்காட்டு மூலம் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். “ஹாட்லியில் படிக்கும் அநேக மாணவர்களுக்கு கரண்டி, முள்ளுக்கரண்டி பாவித்து உணவு சாப்பிடத் தெரியாது. பொதுவாக யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலை மாணவர்கள் இதேநிலையில்தான் இருந்தனர். எனவே மேற்படிப்பிற்குச் செல்லும் மாணவர்கள் கரண்டி, முள்ளுக்கரண்டி பாவிக்கவேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் ஏனைய பழக்கப்பட்டவர்களைப்போல் ஹாட்லி மாணவர்களும் சாப்பிடவேண்டும் என்னும் எண்ணம் கொண்டு அதற்காக கரண்டி, முள்ளுக்கரண்டி பாவித்து உண்ணும் முறையில் இரவு உணவு விருந்து ஏற்படுத்துவார். பல்கலைக்கழகங்களிலும் ஹாட்லி கல்லூரி மாணவர்கள் மதிப்புடன் ஏற்கப்பட்டார்கள் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது.” என்கிறார் க.சிவநாதன். “அவருடைய திறமைகளின் முதன்மையாகக் கருதப்படுவது பாடசாலை மாணவர்கள் அத்தனை பேரும் பாடசாலையினது செயற்பாடுகளில் குறைந்தது ஒன்றிலாவது பங்குபற்றுதல் வேண்டுமென்ற வேட்கையே. இதற்காகவே உடற் பயிற்சிக் கூடம் ஒன்றினை அவர் உருவாக்கினார்” என்கிறார் பாடசாலையின் பழைய மாணவரான செல்வத்தம்பி மாணிக்கவாசகர்.

“வெறுமனே மாணவர்களைப் புத்தகப் பூச்சிகளாகக் காண கே.பி. என்றுமே விரும்பியதில்லை. மாணவர்களுடைய பன்முகத் திறமைகளை இனங்கண்டு அவற்றினை வளர்ப்பதிலும் அவர் பெரிதும் அக்கறை எடுத்தார். தேனீர்ச்சாலை மற்றும் எழுது பொருட்கள் விற்பனை நிலையம் ஆகியவற்றினை மாணவர்கள் கூட்டுறவு முறையினால் நடத்துதற்கு வேண்டிய வழிகாட்டலையும் ஊக்கத்தையும் கொடுத்தார். ஆசிரியர்களின் கண்காணிப்பில் ஒழுங்காட்சியை நிலைநாட்டுதற்கு மாணவதலைவர் முறையினை அமுல்படுத்தினார். இதன் மூலமாக மாணவ தலைவர்களுக்குப் பொறுப்புணர்வு ஏற்படும் திறன் விருத்தி பெற்றது. வகுப்பு ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒழுங்காட்சிப் பதிவேடு ஒன்றினை வகுப்பு மாணவர் தலைவரிடம் கொடுத்து மாணவர்களுடைய நடத்தைக் குறைபாடுகள் பற்றிக் குறிப்புக்கள் எழுதிவைக்குமாறு பணித்ததுடன், தினசரி காலை வேளைகளில் அந்தப் பதிவேடுகளைப் பார்த்து நடவடிக்கை எடுத்தமை மாணவர்களை வகுப்புகளில் மிகவும் ஒழுங்காக நடக்க வைத்தன. மாணவர்களுடைய கலைத்துறை விருத்திக்காக நாடக மன்றம் உருவாக்கியதுடன் கிரமமாக நாடகங்களை மேடையேற்றி அவர்களது திறமையை வளர்க்க உதவினார். பேச்சு வன்மையை வளர்ப்பதற்காக வகுப்புப் பாராளுமன்றங்கள் நடத்தப்பட்டன. உயர்தர மாணவர்களைக் கொண்டு ‘ஹாட்லியின் எதிரொலி’ எனும் சஞ்சிகையும் நடத்தப்பட்டது. இதே போன்று புகைப்படமன்றம் ஒன்றும் அத்துறையில் அக்கறை உள்ளோருக்காக உருவாக்கப் பட்டது. விஞ்ஞானத்துறை மாத்திரமல்லாமல் கலைத்துறையினரும் தமது கைத்திறனைக் காண்பிப்பதற்கேதுவாக வருடாவருடம் இருமுறை கலை விஞ்ஞானப் பொருட்காட்சியை நடத்தி வந்தார். திருமதி.சந்திரிகா குமாரதுங்கா அவர்கள் குடியரசுத் தலைவராக இருந்த காலத்தில் பாராளுமன்றத்தின் சபாநாயகராக இருந்தவர் அனுராதபுரத்து பாராளுமன்ற உறுப்பினரான திருவாளர் K.B. ரத்னநாயகா. ஹாட்லி கல்லூரியில் தான் பெற்ற கல்வியும் ஒழுங் காட்சியுமே தன்னைப் பாராளுமன்றத் தலைவராக உயர்த்தியது என அவர் அடித்துக் கூறுகிறார். தான் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் மந்திரியாகவும் பணியாற்றிய காலங்களிலே எதிர் நோக்கிய பிரச்சினைகளை திடசிந்தையுடனும், நல்லெண்ணத்துடனும் எதிர் கொண்டமைக்கு ஹாட்லியில் பெற்ற கல்வியறிவேதான் காரணமாகிறது என்கிறார் ரத்னநாயகா அவர்கள். இதற்கெல்லாம்

சேவையுணர்வுடனும் அரப்பணிப்புடனும் ஒழுங்காட்சியுடனும் கடமை யாற்றிய C.P.தாமோதரம், மற்றும் கே. பூரணம்பிள்ளை போன்ற ஆசிரியர்களிடமும் அதிபர்களிடமும், தான் பெற்ற கல்வியே காரணமாகியது என்பதை தான் ஏற்றுக்கொள்வதாக ரத்னநாயகா அவர்கள் கூறியுள்ளார்.

நீதியான நிர்வாகம் நேர்மையான நடவடிக்கைகள்:

பாடசாலை அதிபர் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளுள் முக்கியமானது மாணவர்களுக்கு நற்சாட்சிப் பத்திரம் வழங்கல். வெகு தாராளமாகவே அதிபர் எழுதவேண்டுமென மாணவனும் பெற்றோரும் எதிர்பார்ப்பார்கள். அதிபர் நிறையவே பொய்யுரைக்க வேண்டும் என்பதே பெரும்பாலானருடைய எதிர்பார்ப்பு. அப்படி எழுதத் தவறினால் நிறையவே அர்ச்சனை விழும். அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களிலே அதிபருக்குச் சூட்டப்படுகின்ற மகுடம், 'மனிதாபிமானம் அற்றவர்' என்பது. கே.பிக்கு இந்த மகுடம் பலமுறை சூட்டப்பட்டிருக்கும் என்பதைச் சொல்லத் தேவையில்லை. உதாரணத்துக்கு ஒன்று. கல்லூரி மாணவர் தலைவன் ஒருவன் தனது கடமை நேரத்தில் யாருக்கும் சொல்லாமல் வீடு போய்விட்டான். அதிபர் அவனைத் தேடிப்பொழுது அவன் வீடேகிவிட்டான் என்பது தெரிய வந்தது. வீடு சென்றவன் பின்னர் பாடசாலை வந்தான். அதிபர் அவனை அழைத்து விசாரிக்கவோ அல்லது தண்டிக்கவோ இல்லை. காலம் ஓடிற்று. தொழில் தேடிய அந்த மாணவனுக்கு நல்லதோர் பதவிகிட்டியது. அதற்கான நற்சாட்சிப் பத்திரம் தேவைப்பட்டது. அதிபர் அவர்கள் அவனுக்குத் தகுந்த ஒரு நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை வழங்கினார். அவனுக்கோ அவனது பெற்றோருக்கோ அதில் பூரண திருப்தியில்லை. அவன் பொறுப்புணர்ச்சியுள்ளவன் (Responsible) என அதிபர் குறிப்பிடாமையே அவர்களுக்குப் பெரிய குறையாகப்பட்டது. ஆகவே அவனது பெற்றோரும் சமூகத்துப் பிரமுகர் சிலரும் கே.பியிடம் சென்று அதனை அவனது நற்சாட்சிப் பத்திரத்தில் சேர்க்குமாறு வேண்டினர். கே.பி அவர்கள் வேண்டுகோளை முற்றாகவே நிராகரித்து விட்டார். எவ்வளவு தரம் கேட்டாலும் அதே பதில்தான் கே.பியிடமிருந்து வரும் என்பதை அவர்கள் உணராதவர்கள் அல்ல. கே.பிக்குக் கிடைத்த பட்டம் 'மனிதாபிமானம் அற்றவர்' என்பதே! ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் தீக்குளித்த சீதையாகவே பொலிவுடன் காட்சியுறுவார்.

தொடர்பாடல் பெற்றோர்களைப் பாடசாலையுடன் உறவாட வைத்தது:

“ஹாட்லி கல்லூரியில் ஒரு மாணவன் சேரும் பொழுது அவனைப் பற்றிய வல்லமைகளையும் ஆற்றல் குறைவுகளையும் நன்கு அறிந்துகொள்ளுவார். பின் ஒவ்வொரு பருவச் சோதனை முடிவிலும் அவனின் அறிக்கையை ஆராய்ந்து தனது குறிப்புகளை எழுதுவதோடு நில்லாமல், மாணவனையும் பெற்றோரையும் அழைத்து வேண்டிய புத்திமதியும் கூறி திருந்துவதற்குரிய வழிகளையும் காட்டி விடுவார். அவர், தாய் தந்தையரிலும் பார்க்க அவர்களின் பிள்ளையைப் பற்றி அறிந்து அவர்களுக்குரிய முறையில் வழிநடத்தி முன்னேற்றப் பாதைக்கு எடுத்துச் செல்வார். பல பாடசாலை அதிபர்கள் மாணவர் தேர்ச்சி அறிக்கையில் ஒப்பமிடுவதேயில்லை. தமது கை ஒப்பத்தை ஒரு rubber stampஇல் செய்து வைத்துக் கொள்வார்கள். தேர்ச்சி அறிக்கையில் ஒப்பமிட வேண்டிய இடத்தில் அது பாவிக்கப்படும். மாறாக கே.பி. அவர்கள் தேர்ச்சி அறிக்கையைப் பார்த்ததற்கு அடையாளமாக தானே ஒப்பமிடுவதுடன் பெற்றோர்களுக்கான குறிப்புக்களையும் எழுதிவிடுவார். சில குறிப்புகளைத் தமிழில் கூட எழுதுவார். நூல் நிலையத்திற்குச் சென்று என்னென்ன புத்தகங்களைத் தெரிவுசெய்து படிக்கவேண்டும் எனவும் மாணவர்களுக்கு தனிப்பட்டமுறையில் கூறுவார்.

ஒழுக்கம், கட்டுப்பாடு, வாழ்க்கைநெறி, விடாமுயற்சி, தேவைக் கேற்ற நிர்வாக மாற்றங்கள், கல்வி நெறியில் மாற்றங்கள், மாணவர்களின் மேலதிக செயற்பாடுகள், சமூகத் தொடர்புகள் ஆகிய பல விடயங்களை ஆராய்வுடன் சிந்தித்து செயல்படுத்தி மாணவர்களினதும் சமூகத்தவரினதும் அன்பையும் பாராட்டையும் பெற்றுப் பாடசாலையை நிர்வகித்து வந்தார்” என்கிறார் திரு.க.சிவநாதன். பாடசாலை ஒன்றின் முன்னேற்றத்தில் பெற்றோர் மிகமுக்கியமானவர்கள் ஆனால் பெற்றோர்கள் தொடர்ந்து அப்பாடசாலையில் அக்கறை காட்டமாட்டார்கள். அவர்களது பிள்ளைகள் பாடசாலையை விட்டு நீங்கியதும் அவர்களுடைய அக்கறையும் தேய்ந்துவிடும். ஆகவே தொடர்ந்து பாடசாலையில் அக்கறை காட்டக்கூடியவர்கள் பழைய மாணவர்கள் என்பதை கே.பி. அவர்கள் முழுமையாக நம்பியதால் அவர்களுடன் தொடர்பை எப்போதும் நல்ல நிலையில்

வைத்திருந்தார். அவரது முயற்சியின் பலனாகவே ஹாட்லி கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கம் கொழும்பு மாநகரில் உருவானது.

ஓவ்வொரு மாணவரும் அவரால் அவதானிக்கப்பட்டனர்:

“ஹாட்லி கல்லூரியில் தங்கள் பிள்ளை படிக்கவேண்டுமென அதிகமான பெற்றோர் விரும்புவார்கள். ஆனால் அனுமதி மட்டுப்படுத்தப் பட்டிருப்பதனால் அநேகமான பெற்றோர்கள் குறைகூறுவார்கள். ஒரு தொகைக்கு மேல் தன்னால் மாணவர்களுக்கு சிறந்த முறையில் கல்வி வழங்க முடியாது போய்விடும் என்ற அச்சத்தால் மாணவர்களின் அனுமதியை கே.பி. கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்தார் என அறியக் கிடக்கிறது. ஒரு எடுத்துக்காட்டைக் கூறுவதன் மூலம் அவர் எவ்வித முறைகளில் செயற்பட்டு பாடசாலையையும் சமூகத்தையும் முன்னேற்றப் பாதையில் எடுத்துச் சென்றார் என்பதை ஓரளவிற்காவது விளங்கிக் கொள்ள முடியுமென நினைக்கிறேன். கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து மேற்படிப்பிற்காக பல்கலைக்கழகங்களுக்கும் தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளுக்கும் சென்ற மாணவர்கள், தவறாமல் விடுமுறையின்போது பழைய கல்லூரிக்குச் சென்று தங்கள் படிப்புகளின் விபரங்களைக் கூறி கலந்துரையாடுவார்கள். இக்கலந்துரையாடலில் காணும் மாற்றங்களையும் படிப்பிக்கும் முறைகளையும் மிகவும் அவதானமாகக் கேட்டறிந்து, அதற்கேற்ப பாடத்திட்டத்திலும் கற்பிக்கும் முறைகளிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவார்.” என்கிறார் க. சிவநாதன்.

சமகாலத்து அதிபர்களில் தனக்கென ஒரு அந்தஸ்தைப் பெற்றவர்:

யாழ்ப்பாடசாலை அதிபர்கள் சங்கத்தில் மிகவும் மதிப்புக்குரிய ஒரு அங்கத்தவராகப் பூரணம்பிள்ளை இருந்து வந்தார். எந்த ஒரு கருத்தாலிலும் பூரணம்பிள்ளை அவர்கள் எழுந்து தனது கருத்தைச் சொல்லும் பொழுது சபையோர் அமைதியாகக் கேட்பார்கள். அதற்கு தனி மதிப்புக் கொடுப்பார்கள். அவர் எடுத்துக்கொள்ளும் பொருள் பற்றி நுண்அறிவு இன்றிப் பேசமாட்டார். ஏதாயினும் மகஜர் எழுத வேண்டியிருந்தால் அதற்காக அமைக்கப்பட்ட குழுவில் கட்டாயமாகப் பூரணம்பிள்ளை ஒருவராக இருப்பார். ஏனைய பாடசாலை அதிபர்கள் தேவையேற்படும் போது புத்திமதி மற்றும் வழிகாட்டல்களுக்கு

அவரை நாடுவார்கள். “நான் அறிந்த மட்டில் அவர் தனக்கென உரித்துடைய ஒரு வீட்டில் வாழவில்லை. எப்பொழுதும் வாடகை வீட்டில்தான் வாழ்ந்தார். எளிமையான வாழ்க்கை, மேன்மையான சிந்தனை, அறநெறிக் கோட்பாடுகளுக்கமைவாக வாழ்ந்து காட்டியவர். அவரின் நாமம் பாரெங்கும் இன்றும் புகழுடனும் மதிப்புடனும் பேசப்படுகிறது. பூரணம்பிள்ளை அவர்கள் அன்பானவர், பண்பானவர், சிந்தனையாளன், சிறந்த கல்விமான், சிறந்த நிர்வாகி. ஒழுங்கு முறைகளிலிருந்து வழுவாது இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிப்பவர். அவர் அதிபராய் இருந்த காலம் பொன்னால் எழுதப்படவேண்டும்” என விதந்துரைத்துள்ளார் க.சிவநாதன்.

அவர் ஹாட்லியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றது எதனால்?

அதிபர் கே.பி ஹாட்லி கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெறப்போகிறார். பரி.ஜோவான் கல்லூரியின் அதிபராகப் பதவியேற்கப் போகிறார் என்ற செய்தி பலருக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. வேறு சிலருக்கு வழமை போன்று கே.பியின் தீர்மானம் மெல்லுகின்ற வாய்க்குச் சர்க்கரை கொடுத்தது போலாயது. தனது உயிரினும் மேலாக நேசித்த இப்பாடசாலையை விட்டுவெளியேற அவருக்கு எப்படி மனம் வந்தது என்பது பலரது வினாவாகியது. கே.பி. அவர்கள் ஹாட்லியின் அதிபராகிய காலவெள்ளத்தில் முதல் 5 ஆண்டுகளும் இறுதி 5 ஆண்டுகளும் முக்கியத்துவமுடையவை எனக் குறிப்பிட்டிருந்தோம். பின் 5 ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த நிகழ்ச்சி பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்றமையாகும். இதனால் பாடசாலையைத் தன்னிச்சைக்கமைய நடத்தக்கூடிய சிலாக்கியம் பல அதிபர்களுக்கு அரிதாகியது. கே.பிக்கும் அத்தகைய உணர்வு ஏற்பட்டது உண்மையே. பருத்தித்துறை, நெல்லியடி பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களோ அல்லது வடமாநிலத்து கல்விப்பணிப்பகமோ கே.பியின் ஆற்றல், அர்ப்பணிப்பு பற்றி நிறையவே அறிந்திருந்தமையால் அவர்களது இடையூறு கே.பிக்கு என்றுமே இருக்கப்போவதில்லை. என்றாலும், கே.பி. இது நாள்வரை தனிக்காட்டு ராஜாவாக எவருக்கும் அடிபணியாது தனது மனச்சாட்சியே வழிகாட்ட, அந்த ஒன்றிற்கு மாத்திரம் பயந்தவராக பாடசாலையைத் தார்மீக உணர்வுடன் நடத்தி வந்தார். ஆகவே கே.பிக்கு பாடசாலைச் சுவீகாரம் மூலம் கல்வித் திணைக்களத்தின் சுற்று நிருபங்களை அமுல்படுத்தும் ஒரு சேவக

னாகச் செயல்பட மனம் ஏவவில்லை. நாட்டு அரசு பாடசாலைகளைச் சுவீகரித்தமையால் தனது பழைய பல்லவி எடுபடாது என உணர்ந்தே கே.பி. பதவி விலகுகிறார் என்றது அந்த வசைபாடும் வம்பர் குழாம். தனது பிள்ளைகளின் கல்விச்செலவுக்கு ஹாட்லியில் பெறுகின்ற வேதனம் போதாது என்பதால் அதிக வேதனம் கிடைக்கக் கூடிய பரி.ஜோவான் கல்லூரி அதிபர் பதவியை கே.பி. ஏற்றார் என்றனர் அவரது அனுதாபிகள். உண்மையில் பாடசாலை அதிபர் என்பது சமூகத்தில் கௌரவம் கொடுக்கும் ஒரு நியமனம் என்றாலும் அப்பதவி யால் கிடைக்கும் ஊதியம் ஒரு அளவான குடும்பத்தை சகல வசதிகளுடன் நடத்துதற்கு போதுமானதாய் இருப்பதில்லை என்பதை நான் அனுபவ ரீதியாகக் கண்டறிந்தவன். கே.பிக்கு வருமானம் சொற்பம். வாடகை வீட்டிலேயே குடியிருந்தார். சொந்தமாக மோட் டர்கார் கூட இருக்கவில்லை. இந்த ஊதியத்துடன் ஐந்து பேர் களைக் கொண்ட ஒரு குடும்பத்தை சகல வசதிகளுடன் நிர்வகிப்ப தென்பது பகீரதப் பிரயத்தனம். ஆனால் கே.பி. இது நாள்வரை இத்தனை கஷ்டங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு அங்கே இருந் தாரே எனக் கேட்கலாம். ஆனால் இத்தனை கஷ்டங்களுக்கிடையே யும் “நானே ராஜா, நானே மந்திரி” என்ற போக்கிலே பாடசா லையை நடத்துவதில் ஒரு பெரிய மனத் திருப்தியிருந்தது. அந்தத் திருப்தி அரசு பாடசாலையைப் பொறுப்பேற்றதும் போய்விட்டது. பரி.ஜோவான் நிர்வாகம் இதற்கு முன்னரும் பலமுறை அதிபர் பூரணம்பிள்ளைக்கு அக்கல்லூரியைப் பொறுப்பேற்குமாறு வேண்டி கோள் விட்டிருந்தது. அப்போதெல்லாம் மறுத்தவர் இம்முறை அங்கு போனால் பெருவட்டமான யாழ்ப்பாணத்துக் கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஏதாயினும் செய்யலாம் என்று எண்ணியதாக கூறியுள்ளார். ஆகவே இனிமேல் ஏன் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதித்தது நியாயமே! எனவே கே.பியது பதவி விலகல் இன்றியமையாததாகிவிட்டது. கே.பி. அவர்கள் ஹாட்லி கல்லூரியில் தொடர்ந்து அதிபராக இருந்திருந் தாலும் 1970ஆம் ஆண்டு கட்டாய ஓய்வு பெற்றிருப்பார். 1970ஆம் ஆண்டில் பதவிக்கு வந்த ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசு பாடசாலை அதிபர்களின் ஓய்வுக்கான கட்டாய வயதெல்லையை 60ஆக மாற்றியது. இதன் காரணமாகவே அதிபர் ஜெயரத்தினம் மகாஜனக் கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார்.

உன்னைப் போல் இன்னொருவரைக் காணமுடியுமா?

பரி.ஜோவான் கல்லூரியில் ஒரு அவசியதேவை கருதியே அதன் நிர்வாகம் திரு.பூரணம்பிள்ளையை வருந்தி அழைத்து அதிபர் பதவியை வழங்கியது. பாடசாலைகளை அரசு சவீகாரம் செய்தபோது பரி. ஜோவான் கல்லூரி நிர்வாகம் அதனை எதிர்த்துப் பாடசாலையைக் கையளிக்கப் போவதில்லை என மறுத்துவிட்டது. இத்தீர்மானம் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெறவில்லை. இதனால் பாடசாலையின் நிர்வாகம் சுமுகமாக அமைய வாய்ப்பில்லாது போயிற்று. அப்போதைய அதிபர் திரு.A.W.இராஜசேகரம் பாடசாலை தனியார் பாடசாலையாக இயங்க வேண்டும் என்பதில் குறியாய் இருந்தார். அதற்கு எழுந்த எதிர்ப்பினால் அவர் மனமுடைந்து போனார். ஆகவே ஓய்வுபெற முன்வந்தார். பாடசாலையைச் சீராக நடத்த வேண்டும். எதிர்ப்பாளரைக் கட்டுக்கடங்க வைக்க ஒழுங்காட்சியில் திறமைமிக்க ஒருவர் வேண்டும், அதற்கும் தகுதி வாய்ந்த ஒருவர் கே.பி. என நிர்வாகம் தீர்மானித்தது. கே.பி. சம்மதித்தார். 1967 ஏப்பிரல் மாதத்தில் பதவியேற்றார். “St. John’s could not have found a better man. Especially at that juncture to lead its destinies” என நிர்வாகம் அதிபர் நியமனத்தை மனப்பூர்வமாக ஏற்றது.

“பாவினார் போன இடம் பள்ளமும் திட்டியும்” என்பார்கள். திரு. பூரணம்பிள்ளைக்கு இங்கே எதிர்ப்பு இல்லாமல் போயிருக்குமா? “காத்திருந்தவன் பெண்டாட்டியை நேற்று வந்தவன் கொண்டு போவதா?” என ஒரு கும்பல். திரு.இராஜசேகரம் ஓய்வு பெற்றதும் அதிபர் பதவி தமக்கே என வீழ்நீர் உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தவர்கள் எதிர்ப்புக் கோஷமிடத் தொடங்கினர். பட்டிக்காட்டான் பட்டணத்துப் பாடசாலையை எப்படி நிர்வகிக்கப் போகிறான் பார்ப்போம் என்றது எதிர்ப்புக் கோஷ்டி. கே.பி. புடம் போடப்பட்ட வைரம். பனங்காட்டு நரி. எத்தனை எதிர்ப்பையும் தான் தனித்து நின்றே எதிர்கொள்ள முடியும் என்பதில் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை இருந்தது. செயலில் இறங்கினார். செய்தும் காட்டினார். ஒழுங்கு, கட்டுப்பாட்டினை நிலை நிறுத்துதற்காகச் சில கட்டுப்பாட்டு விதிகளை அறிவித்து ஆசிரியரும் மாணவர்களும் அதனைப் பின்பற்ற வேண்டும் என வரையறுத்தார். இதனை ஏற்கமறுத்தார் ஒரு ஆசிரியர். அவரோ மிகவும் திறமை யானவர், மாணவரின் ஏகோபித்த ஆதரவைப் பெற்றவர். அரசியல்

வாதி. ஆகவே அரசபீடத்தில் செல்வாக்கும் பெற்றவர். இவை எல்லாம் கே.பிக்குத் தெரிந்தவைதான். ஆனால் அன்றைய கால கட்டத்தில் தான் யார் என்பதை யாவருக்கும் உணர்த்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. எனவே துணிந்து செயலில் இறங்கினார். அந்த ஆசிரியரைப் பதவிநீக்கம் செய்தார். இது அதிகார துஷ்பிரயோகம் என விமர்சிக்கப்பட்டது. அந்த ஆசிரியரை மீண்டும் பதவியில் அமர்த்து மாறு பஷ கோணங்களிலுமிருந்து நிர்ப்பந்தங்கள் வந்தன. ஆனால் கே.பி அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தன்னிலைப்பாட்டில் இருந்து சற்றேனும் இறங்கிவரத் தயாராயில்லை. வழக்கு நடந்தது. உயர் நீதிமன்றம்வரை சென்றது. அந்த ஆசிரியரைப் பதவியில் அமர்த்தலாம் அல்லது நஷ்டஈடு கொடுக்க வேண்டும் என இறுதியாக வந்த தீர்ப்பினை கே.பி. ஏற்று நஷ்டஈடு கொடுத்தார். தனக்கு நஷ்டஈடு தேவையில்லை ஒரு நாள் மாத்திரம் தன்னைப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமை யாற்ற அனுமதித்தால் தான் மறுநாளே பதவி விலகுவதாக அந்த ஆசிரியர் வேண்டுகோள் விடுத்தபோதிலும் அதற்குச் செவிசாய்க்க கே.பி. மறுத்துவிட்டார். அது தான் கே.பி. தன்மானம் பெரிது. தயை தாட்சண்யம் அதன் பிறகே. கே.பி. அவர்கள் பரி.ஜோவான் கல் லூரிக்கு அதிபராகப் போனசமயம் அக்கல்லூரி பல்துறைகளிலும் புகழ்பெற்று சிறந்த ஒரு கல்லூரியாகவே இருந்தது. ஆகவே கே. பி. அவர்கள் அவற்றை மேம்படுத்துவதையே தனது பணியாகக் கொண்டார். ஹாட்லி கல்லூரியில் தான் கையாண்ட நடவடிக்கைகள் அளித்த வெற்றியால் அவற்றினை இங்கேயும் கையாண்டார். வெற்றி யும் பெற்றார். ஆகவே 1976ஆம் ஆண்டிலே அவர் பரி.ஜோவான் கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றபோது “He bestrode the Johnian world like a Colossus that when the time came for him to retire, they were wondering from where comes such another” எனப் பரி. ஜோவான் கல்லூரி வரலாற்றிலே பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. “1976 was year of transition for St, John’s. In March, Mr. K. Pooranampillai retired after being Principal for 9 years. He was succeeded by Mr. C. E. Anandarajan, who had returned a few months earlier after successfully completing the International Certificate of Educational Studies at Oxford University. Mr. S. Panchalingam and Mr. V. R. Amarasingam were made Co-Vice-Principals.

Mr. Pooranampillai had come to St. John's with the reputation of a stern disciplinarian and an excellent administrator. He was specially selected by the College authorities to give efficient leadership at a time when they felt that St. John's needed a vigorous Head. He more than fulfilled their expectations and improved St. John's a great deal in education, sports and discipline. He was the second Methodist to serve as Principal of St. John's, the first being Rev. Robert Pargiter (1846-66). It is said about the first Principal & Founder of St. John's that "Mr. Knight strictly examines every scholar monthly, and regulates the pay of the teachers according to the actual proficiency of the Scholars." Mr. Pooranampillai of course did not have to go to that extent, but he had the same effect on all and sundry at the College, as his pet aversions were private tuition and shirkers. He himself led by diligence and example and the others followed. There was not a single phase of activity in which his influence did not pervade and seek to improve in the pursuit of excellence - his motto was "Meliora Semper".

During his period, sports activities increased tremendously, new games like Hockey, Basketball and Badminton coming into prominence and due to his pioneering efforts, St. John's took an early lead over other schools in the North and dominated in these events. His magnum opus of course was the construction of the Ter Jubilee Hall and the connected celebrations. In addition, he was responsible for the construction of a two-storeyed Workshop which he put up when the Government introduced pre-vocational subjects into the curriculum.

Mr. Pooranampillai was a fine upright figure, unbending in his views and took personal interest and care over all activities of the College. He had the full backing of the Board of Governors and the O.B.A., and he bestrode the Johnian World like a colossus, that when the time came for him to retire, they were wondering from whence comes such another."

Winston -The Exodus
(1976 - 1979)

பூச்செண்டும் கல்லெறியும்:

‘பூரணம்பிள்ளையின் வாழ்வும் பணியும்’ என்ற நூலில் அதன் ஆசிரியர் திரு.சி.இரத்தினம் அவர்கள் முன்னுரையில் எழுதியுள்ளதை இங்கே தருகிறேன்.

“கே.பி எனும் மாமனிதனின் மறுபக்கத்தைப் பார்த்தவர்களோ அவரை மேலைப்புல நாசகீர்த்தை ஏற்றுக்கொண்டவராய், நாட்டின் வெகுசனங்களிலிருந்து விலகியிருந்தவராய், தாய்மொழியிலும் பார்க்க ஆங்கிலமொழியைப் போற்றியவராகவே கண்டனர் குருதியாலும், நிறத்தாலும் சுதேசிகள் போன்றும் விருப்பு வெறுப்புகள், ஒழுக்க நெறிகள், ஞானம் என்பவற்றில் ஆங்கிலேயர் போன்றும் ஒரு வகுப்பினரை உருவாக்க வேண்டும் எனக்கூறிய பேரரசுக் கோட்பாட்டாளரான மக்கலேயின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய சாம்ராச்சிய அடிவருடியாகவே கண்டனர்.சமகால அரசியல் பற்றியோ, சமூகபொருளாதார மாற்றங்களைப் பற்றிய உணர்வோ கரிசனையோ இன்றி மிகக் குறுகியதோர் வட்டத்தினுள் தன்னைச் சுருக்கிக்கொண்டு கல்வி நடத்திய பிறின்பிப்பல் ஆகவே கண்டனர்.தொண்ணூற்றொன்பது சதவீதமான இந்து மாணவர்களின் ஆத்மீகத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு ஒரு சதவீதமான கிறிஸ்தவ மாணவர்களின் ஆத்மீக ஈடேற்றத்துக்காக அன்றாடம் பூசைவைத்த பெரிய போதகராகவே கண்டனர்.வடிகட்டி எடுத்த மாணவர்கள் தெரிந்தெடுத்த ஆசிரியர்கள் என்போரை வைத்துக் கொண்டு, ‘தலைசிறந்த பாடசாலை’ எனப் பூச்சாண்டி காட்டிய கெட்டிக்காரராகவே கண்டனர். இது கே.பி. எனும் மாமனிதனின் மறுபக்கம். இக்கல்லெறிகளை ஓர் அசட்டு உணர்ச்சிப் பெருக்கத்தினதும், ஒருவித விரக்தியினதும் வெளிப்பாடுகள் எனத்தட்டிக் கழித்து விடமுடியாது. அவற்றில் நிறைய உண்மை இருந்தது. அத்துடன் கே.பியும் வாள்நாள் முழுவதும் சர்ச்சைக்குரிய ஒரு மனிதராகவே இருந்தார். ‘Many, including parents and teachers, have disagreed with me and held different views’ எனும் அவரின் கூற்றே இதைப் புலப்படுத்துவதைக் காணலாம்.” என திரு.சி. இரத்தினம் அவர்களின் நூலில் உள்ளது.

“ஆனாலும் நான் இதை ஏற்பதாக இல்லை. ‘சொல்லுவார் சொன்னாலும் கேட்பார்க்கு மதியென்ன’ என்பார்கள். கே.பி. எனும் மாமனிதர் சர்ச்சைக்குரியவராகவே வாழ்ந்தார். நீதி, நெறி சென்றார்.

நிலைகுலையாது நின்றார். சாதனையாளராக மிளிர்ந்தார். பேச்சு, நடை, உடை, நாகரிகம், பண்பாடு யாவற்றிலும் அவர் மேற்குலக பாணியை அச்சொட்டாகப் பின்பற்றியவர். இதனால் முற்றிலும் ஒரு பழமைவாதியாகவே எம்மவர் மத்தியில் தோற்றமளித்தவர். ஆனால் அவரது தீர்க்கதரிசனம், திடசிந்தை, ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு, புதுமை மீதான நாட்டம் போன்ற பண்புகள் காரணமாக பல முற்போக்கான காரியங்களை மௌனமாகவும் அமைதியாகவும் செயற்படுத்தியுள்ளார்.” என்கிறார் கவிஞர் நவம்.

ஹாட்லி சமூகமும் அதை உணர்ந்தமையால் தான் அவரது பெருமையைப் பேணும் முகமாக 1983இல் அவரது பெயரில் நிவைமண்டபம் ஒன்றினை நிறுவியுள்ளது.

(இக்கட்டுரை எழுதுதற்குப் பெரும் அளவில் உதவிய நூல்: சி. இரத்தினம் அவர்களால் எழுதப் பெற்ற ‘பூரணம்பிள்ளை வாழ்வும் பணியும்’ திரு. சி. இரத்தினம் அவர்களுக்கும் அந்நூலினைத் தந்து உதவிய எனது அருமை நண்பர் க. நவத்துக்கும் எனது நன்றி)

அமெரிக்க மீஸனரிமாரின் பங்களாவில் முதன் முதல் வசீக்த யாழ்ப்பாணத்துவர் ஐ.பி. துரைரத்தினம்

முதற் சந்திப்பு:

1957 ஏப்ரல் மாதம் பாடசாலைகளுக்கு விடுமுறை காலம். BSc, Hons விலங்கியல் பட்டப்படிப்பின் இறுதிப் பரீட்சையை எழுதி விட்டு சாவகாசமாக ஊர் திரும்பிய நான், ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியில் ஆசிரியப் பதவி கிட்டும் என்ற அசாத்திய துணிவின் விளைவாகப் பாடசாலை சென்று அதிபரைப் பார்ப்பதற்கும் அசட்டை காட்டிவிட்டேன். ஸ்கந்தாவின் இன்னொரு

பழைய மாணவரும் இலங்கைப் பட்டதாரியுமான நண்பர் செல்வரத்தினம் முந்திக்கொண்டு விட்டார். அதிபர் ஒரேற்றர் அவர்களை நான் சென்று பார்த்த பொழுது ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது. ஆசிரியப் பதவி செல்வரத்தினத்திற்கு வழங்கப்பட்டுவிட்டதாக அதிபர் கூறினார். இன்னும் ஒரு விஞ்ஞானப் பட்டதாரியை நியமிப்பதற்கு வசதி இருக்க வில்லை. ஆனால் அந்தக் கருணையுள்ளம் எனக்காக வருந்தியது. வேறு பாடசாலை எங்காகிலும் விலங்கியல் ஆசிரியருக்கான வெற்றிடம் உள்ளதாக அறிந்தால் சொல்லு நான் அழைத்துப் போய்ப் பேசுகிறேன் என்றார். யூனியன் கல்லூரியிலும், மகாஜனாக் கல்லூரியிலும் வெற்றிடம் உள்ளதாக அறிகிறேன் என்றேன். மறுநாள் தனது காரில் என்னை அழைத்துக்கொண்டு முதலில் யூனியன் கல்லூரிக்குச் சென்றார். அதிபர் I. P. துரைரத்தினம் அலுவலகத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். அன்று தான் அவரை நான் முதன் முதலில் பார்த்தேன்.

முதல் பார்வையிலேயே பார்த்தோரைக் கட்டிப் போடக்கூடிய கம்பீரமான நெடிய தோற்றம். தேர்ந்த ஒரு விளையாட்டு வீரருக்கான உடல்வாகு காணப்பட்டது. பொது நிறமாயிருந்தாலும் முகத்தில் ஒரு தனிக்கவர்ச்சி. தலைமயிர் நரைத்துவிட்டது. ஆனாலும் அடர்த்தி யாக இருந்தது. நடு வகிடு வகுத்து வாரியிருந்தார். அலைபோல மயிர் தலையில் படிந்திருந்தது. கரிய விளிம்புடைய மூக்குக் கண்ணாடி, வெள்ளை வேட்டி நாசனல் சேட்டுடன் அலுவலகத்தில் இருந்தவர் எழுந்து அதிபருக்குக் கைகொடுத்து வரவேற்றார். அவர் நடையிலே ஒரு மிடுக்கு இருந்ததைக் காண முடிந்தது. அந்தக் காலத்து அதிபர்கள் பலரை நான் தேசிய உடையில் தான் கண்டுள்ளேன். யாழ்ப்பாண வாலிப காங்கிரசின் தாக்கம் தான் இதற்கான காரணமாக அமைந்தது. பொதுவாக அக்காலத்து அதிபர்கள் பலர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றவர்கள். அமெரிக்க மிஷனரிமார்களால் அக்கல்லூரி நடத்தப்பட்ட போதிலும், தேசிய உணர்வு அக்கல்லூரியிலேயே ஆரம்பமாயிற்று. மாணவர் எழுச்சிக்கு வித்திடப்பட்டது அங்குதான். மாணவர் காங்கிரஸ் என்ற அமைப்பு ஒன்று ஹண்டி அவர்களின் வழிகாட்டலில் தோன்றி இளைஞர் காங்கிரசாகப் பரிணாமம் பெற்றது. திருவாளர்கள். J.V.செல்லையா, A.E.தம்பர், ஒறேற்றர், I.P.துரைரத்தினம், கலைப்புலவர் நவரத்தினம் ஆகியோர் யாபேருமே அங்கே கல்வி கற்றவர்கள். அக்கல்லூரியிலே தான் இளைஞர்கள் தீர்க்கமாகக் கொள்கை வகுத்து அதன்படி செயற்பட்டனர். இளைஞர் காங்கிரஸ் தன்னை ஒரு அரசியல் கட்சியாகப் பிரகடனப்படுத்தவில்லை. தூரதிஷ்டவசமாக 1930களின் முற்பகுதியில் பல்வேறு அரசியல் கட்சிகள் தோன்றியதன் விளைவாக இளைஞர் காங்கிரஸ் சிதைவுற்றுவிட்டாலும் அதில் பிரதான உறுப்பினர்களாயிருந்தவர்களில் பலர் பின்நாட்களில் பாடசாலைகளின் அதிபர்களாகினார்கள். எனவே, இளைஞர் காங்கிரசின் சில கொள்கைகளை அவர்களால் செயற்படுத்த முடிந்தது. ஹண்டி பேரின்பநாயகம் போன்றோர் காந்திய வழி நின்றவர்களாக இறுதி வரை கதராடையையே உடுத்தினார்கள். ஒறேற்றரும் I.P.அவர்களும் பழகிய, பேசிய விதம் மிக்க நெருக்கமான இரு நண்பர்க்கிடையே நடைபெறும் உரையாடல் போலவே இருந்தது. அதிபர் அவர்கள் மெல்ல, என்னை அழைத்து வந்த நோக்கத்தைக் கூறினார். அங்கும் ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது. யூனியன் கல்லூரியிலிருந்து இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று

உயிரியல் விஞ்ஞானத்தில் பட்டம்பெற்ற பாலரத்தினராசா என்ற பழையமாணவர் ஆசிரியப் பதவிக்கு விண்ணப்பித்துள்ளதாகவும் அவருக்கு அப்பதவியை வழங்கப் போவதாகவும் திரு. துரைரத்தினம் கூறினார். ஆகவே, ஏமாற்றத்துடன் திரு. ஜெயரத்தினத்தின் இல்லம் நோக்கிச் சென்றோம். அவரது கம்பீரமான தோற்றம் என் மனதை விட்டு மறைய நேரம் எடுத்தது என்பது உண்மை.

அவரைப் புடம் போட்டவர்கள்:

11 வயதிலே தந்தையை இழந்து, 30வயதிலே கைமைத்தவம் மேற்கொண்ட தாயாருக்கு உறுதுணையாக வாழ்ந்தவரைப் புடம் போட்டவர்கள் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் அதிபராக இருந்த சங்கைக்குரிய ஜோன் பிக்னெல் பாதிரியாரும் பல்கலைக்கழகத்துப் பேராசிரியர் சுந்தரலிங்கமுமே. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் அவர் கல்வி கற்றவேளை தலைசிறந்த டென்னிஸ் ஆட்டவீரராகவும் சிறந்த துடுப்பாட்டக்காரராகவும், வலிமை மிக்க உதைபந்தாட்ட வீரராகவும், மிகவும் திறமைமிக்க கரப்பந்தாட்ட வீரராகவும் திகழ்ந்தார் என்பது அவர் வசம் இருந்த வெற்றிக் கிண்ணங்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியாக துரைரத்தினம் அவர்கள் 1925இல் வெளியேறியபோது அவரை “வா, வா” என அழைத்து யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் ஆசிரியப்பணியில் அமர்த்தினார் பிக்னெல் பாதிரியார். யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் விளையாட்டுத் துறைக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் இரசாயனவியல் ஆசிரியரான திரு..பெல்ப்ஸ் அவர்கள். திரு..பெல்ப்ஸ் 1927ஆம் ஆண்டிலே தமிழகத்தின் கோடைக்கானலுக்கு மாற்றலாகிச் சென்ற பொழுது I.P.Tக்கு விளையாட்டுத்துறை பொறுப்பாசிரியர் பதவியும் வழங்கப் பட்டது. அவரது கடின உழைப்பும், மாணவர்களுக்கு அவர் கொடுத்த ஊக்கமும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி விளையாட்டுத்துறையிலே பல சாதனைகளைச் செய்து பாடசாலைகள் யாவற்றுக்கும் முன்னணியில் நிற்க உதவிற்று. அவரது வார்த்தையில் சொல்வதானால், “ஒரு கிறிக்கட் போட்டியின் போது ஊசலாடும் அதிஷ்டம், உதைபந்தாட்டப் போட்டியின் சிலிர்ப் பீட்டும் வெற்றி, என வெற்றியின் ஆனந்தத்திலோ, தோல்வியின் மனச்சோர்விலோ பங்கேற்பது மிகவும் அருமையான அனுபவங்கள். இவையே என்னை உரம்மிக்கவனாக்கின என்பதோடு மாணவர்களினது நடத்தையையும் செப்பனிட்டன.” என்கிறார்.

பிரயாணம் செய்வதில் அதிக நாட்டமுயைவர் I.P.T அவர்கள். தான் அனுபவித்ததை மற்றவர்களும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்ற பெருநோக்குடன் தான் செல்லும் இடங்களில் காணும் காட்சிகளை ஒளிப்படமாகப் பதிந்துவைத்து மற்றவர்களுக்குக் காண்பித்து மகிழ்ச்சியடைவார். தனது காலத்தில் நடைபெற்ற யூனியன் கல்லூரி விளையாட்டுப் போட்டிகள் மற்றும் நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றையும் பதிவில் வைத்திருந்தார். அவர் ஓய்வு பெற்றதனைத் தொடர்ந்து, மகாஜனக் கல்லூரியில் உபஅதிபராகவும், பின்னர் காங்கேசந்துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரியின் அதிபராகவும் விளங்கிய திரு.கிருஷ்ணபிள்ளை யூனியன் கல்லூரி அதிபராகினார். அவருக்குப் பின்னர் அதிபராக வந்த திரு.நடராசா அவர்களும் I.P.Tயைப் போன்று விளையாட்டுக்களில் ஆர்வமுடையவர். யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகள் விளையாட்டுச் சங்கங்கத்தின் செயலராகவும் கடமையாற்றியவர். அதிபர் நடராசா கடமையாற்றிய காலத்திலே தம்மிடமுள்ள அப்பதிவுகளை I.P.T இடையிடையே பாடசாலைக்குக் கொண்டு வந்து மாணவர்களுக்கு திரையில் போட்டுக் காண்பிப்பாராம்.

பிரயாணம் மிகச் சிறந்த கல்விச்சாதனம் எனக் கூறும் I.P.T, அமெரிக்காவின் கொலம்பியாப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தனது M.A. பட்டப்படிப்பிற்கு 1948ஆம் ஆண்டில் சென்றபொழுது ஒரு சரக்குக் கப்பலிலேயே பிரயாணம் செய்தார். அது ஒரு விதத்தில் அனுசூலமானது என்கிறார். கப்பல் வெவ்வேறு நாட்டுத் துறை முகங்களில் நிற்கின்றசமயம் வெளியே வந்து ஊர்தேசம் பார்க்க முடியும் எனக் கூறும் I.P.T, செல்கின்ற வழியில் பல நாடுகளைப் பார்த்துக் கொண்டேதான் சென்றார். பட்டப் படிப்பை முடித்த பின்னர் உடனடியாக ஊருக்குத் திரும்பாமல் அங்கே மேலும் 35 நாட்கள் தங்கி, அந்நாட்டின் 48 மாகாணங்களுக்கும் சென்று அவற்றைப் பார்த்த பின்னரே நாடு திரும்பினார்.

தெல்லிப்பழையில் மிஷனரிமார்களின் கால் பதிப்பு:

அமெரிக்க இலங்கை மிஷன் இலங்கையில் கால் பதித்தது ஒக்டோபர் 1816ஆம் ஆண்டு. மிஷனரி சேவையாற்றுவதற்கு முன்னோடிக் கிராமமாகத் தெல்லிப்பழையினைத் தேர்ந்தெடுத்தது ஆச்சரியமே. ஒன்பது பேர்களைக் கொண்ட குழு ஒன்று 1815ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில் அமெரிக்காவில் இருந்து புறப்பட்டு

1816ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதத்தில் கொழும்பு மாநகரை வந்தடைந்தது. ஆறு மாதங்கள் வரை கொழும்பில் தங்கியபின்னர் சங். எட்வர்ட் வாரன் (Rev. Edward Warren) தலைமையில் மூவர் யாழ்ப்பாணம் நோக்கிப் பயணமானார்கள். சிலநாட்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கியிருந்தவர்கள் ஒக்ரோபர் 15ந் தேதி சங். வாரனும், சங். டனியல் புவர் (Rev. Daniel Poor) அவர்களும் தெல்லிப்பழை சென்று அங்கே தமக்கென உள்ள வீடுகளில் தங்கினார்கள். நேரத்தை விரயமாக்காமல் அன்றே அங்குள்ளோருக்குச் சமய போதனையை ஆரம்பித்து விட்டனர். ஆனால் அது அத்தனை எளிமையாய் இருக்கவில்லை. ஏற்கனவே போர்த்துக்கேயரும் ஒல்லாந்தரும் கொடுத்த இன்னல்கள் மக்கள் மனதிலே மிஷனரி மீது அதிகம் வெறுப்பைச் சம்பாதித்திருந்தது. மக்கள் மனதில் உள்ள வெறுப்பினைப் போக்குதற்கு மிஷனரி கையாண்ட ஆயுதம் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தலே. எனவே உடனடியாக இரு பாடசாலைகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. 1816ஆம் ஆண்டில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இவ்விரு பாடசாலைகளில் ஒன்று மல்லாகத்திலும் மற்றையது தெல்லிப்பழையிலும் மையம் கொண்டன. 30 மாணவர்கள் அங்கே கல்வி கற்பதற்காகச் சேர்ந்தனர். தமிழ், எண்கணிதம், புவியியலுடன், சமயபாடமும் போதிக்கப்பட்டது. சிறிது காலத்தின் பின்னர் தெல்லிப்பழையில் உள்ள பாடசாலையில் ஆங்கிலமும் ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்பட்டது. கற்பித்த ஆசிரியர்கள் யாபேரும் சைவர்கள் என்றமையால் தமது நோக்கம் ஈடேறுமா என்ற சந்தேகம் மிஷனரிக்கு எனவே செய்தது. ஆகவே, ஒரு மாற்றுத் திட்டமாக விடுதிச்சாலையில் மாணவர்களை வைத்திருத்தல் என்ற திட்டத்தினைக் கொண்டு வந்தனர். அப்படிச் செய்தால் மாணவர்கள் கிறிஸ்தவச் சூழலியே எந்நேரமும் இருப்பார்கள் என்ற எண்ணம் உதித்தது. மாணவர்களை விடுதிச்சாலையில் வைத்து கல்வி போதிப்பதற்கான செலவை அமெரிக்காவில் உள்ள பிரமுகர்களும் சில சங்கங்களும் ஏற்றன. தெல்லிப்பழையிலே முதன் முதலாக விடுதிச்சாலையுடன் கூடிய பாடசாலை ஆரம்பமாயிற்று. முதலில் ஆறு மாணவர்கள் அங்கே கற்றனர். ஊரவர்களுக்கு மிஷனரிமார்களின் இந்த முயற்சி சந்தேகத்தைக் கொடுத்தமையால் பலர் விடுதிச்சாலையுடன் கூடிய பாடசாலைக்குப் பிள்ளைகளை அனுப்ப முன்வரவில்லை. இதனால் இரண்டு பாடசாலைகள் நடத்த வேண்டியதாகிவிட்டது. 1818ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலையில் முதல் முறையாகப் பெண்களும்

கற்பதற்காகச் சேர்ந்தார்கள் எனத் தெரிய வருகிறது. 1929ஆம் ஆண்டிலே விடுதிச்சாலைப் பாடசாலை இருமொழிப் பாடசாலையாக மாற்றம் பெற்றது. மூன்று பிரதான காரணங்களே இம் மாற்றத்திற்கு அடிகோலின என்கிறார்கள்.

1. ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சேர்ந்து கல்வி கற்பதற்கான கட்டணம் கட்டமுடியாத ஏழைப் பிள்ளைகளுக்கு ஆங்கிலக் கல்வி புகட்டல்.
2. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தவரின் பிள்ளைகள் ஆங்கிலம் கற்கின்ற வசதியை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல்.
3. இளம் ஆண்களும் பெண்களும் கிறிஸ்தவ நெறிகளை இளம் வயதிலேயே தெரிந்து கிறிஸ்தவ பற்றாளர்களாக மாற உதவுதல்.

இதனால் அங்கே கற்கும் மாணவர் தொகை 200ஐத் தாண்டியது. இதில் மூன்றில் ஒரு பகுதியினர் விடுதிச்சாலை மாணவர்கள்.

அதிபர் பதவி கேட்காமல் கிடைத்தது:

1935 அதிபர் துரைரத்தினத்தின் வாழ்வில் மறக்கமுடியாத ஆண்டு. தெல்லிப்பழையில் உள்ள அமெரிக்க இலங்கை நிறுவனத்தினைப் பொறுப்பேற்குமாறு அவர் பணிக்கப்பட்டார். அது நாள்வரை பொறுப் பாயிருந்த திரு.வார்ட் அவர்கள் விடுமுறையில் ஊர் சென்றவர் மனைவியின் சுகவீனம் காரணமாக ஊர் திரும்பத் தாமதமாயிற்று. இப்பதவிக்கு அமர்த்தப்பட்ட முதல் தமிழர் என்ற பெருமை ஒரு பக்கமிருந்தாலும் அத்தனை வசதிகளுடன் கூடிய யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பத்து வருடங்களைக் கழித்த துரைரத்தினத்திற்கு வசதியில் மிகவும் குறைவாக இருந்த தெல்லிப் பழைக்கு வருவது அத்தனை பிடித்தமானதாக இல்லை. ஆனால் நிர்வாகம் இட்ட பணியைச் செய்தே ஆகவேண்டும். செய்தார். பொறுப்பு அதிகமாகி யது. வளவின் உள்ளே பாடசாலையுடன், அச்சுக்கூடம், கைத்தொழிற் திணைக்களம், விற்பனை நிலையம் ஆகியவை இருந்தன. இவை யாவற்றிற்கும் முகவராக திரு.துரைரத்தினம் என்ற இளம் வயதினர். மிஷனுக்கு அவர் ஆற்றலில் அதீத நம்பிக்கை இருந்தது. அது தெல்லிப்பழைக்கு ஒரு மறுமலர்ச்சிக் காலமாக மாறியது. ஆங்கிலப் பாடசாலை அப்போது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நேரடிக் கண்காணிப்பிலேயே இருந்தது.

இருமொழிப் பாடசாலையில் இலவசக் கல்வி போதிக்கப்பட்டது ஏழை மக்களுக்கான பாடசாலை. தாய்மொழிப் பாடசாலையாக போதனை நடந்து வந்த இங்கே, 1929ஆம் ஆண்டிலே தான் ஆங்கிலமும் போதிக்கப்பட்டு இருமொழிப் பாடசாலையானது. இங்கே 8ந்தரம் வரை வகுப்புக்கள் இருந்தன. விஞ்ஞானம் போதிக்கப்படவில்லை. அதற்கான வசதி இருக்கவில்லை. 150 மாணவர்கள் கல்வி கற்றனர். 8 ஆசிரியர்கள் பணியாற்றினர். ஒரேயொரு மண்டபம் தான் கற்குவரைக் கொண்டது. ஏனையவை அத்தனையும் மண்ணாலான அரைச்சுவரையும் ஓலையால் வேயப்பட்ட வகுப்பறைகளையும் கொண்டவை. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் இலண்டன் பட்டதாரி இடைநிலை வகுப்புகளுக்கு I.P.T அவர்கள் கணிதம், பௌதிகவியல் போன்ற பாடங்களைப் போதித்தவர். புதிய பதவி எப்படி இருந்திருக்கும்? மலையில் இருந்தவரை மடுவுக்குள் தள்ளிவிட்டது போல் இருந்திருக்கும். பாடசாலையின் சூழல்கூட அத்தனை சந்தோசகரமானதாக இருக்கவில்லை. அங்கே இருமொழிப்பாடசாலை ஆசிரியருக்கும் ஆங்கிலப் பாடசாலை ஆசிரியருக்குமிடையே சுமுகமான உறவு இல்லை. வெளியே துரையப்பாப்பிள்ளையின் மகாஜனாப் பாடசாலை யோடும் உறவு பிளவுபட்டேயிருந்தது. மிஷன் பாடசாலையின் பிரதம பகுதியின் தலைமை ஆசிரியராக இருந்த பாவலர் துரையப்பாப்பிள்ளை வெளியேறி, மகாஜனாவைத் தோற்வித்ததனை பாடசாலை நிர்வாகம் அத்தனை சுலபமாக மறப்பதற்கில்லை. இதற்கு மேலாக அச்சகத்திலும் தொழிற்கல்வி நிலையத்திலும் வேலை பார்த்தவர்களில் பெரும்பாலோர் முதியவர்கள். இது நாள்வரை வெள்ளைத்தோலுக்கு உரியவர்களின் ஏவலைத் தலைமேற் கொண்டவர்கள், இப்போது ஒரு கறுத்தத் தோல் இளைஞன் 31 வயதினன் கொடுக்கின்ற கட்டளைகளை நிறைவேற்ற மனம் ஏவுமா? எல்லாமே இக்கட்டுத்தான்.

அதிபர் I.P.T கலங்கவில்லை. அதிபர் அவர்கள் இந்தப் பணியை ஒரு சவாலாக எடுத்தார். இரண்டு பாடசாலைகள். ஒன்று ஆங்கிலப் பாடசாலை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நிர்வாகத்தின் கீழ், மற்றையது இருமொழிப்பாடசாலை அமெரிக்கன் மிஷனால் அதிபர் I.P.T நிர்வாகத்தில் நடைபெறுவது. கனிஷ்ட பாடசாலைத் தராதரம் வரை இரண்டு பாடசாலைகளிலும் ஒரே பாடத்திட்டம் பின்பற்றப்படுகிறது. ஆனால் மைதானம் மற்றும் உபகரணங்கள் எல்லாம் இரண்டு இரண்டாகத் தேவைப்படுகின்றன. இது அனாவசிமான செலவு என்பது

I.P.Tயின் கருத்து. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஒலிவர் குணதிலகா (பின்னர் ஆளுனராகக் கடமையாற்றியவர்) தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட செலவினத்தைக் கட்டுப்படுத்துதற்கான ஆணையம் (Retrenchment Commission) அதிக பாடசாலைகளை வைத்திருப்பதிலும் பார்க்க நன்கு இயங்குகின்ற பாடசாலைகளை மாத்திரம் வைத்திருப்பதே சிறந்தது என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தது. அதிபர் துரைரத்தினம் இதனைச் சிறந்த வாய்ப்பாகக் கொண்டார். இரண்டு பாடசாலைகளையும் இணைத்து ஒரு உயர்தர இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாக ஆக்கினால் அனாவசிய செலவு இரட்டிப்பினைக் கட்டுப்படுத்தலாம் என எண்ணினார். எனவே மிஷன் இயக்குனர் சபைக்கு அதிபர் தனது பிரேரணையாக இதனைச் சமர்ப்பித்தார். அதிக வாதப் பிரதிவாதங்களின் பின்னர், அதிபர் துரைரத்தினத்தின் பிரேரணை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் பிரச்சினை முடிந்தபடி அல்ல. காலத்துக்குக் காலம் எனவே செய்தது. பிரச்சினை கிளப்பியவர்கள் யாரென்று சொல்லத் தேவையில்லை. அவர்கள் நம்மவர்கள். எந்த நல்ல விஷயத்தைக் கொண்டு வந்தாலும் அதற்கு ஒரு உள்நோக்கம் இருக்குமெனச் சந்தேகக் கண்ணோடு பார்க்கும் பெருமக்கள். திட்டமிட்டுச் செயலாற்றும் அற்புதத் திறமை கொண்ட அதிபர் I.P.T ஆங்கிலப் பாடசாலையையும் இருமொழிப் பாடசாலையையும் ஒன்றாக இணைத்தார். பாடசாலை, யூனியன் உயர்தரப் பாடசாலை (Union High School) என்ற காரணப் பெயரைப் பெற்றது. இணைந்த இருபாடசாலைகளின் அதிபராக திரு. I. P. துரைரத்தினம் நியமனம் பெற்றார். பாடசாலை மாணவர் தொகை அதிகரித்தது. இந்த முயற்சியின் விளைவாக பாடசாலையின் நிதி நிலைமை ஓரளவுக்குச் சீரடைந்தது எனலாம். 1939ஆம் ஆண்டிலே யூனியன் உயர்தரப் பாடசாலை என்ற தனது நிலையான அந்தஸ்தைப் பாடசாலை பெற்றது. ஆனால் ஒரு வருடத்திலேயே பாடசாலையின் மாணவர் தொகை அதிகரித்ததைக் கண்டு, கல்வித் திணைக்களம் பாடசாலையின் தரத்தை உடனடியாக உயர்த்தியது. 1940ம் ஆண்டிலே பாடசாலையை சிரேஷ்ட இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாக அங்கீகரித்து London Matriculation வகுப்புகள் வரை கல்வியூட்டுதற்கான அனுமதியும் வழங்கிற்று. அந்த ஆண்டு முதல் பாடசாலை யூனியன் கல்லூரி என அழைக்கப்பட்டது. கிராமத்துப் பாடசாலை ஒன்றை நகரத்தின் தரத்திற்கு உயர்த்துவது என்பது எளிமையான விஷயமல்ல. ஆனால்

செய்தே ஆகவேண்டும் என்பது அதிபரின் கனவு. ஆகவே, அதிபர் அவர்கள் தன்னை வருத்தினார். கடுமையாக உழைத்தார். ஆசிரியர் களிடமும் அதனையே எதிர்பார்த்தார். இதனால் சிலருடன் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை கையாள்வது மனதுக்கு இதமானதாக இல்லாவிட்டாலும் பாடசாலை நலன் கருதிச் செய்யவேண்டி வந்தது. செய்தார். சிலரின் அதிருப்தியையும் சம்பாதிக்க வேண்டியதாயிற்று.

இரண்டாம் உலக யுத்தம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. அதிபர், மாணவர் சாரணர் படையைத் தொடக்கினார். பெண்களுக்கான வழிகாட்டிகள் குழுவும் ஆரம்பமாயிற்று. மாணவர் கிறிஸ்தவ இயக்கம் தோன்றியது. பல்வேறு விளையாட்டு அணிகள் எழுந்தன. அதிபரின் தீவிர முயற்சியினால் பல்வேறு துறைகளிலும் பாடசாலை மாணவர்கள் பாடசாலையின் பெயரைத் துலங்க வைத்தனர். வகுப்பிலே உள்ள போது ஒரு சிறந்த கணித ஆசான், விளையாட்டு மைதானத்தில் தலைசிறந்த பயிற்சியாளர், மாணவர்களுடன் மிக நட்புரிமையுடன் உறவாடும் உற்ற தோழர், பாடசாலை நிகழ்ச்சிகள் ஒவ்வொன்றினையும் அருமையாகப் புகைப்படமெடுப்பதில் வல்லவர், அவற்றைத் தகுந்த சமயத்தில் மாணவர்களுக்கு இட்டுக் காட்டுவதில் ஆர்வலர் என்ற பன்முக திறன்களுக்கு உரித்தானவர் எனப்புகழப்பட்டவர் I.P.T அவர்கள். ஆனால் பாடசாலையின் உள்ளே அவர் மிகத் தீவிரமான ஒழுக்க நெறியாளர். குற்றம் புரிந்தவர் யாராயிருந்தாலும் அதற்கான தண்டனை பெற்றே தீரவேண்டும் என்பதில் தீவிரவாதி.

கல்லூரியின் வளர்ச்சி பன்முகப்பட்டது:

1940ஆம் ஆண்டிலே முதன் முதலாக இல்லங்களுக்கிடையான விளையாட்டுப் போட்டியும் நிறுவியவர் தினமும் பரிசளிப்பு விழாவும் நடைபெற்றது. விளையாட்டுப் போட்டி நடத்துதற்குக் கல்லூரியின் மைதானம் போதிய அளவு விஸ்தீரணம் கொண்டதாக அமையாவிட்டாலும் அன்றைய தினம் முழுவதும் பெற்றோர்களும் மாணவர்களும் உல்லாசமாகக் களிக்கக்கூடியதாக அமைந்தது. மாணவர்களை மூன்று இல்லங்களாக வகுத்து அவற்றிற்கு முறையே Smith, Dickson மற்றும் Ward இல்லங்கள் என தெல்லிப்பழைக்கு மிகவும் பிடித்தமான மிஷனரிமார்களின் பெயர்களை அதிபர் அவர்கள் சூட்டினார்கள். நிறுவியர் தினமும் பரிசளிப்பு விழாவையும் ஒக்டோபர்

மாதத்து இரண்டாவது வாரத்தில் நடத்தினார். அத்தினம் சங். வாறன் மற்றும் சங்.டானியல் புவர் ஆகிய இருவரும் தெல்லிப்பழையில் தமது தொண்டினைத் தொடங்கிய தினத்தைக் குறிப்பதாக அமைகிறது.

பிரதம விருந்தினராக I.P.Tயின் ஆதர்ச மனிதரான போராசிரியர் சுந்தரலிங்கம் அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அச்சமயத்தில் தான் திரு. சுந்தரலிங்கம் பல்கலைக்கழகத்தின் உபவேந்தர் பதவி தனக்கு வழங்கப் படாமல் சேர் ஐவர் ஜென்னிங்ஸுக்கு வழங்கப்பட்டதனை எதிர்த்து தனது பேராசிரியர் பதவியை ராஜினாமா செய்திருந்தார். அந்த நியமனம் இலங்கை மக்களை அவமானப்படுத்தியுள்ளது என்றும், இலங்கையரின் கௌரவத்தைப் பேணும் முகமாகவேதான் தனது பதவியை ராஜினாமா செய்ததாகவும் சுந்தரலிங்கம் அவர்கள் கூறினார்.

திரு.I.P.Tயின் காலத்திலே கல்லூரியின் பன்முக விருத்தியின் முக்கிய அம்சமாக விளங்குவது கைத்தொழில் திணைக்களத் தினது விரிவாக்கமாகும். 1878ஆம் ஆண்டிலே சங்.ஸ்மித் அவர்களால் பாடசாலைப் பாடவிதானத்தில் புகுத்தப்பட்ட கைத்தொழிற்கல்வி I.P.T அதிபரான குறுகிய காலத்திலே பாடசாலையில் மிக முக்கியமான பாடமாக மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டது. கைத்தொழிற்கல்வியது கூறுகளாக தச்சு வேலைக் திணைக்களம் மற்றும் பேப்பர் செய்யும் திணைக்களம் என்பன 1944ஆம் ஆண்டு தோற்றுவிக்கப்பட்டன. தச்சுவேலைக் கூடத்தின் ஆரம்ப தினத்திலே அதிபர் திரு.I.P.T அவர்களது உரையில் ஒரு சிறுபகுதியை இங்கே தருவதால் அவருடைய தொலைநோக்கினை அறிந்துகொள்ள முடியும். “இங்கே ஒரு பாடசாலையைத் தோற்றுவித்ததோடு நின்று விடாமல், கைத்தொழிற்கல்வி திணைக்களம் ஒன்றையும் அச்சுக்கூடம் ஒன்றையும் தோற்றுவித்து அவை இரண்டையும் ஒன்றிற்கொன்று உதவக்கூடிய வகையில் அமைத்துக் கொடுத்தவர்களின் மதிநுட்பத்தையும் கடின உழைப்பையும் எத்தனை பாராட்டினாலும் தரும். இவை கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது. மாணவர்கள் நிறைவான கல்வியைப் பெறுதற்கு உறுதுணையாய் உள்ளன. இவற்றை உருவாக்கியதன் மூலம் பாடசாலையின் வளர்ச்சி தொழிற்கல்வியின் வளர்ச்சிக்குக் குந்தகமாகும் என்ற சிலரது மனத்திலே குமைந்து கிடக்கின்ற தேவையற்ற பயத்தைப்

போக்குமென நான் எண்ணுகிறேன். ஆனால் ஒரு உண்மையை இங்கு நான் எடுத்துக்கூற வேண்டும். எங்கேயும், பிரதானமாக யாழ்ப்பாணத்தில் தூய கல்வி அறிவு இல்லாமல் எந்தக் கைத்தொழிற் பாடசாலையும் சாதிக்கமாட்டாது என்பதை உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.”

அதிபர் I.P.Tயின் காலத்திலே கல்லூரியின் கல்வி முன்னேற்ற மும் பெயர் சொல்லக் கூடிய அளவு இருந்தது. 1941ஆம் ஆண்டிலே முதன் முதலாகப் பாடசாலை மாணவர்கள் கல்வித் திணைக்களம் நடத்திய S.S.C. பரீட்சைக்குத் தோற்றினார்கள். அந்த ஆண்டில் மாத்திரமல்லாமல் தொடர்ந்த ஆண்டுகளிலும் இப்பரீட்சையில் யூனியன் கல்லூரி மாணவர்கள் சிறந்த பெறுபேறுகளைப் பெற்றுப் பாடசாலைக்கும் அதிபர் துரைரத்தினத்திற்கும் புகழ் சம்பாதித்தனர். கல்வித் திணைக்களம் கலைத்துறை மற்றும் விஞ்ஞானத் துறையில் பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்பு மற்றும் H.S.C. வகுப்புகளை நடத்துதற்கான அனுமதியை 1945ஆம் ஆண்டில் வழங்கியமை கல்லூரியின் முன்னேற்றத்திற்கு கல்வித்திணைக்களம் அங்கீகாரம் கொடுத்ததாக அமைகிறது.

அதிபர் துரைரத்தினம் மிகவும் திறமையான விளையாட்டு வீரர். தனது மாணவர்களும் விளையாட்டுத்துறையில் புகழ்பெற வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பது நியாயந்தானே? ஆனால் ஒரு சிறிய விளையாட்டு மைதானம் மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு மந்திரத்தால் மாங்காயை வரவழைக்க முடியுமா? அவரது முயற்சிக்குக்

கைகொடுக்க கல்லூரியின் பழைய மாணவர் ஒருவர் முன்வந்தார். அவர் கொடுத்த நன்கொடை மூலம் பாடசாலைக்கு அருகேயுள்ள காணியை விலை கொடுத்து வாங்க முடிந்தது. விளையாட்டு மைதானமும் பெரிதாகியது. அதிபரின் விளையாட்டுத்துறைக் களவுகளை நினைவாக்க உதவிற்று. மாணவர்களும் இலேசப்பட்டவர்கள் அல்ல. முழு மூச்சுடன் உழைத்தார்கள். சாதனை மேல் சாதனை படைத்தார்கள்.

பனிமலர் ஒரேற்றர்:

‘பனிமலர்’ எனும் பெயரில் இலண்டனில் வசிக்கும் நா.சபேசன் சஞ்சிகை ஒன்றைச் சிறிது காலம் நடத்தி வந்தார். அதில் ஸ்கந்தவரோதயாக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் ஒரேற்றர்

கப்பிரமணியம் அவர்களின் செவ்வி ஒன்று வெளியாகி இருந்தது. அதில் ஒரேற்றர் கூறிய கருத்துக்களை இங்கே கூறுவது ஏற்படையது. “யூனியன் கல்லூரியில் ஐ.பி. துரைரத்தினம் நிறைய நேரத்தைச் செலவிட்டார். அவர் கல்லூரியைப்

பொறுப்பேற்று தனித்தனியாக நடந்து வந்த சிறுவர் பாடசாலையை உயர்தரப் பாடசாலையையும் ஒன்றாக்கியபோது மகாஜனக் கல்லூரியை விட மிகவும் வளர்ச்சியுற்ற ஒன்றாக அது விளங்கியது. அமெரிக்க மிஷனரிமாரின் பங்களாவில் முதன்முதல் வசித்த யாழ்ப்பாணத்தவர் ஐ.பி.துரைரத்தினம். அவருடைய தந்தையாரான பொன்னையா, யூனியன் கல்லூரிக்குள் அமைந்திருக்கும் அந்த பங்களாவில் முன்னர் கிளார்க் வேலை பார்த்தவர். ஒரு சின்ன அறையைத் தவிர வேறெங்கும் போவதற்கு மிஷனரிமார் அவரை அனுமதித்த தேயில்லை. அதே பங்களாவில் மிகவும் கெட்டிக்காரரான அவரது மகன் குடியேறினார். ஆசிரியர்களுக்கு அவர் அவ்வளவாக மதிப்புக் கொடுத்ததில்லை. அதனால் யூனியன் கல்லூரியை விடவும் அருகிலிருந்த மகாஜனா மிகவும் தரமுயர்த்தப்பட்ட (Super Grade) கல்லூரியாக வளர்ச்சியுற்றது. இதற்காக ஜெயரத்தினம் பட்டகஷ்டம் கொஞ்ச நஞ்சமல்ல. இதைப்பற்றி ஒருமுறை சம்பாசிக்கையில் என்னுடைய நல்ல நண்பரான துரைரத்தினம் சொன்னார், “My teachers let me down” என்று. “ஏனென்றால் நீர் ஆசிரியர்களுடன் ஒத்துழைக்கவில்லை. எனவே, அவர்கள் உம்முடன் ஒத்துழைக்கவில்லை என்றேன்.” என அச்செவ்வியில் ஒரேற்றர் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

பல வருடங்களுக்கு முன்னர் தமிழகத்திலே காங்கிரஸ் கட்சியை முறியடித்து ஆட்சியில் தி.மு.க. அமர்ந்தது. அறிஞர் அண்ணா முதலமைச்சர் ஆனார். அண்ணா அவர்கள் பெரியார், ராஜாஜி போன்றோரிடம் அவர்களது இல்லங்கள் சென்று ஆசீர்வாதம்

பெற்றார். சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் இல்லத்திற்கு அண்ணா சென்றார். ராஜாஜி வரவேற்றுப்பேசி வாழ்த்தினார். இறுதியில் அண்ணாவை நோக்கி “அலுவலகங்கள் முன்னே கும்பல்கும்பலாக மக்கள் தொகை காணப்படுகிறதே. இது அலுவலகங்களில் வேலை பார்ப்பதற்குத் தடையாக இருக்குமல்லவா. ஆகவே நீ முதல் செய்ய வேண்டியது அந்த மக்கள் கும்பலை அங்கே இல்லாமல் அகற்றுவது. நான் முதலமைச்சராக இருந்தபோது இதைச் செய்ய முனைந்தேன். தோல்வி கண்டேன் ஏனென்றால் நான் அதைக் கோபத்தோடு செய்தேன். நீ அப்படியான யுக்தியைக் கையாளாமல் அதனைச் சிரித்துக் கொண்டு செய்தால் கட்டாயமாக வெற்றியடைவாய்” என்றாராம். இதே வகையில்தான் நான் தெல்லிப்பழையின் இரு பெரிய கல்லூரி அதிபர்களின் செயல் முறையில் இருந்த வித்தியாசத்தைக் காண்கிறேன். இருவருமே பாடசாலை முன்னேற்றத்திற்காக அரும்பாடுபட்டார்கள். மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியில் அதீத அக்கறை காட்டினார்கள். இருவருமே கடின உழைப்பாளிகள். ஆசிரியர்களிடம் அதிகவேலை வாங்க முனைந்தார்கள். ஒருவர் அதனைச் சிரித்துக் கொண்டு செய்து வெற்றி பெற்றார். மற்றவர் கோபித்துக் கொண்டு செயலாற்றினார். முன்னவர் போன்ற வெற்றியைப் பெற முடியவில்லை.

யூனியன் கல்லூரியின் சிறந்த அதிபர்களில் ஒருவராக விளங்கியவர் திரு. கதிர் பாலசுந்தரம் அவர்கள். அவர் ‘பொற்காலம்’ என்ற தலைப்பில் நூலொன்றை வெளியிட்டுள்ளார். அதில் அவர் கூறியது: “மகாஜனக் கல்லூரி தெல்லிப்பழைச் சந்தியிலிருந்து ஏறக்குறைய ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ள நிறுவனம். புவியியல் அமைவு யூனியன் கல்லூரியைப்போல பெரிதாக அமையாத கல்லூரி. மாணவர்கள் சாரிசாரியாக, அவசர அவசரமாகத் தெல்லிப்பழைச் சந்தியைக் கடந்து, நடந்து, விரைந்து செல்வதை அவதானித்தேன். இரண்டு பலசரக்குக் கடைகள் என வைத்துக் கொள்வோம். அவை ஒரு மைல் இடைவெளியில் ஒன்றைக் கடந்து சென்று அடுத்த பலசரக்குக் கடைக்குச் செல்கிறார்கள் என்றால் அதற்குக் காரணம் இருக்க வேண்டும். அதே நிலைதான் யூனியன் கல்லூரிக்கும் இருந்தது. ஒப்பிட்டுப் பேசுவதை யாரும் தவறாக வியாக்கியானம் செய்ய வேண்டாம். வெற்றியின் மா மந்திரம் எங்கே மறைந்திருக்கிறது என்று அறிய முயல்கிறேன். மகாஜனக் கல்லூரியைப் பற்றி எனக்கு

மிகப்பெருமையான எண்ணம் உண்டு. மரியாதை உண்டு. அதன் உயர்வுக்கு உழைத்த கனவான்களின் திறமையை நான் அலசிப் பார்த்துண்டு. அது கொடிகட்டிப் பறந்ததை யாராலும் மறக்க முடியாது. புவியியல் அமைவு பெரிதாகப் பொருந்தாத பொழுதிலும் எப்படி அவர்களால் அப்படியான எழுச்சியைக் காணமுடிந்தது?" என்கிறார் கதிர் பாலசுந்தரம்.

ஒரு சமயம் அதிபர் I.T.Pயின் மனைவி றோஸ் அக்கா என எல்லோராலும் அன்பாக அழைக்கப்படுபவர். திரு.கதிர் பாலசுந்தரத்தின் நிர்வாகத்தைப் பற்றி திரு.துரைரத்தினம் அவர்களைக் கேட்டபொழுது அவர் அதற்குப் பதிலாக, "He has succeeded in reviving the college, a very difficult job in government schools" எனக் கூறினார் என பாலசுந்தரம் அவர்கள் 'பொற்காலம்' நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதிபர் அனுபவ ரீதியாக உணர்ந்த உண்மையையே எடுத்துக் கூறியுள்ளார்கள். பாடசாலை நிர்வாகம் என்பதை 1960ஆம் ஆண்டிற்கு முன், 1960ஆம் ஆண்டிற்குப் பின் என இரு கூறுகளாக வகுக்க வேண்டும். அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற ஆண்டாகிய 1960க்கு முன்னர் பாடசாலை நிர்வாகம் அதிபர் கைகளிலும், முகாமையாளர் கைகளிலும் இருந்தமையால் ஆசிரியர்கள் அடக்கியே வாசிக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருந்தது. 1960க்குப் பின்னர் பாடசாலைகள் அரசுடமை. அதிபர் ஏனைய ஆசிரியர்களைப் போன்று ஒரு ஊழியர். ஆகவே அதிபர் அடக்கி வாசிக்கத் தவறினால் முரண்பாடு ஏற்படும் பிரச்சினை மேலே மேலே போகும்.

காந்திஜியின் வருகை:

1927ஆம் ஆண்டிலே திரு.துரைரத்தினம் அவர்களே இளைஞர் காங்கிரசின் செயலாளராகக் கடமையாற்றினார். அப்போது மகாத்மா காந்திஜி இலங்கை வருவதாக இருந்தது. ஆகவே அவரை யாழ்ப்பாணம் வருமாறு இளைஞர் காங்கிரஸ் அழைத்தது. காந்திஜி அந்த அழைப்பை ஏற்று சபர்மதி ஆச்சிரமத்திலிருந்து துரைரத்தினம் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதம் தன்னைப் புழகாங்கிதம் அடையச் செய்தது என I.P.T அவரது சுயசரிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மகாத்மா காந்திஜி ஒரு வாரம் யாழ்ப்பாணத்தில் தங்கி ஊர் ஊராகப் பயணம் செய்து உரை நிகழ்த்தியதாகவும் மக்கள் கொடுத்த அத்தனை பொருட்களையும் ஏலத்தில் விட்டு தனது காதி போராட்டத்திற்காக நிதி

சேகரித்தார் எனவும் எழுதியுள்ளார்கள். காந்திஜியும் அவருடன் பயணித்த சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரி போன்றோர் தங்குவதற்காக யாழ் நகரிலே ஒரு பெரிய வீடு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டதாகவும் கூறும் I.P.T அவர்கள், காந்திஜி மாலை வேளைகளில் அந்த இல்லம் திரும்பியதும் அவரது காலடியில் தாம் யாபேரும் அமர்ந்து அவரது அறிவுசால் உரைகளைக் கேட்டு இன்புற்றதாகவும் எழுதியுள்ளார். காந்திஜிக்கு யாழ் முற்ற வெளியில் கொடுக்கப்பட்ட பொதுசன வரவேற்பின் போது மிகப் பெரிய ஒரு கதர்துணியில் அச்சிடப்பட்ட வரவேற்புரையை இளைஞர் காங்கிரஸ் சார்பில், தான் வாசித்துக் கொடுத்ததாக I.P.T அவர்கள் கூறியுள்ளார். அந்த வரவேற்பு உபசாரத் துணியும் ஏலத்திற்கு விடப்பட்டபொழுது கணிசமான தொகை காந்தி நிதிக்குச் சேர்ந்ததாம்.

“இந்திய சுதந்திர சாத்வீக எழுச்சிக் காலத்தில் 1928இல் மகாத்மா காந்தி அவர்கள் இலங்கைக்கு வருகை தந்தார். அவருடன் கூடப் பிரபல தமிழ் அறிஞரும் பின்னர் சுதந்திர இந்தியாவின் முதல் இந்திய ஆளுனர் நாயகமாக இருந்த சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலாச்சாரியாரும் வந்திருந்தார். அவ்வேளை அவர்கள் இருவரும் யூனியன் கல்லூரி வளாகத்துக்கு வருகை தந்து பிரதான மண்டபத்தை அண்டிய புளிய மரத்தின் கீழ் அமைந்த மேடையில் நின்று உரையாற்றினார்கள்” என யூனியன் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் திரு.கதிர் பாலசுந்தரம் அவர்கள் ‘பொற்காலம்’ என்ற நூலில் பெட்டிச் செய்தியாகத் தந்துள்ளார். ஆனால் இது ஆதாரமற்ற செய்தி போலவே எனக்குப் படுகிறது.

இளைஞர் காங்கிரஸ் சாதிப் பாகுபாடு அறவே ஒழிக்கப்பட வேண்டும் எனப் போராடி வந்தது. அதன் விளைவாகப் பல இன்னல்களை அந்த அமைப்பைச் சார்ந்தவர்கள் அனுபவிக்க வேண்டி வந்தது. மார்க்ஸிய வாதிகள் சாதிப் பாகுபாடு அறவே களையப்பட வேண்டும் எனக் குரல் கொடுக்கு முன்னரேயே இளைஞர் காங்கிரஸ் அதனை வலியுறுத்தியது. எனவே அதில் உறுப்பினர்களாக இருந்த ஒறேற்றர், ஐ.பி.துரைத்தினம் போன்றோர் தாம் தலைமைத்துவம் ஏற்ற பாடசாலைகளில் அதனைச் செயற்படுத்தியும் காண்பித்தனர். ஸ்கந்தவரோதயா, யூனியன் கல்லூரி போன்ற பாடசாலைகள் வேறு பல பாடசாலைகளுக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்தன. அந்த முறையிலே தெல்லிப்பழையைச் சூழ்ந்த வட்டாரத்து பொருளாதார

வசதி குறைந்த மக்களுக்கு கல்வி அறிவைப் புகட்டுதற்கு உதவிய I. P. துரைரத்தினம் அவர்களின் சேவையை அந்தச் சமூகத்து மக்கள் என்றுமே மறப்பதற்கில்லை.

1960இல் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கு முன்னர் அரசுப் பாடசாலைகள் தவிர்ந்த ஏனைய பாடசாலைகளில் கல்வியூட்டும் ஆசிரியர்களுக்கு அரசியல் சுதந்திரம் இருந்தது. அரசியல் கூட்டங்களில் பங்குபற்றுதற்குத் தடை இருக்கவில்லை. இளைஞர் காங்கிரசின் அஸ்தமனத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவை தெற்கே இளைஞர் காங்கிரசினுடைய கொள்கைகளைப் பிரதிபலித்த ஆனால் தேசிய ரீதியாக உருவான சமசமாஜக், கட்சி மற்றும் பொதுவுடைமைக் கட்சி போன்ற கட்சிகள் தோன்றியமையும் வடக்கிலே தமிழ் தேசிய உணர்வைப் பிரதிபலித்த தமிழ் காங்கிரஸ் உருவானமையுமே. இளைஞர் காங்கிரஸின் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களில் சிலர் இக்கட்சிகளில் சங்கமித்தனர். ஏனையோர் அரசியலிலிருந்து ஒதுங்கி வாழ்ந்தனர். 1947களிலே அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸ் எனும் அரசியல் கட்சி உருவானது. 1947ஆம் ஆண்டு நடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் இளைஞர் காங்கிரசின் முன்னோடிகளில் ஒருவரான ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் சுயேட்சை வேட்பாளராகவே போட்டியிட்டார். திரு. IPT அவர்கள் தமிழ்காங்கிரசுடன் ஐக்கியமானார். தமிழ்க்காங்கிரஸ் தலைவர் திரு. G. G. பொன்னம்பலம் அக்கட்சியின் கொள்களை, குறிக்கோள்களைப் பிரேரித்த பொழுது அதனை வழிமொழிந்தவர் I. P. துரைரத்தினம். அக்குறிக்கோள்களில் உட்படுத்தி இருந்ததுதான் அமரர் G. G. பொன்னம்பலத்துடைய 50 க்கு 50 என்ற பிரகடனம்.

அவர் ஒரு சிறந்த விளையாட்டு வீரர்:

யாழ்ப்பாடசாலைகளுக்கு விளையாட்டுக் கழகம் ஒன்று தேவை என்பதை உணர்ந்த துரைரத்தினம் அவர்கள் ஏனைய அதிபர்களுடன் சேர்ந்து யாழ்ப்பாடசாலைகள் விளையாட்டுச் சங்கத்தைத் தோற்று வித்து அதன் செயலாளராக 1932 முதல் 1935 வரை செயலாற்றினார். வேறு பாடசாலைகள் பொறாமைப்படக் கூடிய அளவிலே யூனியன் கல்லூரி எல்லா வசதிகளையும் கொண்ட ஒரு கல்லூரியாக திரு. துரைரத்தினம் காலத்திலே மிளிர்ந்தது. அங்கே ஒரு ரென்னிஸ் விளையாட்டு மைதானம் இருந்தது, கூடைப்பந்து மைதானம்

இருந்தது, நிறைவான ஆய்கூடங்கள் காணப்பட்டன. செவிப்புலன் கட்டிலன் ஆய்வுகூடம் கூட சகல வசதிகளுடன் காணப்பட்டது, விடுதிச்சாலை ஒன்றிருந்தது, அசையும் தன்மையுடைய மேடை ஒன்று இருந்தது. விளையாட்டு மைதானம் நல்ல நிலையிலே பேணப்பட்டது. ஒருவர் எத்தனை சிறந்த விளையாட்டு வீரராக இருந்தாலும் அவர் விளையாடுகின்ற பொழுது நேர்மை, கண்ணியம், கட்டுப்பாட்டைக் கடைப்பிடிக்காவிடில் அவரை உலகம் வீரரெனக் கணிக்கமாட்டாது. இதை திரு. I.P.T வாழ்க்கை நெறியாகவே கடைப்பிடித்தார் எனலாம். வெற்றியைக் கண்டு ஆர்ப்பரிப்பதோ தோல்வியைக் கண்டு துவள்வதோ அவரிடம் காணப்பட்டதில்லை. இப்போது ரொறன்ரோவில் வாழ்கின்ற திரு.கந்தவேள் அவர்கள் யூனியன் கல்லூரியில் அதிபர் I.P.T காலத்தில் கல்வி கற்றவர். அவர் அதிபர் பற்றிக் குறிப்பிட்டவை அதிபரின் நெறிமுறையான பாடசாலை நிர்வாகம் பற்றி விளக்குகிறது. “நான் கனடா வருவதற்கு முன்னர் சவுதி அரேபியாவில் வேலை பார்த்தேன். எனது நிறுவனத்தில் வெளிநாட்டவர்கள் பலர் வேலை பார்த்தனர். ஒரு சமயம் அவ்வருடத்தில் சம்பள உயர்வு எவருக்குமே இல்லையென அறிவித்திருந்தார்கள். ஆனால் எனது சம்பளத்தில் முதல் மாதத்திலும் பார்க்க அதிக பணம் இருப்பதைக் கண்டு விசாரித்த பொழுது எனக்கு மாத்திரமே சம்பள உயர்வு வழங்கப்பட்டதாகக் கூறினார்கள். அதற்கான காரணத்தை அறிந்ததும் திகைத்துவிட்டேன். நான் ஒரு நாளும் நேரம் தவறி வேலைக்கு வராமையே சம்பள உயர்வுக்குக் காரண மென்றார்கள். இதற்காக நான் I.P.T அவர்களுக்கு நன்றி கூற வேண்டும். பாடசாலைக்கு நேரத்திற்கு வர வேண்டும் என்பதில் அவர் மிகவும் கறாராக இருந்தார். உதைபந்தாட்டப் போட்டிகள் நடைபெறுகின்றபோது பாடசாலை அணியை ஊக்கப்படுத்துதற்காக ஒரு குழுவினரைத் தேர்வு செய்து வைத்திருப்பார். அவர்கள் எத்தகைய வார்த்தைகள் உபயோகிக்க வேண்டும், எதிரணியினரைத் தரக் குறைவாகவோ கேலிசெய்யும் வாசகங்களையோ கூறப்படாது என இறுக்கமான ஒழுங்காட்சி கட்டளைகளை விடுத்திருப்பார். யாராயினும் விதிமுறைகளை மீறினால் அவர்களைக் கடுமையாகத் தண்டிப்பார்.” என்றார்.

1961 யாழ்.பாடசாலைகள் விளையாட்டுச் சங்கம் நடாத்தும் உதைபந்தாட்டப் போட்டிக்கான இறுதிஆட்டம் யூனியன் கல்லூரிக்கும்

மகாஜனக் கல்லூரிக்கும் இடையே நடைபெற்றது. ஆட்டம் மிக விறுவிறுப்பாக நடைபெற்றது. இறுதியில் யூனியன் கல்லூரி 1-0 என்ற எண்ணிக்கையில் வெற்றியீட்டியது. இரண்டு பாடசாலை அதிபர்களும் மைதானத்தில் இருந்தார்கள். யூனியன் கல்லூரி ஆதரவாளர்கள் மைதானத்தையே இரண்டுபடுத்தினர். அதிபர் I.P. துரைரத்தினம், அதிபர் ஜெயரத்தினம் நின்ற இடத்திற்கு அமைதியாக வந்தார். அவரிடம் கைகொடுத்தவர், “Your boys played as if they were possessed jeyam” என வருத்தம் தெரிவித்தார். ஒரு தரமான நெறிநிற்கும் விளையாட்டு வீரருக்குரிய பண்பைப் பிரத்தியட்சமாக எடுத்துக் காட்டினார்.

அதிபர் வருகிறார் என்பதைச் செருமல் காட்டிக் கொடுத்த விடும்:

வகுப்பறைகளுக்கு முன்னுள்ள விறாந்தையால் அதிபர் பாடசாலையை வலம் வருவார். நெடிய உருவத்தில் வெள்ளை வேட்டியும் நன்றாக ஸ்திரிக்கை போட்டு மடித்த சால்வையுமாக அதிபர் நடந்து வருகையில் ஒரு கம்பீரம் தொனிக்கும். ஆனால் அவர் வருகிறார் என்பதை ஒருசிறு செருமல் காட்டிக்கொடுத்து விடும் என்பதால் வகுப்புகள் யாவுமே மயான அமைதியிலிருக்கும். சற்று அசட்டையாயிருந்த ஆசிரியர்கள் கூட உசாராய் விடுவார்கள். மாணவர்களோ பாடத்தில் மிக அக்கறை உடையவர்களாகப் பாவனை காட்டுவதில் வல்லவராய் நீயோ நானோ என நிற்பார்கள்.

பல அதிபர்களுக்கு மலாயா கைகொடுத்தது:

வலிகாமம் வடக்கு மூன்று மிகப்பெரிய பாடசாலைகளாக ஸ்கந்தவரோதயா, மகாஜனா, யூனியன் கல்லூரிகளுடன் அடுத்த நிலையிலுள்ள புனித ஹென்றி அரசர் கல்லூரி, நடேஸ்வராக் கல்லூரி என பெரிய பாடசாலைகளைக் கொண்டிருந்தது. அப்பகுதி மக்கள் யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகளை நோக்கிச் செல்ல வேண்டியிருக்கவில்லை. இப்பாடசாலைகளில் வருடாவருடம் மாணவர் தொகை அதிகரித்துக் கொண்டு சென்றாலும் இலவசக் கல்வி நடைமுறைப் படுத்தப்பட்ட 1944க்குப் பின்னர் மாணவர் தொகை அபரிமிதமாக அதிகரித்தது. அதிகரிக்கும் மாணவர் தொகையினது இடவசதி, ஆய்கூட வசதி, தளபாட வசதி என்பவற்றினை ஈடுசெய்வது

அதிபர்களுக்குத் தலையாய பிரச்சினையாகியது. இவற்றினை ஈடுசெய்வதற்குப் பாடசாலை அதிபர்கள் பெற்றோர்களுடன் கலந்தாலோசித்துத் திட்டங்கள் நிறுவி அவற்றினைச் செயற்படுத்த வேண்டியதாகியது. உள்ளூரில் நாடகம் போடலாம் அல்லது களியாட்ட விழா நடத்தலாம். அதன்மூலம் நிதி சேகரிக்கலாம். மற்றையது மலையாவிற்சுச் செல்வது.

இரண்டாவது உலகப் போர் முடிந்துவிட்டது. மலையாவாசிகள் சிலர் போரின்போதுபட்ட அவஸ்தையை மறக்க முடியாததால் “போதுமடா சாமி” என ஊர் திரும்பி விட்டார்கள். தமது பிள்ளைகளை உள்ளூர்ப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்கவும் சேர்த்துவிட்டார்கள். ஆனால் மலையாவில் வாழும் ஏனையோர் தாராளமாகவே எம்முற்ப் பாடசாலைகளுக்கு உதவுதற்கு முன்வந்தார்கள். அங்கே சென்ற பாடசாலை அதிபர்களை இன்முகம் காட்டி வரவேற்று நிறைய பொருளுதவி செய்து அனுப்பியுள்ளார்கள். யூனியன் கல்லூரியும் இதற்கு விலக்கல்ல. இரு மொழிப்பாடசாலையையும் ஆங்கிலப் பாடசாலையையும் இணைத்தமையால் தேவை அதிகமாயிற்று. வெறும் ஓலைக் கொட்டில்களும் மண்சுவர்களையும் கொண்ட வகுப்பறைகளுமே இரு மொழிப்பாடசாலையின் சொத்தாய் இருந்தன. இது பலரதும் முக்கியமாகக் கல்வித் திணைக்களத்தைச் சார்ந்த அலுவலர்களினதும் ஏளனப் பார்வைக்குக் காரணமானது. அவர்கள் பாடசாலை பற்றிய தமது அறிக்கைகளில் இது பற்றிக் குறிப்பிடவும் தவறவில்லை. அதிபர் துரைரத்தினத்தின் தன்மான உணர்ச்சியை இது பெரிதும் பாதித்தது. ஏதாவது செய்ய வேண்டும். நிரந்தரக் கட்டிடம் எழுப்ப வேண்டும். அதனைச் சாத்தியமாக்க எண்ணித் துணிந்தார் I.P.T. விஞ்ஞானகூடம், கலைக்கூடம், புவியியல்அறை மற்றும் 5 வகுப்பறைகள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய மண்டபம் ஒன்றைக் கட்டுதற்கான அத்திவாரம் 1937இல் இடப்பட்டது.

பாடசாலையைக் கட்டியெழுப்புதற்கான நிதித்தேவையை ஈடுசெய்வது எப்படி என முதலில் ஆசிரியர்களோடு கலந்துரையாடியபோது, பாடசாலையின் பழைய மாணவரும் ஓவியக்கலை ஆசியருமான திரு. கந்தையா அவர்கள் நாடகம் ஒன்றைத் தயாரித்து அதன் மூலம் பொதுமக்களிடம் நிதி சேகரிக்கத் தான் உதவுவதாகக் கூறினார். ‘இராமர் வனவாசம்’ நாடகமாகியது. தெல்லிப்பழையில்

மாத்திரமல்லாமல் கொழும்பு மாநகரிலும் இருமுறை மேடையேற்றப்பட்டு அமோக வெற்றியீட்டியது. தாராளமாக நிதி சேர்ந்தது. கட்டிடவேலைகள் நடைபெற்றன. ஆனால் கல்லூரியின் தேவைகளோ அதிகரித்துக் கொண்டு போயின. யூனியன் கல்லூரியில் கல்விகற்று வெளியேறிய மாணவர்கள் இலங்கை முழுவதிலும் பரந்துபட்டுத் தொழிலாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் யாபேரோடும் தொடர்பு வைத்திருக்கும் நோக்கிலே 1941ஆம் ஆண்டில் பழைய மாணவர்சங்கம் ஒன்றை ஆரம்பித்த I.P.T அவர்கள், அதன் செயலாளர், மற்றும் உபஅதிபர் சகிதமாக நிதி சேகரிக்கும் முயற்சியில் நாடு முழுவதும் சென்றார்கள். முயற்சி வெற்றியீட்டத் தவறவில்லை.

1947ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலை முதலாந்தரப் பாடசாலையாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டது. பாடசாலையின் தரமுயர் மாணவர் தொகையும் அதிகரிக்க, தேவைகளும் பெருகிக்கொண்டு போக, அவற்றை ஈடுசெய்வதற்கான புதிய வழிகள் ஆராயப்பட்டு செயற்படுத்தப்படுகின்றன. அடுத்ததாக ஒரு களியாட்ட விழாவையும் பொருட்காட்சியையும் வைத்து நிதிசேகரிக்கலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. பெற்றோர் பழைய மாணவர் பெரிய அளவிலே அதற்காக உற்சாகமுடன் உழைத்தனர். 1947ஆம் ஆண்டு பத்து நாட்கள் தொடர்ந்து களியாட்டவிழாவும் பொருட்காட்சியும் நடந்தது. எதிர்பார்த்ததைவிட வருமானம் அதிகமாக இருந்தது. 1942ஆம் ஆண்டிலே சிங்கப்பூர் மலேசியா ஆகிய நாடுகளுக்குச் சென்று நிதிசேகரிப்பதாகத் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டிருந்த போதிலும், இரண்டாவது உலகப் போர்முண்ட காரணத்தினால் அதனை நிறைவேற்ற முடியாது போய்விட்டது. ஆகவே 1954ஆம் ஆண்டிலே யுத்தம் முடிந்து எல்லோரும் மீண்டும் நிம்மதியான வாழ்க்கை மேற்கொண்ட சமயத்தில் அதிபர் I.P.T தனது மனைவி சகிதம் சிங்கப்பூர், மலேசிய நாடுகளுக்குச் சென்றார். அதி உற்சாகமான வரவேற்புக் கிடைத்தது. தாராளமாகப் பணஉதவி செய்தார்கள். அதில் ஆச்சரியம் இவர்கள் அங்கே சென்ற சமயத்திலே வேறு மூன்று பாடசாலையைச் சேர்ந்தவர்கள் நிதி சேகரிப்பதற்காக அங்கே வந்திருந்தார்கள். ஆனால் அங்குள்ளவர்கள் I.P.T அவர்களுக்குத் தாராளமாகக் கைகொடுத்தார்கள். இதற்கு அதிபர் I.P.Tயின் யுக்தியும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது எனலாம். அவர்கள் யூனியன் கல்லூரியில் நடைபெறும்

நிகழ்ச்சிகள், அதன் ஆய்வுகூடங்கள், பூந்தோட்டம் என அத்தனையையுமே ஒளிப்பட வடிவிலே எடுத்துச் சென்றிருந்தார். முதல்நாள் இரவு அதனை அங்குள்ளவர்களுக்குக் காட்டினார். மறு நாட்காலை பணம் கொட்டோ கொட்டென்று கொட்டியது. அதிபர் எண்ணம் ஈடேறியது. யூனியன் கல்லூரியில் இன்றும் மலையாக் கட்டிடம் அவ்வூர் வாசிகளின் தாராண்மைக்கு அறிகுறி காட்டிநிற்கிறது.

அதிபர் துரைரத்தினம் இயற்கையை மிகவும் இரசிப்பவர். பலவிதமான பூக்கன்றுகளை பாடசாலை மைதானத்திலும் பூச்சாடிகளிலும் நட்டு வளர்த்துப் பாடசாலையை அழகுபடுத்தினார். வகுப்புத் தோட்டங்கள் வைக்குமாறு மாணவர்களைத் தூண்டி சிறந்த தோட்டம் அமைத்த வகுப்பிற்கு வருடாந்தப் பரிசளிப்பு விழாவிலே பரிசு கொடுத்து ஊக்கு வித்தார். 1937ஆம் ஆண்டில் கல்வித்திணைக்களம் பாடசாலை களுக்கிடையே நடத்திய தோட்டங்களுக்கான போட்டியில் யூனியன் கல்லூரி முதலாவது இடத்தைப் பெற்று அதற்கான காசோலைப்பரிசை கல்விப் பணிப்பாளரிடமிருந்து பெற்றது. ஹண்டி பேரின்பநாயகம் அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக இருந்த காலத்தில் அங்கே வருடாவருடம் பழையமாணவர் சங்கம் பிரமாண்டமான இராப் போசன விருந்துகள் நடத்தியதாம். அப்போ விருந்து மண்டபத்தை அலங்கரிக்க யூனியன் கல்லூரியில் இருந்தே பூச்சாடிகள் கொண்டு செல்லப்பட்டனவாம்.

பாடசாலைச் சொத்து பங்கீடு:

1816ஆம் ஆண்டிலே இப்பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. தெல்லிப்பழையில் அமெரிக்க மிஷனரிமாரால் முதன் முதலாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட தமிழ்ப்பாடசாலையும் இதுவே. யூனியன் கல்லூரியை 1962இல் அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. கல்லூரி வளாகத்துள் ஒரு தேவாலயம் இருந்தது. தேவாலயத்துக்குச் சொந்தமாக அதிபர் வசிக்கும் விடுதிக் கட்டிடம் இருந்தது. எல்லாவற்றினையும் ஒரு சுற்றுமதில் குழந்திருந்தது. ஒரே நிலப்பரப்பாக இருந்த இவ்வளாகத்தையே யூனியன் கல்லூரியாக அரசு பொறுப்பேற்றது. தெல்லிப்பழை நாற்சந்தியின் தென்கிழக்கில் காணியுள் இருந்த விடுதியுள் தேவாலயத்தின் போதகர் குடியிருந்தார். 1960ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தினால் பிரகடனப் படுத்தப்பட்ட கல்விச் சட்டமூலத்தின் (Education Act) படியேதான் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றது. இந்தச் சட்டமூலம்

பாடசாலைகளின் முந்திய உரிமையாளர்களுக்கு மிக அனுசூலமாக இருந்தது. அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றபோது கட்டிடங்கள் எந்த நோக்கத்திற்காக உபயோகிக்கப்பட்டனவோ அதே நோக்கத்திற்காகத் தொடர்ந்து பாவிக்கப்பட வேண்டும். அவ்விதம் உபயோகிக்கப்படா விட்டால் அச்சொத்துக்கள் முன்னைய உரிமையாளர்களுக்கே திருப்பிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இந்தச் சலுகையின் காரணமாகவே புத்தூர் ஸ்ரீசோமாஸ்கந்தாக் கல்லூரிக்கு உரிமையாயிருந்த 54 சொத்துகளில் அரைவாசியை நிறுவனரின் உறவினர்கள் மீளப் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

திரு.துரைரத்தினம் அதிபருக்குரிய வாசஸ்தலத்தில் குடியிருந்தார். அவர் ஓய்வுபெற்று தனது செந்த வீட்டிற்குக் குடிபுகுந்த பின்னர் அவரைத் தொடர்ந்து அதிபராக வந்த திரு. K. கிருஷ்ணபிள்ளை, அதிபருக்குரிய வாசஸ்தலத்தில் குடியேறாமல் தனது சொந்த ஊரான உடுவில் இருந்தே நாளாந்தம் பிரயாணம் செய்தார். ஆகவே அந்த மனையை சங்கீத வகுப்புக்கள் நடத்துதற்கான கூடமாகப் பாடசாலை பாவித்தது. இதனைக்கண்ட தேவாலய நிர்வாகிகள் அரசிடமிருந்து அந்த விடுதியை மீளப்பெற முயற்சி எடுத்தனர். அந்த விடுதி அதிபர் வதிவிடமாக உபயோகிக்கப்படாமல் வேறொரு கருமத்திற்காக உபயோகப்படுகிறது. ஆகவே அது கல்விச் சட்ட மூலத்திற்கு முரணானது என்பது அவர்கள் வாதம். அன்றைய அதிபர் கிருஷ்ணபிள்ளை அவர்கள் இதை எதிர்த்தார். ஆனால் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக விளங்கிய அமரர் சா. ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் ஒரு சமரசத் தீர்வினை ஏற்படுத்தியதன் விளைவாக அதிபர் வதிவிடம் தோவாலயத்துக்குச் சொந்தமானது. வெளியே வீதிக்குப் புறத்தே காணப்பட்ட போதகர் வதிவிடம் பாடசாலைக்குச் சொந்தமானது. யூனியன் கல்லூரி வளாகம் துண்டாடப்பட்டது. கல்லூரி மாணவர்கள் தேவாலயத்தின் பின்னேயுள்ள நிலப்பகுதியுள் அமைந்த வீதி வழியாகப் பிரதான வளாகத்தை அடைகிறார்கள்.

பாடசாலை பத்திரிகாலயமாகவும் சேவித்தது:

தமிழ்ப் பத்திரிகை. உலகின் முதல் தமிழ்ப் பத்திரிகை 1841இல் வெளிவந்தது. அதன் பெயர் 'உதயதாரகை'. இன்றைய யூனியன் கல்லூரி வளாகம் தான் அன்று அப்பத்திரிகையின் பிரசுராலயமாக

விளங்கியது. வாரவெளியீடாக விளங்கிய இப்பத்திரிகை தொடர்ச்சியாக 130 ஆண்டுகள் வெளிவந்துள்ளது என்றால் ஆச்சிரிய மல்லவா. குரும்பசிட்டி அமரர் பொன்னையா அவர்களால் தொடங்கப் பட்ட சிறந்த இலக்கியதரம் வாய்ந்த 'ஈழகேசரி' இத்தனை ஆண்டுகள் தாக்குப் பிடிக்க முடியாமல் மறைந்துவிட்டது. தமிழ்ப் பத்திரிகையுடன் நிற்காமல் 'The Morning Star' என்ற ஆங்கில வார ஏடுமே இதே வளாகத்திலிருந்து வெளிவந்தது. இலங்கையின் இரண்டாவது மூத்த ஆங்கில ஏடாக 'The Morning Star'ரைக் கொள்வார்கள். 1945ஆம் ஆண்டிலே மிஷன் இப்பத்திரிகையின் நிர்வாக ஆசிரியராக திரு. I. P. துரைத்தினத்தை நியமித்தது. ஆகவே பாடசாலைப் பொறுப்பும் பத்திரிகைப் பொறுப்பும் அவர் தலைமேல் விழுந்தது. குறையில்லாமல் இரண்டையும் நிறைவாகச் செய்தார். சிறிய கிராமத்துப் பாடசாலையாக இருந்ததை வளர்த்து யாழ்ப்பாணத்துப் பெரிய பாடசாலைகளின் தரத்துக்குக் கொண்டுவந்த பெருமையுடன் ஓய்வு பெறுவதாகக் கூறினார். அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்றதை முற்றாகவே விரும்பாத I.P.T அவர்கள், அதன் பின்னர் ஆசிரியர்களில் பெரும்பாலோர் வெறும் அரசு ஊழியர்களாகச் செயற்பட்டார்களே அன்றிக் கடமை உணர்வோடு தொழிலாற்றவில்லை என்ற கவலையைத் தெரிவித்தார்.

ஓய்வுக்குப் பின்னர்:

இருபத்தி ஒன்பது ஆண்டுகள் யூனியன் கல்லூரியின் அதிபராக அரும்பணியாற்றிய பின் 1964ஆம் ஆண்டிலே தனது 60 வயதைப் பூர்த்தி செய்தபின்னர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றார் திரு. I. P. துரைத்தினம். நன்றி மறவாத பழைய மாணவர்களும் பெற்றோர்களும் ஜனவரி 25ந் தேதி மிகப் பிரமாண்டமான ஒரு பிரியாவிடையை நடத்தினார்கள். அன்றை தினநிகழ்ச்சிகளை ஜனவரி 31ந் தேதி Morning Star பிரசுரித்திருந்தது. அவர் தனது மாணவர்கள் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசினார். "அவர்கள் எப்பொழுதும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திராக வாழ்ந்தார் என்றார். ஆசிரியர்களின் உற்சாகத்தோடு கூடிய ஒத்துழைப்பு தனக்களித்த மகழ்ச்சி பற்றிக்குறிப்பிட்டார். தனது அருமைத் தாயாரும் அன்பு மனைவியும் பற்றி அவர் உரைக்கையில் அவர் மனம் பதகளித்ததைக் காணமுடிந்தது. தெல்லிப்பழைச் சமூகம்பால்

தனக்குள்ள பாசத்தின் பிரதிபலிப்பாகவே தனது வீட்டைத் தெல்லிப்பழையில் கட்டுதற்காக எடுத்த முடிவு என்றார்” திரு. I.P.T. “ஒருவருடைய தொடர்ச்சியான பல சாதனைகளின் கூட்டுமொத்தப் பிரதிபலிப்பே அவர்பற்றி நினைவுகூர்வுகளில் பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுகின்றன. திரு. துரைரத்தினம் இரண்டு பாடசாலைகளை இணைத்து யூனியன் கல்லூரியாக்கியது. புதிய வளவுகள், கட்டிடங்கள் என்பனவற்றுக்கு வேண்டிய பணத்தைத் திரட்டுதற்கான சலியாத உழைப்பு, அசாதாரண நிர்வாகத் திறமை, புதுமை வேண்டலும், விளையாட்டுத்துறையிலே இருந்த அசாத்திய திறமை, நேர்மையும் ஒழுங்காட்சியும், தனது மாணவர்களுடைய விளையாட்டுத் திறமையை ஊக்குவிக்கும் தன்மை, தெல்லிப்பழைச் சமூகத்துடன் ஒன்றி அவர்களோடு ஒருவராக வாழ்ந்தமை, தோட்டக்கலையில் அவருக்கிருந்த மங்காத ஆர்வம், புகைப்படம் எடுப்பதில் அவர் காட்டிய அசாத்திய திறமை, அச்சகத்தையும், மரவேலைத் தொழிற்சாலையையும் கையாண்ட வித்துவம் ஆகியவற்றுடன் திருமதி துரைரத்தினத்தின் மாணவர் மேலிருந்த தாய்ப்பாசமும் விருந்தோம்பல் பண்பும் தான் அவரைப் புகழுக்குரிய நாயகன் ஆக்கியவை என ‘மோர்ணிங் ஸ்டார்’ அவரை எடை போடுவதைக் காணமுடிகிறது. 1966ஆம் ஆண்டிலே ஸ்ரீலங்கா அரசாங்கம் அதிபர் அவர்களைச் சமாதான நீதவானாக நியமித்தது. அதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற போதிலும் தான் வளர்த்த பாடசாலையில் இருந்த அபிமானம் அவருக்கு என்றுமே குறையவில்லை. பாடசாலை நிகழ்ச்சிகள் அத்தனையிலும் பங்கு பற்றுவார். நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர்களையும் காரணரான மாணவர்களையும் பாராட்டிச் செல்வதற்குத் தவறமாட்டார். அதிபர் துரைரத்தினம் ஓய்வுபெற்ற பின்னர் அவர் பெயரை என்றுமே நினைவில் வைக்கும் வண்ணம் பாடசாலையின் மாணவர் இல்லங்கள் மூன்றில் இருந்து நான்காக ஆக்கப்பட்டன. நாலாவது இல்லம் துரைரத்தினம் இல்லம் என்ற பெயரைப் பெற்றது.

கடைசிச் சந்திப்பு:

திருமதி.வேலுப்பிள்ளை மகாஜனாக் கல்லூரியில் இடைநிலை வகுப்புகளின் ஆசிரியை. பிரதானமாக ஆங்கிலம் போதித்தவர். மாணவர்களுக்கு நாடகம், ஆங்கிலப் பேச்சு போன்றவைகளில் போட்டிகளுக்கும் விசேட தினங்களுக்கும் ஈடுபாட்டுடன் கவனம்

செலுத்திப் பயிற்றுவார். அவர் யூனியன் கல்லூரிப் பழையமாணவி. அதிபர் I. P. துரைரத்தினத்திடம் கல்வி கற்றவர். அவர் மேல் அதிக அபிமானமுடையவர். அதிபர் அவர்களுடன் இருந்த தொடர்பு நீடித்தது. அவர் ஓய்வு பெற்றபின்னர் என்னையும் அதிபரையும் தனது இல்லத்தில் ஒரு விசேசம் சம்பந்தமான இரவு விருந்துக்கு அழைத்திருந்தார் திருமதி.வேலுப்பிள்ளை. அப்போ எனக்குச் சலரோகம் என வைத்திய விற்பன்னர் இராமச்சந்திரன் பட்டவர்த்தனமாகக் கூறிவிட எனது குடும்பத்தவர் யாபேரும் எனது உணவில் அதீத அக்கறை காட்டிய ஆரம்பகாலம். திரு.I.P.துரைரத்தினம் அவர்களுடன் அதுவரை நெருக்கமாகப் பழகும் வாய்ப்பு எனக்கு இருக்கவில்லை. எங்கேயாயினும் சந்தித்தால் ஓரிரு வார்த்தைகள். அதனோடு சரி. எனது இருமகன்களும் அவரது மனைவியார் நடத்திய பாலர் பாடசாலையிலேயே கல்வி கற்றவர்கள். ஆகவே அதன் மூலமாகவும் சிறிது பரிச்சயம் உண்டு. ஆனால் அன்றைய தினம் நீண்டநேரம் உறவாடினோம். சகல துறைகளிலும், பிரதானமாக விளையாட்டுக்களில் அவருக்கு இருந்த ஆழமான அறிவு என்னை அசத்தியது. சாப்பாட்டின்போது உணவில் எதனையும் நிராகரிக்காமல் உண்டார். Ice-cream கூட எடுத்தார். இவற்றை நான் உட்கொள்ள எனது மனைவியின் கருணைக்காகத் தவம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. அவர் என்னைப் பரிதாபமாகப் பார்த்தார். நல்ல காலம் உங்ளை இந்த நோய் பாதிக்கவில்லை என்றேன். கொடுப்புக்குள் சிரித்தார். விடைபெறும் நேரம் வந்தது. “என்னுடன் உந்த நோய் நீண்டகால நண்பன். ஆகவே அந்நியர் முன்னர் நான் அதனை அவமானப்படுத்த விரும்பவில்லை. சீனி இல்லாமல் தாருங்கோ, நான் வாழைப்பழம் உண்பதில்லை என விருந்திட்டவர்களை சங்கடப்படுத்துவதில்லை. அவர்கள் தருவதை அவர்கள் மனம்மகிழ எடுத்துவிட்டு வீட்டிற்குப் போய் எடுக்கின்ற மருந்தை இரட்டிப்பாக்குவேன்.” என்றார். அவர் வாக்கை நான் தேவவாக்காக இது நாள்வரை காப்பாற்றியதோடு மாத்திரமல்லாமல் வீட்டிலும் அதனையே செய்கிறேன்.

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக விளங்கிய அடிகளார் இரண்டுபல்கலைக்கழகங்களின் முதல் துழிழ்ப்பேராசிரியர் விபுலானந்து அடிகள்

பிறப்பும் இளமைக்காலமும்:

மட்டக்களப்பின் காரைதீவில் விபுலானந்து அடிகளார் 1892ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 28ந் தேதி பிறந்தார். அவரது தந்தையார் பெயர் சாமித்தம்பி. தாயார் பெயர் கண்ணம்மை. அடிகளாருக்குப் பெற்றோர் இட்டபெயர் மயில்வாகனன். அடிகளார் துறவு வாழ்க்கை மேற்கொள்ளும்வரை இப்பெயரினால் தான் அழைக்கப்பட்டார்.

தனது ஆரம்பக் கல்வியை உள்ளூரில் உள்ள தமிழ்ப் பாடசாலையில் கற்ற பின்னர், ஆங்கிலக் கல்வி பெறும்பொருட்டு 1902ஆம் ஆண்டிலே கல்முனையில் இருந்த மெதடிஸ்த மிஷன் பாடசாலையில் சேர்ந்த மயில்வாகனன் நான்கு ஆண்டுகளின் பின்னர் புனித.மைக்கேல் கல்லூரியில் தொடர்ந்து கற்று தனது 16வது வயதிலே Senior Cambridge பரீட்சையில் சித்தி எய்தினார். அப்போது புனித மைக்கேல் கல்லூரியில் அதிபராக இருந்தவர் பிரான்ஸ் நாட்டைச் சேர்ந்த வண.பொனெல் என்ற பாதிரியார். அவர் கணித பாடம் போதிப்பதில் ஆற்றல் மிகுந்தவர். மயில்வாகனரின் கணிதத் திறமைக்கு வித்திட்டவர் இவரே. கேம்பிரிட்ஜ் பரீட்சையிலே கல்லூரியிலேயே முதல் மாணவனாகத் தேர்ச்சிபெற்ற மயில்வாகனனை கல்லூரி தனது ஆசிரிய குழாத்தில் ஒருவராக்கியது. புனித. மைக்கேல் கல்லூரியில் இரண்டு ஆண்டுகள் ஆசிரியப் பணியாற்றிய பின்னர்

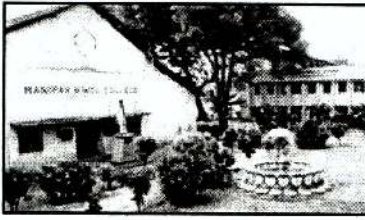
1912ஆம் ஆண்டிலே ஆசிரியப் பணியை விட்டுவிலகிய மயில்வாகனன் கொழும்பு மாநகரம் சென்று ஆசிரிய கலாசாலையில் கற்று பயிற்றப் பட்ட ஆசிரியரானார். அங்கே கற்ற சமயத்திலே மயில்வாகனன் ஆசிரியப் பயிற்சிக்காகப் பயில்வதுடன் நின்றுவிடாமல் ஓய்வு வேளை களில் கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்த தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடமும் தமிழ் பாடம் கேட்கலானார். தமிழ் இலக்கியத்தில் அசாத்திய திறமை பெற்றவரான மயில்வாகனன் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம் நடத்திய பண்டிதர் பரீட்சைக்குத் தோற்றி மிகச்சிறப்பான தேர்ச்சி பெற்றார். இதன் மூலம் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தினரின் பண்டிதர் பரீட்சையில் தேர்வுபெற்ற முதல் இலங்கைத் தமிழர் என்ற பெருமையையும் மயில்வாகனன் பெற்றார். மயில்வாகனனின் அத்தீத கல்வி வளர்ச்சி கண்டு பெருமையுற்ற புனித.மைக்கேல் கல்லூரி நிர்வாகம், மீண்டும் அவரை அழைத்து ஆசிரியப் பணியில் அமர்த்தியது. மிகச்சிறப்பாகப் பாட போதனை செய்வதில் வல்லவரான மயில்வாகனன் இரண்டு வருடங்கள் அங்கே ஆசிரியப் பணி ஆற்றிய பின்னர் மீண்டும் பதவி விலகினார்.

மொழித்துறையிலும் இலக்கியத் துறையிலும் மட்டுமன்றி விஞ்ஞானத் துறையிலும் தனது திறமையை வெளிக்காட்ட மயில்வாகனன் பின்னிற்கவில்லை. 1915ஆம் ஆண்டு கொழும்பு அரசினர் பொறியியற் கல்லூரியில் சேர்ந்து விஞ்ஞானக் கல்வியை தொடர்ந்து கற்றவர் Colombo Technical College Certificate Examination பரீட்சைக்குத் தோற்றி டிப்ளோமா பட்டத்தைப் பெற்றார். உடனடியாக அரசினர் பொறியியல் கல்லூரியில் இரசாயன உதவி ஆசிரியராக அவருக்கு நியமனம் கிட்டியது. மயில்வாகனனின் கற்பித்தல் திறன் நாடறிந்த செய்தியாயிற்று. எனவே யாழ் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரி அதிபர் கல்லூரியின் விஞ்ஞான விரிவுரையாளராகப் பதவி ஏற்குமாறு மயில்வாகனனை வேண்டிக்கொண்டார். அப்போது சம்பத்திரிசியின் அதிபராகக் கடமையாற்றிய அருட்தந்தை சார்ள்ஸ் மத்தியூஸின் வேண்டுகோளை மயில்வாகனன் ஏற்று யாழ்ப்பாணம் வந்தார். 1917ஆம் ஆண்டு முதல் 1920ஆம் ஆண்டு வரை மூன்று ஆண்டுகள் மாத்திமே அடிகளார் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் சேவை யாற்றினார். ஆனால் அந்த மூன்று ஆண்டுகளும் அடிகளார் ஆற்றிய பணியால் அவ்வூர் வாசிகளின் அபரிமிதமான அன்புக்குப் பாத்திரரானார். அவரது எளிமைக் கோலமும் சமூகத் தொண்டும் மக்களைக்கவர,

அவர்கள் பெரிய கோயில் வாத்தியார் என்றே செல்லமாக மயில்வாகனனை அழைத்தனர். தனது ஆசிரியப் பணியை யாழ் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியில் மேற்கொண்டபோது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இராமகிருஷ்ண மிஷனைச் சேர்ந்த சுவாமி சர்வானந்தாவைச் சந்தித்தமை மயில்வாகனனின் வாழ்க்கையில் பாரிய மாற்றத்திற்கு வழிகோலியதாகக் கருதலாம். 1917ஆம் ஆண்டிலே இச்சந்திப்பு நிகழ்ந்ததாம். இராமகிருஷ்ண மிஷனைச் சேர்ந்த சுவாமி சர்வானந்தா காவி உடையில் எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு சமயதத்துவங்களை மிகவும் நேர்த்தியாக எடுத்தியம்பும் திறனுடையவராகத் திகழ்ந்தார். அவருடன் மயில்வாகனன் தனிமையில் நீண்ட உரையாடல்களை நடத்தி ஆன்மீகத்தில் தனக்கு எற்பட்ட பல ஐயங்களை நீக்கினார். சுவாமி சர்வானந்தாவுடைய விசாலித்த அறிவு, எளிமையான வாழ்க்கை, எதனையும் விளங்கக்கூடிய விதத்தில் எடுத்தியம்பும் பாங்கு மயில்வாகனனையும் துறவுபுண்டு தொண்டாற்ற வேண்டும் என்ற மனப்பாங்கினைப் பெற வைத்தது. தனது ஞானகுருவாக சுவாமி சர்வானந்தாவினை அங்கீகரித்து இராமகிருஷ்ணமிஷனில் சேர்வதற்கு ஆவல் கொண்டார். அதன் நிமித்தம் சமயம், தத்துவம் ஆகியவை பற்றி மேலும் ஊன்றிப் படிக்கலானார். ஆசிரியத் தொழில் ஆற்றிக்கொண்டே மயில்வாகனன் அவர்கள் தனது கல்வியைத் தொடர்ந்தார். அதன் விளைவாக இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்து BSc பட்டதாரியானார். அக்காலத்தில் விஞ்ஞானப் பட்டதாரிகள் மிக அரிதாகவே இருந்தனர். எனவே, மயில்வாகனன் அரசாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவியை மிகச் சலபமாகப் பெற்றிருக்க முடியும். ஆனால் அவரது பார்வை என்றுமே சமூக நோக்குடையதாகவும் ஆன்மீகத் தேடலில் நாட்டமுடையதாகவும் இருந்தது. மயில்வாகனன் விஞ்ஞானப் பட்டதாரி என்பதற்கு மேலாக தமிழிலும் புலமை மிக்கவராகவும் விஞ்ஞானத்தை எளிமையான தமிழில் போதிக்கும் வல்லமையுடைய வராகவும் இருந்தமையால் மயில்வாகனன் பட்டதாரியானதும் உடனடியாக மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி நிர்வாகம் அதிபர் பதவி வழங்க முற்பட்டது. அதை மனமுவந்து ஏற்றார்.

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்:

ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி புகட்டுவது கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளின் ஏகபோக உரிமையாக விளங்கிய காலம். அரசு ஆதரவுடன் கிறிஸ்தவ

சபைகளே ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நடத்திக் கொண்டிருந்தன. ஆகவே ஆங்கிலம் கற்க விரும்பியோர் கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளே தஞ்சம் என அங்கே சென்றனர். ஓரளவிற்கு இதன் காரணமாக மதமாற்றமும்

ஏற்பட்டச் செய்தமையால், ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் சைவம் பற்றி ஏற்படுத்திய விழிப்புணர்வு மெல்ல மெல்லப் பயனளிக்கத் தொடங்கியது என்றே கூறலாம். 1879ஆம் ஆண்டளவில் சைவ மறுமலர்ச்சி தோன்ற ஆரம்பித்தது எனக் கருத முடிகிறது. ஆங்கிலம் கற்கவேண்டும் என்ற அவாவின் விளைவாகவே நம்குழந்தைகள் மதம் மாறுகின்ற நிலை ஏற்படுவதால் ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி புகட்டும் பாடசாலைகளைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு நம்மவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. அமைப்புக்கள் சார்பாகவும், தனிப்பட்டோர் முயற்சியின் பலனாகவும் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவும் முயற்சி மேலிட்டது. அதன் விளைவாகவே 1880ஆம் ஆண்டிலே யாழ்.இந்துக்கல்லூரி உருவானது. யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரிக்கு ஊட்டு பாடசாலைகளை மற்றைய பிரதேசங்களிலும் ஸ்தாபிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் பரவலாகத் தோன்றியது. கொக்குவில்லில் ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலை நிறுவுதற்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இதனைக் கண்ணுற்றதும் மானிப்பாயில் ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலை தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அவ்வூர் மக்களின் மனதில் தோன்றியதில் வியப்பில்லை. எனவே, அவ்வூரவர்கள் ஒரு கூட்டம் கூடி இது பற்றி ஆராய்ந்தார்கள். திரு.S.K. லோட்டனைத் தலைவராகவும் கேற் முதலியார் தியாகராசாவைச் செயலாளராகவும் கொண்ட ஒரு செயற்குழு அமைக்கப்பட்டது. ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை நிறுவுதற்காக ஊரவர்களிடம் நிதி சேகரிக்கும் முயற்சியில் அக்குழு உடனடியாக ஈடுபட்டது. அதற்கு நல்ல பயன் கிட்டியது. மானிப்பாயில் வாழ்ந்த மிகப் பிரபலமான வணிகரும், ஏழைபங்காளருமான திரு.வேலாயுதபிள்ளை சங்கரப்பிள்ளையிடம் குழு சென்றபோது அவர் “I build the school” எனக் கூறினாராம். சொன்னதுடன் நின்று விடாமல் உடனடியாகவே செயலிலும் இறங்கினார். மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியை 1910ஆம் ஆண்டு ஜூலை 4ந் தேதி ஆரம்பித்தார். அன்றைய பிரதம நீதியரசரான ஜோசப் ஹட்ஜின்சன் அவர்களால்

அதற்கான அத்திவாரம் இடப்பட்டது. கல்லூரியின் முதல் அதிபராக யாழ் இந்துக்கல்லூரியில் ஆசிரியப் பணியாற்றிய திரு. வீரசாமிப்பிள்ளை அவர்கள் பதவியேற்றார். அவரின் வழிகாட்டலில் கல்லூரி வேகநடை போட்டது. ஒன்பது மாதங்களே அதிபராகக் கடமையாற்றிய போதிலும் அவர் சாதனையாளராகத் துலங்குகிறார். அயராத உழைப்பிற்குப் பெயர்போன வீரசாமிப்பிள்ளை தமிழை ஒரு பாடமாகக் கற்கவைத்து மாணவர் ஒருவரை London Matriculation பரீட்சைக்குத் தோற்ற வைத்தார். அம்மாணவனும் விசேட சித்தியுடன் பரீட்சையில் சித்தி எய்தி பாடசாலையின் புகழை உலகறிய வைப்பதற்குக் காரணமானார். அம்மாணவன் பெயர் வீ.வீரசிங்கம். பின்னாளில் கல்லூரியின் அதிபராகச் சேவையாற்றிச் சாதனைகள் பல படைத்தவர். வீரசாமிப்பிள்ளையைத் தொடர்ந்து கல்லூரியின் அதிபர்களாகச் சிலர் கடமையாற்றிய பின்னர் 1920ஆம் ஆண்டிலே மயில்வாகனன் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராக நியமனம் பெற்றார். அதிபர் மயில்வாகனன் 1922இல் பாடசாலையை விட்டு விலகியதும் திரு. வீரசிங்கமே பாடசாலை அதிபர் பொறுப்பேற்றவர். 29 ஆண்டுகள் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராகக் கடமையாற்றி அதன் புகழை உச்சிக்குக் கொண்டு சென்றவர் வீரசிங்கம் அவர்கள். இது மாத்திரமல்லாமல் இன்னும் இரண்டு அரிய செயல்கள் மூலம் திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் சாதனையாளராக மிளிர்கிறார். கூட்டுறவு இயக்கத்தின் மேல் அத்த அக்கறையுடையவராக வீரசிங்கம் அரும்பணியாற்றியுள்ளார். யாழ்.நகரின் மத்தியிலுள்ள வீரசிங்கம் மண்டபம் இவரது பெருமைக்கும் கூட்டுறவாளர் அவர் மேல் வைத்த அபரிமிதமான பற்றுதலுக்கும் எடுத்துக் காட்டு. 1952ஆம் ஆண்டிலே நடைபெற்ற பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் சுயேச்சை அபேட்சகராகப் போட்டியிட்டு வெற்றியீட்டி ஐந்து வருடங்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவும் வீரசிங்கம் சேவித்துள்ளார்.

தறுவறம் மேற்கொண்டார்:

மயில்வாகனன் கல்லூரியின் வளர்ச்சிக்காகக் கடினமாக உழைத்தார். மாணவர்களுக்கு விஞ்ஞானபாடம் போதிப்பதாயின் அதற்கான ஆய்கூட வசதி வேண்டும். எனவே, மயில்வாகனன் அரும்பாடுபட்டு ஒரு விஞ்ஞான ஆய்கூடத்தினை நிறுவினார்.

விஞ்ஞான பாடங்களைப் போதிப்பதற்குத் தகுதிவாய்ந்த ஆசிரியர்கள் இல்லாமையால் அப்பாடங்களைப் பயிற்றும் பணியையும் மயில்வாகனனே ஏற்றார். விஞ்ஞான ஆய்கூடம் ஒன்றை பண்டிதர் மயில்வாகனன் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் நிர்மாணித்த போதும் பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புக்கான செயல்முறைப் பயிற்சிக ளுக்கு அங்கே போதிய வசதிகள் இருக்கவில்லை. ஆகவே யாழ் மத்திய கல்லூரியில் பௌதிகவியல் ஆய்கூடப் பயிற்சிகளை மேற்கொள்ள அங்கே ஆசிரியராக விளங்கிய திரு. J. V. செல்லையா அவர்கள் பெரிதும் உதவினாராம்.

மாணவர்களுக்கு லத்தீன் மொழியைக் கற்பித்தால் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பாண்டித்தியம் பெறுவதற்கு அனுசூலமாக இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தவராக பாடசாலையின் பாடத்திட்டத்தில் லத்தீனையும் ஒரு பாடமாகச் செயற்படுத்தினார். பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்கு பல முற்போக்கான செயல் திட்டங்களைப் புகுத்திய மயில்வாகனன் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராக நீண்டகாலம் நிலைக்க வில்லை என்பது வருத்தமானது. அவரது மனது ஆன்மீகத்திலேயே பற்றுறுதி கொண்டதாய் இருந்து வந்துள்ளது. மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் முகாமையாளராக விளங்கிய திரு.திருவிளங்கம் மயில்வாகனனுடன் மிகவும் நெருக்கமாகப் பழகியவர். சமய ஆராய்ச்சித் துறையிலும் திருவிளங்கம் சிறந்து விளங்கினார். திருவிளங்கம் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டார். திருவிளங்கம் நோயின் பாதிப்பால் இயற்கை எய்திய போது மயில்வாகனன் மிகவும் வருந்தினார். திருவிளங்கத்தின் மறைவு 'யாக்கை நிலையாமை'யை தெளிவுற எடுத்துக்காட்டுவதாக அமைந்தது. இது மயில்வாகனனின் மனதிலே பாரிய மாற்றம் ஏற்படுத்தக் காரணமாயிற்று. யாக்கை நிலையற்றது, என்றோ ஒரு நாள் அழியவே செய்யும், எனவே இருக்கும் வரை மனித குலத்துக்குத் தன்னால் ஆன தொண்டைச் செய்ய வேண்டும், அதற்கு உகந்தது துறவறம் என மயில்வாகனன் தீர்க்கமாக எண்ணினார். துறவறம் மேற்கொள்ள வேண்டும் என்ற மனதினது வழிகாட்ட லின் விளைவால் 1922ஆம் ஆண்டிலே அதிபர் பதவியிலிருந்து விலகிய மயில்வாகனன் சென்னை சென்று அங்கேயுள்ள இராமகிருஷ்ண மிஷனூடன் தன்னை இணைத்துக்கொள்ள முடிவெடுத்தார். இராமகிருஷ்ண மிஷன், சமயத்திற்காகச் செய்யும் தொண்டுகளையும் மக்களின் வாழ்க்கை மேலோங்குவதற்காகப் புரியும் பணிகளையும்

நன்கு தெரிந்துகொண்ட மயில்வாகனன் தன்னை மிஷனுடன் இணைத்துக் கொண்டு தமிழ் மொழிக்கும் தமிழர் சமூகத்துக்கும் தொண்டாற்ற விரும்பினார்.

1922ஆம் ஆண்டு முதல் 1924ஆம் ஆண்டு வரை மயில்வாகனனின் வாழ்வில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த காலகட்டமாக அமைகிறது. இக்காலத்திலேதான் சுவாமி சர்வானந்தா மயில்வாகனனின் வாழ்வியலில் பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தினார். வாழ்வின் சகல சுகபோகங்களையும் விடுத்து மக்களுக்காக வாழும் துறவு வாழ்கையை மயில்வாகனன் ஏற்றார். 1924ஆம் ஆண்டிலே இராமகிருஷ்ண மிஷன் மயில்வாகனன் அவர்களைச் சுவாமியாக அங்கீகரித்ததுடன் விபுலானந்தா எனும் புதிய பெயரையும் சூட்டியது. மயில்வாகனான பாமரனாகச் சென்னை சென்றவர் விபுலானந்த அடிகளாக 1925ஆம் ஆண்டிலே தாயகம் திரும்பினார். நேரடியாகவே தனது பிறப்பிடமான மட்டக்களப்பு சென்றார். கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்த அடிகளார் அந்த மாவட்டத்திலுள்ள பாடசாலைகள் யாவற்றினதும் வளர்ச்சியில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார்.

அடிகளாரின் கல்விப் பணி:

‘பெற்ற தாயும் பிறந்த பொன்னாடும் நற்றவ வானிலும் நனிசிறந்தனவே’ என்பார்கள். அடிகளார் அவர்கள் பிறந்த ஊரான காரைதீவிலே இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலை ஒன்று இருந்தது. இதில் ஆண்பிள்ளைகளும் பெண்பிள்ளைகளும் ஒன்றாகவே கல்வி கற்று வந்தனர். நாளடைவில் மாணவர் தொகை அதிகரிக்க இடவசதி, மேலும் பல புதிய தேவைகளும் எழுந்தன. ஊர் திரும்பிய அடிகளார் பெண்கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்தவராக தனது இல்லத்துக்கருகில் இருந்த தனது மாமனாரின் காணியைப்பெற்று பெண்களுக்கான பாடசாலை ஒன்றை 1925ஆம் ஆண்டிலே ஆரம்பித்தார். அதற்கு அன்னை சாரதாமணியின் நினைவாக ‘சாரதா வித்தியாலயம்’ எனப்பெயரிட்டார். கிழக்கு இலங்கையின் தலைநகராகக் கொள்ளப்படுவது மட்டக்களப்பு. அங்கே ஆங்கிலம் மூலம் கல்வி புகட்டுதற்குப் பல பாடசாலைகள் இருந்தன. ஆனால் அத்தனையுமே கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகள். இதனைக்கண்டு மனம் வெதும்பிய அடிகளார், அங்கே ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றை ஆரம்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். ஆனால் மட்டக்களப்பில் போதிய இடவசதி

இல்லாமையால் சற்றுத் தூரத்திலுள்ள கல்லடி உப்போடையில் ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றைத் தொடங்கினார். அப்பாடசாலை 'சிவானந்த வித்தியாலயம்' என்ற பெயரைப் பெற்றது. பாடசாலை தொடங்கியபோது அங்கே மாணவர் தொகை வெறும் 26 ஆகவே இருந்தது. பாடசாலையின் நிர்வாகத்திற்கு வேண்டிய பணத்திற்கு அரசாங்க உதவி கிட்டவில்லை. ஆகவே அடிகளாரே பாடசாலையில் அதிபர் பதவியை ஏற்றார். பாடசாலையை வளர்த்தார். 1926ஆம் ஆண்டிலே அரசமாமியம் பெறும் ஆங்கிலப் பாடசாலையாக அரசாங்கம் சிவானந்த வித்தியாலயத்தை அங்கீகரித்தது. இராமகிருஷ்ண மிஷன் ஆண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை என்ற பெயரில் பதிவு பெற்றது. பாடசாலையில் மாணவர்களை எந்தவித சாதி, மத பாகுபாடும் காட்டாது அடிகளார் அனுமதித்தமையால் பாடசாலை விரைவாக வளர்ந்தது. ஏழை மாணவர்கள் கல்வியில் அக்கறை காட்டிய அடிகளார், அவர்கள் உயர்தரக்கல்வி கற்று முன்னேறுவதற்காக இலவச விடுதி யொன்றினையும் ஏற்படுத்தினார். காலப்போக்கில் அடிகளாரின் தன்னலமற்ற முயற்சியால் வித்தியாலயத்தின் எல்லை விரியலாயிற்று. சமயப்பற்றுக் கொண்ட பல பெரியார்கள் வித்தியாலயம் பொது வேலைகளுக்காக ஊதியம் பெறாமலே பணி புரிந்தார்கள். ஆசிரியர்கள் கூட தமது ஊதியத்தின் பெரும்பகுதியை வித்தியாலய வளர்ச்சிக்காக வழங்கினார்கள். சிவானந்த வித்தியாலயம் வேக வளர்ச்சி கண்டது. அது நாள்வரை யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிவந்த அனாதை ஆச்சிரமத்தை 1934ஆம் ஆண்டில் சுவாமி விபுலானந்தர் மட்டக்களப்பிற்கு இடம் மாற்றியதுடன் அனாதைகள் விடுதியையும் விரிவாக்கினார். புதுமையான பெயர்களைக் கொண்ட சித்திரகூடம், புலவர் மன்றம், சிவபுரி முதலிய புதிய கட்டிடங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. விஞ்ஞான ஆய்கூடங்களும் எழுந்தன. இலக்கிய மன்றங்களும் ஆரம்பிக்கப்பட்டதுடன் மன்றம் வளர்வதற்கு ஏதுவான வாசிகசாலை யொன்றும் எழுந்தது. அடிகளார் தமிழறிவிலோ பண்டிதர், கல்வியியலில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர், விஞ்ஞானத்தில் இலண்டன் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக மனித மேம்பாட்டுக்கெனத் தன்னை அர்ப்பணித்த துறவி. ஆகவே கல்விப்பணியைத் தனது கண்ணெனக் கருதிச் செயலாற்றினார். ஒவ்வொரு மாணவனின் ஆற்றலையும் திறனையும் அறிந்து சிறந்த முறையிலே 'மாணவர் மையக் கல்வி' கற்பித்ததுடன் ஏனைய ஆசிரியர்களுக்கும் அம்முறையில் கற்பிக்க

வழிகாட்டி நின்றார். மாணவர்களுக்குத் தாய்மொழியில் ஆர்வம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதில் தீவிரம் காட்டிய அடிகள் மாணவர்களுக்குத் தமிழ்ப் பாடங்களிலே மனக் கிளர்ச்சியும் ஆர்வமும் உண்டாகக் கூடிய வகையில் பாடங்களைப் போதித்தார். வளர்ந்தோரின் தமிழ் அறிவை வளப்படுத்துதற்காகப் புலவர் வகுப்பினை ஏற்படுத்தினார். ஆங்கிலம் கற்பதற்கு லத்தீன்மொழி கற்றல் அனுசூலமாகும் என்பதை உணர்ந்து மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் பாடவிதானத்தில் புகுத்திய அடிகளார், தமிழ்மொழியைத் திறம்படக் கற்பதாயின் சமஸ்கிருதமும் அறிந்திருக்க வேண்டுமெனக் கருதியமையாலே புலவர் வகுப்பிலே வடமொழியையும் கற்பிக்கலானார். தேசியத்தில் பற்றுடையவரான அடிகளார் மாணவர்கள் நாட்டு உடையில் பாடசாலை வருவதை ஊக்குவித்தார்.

சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் அதன் அதிபர் வசிப்பதற்காக 'சிவபுரி' என்ற இல்லம் நிறுவப்பட்டது. அடிகளார் அங்கேதான் வாழ்ந்து வந்தார். மட்டக்களப்பின் காரைதீவு, ஆரைப்பட்டை, மண்டுர் மற்றும் ஆனைப்பந்தி போன்ற பல்வேறு பிரதேசங்களில் இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தன. ஆகவே எல்லா இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகளுக்கும் பொது முகாமையாளராக அடிகளார் 1930ஆம் ஆண்டில் நியமிக்கப்பட்டார். தனது முகாமைத்துவத்தின் கீழுள்ள பாடசாலைகள் யாவற்றிலும் விஞ்ஞானம், கணிதத்துடன் சமயமும் கட்டாய பாடங்களாகப் போதிப்பதற்கு அவர் ஆவன செய்தார்.

1897ஆம் ஆண்டிலே சில சைவப் பெரியார்களின் நன்முயற்சியின் பயனாக திருகோணமலையில் ஸ்ரீ கோணேஸ்வர இந்து பாடசாலை ஆரம்பமானது. ஆனால் பதினைந்து ஆண்டுகளின் பின், 1922ஆம் ஆண்டிலே தான் இப்பாடசாலை ஆரம்பப் பாடசாலையாக அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரம் பெறமுடிந்தது. ஆரம்பத்தில் இப்பாடசாலை இந்து தமிழ் ஆண்கள் பாடசாலை மற்றும் இந்து ஆங்கில ஆண்கள் பாடசாலை என இரு பிரிவுகளாக இயங்கி வந்தது. இப் பாடசாலையின் சரித்திரத்திலே 1925ஆம் ஆண்டு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஆண்டாகக் கணிக்கப்படுகிறது. இந்த ஆண்டிலே தான் சுவாமி விபுலானந்தர் இராமகிருஷ்ண மிஷன் சார்பிலே இப்பாடசாலையின் பொறுப்பை ஏற்றார். இந்தக் கல்லூரியை வளர்த்து, அதை தன்னிகரற்ற ஒரு பாடசாலையாகத் திளைக்க வைக்கவேண்டும் என்பது

அடிகளாரின் அபிலாசை. ஆகவே இது காலம் வரை ஏற்றுப் பணி புரிந்து வந்த முகாமையர் என்ற பணியையும் சிவானந்தாக் கல்லூரியின் அதிபர் பதவியியையும் பிறரொருவரிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு அடிகளார் திருகோணாமலை வந்து ஸ்ரீ கோணேஸ்வர இந்துப் பாடசாலையின் தலைமை ஆசிரியர் பொறுப்பேற்றார். கிழக்கு மாகாணக் கல்விப் பாரம்பரியத்திலே அடிகளாரின் முயற்சியினால் புதிய சகாப்தம் ஒன்று இந்த ஆண்டிலே ஆரம்பமானது எனலாம். சுவாமி பொறுப்பேற்றது முதல் இருபாடசாலைகளிலும் மாணவர் தொகை வேகமாக அதிகரித்ததுடன் பாடசாலைக் கட்டிடங்களும் புதிது புதிதாய் எழுந்தன. பாடசாலையின் முகாமையாளராக இருந்து வந்த அடிகளார் 1928ஆம் ஆண்டிலே பாடசாலையின் அதிபராயும் பணியாற்றினார். 1930ம் ஆண்டிலே அப்பதவியை திரு.இராமச்சந்திரா விற்கு நல்கிவிட்டு இராமகிருஷ்ண மிஷன் பாடசாலைகள் அத்தனைக்கும் முகாமையாளராகப் மீண்டும் பொறுப்பேற்றார். சுவாமி வீபலானந்தர் அதிபராக இருந்த காலத்திலே பாடசாலை படிப்படியாக முன்னேற்றம் அடைந்தது. விஞ்ஞானக்கல்வி மேலும் முக்கியத்துவ மடைந்து, ஆய்வுகூடங்கள் நிர்மாணிக்கப்பட்டன. பாடசாலை மாணவர் களுக்கு London Cambridge Senior பரீட்சைக்குத் தோற்றுகின்ற வாய்ப்பும் வழங்கப்பட்டது. 1932ஆம் ஆண்டிலே இப்பாடசாலை சிரேஷ்ட இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலையாகத் தரமுயர்த்தப்பட்டது. இரண்டாவது உலகப்போர் நடைபெற்ற காலத்தில், பிரதானமாக 1940 முதல் 1945 வரை பாடசாலையின் கஷ்டகாலமாக அமைந்தது. தற்காலிகமாக பாடசாலை வெவ்வேறு இடங்களில் நடத்தப்பட்டு 1945இல் தான் இப்போதுள்ள இடத்தை நிரந்தரமாகப் பெற்றது. இந்து ஆண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை 1958ல் R.K.M. இந்துக் கல்லூரி எனவும் இந்து ஆண்கள் தமிழ்ப் பாடசாலை R.K.M கோணேஸ்வர வித்தியாலயம் எனவும் பெயர் மாற்றம் பெற்றன. 1961ஆம் ஆண்டில் பாடசாலைகளை அரசு பொறுப்பேற்கும் சட்ட மூலத்தின் பிரகாரம் இரு பாடசாலைகளும் தனித்தனியே கையளிக் கப்பட்டன. 1993ஆம் ஆண்டிலே இரு பாடசாலைகளும் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு R.K.M. ஸ்ரீ கோணேஸ்வரர் இந்துக்கல்லூரி எனப் பெயரிடப்பட்டது.

கிறிஸ்தவ மிஷனரி ஆங்காங்கே அனாதைகளுக்கு ஆச்சிரமங்கள் தாபித்து ஆதரவற்ற சிறார்களுக்கு கல்வி வழங்கி

வந்தன. இந்த வகையான நற்றொண்டினையும் அடிகளார் செய்ய முற்பட்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயத்திலும், மட்டக்களப்பில் சிவாலய வித்தியாலயத்திலும் ஆண்களுக்கான அனாதை ஆச்சிரமங்களையும், காரைதீவிலே பெண்களுக்கான ஒன்றையும் அடிகளார் தொடக்கி நடத்தினார். இத்துடன்

நின்று விடாது தமது ஆத்மார்த்த நண்பராக விளங்கிய A.M.A அசீஸ் அவர்களைக் கொண்டு கிழக்கு மகாணத்தில் வாழும் ஏழை முஸ்லிம் மாணவர்களுக்கு உதவக்கூடிய கருணை இல்லங்கள் அமைக்க ஊக்குவித்துச் செயற்படுத்தினார். அசீஸ் அவர்கள் தான் இலங்கையிலே இலங்கை அரசுச் சேவையில் (Civil Service) சித்தி பெற்ற முதல் முஸ்லிம் பெருமகன் ஆவார். தனது குடும்பத்தவர் உறவினர் மற்றும் சமூகத்துப் பெரியோரின் பெருவிருப்பத்திற்கு மாறாக பிரபலமான அரசுப் பதவியைத் துறந்து இஸ்லாமிய சமூகத்தின் கல்வி வளர்ச்சி பொருட்டு கொழும்பு சாஹீராக் கல்லூரிக்கு அதிபர் பொறுப்பேற்றவர். பின்னாளில் அரசாங்கத்தினால் மேலவைக்கு நியமிக்கப்பட தலைசிறந்த கல்வியியலாளர். திரு.அசீஸ் அவர்கள் 1942-43இல் கல்முனைப்பகுதியின் உதவி அரசாங்க அதிபராக பதவி வகித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான் அடிகளாருடன் அறிமுகம் கிடைத்தது என்கிறார். அடிகளாருடன் ஏற்பட்ட பரிச்சயம் மிகவும் வலுவடையதாகி இருவரும் சமூகம் சார்ந்த பல பிரச்சினைகள் பற்றிப் பேசித் தீர்மானம் எடுக்கும் அளவுக்கு உதவியது என்கிறார் அசீஸ். அடிகளார் கொடுத்த ஊக்கத்தின் விளைவாகவே இலங்கை சோனகருக்கான புலமைப்பரிசில் திட்டத்தைச் செயற்படுத்த முடிந்ததுடன் சஹீராக் கல்லூரி அதிபர் பதவியையும் ஏற்பதற்குத் துணைநின்றது என்கிறார்.

வாலிபர் காங்கிரஸில் அடிகளார்:

மயில்வாகனன் அவர்கள் தனது பட்டப்படிப்பை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் மேற்கொண்டார். அங்கே அக்காலத்தில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர் திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம். ஆகவே அக்காலத்தில் கல்விகற்ற மாணவர்கள் எவருமே ஹண்டியின் தத்துவங்களால் கவரப்படாமல் இருந்ததில்லை. மயில்வாகனன்

அதனையே தனது அரசியல் குருவாக ஹண்டி விளங்கினார் என்கிறார். 1927ஆம் ஆண்டிலே மகாத்மா காந்தி இலங்கை விஜயம் மேற்கொண்டபோது மாணவர்கள் சார்பில் காந்திஜியை வரவேற்கும் பெருமையை அடிகளாரே பெற்றார். 1928ஆம் ஆண்டிலே கீர்மலையில் நடந்த வாலிபர் காங்கிரஸின் வருடாந்தக் கூட்டத்திலே அடிகளார் தலைமையுரை ஆற்றினார். தமிழ் இலக்கியத்தினதும் கலையினதும் மீள உயிருட்டல் என்பது அவரது தலைமை உரையின் கருப்பொருளாக அமைந்தது (Revival of Tamil Literature and Art). வாலிபர் காங்கிரஸினது பிரதான நோக்கங்களான இலங்கைக்குப் பூரண சுதந்திரம், சாதிப் பாகுபாடற்ற சமூகம் மற்றும் தாய்மொழி மூலமே கல்வி புகட்டப்பட வேண்டும் என்பவை அடிகளாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்ட கொள்கைகள் ஆகும். அடிகளார் தீவிரமாக இராமகிருஷ்ண மிஷனின் செயற்பாடுகளில் முழுகிவிட்டமையால் வாலிபகாங்கிரஸினது நடவடிக்கைகளில் பெரிதாக ஈடுபட முடியவில்லை. தாய்மொழி மூலமாகவே பாடபோதனை நடைபெறவேண்டும் என்பதில் மிகவும் தீவிரமாக இருந்த அடிகளார் ஆங்கிலமும் கட்டாய பாடமாக மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதிலும் அக்கறை கொண்டிருந்தார். உயிரியல், இரசாயனவியல் போன்ற விஞ்ஞான பாடங்களும் தொழில்சார் தொழில் நுட்பவியல் பாடங்களுடன் கணிதவியலும் மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பது அடிகளாரின் கல்விக் கொள்கையாக இருந்தது. விஞ்ஞானம் மற்றும் தொழில்நுட்பவியல் சம்பந்தமான பிரசுரங்களைத் தமிழாக்கம் செய்கின்ற தமிழறிஞர்களுக்கு உதவும் வண்ணம் கலைச் சொற்களுக்கு உகந்த தமிழ்ப் பதங்களை அடிகளார் ஆக்கிக் கொடுத்துள்ளார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில தமிழ்ப் பேராசிரியராக அடிகளார் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த காலத்தில், 1937ஆம் ஆண்டிலே தேசாதிபதி சேர் ஜோர்ஜ் .பெடறிக் ஸ்ரான்லி அவர்கள் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தின் பட்டமளிப்பு விழாவுக்கு பிரதம அதிதியாக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். தேசாதிபதியின் வரவை ஒட்டி பல்கலைக்கழகத்து ஊழியர்களது இல்லங்களிலே இந்திய தேசிய காங்கிரஸினது மூவரணக் கொடியைப் பறக்கவிடாது அகற்றும்படி

பல்கலைக்கழக நிர்வாகமும் பொலிசும் வேண்டுகோள் விடுத்தது. மற்றெல்லா ஊழியர்களும் இந்த வேண்டுகோளுக்கு அடிபணிய அடிகளாரின் இல்லத்தில் மாத்திரம் அந்த மூவர்ணக் கொடி உயர்ந்த கம்பத்தில் நின்று காற்றில் பறந்து நிர்வாகத்தினரதும் பொலிசினதும் வயிற்றெரிச்சலுக்கு ஏதுவானது.

அடிகளாரின் நாட்டுப்பற்றும், தேசிய உணர்வும் அமரகவி பாரதி மேல் அதீத பற்றுடையவராக்கியது. பாரதியுடைய தேசபக்திப் பாடல்களை அடிகளார் பிரபலப்படுத்தியதுடன் நின்றுவிடாமல் அவரை மகாகவி என கௌரவம் வழங்குமாறும் செய்தார். பாரதி பிறப்பிலே பிராமணராக இருந்தபோதும் சாதியத்துக்கு எதிரான அவரது கிளர்ச்சியும் இந்து சமய சம்பிரதாயங்களில் நிரவிக் கிடக்கும் மூட நம்பிக்கைகளுக்கு எதிரான அறைகூவலும் அடிகளாரை பாரதி மீது பற்றுக் கொள்ள வைத்த விடயங்கள் எனலாம்.

பல்கலைக்கழகப் பணி:

தமிழகத்திலே சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் 1858ஆம் ஆண்டிலே தோன்றியது. ஏறக்குறைய ஒரு 75 ஆண்டு காலம் தமிழகத்திலே வேறு பல்கலைக்கழகங்கள் தோன்றவில்லையாதலால் ஒரு புதிய பல்கலைக்கழகம் தோற்றுவிக்கப்படவேண்டும் என்ற கோரிக்கை பிரித்தானிய அரசுக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. எனவே, இது பற்றி ஆராய்வதற்காக வந்த குழுவின் முன்னர் சாட்சியம் அளிப்பதற்காக பிரபல கல்வியாளரும், அறிவாளியும், சமூக பிரதிநிதியுமாகிய அடிகளாரைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் அழைத்தது. அடிகளாரின் ஆணித்தரமான வாதத்தை அந்த விசேட குழு அங்கீகரித்தமையால் 1927ஆம் ஆண்டிலே சிதம்பரத்திலே அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் தோன்றியது. அதன் தமிழ்த்துறைத் தலைமையை ஏற்குமாறு அடிகளார் வேண்டப்பட்டார். 1932இல் அடிகளார் அப்பதவியை ஏற்றுக்கொண்டார். தமிழிசையில் பெரும் ஆர்வமுடைய அடிகளார் பண்டைய தமிழ் இசைக்கருவியான யாழ் முற்றாகவே பாவனையில் அற்றுப் போயிருப்பதைக் கண்டு மனவேதனைப்பட்டார். ஆகவே அது பற்றிய ஆய்வில் ஈடுபட விரும்பினார். அவரது பௌதிகவியல் மற்றும் கணித அறிவு அடிகளாருக்கு இசையின் மிகவும் நுணுக்கமான தகவல்களைத் தர முடிந்தது. தனது ஆய்வுக்கு முழுநேரத் தையும் செலவிடுவதற்காக அண்ணாமலைப்

பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கிய விபுலானந்த அடிகள் 1933ஆம் ஆண்டினிலே அப்பதவியிலிருந்து விலகி மட்டக்களப்பினில் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிட்டார். அது நாள்வரை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்துப் பரீட்சைகளுக்குத் தோற்றுவதற்கு இலங்கை மாணவர்களைத் தயார்படுத்திவந்த கொழும்பு பல்கலைக் கழகக் கல்லூரி 1943ஆம் ஆண்டில் தானே சொந்தமாகப் பட்டங்களை வழங்கும் தகுதி பெற்ற இலங்கைப் பல்கலைக்கழகமாக அரசாங்க அங்கீகாரம் பெற்றது. புதிய பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த் துறைக்குப் பேராசிரியராக பெறுப்பேற்குமாறு அடிகளாருக்கு பல்கலைக் கழக நிர்வாகம் வேண்டுகோள் விடுத்தது. அடிகளார் சம்மதித்து, 1947ஆம் ஆண்டிலே இயற்கை எய்தும்வரை இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்ப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

இலக்கியப் பணி:

மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் அடிகளார் அதிபராக விளங்கிய காலத்தில், தமிழ்மொழியை வளர்க்கவோ, தமிழைப் போற்றிப் புகழ்வோ வழிவகைகள் இல்லாமையைக் கண்டும் மனம் வருந்திய வராக ஒரு கழகம் நிறுவுதற்காக அல்லும் பகலும் பாடுபடலானார். தமிழறிஞர்கள் பலரைக் கண்டு, தமிழ்மொழியை வளர்ப்பதற்கு கழகம் ஒன்று இல்லாமையை எடுத்துரைத்து தமிழ்மொழிக்கான கழகம் ஒன்றை நிறுவுவதன் அவசியத்தை எடுத்துரைத்து சதாசிவ ஐயர் போன்ற தமிழ் ஆர்வலர் பலரது ஏகோபித்த ஆதரவுடன் 'ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம்' ஒன்றைத் தொடங்கினார். அடிகளாரின் பெரு முயற்சியின் பலனால் தோன்றிய இச்சங்கம் விபுலானந்தருக்கு ஒரு நினைவு மன்றமாக அமைகிறது. இச்சங்கம் பிரவேச பண்டிதர் தேர்வு, பாலபண்டிதத் தேர்வு, பண்டிதத் தேர்வு ஆகிய முத்தரத் தேர்வுகளை நடத்தியது. மயில்வாகனது முயற்சியால் அன்று தொடக்கப்பட்ட இச்சங்கம் இன்று வரை எத்தனையோ பண்டிதர்களை உருவாக்கியுள்ளது என்பது பெருமைக்குரிய விஷயம். மக்கள் வாழ்வியலில் மிகவும் இன்றியமையாத பங்கை விஞ்ஞானம் எடுத்து வந்துள்ளது. விஞ்ஞான அறிவு மக்களின் முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாததாகி விட்டது. பெரும்பாலான மக்கள் விஞ்ஞான அறிவு பெறும் வாய்ப்பற்றவர்களாகவே வாழ்ந்தனர். மனித சமூகத்தின் முன்னேற்றமே தனது வாழ்வின் குறிக்கோளாகக்

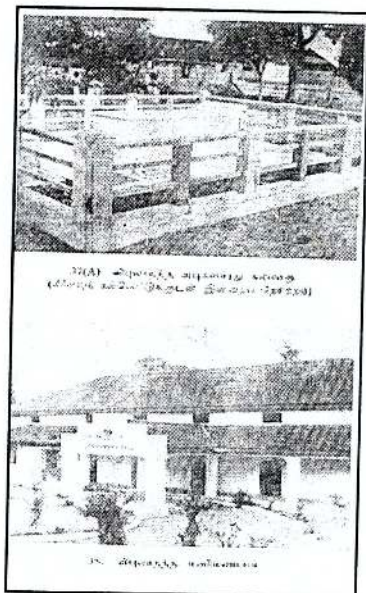
கொண்டிருந்த அடிகளாருக்கு இது பெரும் துயரை ஏற்படுத்தியது. ஆங்கில மொழியில் வெளிவரும் பல விஞ்ஞானத் தத்துவங்களையும் கருத்துக்களையும் எளிய தமிழில் சொல்லிப் பாமர மக்களுக்கும் விளங்க வைக்க வேண்டும் என்பதில் அடிகளாருடன் ஒத்துப்போன பல தமிழ் அறிஞர்கள் ஒன்றுகூடி 'தமிழர் கல்விச் சங்கம்' ஒன்றைச் சென்னையில் ஆரம்பித்தார்கள். இக்கல்விச் சங்கம் அடிக்கடி கூடி விஞ்ஞானப் பொருட்கள் பற்றிய விளக்கங்களும், விரிவுரைகளையும் நிழ்த்தியது.

பாரதியார் மீது அதிதீவிரமான பற்றுதல் கொண்டவர் அடிகளார். பாரதியார் என்றாலே அடிகளாருக்குப் புத்துணர்ச்சி ஏற்பட்டு விடும். ஆங்கிலத்தில் பாரதியார் பற்றி நிறையவே கட்டுரைகளை அடிகளார் எழுதியுள்ளார். பாரதி பாடல்களைத் தமிழகத்தில் மட்டுமல்லாது ஈழநாட்டிலும் பரவச்செய்த பெருமைக்குடையவராக அடிகளார் திகழ்ந்தார். தமிழகத்திலே அரசாங்கத்தின் அடக்கு முறைகளுக்குக் கொஞ்சங்கூட அச்சப்படாமல் பாரதியார் பற்றிய கருத்தரங்குகளுக்கும் விழாக்களுக்கும் அடிகளார் தலைமை தாங்கிச் சிறப்பித்தார்கள். 1934ஆம் ஆண்டிலே சென்னையில் நடைபெற்ற சென்னைத் தமிழரின் முதலாவது மகாநாட்டிலே கலைச்சொற்களை உருவாக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. விஞ்ஞானத் தொற்றொடர்களுக்கு ஏற்ற தமிழ்ச் சொற்கள் இல்லாமையால் பலரும் பலவாறான சொற்றொடர்களை உருவாக்கினார்கள். இக்குறையைப் போக்கவே சொல்லாக்கக் கழகம் ஒன்றைத் தோற்றுவித்து அதில் பல அறிஞர்களைச் சேர்த்து சிறந்த பல கலைச்சொற்களை உருவாக்க வேண்டுமென்று அம்மகாநாட்டில் தீர்மானித்தார்கள். அதன் பயனாகவே 'சொல்லாக்கக் கழகம்' ஒன்று தாபிக்கப்பட்டது. அடிகளார் தன்னை நாடி அராபியமொழி தமிழ் ஆகியவைக்கான சொற்கோவை ஒன்றின் தேவை பற்றி வலியுறுத்தியதாகவும் அப்படி ஒன்றைச் செய்வதாயின் அதற்கான செலவைத் தான் ஏற்பதாகவும் அடிகளார் தம்மிடம் கூறியதாக திரு.அசீஸ், ஸ்ரீஇராமகிருஷ்ண மிஷன் கல்வி நிறுவனங்கள் பற்றி எழுதிய கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். அடிகளார் சைவசமயத் துறவி. ஆனால் என்றுமே ஏனைய மதங்களை வெறுத்தாரில்லை. ஆனால் பொருளாசையால் மதம் மாறுவதை அடிகளார்

அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆகவே தமிழ்மொழியின் சிறப்பையும், தமிழரின் சமயத்தையும் எடுத்தியம்புதற்காகத் தன்னோடொத்தவர்களுடன் சேர்ந்து சைவசித்தாந்த மகாசமாசத்தினை நிறுவினார்கள். 1935ஆம் ஆண்டிலே திருவண்ணாமலையில் நடைபெற்ற சைவசித்தாந்த மகாசமாச மகாநாட்டிற்கு அடிகளார் தலைமை வகித்தார்.

எழுத்தலகில் அவரது சாதனைகள்:

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண மடாலயத்தால் வெளியிடப்பட்டு வந்த 'ஸ்ரீராமகிருஷ்ண விஜயம்' என்னும் தமிழ் மாத வெளியீட்டிற்கும், 'வேதாந்த கேசரி' எனும் மாத சஞ்சிகைக்கும் அடிகளார் ஆசிரியப் பொறுப்பேற்று நடத்தினார். அடிகளார் பன்மொழி வித்தகர். ஆவர் மொழி மாற்றம் செய்வதில் வல்லவர் என்பதிலும் பார்க்க அதனை ஒரு பொழுது போக்காகவே கொண்டிருந்தார் எனலாம். ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ண விஜயத்தின் ஆசிரியராக விளங்கிய சமயத்தில் சுவாமி விவேகானந்தரின் அரிய பல ஆங்கில நூல்களைத் தமிழில் மொழி மாற்றம் செய்துள்ளார். இரண்டிலுமே அரிய பல பொருட்களடங்கிய கட்டுரைகள் மூலமாக மக்கள் அபிமானத்தைப் பெருமளவிலே அடிகளார் பெற்றார். அடிகளார் அரியபல நூல்களை வாசிப்பதற்குத் துறவு வாழ்க்கை பெரும் அளவில் உதவியது. அவற்றில் மகாகவி சேக்ஸ்பியரின் நாடகங்களை பெரிதும் ரசனையுடன் அவர் வாசித்தார். தனது அபிமானம் பெற்ற நூல்களையும் கட்டுரைகளையும் அடிகளார் மொழி மாற்றம் செய்தார். நோபல் பரிசு பெற்ற ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களுடைய ஆக்கங்களையும், கதிரேசன் செட்டியார் அவர்களுடைய கட்டுரைகளையும் தமிழில் மொழி மாற்றம் செய்ததுடன் சங்க இலக்கியத்தில் தேர்ந்தெடுத்த சில பாடல்களையும் பாரதியார் பாடல்களையும் ஈழத்தின் நவநீத கிருஷ்ணபாரதியாரின் சில பாடல்களையும் தமிழில் இருந்து ஆங்கிலத்திற்கு மொழி மாற்றம் செய்துள்ளார். பிற மொழிகளில் உள்ள சிறப்பான ஆக்கங்களைத் தமிழில் தரவேண்டும் என்ற ஆவல் அடிகளார் மனதிலே இருந்து வந்துள்ளது. அதன் பெறுபேறுதான் அடிகளார் எழுதிய 'மதங்க சூளாமணி' எனும் நாடகம். ஆங்கிலப் பெரும் கவிஞர் சேக்ஸ்பியரின் பாடல்கள் சிலவற்றின் மொழிபெயர்ப்பே மதங்கசூளாமணி. மக்களது பெரும் வரவேற்பை இந்நாடகம் பெற்றது. அடிகளார் மொத்தத்தில் ஆறு பாரிய பிரசுரங்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவை நான்கு

பிரபந்தங்கள், மதங்ககுளாமணி தில்லையின் பெரும் நடனம், உமாமகேஸ்வரம், இரசாயனவியலின் தொழில்நுட்பப் பெயர்கள் மற்றும் யாழ்நூல். 14 வருடகாலமாக அடிகளாரின் இடைவிடாத முயற்சின் பலனாக உருவாய் 'யாழ்நூல்' சென்னையில் 1947 ஜூன் மாதம் 5ந் தேதி கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் சார்பில் அரங்கேற்றம் செய்யப்பட்டது.

அடிகளார் நிறையவே தனிப் பாடல்களையும் ஆக்கியுள்ளார். "வெள்ளை நிற மல்லிகையோ" எனத் தொடங்கும் அற்புதமான பாடலை

அடிகளார் பற்றிப் பேசும் எவருமே சொல்லத் தவறுவதில்லை. யாழ்ப்பாணத்திலே மிக நெடுங்காலமாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு வந்த இந்துசாதனம் எனும் பத்திரிகையின் வச்சிரவிழா மலரிலே அடிகளாரின் மேல் அதீத பக்தி உடையவரும் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரியானது அதிபராகவும் விளங்கிய திரு. அம்பிகைபாகன் எழுதிய கட்டுரையில் இருந்து ஒரு சிறிய பகுதியைத் தந்துள்ளேன். "சுவாமி விபுலானந்தர் பல்வேறு பத்திரிகைகளுக்குக் காலத்துக்குக் காலம் எழுதிய அரிய கட்டுரைகள் தாமும் இன்னும் தொகுக்கப்பட்டு வெளியிடப்படவில்லை. இலங்கையில் புத்தகப் பிரசுரம் பெரும்பாலும் பாடப்புத்தகங்களோடு நின்றுவிடுகிறது." திரு. அம்பிகைபாகன் மனம் வெதும்பிக் கூறியது இன்று வரை நிவர்த்திக்கப்படவில்லை என்பது தான் வருத்ததுக்குரிய செய்தி.

மறைவுக்குப் பின்னர்:

அடிகளாரின் மறைவுக்குப் பின்னர் 1914 முதல் 1947 வரை அவர்களால் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளில் 170 தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு 1995ஆம் ஆண்டிலே நான்கு தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டன. சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் அவர் அதிகமாக ஓய்வெடுக்கும் மரத்தின் கீழே அவரது சமாதி உள்ளது. ஸ்ரீலங்கா அரசு அவரது நினைவைப் போற்றும் வண்ணம் ரூபா1.25க்கான ரூபகார்த

முத்திரையை வெளியிட்டுள்ளது. ஆனால் அடிகளாரின் உருவை முதன் முதலாக தபால் தலையில் பொறித்த பெருமையை ஜெர்மனி நாடு பெறுகிறது. 1930களிலே அந்நாட்டிலே நடைபெற்ற கீழைத் தேயங்களுக்கான சம்மேளனத்திற்கு பிரதான பேச்சாளராக அடிகளார் சென்றதைக் கௌரவிக்கும் முகமாகவே இத் தபால்தலை வெளியிடப் பட்டதாம். இச் செய்தி தவறானது என சுவாமிகளுடன் அதிகம் தொடர்புள்ள வித்துவான் செபரத்தினம் அவர்கள் கூறுவதால் இதனை நீக்கி விடவும்)

(ரொறன்ரோவில் உள்ள விபுலானந்தர் மன்றத்தினது பிரசுரத்திற்காக நான் எழுதிய கட்டுரையினைக் கீழே தந்துள்ளேன்)

சுவாமி விபுலானந்தரின் கல்விக் கொள்கை

கற்றல் (learning) என்பது ஒன்று. கல்வி (Education) என்பது இன்னொன்று. தமிழிலே மேலெழுந்த வாரியாகப் பார்ப்போமாயின் இரண்டுக்குமிடையே அதிகவேறுபாடு இல்லாதது போன்று புலப்படும். ஆனால் இரண்டுக்குமிடையே அதிக வேறுபாடு உள்ளது. கற்றல் உளவியல் சார்ந்தது. உளவியலறிஞர்கள், பட்டறிவு அல்லது தொடர்ந்த பயிற்சி மூலம் நடத்தையில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்துதல் எனக் கற்றலை வருணிப்பார்கள். தான் வாழும் சூழலுக்கு ஏற்ப உயிரி ஒன்று காட்டும் பிரதி வினைதான் நடத்தை. அவை செயல்கள், உணர்வுகள், எண்ணங்கள் மாத்திரமல்லாது தசை இயக்கங்கள், சுரத்தல்களையும் உட்படுத்தும். நாய் ஒன்று உணவுத் தட்டைக் கண்டதும் வாலை ஆட்டுவதோ, உமிழ் நீர் சுரப்பதோ கற்றலின் விளைவே.

கல்விபயில்கின்ற பொழுது ஒருவர் அறிவு விருத்தியுறுகிறது, பல வகைத்திறன்களைப் பெறுகிறார், பழக்க வழக்கங்கள் மற்றும் மனப்பாங்கில் மாற்றம் ஏற்படுகிறது, செயல்தகவு பெறுகிறார். சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு உறுதுணையாய் நிற்கக்கூடிய மக்களை உருவாக்குதலே கல்வி பயிற்றலின் நோக்கமாக அமையும். கல்வியியலாளர்கள் கல்வியின் நோக்கங்களை மூன்று பிரதான கூறுகளாக வகுக்கின்றனர். அவை உளஉடலியக்கம் சார்ந்தவை, அறிவாற்றல் சார்ந்தவை, உணர்ச்சி சார்ந்தவை எனலாம். உளஉடலியக்கக் கூறிலே ஒருவருடைய உடற்றசை மற்றும் இயக்கத் திறன்களைச்

சொல்லலாம். அறிவாற்றலிலே சிந்தித்து நல்ல முறையிலே தீர்மானம் காண்பதற்கு வேண்டிய அறிவு புத்திக்கூர்மையும் அதிகரிப்பதுடன் சம்பந்தப்பட்டது. உணர்ச்சிக்கூறு உணர்வுகள், மனப்பாங்குகள் மற்றும் விதப்புரைகளோடு சம்பந்தப்பட்டது. எனவே இக் கல்வியினது மூன்றாவது நோக்கத்தை நடத்தைக் கல்வி அல்லது குடிசனக் கல்வி என்பர். பாடசாலை மூலமாவே பொதுவாக கல்வி வழங்கப்படுகிறது. இது முறைசார் கல்வியாகும். ஆங்கிலத்திலே “Parents are child's first teachers” என்பர். பிள்ளையின் கல்வியிலே பெற்றோர் நேரடியாகப் பிரதான பங்கேற்பதையே இது குறிக்கிறது. பெற்றோர் கல்வியறிவு உடையோராயின் அக்கல்வி சுலபமாகப் பிள்ளைக்குச் சென்று விடுகிறது. அதனால் தான் “கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறியும் கவிபாடும்” என்றனர். இதனையே வள்ளுவன்

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவர்

கெழுமையும் ஏமாப் புடைத்து

குறள் 40 - 398.

ஒருவன் பெற்ற கல்வி ஏழேழு தலைமுறைக்கும் உதவும் என்கிறது கலைஞர் உரை.

உண்மையும் அதுவே. அடிகளாரும் இக்கருத்தினை ஏற்றவராகக் கவிதை ஒன்றின் மூலம் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

*“வருந்தித்தான் கற்றகல்வி மாய்ந்து மறைந்திடுமோ
மறுமையிலும் உதவுமோ வான்மதியே என்றேன்
திருந்துகல்வி எழுமையுமே மாப்புடைத்தென் றுரைத்த
செம்மொழியைத் தேர்தியென வெண்மதியம் விடுக்க”*

அதே சமயம் ஒருவரது கல்வியிலே சமூகத்தின் பங்களிப்பையும் குறைத்து மதிப்பிடுவதற்கில்லை. அது முறைசாராக் கல்வியாக அமையும். வீட்டின் தொடர்ச்சி பாடசாலை, அதன் தொடர்ச்சி சமூகம். எனவே இம்மூன்றும் பிள்ளை ஒன்றின் கல்வியோடு சம்பந்தம் பட்டவையே.

ஒரு நாட்டின் முன்னேற்றம் அந்நாட்டின் மனித வளத்தையே சார்ந்துள்ளது. எனவே தான் ஒவ்வொரு நாடும் தனது தேசிய வருமானத்தில் பெரும் பகுதியை உடல் நலத்துறையிலும், கல்வித்

துறையிலும் செலவு செய்கிறது. “A sound mind in a sound body” என்பார்கள். ஆரோக்கியமான, அறிவுத்திறன் மிக்கோரே நாட்டின் வளம். கல்வித்துறையிலே பெரும் அளவிலே ஆய்வுகளும் புதிய முயற்சிகளும் தொடர்ந்து மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. கல்வியின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளிலோ, நோக்கங்களிலோ எவ்வித மாற்றங்களும் ஏற்படாவிட்டாலும் அது வழங்கப்படும் பாணி மாறுகிறது. தொழில் நுட்பத்துக்கிடையும் கல்விக்கிடையும் ஒரு இடைத்தாக்கம் (Interaction) தொடர்ச்சியாக இருந்து கொண்டிருக்கும். கல்வியால் தொழில் நுட்பம் சிறப்புற தொழில் நுட்பத்தால் கல்வி ஓங்குகிறது.

இன்றைய கல்வியியலாளர்கள் சொல்கிற பல முற்போக்கு நடவடிக்கைகளை என்றோ அடிகளார் சொல்லிலும், செயலிலும் காட்டியுள்ளார் என அறிகிறபோது தமிழ் கூறு நல்லுலகம் அதனை உலகறியச் செய்யத்தவறிவிட்டது எனக் கவலையுற வைக்கிறது. விரிவுக் கல்வி (Liberal Education), நற்பண்புக் கல்வி (Character Education) போன்றவை மிகவும் கவர்ச்சிகரமான கல்வியியற் பதங்கள். ஆனால் இவையாவும் அடிகளாரின் கருத்திலே மிளிர்ந்து நின்றவை என்பது வியப்பினை ஏற்படுத்தவில்லை. அவர் சிந்தனையாளர்.

விரிவுக் கல்வி என்றால் என்ன?

பூரணமான உளவிருத்தியையே விரிவுக் கல்வி எதிர் பார்க்கிறது. மனிதப் பண்பியல், கணிதம், மற்றும் உயிரியல், பௌதிகவியல், இரசாயனவியல் போன்ற விஞ்ஞானங்கள், சமூகவியல் மாத்திரமல்லாது ஓரளவிற்குத் தொழிற்கல்வியையும் கற்பதே விரிவுக் கல்வியாகும். அடிகளார் விரிவுக்கல்வி பற்றிய தெளிவான அறிவுடைய வராக விளங்கியுள்ளார். ஈழநாட்டின் உயர்ச்சிக்குத் தொழிற்துறைக் கல்வியே மிக முக்கியமானது என அடிகளார் 1941ஆம் ஆண்டு வாக்கிலேயே வற்புறுத்தியுள்ளார். “தற்காலக் கல்வி ஒரு ஏட்டுச் சுரைக்காய் - தற்காலத்தில் போதிக்கப்படும் கல்வி முறை குறைகள் பல பெற்றிருப்பதனாலேயே கஷ்டங்கள் ஏற்படுகின்றன பத்து வருடங்கள் பள்ளியில் படித்து சர்வகலாசாலையால் தந்த யோக்கியதாபட்டம் பெற்றவர்களும் எவ்வேலைக்குச் செல்வதெனத் திகைக்கின்றனர். அவர்கள் காசு அதிகம் செலவிட்டுக் கற்றகல்வி சிறிதும் அவர்களுக்கு உபயோகப்படுவதில்லை. கற்றகல்வி கைத்தொழில்

ஏதேனும் செய்வதற்குப் பயன்படுவதில்லை. அதன் பயனாக நம் மாணவர்கள் சொற்ப சம்பளத்தில் குமாஸ்தா வேலைக்காகப் போட்டி போடுகின்றனர்” என அக்காலத்துக் கல்வி முறையைச் சாடிய அடிகளார் “சிறிது காலமேனும் நம் சிறுவர்கள் அனைவரும் வெறும் பட்டங்களைப் பெறுவதற்குப் படிப்பதையும், பன்னிரண்டு ரூபாய் பரீட்சையில் தேறுவதையும் நிறுத்தித் தமக்குப் பிழைப்புக் கொடுக்கக் கூடிய கைத்தொழில்களைக் கற்க வேண்டும்.” என்கிறார். அவரது கல்வித்திட்டத்தில் உடற்பயிற்சி முக்கிய இடம் பெறுகிறது. நல்ல திடகாத்திரமான உடல்நிலை மன உறுதிப்பாட்டுக்கு வழிவகுக்கும் என அடிகளார் எண்ணினார்கள். எனவே உடற்பயிற்சி அவசியமாகத் தேவை என்பது அவரது கொள்கை. அதேபோன்றே உளவளர்ச்சிக்கு மதுரக் கவின்கலைகளான சங்கீதம், நடனம், ஓவியம் போன்றவை அவசியம் என்பது அடிகளாரின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. 1970ஆம் ஆண்டிலே இலங்கையிலே ஜாதிக விழுக்கிப் பெருமனவின ரால் புரட்சி ஒன்று மேற்கொள்ளப்பட்டமை நினைவிருக்கலாம். ஸ்ரீமாவோ அம்மையாரின் ஆட்சிக் காலத்திலே நடைபெற்ற இப்புரட்சி அடக்கப்பட்டதும் மக்களை நாட்டுப் பற்றுடைய நல்ல குடிமக்களாக மாற்றும் நோக்கத்துடன் கல்விக்கொள்கையில் பாரிய மாற்றம் ஒன்று கொண்டு வரப்பட்டது. பொதுத் தராதரப் பத்திரப் பரீட்சை நிறுத்தப்பட்டு அதற்குப் பதிலாக தேசிய கல்விச் சான்றிதழ் பரீட்சை இடம்பெற்றது. மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் விஞ்ஞானம், கணிதம், சமூகவியலுடன், தொழிற் கல்வியுடன் உடற்கல்வியும், கவின்கலை களும் கட்டாய பாடங்களாகப் போதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமாவோ அரசினால் புகுத்தப்பட்ட இக்கல்விப் புனரமைப்பு முழுக்க முழுக்க அடிகளாரின் கல்விக்கொள்கையின் அடிப்படையிலேதான் எழுந்தது என அன்றைய காலத்திலே வாழ்ந்த எந்தத் தமிழ் சான்றோரும் உணர்த்தியதாகத் தெரியவில்லை. அடிகளாரின் மகத்தான சிந்தனைக்குரிய கௌரவம் கிடைக்காமற்போய்விட்டது.

நற்பண்புக் கல்வி என்பது யாது?

கல்விக் குறிக்கோள்களில் முன்றாவதாகக் கூறப்படும் உணர்வு சார்புக் கூற்றினையே நற்பண்புக் கல்வி என்பர். கல்வியின் மூலமாக ஒருவர் நல்ல வாழ்க்கை நெறிகள், புனிதமான நல்லொழுக்கக் கோட்பாடுகள் உணர்வுகளைப் பெறமுடியும் என்பதால் இதனை

நற்பண்புக்கல்வி என்பார்கள். அடிகளார் இதற்கு முக்கிய காரணமாக அமைவது சமயக் கல்வியே என வலியுறுத்தியுள்ளார். “Sound mind in a sound body” என்று கூறிய தத்துவ மேதை பிளாற்றோ “உடலை மட்டும் வளர்க்க முனையும் மனிதன் முழுமனிதனாக என்றுமே வாழ முடியாது” எனக் கூறவும் தவறவில்லை. அவரது இரு கூற்றுக்களையும் ஒன்று சேர்த்துவிட்டார் அடிகளார். “Sound mind leads to sound body” என்பது அடிகளாரின் கொள்கை. “மனம் சுகஸ்திதியிலிருந்தால் உடல் சுகஸ்திதியிலிருக்கும் என்பதை நான் முற்றாக நம்புகிறேன். ஆன்மா சாந்தி நிலையிலிருப்பின் தேகமும் ஆரோக்கியத்தை அடையும்” என்கிறார் அடிகளார். தனது கல்விக் கொள்கையை வெறும் வார்த்தைகளோடு நிறுத்திவிடாமல் செயல் மூலமாகவும் காட்டியுள்ளார். அதனாலேயே மாணவருக்கு உடற் பயிற்சியின்போது அவர்களின் ஆத்ம விருத்தியைக் கருத்திற் கொண்டு யோகாப்பியாசத்தையும் தான் பொறுப்பேற்று நடாத்திய சிவானந்த வித்தியாலயத்தின் கற்கை நெறிகளில் ஒன்றாக வகுத்தார். இதே போன்றே தனது முகாமையின் கீழுள்ள எல்லாப் பாடசாலைகளிலுமே சமயக் கல்விக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. கூட்டுப் பிரார்த்தனைகள், பக்திப் பாடல்கள், சமய வகுப்புக்கள் எல்லாம் நடைபெற்றன. மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாட்டை இவ்விரு பதங்களும் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டுகின்றன. விலங்குகள் கற்கின்றன. சொல்லிக் கொடுத்ததைச் செய்கின்றன. சுயமாகச் சிந்தித்துச் செயற்படும் திறனோ, அறிவோ அவற்றிற்கு இல்லை.

குடிமகன் கல்வி என்பது எது?

பிரபல கல்வி உளவியலாளர் ஜோன் டூவி (John Dewey) “பாடசாலை என்பது மிகச் சிறிய சமூகம்” என்கிறார். குடிமகன் சமூகத்தின் பிரதிநிதி. எனவே, அவன் சுயமுன்னேற்றம் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு வித்திடுகிறது. அது போன்றே சமூகம் அவனிடமிருந்து எதிர் பார்ப்பதை அவன் வழங்குவானாயின் அவன் சிறந்த குடிமகனாகிறான். அத்தகைய திறன்களைக் கல்வி விருத்தி செய்ய வேண்டும். எல்லாக் கல்விச்சாலைகளும் இதைச் செய்கின்றனவா? கல்விச்சாலைகள் அத்தகையவையாகவே அமைய வேண்டும் என அடிகளார் கனவு கண்டார். அது. சாத்தியம் என்பதை தனது

சிவானந்த வித்தியாலயத்தில் நடத்தியும் காண்பித்தார். பாடசாலை மற்றும் மாணவர் இல்லத்தின் நிர்வாகம் பெரும் அளவிலே மாணவர்களின் கைகளில் ஒப்படைக்கப்பட்டன. அவர்கள் தம்மைச் சிறுசிறு குழுக்களாக அமைத்து திறமையாகச் செயற்பட்டனர். நாளைய சமூகத்தின் சிற்பிகளான மாணவர்கள் சமூகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டிய திறன்களைப் பெறுதற்கு இது வழிவகுத்தது. பொறுப்புடமை (Accountability) என்று இன்று எங்கும் பேசப்படுவதைக் காணலாம். தன் செயல்களுக்குரிய பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொள்ளாதலே பொறுப்புடமையாகும். எவருமே தனது செயல் வெற்றியீட்டும் பொழுது அதற்குரிய காரணியாகத் தன்னைக் காட்டிக்கொள்வதும், தோல்வியுறும் போது வேறு யார் மேலேயோ பழியைப் போடுவதும் பொறுப்புடமையாகாது. அடிகளாரின் கண்காணிப்பில் மாணவர் அமைப்பு பொறுப்புடமைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. தோல்வி ஏற்படின் அதற்குரிய காரணத்தைக் கண்டு செயற்றிறனை அதிகரித்தது.

தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியம்:

கல்வி பல திறன்களைப் பெறுவதற்குக்காரணமாக அமைந்த போதிலும் தொழில் பெறுதற்குரிய தகுதிகளைப் பெற்றுக்கொள்வதே முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகிறது. மக்கள் அறிவைச் சுலபமாகப் பெற தாய்மொழிக் கல்வியே சாலச் சிறந்தது என மொழியியலாளர்கள் கருதினாலும் தொழில் பெறுவதற்கு முக்கியமாக அன்றைய ஆங்கில ஏகாதிபத்தியத்தின் காலத்திலே ஆங்கிலக் கல்வி இன்றியமையாததாகிவிட்டது. இது தீர்க்க முடியாத இக்கட்டு. அடிகளார் போன்ற தேசியவாதிகள் தாய்மொழிக் கல்வியின் அவசியம் பற்றி ஏகமாகப் பிரச்சாரம் செய்துள்ளார்கள். அடிகளார் இதில் பிரதானமானவர். உயர்தரக் கல்விக் கழகங்களில் கல்வியூட்டும் முறையைப் பாரத்தால் திணையளவு மருந்தைப் பெறுவதற்கு முழுமலையையும் சுமக்கும் தோற்றமாயிருக்கிறது. யோக்கியதா பட்டம் பெறுவதற்கு முயலுகின்ற மாணவன் தான் தெரிந்து கொண்ட பொருட்டுறையில் நிறைந்த புலமையுடையவனாயிருப்பினும் ஆங்கிலமொழியில் சொல்வன்மையில்லாதவனாயிருப்பின் தகாதவனெனத் தள்ளப்படுகிறான். ஆங்கிலமோ இலக்கண வரம்பில்லாத முரட்டு மொழி. பத்தாண்டு பயிலினும் கருதிய பொருளைத் தெளிவுற உரைக்குஞ் சொல்வன்மையைப் பெறுவது மிக அரிதாகும். தாய்மொழியில்

உரைத்தால் இனிமை பயக்கத்தக்க பொருட்டுறைகள் வேற்று மொழியில் உரைக்கப்படின வெறுப்பைத் தருவனவாகும். இதனால் மாணாக்கன் கற்கும் கல்வியில் ஊக்கம் செல்லாதவனாக வருந்துகிறான். இன்னோரன்ன பலகாரணங்களால் உயர்ந்த கல்வியறிவும் தாய்மொழியில் ஊட்டப்பட வேண்டுமென்பது மறுக்கொணா உண்மையாகிறது என அடிகளார் எழுதியுள்ளார்.

தாய்மொழியில் கல்வி புகட்டப்படவேண்டும் என்ற கொள்கையில் தீவிரமாக இருந்த அடிகளார் மாணவர் பல மொழிகளில் பாண்டித்தியம் பெறுவதையும் வரவேற்றுள்ளார். ஹேகல் (Hegel) போன்ற தத்துவஞானிகள் குழந்தைகட்கு இளம் வயதிலே பல மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளும் ஆற்றல் உள்ளதெனத் தெரிவித்துள்ளார்கள். இத்தகைய கருத்தில் அடிகளார் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை வைத்தமையினாலேயே தனது சிவானந்த வித்தியாலயத்தில், தமிழ் மொழியுடன், ஆங்கிலம், சிங்களம், லத்தீன் மொழியும் கற்பதற்கான வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளார். வடமொழி, பாளி கற்பதைக் கூட அடிகளார் ஊக்குவித்தாராம். அடிகளார் பன்மொழி வித்தகர். எனவே பலமொழி கற்பதன் உபயோகத்தை அனுபவ வாயிலாக அறிந்தவர். எனவே பிறநாட்டு நல்லறிஞர் சாத்திரங்கள் தமிழ்மொழியில் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற பாரதியின் கனவைப் பலமொழி கற்பதாலேயே சாத்தியமாக்கலாம் எனபதை உணர்ந்து பன்மொழிக் கல்வியை ஊக்குவித்தார்.

நாலாவது தமிழ்:

அடிகளார் முற்போக்குச் சிந்தனையாளர். தீர்க்கதரிசி. எதனையும் யதார்த்தமாய் எண்ணும் பெருமகன். நாளைய உலகிற்குத் தேவையான விஞ்ஞான, தொழில்நுட்பம் மாணவர்கட்குப் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அதிக கவனம் செலுத்தினார். ஆனால் அடிகளாரின் தாய்மொழிக் கொள்கைக்கு இது இடர்பாடாக வரலாம் என எண்ணத் தேவையில்லை. சிறந்த விஞ்ஞான, தொழில்நுட்ப நூல்களைத் தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்யவேண்டும் என்பது அடிகளாரின் வேண்டுகோள். ஆங்கிலம் கற்றோர் இத்தொண்டில் அக்காலத்தில் ஈடுபடாமையைக் கண்டு அடிகளார் கவலை கொண்டாராம். “இங்ஙனஞ் செய்யாதொழிந்தது ஆங்கிலம் கற்ற தமிழ் மக்கள் அனைவர்

மேலும் பொறுத்த குற்றமாகும்” என அடிகளார் தன் மன வருத்தத்தைக் காட்டியுள்ளார். மொழி பெயர்க்கும்போது கலைச் சொல்லாக்கம் ஒரு பெரும் பிரச்சனையாக அமைய வேண்டிய தில்லை என்பது அடிகளார் கருத்து. வடமொழிப் பதங்களையோ, ஆங்கிலப் பதங்களையோ பாவிப்பதில் குறையில்லை என்பது அடிகளார் கருத்து. வடமொழியில் உள்ள சொற்கள் பல தமிழில் புகுந்துவிட்டன. அன்றைய காலகட்டத்திலே சமயம் மற்றும் தத்துவம் போன்ற துறைகளில் வடமொழியில் பல அறிஞர்கள் இருந்துள்ளனர். அவர்களது கருத்துக்கள் தமிழுக்கு வரும்போது அவற்றுடன் பல வட மொழிச் சொற்களும் வந்துவிட்டதில் வியப்பில்லை. இத்தகைய ஊடுருவல் ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரேயே நடைபெற்ற மையால்தான் தொல்காப்பியமும் அதனை அங்கீகரிக்கிறது. வடமொழி எழுத்துகளுக்குப் பதிலாகத் தமிழ் எழுத்துக்களைப் பாவித்து வடமொழிச் சொற்களைத் தமிழ்ப்படுத்திவிடலாம் என்கிறது தொல்காப்பியம். அவற்றைத் ‘தற்பவம்’ என்போம். காலக்கிரமத்தில் அப்பதங்களுக்குத் தகுந்த தமிழ்ப் பதங்களை, பாவனையில் கொண்டு வரலாம் என அடிகளார் எண்ணினார். எமது முத்தமிழில் புதிதாக உருவாக்கப்படும் கலைச் சொற்களை உள்ளடக்க முடியாது எனவே நாலாவதாக ஒரு தமிழ் இயல், இசை, நாடகத்துடன் வந்து சேர வேண்டும். அது விஞ்ஞானத் தமிழ் (அறிவியல் தமிழ் எனத் தமிழ் நாட்டவர் கூறுகிறார்கள், எனக்கு அதில் உடன்பாடில்லை.) அடிகளார் இன்று வாழ்ந்திருந்தால் மேலும் தொழில்நுட்பத் தமிழ் எனும் ஐந்தாவது தமிழையும் ஆக்கியிருப்பார் என்பதில் ஐயமில்லை. அவர் ஒரு யதார்த்தவாதி.

அடிகளாரின் கொள்கையை இன்றைய காலகட்டத்தில் பார்க்கின்ற பொழுது அவை இக்காலத்துக்கு ஒவ்வாதவை போன்று கனடா போன்ற விருத்தியுற்ற நாடுகளிலே வாழ்வோர் சிலர் கருதலாம். ஆனால் அடிகளார் இவற்றைச் சொன்னது ஏறக்குறைய 50 ஆண்டுகட்கு முன்பாக என்பதுடன் அக்காலத்தில் இலங்கை போன்ற அபிவிருத்தியில் பின்தங்கிய நாடுகளுக்கு இத்தகைய கல்விக்கொள்கை எத்தனை சிறந்தது என்பதை உணர முடியும். இவை மாத்திரமல்லாமல் அடிகளார் பெண்கல்வி, தொடரகல்வி பற்றியும் நிறையவே

கூறியுள்ளார். அவர் சிந்தனைகள் பல இக்காலத்தில் செயல் வடிவில் காணமுடிவதால் அவரது சிந்தனைகளின் உயர்வைப் பலரால் இலகுவில் உணரமுடிவதில்லை.

நன்றி

1. வித்துவான். க.செபரத்தினம் - விபுலாநந்த அடிகளாரின் வாழ்வும் வளமும்
2. திரு.வ.சிவசுப்பிரமணியம் - விபுலாநந்த தரிசனம்.
3. திரு.பெ.சு.மணி - சுவாமி விபுலாநந்தர்
4. திரு.க.தியாகராசா - சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்விச் சிந்தனைகள்
5. திரு.க.கணபதிப்பிள்ளை - விபுலாநந்தரின் கல்விமுறை
6. திரு.எஸ்.ஏதிர்மன்னசிங்கம் - சுவாமி விபுலாநந்தரின் கல்விக் கொள்கை
7. திரு.வ.சிவசுப்பிரமணியம்
வித்துவான் சா.இ.கமலநாதன் - சுவாமி விபுலாநந்தரின் ஆக்கங்கள் 2

ழுன்று துறைகளில் கா஑்பதித்து வெற்றி கண்டவர் அதிபர் திரு.வீ.வீரசிங்கம்

நான் அவரைக் கண்டது:

1947ஆம் ஆண்டுப் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் வட்டுக்கோட்டைத்தொகுதிக்கு வேட்பாளர்களாக ஆறு பிரமுகர்கள் போட்டியிட்டனர். K. கனகரத்தினம் தவிர மற்றைய ஐவரும் சுயேட்சை அபேட்சகர்கள். திரு.கனகரத்தினம் மாத்திரம் தமிழ்க்காங்கிரஸ்

கட்சி சார்பில் போட்டியிட்டார் திரு.வீரசிங்கம், திரு.ஹண்டி பேரின்பநாயகம், திரு.உருத்திரா, திரு.இரகுபதி மற்றும் திரு.பரமநாயகம் ஆகியோர் சுயேட்சை வேட்பாளர்கள். தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் முன் சாட்சியம் அளிக்கையில் 50க்கு 50 என வாதிட்டு தமிழ் மக்களின் ஏகபோக ஆதரவு பெற்ற தலைவரான காலகட்டம். ஆகவே தமிழ் காங்கிரஸ் வேட்பாளர்கள் ஊர்காவற்றுறை தவிர்ந்த ஏனைய தொகுதிகள் யாவற்றிலும் வெற்றியீட்டினர். வட்டுக்கோட்டைத் தொகுதியில் திரு.கனகரத்தினம் அபரிமிதமான வெற்றிபெற்றார். அவருடன் போட்டியிட்ட அத்தனை வேட்பாளர்களுமே வைப்புப் பணத்தை இழந்தனர். இந்தத் தேர்தல் சமயத்தில் தான் திரு.வீரசிங்கத்தை நான் நேரில் பார்த்தேன். சாதாரண உயரம் ஐந்தரை அடிவரை இருக்கலாம். கறுப்புத் தோல். வட்டமான முகம். அதில் எப்பொழுதும் ஒரு கடின நிலை. கறுப்பு பிறேம் போட்ட வட்டவடிவான கண்ணாடி. தும்பைப் பூவைப் போல நரைத்த

அடர்த்தியான தலைமயிர் நடுவகிடு எடுத்து இழுக்கப்பட்டிருந்தது. வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை நாசனலும் இடுப்பை வரிந்து கட்டிய சால்வை என அவரது தோற்றம் 54 ஆண்டுகளுக்குப் பின்னரும் என் கண்முன்னே பிரத்தியட்சமாகத் தோன்றுகிறது.

அடுத்த தேர்தல் 1952ஆம் ஆண்டில் நடந்தது. தமிழ்க் காங்கிரஸ் தமிழர்களுக்கு இழைத்த துரோகத்தால் உடைந்தது. தமிழரசுக்கட்சி தோன்றியிருந்தது. இத்தேர்தலில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் சார்பில் திரு.கனகரத்தினமும், தமிழரசுக்கட்சி சார்பில் திரு. அமிர்தலிங்கமும், சுயேட்சையாக திரு.வீரசிங்கமும் போட்டியிட்டனர். நான் அமிர்தலிங்கம் அவர்களுடைய தீவிர ஆதரவாளனாகப் பிரச்சாரம் செய்தேன். தேர்தலில் திரு.கனகரத்தினம் படுதோல்வியடைந்தார். திரு.வீரசிங்கம் அவர்கள் வெற்றி பெற்றுப் பாராளுமன்றம் புகுந்தார். திரு.அமிர்தலிங்கம் இரண்டாவது இடத்தைப் பெற்றார்.

“வல்லோரில், தேர்ந்தெடுத்த நன்முத்தாம் திரு. வி. வீரசிங்கம் அவர்கள் அதிபரானார். மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியிலிருந்து இலண்டன் மெற்றிக்குலேசன் பரீட்சைக்குத் தோற்றி சித்தியடைந்த முதல் மாணவனான திரு.வீரசிங்கம் கல்லூரிக்கே அதிபரான முதற்பழைய மாணவன் என்ற பெருமைக்குரியவர். அவர் தோற்றம் எப்படி?

‘செந்தமிழர் மரபின் அணி

சீரான வெள்ளை வேட்டி

நந்தமிழர் மரபின் சட்டை - இடுப்பில்

சால்வை வரி தோன்றுமையா

வீறு நடைபோட்டு எங்கள் வீரசிங்கம் வருகையிலே

சீறுபுலி சாந்தமாக - நடக்கும்’

மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி உருவானது:

ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர், கிறிஸ்தவ மதப் பரப்புரைக்கெதிராக, சைவத்தைப் பரப்புரை செய்தார். அவரது தசாப்த காலத்துக்கும் மேலான முயற்சியின் பலனாக 1879ஆம் ஆண்டளவில் சைவம் மறுமலர்ச்சியடைய ஆரம்பித்தது. 1890ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம்

இந்துக்கல்லூரி உதயமானது. மானிப்பாயிலும் அத்தகையதோர் கல்வி நிறுவனம் உருவாக வேண்டும் என்ற எண்ணம், மானிப்பாய் மக்கள் மனதிலும் துளிர்விட ஆரம்பித்தது. 1910ஆம் ஆண்டு உயர்திரு. மைறோன். பெல்ப்ஸ் (MR. MYRON PHELPS) என்னும் அறிஞரால் மானிப்பாய் விவேகானந்த மண்டபத்தில் ஆற்றிய உரை, தேசிய மட்டத்திலான கல்லூரியின் தேவையை இடித்துரைத்தது. அவரது உரையால் உந்தப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்து மாமன்னன் சங்கிலி செகராசசேகர மன்னனால், அரசகுமாரன் பரநிருபசிங்கனுக்குப் பரிசாக வழங்கப்பட்ட விவசாய நிலப்பரப்பு, 'பெரியபுலம்' என்னும் இயற்பெயரால் அழைக்கப்பட்டு, பின் மருவி மானியம்பதி என்றும் அதன்பின்னர் மானிப்பாய் என்றும் அழைக்கப்பட்டதாக, வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கூறுகின்றன. இயற்கை வனப்பும், பசுமையும், செழுமையும் சிறந்து விளங்கும் யாழ்ப்பாணத்துக் கீழ்த்திசையின்கண் அமைந்த இக்கிராமத்தில், நுண்ணறிவும் மாட்சிமையும் இறைபக்தியும் நிறைந்த வாழ்க்கையை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்கள் மானிப்பாய் மக்கள் சோழ, ஆரிய சக்கரவர்த்திகள் காலந்தொட்டு இசை, நடனம், ஓவியம் போன்ற நுண்கலைகளைச் சிறந்து விளங்கினார்கள். சமூக ஒருங்கிணைப்பு, மனிதநேயம், கடின உழைப்பு, பரோபகாரம், உயர்கல்வி நாட்டம் போன்ற குணாம்சங்களின் முன்னோடிகளாகத் திகழ்ந்தார்கள். இத்தகைய பண்புகள் நிறைந்த பலரில் ஒருசில முத்துக்களைத் தேர்ந்தெடுத்து மெருகூட்டி ஒளிரவைத்தார்கள் பிரித்தானியர்கள். அவர்களில் முதலியார் இ.நன்னித்தம்பி, முதலியார் நமசிவாயம், கேற்முதலியார் காராளபிள்ளை, ஆதிகார் செல்லமுத்து, சேர் சங்கரப்பிள்ளை, அவர்தம் புதல்வர் சேர்.பரராஜசிங்கம் ஆகியோரைக் குறிப்பிடலாம். மேலும் 1883ஆம் ஆண்டில் சட்டசபைக்கு நியமிக்கப்பட்ட முதல் தமிழ்மகன் என்ற பெருமைக்குரிய உயர்திரு A.குமாரசாமிப் பிள்ளையையும், Knight Hood என்ற கௌரவத்தினைப் பெற்ற முதலாவது ஆசியப் பிராந்திய பிரமுகர் என்னும் பெருமைக்குரிய திருவாளர். ஸ்ரீமுத்துக்குமாரசுவாமி அவர்களையும், கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசுவாமி அவர்களையும், இந்தப் பூமிக்குத் தந்த பெருமைக்குரியது மானிப்பாய் என்றால் அது மிகையாகாது. 19ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மேலைத்தேய ஆதிக்கம் இந்தியாவில் வேரூன்ற ஆரம்பித்து, ஆங்கிலக் கல்விமோகம் அசுரவேகத்தில்

பரவியது. அதனால் மானிப்பாய் மக்கள் ஒரு பொதுக் கூட்டத்தைக் கூட்டி ஆராய்ந்து, கல்லூரி அமைப்பதற்காக S. K. லோட்டனைத் தலைவராகவும் கேற் முதலியார் C. தியாகராசாவைச் செயலாளராகவும் கொண்ட செயற்குழுவை அமைத்தனர். அச்செயற்குழுவினர் துரிதகதியில் தமது செயற்பாடுகளை ஆரம்பித்து, அதன் முதற்கட்டமாக நிதியுதவிக்கான கோரிக்கையை மக்கள்முன் வைத்தனர். அதற்கு மக்களிடமிருந்து கிடைத்த ஒத்துழைப்பு பிரமிக்கத்தக்கது. கொழும்பில் பிரபல்யமான பிரமுகர்களில் ஒருவரான திரு. வேலாயுதம்பிள்ளைசங்கரப்பிள்ளை அவர்களைநாடி உதவி கோரிய போது 'புண்ணியங்கோடி ஆங்கோர் ஏழைக்கு எழுத்தறிவித்தல்' என்பதை உள்ளூர் உணர்ந்து, உதட்டில் மூன்று சொற்களை உதிர்த்தார். அந்த வேதவாக்கு "I BUILD SCHOOL" என்ற உணர்வு பூர்வமான வார்த்தையாகும். அவருக்கு அனுசரணையாக S. கனகசபை உடையார் அவர்களும், அருகமைந்த நிலப்பரப்பினை வழங்கினார். கல்லூரிக்கட்டிடப் பணியை நிர்வகிக்கும் பொருட்டு, திரு. சங்கரப் பிள்ளையைத் தலைவராகக் கொண்ட செயற்குழு அமைக்கப்பட்டது. இக்குழுவினரின் பெருமுயற்சியால் வேலைக்கைப் பிள்ளையார் ஆலயத்திற்கு அருகில் அமைந்த விவேகானந்தமண்டபத்தில், மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி என்னும் மகாவிருட்சம் துளிர்ந்தது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி முகாமைத்துவத்தினால் உவந்தளிக்கப்பட்ட, திரு.வீரசாமிப்பிள்ளை அவர்களை முதல் அதிபராகக் கொண்டு அவரின் வழிகாட்டலில் கல்லூரி வளர ஆரம்பித்தது. திரு.சங்கரப்பிள்ளையின் முயற்சியும் திருவினையாகும் காலம் கனிந்தது. அவரின் அழைப்பை ஏற்று வருகைதந்த இலங்கையின் பிரதம நீதியரசர் சேர் யோசப் கட்சின்சன் அவர்களால், வண்ணையூர் சபாபதிக்குருக்கள் வேதாகமங்கள் ஓத, குழுமிபுருந்தோர் இறையருள் வேண்டிநிற்க, மகரதோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அழகிய பந்தலில் வாஸ்த்து சாஸ்திரங்களுக்கமைவான இடத்தில், 1910ஆம் ஆடி மாதம் நான்காம் திகதி திங்கட்கிழமை பிற்பகல் 7.00 மணிக்கு அத்திவாரமிடப்பட்டது. இந்நிகழ்வினை கவியிற் புனைகின்றார் பிரம்மஜீ ந. வீரமணிஐயர் அவர்கள்.

“ஆறுமுகநாவலரின் அறிவுரைகளும்

அன்பு விவேகானந்தரின் போதனைகளும்

கூறும் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரிக்
கோயிலாக்கும் மாட்சிமைக்கும் கொண்ட வரேதாம்
வீறுநடைபோடும் வீரன் எஸ். கே. லோட்டனும்
வியன்மிகு கேட்முதலியார் தியாகராஜாவும்
நீறிலங்கும் பக்தி நிருவாக சபையார்
நெஞ்சாரச் செய்த சேவை மறக்கலாமோ.
காணி நிலம் தந்த வள்ளல் சங்கரப்பிள்ளை,
கனகசபை வாழ்க என வாழ்த்துது நெஞ்சம்
ஆணிவேராக நின்ற பிரதம நீதியரசர்
அன்புசேர் ஜோசப் ஹட்சன் அத்திபாரமாம்
பேணிச் சைவ நெறியில் நின்று தமிழரின் பண்பு
பூவுலகில் காக்கும் மானி இந்துக் கல்லூரி,
காணும் இடம் யாவினுமே கலையின் அம்சத்தை
காட்டும் திறன் மானி இந்துக்கல்லூரிக்குண்டு.”

அன்றைய பாரம்பரியத்துக்கேற்பவும்,
நன்றிநிலவிலும் முகமாகவும், முதலாவது கட்டி
முடிக்கப்படும் மண்டபம் கல்லூரியின் அடிக்கல்
நாட்டியவரின் பெயரில், ‘ஹட்சின்சன் ஹோல்’
என அழைக்கப்படும் என, திரு. S. கனகசபை
அவர்கள் பலத்த கரகோசங்களின் மத்தியில்
அறிவித்தார். கல்லூரியின் நுழைவாயிலுக்கரு
காமையில் பலம் வாய்ந்த தூண்களைக் கொண்ட
ஸ்திரமான நீண்டமண்டபமும், அதன் இருகரை
மருங்கிலும் நீண்ட வகுப்பறைகளைக் கொண்ட

துமான ‘கட்சின்சன் மண்டபம்’ இன்றும் கல்லூரியின் வரலாற்றுச்
சின்னமாக நிலைத்து நிற்கின்றது. திரு. வீரசாமிப்பிள்ளை அவர்கள்
கணிதத்தை எளிதாகப் போதிக்கும் திறமை படைத்தவர். அவரின்
காலத்தில் கல்லூரி படிப்படியாக வளர ஆரம்பித்தது. அவரது அயராத
உழைப்பின் காரணமாக, இலண்டன் மெற்றிக்குலேசன் ரீட்ச்சைக்கு
ஒரு மாணவனைத் தோற்றுவித்து, ‘இனிய தமிழ் பாடத்தை இலங்கிவே
சித்திபெற்று இலட்சிய மாணவனாய் துலங்கியவன் யாருமல்ல

தீரன் அவன் வீரசிங்கம் பலம் மிகுந்த பண்பு நிறைபள்ளியிலே மாணவனாம்.' திரு. வீரசாமிப்பிள்ளை ஒன்பது மாதகால சேவையின் பின் விலகிச்செல்ல, திரு. P. சபாபதிப்பிள்ளை அதிபர் சேவையைத் தொடர்ந்தார். இரண்டு வருடகாலம் அளப்பரிய சேவைகள் பல புரிந்து, பின் பதவியைத் துறந்தார். 1912ஆம் ஆண்டு திரு. சங்கரப்பிள்ளை அவர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துச் சென்று அரவணைத்துக் கொண்டார். அவரின் பொறுப்புக்களைத் திரு. C.நமசிவாயம் J.P. அவர்கள் சிரமேற்கொண்டார். இத்துயர்மிகு இடைக்காலப் பகுதியில் திரு.சிவராவ் அவர்கள் குறுகிய காலத்திற்கு அதிபர் கல்லூரியை வழிநடத்தினார். தொடர்ந்து மீண்டும் திரு. சபாபதிப்பிள்ளை அதிபர் காரியாலயத்தை அலங்கரித்தார். பின்பு திரு.M.சமரசிங்கி என்பவர் அப்பணியைத் தொடர்ந்தார். அரச குமாரனைப் போன்ற கம்பீரமும் அழகிய தோற்றமும் உடைய இவர் பலராலும் விரும்பி நேசிக்கப்பட்டவர். அவரைத் தொடர்ந்து, திரு.T. P.ஹட்சன், அவரைத் தொடர்ந்து 1917ஆம் ஆண்டு திரு. T.H.குறோசற் அதிபராக, ஆழ்ந்த அறிவும் அனுபவமும் கொண்ட இவரின் காலத்தில், கல்லூரி பல மாறுதல்களைக் கண்டது. கல்லூரியில் முதன் முறையாக சாரணர் இயக்கம் உருவாக்கப்பட்டது. 1918இல் இந்து இளைஞர் மன்றத்தை உருவாக்கினார். விஞ்ஞானம், இரசாயனம் போன்ற பாடங்களைப் பயிற்றுவிக்க ஆரம்பித்தார்.

இக்காலப் பகுதியில், உயர்திரு. ஆ.முத்ததம்பி அவர்களின் தாராள சிந்தையால், பூரண வசதிகள் கொண்ட ஆய்வகம் நிர்மாணிக்கப் பட்டது. முதன் முறையாகக் கல்லூரிச் சஞ்சிகையும் வெளிவந்தது. அன்னார் 1920இல் கல்லூரியை விட்டு விலகியதைத் தொடர்ந்து திரு. P. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் அதிபரின் காரியாலயத்தினைப் பொறுப்பேற்றார். அன்னார் தர்க்க சாஸ்த்திரம், உள வியல் போன்ற துறைகளிற் பாண்டித்தியம் பெற்றவர். அவர் எழுதிய 'இந்துக்களின் சைவப் பாடசாலை' என்னும் பொருள் பற்றிய நூல் இந்தியர், அமெரிக்கர், பிரித்தானியர் மத்தியிலும் பெரும் பாராட்டைப் பெற்றது. இவரின் காலத்திலேயே பாடசாலைகளில் சிவதீட்சை அளிக்கும் முறை போதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் செயலுருப் பெற்றது. இவரைத் தொடர்ந்து, 1921ஆம் ஆண்டு பண்டிதர் ஏ. மயில்வாகனம் அதிபரானார்.

திரு. வீரசிங்கத்தின் காலத்தில், கல்லூரி பலவிதமான பரிணாம வளர்ச்சிகளையும் முன்னேற்றங்களையும் கண்டது. மாணவர்களுக்கும் மானிப்பாய் மக்களுக்கும் ஒரு கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழ்ந்தவர். மேலைத் தேசத்தவர்களின் நிர்வாகத்தில் செழிப்புற்று விளங்கிய பல கல்லூரிகள் செறிந்துகிடந்த காலமது. அதே காலத்தில் அந்நியர்களிலும் பார்க்க கல்லூரியை நிர்வகிக்கும் திறமை எம்மவர்க்கும் உண்டு, என்பதை உலகிற்கே உணர்த்திய தமிழர் தலைமகன். கல்விப் பொதுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர், கொழும்பிலுள்ள பாடசாலை மாணவர்களைவிடச் சிறப்பாகத் தேர்ச்சியடைந்து பெருமை சேர்த்தனர். கேம்பிறிஜ் மேற்பிரிவுப் பரீட்சையில், மாணவர்கள் முதலாம் இரண்டாம் இடங்களைப் பெற்றுக்கொண்டனர். இக்காலப் பகுதியில் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியில் கற்றவர்களான, திருவாளர்கள் K. குலரட்ணம், A. A. கூவர், A. சின்னத்தம்பி ஆகிய மூவரும், பின்னர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்தின் பேராசிரியர்கள் ஆனார்கள். மாணவர்கள், கல்லூரிகளுக்கு இடையிலான விளையாட்டுப் போட்டிகளில் அபார திறமையுடன் விளையாடிப் பல புதிய சாதனைகளை நிலைநாட்டினர். 1925இல் இருந்து பலவருடங்களாகத் தொடர்ந்தும் உதைபந்தாட்டப் போட்டியில் சம்பியன் பட்டத்தை வென்றனர். கல்விவிலும் பெரு வளர்ச்சி கண்ட மாணவர் பலர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகப் புலமைப் பரிசில்களையும் வென்று கல்லூரிக்குப் புகழீட்டினர். சைவசமய பொதுப் பரீட்சைகளில் பங்குபற்றி, அப்போட்டிகளுக்குரிய சகல பரிசில்களையும் தட்டிச் சென்றனர். கல்லூரியும் வெள்ளி விழாக் கண்டது. புகழும் குடாநாட்டை ஆக்கிரமித்தது. அதனாற் புதிய மாணவர் வருகையும் வரம்பை மீறியது. அம்மாணவர்களின் தேவையைப் பூர்த்திசெய்ய 1929இல் வாகீசர் மண்டபமும் நான்கு அறைகளைக் கொண்ட கட்டிடமும் நிர்மாணிக்கப்பட்டது. சேர் சங்கரப்பிள்ளை பரராஜசிங்கத்தின் முகாமைத்துவத்தின் கீழ் பலமேன்மைகளை அடைந்து, புதிய சகாப்தத்தை உருவாக்கியது. கல்லூரி, பொது நம்பிக்கை ஸ்தாபனமாக்கப்பட்டதுடன், தர்மஸ்தாபனமாகவும் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. 1923இல் கல்லூரிக்கென இலச்சினை (Crest) உருவாக்கப்பட்டது. இதற்கான முயற்சியில் சேர் சங்கரப்பிள்ளையின் மருமகன் திருவிளங்கமும், முத்தமிழ் வித்தகர் விபுலானந்தரும், சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரனாரும் ஒருங்கிணைந்து

இவ்இலச்சினையை வடிவமைத்திருந்தார்கள். இதில் ஏடு, ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரம், தாமரை மலர், பலத்தை உணர்த்தும் கை வடிவம் என்பன இலங்கையைச் சுற்றிவரையப்பட்டுள்ளது. 'FOR GOD AND COUNTRY' என்னும் தாரக மந்திரத்தைத் தாங்கியுள்ளது. கல்லூரிச் சின்னத்தில் பொறிக்கப்பட்ட கை - உடல் விருத்தியையும், தாமரை - உளவிருத்தியையும், ஏடு - அறிவு விருத்தியையும், ஓம் - ஆன்மீக விருத்தியையும் குறிப்பதாகும். இவையனைத்தையும் பெற்றபூரண மனிதன், நாட்டுப்பற்றும், கடவுள் பற்றும் உள்ளவனாக மலர வேண்டும். சின்னத்தின் மத்தியில் ஈழம் ஒரு மாணிக்கக்கல் போன்று கதிர் வீசுகின்றது. மனிதன் பூரண விருத்தியடைந்து அருளாளனாக மாறி ஒளியையும் புகழையும் இலங்கைக்கு, உலக அரங்கில் கொடுக்க வேண்டுமென்பதே எங்கள் கல்லூரியினது இலட்சினையின் வெளிப்பாடாகும். எங்கள் கல்லூரி வாழ்த்து, வித்துவான் க.ந.வேலன் ஆசிரியரால் இயற்றப்பட்டது. கல்லூரிக் கொடி நீலம், சிவப்பு ஆகிய இருவர்ணங்களையும் கொண்டது." என ரொறன்ரோ நகரில் வசிப்பவரும் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் பழைய மாணவர்சங்கக் கனடாக்கினையின் பிரதான உறுப்பினருமான திரு.கந்தையா மங்களமூர்த்தி அவர்கள் கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா மலரில் அமரர் வீரசிங்கம் அவர்கள் பற்றி எழுதிய குறிப்பினையே இங்கு தந்துள்ளேன்.

அமரர் வீரசிங்கம் அவர்கள் இளம் வயதிலேயே அதிபர் என்ற கௌரவத்தினைப் பெற்ற போதும் அந்தக் கௌரவத்தினை நிலை நாட்ட அயராது உழைத்தார். மயில்வாகனன் எடுத்த முயற்சிகள் பலவற்றினை நிறைவு செய்தார் மற்றும் தொடர வைத்தார்.

1925ஆம் ஆண்டில் இல்லங்களுக்கிடையேயான விளையாட்டுப் போட்டிமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. நாயன்மார்களான சம்பந்தர், வாகீசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் என நால்வரின் பெயரிலும் நான்கு இல்லங்களாகிட, மாணவர்களும் அதற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர்களும் பிரிக்கப்பட்டுப் போட்டிகள் நடைபெற்றன. அதன் இறுதிக்கட்டமாகக் கல்லூரியின் அத்திவார தினமான யூலை 4ஆம் திகதி அணிவகுப்பு மரியாதை, தடகளப் போட்டிகள், வினோதஉடைப் போட்டி போன்றவற்றுடன், பரிசளிப்பு வைபவமும் நடைபெற்று நிறைவுறும். திரு. வீரசிங்கம் அவர்கள் இவ்வாறாகப் பல வழிகளில் பாடசாலையை முன்னேற்றிப் புகழ் படைத்தார். 1944ஆம் ஆண்டு

முதன் முறையாக பெண்கள், கல்லூரியிற் சேர்ந்து கல்விகற்க அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். 1948 - 1954 வரையிலான காலப்பகுதியில் பௌத்த மதகுருவான வணக்கத்திற்குரிய தம்மவன்ச தேரர் அவர்களால் சிங்கள மொழியும் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப்பட்டது. இவ்வாறான அரிய பணிகளை ஆற்றிய இவர், மாணவர்கள் செய்யும் தவறுகளுக்காகத் தனக்குத் தானே தண்டனை வழங்கும் விசித்திரமான தன்மை கொண்டவர்.

கல்லூரியின் பெயரைக் காலமெல்லாம் நினைவில் வைக்கச் செய்தவர்:

1922ஆம் ஆண்டிலே அவர் மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபர் பொறுப்பை ஏற்றார். அவருக்கு முன்னர் அதிபராக இருந்தவர் பின்னாளில் விபுலானந்த அடிகள் என அழைக்கப்பட்ட பண்டிதர் மயில்வாகனன் அவர்கள். 1921ஆம் ஆண்டில் அதிபராகப் பதவியேற்ற மயில்வாகனன் குறுகிய காலத்தில் கல்லூரியின் உயர்வுக்கு பெரும்பணி ஆற்றிய போதும் அவரது மனம் ஆன்மீகத்தினையே நாடியமையால் இரண்டு வருடங்களில் அதிபர் பதவியிலிருந்து விலகி ராமகிருஷ்ண மடத்தில் சேரும் நோக்குடன் சென்னை சென்று விட்டார். அதிபராகப் பதவியேற்ற திரு.வி.வீரசிங்கம் பாடசாலையின் ஒன்பதாவது அதிபரானாலும் பழையமாணவர் அதிபர் பொறுப்பேற்கும் சிறப்பினைப் பெற்றார். அதுநாள்வரை மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியா ஏதோ கேட்டதாக ஞாபகம் எனக்கூறியவர்கள் யாபேரையும் ஒரு சில வருடங்களிலேயே தனது முயற்சியின் விளைவாக ஒரு முன்னணிப் பாடசாலை எனச்சொல்ல வைத்த பெருமைக்குரியவர் அதிபர் வீரசிங்கம். பாரம்பரியம் மிக்க பல கல்லூரிகளும், தாராளமான மூலவளம் உடைய கல்லூரிகளும் சிந்திக்காத, ஏன் இது தேவையா என எண்ணிய பல முயற்சிகளில் ஈடுபட்டு மற்றவர்கள் போற்றும் அளவிற்குச் சாதனை புரிந்தவர் வீரசிங்கம். பெரிதாக வசதிகளோ மூலவளமோ இல்லாமல், அவரால் இவற்றினை எப்படிச் சாதிக்க முடிந்தது? அதீத சக்தியுடைய அவருக்கு உளத் தூண்டலும் செயற்படுத்த வேண்டும் என்ற பிரயத்தனமும் அபரிமிதமாய் இருந்தன. அவரது அதீத உழைப்பு பாடசாலை ஆசிரியர்களை மாத்திரமல்லாமல் மாணவர்களையும் பற்றிக்கொள்ள, பாடசாலை முன்னேற்றப் பாதையில் செல்வதற்குச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அதன்

விளைவாக ஒரு பாடசாலைச் சமூகம் தோன்றிற்று. அவர்கள் ஒவ்வொருவரது இன்ப துன்பங்களிலும் அதிபர் பங்கேற்றார். நல்லதோ கெட்டதோ எந்த வீட்டில் நடந்தாலும் அங்கே அதிபர் நின்று கொண்டாட்டத்தில் பங்கு கொண்டார் அல்லது அவலத்திற்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றினார். ஒவ்வொரு மாணவன் பற்றியும் அவனது பின்னணியையும் தெரிந்து வைத்திருந்தார். அவனுக்கு எந்தவிதமான உதவி தேவை என அறிந்து அதற்கு ஆவன செய்தார். ஏழை மாணவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகள் அத்தனையையும் தாராளமாக வழங்கினார்.

முதன் முதலாகப் பரிசளிப்புவிழா 1930ஆம் ஆண்டிலே நடத்தப்பட்டது. அப்போதைய ஆளுனராக விளங்கிய Sir Herbert Stanley பிரதம விருந்தினராக அழைக்கப்பட்டிருந்தார். இதுவே அவர் காலத்தில் நடந்த முதலாவதும் கடைசியுமாகும். இதேபோன்று தான் கல்லூரிச் சஞ்சிகையும் 1939ஆம் ஆண்டிலே முதன் முதலாக அச்சிடப்பட்டது. ஆனால் அவர் காலத்தில் மீண்டும் அச்சடிக்கப்படவில்லை. மேற்படி இரண்டிற்கும் அங்கே அப்போது ஆசிரியராக விளங்கிய ஒறேற்றர் அவர்களின் தூண்டுதல் தான் காரணமாக அமைந்தன. ஒறேற்றர் பாடசாலையை விட்டுவிலகிய பின்னர் இப்படியாக முடுக்குவதற்கு வேறு ஆசிரியர்கள் இல்லாமை இவை தொடராமல் விட்டதற்குக் காரணமாகலாம். பழையமாணவர் சங்கத்தின் இராப் போசனவிருந்தும் முதன் முதலாக 1939ம் ஆண்டில் நடைபெற்றது. பாடசாலையின் Hutchinson மண்டபத்தில் நடைபெற்ற இவ்விருந்தில் சைவ உணவுகளே பரிமாறப்பட்டன. ஆனால் அசைவ உணவும் பரிமாறுதற்காகப் பின்னாட்களில் இந்த விருந்து யாழ் வாடி வீட்டினில் நடைபெற்றதாம்.

அவரது கற்பனையில் மிளர்ந்த கல்லூரி:

அதிபர் ஒறேற்றர் தனது வாழ்க்கைக் குறிப்பில் இவ்வாறு கூறுகிறார். “மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் பொற்காலம் என அழைக்கக்கூடிய அந்தக் காலத்தில் நான் அங்கு ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினேன்.” அதிபர் வீரசிங்கம் இக்கல்லூரியை யாழ்ப்பாணத்துக் கல்லூரிகளில் சிறந்தது என்பது மாத்திரமல்லாமல்

இலங்கையிலேயே அதிசிறந்த ஒரு கல்லூரி எனக்கணிக்கப் படவேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடன் வாழ்ந்தவர். கல்லூரி மிக விரைவிலேயே பல துறைகளிலும் பெயர் பெற்றதாகத் துலங்கியது. பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் மிகவும் உன்னதமாக இருந்தன. தொடர்ச்சியாக நான்கு வருடங்கள் பாடசாலையின் மாணவன் ஒருவனே Senior Cambridge பரீட்சையில் முதல் மாணவனாகத் தேறி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் கற்பதற்கான புலமைப் பரிசிலைப் பெற்றான். கல்வியோடு மாத்திரமல்லாமல் விளையாட்டுத் துறையிலும் சாதனை மேல் சாதனை படைத்தது, மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரி. தொடர்ச்சியாக எட்டு ஆண்டுகள் யாழ். பாடசாலைகளுக்கிடையான உதைபந்தாட்டப் போட்டியில் சகல பாடசாலைகளையும் வீழ்த்தி முதலாவது இடத்தைப் பெற்றது. இலங்கை விளையாட்டுச் சங்கத்தினரின் (Ceylon Amateur Athletic Association) போட்டிகளில் யாழ்ப்பாணத்துப் பாடசாலைகளில் மானிப்பாய் இந்துவே முதலில் பங்குபற்றியது என்பதுடன் அதன் சாதனைகளும் போற்றுதற்குரிய தாய் அமைந்தன.

ஏன் இந்த வீழ்ச்சி?

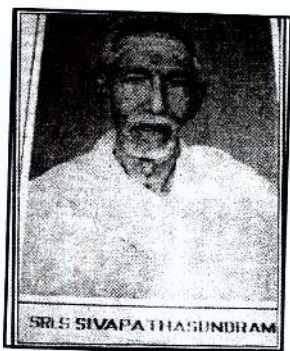
அதிபர் ஒரேற்றர் அவர்கள் விசனத்துடன் பாடசாலையின் புகழ் மங்குதற்கான காரணத்தையும் கூறியுள்ளார். “வீரசிங்கம் அவர்கள் தொடங்கி வைத்த பாதை, பல அதிபர்களுக்குக் காண்பித்த வழியினை அவர் ஏன்தான் தளரவிட்டாரோ தெரியவில்லை. சூழ்நிலைகள் மாற்றம் அடைகின்றன. ஈட்டிய புகழென்னும் குடையின்கீழ் குளிர் காய்ந்து கொண்டு பழம் பெருமையைப் பேசிக் காலத்தைக் கழிக்க முடியாது என்பதை அவர் ஏன் உணரவில்லையோ தெரியாது.” என்கிறார். எந்தவிதமான நிதி வளமோ, மூலவளமோ அற்ற சிறிய பாடசாலைகள் பல, பல்கலைக்கழகத்திற்கு மாணவர்களை அனுப்பத் தொடங்கியுள்ள போதிலும் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில் பல்கலைக்கழகப் புகழுக HSC வகுப்புக்களோ தொடங்கப்படாமல் இருந்தமை ஆச்சரியமே. முதன் முதலாக பல்கலைக்கழகத்துக்கான புலமைப்பரிசிலை வென்ற மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி மற்றைய கல்லூரிகளால் பின் தள்ளப்பட்டுவிட்டது. மீண்டும் அது தனது நிலையைப் பெறக் காலம் எடுத்தது. இக் காலத்திலேதான் அவர் கூட்டுறவு இயக்கத்திலே அதிகம் ஈடுபாடு காட்டினார். கூட்டுறவு

இயக்கத்தில் ஆதாயம் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் கந்தாயம்” என்கிறார் ஒறேற்றர் அவர்கள்.

ஓய்விற்குப் பின்னர்:

1951இல் சேவையில் இருந்து ஓய்வுபெற்றார். ஆயினும் நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் தொடர்ந்தும் சேவை செய்வதில் பாடுபட்டார். கூட்டுறவு அமைப்பு அவரினது இதயம் கவர்ந்ததாக அமைந்தது. மிகவும் ஆர்வத்துடன் இந்த அமைப்பிலே ஈடுபட்டவர். யாழ்ப்பாணம் கூட்டுறவுச் சம்மேளத்தினது தலைவராக 1964ஆம் ஆண்டுவரை சேவையாற்றியுள்ளார்கள். இவரது காலத்திலேயே யாழ்ப்பாணக் கூட்டுறவாளர் சமாசம் பாரிய கட்டிடம் ஒன்றினை அமைத்தது. அதனால் அவர் வடமாநில கூட்டுறவுத் தந்தையென அழைக்கப்பட்டார். அன்னாரின் பொதுச் சேவையைக் கௌரவித்து அவருக்கு ‘சமாதான நீதவான்’ என்னும் கௌரவப்பட்டம் வழங்கப்பட்டது. கூட்டுறவுத் துறைக்கு அவர் ஆற்றிய பணியைக் கௌரவிக்கும் முகமாக யாழ்.நகரமத்தியில் ‘வீரசிங்கம் மண்டபம்’ அமைக்கப்பட்டுள்ளது. 1952இல் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் போட்டியிட்டு பாராளுமன்றத் திற்குத் தெரிவானார். இவரே 29 ஆண்டுகள் (1922-1951) தொடர்ந்து அதிபராகப் பணிபுரிந்த பெருமைக்குரியவர் ஆவார்.

விக்ரோறியாக் கல்லூரி அதிபர் சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரம்

நான் பிறக்கும் போதே அவர் அதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுவிட்டார். பதவியில் இருந்து ஓய்வுபெற்ற சில வருடங்களில் அவர்(1930) அமைதியானதியான வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளும் பொருட்டு கந்தவனம் ஆலயத்தின் அருகாமையிலே ஒரு குடிவை அமைத்து அங்கே வாழ்ந்து வந்துள்ளார். அவர் காலமாகும் போது நான் பட்டப்படிப்பினைக் கூட முடிக்கவில்லை.

ஆகவே அவரைக் கண்டதுமில்லை, அவர் உரைகளைக் கேட்டதும் இல்லை. அவரது ஆக்கங்களைக் கூட வாசித்ததுமில்லை. அவர் பற்றி பெரிதாக ஒன்றினையும் தெரிந்திருக்கவில்லை. ஆசிரியப் பணியினை நான் மேற்கொண்ட பின்னர் சைவப் பெரியார் சிவபாத சுந்தரனார் பற்றி நிறையவே கேள்விப்பட்டது மாத்திரம் தான் உண்மை. அவர் சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் அதிபராக இருந்தவர் என்பது எனக்குத் தெரியவந்தது. சைவ சமய விவகாரங்களில் ஞானமுடையவர் எனக் கருதப்பட்டவர் என்பதையும் மரியாதைக்குரிய பெரியவர் என்பதை மறையோர் அவர் பற்றிப் பேசுகின்ற பொழுது காட்டும் பணிவு, பௌவியத்தில் இருந்து அறிய முடிந்தது. எல்லாவற்றினுக்கும் மேலாக இளைஞர் காங்கிரஸ் இக்கட்டான ஒரு நிலையில் இருந்த போது அது கிறிஸ்தவர்கள் ஆதிக்கம் நிறைய உள்ள அமைப்பு என வீண்கதை பரவிய பொழுது அதன் தலைமையை ஏற்று அத்தகைய அபத்தப் பேச்சுக்களுக்கு முற்றுப்

புள்ளியிட்டவர் என்பதை அறிந்ததும் அவர் மேல் ஒரு பற்றுதல் ஏற்பட்டது. எனது பெருமதிப்புக்குரிய அதிபர் ஒற்றேற்றது கட்டுரை ஒன்றினை வாசித்த பொழுது அவர் பற்றிச் சிறிது அறிய முடிந்தது. யாழ்ப்பலகலைக்கழகத்திலே தமிழத்துறைத் தலைவராகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றுள்ள தமிழறிஞர் கலாநிதி. நா.சுப்பிரமணியன் அவர்கள் தனது, “ஆய்வுகள், பார்வைகள், பதிவுகள்” தொகுதி 2 இல் சைவப் பெரியார் அவர்கள் பற்றி எழுதியிருந்த சிறு கட்டுரை ஒன்றினை யும் அண்மையில் வாசித்தேன். “தனிமனிதன் தன்னைச் சூழவுள்ள சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்குத் தனது அறிவையும் ஆற்றலையும் அர்ப்பணித்து வரலாற்றினை முன்னெடுத்துச் செல்வானாகில் அதற்குப் பிரதிபலனாகச் சமுதாயம் அவனை வரலாற்று மனிதனாக்கி மதிப்பளிக்கின்றது. ஈழத்தின் சைவப் பண்பாட்டின் வரலாற்றிலே இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பாதியிலே திகழ்ந்த வரலாற்று மனிதர்களிற் குறிப்பிடத்தக்க முதன்மை வாய்ந்தவர் “சைவப்பெரியார்” என்று சிறப்புப் பெயரிட்டு அழைக்கப்படுபவரான புலோலியூர் சு. சிவபாதசுந்தரம் அவர்களாவர். 19ஆம் நூற்றாண்டில் சைவப்பண்பாட்டுக் காவலராகத் திகழ்ந்த ஸ்ரீலக்ஷ்மி ஆறுமுகநாவலர் தொடங்கி வைத்த சமயப் பணியினை எமது காலம் வரை தொடர்ந்து வளர்த்து வந்த நாவலர் ஞானபரம்பரையினரில் முதல் வரிசையில் வைத்து எண்ணப்படும் சிறப்பு வாய்ந்தவர் சைவப்பெரியார்.”

“புலமை சான்று சைவப் பரம்பரையில் தோன்றி கலைப்பட்டதாரியாக மலர்ந்து, ஆசிரியப் பணியில் புகுந்து சமய தத்துவ விரிவுரையாளராகவும் நூலாசிரியராகவும் வளர்ந்து, சைவம் வளர்க்கும் தனிமனித நிறுவனமாகத் திகழ்ந்து, சைவ வரலாற்றிலே தன் பெயரை நிறுவிச் சென்ற ‘சைவப்பெரியார்’ அவர்களின் சாதனைகளை அவர் வாழ்ந்த (1878-1953) முக்கால் நூற்றாண்டுக் காலச் சைவ வரலாற்றுப் பகைப் புலத்திற் பொருத்தி நோக்கி மதிப்பிட வேண்டியது வரலாற்றுத் தேவையாகவே அமைகிறது” என்கிறார்கள் பேராசிரியர் சுப்பிரமணியன் அவர்கள். அத்தகைய ஒரு மதிப்பீட்டினைச் செய்வதற்குரிய அறிவு எனக்கில்லாமை வருத்தத்துக்குரியதே. ஆனாலும் சைவப் பெரியார் அவர்களது கல்வித்துறை சார்ந்த பங்களிப்பினை இக்கட்டுரை மூலம் முன்னிலைப்படுத்தலாம் என்பதே எனது ஆவல்.

பருத்தித்துறையில் உள்ள புலோலி எனும் சிற்றூரில் வாழ்ந்த தமிழ் சைவப் பாரம்பரியம் மிக்க தலைமுறையினைச் சேர்ந்த

சுப்பிரமணியம் பிள்ளை வள்ளியம்மை தம்பதிகளின் தவப்புதல்வராக சிவபாதசுந்தரம் 1878ஆம் ஆண்டில் பிறந்தார். சிறுவயது முதலே சிவபாதசுந்தரம் தனது மாமியார் பார்பதிப் பிள்ளை அவர்களின் அரவணைப்பில் தமிழும் சைவமும் கற்றுத் தேறினார். புலோலியில் உள்ள ஆங்கிலப் பாடசாலையில் தனது ஆரம்ப இரண்டாம் நிலைக் கல்வியை சிவபாதசுந்தரம் முடித்துக்கொண்டார். இளம் வயதிலேயே தமிழ் கற்பதில் பெரும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தமையாலும், பெற்றோர்களின் உந்துதலாலும் தமிழினையும், சைவத்தையும் கற்றுத் தேறவேண்டும் என்ற பேரவாவின் காரணமாக சுன்னாகம் அ.குமாரசாமிப்புலவரிடம் குருகுலவாசம் செய்து தமிழ், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளைக் கற்றுத் தேர்ந்தார். மேற்படிப்புக்காக இந்தியா செல்வதற்கு விரும்பிய சிவபாதசுந்தரனார் தேர்தெடுத்தது திருவனந்தபுரம் மகாராசாக் கல்லூரியாகும். அங்கே அவரது சிறிய தந்தையாரான பேராசிரியர் வ. கணபதிப்பிளை அவர்கள் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். சிறிய தந்தையாரின் வழிகாட்டலில் அங்கே தனது Intermediate பரீட்சையில் சித்தியடைந்ததும் பட்டப் படிப்பிற்காக திருச்சியில் உள்ள அர்ச். சூசையப்பர் கல்லூரியில் சேர்ந்தார். கத்தோலிக்க ஜேசு (Jesuits) சபையினரால் நடத்தப்பட்ட இக்கல்லூரி கட்டுப்பாடுகளில் மிகக் கறாரானதாக இருந்தது. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் அதிபராக ஒழுக்கம் கட்டுப்பாட்டிற்கு மிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தமைக்கு இக்கல்லூரியில் பெற்ற பயிற்சியும் காரணமாயிருந்திருக்கலாம். இக்கல்லூரியில் கணிதம், விஞ்ஞானம் ஆகிய பாடங்களைப் பிரதான பாடங்களாகக் கற்ற சிவபாதசுந்தரம் 1898 ஆம் ஆண்டு சென்னைப் பல்கலைக்கழக B.A பட்டதாரியானார். ஊர்திரும்பிய சிவபாதசுந்தரம் சிறிது காலம் ஊரிலே உள்ள சிறு பாடசாலைகளில் கற்பித்த பின்னர் திருகோணமலையில் உள்ள அர்ச்.சூசையப்பர் கல்லூரியில் அதிபராகக் இரு ஆண்டுகள் கடமையாற்றியுள்ளார். சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியின் நிறுவனர் கனகரத்தின முதலியாரின் மறைவுக்குப் பின்னர் அவரது மகனான திரு.செல்லப்பா அவர்கள் 1902 ஆண்டில் கல்லூரியின் முகாமை யாளரானார். பாடசாலையை வளர்த்து அதனை ஒரு உன்னதமான கல்விக் கூடமாகச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் திரு.செல்லப்பா அவர்கள் பெரு முயற்சி எடுத்தார்கள். அவரது அனுசரணையால் கல்லூரி வளர்ந்தது. இதனால் மக்கள் பேச்சுவாக்கில் அக்கல்லூரியை

செல்லப்பா பாடசாலை என்னும் அளவினுக்கு சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. திறமையான ஆசிரியர்களைத் தேடி அழைத்து ஆசிரியப் பணியில் செல்லப்பா அமர்த்தினார். இந்த முயற்சிக்கு முத்தாய்ப்பாய் அமைந்தது திருகோணமலையில் அதிபராக இருந்த சைவப் பெரியாருக்கு உப அதிபர் பதவி வழங்கி சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரிக்கு அழைத்து வந்ததே.

நாவலர் வழியில் சேர்.பொன் இராமநாதன் சைவத்துக்குத் தொண்டாற்றுவதனை பெரும் அளவில் மதித்த சிவபாதசந்தரனார் சேர்.பொன்.இராமநாதன் அவர்கள் கொழும்பு கொச்சிக்கடைப் பகுதியில் நிறுவிய பொன்னம்பலம் பள்ளிக்குத் தலைமை ஆசிரியர் பதவியை ஏற்குமாறு விடுத்த வேண்டுகோளினை ஏற்று அங்கு சென்று அப்பாடசாலையை நிர்வகித்தார். பெரியாருக்கும் இராமநாதன் அவர்களுக்கும் இக்காலகட்டத்தில் மிக நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டானது. 'யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பிள்ளைகள் கற்பதற்கு அங்கே உள்ள சைவப் பள்ளிகள் போதாது. யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரி போன்ற சிறந்த ஒரு சைவப்பாடசாலையை நீங்கள் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினை சேர்.பொன் இராமநாதன் அவர்களுக்குப் பெரியார் அவர்கள் வலியுறுத்தி அவரை இசைய வைத்ததன் விளைவே பரமேஸ்வராக் கல்லூரி யாழ்ப்பாணத்தில் எழுந்தது. 1910ஆம் ஆண்டிலே மானிப்பாய் மக்களின் முயற்சியால் எழுந்த மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி வேகமாக வளர்ந்தது. அதன் முகாமையாளராக விளங்கியவர் திரு.திருவிளங்கம். இவர் சைவசித்தாந்தத்தில் அறிவுசால் வல்லவராகக் கருதப்பட்டவர். திரு. திருவிளங்கம் அவர்கள் கொழும்பில் இருந்த சைவப் பெரியாரை மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் ஆசிரியர் குழாத்தில் சேர்ந்துழைக் குமாறு அழைத்தார். அவரது வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய சைவப் பெரியார் அவர்கள் 1920 ஆம் ஆண்டில் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் ஆசிரியர் குழாத்தினில் தன்னை இணைத்துக் கொண்டார். ஏறக்குறைய அதே சமய காலத்தில் தான் திரு.மயில்வாகனன் (விபுலானந்த அடிகள்) மானிப்பாய் இந்துக் கல்லூரியின் அதிபராகவும் பொறுப்பேற்றார். இருவருமே மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில் நிலைத்து நிற்கவில்லை. ஆனால் இருவரும் தம்மால் இயன்ற அளவினுக்கு மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியின் பெயரினைக் காப்பாற்றக் கடினமாக உழைத்தனர். பாடசாலையின் கணித

விஞ்ஞானத்துறை வளர்ச்சியில் இருவரதும் பங்களிப்பு பெருமடங்காக விருந்துள்ளது. பாடசாலைக்கென ஒரு இலச்சினையை உருவாக்குவதிலும் இருவரும் கூட்டாகச் செயல்பட்டனர். அந்த இலச்சினையையே இன்றுவரை பாடசாலை உபயோகித்து வருகிறது. பெரியார் அவர்கள் அங்கே கடமையாற்றிய காலத்தில் பல சந்தர்ப்பங்களில் அதிபருக்காகவும் பதில் கடமைபுரிந்துள்ளார்.

பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் பெரியார்: இராமநாதன் அவர்கள் 1921ஆம் ஆண்டினிலே சைவப் பெரியாரது வேண்டுகோளினை நிறைவேற்றி வைத்தார். பாரிய கட்டிடங்களுடன் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி தோன்றியது. அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள கிறித்துவ பாடசாலைகள் யாவற்றிலும் வெள்ளைக்கார்களே அதிபர்களாகக் கடமையாற்றினர். எனவே இராமநாதன் அவர்களும் தனது பாடசாலைகளில் வெள்ளைக்காரர்களையே அதிபர்களாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற அவா கொண்டிருந்தார். இராமநாதன் கல்லூரிக்கு அதன் காரணமாகவே வெள்ளைக்கார மாதான Fart Florence அவர்களை நியமித்திருந்தார். அதேபோன்று பரமேஸ்வராக் கல்லூரியினுக்கும் Moore Pearce என்பவரை அதிபராக நியமித்தார். அவருக்கு யாழ்ப்பாணம் புதிது. எனவே அவருக்கு உதவுவதற்காக உப அதிபராக பரமேஸ்வராக் கல்லூரியினுக்கு வருமாறு சைவப் பெரியாருக்கு வேண்டுகோள் விடுத்தார். தான் எடுத்த முயற்சியின் பயனாக எழுந்த கல்லூரி ஆகவே அதற்கு உதவுதல் தனது தலையாயபணி என உணர்ந்த சைவப் பெரியார் மானிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியினை விட்டு விலகி பரமேஸ்வராக் கல்லூரியின் உப அதிபரானார். ஒற்றேற்றர் அவர்கள் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேவையாற்றிய சைவப் பெரியார் பற்றி மதிப்பீடு செய்கையில், “இங்கே அவருக்கு ஏற்பட்ட புதுவிதமான அனுபவம் அவரது பெரு நோக்கிலே பாரிய மாற்றத்தினை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம். இது நாள் வரையில் அவர் சுழிபுரத்தில் கண்ட மாணவர்கள் எளிமையான பயந்த சபாவம் உள்ளவர்களாகவும், சாமான்ய குடும்பத்தினைச் சேர்ந்தவர்களாயுமிருந்தனர். அவர்களது உடை மற்றும் உணவு வழக்கங்கள் மிகவும் எளிமையானவை, வெளி உலகம் பற்றிய அறிவு பெரிதளவில் அற்றவர்களாகவே இருந்தனர். ஆனால் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியிலோ அவர் கண்ட மாணவர் சமுதாயம் பல்வேறு திறமுடையதாய் காணப்பட்டது. புதிதாக ஒரு பாடசாலை தொடங்கியுள்ளது. எப்படி

இருக்கிறது எனப் பார்க்கும் நோக்கிலேயே வேறுபல பாடசாலைகளிலிருந்து மாணவர்கள் அப்பாடசாலைகளை விட்டு விலகி இப்பாடசாலைக்கு வந்து சேர்ந்துள்ளனர். இவர்களில் பெரும் பாலோர் வசதி படைத்த குடும்பங்களின் வாரிசுகள். அவர்கள் குழப்பவாதிகளாகவும் முரண்பிடிப்பவர்களாகவும் இருந்தமையால் சைவப் பெரியார் சுழிபுரம் விக்ரோறியாக் கல்லூரியில் கையாண்ட ஒழுங்காட்சி முறைகள் இங்கே பயனளிக்கவில்லை. பல திறமை வாய்ந்த ஆசிரியர்களும் இருந்தனர். ஆனால் அவர்கள் யாபேரும் திசைக்கு ஒரு வராகச் செயற்பட்டனர். பெரியார் அவர்கள் சளைக்காமல் தம்மால் இயன்ற அளவு முயற்சி எடுத்து அவர்களை ஒருங்கு சேர்த்துப் பாடசாலையின் நோக்கத்தை ஈடுசெய்வதில் அதிபர் மூர் பியேர்ஸ் அவர்களுக்கு உதவினார். பின்னாளில் விக்ரோறிக் கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் சேர்.பொன்னம்பலம் இராமநாதனின் சகோதரர் சேர்.பொன் அருணாசலத்தின் மகனான திரு.(பின்னாளில் சேர்) மகாதேவா அதிபராகக் கடமையாற்றிய சமயத்திலும் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேவையாற்றிய திரு.மகாதேவாவிற்கு உறுதுணையாக நின்றாள்ளார்கள்.” என எழுதியுள்ளார்கள்.

வலிகாமம் மேற்கிலே ஆங்கில மூலம் கல்வி போதிக்கின்ற கல்லூரிகளில் அக்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமாக விளங்கியது யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி. பிக்னெல் பாதிரியார் அக்கல்லூரியை கண்ணும் கருத்துமாக வளர்த்தார். ஹண்டி பேரின்பநாயகம், J.V.செல்லையா போன்ற மிக்க திறமைசாலிகளான ஆசிரியர்கள் அங்கே கடமையாற்றினார்கள். எனவே அதன் புகழ் யாழ்ப்பாணம் மாத்திரமல்லாமல் இலங்கை முழுவதுமே பரவிற்று. விக்ரோறியாக் கல்லூரி அரசாங்கத்திடம் கையளிக்கப்பட்டிருந்தாலும் அதன் முகாமைத்துவம் கல்லூரியினை தோற்றுவித்தோர் குலவம்சத்திடமே இருந்தது. அப்போதைய முகாமையாளராக விளங்கிய திரு.க. செல்லப்பா அவர்கள் விக்ரோறியாக் கல்லூரியினையும் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியினது தரத்தினிற்கு கொண்டு வருவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும் என உறுதி பூண்டார். அதற்காக திறமைசாலியான ஒரு அதிபரைக் கண்டெடுக்க வேண்டும், யாது செய்யலாம் என எண்ணிய வருக்கு உடனடியாக மனதில் பட்டது சைவப் பெரியாரது திருநாமமே.

அவர்களுடைய கற்பிக்கும் ஆற்றல், நிர்வாகத் திறமை, சைவ சமயத்தில் உள்ள ஈடுபாடு பற்றி அறிந்ததே. எனவே அவரிடம் நேரடியாகவே தனது எண்ணத்தினைத் தெரிவித்தபோது பெரியார் அவர்கள் சம்மதம் தெரிவித்தார்.

அதன் நிமித்தம் 1924 ஆம் ஆண்டு விக்ரோறிக் கல்லூரி அதிபராகப் பதவி ஏற்றார். பெரியார் அவர்கள் பரமேஸ்வராக் கல்லூரியினை விட்டு விக்ரோறியாக் கல்லூரிக்கு அதிபராகச் சென்ற போதும் இராமநாதன் வள்ளலார் அவர்கள் சமயம், கல்வி சம்பந்தமான முடிவுகள் எடுக்கும் போது பெரியார் அவர்களைக் கலந்தாலோசிக்கத் தவறியதில்லை. விக்ரோறியாக் கல்லூரியே நம்மவர்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முதல் ஆங்கிலப் பாடசாலை: இந்து சமயச் சூழலில் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் தோற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்ற நாவலரின் சமய மறுமலர்ச்சிக்கான அறைகூவலுக்கு முதலில் கை கொடுத்தவர் சுழிபுரத்தினைச் சேர்ந்த கனகரத்தின முதலியார் அவர்கள். ஆங்கில மூலம் கல்வி ஊட்டலுக்கு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி பிரபல்யமானதுடன் அது ஊட்டப் பாடசாலைகளையும் ஸ்தாபிக்க முன்வந்தது. யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலே கல்வி கற்றவர் கனகரத்தின முதலியார். அதற்காகத் தனது முதற்பெயரினை கிறிஸ்தவ பெயராக இணைத்தும் கொண்டவர். முதலியார் அவர்கள் தமது ஊர் குழந்தைகள் சைவச் சூழலிலே கற்பதற்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை ஒன்றினை நிறுவ வேண்டும் என்ற வேட்கையால் 1876ஆம் ஆண்டிலே சுழிபுரம் இந்து ஆங்கிலப் பாடசாலை எழுந்தது. அரசாங்கத்தின் பூரண உதவி இன்றி பாடசாலைகள் நடத்துதல் அத்தனை எளிமையானது அல்ல. நாவலர் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலைகள் தொடர்ந்து நடத்த முடியாமையால் மூடப்பட்டன. ஆனால் கனகரத்தின முதலியார் திட சங்கல்பம் உடையவராய் கஷ்டப்பட்டுப் பாடசாலையை நடத்தினார். ஆனால் எத்தனை காலம் தான் தொடர்ந்து தனது கைப்பணத்தினை இழப்பது. கனகரத்தின முதலியார் பாடசாலையை மூட விரும்பவில்லை. மாற்றாக அவருக்கு இன்னொரு வழிபுலப்பட்டது. ஊரின் பிள்ளைகளுக்காகவே ஆங்கிலப் பாடசாலை. அதனை

மிஷனரி தவிர்ந்த எவரும் நடத்தினால் மதமாற்றத்திற்கு இடமில்லை என்பதை உணர்ந்தவராக அரசாங்கத்திடமே பாடசாலையைக் கையளித்தால் என்ன என முதலியார் எண்ணினார். அவருக்கு அரசாங்கத்திலே நிறைந்த செல்வாக்கு இருந்தமையால் சுலபமாக பாடசாலையை அரசாங்கத்திடம் கையளிக்க முடிந்தது. 1892ஆம் ஆண்டினிலே இது நடைபெற்றது. இலங்கையிலே முதல் முதலாக அரசாங்கத்திடம் கையளிக்கப்பட்ட தனியார் பாடசாலை என்ற சிறப்பு விக்ரோறியாக் கல்லூரியினுக்கே உரியது. இப்பாடசாலை அரசாங்கப் பாடசாலையாகியபோதும் முகாமையாளராக திரு.கனகரத்தின முதலியாரும் அவரது வாரிசுகளும் தொடர்ந்து இயங்கி வந்தனர். அரசாங்கம் 1944இல் இலவசகல்வித் திட்டம் புகுத்திய சமயத்தில் குடாநாட்டில் ஆங்காங்கே ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை ஸ்தாபித்தது. அதுவரை யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஒரேயொரு அரசாங்கப் பாடசாலையாக விக்ரோறியாக் கல்லூரி திகழ்ந்தது. இருபாலாரும் கல்வி கற்கும் பாடசாலையாகவும், விடுதிச் சாலையைக் கொண்ட பாடசாலையாகவும் வளர்ந்தது. ஆரம்பத்தில் முகாமையாளர் திரு.செல்லப்பாவின் இல்லத்தில் ஒரு பகுதியே விடுதிச்சாலையாகவும், தூரத்தில் இருந்து வந்து பணியாற்றும் ஆசிரியர்கள் தங்கும் இடமாவும் அமைந்திருந்தது. விக்ரோறியாக் கல்லூரி யாழ்.இந்துக்கல்லூரி மற்றும் யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள ஏனைய கல்லூரிகளுடன் கிரிக்கட், உதைபந்தாட்டம் போன்ற விளையாட்டுக்களிலும் போட்டியிட்டு சாதனை படைத்தது. ஒன்பது ஆண்டுகள் மாத்திரமே பெரியார் அவர்கள் விக்ரோறியாக் கல்லூரியின் அதிபராகப் பதவியாற்றினார். 1933ஆம் ஆண்டினிலே பதவியிலிருந்து ஓய்வுபெற்றுவிட்டார். ஆனால் இந்த ஒன்பது ஆண்டுகளும் விக்ரோறிக் கல்லூரியின் பொற்காலம் என்று பல்லோரும் பாராட்டும் அளவினுக்கு சைவப்பெரியார் அதிபராகக் கடமையாற்றிய போது கல்லூரி அபரிமிதமான வளர்ச்சியடைத்ததை எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. காலையில் பாடசாலை ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர் மாணவர்கள் யாபேரும் ஒருங்கே கூடுவதற்கான பிரார்த்தனை மண்டபத்தினை நிர்மாணித்து தினசரி காலை வேளைகளில் அங்கே குழுமி தேவாரம் பாடிய பின்னரே வகுப்புகளில் பாடபோதனை ஆரம்பிக்கச் செய்தார். அவரது கோலம் பெரியாரது சைவத் திருக்கோலத்தை இலக்கிய கலாநிதி பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் நேர்முக

வர்ணனையாகத் தருகிறார் என பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் விபரித்துள்ளார். ‘ஓல்லியான தேகம்-குடுமி- மடித்துக் கட்டிய எட்டு முழ வேட்டி- காற்சட்டை, சப்பாத்து, அவர் கால்கள் அறியாதவை - சட்டை தரிப்பது மிக அருமை. சிறிய அங்க வஸ்திரம்.- மிதியடி- இவ்வாறு காட்சியளித்தார்’ என்கிறார்கள். ஆச்சரியமான அதிசயிக்க வைக்கும் கோலம். ஏறக்குறைய சமகாலத்துப் பாடசாலை அதிபர்களாக விளங்கியவர்களில் ஒரு சாரர் இளைஞர் காங்கிரசின் பாதிப்பினால் தேசிய உடையில் காட்சிதர மற்றொரு சாரர் மேலைத்தேய உடையிலேதான் மிளிர்ந்தார்கள். எனவே பெரியாரின் இக்கோலம் ஒரு பாடசாலை அதிபருக்கு அசாதாரணமாக இருந்துள்ளது. அவரது ஆளுமைக்கு அவரது உடையும் காரணமாக இருந்தது என்பது உண்மை. அவர் பற்றி எப்படியான அபிப்பிராயம் பொதுவாக இருந்தது என்பதை அறிவதற்காக எனது ஆசான் அதிபர் ஓறேற்றர் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியை இங்கே தருகிறேன். “நாம் மாணவர்களாக இருந்த காலத்தில் விக்ரோறியாக் கல்லூரி பற்றி பெரிதாகப் பேசப்படவில்லை. ஆனால் ஒதுக்குப்புறமாக அமைந்த சுழிபுரம் எனும் கிராமத்திலே வித்தியாசமான முறையிலே மாணவர்களுக்கு அறிவுபூர்வமான கல்வியை சிவபாதசந்தரம் என்பவர் வழங்குகிறார் எனக் கேள்விப்பட்டோம். மனதில் பதியக் கூடிய தோற்றம், சற்றுப் பழமை வாய்ந்த கோலம், விதிகளுக்கு மாறாக யாரும் அண்ட முடியாத அளவினுக்கு ஒதுங்கி நடமாடும் தன்மை, மாணவர்களுக்கு ஈனஇரக்கமின்றி தண்டிக்கும் மனப்பான்மை, மிக்க கடினமான ஒழுக்கவாதியாக நாவலர் அவர்கள் சைவ வினா விடையில் கூறியுள்ள அத்தனை நடைமுறைகளையும் கடைசி அட்சரம் வரை பின்பற்ற வேண்டும் என்ற தீவிரவாதம் மிக்கவராய் சைவப் பெரியார் வாழ்ந்தார் என்றே கேள்விப்பட்டேன். அவரைப் பற்றிய இத்தகைய விமர்சனம் மாயையானதும், கட்டுக்கதையாகவும் இருந்ததைக் காலப்போக்கில் என்னால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது. மாறாக ஒரு எளிமையான, துறவி போன்ற உணர்வூட்டவல்ல, மாணவரின் மேல் மிக்க அனுதாபம் காட்டவல்ல ஒரு ஆசிரியரைத் தான் அவரில் காண முடிந்தது.’

அவரது சமூக, சமயப் பணிகள்: விக்ரோறியாக் கல்லூரி சிறந்த கல்வியைப் புகட்ட வல்ல கல்லூரியாக தொடர்ந்து விளங்க வேண்டுமாயின் அதற்கு ஊட்டப் பாடசாலைகள் கல்லூரியின் அண்மையில்

உள்ள கிராமங்களில் நிறுவப்பட வேண்டும் என்பதை உணர்ந்த சைவப் பெரியார் அவர்கள் அண்டிய கிராமங்களில் உள்ள தனவந்தர்கள் பலரை நாடி ஆங்காங்கே சைவப் பள்ளிகளை நிறுவுமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தார். அவரது முயற்சி பலனளிப்பதற்கு நன்னோக்கம் கொண்ட பலர் உதவி செய்தனர். பெரியார் அவர்கள் விக்ரோறியாக் கல்லூரியினுக்கு அதிபர் பதவி ஏற்றமை சுழிபுரம் மாத்திரமல்லாமல் சுற்றயல் கிராமங்களுக்கும் நன்மை பயப்பதாய் அமைந்தது. சைவசமயிகள் ஆலயங்களிலே நடத்துகின்ற உற்சவங்களின் போது நடைபெறும் ஆகமக் கிரியைகளில் சைவசீலம் பேணப்படவில்லை என்பதைக் கண்டு மனம் வருந்திய பெரியார் அவர்கள் இதனைச் சீர்செய்ய வேண்டும் என்று பிரயத்தனப்பட்டார். மூன்று முக்கியமான கிரியைகள் சம்பந்தமாக பெரியார் மேற்கொண்ட முயற்சிகள் ஓரளவு வெற்றியீட்டின என்றே கூற வேண்டும். அவரது முயற்சி ஏனைய கிராமங்களுக்குச் சென்று படிப்படியாக பயன் ஈர்த்தமை பெரியாரின் முயற்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றி என்றே கூறவேண்டும்.

1. ஆலயங்களில் திருவிழாக் காலங்களில் ஆடு, கோழி பலியிடும் பழக்கத்தினை பெரியார் அவர்கள் அறவே வெறுத்தார். தொல்புரம் வழக்கம்பரை அம்மன் கோவிலில் பலியிடும் ஈனச் செயல் காலம் காலமாக நடைபெற்று வந்துள்ளது. பெரியார் ஆலய நிர்வாகிகளிடமும் மக்களிடமும் இச்செயலில் ஈனத்தனத்தினை எடுத்துக் கூறி உயிர்ப்பலிக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்தார். இவ்விதமாக உயிர்பலியினை விட்டதில் வழக்கம்பரை அம்மன் கோவில் முன்னணியில் இருந்தமை பெரியாருக்கு அவ்வூர் மக்கள் கொடுத்த பெரு மதிப்பே காரணமாகியது.

2. திருவிழாக் காலங்களில் ஆலயங்களிலே உற்சவமூர்த்தி மிகவும் அலங்கரிக்கப்பட்டு பிரகாரம் வலம் வருவது வழக்கம். அந்த உற்சவமூர்த்திக்கு அலங்காரம் செய்யும் பொழுது பொய்க்கால் கைகள் வைத்து அழகு செய்வார்கள். இதனைச் சாத்துப்படி என்பார்கள். இதன் மூலம் உற்சவமூர்த்தியின் உண்மை சொருபம் முற்றாகவே மறைக்கப்பட்டு விடும். சைவப் பெரியார் அவர்கள் இதனையும் விரும்பவில்லை. தெய்வ மூர்த்தம் பொம்மை அல்ல. ஒரு பொம்மைக்குத் தான் கைகால்கள் கட்டிச் சோடிக்கலாம் என எடுத்துக் கூறி இந்த முறை அலங்கரிப்பையும் நிறுத்த வைத்தார்.

3. பொதுவாகப் பல ஆலயங்களில் உற்சவ காலங்களின் போது சின்ன மேளம் என்று அழைக்கப்படும் நடன மாதரை ஈடுபடுத்துவதை சைவப் பெரியார் ஈனமான செயல் எனக் கண்டித்தார். தேவடியாள் என இழிவான முறையில் அவர்களை அழைப்பார்கள். பெரியார் அவர்கள் இந்தப் பண்பாடற்ற நடன நிகழ்ச்சியைப் பெரிதும் வெறுத்தார். இத்திருவிழாக்களின் போது சுவாமிக்குச் செலுத்தும் கௌரவம் போல் நூறு மடங்கு கௌரவம் நடனமாதர்க்குச் செலுத்த வைக்கின்றன. இதை அவதானிக்கும் வெளிநாட்டு யாத்திரிகர், கடவுளுக்கு நாம் வழங்கும் கௌரவம் நடனமாதர்க்கு நாம் வழங்கும் கௌரவத்தை விடத் தாழ்ந்தது எனக் குற்றம் சாட்டுகிறார்கள் என அதனைக் கண்டித்து பல ஆலயங்களில் அந்த நடனம் நடத்துவதை நிறுத்தியுள்ளார். இவ்வாறு விக்ரோறியாவினைச் சூழ்ந்த கிராமங்களையும் சைவ சீலச் சிறப்புக்கு உள்ளாக்கிய பெருமை சைவப்பெரியாருக்கே உண்டு. உண்மையில் இந்த முயற்சியில் அவரை முன்னோடி என்றே கூற வேண்டும். அவர் கொடுத்த ஆரம்பம் மெல்ல மெல்ல ஏனைய கிராமங்களுக்கும் பரவியது எனலாம்.

மாணவர் நலன் கருதி அரசாங்கத்துடன் இணைந்து செயற் பட்டார்.

மாணவர் நலன்கருதி பெரியார் கல்வி அமைச்சின் பல செயற் திட்டங்களுக்கு உடந்தையாக இருந்தார். அவரது ஆலோசனைகளை கல்வி அமைச்சர் மற்றும் கல்விப்பணிபாளர் பெரிதும் வரவேற்றனர். அவரது ஆலோசனைகளில் பிரதானமானது சமயக் கல்வியை கட்டாய பாடமாகப் பாடவிதானத்தில் புகுத்தியமைக்கு அடிகோலியதே. மாணவர்களுக்கு சமயக்கல்வி புகட்டப்பட்டால் அவர்களுடைய ஒழுங்காட்சி சால்புடையதாக அமையும் என்ற சைவப் பெரியாரின் வேண்டுகோள் இலங்கை அரசினால் அங்கீகரிக்கப் பட்டமை பெருமைக்குரியது. அண்மை நாடான இந்தியாவில் கூட இது நாள்வரை சமயக் கல்வி கட்டாய பாடமாகப் போதிக்கப்படவில்லை.

பொது நல அமைப்புகள்: ஆசிரியர் சங்கங்கள், கல்விக் கழகங்கள், சைவ மகாநாடுகள், நலன்புரிச் சங்கங்கள், என்பனவற்றில் சைவப் பெரியார் தலைவராகவிருந்து உயர்ந்த இலட்சியங்களையும் நல்ல கருத்துக்களையும் பிறர் மனத்தில் கொள்ளச் செய்து பணியாற்றினார். நாவலர் பெருமான் காட்டிய வழிகளையே

எல்லோரும் கடைப்பிடித்து வரவேண்டுமென்று வலியுறுத்தி வந்துள்ளார். இந்து கல்விச் சபையினது தலைவராகவும் திருக்கேதீஸ்வர புனருத்தாரணசபைத் தலைவராகவும் பெரியார் அவர்கள் சேவையாற்றியுள்ளார்கள். சைவக் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவக் கல்வி நிலையங்களில் கற்பதனால் சைவத்தை மெல்ல மறப்பதற்கான வாய்ப்பு உள்ளது என்பதை உணர்ந்த பெரியார் அவர்கள் அந்த நிலையினை நீக்க வேண்டும் என்ற சங்கல்பம் கொண்டார். யாழ்ப்பாணத்தில் சைவத்தையும் சைவப் பண்பாட்டையும் அழியாது உயிருடன் வைத்துப் பேணுதற்கு ஆறுமுகநாவலரின் பெருமுயற்சியைத் தொடர்ந்து அந்த அடிச்சுவட்டினிலே வாழ்ந்து வந்த சைவப் பெரியார் அவர்கள் சைவஆசிரியர்களையும், சைவப் பள்ளிகளையும் உருவாக்குதற்கு ஒரு சங்கம் காண்பதே சரியான நெறியென்று சேர் பொன். இராமநாதனைத் தலைவராகக் கொண்ட சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் (Hindu Board of Education) ஒன்றினை 1923ஆம் ஆண்டினில் உருவாக்க முன்னின்று உழைத்தார். இதன் தலைவராக பெரியார் அவர்கள் ஒரு முறை பதவி வகித்துள்ளார்கள். இந்த முயற்சியின் காரணமாகவே தங்களிடம் இருந்த சொற்ப பணத்தினை மூலதனமாக வைத்து அரசாங்கத்திடம் இருந்து எந்த வித உதவியும் பெறாமலே சைவப் பள்ளிகள் பல எழுந்தன. 'நாவலருக்குப் பின் நமக்கோர் காவலன்' என எல்லோராலும் வாயாரப் புகழப்பட்ட 'இந்து போர்ட்' இராசரத்தினம் என்ற சான்றோனை கல்விப் பணியினுக்கு ஈர்த்த பெருமை சைவப்பெரியாரைச் சார்ந்ததே. சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கத்தின் நிரந்தர உறுப்பினராகி 1930 ஆண்டினில் அதன் பொதுச் செயலாளராகிய இராசரத்தினம் அவர்கள் மிகுந்த வருவாயினைத் தரவல்ல சட்டத்தரணித் தொழிலினையும் தூக்கி எறிந்து விட்டு இச்சபையின் பாடசாலைகளின் பொது முகாமை யாளர் பதவியினை ஏற்றுத் திறம்பட நடத்தினார். ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி தருதற்காக இச்சபையின் கீழ் ஆசிரிய பயிற்சிக்கலாசாலை ஒன்றும் நிறுவியுள்ளார்கள்.

அவரது எழுத்தாற்றலும் பிரகரங்களும்: சைவப் பெரியார் அவர்களுக்கு தான் பெற்ற பன்முகப்பட்ட அறிவினை மற்றவர்களும் நுகரவேண்டும் என்பதில் பெரிதும் ஆர்வம் இருந்து வந்துள்ளது. எனவே, அவ்வப்போது தனது எண்ணக் கருத்துக்களை நூலாகச் செய்து வந்துள்ளார்கள். எளிமையான முறையிலே எவர்க்கும்

விளங்கும் வண்ணம் எப்பொருளினையும் தகுந்த உதாரணக்களுடன் விளக்குவதில் அவர் வல்லவர். அக்காலத்தில் ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கவல்ல ஆசிரியர் பயிற்சிக்கலாசாலை கொழும்பில் மாத்திரம் ஒன்றிருந்தது. ஆகவே ஆசிரியத் தொழிலினைத் தேர்ந்தெடுப்போர்க்கு உதவும் வண்ணம் 1919ஆம் ஆண்டிலேயே “படிப்பித்தலின் முறையும் விதியும்” என்ற நூலினை வெளியிட்டுள்ளார்கள். பாடசாலை மாணவர்களுக்கு உதவும் நோக்குடன் ஆறுமுக நாவலர் அவர்களின் சைவ வினாவிடையினை ஒத்த “சைவபோதம்” 1,2, என்ற தொகுதிகளாகவும், ‘திருக்குறள் மணிகள்’ ‘திருவாசக மணிகள்’ ‘சைவசமயசாரம்’, ‘சைவசமயத்தின் பெருமை’ மற்றும் ‘சைவக் கிரியை விளக்கம்’ போன்ற நூல்களை ஆக்கியுள்ளார். சைவப்பெரியாரால் எழுதப்பட்ட “ அளவைநூல்” 1953ஆம் ஆண்டினிலே சிதம்பரத்தில் உள்ள அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. அவரது ஏனைய நூல்களின் பட்டியல் கீழே உள்ளது.

ஆங்கிலத்தில்

1. Essentials of Logic.
2. Outline of Sivagnanabotham
3. Saiva School of Hinduism
4. Glories of Shaivaism
5. Arumuga Navalar
6. Sivagnanabotham with a rejoinder to a Christian Critic

தமிழில்

1. சைவபோதம்1&2
2. திருவருட்பயன் ஊரை
3. சைவசமயசாரம்
4. சுப்பிரமணியப் பெருமான் கொண்ட திருப்பெரு வடிவம்
5. கந்தபுராணவிளக்கம்
6. சைவகிரியை விளக்கம்.
7. கல்வி விதிகளும் முறைகளும்
8. அகநூல்

“கணிதவியல், சமயவியல்களோடு உளவியல் துறையுங் கரைகண்டவராதற்கேற்ப, தம்நூலாற் பெரிதும் பயன்பெற வேண்டிய தற்காலத்தவர்க்குப் பிரீதியாகும் நவீன அறிவியற் போக்குக்கிணங்கும் வகையில் சைவ நுண்பொருள் விளக்கங்களை நூதனமான உதாரணங்களில் வைத்து அவர் விளக்கியிருக்கும் திறன் அபூர்வமானது” என சைவப்பெரியாரது ‘Glories of Shaivism’ (சைவ மகத்துவம்) என்ற ஆங்கில நூலினைத் தமிழாக்கம் செய்த பண்டிதர் கந்தையா அவர்கள் தனது முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

அவர் தர்க்க சாஸ்த்திரம் கற்பிப்பதில் வல்லவராகவும் சைவசித்தாந்த தத்துவத்தினை விளக்குவதில் நிபுணராகவும் விளங்கினார். பாட விதானத்தில் அமைந்த எந்தப் பாடத்தினையும் மிகத் திறமையாகக் கற்பிக்கும் ஆற்றல் நிறைந்த அறிவாளியாக அவர் மிளிர்ந்தார். ஒரு அதிபர் மாணவர் அபிமானம் பெற்ற சிறந்த அதிபராவதற்கு இதைவிட வேறு கொடை தேவையில்லை. அக்காலத்திய பாடசாலைகளில் மிகவும் உயர்வகுப்பாக விளங்கியது Matriculation வகுப்பு. இதற்கான பரீட்சை இலண்டன் பல்கலைக்கழகத்தினால் நடாத்தப்பட்டு வந்தது. இப்பரீட்சைக்காக மாணவர்களுக்கு வேண்டிய பயிற்சியைக் கொடுப்பதில் வல்லுனராக அதிபர் விளங்கியமையால் விக்ரோறியாக் கல்லூரி மாணவர்கள் அப்பரீட்சையில் சிறப்புச் சித்திகளைப் பெற முடிந்தது. பின்தங்கிய மாணவர்களுக்கும் மனோதத்துவ ரீதியாகவும் பெரியார் அவர்கள் வேண்டிய வகையில் உதவி நல்கி அவர்களை முன்னேற வைத்தார். இதன் காரணமாக விக்ரோறியாக் கல்லூரி ஏற்படுத்திய நற்பெயர், பரீட்சைகளில் சித்தியெய்த முடியாது என நிராகரிக்கப்பட்ட ஏனைய கல்லூரி மாணவர்களுக்கும் தஞ்சம் கொடுக்க வேண்டி வந்தது. அவர்களின் அபிலாசையை ஈடேற்ற அதிபர் உதவவே செய்தார். அவர்கள் பலர் உயர்ந்த பதவிகளைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய கல்வியைத் தாராளமாக அதிபரால் வழங்க முடிந்தது. அவ்விதமாக அனுகூலம் பெற்றவர்களில் பின்னாளில் யாழ்.இந்துக்கல்லூரியின் அதிபராகப் புகழீட்டிய திரு.N.சபாரத்தினமும், இலங்கை வங்கியின் பொது முகாமையாளராகக் கடமையாற்றிய உலகம் புகழும் திரு.C.லோகநாதனும் அடங்குவர். 1985ஆம் ஆண்டினிலே கல்லூரியின் பரிசளிப்பு விழா வினுக்குப் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்து கொண்ட அதிபர் சபாரத்தினம் அவர்கள் இதனைப் பகிரங்கமாகவே எடுத்துரைத்துள்ளார்கள்.

சைவப் பெரியார் அவர்கள் தலை சிறந்த எழுத்தாளராகவும் விளங்கினார். ஆங்கிலம் தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளிலும் ஆற்றலுடன் எழுதும் தகுதி பெற்ற சைவப்பெரியாரின் ஆங்கில நூலான 'Shaiva School of Hinduism' மிகவும் பிரபலமானது. இங்கிலாந்தில் உள்ள Allen & Urvin மூலமாக இங்கிலாந்தில் பிரசுரிக்கப்பட்ட இந்நூல் இங்கிலாந்து, இந்தியா மற்றும் அமெரிக்கா எங்கணும் வாழ்ந்த பேரறிவாளர்களின் ஏகோபித்த பாராட்டினைப் பெற்றதுடன் அவரை உலகறியச் செய்துவிட்டது. சைவ சித்தாந்த தத்துவத்தினை விளக்கும் அரிய நூலாக இது கணிக்கப்பட்டுள்ளது. தலைசிறந்த மரபுவழி நூலாக எற்கப்பட்ட இந்நூலினை காசி இந்துப் பல்கலைக்கழக மெய்யியல் ஆய்வுத் துறை மாணவர்கட்கு பாடப்புத்தகமாக்கியது பெரியார் அவர்களின் மேதாவிலாசத்தினை பல்கலைக்கழக மட்டத்திலும் பெரிது வந்தனர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டு.

ஓய்வு பெற்றபின்னர்: விக்ரோறியாக் கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்னர் பெரியார் அவர்கள் கந்தவனம் என்னும் சுப்பிரமணியக் கடவுளின் கோயிலின் பக்கத்தில் ஒரு சிறுகுடிலை அமைத்து அங்கு குடியேறினார். இக்குடிலினில் வாழ்ந்து கொண்டே "The Shaiva School of Hinduism" என்ற ஆங்கில நூலினை எழுதி 1934ஆம் ஆண்டினிலே வெளியிட்டார். 1941, 1945ஆம் ஆண்டுகளில் பெரியார் அவர்கள் தல யாத்திரையாக இந்தியா சென்றுள்ளார். 1948ஆம் ஆண்டினிலே தருமபுர ஆதீனத்தாரால் இவர் அழைக்கப்பட்டு அங்கே சில நாட்களும் சிதம்பரத்தில் சில நாட்களும் தங்கி நல்லசாமிப் பிள்ளை அவர்களின் சிவஞானசித்தியார் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பினைத் திருத்தியும் புதுப்பித்தும் அச்சிடுவித்தார்.

சிறுமை கண்டு பொங்குவார்: திருக்கேதீஸ்வர ஆலயத்தினை யும் அங்குள்ள குறைகளையும் கவனித்த பெரியார் அவர்கள் அதற்கான நிவாரணத்தினைக் காண விளைந்தார். தன்னால் ஆன திருப்பணிகளைச் செய்ய எண்ணி ஆவன செய்தார். அங்கே அடியார்கள் தங்குதற்காக இரண்டு அறைகளைக் கொண்ட மடம் ஒன்றினை முதலியார் முத்துத்தம்பிப் பிள்ளை அவர்களின் உதவியோடு கட்டி முடித்து திருஞானசம்பந்தர் மடம் எனப் பெயரும் சூட்டினார். சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்களுடைய உதவியுடன் நடேசர் படிமத்தினை ஸ்தாபித்தார். ஆலயத்தில் திருப்பணிச் சபையின்

தலைமைப்பதவி ஏற்று பல திருப்பணி வேலைகளை செய்து முடித்தார். நவக்கிரகம் ஆலயத்தின் அகத்தில் தாபிக்கக் கூடாது. அது பிற்கால வழக்கு என்பது பெரியாரின் வாதமாக இருந்தது. இதன் காரணமாக சபையினருக்கும் பெரியாருக்கும் இடையே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. சபையினர் பெரியாரின் கருத்துக்கு மதிப்புக் கொடுக்காது ஆலயத்தின் அகத்தேயே நவக்கிரகத்தினை தாபித்தனர். இது பெரியாரின் மனதினைப் புண்படுத்தியது. ஆகவே தலைமைப் பதவியைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு வெளியேறினார். தனது கொள்கையில் அசாத்திய நம்பிக்கை உடையவராகிய பெரியார். சைவப் பெரியாரது சிறுமை கண்டு பொங்குகின்ற தனித்துத்தினை இன்னொரு நிகழ்ச்சி மூலம் அறிய முடிகிறது. வயலெட் பரஞ்சோதி என்ற பெண்மணி சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தினது கலாநிதிப் பட்டத்திற்காக சைவசித்தாந்தத்தினை ஆராய்ந்தார். அதன் காரணமாக எழுதிய ஒரு நூலில் அப்பெண்மணி சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளில் ஐயம் எழக் கூடிய விதத்தில் தமது முடிபுகளைத் தெரிவித்திருந்தார். இம்முடிபுகள் சைவசித்தாந்தத்தின் விழுமியங்களை தவறாக மதிப்பிடும் வகையில் அமைந்திருந்தன. தமிழகத்தில் மறைமலை அடிகள் உட்பட்ட பல சைவசமயச் சான்றோர் தனிப்பட்ட முறையில் இதன் அபத்தம் பற்றிப் பேசினார்களே அன்றி பகிரங்கமாகக் குரல் கொடுக்க எவருமே முன்வரவில்லை. என்ன செய்யலாம் என தத்தளித்த தமிழகத்தில் உள்ள தருமபுர ஆதீனம் சைவப் பெரியாரது உதவியை நாடியது. அப்பெண்மணியினது அவதானங்களுக்கு மறுப்புரை எழுதித் தருமாறு அவரை கேட்டுக்கொண்டது. சைவப் பெரியார் இசைந்து எழுதிக் கொடுத்ததே An Outline of SivagnanaBhodam (with a Rejoinder to a Christian Critic.) சைவப்பெரியாரின் வாதம் ஜெயித்ததை அந்த அம்மையார் அந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பில் செய்த மாற்றங்களைக் கொண்டு உணர முடியும்.

1953ஆம் ஆண்டினிலே 'சைவமகத்துவம்' (Glories of Shaivism) என்ற ஆங்கில நூலை அச்சில் பிழை திருத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில் சைவப் பெரியார் இவ்வுலகை நீத்தார். இந்நூல் சம்பந்தமாக பெரியார் தனது பெறாமகனுக்கு எழுதிய சிறு குறிப்பினைக் கண்டவர்கள் மனம் வெதும்புவர்.

அன்புள்ள
பெறாமகன்.

இந்த மார்கழியில் நான் சுகவீனமுற்றிருந்தபோது, இனித் தர்க்கம் பற்றி எழுதுவதை விட்டு, சைவத்தின் சிறப்புகள் பற்றி ஒரு நூல் எழுதுங்கள் என நீர் கேட்டிருந்தீர். இப்போது நூலை எழுதி முடித்துள்ளேன். இவ்வேலை என் தேகசுகத்திற் பெரும்பகுதியைப் பாதித்திருக்கிறது. தலையிடி, சமியாக்குணம், முதலான நோய்களால் பல நாளாகப் பாதிப்புற்றுள்ளேன். இனி இதன் குறைகளை ஆராய்ந்து, திருத்தி, இதன் மொழி நடையை மேம்படுத்தி இதற்கு இறுதி வடிவம் கொடுப்பது உமது பொறுப்பாகும். இவை அனைத்தையும் தானாகச் செய்ய முடியாத அளவுக்கு மிகவும் இளைத்துப் போனேன்.

அன்புள்ள

சிவபாதசந்தரம்

சைவப் பெரியார் உயிர் நீத்த பின்னர் இந்நூல் பிரசுரிக்கப் பட்டது. அந்நூலினது தமிழாகம் பண்டிதர் மு.கந்தையா அவர்களால் செய்யப்பட்டு 1997 ஆம் ஆண்டினிலே கோலாலம்பூரின் 'சைவசித்தாந்தி சிவபாதசந்தரனார் குருபூசை அறங்காப்பினரால்' பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது.

Reference

1. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் கல்வி ஓர் ஆய்வு – திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் - குமரன் பதிப்பகம்
2. A Portrait of Greatness – வீரசிங்கம் நினைவு மலர்
3. Very Rev, Fr, T,M,F Long O.M.I St. Patricks Alumini Association of U.K
4. Kokuvil Hindu College (Hi)Story 1910 – 2004 Colombo Old Students Association – வைரவிழா மலர் - 2004
4. தீவகதீபம் 2002 வேலணை மத்திய மகா வித்தியாலயம்: - பழைய மாணவர் சங்கம் கனடா
5. வித்தியாலயம் விழாமலர் -2008 வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயம்: - பழைய மாணவர் சங்கம் - பிரான்ஸ்
6. 150 Years in Education – பொன்மாலை St. Patrick's College Alumni Association of Canada- 2000
7. 1850 St. Patrick's College , Jaffna 2000
- 8, A Sheaf Of Tributes to our Distinguished past Principal S. Handy – Perinbanayagam – Kokuvil Hindu College Old Students Association Colombo. 1999
9. Homage to a Guru S, Handy Perinbanayagam The Handy Perinbanayagam Remembrance Committee – 1978

10. Dictionary of Biography of the Tamils of Ceylon - compiled by S. Arumugam-1996.
11. அமரர். நவரத்தினசிங்கம் ஜே.பி அவர்களது நினைவு மலர் -1976
12. Memories are for Ever an Autobiography Karthigesoo Jeganathan -2005
13. Chundikuli Girls College Centenary Magazine- 1896- 1996 Forward- 1996
14. நெடுந்தீவு மகாவித்தியாலயம் வெள்ளி விழா மலர்.
15. Life and Times of Orator C. Subramaniam - Birth Centenary Commemoration Volume- 2002.
16. A Garland of Tributes to Mr. C. Subramaniam on his 90th Birthday – O.S.A Canada Branch
17. Skandavarodaya College Centenary Celebrations - O.S.A Colombo, 1994
18. Skanthavarodaya College Old Students Association – Vanda Branch Inauguration and Reception to Principal Emeritus Mr. C, Subramaniam and Mrs.A. Subramaniam
19. Skanda Nite -2000 – O.S.A Canada
20. தெ.து.ஐயரத்தினம் அவர்களின் கல்விச் சிந்தனைகளும் பணிகளும். திருமதி.இ.கெங்காதரன்.
21. மகாஜனன் Volume XXXII 2007
22. Principal's Farewell Souvenir Vaideeswara Vidyalaya Teachers Guild- 2nd May 1968
23. The Vaideeswaran Vol XXII December 1960
24. The Union's I.P Thurairatnam Centenary Souvenir- 2004. Union College Old Students Association- U.K

25. " I Remember" Being The Memoirs of I.P.T ,1984
26. 'பொற்காலம்' யூனியன் கல்லூரி நினைவுகள் பதிவுகள் -
கதிர் பாலசுந்தரம் -2005
27. தேவரையாளி இந்து அதிபர் திரு. ம.சி. சீனித்தம்பி அவர்கள்
சேவை மலர்- 1980
28. வாழும் இலக்கியம் மூ.சி. சீனித்தம்பி.
29. சபாரத்தினம் நினைவு மலர் 14-01-1995.
30. Colombo Hartleyite- 31st July 2001
31. Ceylon Daily News January 8, 1994
32. ஹாட்லி- மெதடிஸ்டர் கலை விழா மலர் -2001
33. பூரணம்பிள்ளை வாழ்வும் பணியும் - சின்னப்பொடி இரத்தினம்
ஒக்ரோபர் 2009.
34. Hartley College PPA, Canada & U,S,A 22nd. Anniversary Year
Book 2010
35. Homage to A Guru C.K. Kanthasamy Old Students;'
Association-2004
36. நூற்றாண்டு விழா மலர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி 1910-
2010
37. Reflections 2005 Jubilee Publication Jaffna College Alumni
Association of Canada
38. A.E Thamber Memorial Volume
39. மத்திய தீபம் 175வது ஆண்டு நிறைவு மலர்- Methodist
Central College, Batticaloa
40. Jaffna College Alumni Association .Opening of Bicknell
Memorial Pavillion

41. History of Jaffna College 1923- 1980 Sabapathy Kulandran Bishop Jaffna Diocese.
42. Jaffna College Alumni Association, Colombo. Silver Jubilee Souvenir- 1938
43. Manipay Hindu College Centenary Celebration- Malar July 31, 2010
44. விபுலாநந்த இலக்கியம் - திருவருள் வெளியீடு - 1- 1-2008
45. Souvenir 80 My Educational Memories V. Sivasubramaniam
46. யா/சுழிபுரம் விக்ரோறியா கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் கனடா 125வது ஆண்டு மலர்
47. ஆய்வுகள் பார்வைகள் பதிவுகள் தொகுதி 2 கலாநிதி நா சுப்பிரமணியன்.
48. சைவ மகத்துவம் ஆங்கிலத்தில் எழுதியவர் வைசப்பெரியார் சு.சிவபாதசுந்தரம் தமிழாக்கம் செய்தவர் பண்டிதர் மு. கந்தையா.

திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள் கடந்த இருபது வருடங்களாக இலங்கை, இந்திய கண்டர்ப்பு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் எழுதி வருகிறார். அவரது படைப்புகளில் சில, அதிபர் ஒருவரின் கரிய பார்வையில், பெற்றோர்/ பிள்ளை உறவில், மாறன் மணிக்கதைகள் (இருபகுதிகள்), திறவுகோல் மனம் எங்கே போகிறது என்ற தலைப்புகளில் நூலுருப் பெற்றுள்ளன.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் விலங்கியலில் சிறப்புப் பட்டம் பெற்று மகாஜனக் கல்லூரியில் அவர் ஏற்றுக்கொண்ட ஆசிரியப் பணி, சக மனிதர்களை மேம்படுத்தும் அவரது நோக்கத்திற்கு உவப்பாய் அமைந்தது. அதிபராய் அவர் பணிபுரிந்த காலங்களில் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமனாதசுவாமி கல்லூரியும், தெல்லிப்பறை மகாஜனக் கல்லூரியும் பெருவளர்ச்சியுற்றன. பலம் பெயர்ந்து நைஜீரியாவில் ஆசிரியராகவும், கல்வி அதிகாரியாகவும், கனடாவில் ரொறன்ரோ பாடசாலைச் சபையின் கல்விசார் பல்கலாசார் ஆலோசகராகவும் அவர் ஆற்றிய பணிகள் எவராலும் மறக்கமுடியாதவை. கனடாவில் தமிழ்க் கல்விக்கான பாடநெறித் தலைவராக இலங்கிய பொழுது அவரது முயற்சியின் பலனாகவே பல பாடசாலைகளில் தமிழ் போதிப்பதற்கான வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பல்கலைக்கழகம் முதலதற்கான ஒரு பாடநெறியாகத் தமிழ் மொழி அங்கீகாரம் பெற்றமை அவரது முயற்சியின் பெறுபேறு.

கல்விப்பணியிலிருந்து ஓய்வுபெற்ற பின் தீவிரமாக எழுத்துத் துறையில் இறங்கிய அவரது படைப்புகள் அவருள் ஒளிந்திருந்த எழுத்தாற்றவை வெளிக் கொணர்ந்தன. பெரும்பாலும் கல்விப்பயிற்சி மூலதனமாகக் கொண்டது ஈழத்தமிழ்ச் சமூகம். அதன்வழி அச்சமூகம் அடைந்த வெற்றி இலகுபாகதயிற் கிடைத்த ஒன்றல்ல. எண்ணற்ற கல்விப்பாளர்களை அர்ப்பணிப்பின விளைச்சலே அது. அவர்களின் முன்னோடிகளாய் அடையாளம் காட்டக்கூடிய சிலரது அர்ப்பணிப்புக்களை விபரிக்கிறது இந்நூல். சமூக முன்னேற்றத்தைக் கருத்திற் கொண்டு தீவிரமாய் உழைத்த கல்விப்பாளர் சிலர் பற்றிய இந்நூல் அவரது கல்விப் பணிக்கும் எழுத்தாற்றலுக்கும் ஒரே சமயத்தில் மகுடமாய் அமைகிறது. இந்த முன்னோடிகள் வரிசையில் நூலாசிரியருக்கும் ஓர் இடம் உள்ளது என்பதை இங்கு குறிப்பிடல் தரும்.

இளவாலை விஜயேந்திரன்

ISBN 978-955-685-009-3

CBCN: 2012-05-01-110